ARZU KHAYAL

Şahzade

"sana güveniyorum..."

Parola yayınları

PAROLA YAYINLARI: 493
Roman: 137

Eser: Şahzade
Yazar: Arzu Khayal

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Celal Coşkun
Editör: Yasemin Şahin
Kapak Tasarım: Ayşe Güneser
İç Tasarım: İrem Nida Taşgın

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa Topkapı/İstanbul
Mat. Sertifika No: 12107

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-605-7522-69-6

1. Basım: Mayıs 2019

© Arzu Khayal 2019
© Parola Yayınları 2019

Bu kitabın her türlü basım hakları *Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti*'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmi izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Parola Yayınları:
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/D
Örme İş Mrkz. Kat:1 Topkapı-Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97
web: www.parolayayinlari.com
e-posta: parolayayin@gmail.com

Şahzade

Arzu Khayal

parola yayınları

"Aşk mavi kelebek gibidir, karşına ne zaman çıkacağını hesaplayamazsın. O aniden gelir, kalbine konar ve seni esiri yapar."

Bu kitap bir senedir kahrımı çeken, yazdığım bölümleri sıkılmadan okuyup fikir veren, bana neyin doğru neyin yanlış olduğunu gösteren canım Peri'm; Yasemin Kurt'a ithafımdır.

Bazen hiç tanımadığın bir yabancı aniden hayatına girip renk katarak, seni mutlu eden birine dönüşür. 3 Haziran 2017, saat 23.15 de attığım ***'İyi akşamlar.'*** *mesajı ile başladı her şey. O gün bugündür her sabah Günaydın Peri'm demeden güne başlamıyorum. Kitabım için afiş yapmasını istemiştim ondan. Nereden bilebilirdim ki hayatımın ve kalbimin en güzel yerine sahip olacağını. Tasarımlardan konuşurken konu Şahzade'ye geldi. O hikâyenin bir iki bölümü¬nü okuduğunu ve beğendiğini söyledi. Fikirlerini sorduğumda; neyi yanlış, neyi doğru yaptığımı dürüstçe söyledi. Ona yazdığım bölümü atmayı teklif ettim. Kabul etti. Gönderdiğim bölümü okuyup fikirlerini bildirdi. O günden beri ilham perim, eleştirmenim ve dos¬tum oldu Yasemin.*

Seni seviyorum Peri'm. İyi ki varsın.

1. BÖLÜM

Genç kız "Onu öldürmek istiyorum." diye hırladı, sinirle içeri girip kapıyı çarparken. "Aptal Alperen! Beni sevgilisinin yanında küçük düşürdüğü için çok pişman olacak!" Çantasını yere fırlatıp üzerindeki paltoyu çıkardı. "Bana, bana ablasına evde kaldın dedi yaa..." derken paltoyu portmantoya astı. Söylenmeye devam ediyordu. "Yirmi dört yaşımdayım ben. Pislik. Ama dur, bana para için geldiğinde göstereceğim sana." Ayağındaki çizmeleri yırtarcasına tepinerek çıkardı. Peluş ev terliklerini ayaklarına geçirip yerdeki çantayı aldı ve salona girdi. Sinirden ve soğuktan kızarmış yüzüne düşen bakır renkli parlak saç tutamlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp ofladı. Bakışlarını kapalı ışıkları ile kimsesizliği andıran salonda dolaştırdı ve odağına her zamanki yerinde oturan o'nu aldı. Karanlığa sığınmış ağlıyordu yine. Kalbini ikiye bölen acıyı hisseti genç kız. Yavaş adımlarla arkadaşına yaklaştı. Pencere pervazına oturmuş İstanbul'un ışıl ışıl gövdesini izliyordu. O da yavaşça ses çıkarmadan arkadaşının yaptığı gibi pervaza oturup bakışlarını şehre çevirdi.

Herkesin olmak istediği ama herkesi kabul etmeyen şehir. Kimine mutluluk kimine yıkım getiren şehir. İstanbul...

Gözlerini parıl parıl parlayan eşsiz şehirden çekip yanındaki enkaza çevirdi. Susarak onu izledi. Kahverengi gözleri kızarmış ve yaşlar parlıyordu. Yutkundu kız. O gece de onu öyle görmüştü. Bitmiş ve yenilmiş. Arabasının önüne atlayıp hayatına son vermek isteyen kız geri gelmişti. İçinde bir yerlerde saklanan korku saklandığı kuyudan çıkıp silahlarını kuşanarak ruhuna zarar vermeye başladı.

Bir kış günü...

"Davayı kazandık Mehmet Bey. Evet. Hâkim lehimize karar verdi. Ama diğer taraf rahat durmayacak."Ana yola çıkıp hızını düşürdü "Temyize gidebilirler. Tamam sonra konuşuruz efendim." deyip telefonu kapattı. Bir iki saniye gözlerini yoldan alıp telefonu yan koltuğa attı. Bakışlarını yola çevrildiğinde arabanın önüne atlayan bir karartı gördü. Korkuyla çığlık atarak frene asıldı. Neyse ki çarpmadan durabilmişti. Direksiyona kenetlenmiş parmakları, korku ile hızlanan nefesi ve kaskatı kesilmiş bedeni arabadan inip neler olduğuna bakmasına engel oluyordu. Birkaç dakika sonra yavaş yavaş kendine gelen bedenini ağır ağır hareket edip kapıyı açtı ve titreyen bacaklarını arabadan dışarı çıkardı. Kalbi korku ile kasılıp göğsüne kanlı tekmeler atıyordu. Ölmüş müydü? Kafasını iki yana salladı. Hayır, korkuyla hızlanan kalp atışlarını dinleyerek arabanın önüne geldi. Yerde yatan kişiye doğru ürkek adımlarla yaklaştı ve kanlar içinde yatan kadını gördü. Elini ağzına kapatıp dizlerinin üzerine çöktü. Çok kötü durumdaydı. Üzerindeki elbisesi yırtılmış, bedeni kanlar içindeydi. İçini kaplayan acıyı yok sayarak yüzünü saklayan koyu renk saçlarını çekti.

Parmaklarına bulaşan kan ile "Aman Tanrım!" diye bir çığlık döküldü dudaklarından. Parmaklarına bulaşmış uğursuz kırmızılara baktı dehşet içinde. Kadının yüzü kan içindeydi. Ama bunun araba çarpmasıyla olmadığını biliyordu. Çünkü arabada en ufak bir iz bile yoktu. Dolu gözleri kadının bedenini hızlıca taradı. Bakışları bacak arasındaki çizgi halinde uzayan kurumuş kan lekesine kaydı. Sol gözünden yuvarlanan büyük damla çenesine aktı. Zavallı kadın. Ne kadar acı çekmiş kim bilir. Dudaklarından ağzını kor gibi yakan kelimeler döküldü fısıltı halinde;

"Tecavüz!"

Bir ay sonra...

"Hale evleniyor." diyen sesi duyduğunda bir ay geçmesine rağmen tazeliğini koruyan hatıralarından sıyrılıp elinin tersi ile yanaklarını kuruladı. Bakışlarını arkadaşına çevirdi hızla. Cümlenin devamı olduğunu biliyordu. Sessizce bekledi "Metin'le..." deyip bakışlarını arkadaşının şaşkın suratına çevirdi.

"Senin nişanlın olan Metin'le mi?" Sesinde elle tutulur bir şaşkınlık vardı.

Kafasını salladı. "Bana inanmayan, benden vazgeçen nişanlımla..." Zayıf yüzünde beliren iç parçalayan tebessümüyle arkadaşının sorularla bezenmiş suratına bakıyordu. Sonra kendine gelip arkadaşının küçük kalmış bedenini kendine çekip sarıldı.

"Orospu çocuğu. Üzülme bebeğim. Değmez o götoş herif için." Saçlarını okşayıp sıkıca sarıldı kıza.

"Metin'i takan yok ki. Ben ablama şaşırdım Duygu. Nasıl yapar? Onun benim nişanlım olduğunu bile bile nasıl onunla evlenir?" Eliyle hıçkırık firar eden ağzını kapattı.

Durmadan konuşan, kafa şişiren, gözü kara avukat Duygu Eroğlu suskunluğu bir pelerin gibi sırtına geçirmişti. Uzun zaman sessiz kaldıktan sonra beynini zorlayan kelimelere ses ekleyerek dudaklarının arasından çıkardı.

"Darılma ama ablan tam bir sürtük." dedikten sonra yüzünü buruşturdu. "Kesin nişanlında gözü vardı ve senin yokluğunu fırsat bilip hemen atlamış o herifin üzerine." deyip kendi kendini doğrulamak adına kafasını salladı. Aklına gelen şeyle kaşlarını çatıp arkadaşını kendinden uzaklaştırdı. Şüpheci kahvelerini dolaştırdı kızın yüzünde "Hem sen nereden öğrendin onların evleneceklerini?" diye sordu.

"Hale'nin sosyal medya hesaplarına eklediği fotoğraflardan." deyip bakışlarını kaçırdı arkadaşından.

"Sana o profillere girip üzülmeni yasaklamamış mıydım ben?"

Mahcup gülümseme ile baktı Duygu'ya kız.

"Yapma güzelim. Bak üzülüyorsun sonra. Onlar seni silmişler. Sen de onları unut artık. Yoluna bak."

Pencere pervazından inip kıza elini uzattı. Salondaki koltukların birine oturdular "Biliyorum. Zaten onları değil annemi özlüyorum. Bana inanan tek kişi oymuş o evde. Hale'de inanıyordu ama sonradan ne değişti bilmiyorum." Artık ağlamayı kesmiş sakin bir şekilde konuşuyordu. "Bugün bir ay oldu onu görmeyeli." Ağzı yıllardır susuz kalmış gibi kupkuru idi. Yutkunurken acı çekmişti.

O uğursuz günü hatırlamak bile kalbine iyi gelmemişti. Kalbi kasılıp, acı dolu çığlıkla çırpındı göğsünde.

Bir kış günü...

Komşuları Süreyya teyzeyi yanan evinin önünde feryat figan ağlarken görmek içini acıtmıştı Ömür'ün. Rahmetli eşinden kalan tek yadigardı o ev. Sinirle soluyup sadece izleyen ve o mafya bozuntularının ceza almaları için hiçbir şey yapmayan korkak insan yığınına baktı. Ömür Doğan asla haksızlığa gelemezdi. Her zaman açık sözlü ve dobra bir kızdı.

Şimdi de evlerini ellerinden almak isteyen inşaat şirketinin maşası bu zorba mafya tipli heriflere de boyun eğmeyecekti. Eve girdi. Dış kapıyı kapatıp odasına girdi ve şarjda olan telefonunu alıp 155'i tuşladı. Sinirle gözünün önüne gelen saç telini üfleyip cevap bekliyordu. Kendine cevap veren memura olayı kısaca anlatıp adresi verdi. O gün kendisini ifade için merkeze götüren polislere ve amirlerine her şeyi anlatmış ve adamların gözaltına alınmasını sağlamıştı.

***

Ertesi gün garson olarak çalıştığı kafeden doğum günü kutlamasının uzamasından dolayı geç çıkmıştı. Saat gecenin on biriydi. Kafe ile evlerinin arası iki sokak olduğu için yürüyerek gitme kararı aldı. Zaten o çevredeki herkes onu tanıyordu. Mahallelerinde öyle hırsızlık ve sarkıntılık olayları da olmazdı. Başındaki bereyi kulaklarının üzerine çekip onları donmaktan kurtardı. Ellerindeki eldiven dondurucu soğuğu önleyemiyor, elini üşütüyordu. Ellerini montunun cebine sokup adımlarını hızlandırdı. Hemen eve varmak en sevdiği civcivli terliğini giyip büyük kupada hazırladığı kahvesini içmek istiyordu. Hızlıca yolu geçmek isterken önünde aniden duran araba ile o da durmak zorunda kalmıştı. Parlayan farlardan korunmak için ellerini gözlerine kapattı. Arabadan inen iki kişi üzerine gelmeye başlayınca bütün bunların tesadüf olmadığını anlaması uzun sürmemişti. Nefesi hızlanmıştı korkudan. Bu adamlar kimdi ve ondan ne istiyorlardı?

Şaşkınlığı hastalık gibi bedeninden kovup arkasını dönüp koşmak için kendini hazırladı. Ama arkasını döner dönmez iri yarı bir adama çarpmıştı.

"Bak bak bak küçük ispiyoncumuz kaçmaya çalışıyor." diyen sert ses kulaklarını doldurduğunda kafasını kaldırıp adama baktı. Sokak ışıklarından anladığı kadarıyla adam sarışındı. İri bedeninden buram buram tehlike kokusu yayılıyordu. Arkasındaki adamlar hızlıca yanına gelip kollarını yakaladılar. Ömür çırpınarak kurtulmaya çalıştı. Korkudan az buçuk bildiği sambo[1] teknikleri anında zihninden uçup gitmişti.

"Bırakın beni." diye hırladı sinirle. Ardından bağırdı. "Siz kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

Sarışın adam "Bırakacağız fıstık!" deyip adamlarına arabayı işaret etti. Adamlar kızı sürükleyerek arabaya doğru yürüdüler. "Ama bizi ispiyonlayan o güzel ağzına bir takım şeyler yaptıktan sonra." dedi nefretini kusarak.

Sarışın adam arka koltuğa oturdu. Ömür'ü tutan adamlardan biri deli gibi çırpınıp bağıran kızı çuval gibi arabaya attı. Sert bir şekilde arabaya atılan kız sarışın adamın kucağına düştü. Adam kahkaha attığında pis sesi kızın kulaklarını tırmalıyordu. Buradan kurtulmak evine gidip yorganın altına girmek istiyordu.

"Tam da olmanı istediğim yerdesin bebek." dediğinde kızın yumruğunu suratının ortasına yedi.

"Sapık herif bırak beni. Yoksa kötü olacak!" diye cılız bir tehditte bulundu. Sarışın dudağının kenarından akan kanı silip arkadan kıza vurmak isteyen adama eliyle dur işareti verdi. Aniden kızın uzun kahverengi saçlarına yapıştı. Yüzüne yaklaştırdı.

"Ne o yoksa bizi yine mi polise şikayet edersin?" Sesi tehlikeli derecede sakindi. Sanki kızın her hareketinden, hırçınlığından zevk alıyordu.

Ömür, onların kim olduklarını anlamıştı. Onlar, Süreyya teyzenin satmak istemediği evini yakan haydutlardı. Kendisinin şikayet edip içeri attırdığı mafya bozuntularıydı.

"Siz? Nasıl çıktınız içerden?" diye sordu şaşkınlıkla.

---

1 Sambo : Kendini koruma ve karşıdakinin gücünü yönetmeye dayalı bir dövüş sporudur.

Sarışın tekrar kahkaha attı.

"Kıza baksana Cihan. Ona ne yapacağımızı sormuyor da nasıl çıktığımızı soruyor. İlginç." dedi sürücü koltuğundaki adama.

Cihan denen herif gülüp "Tam istediğin gibi kız işte abi. Çok eğleneceksin." dediğinde Ömür korkuyla irkildi. Ne yapacaklardı ki? En fazla dövüp atarlardı değil mi? Aniden adamın kucağında olduğunu hatırlayıp kalkmaya çalıştı ama bir çift güçlü kol tarafından engellendi.

"Nereye bebek? Oturuyordun ne güzel." diyen adamın göğsüne yumruklarını indirmeye başladı.

"Bırak lan beni. Kimsin sen?"

"Ben birkaç dakika sonra senin erkeğin olacak adamım." dediğinde yumruk yaptığı elleri adamın göğsünde dondu. Korku çığlık atarak tüm bedenini işgal etti. İri açılmış kahvelerini adamın sert yüzüne dikti. Adam gülümseyerek kıza yaklaştı "İçerde geçirdiğim saat kadar sahip olacağım şu seksi bedenine fıstık." diyen adamın iğrenç sesi beynine ulaşıp o sahnelerin canlanmasına yardım ederken gözlerini yumdu.

"Yapma." dedi ağlamaklı sesle.

"Yaptım bile fıstık, bu gece benimsin... Merak etme işim bitince evinin önüne bırakacağım seni." Adamın iğrenç şeyler vaat eden sesini duymak istemiyordu. Evine gitmek istiyordu... Annesine sığınmak, her korktuğunda olduğu gibi onun koyununda uyuyakalmak istiyordu. Adam saçlarını okşayıp arkasına yaslandı. Arsız bakışları altında kendini çıplak hissediyordu. Bedenini örtme dürtüsü çığ gibi büyüyordu içinde. Adam dediklerini yaparsa ölmekten başka çaresi yoktu. Kirli bedeni ile ailesinin itibarını da kirletemezdi mahallede.

Bir ay sonra...

Duygu yine dalıp giden kızı kendine getirmek için yalandan öksürdü. Ömür kafasını ona çevirip dalgın bakışlarını yüzüne dikti. Sevimli bir gülümseme ile baktı arkadaşına Duygu.

"Kahve yapayım mı?" diye sordu.

"Evet." diyerek ona ayak uydurmaya karar verdi Ömür.

"Üzerimi değiştirip hemen geliyorum." Koltuktan kalkıp odasına doğru yürüdü.

***

Genç adam ringden inip ağır adımlarla kendine özel soyunma odasına doğru yürüdü. İçeri girip kapıyı kapattığında üzerindeki terden sırılsıklam olmuş siyah sporcu atletini başından çekip çıkardı ve köşedeki koltuğun üstüne fırlattı. Elindeki kanlı bandajları özensiz bir şekilde açmaya başladı. Az önce ringde dudağının kenarına yediği yumruk için sinirlenip antrenman yaptığı çocuğu haşat etmişti. Çocuğu sedyeyle çıkarmışlardı spor salonundan. Elinin üstü ile dudağının kenarını sildi. Gözlerini kapatıp derin nefes aldı.

"Ne istiyorsun Müge?" diye sordu kendine has erkeksi ses tonuyla. Müge, adamı izlerken dondurma gibi erimek üzereydi. Bu adamın her şeyine hayrandı. Sesine, o terlerin birer pırlanta gibi parladığı esmer tenine, iri yarı vücuduna, portakallı parfümüne karışmış kendi kokusuna ve sert tavırlarına tapıyordu.

Kadın iç geçirerek bakışlarını yarı çıplak bedende dolaştırdı.

"Beni izlemeyi kesip neden geldiğini kendin mi söyleyeceksin, yoksa ben mi öğreneyim?" dedi arkasına dönerek. Tam da tahmin ettiği gibi kadın hayranlıkla onu izliyordu. Zaten göklerde olan egosu daha yükseldi. Orman yeşili gözlerini kısıp hızla taradı kadının vücudunu. Bedeninde bazı uzuvlar karşısındaki kadının dişi görüntüsüne hemen tepki vermişti. En son operasyondan önce bedenini rahatlatmıştı.

Müge bakışlarından bir şey belli olmayan adama yaklaştı. Bir nefeslik mesafede durup elini kaldırdı. Parmak uçlarını sevdiği, dokunmaya doyamadığı kirli sakallı suratta dolaştırmaya başladı.

"Seni gören biri o romantik dizilerin, filmlerin yapımcısı olduğunu asla inanmaz." dedi cilveli cilveli. Söylediği sözler karşısındaki adamdan herhangi bir tepki almadı, kılı bile kıpırmadı.

Adamın "Sesini kes ve soyun Müge!" diyen otoriter sesini duyduğu an soyunmaya başlamıştı.

Genç adam karşısında çırılçıplak kalan kadına yaklaştı. Onu belinden yakalayıp hızla duvara yaslamış ve şortundan kurtulup çoktan hazır olan erkekliğini kadının derinliklerine alıştırmadan itmişti. Müge alışkındı onun böyle birleşmelerine. Zevkle inleyip gözlerini kapattı. Çünkü eğer gözlerini açık tutarsa karşındaki dolgun iştah açıcı dudakların tadına bakmaya çalışacaktı. Çalışacaktı... Çünkü; Sarhan Şahzade hiçbir kadını öpmemişti bugüne kadar.

Bir keresinde yaptığı hatanın bedelini az kalsın hayatı ile ödüyordu. Dudaklarına uzandığı sırada boynuna sarılan elle durmak zorunda kalmıştı.

Şimdi o kötü anları kafasından atıp aldığı büyük zevke odaklanmalıydı. Öyle de yaptı. Bedenini aç bir canavar gibi tüketen adamın son hamleyle derinliklerine akmasını ve suratındaki çarpık gülümsemesini izledi. Bu adama aşıktı... Onun için hayatını tehlikeye atıp yeraltından bilgi topluyordu.

Sarhan kadını yere indirip çıplaklığına aldırmadan odanın içindeki banyoya doğru yürüdü. Kapıda durup giyinen kadına doğru dönmeden "Anlat Müge!" dedi.

İsmini o güzel ağızdan duymak kadına müthiş bir haz veriyordu. Görmediği için gülümseyip konuşmaya başladı. "Boris Lebedov alışverişi doğuda insansız bölgede yapacak."

Adam "Gidebilirsin." dedi ve yüzüne bakmadan banyoya girdi.

Duyduğu isimle gerilen bedenini sıcak suyun altına attı. Genelde soğuk su ile yıkanırken bugün sıcak tercih etmişti. Sıcak su zihnini kanlı hatıralardan kurtarıyordu. Derin bir nefes alıp ellerini kabinin duvarına yasladı. Başını öne eğip gözlerini kapattı. Sırtından akan sıcak su da artık gücünü kaybedip güçsüzleşirken o günün hatırası tırnaklarından kan damlayan pençelerini nefes borusuna geçirdi acımasızca. Nefes almak için elini boğazına götürdü. Diğer elini yumruk yapıp duvara vururken sessizce özür diliyordu. Koruyamadığı, ölümüne sebep olduğu için. *'Seni Seviyorum Sarhan. Kızımıza iyi bak.'* Son sözleri beyninde dönüp, tüm düşüncelerini savuruyordu.

Spor salonundan çıktıktan sonra arabaya doğru yürürken telefonunu cebinden çıkarıp istediği numarayı kaydırdı.

"Mert bana Kulaksız'ı bul hemen." deyip telefonu kapattı. Şansı yaver giderse yakında düşmanı ile hesaplaşacaktı. Arabaya binip kontağı çevirdi. Araba çalıştığında çalan telefonu ile durdu. Ekrana bakmadan yeşil ikonu kaydırıp kulağına götürdü.

"Buldun mu Mert?" diye sordu duygudan yoksun ses tonuyla.

Telefonun diğer ucundan gelen "Baba!" sözcüğü ile duraksadı. Kendini toparlayıp cevap verdi

"Bir şey mi oldu küçüğüm?" diye sordu şevkate ve sevgiye bulanmış sesiyle.

"Seni özledim baba. Ne zaman geliyorsun?" Konuşurken dudaklarını büzdüğünü ve kirpiklerini kırpıştırdığını biliyordu. Beş yılda iki elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayılı bir tebessüm belirdi yakışıklı yüzünde.

"Akşam geleceğim kızım." dediğinde Lalin sevinç çığlığı attı.

"Tamam o zaman. Sana yaptığım çilekli pastayı yer, çay içeriz baba." Yerinde duramadığını, zıpladığını biliyordu. Tatlı sevmediği halde ona yemem diyememişti.

"Görüşürüz küçüğüm."

"Görüşürüz babacığım."

***

Gelmişti. Dayanamamış annesini görmeye gelmişti. Duygu'nun ısrarlarına rağmen, özlem zehirli bir sarmaşık gibi ruhunu sarıp, kalbini kavuruyordu. Üzerine geçirdiği hırkasının kapşonunu yüzünün yarısını kapatacak şekilde aşağı çekti. Kimsenin onu tanımasını istemiyordu. Akşam üstüydü ve eve dönüş vaktiydi. Annesinin komşudan geleceğini biliyordu, kesin altın gününe gitmişti. Mart ayının başında oldukları için kışın soğuğu hâlâ etkili bir şekilde ellerini üşütüyordu. Ellerini birbirine sürtüp nefesini üfledi.

"Gelmeyecek belki de..." diye mırıldandı kendi kendine. "Gününü mü değiştiler acaba? Her pazar toplanırlardı." Kaşlarını çattı. Annesini göremeyecek olması sinirlendirmişti genç kızı. Ciğerlerine doldurduğu oksijeni sertçe dışarı üfledi.

Gitmesi lazımdı. Duygu ailesini ziyaretten dönecekti ve buraya geldiğini öğrenmemeliydi. Tam arkasını dönecekti ki evden çıkan babasını ve eski nişanlısı Metin'i gördü. Olduğu yerde kalırken elleri izi geçmesine rağmen ilk günkü gibi sızlayan dudağının kenarına, babasının vurupta kanattığı yere gitti. Kahveleri gri bulutları toplarken anılar gözyaşlarından önce davranıp üzerine bardaktan boşanırcasına yağma-

ya başladı. Bedeni olduğu yerde kalsa da ruhu o uğursuz güne doğru süzülmeye başlamıştı.

Bir kış günü...

Genç kız korku dolu gözlerle getirildiği yere baktı. Bir ofisteydiler. Etrafı incelerken bakışları kendisine kısık ve nefret dolu gözlerle bakan adama takıldı. Oda aydınlık olduğundan şimdi daha net görebiliyordu adamı. Yirmi beş, otuz yaşlarında genç bir adamdı.

"Ben birkaç dakika sonra senin erkeğin olacak adamım."

Kafasının içinde biri vardı sanki ve aynı cümleyi fısıldayıp duruyordu. Korku ile ıslak kirpiklerini kaldırıp adama baktı. Kolları ile kendini sarma dürtüsüne engel olamamıştı. Kollarını sıkıca bedenine dolarken mırıldanıyordu.

"Lütfen dokunmayın bana." Yol boyunca söylediği sözler dudaklarından bir fısıltı gibi dökülmüştü. "Öldürün ama dokunmayın." deyip bakışlarını yere indirdi. Odada yalnızlardı ve çok korkuyordu. Nerede olduklarını bilmiyordu. Telefonunu da almışlardı. Odada yankılanan ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Korku ile irkilip başını kaldırdı ve ona doğru tehlikeli bir ifadeyle yaklaşan sarışına baktı. Adını bilmiyordu. Zaten bilmekte istemiyordu. Buradan gitmek istiyordu, hem de hemen.

"Ben bir kadına istemediği sürece dokunmam fıstık."Adam kızın umutsuzluk ve korku besleyen gözlerinde umudun en güzel tonunun dalga dalga yayılışını gördü. Gülümsedi.

"O zaman bırakın beni." Sesindeki titreklik buram buram umut kokuyordu. Adam kafasını iki yana sallayıp damağını şaklattı.

"Bırakamam fıstık."

"Neden? Bana dokumayacağınızı söylediniz." Gözlerini kırpıştırıp içinden vazgeçmemesi için bildiği tüm duaları okumaya başlamıştı.

"Dokunmayacağım ceza vermeyeceğim anlamına gelmiyor bebek." deyip çenesini okşadı usulca. Kız çenesini ondan kurtarmak isteyip kafasını çekmeye çalıştığında tutuşunu sertleştirdi. Gözlerinin için bakıp "Cezan ağır olacak fıstık. Beni nezarete attırmanın bedelini çok kötü ödeyeceksin." Ama bakışlarını korkunun saltanat kurduğu kızın

gözlerinden çekmedi. "Cihan!" diye bağırdığı anda iri yarı bir adam odaya daldı.

"Buyur abi." derken ceketinin önünü ilikledi.

"Başlıyoruz Cihan. Kızın cezasını kesip yarın dediğim yere atın." dediğinde Cihan denen adam pis pis sırıttı.

Ömür ikilinin neyden bahsettiği hakkında en ufak fikri bile yoktu.

"Bana ne yapacaksınız?"diye sordu tekrar.

"Biz kadına zorla sahip olan adamlar değiliz fıstık. Ama bize karşı çıkan kadınlara el kaldıracak kadar öküzlerimiz de var aramızda." deyip güldü ve işaret parmağını Cihan'a doğrulttu. "Mesela, Cihan çok sever kadın dövmeyi." Cihan onaylar gibi kafasını sallayıp parlayan gözlerle kıza baktı. "Öldürme Cihan, güzel vücudu istediğim görüntüye sahip olsun yeter. Görenin aklına bir tek şey gelsin." dedikten sonra odadan çıktı.

Kana susamış yırtıcı hayvanla yalnız kaldığında, yanağında hissettiği yanma ile dizlerinin üzerine düştü. Korku dolu iri iri açtığı gözlerini adama dikti. Elini yanağına koyduğunda alev alev yanan tenini hissedebiliyordu. Beş parmağının da izinin çıktığına emindi. Sürünerek ondan kaçmaya çalışsa da başarılı olmamıştı. Cihan onu saçlarından yakalayıp boş çuval gibi arkasından sürükledi.

"Bırak beni pislik!" diye bir taraftan bağırıp, bir taraftan da saçlarını kurtarmaya çalışıyordu.

"Bence sen beni kızdırma küçük sürtük. Her an seni altıma alabilirim." deyip onu koltuğa doğru sürükledi.

Deri koltuğun yanına geldiğinde durdu ve saçlarına asılarak koltuğa attı. Ömür çığlık atmamak için alt dudağını ısırıyordu. Çığlık atıp adamı memnun etmek istemiyordu. İstediğini ona verip memnun etmek istemiyordu. Cihan üzerindeki kıyafetini yırtarak çıkardığında gücünün yettiği kadar ona engel olmaya çalışmıştı. Ama başarılı olduğu söylenemezdi. Çırılçıplak kaldığı halde yüzünden başka bir yerine bakmıyordu adam. Bakmıyordu ama morartacak kadar sıkıp, sertçe vuruyordu. Daha fazla acıya dayanamadı genç kız. Kanayan dudağını ısırmayı bırakıp acı dolu çığlıklarını serbest bıraktı.

"Ah!" Acı dolu bir inleme koyvermişti kız. Yaşlar akan gözlerle adama baktı. Cihan gülümseyerek cebinden bir çakı çıkardı. Ömür'ün gözleri korku ile irileşti. "Hayır!" diye sessizce feryat etti.

"Sana dokunmadık ama halini bir görsen en az otuz kişi tarafından becerildiğini düşünürsün balım." derken çakıyı aşağı indirdi. "Son bir dokunuş ve ardından babana gideceksin sürtükcük." diyerek çakıyı cinsel organının dudaklarından birine bastırıp kesti. Genç kız acıyla bağırdıktan sonra çektiği eziyete dayanamayarak kendinden geçti.

Kendine geldiğinde yerde yatıyordu. Etrafında toplanmış kalabalığın sesinin duyuyordu. Birbirine yapışmış kirpiklerini aralamaya çalışsa da başarılı olamıyordu.

"Buraya bakın. İyice bakın. Bizi şikayet edenin sonu bu. Eğer sizin de kızlarınızın, karılarınızın aynı kaderi yaşamasını istemiyorsanız uslu duracaksınız. Susup sizden ne isteniyorsa onu yapacaksınız." Sesi tanıyordu, saatlerce kendisine işkence eden Cihan'ın sesiydi bu.

Nihayet gözlerini açmayı başardığında mahalle erkeklerinin oturduğu kahvehanenin önündeydi. Üstü başı perişan, Cihan'ın tabiriyle otuz kişi tarafından becerilmiş vaziyette. Avuçlarını asfalta bastırıp kalkmaya çalıştı ama güçsüz bedeni ona ihanet ederek olduğu yerden kımıldayamadı. Kahveleri kendisine bakan tiksinti ve nefret dolu gözlere değdiğinde ardında hazır duran yaşları serbest bıraktı. En çokta babasının bakışları yaralamıştı masum kalbini. Yabancı birine bakar gibi bakıyordu. Dermansız kollarındaki son gücü kullanıp ona doğru süründü. Ayağının dibinde durdu. Bir süre dolu dolu gözlerle baktı, kurumuş kanla kaplı dudaklarının acısına aldırmadan konuşmaya çalıştı.

Ömür "Baba, ben hâlâ senin masum kızınım. Yalvarırım inan bana, ne olur. O adamlar bir şey yapmadılar bana." derken babasının ayaklarına kapanmıştı. Sokağın ortasında herkesin içinde kanlar içinde yırtık kıyafetlerle masum kızına benzemiyordu.

Çetin Bey kızını iğrenç bir şeymiş gibi ayağıyla itip "Defol! Evimden, mahallemden benim senin gibi bir kızım yok!" diye bağırdı. Onu kirletmişlerdi. Mahallede rezil olmuştu. Sinirlenip kızının ağzına bir tekme atmıştı.

Namus denen şeyin zirvelerden inmediği bir mahalle idi Sarılar mahallesi. Kızını evine alsaydı kimsenin yüzüne bakamazdı. Şimdi bile onunla konuştuğu için kınayan bakışları üzerinde hissedebiliyordu.

Ömür son kez ailesine bakıp ayağa kalktı. Zorla yürüyordu. Adamlar onu kötü hırpalamışlardı. Annesi ve ablası ağlayarak çaresiz bir şekilde izlediler onun yıkık dökük bir şekilde sokaktan çıkışını.

Ömür Doğan hayatının bu dönemini bir daha açmamak üzere kapatmıştı....

Bir ay sonra...

"Serdar, yengeniz doğum yapıyor, oraya gidiyorum. Kulaksız'ı sizin almanız gerekiyor. Nerede olduğunu biliyorsunuz değil mi?" diye sordu telaşla telefonu cebine koyarken.

"Biliyoruz Musa abi. Sarılar mahallesinde. Üzerinde de kapşonlu bir hırka var. Alıp geleceğiz." dedi Serdar ders anlatır gibi. Musa gülümseyip Serdar'ın omzunu patpatladı.

"Aferim. Haydi gidin alın şu şerefsizi. Han daha fazla sinirlenmesin." Adamların rengi attı Han ismini duyunca. Kafalarını hızla sallayıp arabaya doluştular. Musa kendi arabasına binip evin yolunu tutarken Serdar ve yanındakiler *Kulaksız* denen herifi almaya Sarılar mahallesine doğru sürdüler araçlarını. Mahalleye geldiklerinde Serdar yanına adamlardan birini alıp arabadan indi ve birlikte sokakta dolaşmaya başladılar. Bir iki metre gitmişlerdi ki arkası onlara dönük lacivert kapşonlu hırka giymiş birini gördüler.

"Bulduk galiba Serdar abi." dedi çocuk önlerindeki adamı işaret ederken.

Serdar gülümsedi ve yavaşça avlarına doğru yürüdüler. Fazla gürültü çıkmasın diye bayıltıp götüreceklerdi. O yüzden cebinden çıkardığı mendile eter damlatıp iyice yaklaştığı adamın ağzına kapattı. Adam bir iki çırpınıp sonunda bayıldığında kucaklayıp arabanın bagajına attılar. Mekana geldiklerinde önceden haber verdikleri Han onları bekliyordu. Onu gördüklerinde arabadan inip kenara çekildiler. Han, heybetli bedenini hareket ettirip yavaş adımlarla arabanın bagajına yaklaştı. Serdar hemen bagajı açmıştı. Sarhan bagajda baygın yatan çelimsiz adama baktı. Eğilip yüzüstü yatan adamı çevirdiğinde, gördüğü manzara

ile donakalmıştı. Bagajda Kulaksız değil çok güzel bir kız yatıyordu. Kapşonu başından çıktığı için kahverengi uzun saçları uzandığı yere dağılmıştı. Beyaz ve pürüzsüz yüzü çok güzeldi. Sarhan kızı incelemeyi kesip aynı kendisi gibi kızı izleyen adamlarına döndü.

"Kim lan bu kız?"

Ömür...

Gözlerimi zorlayarak açtığımda beni sarıp sarmalayan karanlığı fark etmem birkaç saniyemi almıştı. Sanki günlerdir uyku uyumamışım gibi başım şiddetle ağrıyordu. Yüzümü buruşturup uzandığım yumuşak ve rahat yataktan kalkmaya çalıştım. Nihayet yataktan kalktığımda gözlerimi ovuşturarak etrafa bakınırken, ben ne zaman eve döndüm ve uyudum diye düşünüyordum.

Bu sorular kafamda dönüp dururken, odanın ortasına düşen ayın zayıf ışığından faydalanarak odaya şöyle bir göz gezdirdim. Gördüğüm tüm eşyalar yabancı olduklarını yüzüme vururken ben dehşetle yerimden kalktım. Neredeydim ben? Yataktan kalktığımda üzerimde siyah bir tişört vardı. Gözlerim dehşetle irileşirken, tişörtün altından çamaşırımı kontrol ettim. Çamaşırımın üzerinde olduğunu anlamamla derin bir *oh* çekip. Neler olduğunu ve buraya nasıl geldiğimi düşünmeye başladım. En son annemi görmek için evimizin karşısındaki büyük çınar ağacının arkasındaydım. Sonra bir el ağzıma kapandı... Hatta kurtulmak için çırpındım. Fakat koyu bir karanlık kollarına aldı beni. Gerisini hiçbir şekilde hatırlamıyorum. Omzuma dökülmüş kahverengi saçlarımı avuçlarımın arasına alıp çekiştirmeye başladım. Neler olmuştu ben baygınken? En önemlisi de beni kim soymuştu? Bedenime dokunmuş muydu?

Düşüncesi bile midemi bulandırırken, yüzümü tiksinti ile buruşturdum. Bana kimsenin dokunmasını istemiyordum. Bugüne kadar bedenimi anlık heveslerden korumuştum. Nişanlı olmama rağmen Metin'le öpüşmemiştim bile. Her şeyimi ilk gecemize saklıyordum. Metin bunu saçma bulsa da saygı duyup isteklerimi yerine getiriyordu.

Metin... O şerefsizi hatırlamak bile canımı acıtıyordu. Babam beni kovduktan sonra ona gitmiştim kan revan içinde. Bana inanır diye düşünmüştüm. Çünkü seviyordu beni. En azından sevdiğini söylüyordu.

Ne büyük aptalmışım meğerse. Beni öyle gördüğünde babam gibi tiksintiyle bakıp *'Ben kullanılmış mal istemiyorum!'* demişti. Sözleri ucu paslı bıçak gibi tenimi delerken, ruhumu da parçalara ayırmıştı.

Ona hâlâ bakire olduğumu, adamların bana ceza vermek için bu hale getirdiklerini anlatmak için yırtınmıştım ama o ne yapmıştı? Kapıyı yüzüme kapatmıştı. Üstüm başım kan içinde bilinçsizce yola çıktım o gece. Niyetim kendimi öldürmek değildi. Fakat karşıdan gelen araba farları beni ölüme çağıran kara melek gibi göz kırpıyordu. Onu dinleyip kendimi arabanın önüne attığımda karanlık aklımın her köşesine kapkara tozunu serpmişti bile. Uyandığımda ise bol ilaç kokan hastane odasındaydım. Başımın üstünde beyaz önlüklü genç bir adam ve panikten eli ayağına dolanmış bakır saçlı çok konuşan bir kız vardı. Duygu. Benim şans meleğim. Bu dünyadaki tek arkadaşım. Bana inanan, güvenen, kollarını açan tek insan.

Duygu aklıma gelince kaşlarım istemsizce çatıldı. Acaba yokluğumu fark etmiş miydi? Tabii etmişti. Hatta ortalığı ayağa kaldırmıştır. Şimdi tüm emniyetin beni aradığına emindim.

Odanın ortasında heykel gibi dikilip düşüncelere dalmışken karşımda olduğunu fark etmediğim bir kapı açıldı. İrkilerek geri sıçradım. Odayı önce buhar doldurdu ardından genzimi yakan o koku. Portakal çiçeği ile harmanlanmış amber. Sonra *'O'* girdi görüş alanıma. Buharların arasında beliren iri bedenin sahibi. Arkadan vuran banyo ışığı ile ürkütücü ve ulaşılmaz görünüyordu. Gözlerim şaşkınca bedenin üzerinde dolaştı. Neyse ki o klasik belde havlu sahnesi yoktu. Üstü çıplaktı fakat altına eskitilmiş buz mavisi bir kot giymişti. Elindeki siyah baş havlusu ile saçlarını kurutuyordu.

Yüzünü göremiyordum. Ama içimde o yüzü merak eden, daha önce hiç bilmediğim bir tarafım çıkmıştı ortaya. Her zaman benimle olan ve bana en mantıklı hareketlerimi sergileten iç sesim şaşkınlıkla baktı yeni gelene. Üzerinde benim hiç giymediğim ve giymeyeceğim seksilikte kırmızı mini bir elbise vardı. Yüzümü buruşturdum ona.

'Bana değil önündeki yakışıklıya bak.' diye çıkıştı. Mantıklı tarafım ona düşmanca bir bakış atıp *'Sürtük!'* diye mırıldandı. Evet yeni ortaya çıkan tarafımın adı da belli oldu. Sürtük.

"Uyandın demek." diyen sesi duyduğum an yerimde donup kalmıştım. Işıkları açmıştı. Ama ne zaman?

'Sen o sürtükle uğraşırken tabii.' Mantıklı iç sesim gözlerini devirmişti bana. Adam elindeki havluyu koltuğa fırlatıp bana doğru yürümeye başladı, yavaş ama kendinden emin '*Ben geliyorum!*' diyen adımlarla. Yavaşça kafamı kaldırdım yüzüne bakabilmek için. Kaç santimdi bu adamın boyu Allah aşkına? Benim 1.70 lik boyumu bile aşmıştı. Gözlerine baktığımda nerede olduğumu unuttum bir an. Etraf karardı. Bir tek o siyaha dönen orman yeşili gözler kaldı. Bakışları büyülü mıknatıs gibi çekmişti kahvelerimi kendine. Tehlikeli bakışları vardı. Gözlerine takıldığım ilk saniyede anlamıştım bunu. İfadesizdi. Boştu. Ama huzur veren bir şey vardı o yeşil gözlerde.

"Dilsiz misin?" dediğinde sesi ölüm meleğinin kanat çırpışı kadar ifadesizdi. Ölüm meleği. Evet bu adam bir insanı güzel gözleri ve sesiyle bile öldürebilirdi. Bakışlarımı zorla gözlerinden çekip sesin çıktığı dudaklarına yönlendirdim. Etli vişne rengindeki dudaklarına görmemişler gibi bakıyordum. Ömrü hayatımda bu kadar güzel yüz görmemiştim. Buna emindim.

Dokunulmak için yaratılmış simsiyah saçları. Çatık kaşları ve kirli sakalın bezediği güzel yüzü. Yeşilin en tehlikeli tonundaki gözleri. Biçimli burnu, dolgun etli dudakları. Uzun boyu ve sert kasların mesken edindiği iri ve yanık tenli bedeni. Kokusu. O portakal çiçeği ve amber kokusu. Hassas ruhum bedenimi terk etmek üzereydi.

'Dokunulmak, sevilmek için yaratılmış mübarek...' İçimde bir şeylerin hareket ettiğini fark ettim. Beynim uyuşmuştu. Erkeklerden nefret eden mantıklı tarafım bir yerlere kaybolmuştu. Yeni sürtük tarafım ve ben kalmıştık.

'Kendine gel hemen Ömür Doğan!' Mantığım uyuşan beynime tekmeyi geçirdi. Anca o zaman gelmiştim kendime. Hemen asi ve kendimden emin kişiliğimi geri getirmeliydim. Hem de hemen. Bir adım geri gidip kaşlarımı çattım. Kendim olduğum için derin bir *'Oh'* çektim içimden.

"Siz kimsiniz?" diye sordum sinirle. Adam kafasını sağ omzuna doğru eğip tek kaşını kaldırarak beni baştan aşağı süzdü. O an hatırlamıştım bacaklarımın çıplak olduğunu.

"Bilmezsen daha uzun yaşarsın ufaklık." dedi bakışlarını gözlerime dikerek. Kaşlarımı çattım. Kimse bana ufaklık diyemezdi. Yirmi bir yaşındaydım ben!

"Ben ufaklık değilim." diye mırıldandım ve etrafı incelemeye başladım. Yeşil gözleri fazla dikkatli bakıyordu. Sanki aklımdan geçenleri okuyacakmış gibi. Gözlerine bakarsam her şeyimi öğrenecekmiş gibi. Benim aksime içimde yeni ortaya çıkan kadınsı tarafım, yani kırmızılı sürtük adamı baştan aşağı alt dudağını ısırarak süzüyordu. Ona gözlerimi devirdim.

"Ufaklık!" diye tekrar etti. Mavi kelebeğin huzur veren kanat çırpışını duydum sesinde. Sinirle soluyup kahvelerimi karanlık ormanlarına diktim. O ise beni takmayarak arkasını dönerek koltuğa doğru yürüdü. Benden uzaklaştığında bedenini daha iyi gördüm. Adam... fazla... dikkat çekici... evet kesinlikle fazla dikkat çekiciydi.

Kotu düştü düşecek. Bu ihtimal bile kalbimin göğsüme sert bir tekme indirmesine sebep olmuştu. Kendimi tokatlamak istiyordum. Hızlı atan kalbimi avucuma alıp sıkmak ve bir daha böyle salaklıklar yapmaması için durdurmak istiyordum.

Saçma sapan düşünceleri aklımdan atmalıydım. Hemen. Düşüncelerimi başka şeye vermek adına adamın ne yaptığına odaklandım. Koltukta duran poşeti alıp bana doğru döndü. Beklemediğim bir anda poşeti suratıma fırlattı.

Öküz...

"Giy şunları!" dedi düz bir sesle. Bense şaşkınlıktan irileşmiş kahvelerimi ona dikmiştim. O kadar umursamaz ve kabaydı ki, söyleyecek söz bulamıyordum. Her zaman sokulmaya hazır laflarım toplanıp bir yerlere gitmişlerdi. Beynim bomboştu. Hırsla poşeti sıktım ve sinirle "Çıkar mısınız?" diye bağırdım.

Ellerini kotun ceplerine soktu ve "Neden?" diye sordu. Gözlerime bakmayı sürdürerek. Artık sinirlenmeye başlıyordum. Mantıklı tarafım çoktan adamı pataklıyordu. Poşeti elimde sallayıp "Giyineceğim." dedim. Ben bir şey demesini beklerken kapıya doğru yürüyüp, kolunu aşağı indirdi ve dümdüz bir sesle "Çabuk ol!" diye emir verdi. Ardından kapıyı açıp çıktı. Nihayet. Derin bir nefes aldım.

Ne kadar sinir bozucu bir adam. Sanki benim suçum burada olmak. Kaba herif. Sinirle poşeti yatağa boşalttım. Yatağa düşen kot pantolon ve yün bir kazak vardı. Fazla düşünmeden üzerimdeki tişörtü çıkarıp yatağa fırlattım ve önce pantolonu bacaklarından geçirdim. Düğmesini ilikleyip fermuarını çektikten sonra kazağı giydim. Tam benim bedenimdi. Acaba nereden biliyordu ölçülerimi? Kafa yormam gereken daha önemli sorular olduğundan o soruyu zihnimdeki halının altına süpürdüm.

Dağılmış saçımı bileğimdeki lastik tokamla toplayıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtıktan sonra dönüp odaya son kez baktım. Ben bayginken ya da uyurken acaba neler olmuştu burada?

Düşünmeyi kesip kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Yürüyüp salon gibi bir odaya girdim. Doğru tahmin etmiştim. Salondu. Tek katlı evdi galiba burası. Yanan şöminenin önündeki koltukta oturuyordu. Ses etmeden onu izledim bir süre. Üzerinde siyah kot pantolon koyu lacivert renk ince bir kazak ve asker botları vardı. Saçları biraz önceki gibi dağınıktı. Baş parmağını alt dudağına sürtüp yanan alevlere bakıyordu. İçimdeki sürtük hemen bu görüntüye tepki verdi.

'Ah!' Ondan ne zaman kurtulacaktım acaba?

Bana bakmadan "Nihayet çıkabildin ufaklık." dedi. Sesi ifadesizdi. Acaba bu adam duygu diye bir şey barındırıyor muydu?

"Şimdi ne olacak?" derken bakışlarımı ondan kaçırıp odada dolaştırdım.

Omzunun üstünden bana bakıp "Evine bırakacağım seni." dedi. Yeşil gözlerinde dolaşan alevler daha ürkütücü yapmıştı onu.

"Bana burda ne işim olduğunu açıklamak zorundasınız." diye direttim. En doğal hakkımdı burada neden bulunduğumu bilmek.

"Çok konuşuyorsun." deyip yüzünü buruşturdu. Nihayet insani bir tepki göstermişti.

Hey! Ben konuşmuyorum bile. Kaşlarım anında çatılmıştı sözleri üzerine.

"Soruma cevap vermek zorundasınız"

"Değilim ufaklık. Değilim." dedikten sonra ayağa kalkıp kazağını düzeltti ve bana doğru yürümeye başladı. Heybetli bedeni üstüme üstü-

me geldikçe geri geri gitme isteğimi zorla bastırdım. Yüzümü ifadesiz tutup ona bakmaya başladım. Yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü. Arkasına bakmadan kapıyı açıp dışarı çıktı. Onu takip etmemi istiyordu. Sinirden kan beynime sıçramıştı. Ayağımı yere vura vura bağırmak istiyordum.

'Kaba, zorba, ruhsuz, duygusuz adam!' Mantıklı yanımla aynı fikirdeydim. Olduğum yerde durmanın bir anlamı olmadığını anladığımda bedenimi hareket ettirip kapıya doğru yürüdüm. Bırakır gider, kalırım burada neme lazım. Hızlı adımlarla dışarı çıktım. Sıcaktan soğuğa geçtiğimde soğuk tüm samimiyeti ile bedenimi sarıp içimi titretti. Kollarımı bedenime sarıp karanlıkta tek ışık olan sokak lambalarının altında duran arabaya yaslanan adama doğru yürüdüm. Arabaya kalçasını yaslamış kollarını göğsünde birleştirmiş ifadesiz suratla bana bakıyordu. Üşümüyor muydu bu adam? İncecik bir kazakla duruyordu soğuk havada.

Düşünmeyi bırakıp ben de onun gibi ifadesiz suratımla yanına yaklaştım. Kalçasını arabadan koparıp hareket etti ve kafasıyla yan kapıyı işaret etti.

"Bin!"

Emredesiniz efendim. Asi tarafım buna boyun eğmemem için diretiyordu fakat bilmediğim bir yerde kalıp başıma iş açamazdım. Sinirle soluyup kendimi dizginledim. O arkasını dönüp sürücü koltuğuna doğru yürürken kendimi tutamayıp arkasından çocuk gibi dil çıkardım.

Kapıyı açmadan önce bana bakmadan "Senin o dilini keserim ufaklık." dedi. Nereden görmüştü ki? Dilimi hemen dudaklarımın arasından içeri gönderip sanki dediğini yapacakmış gibi ondan korunmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Delici yeşillerini yüzümü parçaladığında bakışlarımı ona çevirdim. Sıkı sıkı kapattığım dudaklarıma baktığını gördüm. Yaptığım şeyi görmüş olmalıydı. Bir an gülecek sandım ama o sadece kaşlarını çattı. Ondan bir tepki alamayınca sakince kapıyı açıp koltuğa oturdum. O da binip bana bakmadan "Kemerini bağla." dedi.

Oldu paşam başka? Bağlamadım. Kollarımı göğsümde toplayıp ona bakmaya başladım. Rica etmesini bilmiyor muydu bu adam?

"Çok kabasınız." dedim gözlerinin içine bakarak. Ama daha ilk saniyesinde pişman olmuştum yaptığımdan. Gözleri gecenin karanlığında

kalmış ormanlar gibi koyu yeşildi. O karanlık, ruhumu bedenimden koparıyordu. Alıp başka diyarlara kaçırıyordu. Bir şey demeden üzerime eğildi ve kokusu ile etrafımı kuşattı. Gözlerim anında kapanmıştı. İçimden kapanan gözlerime ve o kokuya doğru akan benliğime lanet ettim. Bu kez portakal çiçeği daha baskındı. Kokusunu sesli bir şekilde içime çekmekten kendimi zorla alıkoyuyordum.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum nihayet kendime gelerek.

"Daha kabalığımı görmedin ufaklık." dedi sorumu duymazlıktan gelerek. "Bence göstermem için de girişimde bulunma..." Kemeri bağlayıp üzerimden kalktı. Kendi tarafına geçip arabayı çalıştırdı. Omzunun üstünden bana bakarak "Pişman olursun!" dedi gaza basmadan önce. Bir şey demedim. Bakışlarım yan profilinde asılı kaldı.

"Beni siz mi soydunuz?" diye sordum.

Bana bakmadan "Evet!"dedi.

Bedenimi görmüştü. Düşüncesi bile yanaklarımı ateşe vermişti. "Merak etme çelimsiz bedenin ilgimi çekmedi." diye sözüne devam etti. Utandırdığı gibi sinirlendiriyordu da.

"Dokunmadığınız ne malum?" Karşısında yarı çıplak bir kız vardı dokunmaması mümkün değildi.

"Küçük kızlar ilgimi çekmiyor."

"Ben küçük değilim. Yirmi bir yaşım var benim." Dudakları titredi ama gülmedi.

Sakin bir sesle "Otuz iki yaşında bir adam için küçüksün." dedi. Mavi kelebeğin kanat sesleri arabayı doldurmuştu. Sakin olduğunda duyuyordum o huzur veren sesi.

Otuz iki yaşındaydı demek. Hakkında bir şey öğrenmenin verdiği mutluluğu hissettim içimde.

"Erkeksiniz sonuçta. Karşınıza çıkan hiçbir kadını kaçırmazsınız." Tepkisini merak ediyordum. Sağ elini direksiyondan çekip hızlı gitmemize rağmen gözlerini yoldan çekerek bana baktı.

"Gördüğün bu beden önüne gelen her bedenin üzerine kapanmıyor ufaklık." dedi bedenini işaret ederek. Kırmızılı sürtük dudaklarını yalayarak bakıyordu bedenine. Bense bakışlarımı ondan koparıp yola baktım. Susmayı seçmiştim çünkü verecek cevabım yoktu.

'Kendini beğenmiş züppe!' Mantıklı tarafım sinirden tırnaklarını yiyordu ve ben onun her dediğine katılıyordum. Akıp giden yol beni evime götürü-

Durun bir dakika ben bu adama nerede yaşadığımı söylememiştim. Kafamı ona çevirdiğimde araba durdu aniden. Evimizin olduğu sokağa girmiştik.

"Geldik!" dedi yan gözle bana bakarak.

"Evimi nereden biliyorsunuz?" Beni daha önceden tanımıyordu değil mi? Ben böyle birini hatırlamıyordum çünkü.

'O unutulacak kadar sıradan biri değil...' dedi kırmızılı. Şimdi onunla uğraşamazdım. Çenesini kapatması için sert bir bakış atarak adama döndüm.

"Bir soru sordum?" Artık sabrım tükeniyordu. Bu kadarı da fazlaydı. Evimi nereden bildiğini öğrenmeye hakkım vardı.

"Hakkında her şeyi biliyorum ufaklık." diye ucu açık bir cevap verdi.

"Bu imkânsız!" İnanmak istemiyordum ama gözleri bana inanmam için baskı yapıyordu. Dudağının sağ tarafı ruhsuz bir şekilde yukarı kıvrıldı.

"İmkânsız benim için sadece bir kelime Sayın Doğan." Soyadımı da biliyordu. Kaşlarımı çattım.

"Sapık mısınız?" diye saçma bir soru çıktı ağzımdan. Daha ilk saniyeden pişman olmuştum. Adamda sapık tipi yoktu. Buz gibi bakışlarını gözlerime sapladı.

"Sence?" diye sordu. Cevap almayınca devam etti "Ben de öyle düşünmüştüm. İn!" diyerek kapıyı gösterip inmemi istedi. Sonra arkasını dönüp koltuğun üstünden bir şeyler aldı. Kucağıma konan sırt çantam ve bir poşetle bakakaldım kusursuz yüzüne.

"Arkadaşına merak etmemesi için mesaj atmıştım. Şimdi in ve ona ne anlatıyorsun bilmiyorum ama benim hakkımda tek kelime edersen seni bulurum ufaklık. Ve o zaman bu kadar nazik olmam bilesin!"

'Bu nazik halin mi?' diye dalga geçmemek için dilimin ucunu ısırdım. Adam çok kötü bakıyordu çünkü.

"Tamam." dedim uysal bir şekilde. Ardından kapıyı açıp dışarı çıktım. Teşekkür etmemiştim. Etmeyecektim de. Neden yanında olduğumu bile söylememişti kaba adam. Arabadan inip arkama bakmadan binaya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda arabanın gaz sesini duydum. Gitmişti. Omuz silkip binaya girdim. Asansörü çağırıp bekledim. Gelince binip üçüncü kata bastım. Üç katı yürüyerek çıkamayacak kadar yorgundum.

Asansör kata geldiğini bildiren sesi çıkardığında ayaklarımı sürüyüp çıktım oradan. Anahtarı bulup kapıyı açtığımda içeri giremeden meraklı komşunuz Mualla teyze tarafından enselenmiştim. Kapının ağzında soru yağmuruna tutulduktan sonra kendimi zor kurtararak eve atabilmiştim. Kapıyı kapatıp eli bıçaklı katilden kaçıyormuşum gibi nefes nefeseydim. Gülümseyip kafamı iki yana salladım. Sırtımı kapıdan koparıp çantamı portmantoya attım. Ayakkabılarımı çıkartıp salona girdim. Akşam saat 11 olmasına rağmen Duygu evde değildi. Kesin annesi onu bırakmamıştı. Nevin teyze istediğinde ısrarcı olabiliyordu. Keşke onunla gitseydim. Başıma bu esrarengiz olay gelmezdi. Aklıma düşen karanlık yeşiller ile amber kokusu sarmıştı etrafımı. Titreyerek kollarımı bedenime sardım. Üzerimde bıraktığı etkiden nefret etmiştim. Ben erkeklerden nefret ediyordum. Bu adam bir ayrıcalık değil.

"Unutacaksın merak etme." diye kendimi teselli ettim. Kırmızılı sürtük kendinden emin bir şekilde kafasını iki yana sallıyordu. Onu takmadım. Yürüyüp koltuğa oturdum. Kafamı geri atıp gözlerimi kapattığımda bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Düşüncelere dalmaya fırsat bulamadan çalan kapı ile gözlerimi hemen açtım.

Gülümseyip ayağa kalktım. Duygu, Nevin teyzeden ve onun hayırlı damat listesinden kurtulabilmişti demek. Kapıyı açtığımda gülümsemem yüzümde dondu. Gelen Duygu değildi. Zorla yutkunup

"Metin!" dedim şaşkınlıkla.

2. BÖLÜM

Ömür...

Metin ağzını açıp tam bir şey söyleyecekken kapıyı hırsla yüzüne kapatmak istedim. İstedim çünkü ayağını kapı aralığına koyarak kapanmasına engel olmuştu. Kapıyı kapatmaya çalışarak dişlerimin arasından sinirle

"Ne istiyorsun Metin?" diye sordum. Ne diye gelmişti ki şimdi? Kapıyı yüzüme kapatıp ölüme terk ettiği gün benim için ölmüştü o.

"Seni istiyorum!" dedi kolayca kapıyı açıp içeri girerken. Aniden kapıyı ittiği için geriye doğru sendelemiştim. Duvara tutunarak ayakta kaldım. Gözlerim korkuyla açılmış ona bakıyordum. Ne demişti az önce bu adam?

'Seni becermeye gelmiş.' dedi kırmızılı sürtük. Açık sözlülüğü ağzımı kurutmuştu. Kalbim kan yerine korku pompalamaya başlamıştı. Yapmazdı değil mi? Bana isteğim dışında dokunmazdı.

"Saçmalama Metin. Gider misin? Yoksa Polis çağıracağım!" dedim korktuğumu belli etmemeye çalışarak. "Sen beni nasıl buldun?" Asıl soru buydu aklımı kurcalayan. Onun evi ile benim yaşadığım ev çok ters yerlerdeydi. Bana öylece yolda rastlayamazdı.

"Bir gün mahallede evinizi gözetlerken gördüm seni ve takip ettim. Adresini öğrendiğimden beri seni yalnız yakalamak için fırsat kolluyorum. Vuslat bugüne kısmetmiş Ömürcüğüm."

"Bana isteğim dışında dokunamazsın. İzin vermiyorum!" Burnumu havaya dikerek korkusuz görünmeye çalıştım.

Güldü. Bu adam bir zamanlar benim nişanlım olan ince ruhlu adam olamazdı. Bakışları değişmişti.

"Az önce arabasından indiğin adam çok mu yordu seni?" Ağzından çıkan kelimeler midemi bulandırdı, suratına kusmak istedim.

Sözleri gururuma hançer darbelerini art arda indirdiğinde elim benden bağımsız kalktı ve Metin'in suratında durdu. Koridoru dolduran etin ete çarpma sesi ile anlamıştım ona tokat attığımı. Metin iri iri açılmış gözlerle elini götürüp yanağına koydu. Kahverengi gözleri yeni uyanmış yanardağ gibi etrafa lavlarını saçıyordu. Kedi gibi korkudan bir köşeye kıvrılmak istesem de ona belli etmeye niyetim yoktu. Ağzından çıkana dikkat etmeyen o'ydu.

"Defol evimden."

Metin yanağındaki elini çekip hırsla üzerime yürüdü ve ben kaçmaya fırsat bulamadan saçlarıma asıldı. Can acısından bağırmamak için dişlerimi sıktım. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp bedenimi korkuya teslim eden kelimeleri sarfetti.

"Bu gece çok uzun olacak sevgili nişanlım. İnan bana o herifin verdiği zevkin kat ve katını alacaksın." Söyleyecek kelime bulamadığımdan yüzüne tükürdüm sinirle. Ona kendimi açıklamayacaktım. O adamı tanımıyorum bile demeyecektim. Metin o şansını çoktan kaybetmişti çünkü.

"Lan!" diye hırlayıp saçımı daha sert çekti. Saçımdan sürükleyerek salondaki üçlü koltuğa fırlatıp üzerime çıktı. Korkuyla ona bakarken sırıtıyordu. İğrenç suratındaki sırıtışı bozmak istiyordum fakat ellerimi başımın üstünde birleştirmişti. Altında debelenip elinden kurtulmaya çalışıyordum. Ama nafile, adam hayvan gibi güçlüydü.

"Bırak!"

"Neden? Çok mu yordu seni?" Daha ne kadar iğrençleşebilecekti acaba?

Cevap vermeme fırsat vermeden eğilip boynumu öpmeye başladı. Yüzümü tiksintiyle buruşturup onu üstümden atmaya çalıştım. Giydiğim kazak fazla açık olmadığı için bana istediğim fırsatı vererek üzerimden kalkıp ellerimi bıraktı. Hemen sehpanın üstünde duran kayık şeklindeki vazoyu kaldırıp kafasına vurmak istedim. Benim yapacağım şeyi tahmin edip vazodan korundu.

"Seni öyle bir becereceğim ki fahişe!" diye bağırıp, yanağıma öyle güçlü tokat attı ki, dudağımın kenarından sızan sıcak sıvıyı hissetmiş-

tim. Yanağımın moraracağını ve dudağımın patladığını biliyordum. Elimi yanağıma koyarak tüm nefretimle baktım şimdi iğrençleşmiş bir zamanlar benim için en yakışıklı olan yüzüne. Aklıma daha önce neden gelmedi diye sinirlendiğim fikirle kendimi hazırladım.

Az önce vazoyu hedefine ulaştıramamıştım ama koltuktan kalkıp tekmeyi bacak arasına geçirdim. Dizinin üstünde durduğu için fazla acıtmasa da yavaşlatmıştı. Elini bacak arasına götürüp bana söverken ben kapıya çoktan varmıştım. Ayaklarımdaki pofuduk terliklerle merdivenleri ikişer ikişer inerek apartmandan çıktım. Birkaç metre koştuktan sonra ellerimi dizlerime dayayıp derin nefesler aldım. Sonra durmayarak karşıya geçip koşmaya başladım. Nereye koştuğumu bilmiyordum. Hiç tanımadığım bir sokaktaydım. Karanlıktı ve ürkütücü derecede sessiz. Ve tabii ki soğuk. Buz tutmuş ellerimi ısıtmak için birbirine sürtüp nefesimi üfledim. Yavaş yavaş yürüyüp etrafı inceliyordum. Buralar bana pek tekin gelmiyordu. Evim de şu an aynı durumdaydı. Acaba Metin ne yaptı? Beni bulamayıp gitti mi? Sağımda kalan duvara yasladım sırtımı. Hava buz gibiydi. Kollarımı kendime doladım. Isınmaya çalışıyordum. Düşüncelerim beynime ağır geliyordu artık. Önce o adam. Karanlık orman yeşili gözlerine duygusuzluğu dumanlı perde niyetine çekmiş adam.

Ne halt yemeye o adamın yanındaydım bilmiyordum. Kendisi de sağ olsun çok açıklayıcı konuşmuştu benimle. Sonra Metin'in gelişi.

"Ömür." İsmimi duyduğumda panik bedenime hızlıca akın etti. Sesini duymak bile midemi bulandırmaya yetmişti. Ne zaman gelmişti buraya. Sesi uzaktan gelmiyordu. Hemen kaçmalıydım. Yakalarsa işim biterdi.

"Ömüür!" dedi yeniden. Sanki küçük kedi yavrusuna *'gel pisi pisi'* diyordu pislik.

Sessiz olmaya çalışarak ileride ki terk edilmiş bir binaya doğru hızla yürüdüm. Yakalanma korkusu içimi titretiyordu. Onun o iğrenç bedenini tekrar üzerimde görmek istemiyordum. Binaya girdiğimde karanlık beni kendine çekip sardı. Hiçbir şey göremiyordum. Bastığım yere dikkat ederek etrafımı kolaçan ettim. Kafamı sola çevirdim ve kapalı bir kapının altından sızan ışık huzmesini gördüm. Hızla oraya doğru yürüdüm. Kapıyı açarak ardımdan kapattım. Sırtımı kapıya yaslayıp

derin bir nefes aldım. Kalbim güvende olmanın rahatlığı ile rutin hızına dönerken gözlerimi açtım. Karşımda yaralı halde eski püskü koltukta oturan adam ve onun başında duran başka bir adam bana bakıyorlardı. Yaralı olan adam bana garip garip baktıktan sonra başındaki adamı eliyle çağırdı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ben donmuş gibi onları izlerken adamın yüzündeki memnun gülümseme az önce normal hızına dönen kalbimi duracak raddeye getirmişti. Az önce olası bir tecavüz girişiminden kurtulmuştum. İkinci bir girişimden sağ çıkamayacaktım.

"Neredesin lan orospu?"

Metin'in bağıran sesi kulaklarıma dolunca yaslandığım kapıdan uzaklaşarak adamlara doğru koştum. Yağmurdan kaçıp doluya tutulmuştum ama olsun.

"Abi lütfen beni o adama vermeyin." dedim dolu dolu gözlerle. Korkudan ayaktaki adamın arkasına saklandım. Deri ceketini avuçlarımın içinde toplayarak beni saklaması için sessizce yalvardım. Adam zorla bana döndü. Ceketini öyle sıkı tutmuştum ki adam zorla kurtardı kendini benden. Adam bana bakarken kapı açıldı aniden. Korkudan çığlık atarak yüzümü adamın göğsüne gömdüm.

"Kızı bana verin." dedi Metin nefes nefese. Adam beni kendinden uzaklaştırınca ellerine yapıştım. Yaşlar akan gözlerimle yalvardım ona. Mavi gözlerini bana güven verircesine kapatıp açtı. Yanımda hareketlenme olunca kahvelerimi mavi gözlerden çekip oraya odaklandım. Kolundan yaralı adam ayağa kalkarak belindeki silahı çekti. Silahı Metin'e doğrultup vahşi bir gülümseme sundu.

"Gel de al." deyip silah olan eliyle çağırdı Metin'i. Sonra da beni işaret etti aynı silahla.

Mavi gözlü adam kıkırdadı. Korkum baki olsa da rahatlamıştım. Beni vermeyeceklerdi. Anlamıştım. Metin gümüş renkli ürkütücü tabancayı görünce korkuyla yutkundu. Rengi bembeyaz olmuştu. Az önce bana aslan kesilen pislik herif şimdi bu iki adam karşısında süt dökmüş kediye dönmüştü.

"Abi karım o benim. Kavga ettik diye kaçtı evden. Bana verin onu. Biz birbirimizi çok seviyoruz. Değil mi karıcığım?" Bana baktı beni onayla diye. Panikle adamlara baktım.

"O şerefsiz benim hiçbir şeyim değil abi. Kaçmasaydım tecavüz edecekti bana." O evde kalsaydım başıma gelecekler tüm gerçeklikleri ile yüzüme çarpınca düşecek gibi olmuştum. Bir çift güçlü kol tarafından tutulmasaydım düşecektim de.

"Tecavüz demek..." dedi mavi gözlü adam. Kafamı salladım hızla.

"Ne tecavüzü abi? Yalan söylüyor. O fahişe aldatıyor beni. Az önce bir arabadan indiğini gördüm. Verin onu bana. Kocasıyım ben onun." Saçmalayan Metin'e doğru tükürdüm.

"Şeyine yediğin tekme az geldi galiba pislik herif!" Metin mora dönen yüzü ile bana baktı dişlerini sıkarak.

Kolumu tutan mavi gözlü adam kahkaha atınca diyeceklerimi yuttum. Kafasını çevirip bana baktı mucizeymişim gibi. Sonra yanımızdaki yaralı adama baktı.

"Kedi olalı bir fare yakaladın Serdar aferin. Tam da istediğim gibi biri." dedi ve ben hiçbir şey anlamadım. Adının Serdar olduğunu öğrendiğim yaralı adam kafasını salladı gururla.

"Sağ ol abi."

Mavi gözlü adam bakışlarını Serdar'dan çekip Metin'e baktı. Gözlerinde taşan nefreti gördüm ve eski nişanlım için üzüldüm! Mavi gözlü adam benden uzaklaşmak istediğinde panikle kolunu tuttum. Bana güven verircesine gülümsedi ve Serdar'a baktı. Serdar hemen yanıma gelerek kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Mavi gözlü yakışıklı adam Metin'e yaklaştığında "Bak şerefsiz herif!" diyerek kafayı gömdü. Dişlerimi sıkarak yanımdaki adama tutundum. Elini elimin üstüne koyup sıktı.

"Bayıldı lan bu. Hıncımı alamadan bayıldı şerefini siktiğim." Küfrünü duyunca elimi ağzıma kapattım. "Serdar ara Mustafa'yı gelsin alsın şunu. Biraz okşayıp bıraksın."

"Tamam abi."

Serdar telefonu çıkarıp Mustafa denen adamı aramaya koyuldu. Mavi gözlü yakışıklı bana yaklaştı. Artık güvendeydim. Yaşadığım gerilim, korku ve panik yorgun bedenimi etkisi altına alarak zihnimi karanlığa sürükledi. En son hatırladığım bedenimi yere düşmeden yakalayan mavi gözlü adamdı.

3.BÖLÜM

Ömür...

Kendime geldiğimde arabadaydık. Göz kapaklarımı ağır ağır kaldırarak etrafa bakındım. Karanlıktı. Araba orta hızda gidiyordu. Kafamı çevirip yanımdaki yakışıklıya baktım.

"Teşekkür ederim."

Bana bakıp tebessüm etti ve fazla yakışıklı olduğu gerçeği bir kez daha gözler önüne serildi.

"Etme bence."

"Neden?"

"Emre Kılıç karşılıksız bir şey yapmaz da ondan." Ah! Ne isteyecekti acaba. Sormadım. Sustum. Ama kısa bir süre sonra dayanamayarak çenemi açtım."Şimdi ne olacak?" diye sordum merakla. Mavileri anlamadığım bir duyguyla parlıyordu. Dudağı yukarı kıvrıldı ukala tavırla;

"Sevişeceğiz güzelim... sevişeceğiz." dedi. Sanki sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi.

Sevişmek mi? Ne saçmalıyor bu adam?

Saklandıkları yerden çıkan Mantıklı iç sesim ve Kırmızılı bana iri iri açılmış gözlerle baktılar. Ben ağzımı açmadan beni inceleyen grimsi maviler keyifli bir kahkaha attı. Kendime gelerek kakalak modundan çıkıp

"Beni Metin'den bunun için mi kurtardınız?" diye sordum çatallaşmış sesimle. Gülmeyi kesip bana baktı tek kaşını kaldırarak

"Cevap verin lütfen." Adamın huyuna gidecektim. Asilikle bir şey elde edilemeyeceğini öğrenmiştim maalesef.

Sadece "Bana borçlusun." dedi.

"Ne kadar?" Beni kurtardığı için sevinmiştim. İyi biri sanmıştım. Ne kadar da yanılmışım. Meğerse para içinmiş her şey. Bu adamın yaptığı Metin'in yaptığından da beterdi. Umutlarımı ezmiş geçmiş beni elimde bir hiçle ortada bırakmıştı.

"Ödeyemeyeceğin kadar çok güzelim."

"Ama benim olursan borcunu silerim." dedi gözlerini kısarak. Sanki tepkimi ölçüyordu.

"Bakın borcumun ne kadar olduğunu bilmiyorum ama benden istediğiniz şeyi yapamam." Ağlamamak için zor tutuyordum kendimi. Uzaktan bakınca fahişeye mi benziyordum acaba? Önüne gelen beni becermek istiyordu.

"Daha önce yapmadığın şey değil bence..." Bu adam bana kendini öldürtmek istiyordu. İlla beni katil edecekti. Sinirle soluyup ellerimi yumruk yaptım.

"YAPMADIM!" diye bağırdım öfkeyle. Zerre etkilenmeyerek bana doğru eğildi.

"Ne yani bakire misin ufaklık?" Bir anda her şey silindi. Tek bir ufaklık kelimesi kaldı. O'nu hatırladım. Orman yeşili gözlerini, ifadesiz suratını ve mavi kelebeğin kanat çırpışını hatırlatan huzur veren sesini. Cevap vermeyerek kafamı salladım.

"Bakın ben size istediğiniz şeyi veremem. Ama parayı ödemek için her şeyi yaparım. Evinizi temizlerim mesela." dedim dağılmış halde. O adamı hatırlamak bana iyi gelmiyordu. Dikkatim dağılıyordu anında. İçimde bilmediğim dalgalanma oluyordu. Kalbim göğsüme sığmıyordu. Nefes alışverişlerim hızlanıyordu.

Bana cevap vermeden arabayı çalıştırdı. Estetik görüntüsü vardı adamın. Arabayı havalı kullanışı, yolu döven grimsi mavileri ve dişlerinin arasına aldığı alt dudağı benim yerimde başka bir kız olsaydı etkilenirdi ama bu görüntü sadece çok ilgi çekiciydi o kadar. Ona bakmayı kesip kafamı cama çevirdim ve karanlık yolu izlemeye başladım. Bir-

kaç dakika sonra telefonu çaldı. Yoldan bakışlarını ayırmadan vitesin yanında duran telefonu aldı. Ekrana bakmadan açtı.

"Alo."

"Emre Bey, ben Ataberk." dedi bir adam.

"Dinliyorum Ataberk." deyip bana kısa bir bakış attı ve telefonu hoparlörden çıkarıp kulağına götürdü. Benim duymamı istemediği bir konuşma gerçekleşecekti anlaşılan "Ne? İyi mi?"

"..."

" Tamam. Sapanca'daki eve götür geliyorum." deyip kapattı. Birine bir şey olmuştu onu anladım ama anlamadığım bu adama niye getiriyorlardı onu. Doktor muydu ki?

Emre telefonu aldığı yere bırakıp bana baktı. Yola bakmasını istiyordum. Her ne kadar yol boş olsa da kaza yapabilirdik.

"Kan tutar mı seni?" diye sordu alakasızca.

Kaşlarımı çattım ve "Hayır." dedim. Gülümsedi. Bu öyle mutlu olununca oluşan gülümseme değildi. Bu çokbilmiş ve yeni keşif yapmış birinin gülümsemesiydi.

"İyi. O zaman borcunun ilk taksitini ödemeye hazır ol güzelim."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Anlamadım. Nasıl ödeyeceğim?"

"Bu gece benim hemşirem olarak." deyip sustu. İçimi bir panik dalgası kapladı. Duygu delirececkti. Ona haber vermeliydim.

"Şey..." dediğimde bana kısa bakış attı.

"Söyle." dedi gözünü yoldan ayırmadan

"Arkadaşıma haber verseydim en azından." Hayır demesinden korkuyordum. Ama demedi. Hiçbir şey demedi ve telefonu bana uzattı. Alıp Duygu'nun numarasını çevirdim. Kendi telefonum evde sehpanın üzerinde kalmıştı. İlk çalışta açtı. Kim bilir ne kadar endişeliydi.

"Ömür!" Sanki aramamı bekliyordu.

"Benim." dediğimde derin nefes aldı. Tabii sakinliği birkaç saniye sürdü. Hemen eski Duygu olarak açtı ağzını yumdu gözünü. Birkaç saat önce bana telefon etmiş ama ulaşamamış. Kalkıp eve gelmiş ve evde bulamayınca çıldırmış. Tabii salondaki vazo kırıkları ve telefonum evde olması daha da korkmasını sağlamıştı. Ona endişelenmemesini ve yarın gelince her şeyi anlatacağımı söylemiştim ama tabii dinlememişti.

Bana nerede olduğumu sorunca Emre'ye bakmıştım. Kafasını iki yana sallayarak kesinlikle nerede olduğumu söylemememi istemişti. Ben de güvende olduğumu, gelince her şeyi anlatacağımı söylemiştim.

Telefonu kapatıp yerine koyduğumda bir bilinmeze daha gebe olan geceye bırakmıştım kendimi.

***

"Mert o sürtüğün üstünden kalk ve kapıya çık hemen." diye tısladı telefonun diğer ucundaki adama. Gecenin bir vakti Tufan Bey tarafından uykusundan uyandırılmanın sinirini ortağı ve en yakın arkadaşı Mert'ten çıkarıyordu genç adam.

"Abi yanlışın var, altta olan benim." Mert, arkadaşını sinirlendirmeyi seviyordu. Bu sefer de yapmıştı yapacağını. Haince sırıtırken karşı tarafın cevabını bekliyordu.

Genç adam "Siktirtme belanı Mert." diye bağırınca Mert çılgınca kahkaha atıyordu. Hem gülüyor hem giyiniyordu. Seksi yarım bıraktığı için kadın ona sinirle bakıyordu ama Mert onu takmıyordu bile. Giyindikten sonra cebinden para çıkarıp kadını üstüne attı.

"Al bunları, üstünü giy ve git." dedi soğuk bir sesle.

Kadın "Ama aşkım." diye sızlanıyordu. Ama Mert Ulusoy'a da karşı gelinmeyeceğini bilecek kadar da akıllıydı kendisi. Mert'in sert bakışları ile cevabını almış ve giyinmeye başlamıştı.

***

Genç adam telefonu kapatıp sinirle ceketinin cebine koymuştu. Boynundaki kravatı gevşetip geriye yaslandı. Araba aniden fren yapınca zaten uçlarda olan sinir hücreleri tam zirveye yerleşti. Boş yolda böyle fren yapmasının bir nedeni olmalıydı şoförün.

"Ne oluyor lan?" Sesi yüksek değildi ama çok sinirliydi. "Ataberk umarım bu yaptığının makul bir açıklaması vardır yoksa seni uykusuzluğun verdiği sinirle işkence ederek öldürürüm." diye dişlerinin ara-

sından söylediği kelimeleri Ataberk sanki duymuyordu. Transa geçmiş gibi aynadan patronuna baktı.

Ataberk "Efendim." dedi kısık sesle.

"Ataberk?" Kaşları beklentiyle kalkmış cevap bekliyordu.

"Arabanın önüne biri atladı." Duydukları genç adamın bakışlarındaki siniri, şaşkınlığa bıraktı.

"Arabayı çarpmadan durdurdum merak etmeyin." dedikten sonra arkaya dönüp patronuna baktı.

Genç adam bir şey demeden arabanın kapısını açıp indi. Yavaş ve temkinli adımlarla arabanın önüne geldi. Arabadan birkaç santim uzaklıkta yerde kanlar içinde yatan bir kadın görmeyi beklemiyordu tabii. Yüzü tanınmaz haldeydi. Şaşkınlığını bir kenara bırakıp kadına doğru eğildi. Boynuna dokunarak yaşayıp yaşamadığını kontrol etti. Nabız vardı. Rahat nefes alarak şoföre döndü.

"Çarpmadığına emin misin Ataberk? Kadın üstünden tır geçmişe benziyor da." dedi sinirle.

Ataberk araba farlarının aydınlattığı kadına bakıyordu. Evet kanlar içindeydi ama bunu kendisi yapmış olamazdı. Çünkü yapsaydı arabada da bir hasar olurdu. Emin bir sesle patronuna "Hayır efendim çarpmadım. Ayrıca kadın sanki dövülmüş. Üstüne başına baksanıza yırtık." dedi eliyle kadının yırtılmış kıyafetini göstererek. Kaşlarını sinirle çatarak

"Kötü hırpalamışlar" Ne çok sinirlenmişti bu gece. Ataberk'e dönüp "Kadını Emre'ye götür, baksın. Ara Tarık'ı beni toplantıya o götürsün." derken elini saçlarına geçirip çekiştirdi

Ataberk "Peki efendim." deyip Tarık'ı aramak için cebinden telefonunu çıkardı.

"Dikkatli olun." dediğinde Ataberk kafasını aşağı yukarı salladı. Eğilip baygın kadını kucağına aldı ve arabanın arka koltuğuna yerleştirdi.

Tarık'ı beklerken genç adam arabanın arka koltuğunda yatan kadına bakmaya başladı. Dikkatle bakınca yüzü morluk ve pıhtılaşmış kan içinde olan kadın ona tanıdık gelmişti. Sıkıntıyla nefes verip idam ipi gibi boynunu sıkan kravatı biraz daha gevşetti. O kravat ile uğraşırken

küçük bir inleme duydu. Kafasını kadına hızlıca çevirince bir şeyler mırıldandığını duydu. Daha iyi duyabilmek için kadına yaklaştı.

"Sar-han." ismini duyunca kaşlarını çattı. Ses tanıdıktı.

"Müge?" diye sordu emin olmak için.

"Kurtar beni!" dedi kısık sesle. Canı yanıyordu belli ki. Sarhan kızın kana bulanmış suratına baktı.

"Kim yaptı?" Evet onu sevmiyor, sadece istekleri için kullanıyor olabilirdi ama o da bir insandı ve böyle muamele görmeyi haketmiyordu.

Elindeki kağıdı ona uzattı. Hızla kağıdı alıp açtı. Kan bulaşmıştı fakat okunabiliyordu.

'Küçük muhbirini azıcık hırpaladık kusura bakma Han. Bir dahakine kızını bu halde bulabilirsin. O yüzden Boris'ten uzak dur!' Kimin yazdığı belliydi. Boris'in köpeği Veysel... Sinirle dişlerini sıktı.

"Şerefsiz! Gücü sadece kadınlara ya da çocuklara yeten yüz karası!"

Arabadan çıkıp yola baktı. Uzaktan yaklaşan araba yanlarında durduğunda ona doğru yürüdü. Tarık arabadan inip ceketini ilikleyerek genç adama selam verip arka kapıyı açtı. Adam arabaya binip şoförün binmesini bekledi. Tarık'da bindikten sonra araba hareket etti.

"Mert'i de alacağız Tarık." Tarık ilerideki sapaktan sapıp Mert Ulusoy'un villasına doğru sürdü aracı. Geldiklerinde Mert demir kapıya yaslanmış gözlerini kapatmıştı. Araba yaklaştığını hissedince kendini toparlayıp gelenin kim olduğuna baktı. Duran arabanın içinden Tarık inip arka kapıyı açınca kendisi için geldiğini anlaması uzun sürmemişti. Yerinden kıpırdanıp seri adımlarla açılan kapıdan içeri süzüldü. Sinirle onu tam bir buçuk saattir bekleten arkadaşına baktı.

"Sarhan Şahzade umarım gecikmenin geçerli bir nedeni var. Yoksa sabaha kadar istemediğin kadar kafanı şişireceğim." derken çok ciddiydi. Sarhan hafif tebessümle elini arkadaşının omuzuna koydu.

"Anlatacağım." Derin bir nefes alıp Tufan Bey'in evine gidene kadar olan biten her şeyi anlattı. Mert şaşkın bakışlarını arkadaşının yüzünde dolaştırıp nihayet konuştu;

"Veysel'i bulup çıktığı yere geri tıkalım."

Sarhan ona bakmadan "Büyük patronun bizden ne istediğini öğrenelim sonra." dedi. Büyük patron bir şifreydi aslında ve gizli görevleri için mafya tipleri gibi dolaşıyorlardı ortalarda.

"Tamam." dedi Mert ardından rahatlayıp arkasına yaslandı.

Araba durduğunda inip Tufan Kara'nın evine doğru yürüdüler. Kapıdaki görevli onları görünce başıyla selam verip kapıyı açtı.

"Acaba Tufan Bey bizi neden çağırdı?" diye sordu kısık sesle Mert.

Sarhan "Şimdi öğreniriz." deyip geçiştirdi arkadaşını.

Salona girdiklerinde Tufan Bey onları ayakta karşıladı.

"Hoş geldiniz gençler." Misafirlerini karşılarken hayli tedirgin görünüyordu. Belli ki bir şeyler olmuştu.

"Hoş bulduk Tufan abi." deyip onlara gösterdiği yerlere oturdular.

Tufan boğazını temizleyip elini beyazlamış saçlarına geçirdi. Tufan Kara, ellili yaşlarını geçse de hâlâ genç duruyordu. Fit vücudu ve dik duruşuna hayran olmamak elde değildi. Elindeki viski bardağını hafifçe sallayarak dudaklarına götürdü. Bir yudum içtikten sonra ona merakla bakan iki çift uykusuz gözün sahibi gençlere döndü.

"Sizi gecenin bu saatinde yataklarınızdan kaldırıp buraya getirttiğim için kusura bakmayın gençler." dediğinde Mert ve Sarhan aynı anda;

"Ne kusuru abi."

Tufan onların bu haline gülümsedi ama gözlerine ulaşamayan bir gülümsemeydi bu.

"Fazla uzatmayacağım. Kızım İde'yi kaçırdılar." Gençler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Tufan lafının bölünmesinden hoşlanmadığı için susup onu dinlediler. "Benden birini onlara vermemi istiyorlar."

"Kimi?" diye sordu Sarhan.

"Seni!" diye cevapladı onu Tufan. "Yoksa İde'yi öldürecekler." Tedirginliğinin sebebi şimdi anlaşılıyordu adamın. Sarhan, Mert'e bakıp tekrar Tufan'a döndü.

"Beni niye istiyorlar? Hem onlar da kim?"

"James Patrick!"

Mert "Hmm uyuşturucularını ve iki milyon dolar parasını yaktığın adam." derken huzursuzca yerinde kıpırdandı. Arkadaşı için endişelenmişti. Sarhan yerinden kalkıp Tufan'ın önünde durdu.

"Ben hazırım. Kızınıza zarar vermelerine izin vermeyeceğim." Tufan bu sefer gözlerine kadar ulaşan sıcak gülümsemesiyle Sarhan'a doğru yürüdü ve elini bir baba şevkati ile onun omuzuna koydu.

"Biliyorum oğlum."

Sarhan "Şimdi olanları bana detaylı bir şekilde anlat." deyip bakışlarını Tufan Bey'in gözlerine dikti.

"Şimdi benim kız iki gün önce tutturdu Boston'da ki arkadaşlarımı göreceğim diye. Ben izin vermedim. Bana nedenini sordu. Hiçbir şeyden haberi olmadığı için geçerli bir neden söyleyemedim tabii. Ne kadar inatçı ve asi olduğunu biliyorsunuz." dediğinde Sarhan, Mert'e baktı alayla. Mert yüzünü buruşturarak elini kafasına götürdü. *Geçen sene arkadaşının doğum günü partisinde ona göz kulak olması için Tufan, Mert'i göndermişti. Parti yapılan barda kavga çıkınca Mert, İde'yi korumak amaçlı belinden tutup kendine çekmiş ve bardan çıkarmaya çalışmıştı. Çalışmıştı çünkü İde hiç acımadan onu kendisine yavşayan erkeklerden sanıp kafasında şarap şişesini kırmıştı. Kanlar içinde kalan Mert'in imdadına olayın başından beri onları izleyen Sarhan yetişmişti ve hemen hastaneye götürmüştü. İde, Mert'in babasının arkadaşı olduğunu öğrendiğinde çok geçti. Kendisini sadece korumak istediği için oradan uzaklaştırmaya çalıştığını öğrendiğinde ise yerin dibine geçmişti. Ne kadar özür dilese azdı. Mert'in kafasında o günü hep hatırlatacak bir yara vardı şimdi. O günden sonra çok az görmüştü İde'yi. Zaten görmekte istememişti. O güzel yüzünün altında ne tür bir yırtıcının yattığını biliyordu çünkü. Sağolsun kendisi uygulamalı bir şekilde göstermişti. Hatta kıza* ***'Panter!'*** *diye isim takmıştı Mert.*

Sarhan alay dolu bakışlarını Mert'ten çekmeyerek Tufan'a "Biliyoruz." dedi. Sonra kısık sesle "Hatta en iyi sen bilirsin değil mi dostum?" deyip Mert'in öldürücü bakışlarına aldırmadan Tufan'a döndü.

Tufan "Bende iki koruma eşliğinde izin verdim ama benim deli kız korumaları atlatıp gitmiş arkadaşlarla buluşmaya. İşte bunu fırsat bilen Patrick onu gittiği bardan kaçırmış." Derin bir nefes alıp dikkatle kendisini dinleyen adamlara döndü.

Sarhan "Nereden kaçırılmış?" diye sordu. Genç adam içinden kıza bir şey yapmamaları için dua ediyordu. Gerçi uzun zamandır Allah'ı hiç hatırlamamıştı ama olsun diye düşündü. Kendisi yüzünden gencecik bir kıza zarar gelmesini istemiyordu çünkü.

"Telefonundan en son Boston'da Park Street sokağındaki Beantown Pub diye bir bardan sinyal aldık. Sonrası yok. Zaten görevliler telefonu da tuvalette bulmuşlar. Yani anlayacağınız Patrick bayağı planlı çalışmış.

"Şerefsiz!" Mert sinirle mırıldandı "Gücü kadına yetiyor. Karşımıza adam gibi çıkmayı yemiyor tabii bir yerleri."

Sarhan içindeki sıkıntıyla ve tedirginlikle koltuktan kalktı.

"Bu kadar yeter detayları yolda alırım sizden." dediğinde ikisi de ona garip bir şey söylemişcesine baktılar. Bakışlara "Ne?" diye sordu.

"Ben gitmen için anlatmıyorum bunları sana. Kızımı kurtaralım diye anlatıyorum oğlum. Senin oraya tek başına gitmene müsade edemem ben." dedi Tufan.

"Tufan abi haklı dostum. Tek başına, hele bensiz gidemezsin." deyip ayaklandı Mert.

Tufan bu iki delikanlıya baktı gururla. Sanki kendi oğullarıymış gibi gururluydu. İkisini de uzun zamandır tanıyordu ve akıllarına koyduklarını yapacaklarını adı gibi biliyordu.

"Hayır dostum sen gelmiyorsun ben tek gidiyorum. Sen Lalin'e göz kulak olacaksın burda." İtiraz kabul etmeyen ses tonu Mert'in ağzını kapatmıştı. "Kızım'ı yalnız sana ve Elhan'a emanet edebilirim dostum." dedi Mert'in sırtına vurarak.

Mert kafasını aşağı yukarı salladı. "Dikkatli ol abi ve lütfen tek parça halinde geri dön. Ben bu yaştan sonra senin çocuğuna dadılık yapamam. Benim bir hayatım var." dedi yarı şaka yarı ciddi bir tonda. Aslında sesinden anlaşılıyordu endişeli olduğu.

"Merak etme dönmeye çalışırım. Ola ki dönmezsem kızıma iyi bakın."

"Yapma dostum..."

Sarhan "Yaptım bile dostum." deyip Tufan'a döndü "Abi, ben çıkayım vakit kaybetmeden."

"Tamam. Nasıl istersen, engel olmayacağım sana. Hoş olsamda gideceksin ya." dedikten sonra gülümseyip "Diyeceğim tek şey kendine ve kızıma dikkat et oğlum." Sözlerin ardından Sarhan'a sarıldı.

Sarhan "Tamam abi ederim." Telefonu cebinden çıkarıp bir numarayı tuşladı. "Tarık pilot'u ara hemen hazırlansın Boston'a gidiyorum." deyip telefonu kapattı.

'Bakalım Boston macerası nasıl bitecek?' diye düşünmeden edemedi genç adam.....

4.BÖLÜM

Genç adam uçaktan indiğinde İde'nin korumaları havaalanı çıkışında onu bekliyorlardı. Ceketini düzeltip merdivenlerden inmeye başladı. Arabanın yanına geldiğine korumalardan biri arka kapıyı açtı hemen.

Sarhan'ın yüzüne bakmadan "Hoşgeldin abi." dedi. Utanıyordu. Bir kızı koruyamamıştı.

Sarhan bir şey demeden arabaya bindi. Mahçup olmuş koruma başını eğerek kapıyı kapatıp ön koltuğa geçti. Neden böyle yaptığını biliyordu. Sarhan kafasını geri atıp gözlerini kapattı.

"İde'nin kaçırıldığı bara sür." dedi düz bir sesle.

Şoför kafasını sallayıp hiçbir şey demeden bara doğru sürdü. Bir saat sonra araba durduğunda genç adam gözlerini açtı. Kapıyı açıp dışarı çıktı korumayı beklemeden, bara girdi. Korumalar da onu takip etti.

"Kamera görüntülerini izlemek istiyorum Koray." dedi kapısını açan korumaya hitaben.

"Buradan abi." deyip güvenlik odasına giden koridora yönlendirdi. "Kaç kez izledik kaçıranlara dair en ufak bir iz bile yok. Hem kimin kaçırdığını biliyoruz. James Patrick."

Kapıyı açıp Sarhan'ın içeri girmesini bekledi. Sarhan içeri girip üzerindeki ceketi çıkardı. Koltuğa atacağı sırada Koray elinden alıp duvardaki askıya astı. Düğmelerini açıp kollarını kıvırıp, üstten iki düğmesini açarak koltuğa oturdu. Saçlarını karıştırıp boynunu iki yana hareket ettirerek esnetti.

"Kaçırılmadan bir saat öncesine ait görüntülerini istiyorum. Tam olarak saat kaçta kaçırılmış?" diye sordu uzun ince parmaklarını bilgisayarın klavyeleri üzerinde estetik bir şekilde dans ettirirken.

"23.52 civarında." diyerek yanıtladı onu Koray. Karşısında bir efsane vardı ve onu hayranlıkla izliyordu. Yüzünü çok az kişinin görebildiği gölge adam Han. Yüzünü görenler şimdiye kadar yaşamamıştı. Ölmeden önce son gördükleri yüz onun ki oluyordu.

Aklına gelen gerçekle bedeni titredi korkudan. "Abi biz de öleceğiz değil mi?" dedi kapıda duran diğer koruma Ferhat'ı da kastederek.

Sarhan tek kaşını kaldırıp Koray'a baktı ciddi ifade ile.

"Bana şekersiz acı bir kahve getir Koray. Çok konuşma!" dedi ifadesiz bir sesle. Koray tuttuğu nefesi dışarı üfleyip gülümsedi.

"Hemen geliyor abi." Sesinden mutluluğu açıkça okunuyordu. Sarhan kafasını iki yana sallayıp görüntüleri izlemeye devam etti.

Bir saat sonra genç adam İde'yi kaçıranı bulmuştu.

"Abi İde Hanımı bu kadın mı kaçırmış diyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. Kaç kere izlemişti fakat böyle bir detay yakalayamamıştı.

Sarhan işaret parmağını ekrana vurdu. Ekranda kadının yakın açıda yakaladıkları görüntüsü vardı.

"Gerçekler her zaman göz önündedir Koray. Görebilene gösterirler kendilerini." dediğinde Koray bir kez daha hayran olmuştu adama.

Sarhan ekran görüntüsünü alıp mail ile birine gönderdi. Sonra telefonu çıkarıp birini aradı.

"Mert, sana gönderdiğim fotodan yüz taraması yap. Hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Bir saat mi?"

"Evet her şeyi Mert. Bir saatin var. Arayacağım." deyip kapattığı telefonu masaya bıraktı. Dirseklerini masaya dayayıp ellerini birleştirdi ve gözlerini kapatarak alnını birleştirdiği ellerine yasladı.

"Abi, aç mısın? Açsan bir şeyler getireyim." diye sordu Koray.

"Bana viski getir Koray."

"Hemen abi."

"Bardakla değil, şişesini istiyorum..."

"Tamam abi."

Koray çıktıktan sonra Sarhan yerinden kalkıp ceketinin cebinden sigara paketini ve çakmağını çıkardı. Paketten bir dal çekip dolgun dudaklarının arasına aldı. Çakmağı çakıp sigaranın ucunu tutuşturdu. İçi-

ne çektiği nefes gri zehri ciğerlerine götürürken sigaranın ucu tutuşmuş çatırdayarak yanıyordu. Ciğerlerine çektiği gri dumanı kafasını geri atarak yukarı doğru üfledi. Düşünceler beynini zorluyordu.

James Patrick bu deliliği yapacak kadar gözü kara değildi. Ya biri ona cesaret vermişti bunu yapması için ya da başka biri onun adını kullanıyordu. Aklına gelen şeyle gözlerini kıstı. Sigarayı kül tablasına bırakıp telefonu aldı. Son aramalara girip Mert'in ismini kaydırdı. İlk çalışta açmıştı.

"Bende seni arayacaktım abi."

"Anlat!" dedi sakin bir sesle.

"Kadının ismi Alina Petrova. Kaçırılmadan bir hafta önce giriş yapmış Boston'a. 33 yaşında. Rusya Federasyonu'nun Sverdlovsk Oblast'ında doğmuş." Devam edeceği sırada genç adamın sesini duydu.

"Hmm. Rusya. Devam et Mert." Sigarayı tekrar alıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Bu iş gittikçe daha ilginç bir hal almaya başlıyordu.

"Moskova'da ikamet ediyor. Evli değil. Fakat görüştüğü biri var."

"Kim?"

"Aleksey Domodin." dedi Mert nefesini tutarak. Sarhan'dan ses çıkmadı ama nefes alışverişinin hızlanmasından sinirlendiği belliydi.

Burnundan soluyordu çünkü; o ismi duyduğunda iki parmağının arasındaki sigarayı avucunun içine alıp sıktı. Sigara parçalara ayrılırken avucunu yakmayı ihmal etmemişti. Avucundaki ince sızı çok uzun zaman önce rafa kaldırdığı can acısını, vicdan çığlıklarını unutturamıyordu. Kapıyı vurup içeri giren Koray'a sessiz olması için işaret etti. Koray kafasını sallayıp viski şişesinin kapağını açarak masaya bıraktı. Hafif baş selamıyla odayı terketti. O çıktıktan sonra derin nefes alıp konuşmaya başladı.

"James'ın götü yemez zaten kızı kaçırmayı." Düşüncelerinde haklı olduğunu kanıtlıyordu her şey. Sesi ölüm meleğinin kanatlarını çırptığında yarattığı rüzgar gibi sakindi. Birinin canının yanacağına dair yemin ediyordu. "Bana kadını anlat Mert." dedi avucundaki sigara kırıntılarını kül tablasına döktü.

"Aleksey fazla kıskanç abi. Kadını korumasız dışarı bırakmıyor. Alina, Aleksey şerefsizinin hayatında değer verdiği tek insan. Boris Lebedovdan sonra tabii ki."

"Yalnız kaldığı zaman yok mu bu kadının? Ya da bir zaafı?"

Mert gülerek "Var abi." dedi. "Kadın spora düşkün. Orada bile her sabah gittiği bir spor salonu var. Adresini atarım. Zaafına gelince, kadın dövmelere bayılıyor. Özellikle akrep dövmesine."

Sarhan rahatlıkla arkasına yaslandı. Dudağının sağ tarafı yukarı kıvrıldı istemsizce... "Demek akrep dövmesi."

"Evet abi."

"Başka bir şey var mı bilmem gereken?"

"Yok abi."

"Tamam. Sağol kardeşim." dedi kapatmadan önce. Teşekkür ettiği nadir anlardan biriydi ve Mert şaşırmıştı. Asla kaçıramazdı bu fırsatı.

"Uuu beybi. Sarhan Şahzade az önce bana teşekkür mü etti?" diye sordu gülerek.

"Evet etti Mert. Sakın sulandırma."

"Hemen koşup takvimime kaydedeyim bugünü..." Genç adam devamını dinlemeden kapattı telefonu.

"Hayvan herif." dedi viski şişesini dudaklarına götürürken.

***

Genç adam 653 Summer St. de bulunan Boston Athletic Club'ın önünde durdurdu arabayı. Fazla gösterişli bir yer değildi. Kadının başındaki kalabalıktan kaçtığı belli oluyordu. Böyle sıradan yerlere geldiğine göre.

Arka koltuğa attığı spor çantasını alıp girişe doğru yürüdü. Saat sabahın sekiziydi. Bir saat sonra gelecekti kadın. Onu beklerken kum torbasına birkaç yumruk atabilirdi. Giriş kaydını yapıp salona girdiğinde görevli eşliğinde soyunma odasına gitti. Çantayı açtı ve içinden koyu lacivert renk eşofman altını aldı ve uzun bacaklarından geçirdi. Ellerine bandajları sarıp dağılmış saçlarını düzeltti.

Bir saat sonra Alina salona giriş yapmıştı. Soyunma odasında üstünü değiştirip geldikten sonra koşu bandına doğru yürümeye başladı. Derin nefes alarak at kuyruğu topladığı saçını sıkı olması için çekiştirdi. Tam koşu bandına çıkacakken gözüne bir şey daha doğrusu biri takıldı. Terden sırılsıklam olmuş simsiyah saçlarını bandajlı eliyle alnından çeken, terlerin birer birer pırlanta gibi bedeninden süzülen fazlasıyla dikkat çekici yakışıklı biri. Sağ ayağı havada öylece kalan kadın adamın son darbesiyle darmadağın oldu. Koyu lacivert eşofmanının bel kısmını çekiştirip siyah *akrep* dövmesinin bir kısmını gözler önüne serdi. Sağ kasığındaki ağız sulandıran dövme kadının yutkunmasına sebep olmuştu.

Adamı yanından geçip gittikten sonra bile arkasından baktı uzun süre.

Saçlarındaki şampuanı durulayıp suyu kapattı genç adam. Islak saçlarını parmakları ile geri taradı.

"Manzara hoşuna gitti mi?" diye sordu İngilizce. Arkasına döndüğünde kadın kollarını göğsünde bağlamış duş kabininin kenarına yaslanmış onu süzüyordu mest olmuş bakışlarla.

"Çook..."

Sarhan ona aldırmadan kenarda duran havluyu alıp beline sardı. Yanından geçeceği sırada Alina elini ıslak göğsüne koydu. Genç adam tek kaşını kaldırıp, sorgulayan yeşillerini göğsünde duran ele dikti. Alina bakışlarına aldırmadan kışkırtıcı bir şekilde saçlarından boynuna süzülen su damlasını takip edip öne atılarak dudakları ile yakaladı. Damlayı emerek dilini dolaştırdı adamın nefis kokan yanık teninde. Göğsünde duran eli boş durmayarak kaslı göğsünü geçip altı tane girintili çıkıntılı engelin üzerinde dolaştı. Havlunun kenarına geldiğinde bedenin sahibi tarafından durduruldu.

Sarhan "Ne yapıyorsun?" diye sordu sinirle. Kadının cesareti hayranlık uyandırıcıydı fakat bedenine izinsiz dokunulması sevmedikleri arasındaydı. Kadını kendinden uzaklaştırıp kollarını tuttu.

Alina "Tadın ımmm enfes..." Dudaklarını yalayarak "Akrebini görmeme izin ver." Derken mavi gözlerini adamın çakmak çakmak yeşillerine sabitledi.

Öfkenin bir zehir gibi kanına yayıldığını hissediyordu adam. Sol kolundaki elini çekip boynuna sardı, kadını kabinin duvarına yaslayıp sıktı.

"Kız... nerede?" diye sordu sakin bir sesle.

Alina gülümsedi. İstediğini elde etmiş, kendinden razı gülümsemeydi bu "Han?" diye sordu emin olmak için.

"Sa-na kız ne-re-de de-dim..." dedikten sonra parmaklarını sıklaştırıp kadını boğulmanın eşiğine getirdi. Alina öksürüp nefes almaya çalışıyordu. Mavi gözlerinden akan yaş az sonra boğularak öleceğini gösteriyordu.

"Bı-rak." dedi kadın zorla.

"Söyle!"

"Ne-fes!"

Sarhan kadının boğazındaki elini çekti. Duşa kabinin zeminine yığılan kadın öksürük krizine girdi. Sarhan hiçte nazik olmayan hareketle yerden kaldırdı kadını. Çenesini sıkarak gözlerine dikti fırtınalar kopan yeşillerini. "Be-nim e-vim de şu-an." dedi her hecede duraksayıp nefes alıyordu.

"Adres?"

Kadın durup derin derin nefes aldı "Spor salonun arkasındaki bina. Üçüncü kat. 20 numara." dedikten sonra Sarhan kabine giren başka bir adama teslim etti onu.

"Verdiği adrese gidip kızı alın. Bunu orada tutun, Koray, sen İde'yi al çık. Ferhat başında beklesin. Geleceğim."

Koray kafasını anladığını göstermek için aşağı yukarı salladı "Abi kıza ne olacak?" diye sordu kendini tutamayarak. İçten içe ne olacağını biliyordu aslında.

Sarhan yüzünü gösterip "Yüzümü gördü Koray. Sence ne olacak?" dedi çok normal bir şeyden bahseder gibi.

Koray bir şey söylemeden kafasını sallayıp korkmuş bir ifadeyle ikiliyi izleyen kadının kolundan tutup duştan çıkardı.

***

Mert boşalan bardağa viski koyup arkadaşına uzattı. Sarhan bardağı alıp hafif çevirip kehribar renkli sıvıya baktı gözlerini kısarak.

Mert sahte bir üzüntüyle "Yazık abi ya Aleksey çok üzülecek." dedi. Ardından elindeki birayı kafasına dikti.

Sarhan "Sikimde değil." dedikten sonra bardaktan birkaç büyük yudum aldı. "Gebersin piç. Kadını bana sulandı ve cezasını aldı."

Mert dudaklarını büzerek "Uuu beybi çok sert." dedi neşeyle."Yattın mı bari öldürmeden önce?" diye sordu ciddi bir sesle.

Sarhan tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Sanki Mert yedi ceddine küfür etmişti.

"Sikerim belanı Mert." deyip bardağı sertçe masaya bıraktı. "Aleksey soysuzunun koynuna girdiği kadınla yatacağımı düşünmedin herhalde" dedikten sonra saçlarını karıştırıp etrafa baktı. Oturdukları yerden dolayı göz önündelerdi ve istek dolu bakışların hedefi oluyorlardı.

"Ama akıllı kadınmış, James'in ismini kullanıp seni oraya getirtmiş ya ben ona şaşıyorum."

"Aklı ölümü oldu. Bence fazla akıllı kadın başa bela kardeşim." deyip ayağa kalktı. Mert onun kalktığını gördüğünde aynısını yaptı.

"Nereye abi?"

"Emre'ye gidiyorum, Müge'yi merak ettim." Mert kafasını sallayıp ona eşlik etti.

***

Ömür...

Eve geldiğimde Duygu kapıda bekliyordu beni, Elhan'ın arabasından inmeden önce haber vermiştim. Kapıyı açmış kollarını göğsünde bağlamış bir halde beni bekliyordu. Bu tavrı *'Bana hesap vereceksin hiçbir yere kaçamazsın.'* demekti. Gülümseyip yorgun bakışlarımı üze-

rinde dolaştırdım. Üç gündür belli aralıklarla Emre'nin evinde Müge'ye bakıyordum. Zavallı kızı çok fena dövmüşlerdi. Kim ve neden dövmüştü bilmiyordum ama birinden intikam almak için olduğu kesindi. Kız kendinde değilken Sarhan diye birinin ismini sayıklıyordu.

Uyandığımda öğrenmiştim Sarhan'ın kim olduğunu. Sevdiği adammış. Elhan'ın da ağabeyiymiş. Ben yokken gelmiş yanına, Müge öyle dedi. Mutluluğu yaralı yüzünden okunuyordu.

Sarhan, ismi çok havalı biri. Acaba kendi nasıldı?

'Sana ne?' dedi mantıklı içsesim. Haklıydı. Bana ne el alemin erkeğinden. Ben kendi derdime yanmalıyım. Kapı ağzından bana bakan Duygu'ya gülümseyerek baktım. Ama tek bir mimik yapmadan önümden çekilip beni içeri aldı. Beni takip edip ardımdan salona girdi. Bedenimi koltuğa atıp, bana bakan kahvelerine diktim kahvelerimi.

"Ne haltlar karıştırdığını bilmek istiyorum Ömür." dedikten sonra yanıma oturup yüzüme baktı cevap beklercesine.

Yorgun gülümseme eşliğinde "Evlilik teklifi aldım." dedim ve tepkisini izledim. Önce gözleri irileşti. Sonra ağzını açıp kapattı. Sesini kaybetmiş gibi bir hali vardı.

Nihayet kendine gelip boğazını temizledi.

"Kim? Kim sana evlenme teklifi etti? Ve sen neden bu kadar sakinsin?" diye sordu boğulurcasına. Beklemiyordu belli ki. Aslında ben de beklemiyordum. Kala kalmıştım teklif geldiğinde. Sabırsızca cevap bekleyen Duygu'ya baktım ve sıradan bir şey söylüyormuş gibi "Elhan Şahzade." dedim şaşkınlıktan ağzı açılan haline gülümseyerek.

Emre büyük bir evin önünde durdurdu arabayı. Ev ev değil saray yavrusu mübarek. Ağzım açık bir şekilde evin karanlıktaki heybetine bakarken Emre boğazını temizledi.

5.BÖLÜM

Kendime gelip kapıyı açtım. Aşağı indiğimde o da önüme geçip yürümeye başladı. Arkasından yavaş adımlarla yürüyüp beni yutacakmış gibi duran evi daha doğrusu sarayı inceliyordum. Hiçbir zaman zenginlik düşkünü olmamıştım fakat bu ev harikaydı.

İçeri girdiğimizde ise ayrı bir şok yaşadım. Evi anlatacak kelime bulamıyorum şu an. Yerler sanki aynaydı çok parlak ve temiz. O yüzden eğilip ayakkabılarımı çıkarmak istedim ama Emre'nin sesi ile durdum.

"Ne yapıyorsun?"

"Ayakkabımı çıkarıyorum yer kirlenmesin." Ben zengin bir ailede doğmamıştım. Küçük bir mahallede iki katlı sade bir evde yaşıyordum ve evde ayakkabı ile dolaşmak gibi bir adetimiz yoktu bizim. Gülümsedi. Yanıma geldi ve kolumdan tutup kaldırdı.

"Bir şey olmaz. Ev her gün temizleniyor zaten." Suratı bir an da ciddileşmişti. "Bizim şu an evin temizliğinden daha önemli işimiz var." dediğinde haklıydı. Yaralı birini tedavi edecektik.

Kafamı sallayıp saçlarımı geri attım ve "Ne yapıyoruz?" diye sordum ciddi sesle.

Telefonunu cebinden çıkarıp "Önce Ataberk'i arıyoruz nerede kaldılar diye?" Telefonun ekranına dokundu ve kulağına götürdü. Biraz bekledikten sonra "Neredesiniz abi?" diye sordu ve karşı tarafı dinlemeye başladı. Kapatıp bana döndü. "Hadi ellerimizi yıkayalım. Steril ortama gireceğiz ufaklık."

Ufaklık... Bir anda etraf karanlıklaştı ve heybetli bir beden belirdi zayıf ışık huzmesi altında. Ardından da etrafı saran yeşil renk akarak adamın göz çukurlarına doldu. O muazzam yeşil manzarayı sundu

bana. Bu halimi hiç beğenmiyordum. Hem de hiç. Delirecektim böyle giderse. Bir daha asla görmeyeceğim birini her an hatırlamak akıl kârı değildi.

'Birkaç güne unutursun...' dedi mantıklı iç sesim. *'İnşallah!'* dedim içimden. Kırmızılı uzun saçlarını savurup sinsi bir bakış attı bana. Neden öyle yaptığını anlamamıştım. Kafa yoracak kadar da işsiz değildim. Benim yardım etmem gereken ultra yakışıklı, serseri doktorcuğum vardı. Benim yerimde başkası olsa yaşadıklarımdan sonra bir yere yığılıp kalırdı. Ama gel gör ki ben çok güçlü ve panik halinde bile asla sağduyusunu kaybetmeyen biriyim.

On beş dakika sonra Ataberk denen adam yanında birkaç kişi ile birlikte kucaklarında bir kadın ile geldiler. Adam Emre'ye bir şey sormadan salondan çıkıp aşağı inen merdivenlere yöneldi. Belli ki buraya daha önce de gelmişti. Emre beni sırtımdan iterek arkalarından gitmemizi sağladı. Aşağı indiğimizde mini bir hastane ile karşı karşıyaydım. Bu sefer hakikaten de dumur olmuştum. Ameliyat masası, muayene sedyesi, aletler kısaca her şey.

***

Adamlar gittikten sonra Emre Kılıç mini hastanede tamamen değişmişti. Sanki az önce yukarıda rahat, gülümseyen adam gitmiş yerine çok ciddi işine düşkün adam gelmişti. Bu hali hoşuma gitmişti.

"Adı ne?" diye sordum. Emre, kızın kaşına son dikişi atarken, bedeninde kırık olmadığını söyledi. Ama fazlasıyla çürük ve ezik vardı. Vücudu morluklar içindeydi ve acıdığı belliydi. Bir tek açılan kaşı, dikiş gerektiyordu.

Dikkatle son dikişi atıp geri çekilirken "Müge!" dedi.

O sırada kız kendine gelerek acıyla inlemeye başladı. Zavallı kız. İçim parçalandı haline.

"Sar-han!" dedi fısıltıyla. Yüzüne yakın olduğum için ilk duyduğumda anlamadım ama ikinci ve üçüncü kez açıkça duymuştum. *'Sarhan... Sarhan...'* diye birinin ismini sayıklıyordu. Ellerini yıkayan Emre'ye döndüm.

"Sarhan kim?" diye sorduğumda Emre elindeki havluyu düşürdü. Neden düşürdüğünü anlamamıştım.

"Se-sevgilim." diyen kadın sayıklamasıyla beni aydınlatmıştı. Sevgilim dedikten sonra kadın uykuya dalmıştı.

"Sevgilisi mi?" Elini kurulayan Emre bana döndü.

"Sayılır..." dediğinde hiçbir şey anlamadım. Soracaktım ama çalan telefonu engel oldu.

Telefonu cevaplayıp "Neredesin lan sen? Evdeyim. Bekliyoruz." dedi bana bakarak. Kaşlarımı çattım. Benden mi bahsediyordu? Telefonu kapatıp yanıma geldi. "Müge'yi yatağa yatırayım, mutfağa geçip bir şeyler yeriz. Ben çok acıktım." Kafamı sallayıp Müge'yi yatağa yatırmasını bekledim.

Müge'yi yatırdıktan sonra odadan çıkıp, mutfak diye adlandırılan yere girdim. Burası bizim evin tamamı kadardı.

***

Emre, sandalyeyi çekip beni artistik bir şekilde masaya davet etti. Gülümsemek istemesem de dudaklarım yukarı kıvrıldı. Sakince oturdum. Ben oturduktan sonra o buzdolabının önüne geçip kapağını açıp "Ne yersin?" diye sordu dolap raflarına bakarak.

"Bilmem." dedim omuz silkerek.

"O zaman hafif bir şeyler yiyelim, meyve salatası..." dedikten sonra meyveleri çıkarıp tezgaha koydu. Emre, doğrama tahtasını alıp meyveleri doğrarken, kapı çaldı. Bana dönüp "Kapıya bakar mısın?" derken meyve bulaşmış ellerini gösterdi.

"Bakarım tabii." dedim sandalyeden kalkarak.

"Teşekkür ederim Ömür Hanım." derken yine kibar Doktor olmuştu. Bu adamı sevmiştim. Bana zarar vermeyeceğinden emindim artık. Hem öyle bir düşüncesi olsa çoktan yapardı değil mi? Beni evine getirip özeline dahil etmezdi.

"Rica ederim Doktor Bey." Bana dönüp göz kırptı. Sadece gülümseyip mutfağı terk ettim. Emre Kılıç tekrar ediyorum çok yakışıklı

adamdı. O göz kırpışının hedefi başka bir kız olsaydı mutfak zeminini boylamıştı şimdiye kadar. Ama beni pek etkilememişti.

O adamı görünce beliren kırmızılı sürtük tarafım bu yakışıklıyı görünce rahibeye dönüşmüştü. O adam için saniyeler içinde soyunan sürtük, Emre'yi görünce kapanacaktı neredeyse. Bu saçma düşünceleri kafamdan kışkışlayıp kapıyı açtım. Ve karşımda bir yakışıklı daha.

Allah'ım bunları bana sayıyla mı veriyorsun? Ya da Zeus'un Tanrıları yere mi inmişti bu gece? Peki Zeus'un kendisi neredeydi?

Siyah saçları spotların altında kara elmas gibi parlıyordu. Kirli sakallı yüzü şaşkınca bakan kahverengi gözleri vardı. Birbirimizi inceler gibi süzerken adam geri çekildi ve eve baktı.

"Yanlış gelmedim değil mi?"

"Kimi aramıştınız?"

"Emre'yi." dedi tek kaşını kaldırıp.

"Yanlış gelmediniz burası onun evi. Buyurun." dedim kapıdan geri çekilip ona yol verirken. Böyle de ev sahibi gibi oldum ama ne yapayım?

İçeri geçti ama bakışları hâlâ üzerimdeydi. Soru dolu bakışları altında eziliyordum. Yan profilimde hissettiğim ağırlığa dayanamayıp bakışlarımı ona çevirdim. '*Ne var?*' der gibi kaşımı kaldırdım.

"Daha önce kız görmediniz mi?" diye sordum alayla. Güldü. Bir erkeğin bu kadar güzel gülmesi yasaklanmalıydı bence. İnsanların özellikle kadınların akıl sağlığına zararlıydı. Gülmesi tebessüme dönüşürken önüme geldi. Yavaş adımlarla üzerime yürüyordu. Bense geri geri gidiyordum. Sırtım duvara dayandığında gidecek yerim kalmamıştı. Yutkundum. Yakınımda olduğu için kokusunu hissedebiliyordum.

Ve kokusu... portakal çiçeği karışık amber kokusuydu. Anında aklımda beliren yok edici yeşillere küfürler savurdum. Neden olur olmadık zamanlarda aklıma geliyordu ki? İyice sinir olmaya başlamıştım bu duruma. Adamda bir şey vardı beni kendine çeken. Biliyorum bu yakışıklı olması ile alakalı değildi.

"Kimsin sen küçük?" Al işte bir tane daha. Biri ufaklık der diğeri küçük. Yirmi bir yaşımdayım ben millet. Küçük değilim yani. Sinir aniden kanıma karışınca kaşlarımı çattım.

"Küçük değilim ben." Gülümsedi yine, bu adama gülümsemek yasaklanmalıydı. Hem de acilen. Bana cevap verme tenezzülünde bile bulunmadan yüzümü incelerken Emre'nin sesiyle kafamızı ona çevirdik.

"Çekil kızın üstünden Elhan." Elhan! Demek adı Elhan'dı. Hiç duymamıştım böyle bir isim. Acaba Türk müydü?

Elhan üzerimden çekilip Emre'ye doğru yürüdü. Klasik dost sarılmasından sonra bana döndü Elhan. Kolu Emre'nin omzundaydı.

"Sen evine dişi sokmazsın, hasta değilse. Ne iş kardeşim?" Bana bakıyordu ama sorunun hedefi Emre'ydi. Demek kadın getirmiyordu eve. Bu ona güvenmem gerektiğini gösteren nedenlerin üstüne bir neden daha ekliyordu.

Emre "Uzun hikaye sonra anlatırım." Ardından bana bakıp "Ömür salata hazır. Sana zahmet onları servis eder misin? Biz şimdi geliyoruz." dedi.

Elhan anlamamış gibi kaşlarını çattı.

"Tabii ki yaparım." dedim gülümseyerek. Emre Kılıç'ın yanında somurtmak imkansızdı. Bunu öğrenmiştim bu birkaç saat içinde.

Arkamdan "Tabakları tezgaha bıraktım. Bulamazsın diye." dedi. Ona dönüp kafamı salladım. Haklıydı. Koca mutfakta bir saat tabak arardım. Mutfağa girip tezgaha yaklaştım. Çok leziz görünüyordu. Bu görüntü karşısında midem anında tepki olarak guruldamıştı. Kim bilir kaç saattir açtım ben. Salataya aşkla bakmayı kesip kaşığa salata doldurup tabaklara servis ettim. Üç tane tabak vardı. Üçüncüsü Elhan içindi demek. Tabakları mutfak masasına dizdim. Yanına koymak için kaşık aradım çekmecelerde. Nihayet bulduğumda tabağın yanına koydum. İşimi bitirip tezgaha yaslandım. Beklemeye başladım.

Peçete de koymak isterdim fakat yerini bilmiyordum. Ortalıkta fazla eşya yoktu. Her yer tertemizdi. Doktor evi ne de olsa. Gülümsedim. Neden doktorların evleri ve arabaları temiz oluyordu? Hep merak etmiştim bunu. Acaba Tıp Fakültesinde *'Araba ve ev temiz tutulacak.'* diye bir ders mi veriliyordu?

'Başına gelen olaylar senin kafanı bulandırmış...' dedi mantıklı tarafım onaylamaz bakışlarla bana bakarak. Haklıydı. Saçma sapan şeyler düşünüyordum. Benim düşünmem gereken sapık bir eski nişanlım vardı. Benim hesap vermem gereken bir adet atom bombası Duygu,

benim bulmam gereken bir iş vardı. Duygu'ya ömür boyu yük olamazdım. Benim unutmam gereken, aklımdan çıkmayan iğrenç tecavüz girişimi görüntüleri vardı. Ama en önemlisi ve acili unutmam gereken orman yeşili bir çift göz, amber koku, sert çehre ve heybetli bir beden vardı. Kısaca benim esaslı bir formata ihtiyacım vardı.

Kendimle uğraşırken ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama hayli geç olmuştu. Ne yapıyordu bu ikisi içerde? Emre bu kadar uzun ne anlatıyordu Elhan'a?

Nihayet gelebildiklerinde gülüyorlardı. En azından birilerinin keyfi yerindeydi. Yüzümde tebessümle onlara baktım.

"Siz oturun ben peçeteleri çıkarayım." dedi Emre bir dolaba doğru yürürken. Elhan bana bakıyordu. Yüzümü incelediğini biliyordum ama bilerek bakmıyordum ona. Bakarsam çözülecektim. Bu saate kadar sanki buz tutmuştum. Elhan bir bakışı ile güneş olmuş ve beni çözmüştü. Meyve salatasını yedim zar zor. Aç olan midemi isyan ettirmemek için. Salata bitip bulaşıkları benim ısrarlarıma rağmen kendi halleden Emre'yi mutfakta yalnız bırakıp Elhan ile salona geçtik. Tekli koltuğa oturdum. Elhan geniş L koltuğa yayılarak oturdu. Bana bakıyordu yine ama ben az önce yaptığım gibi ona bakmayı reddediyordum.

"Küçük?" Bariton sesini duyduğumda kafam benden bağımsız ona çevrildi. Bakışlarından akan şefkat ile kalbim tekledi. Erkek cinsi uzun zamandır bana böyle bakmamıştı. Şevkatli, tüm belalardan koruyacakmış gibi. Babam bile bu kadar güzel bakmamıştı bana. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Konuşursam ağlayacaktım çünkü. Ben konuşmak istemiyordum ama salak dilim yine benden bağımsız çözülmüştü.

"Ben küçük değilim." Dolan gözlerimi kırptığımda yanağımdan süzülen yaşlara engel olamamıştım. Görmemesi için yanağımı hızla elimin tersi ile kuruladım. Ama onun kartal gibi keskin gözlerinden kaçmamıştı akıttığım damlalar. Oturduğu koltuktan kalkıp yanıma geldi, önümde diz çöküp eğdiğim başımı kaldırdı çenemden tutup. Yüzümüz aynı hizada olsa da bakışlarımı ondan kaçırıyordum. Başparmağı ile yanağımdan sicim gibi süzülen yaşları sildi. Fakat silinen damlaların yerini yenisi alıyordu. Alt dudağımı ısırıp engel olmaya çalışıyordum ama mümkün değildi. Aniden bedenim çekildiğinde boğazımdan kaçan

hıçkırığa engel olamamıştım. Beni güçlü kollarının arasına alıp yere oturdu. Sırtını benim oturduğum koltuğa yasladı.

Çenesini başıma bastırıp "Ağla güzelim çekinme benden." dedi.

Sözleri beni büsbütün çözmüştü. Kollarımı beline sarıp sıcaklığına sokuldum. Sesinden akan saf şefkat içimi titretiyordu. Uzun süre ağladım göğsünde. Giydiği tişört sırılsıklam olana dek ağladım hem de. Geri çekildiğimde elinde mendil beni izleyen Emre'yi gördüm. Ne zaman geldiğini fark etmemiştim bile. Hafif bir tebessümle teşekkür ederek mendili aldım. Yaşlarımı silip beni izleyen iki yakışıklıya baktım. Emre başını hafif yana yatırmış dudaklarını büzmüştü. Sanki bir şey düşünüyordu. Elhan'a baktım bu sefer hafif bir tebessüm ile bana bakıyordu. Konuşmuyordu. Konuşmasına da gerek yoktu. Bakışları yanımda olduğunu haykırıyordu zaten.

"Bu kız ağlayınca çok çirkin oluyor değil mi kardeşim?" Serseri yine beni güldürmeyi başarmıştı.

"Sensin çirkin..." diye atarlandım hemen. Alınmış bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Bu yüze çirkin deme kızım. Çarpılırsın." deyip yüzünü gösterdi.

"Hah! Kendini beğenmiş." dediğimde Emre saçlarını karıştırdı artistik şekilde. Sanki dergi çekimindeydi. Güldüm bu haline.

"İyi misin şimdi güzelim?" Sorusu Elhan'a aitti. Bakışlarımı Emre'nin şebek hallerinden koparıp ona döndüm. Kafamı olumlu anlamda salladım. Ağlamak iyi gelmişti.

"Başına neler geldi anlat?" diyen Elhan'a, yangından itibaren olanları, yeşil gözlü de dâhil olmak üzere her şeyi anlattım. O gece uzun zaman sonra ilk kez rahat ve mutluydum. Elhan bana boş olan İstanbul'u görmek isteyip istemediğimi sorunca evet demiştim. Boş sokakları görmeyeli çok olmuştu. Üzerime aldığım Emre'nin deri ceketinin kollarını çekiştirdim büyük gelmişti üzerime. Dışarı çıktık. Arabaya binmeden yürümeye başladık. Hava soğuk değildi fakat sıcakta değildi. Ellerimi ceketin ceplerine soktum.

Bana "Üşüyor musun?" diye sordu.

"Biraz." diye itiraf ettim.

Bir şey söylemeden üzerindeki montunu çıkarıp omzuma attı.

"Sen üşüyeceksin Elhan." Montu çıkarmak istedim ama izin vermedi.

"Bana bir şey olmaz güzelim." Bu adamda bir şey vardı beni kendine çeken. Fakat ne olduğunu çözememiştim.

"Peki." dedim yelkenleri suya indirerek. Pes etmeyeceğini biliyordum. Sahile geldiğimizde banka oturduk. Denizi seyrederken bana bakmadan

"O adam?"

"Hangi adam?"

"Yeşil gözlü olan hani." derken bu kez yüzüme baktı. İçim titredi bir an.

"Evet?" diye konuşmaya teşvik ettim.

"Ona karşı bir şey hissediyor musun?" Sorusu başımdan aşağı dökülmüş buzlu su etkisi yarattı. "Kimseye söylemeyeceğim. Söz." dediğinde hâlâ yüzüne bakıyordum. "Şahzade sözü." dediğinde kaşlarımı çattım.

"Şahzade?" diye sordum merakla.

"Elhan Şahzade." deyip elini uzattı.

Elini sıktım gülerek "Ömür Doğan memnun oldum."

"Şimdi cevap ver soruma." dediğinde derin nefes aldım. Aldığım nefesler ciğerime tıkanmıştı.

"Unutamıyorum." Yüzüne baktığımda gülümsedi.

"Sana bu kötülükleri yapanlardan intikam alıp, Emre'nin borcunu ödemek istiyor musun?" diye sordu ciddi sesle. Gözlerim parlamıştı. Evet o adamdan, bana kirlenmiş muamelesi yapanlardan ve Metin'den intikam almayı çok istiyordum.

"Evet." dedim sevinçle.

"O zaman evlen benimle." diyerek bombayı atmıştı aramıza.

6.BÖLÜM

'Evlen benimle' son on dakikadır durdurulmuş video gibi bakıyordum. Beynimde o iki kelimeyle. Ben intikam alalım dediğinde evleneceğimizi düşünmemiştim. Sadece bana yardım edeceğini düşünmüştüm. Başıma gelenlerden sonra evlenmek kelimesi benim lügatımdan çıkmıştı. Birinin bana dokunması fikri bile midemi bulandırıyordu. İntikam için bile olsa evlenemezdim.

"Hey!" Elini gözümün önünde sallayan elin sahibine baktım. "Ömür. Bir şey söyle güzelim." dedi sakin bir tonda. Boğazımı temizleyip konuşmaya başladım.

"Ben... seninle evlenemem Elhan." dedim derin nefes alarak "Yaşadıklarım çok ağır. Onları bir anda unutup seninle olamam." Gözlerim bulutlarını topluyordu birazdan şiddetli yağmur başlayacaktı. "Kabul edemem özür dilerim." Ayağa kalktım ama gitmek için değil. Ondan uzaklaşmak ve gözyaşlarımı saklamak için. Denize doğru yürüyüp kollarımı göğsümde topladım. Rüzgar salık saçlarımı istediği yöne savurup kendince eğleniyordu. Saçlarım umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi şu an. Gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor tenimi rüzgarın da yardımı ile buz gibi kesiyordu.

"Evliliğimiz gerçek olmayacak Ömür." Sesini duyduğumda onun da yanıma geldiğini anlamıştım. Kafamı ona çevirdiğimde bana değil denize bakıyordu. Kahveleri düşünceli bir şekilde mavi enginliğe dalmıştı. O da benim gibi kollarını göğsünde toplamıştı. Soğuk ve rüzgarlı havadan hiç etkilenmiyordu. Onu incelemeyi kesip;

"Nasıl yani? Sen ve ben... biz... şey ol-ma-ya-cak mı?" diye yılın en saçma sorusunu yarım yamalak şekilde sordum. Söylediklerimden

sonra kafasını ağır ağır bana çevirdi. Yüzünde ifade yoktu ama gözleri haylaz pırıltılara ev sahipliği yapıyordu.

"Şey olmasını mı istiyorsun?" Muzip sırıtışı da bakışlarına yarenlik ediyordu. Sorusunu duyar duymaz kafamı şiddetle iki yana salladım.

"Hayır!" dedim kararlı bir tonda. Gülümsedi. O gülümserken etraf bir anda kızıla boyandı. Mavi denizin üstüne kor alevler serpildi sanki. Güneş doğuyordu. Adamın gülüşüne güneş doğuyordu. Yüzündeki gülümseme silinmeden bana yaklaştı ve yüzümü denize, güneşin doğuşuna çevirdi. Arkamda durarak ellerini omzuma koydu.

"Sen ve ben Ömür, olsak olsak iki iyi arkadaş olabiliriz. Ötesi yok. Olmayacak!" Derin derin nefes alıp devam etti "Şimdi küçük hanım, bu güzel manzaranın tadını çıkaralım." Sesindeki samimiyet, kararlılık içimi ısıtmıştı. Ellerini saçlarımda hissettiğimde yutkundum. Saçlarımla oynanmasını seviyordum. Annem yapardı hep. Uzunca bir süre saçlarımı okşar sonra örerdi ve en son öperdi. Canım annem, okşarken hep ipek saçlım derdi bana. Kalbim acıyla çarptı... Onu özlemiştim hem de çok. Gülüşlerini, kızmalarını, konuşmalarını... her şeyini özlemiştim.

"Ağlama." dedikten sonra beni kendine çevirip, çekti. Ağladığımın farkında bile değildim. "Ağlamana dayanamıyorum." dedi saçlarımı okşayarak. Kollarımı beline sarıp, küçük bir çocuk gibi burnumu çektim. Amber kokusu anında ciğerlerimi yaktı. Allahın cezası adam yine aklıma düşmüştü. Gözlerimi sıkıca kapatarak Elhan'ın beline daha sıkı sarıldım. Birkaç dakika sonra;

"Hâlâ evlenmemiz gerektiğine ikna olmuş değilim Elhan." dedim ondan biraz uzaklaşarak. Yüzüne baktığımda bana bakıyordu. Güneş kızılını onun kahvelerine değdirmişti. Ve o... biraz ürkütücü görünüyordu.

"Neden?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Bir evlilik teklifi almadım çünkü." Seninle evlenemem diyecektim ama bakışları korkutmuştu beni. Gülümsedi. Kollarımı belinden çözüp benden uzaklaştı. Şaşkınca onu izlerken o dizinin üzerine çöktü ve ellerimi tuttu. Güneş tepeye ulaşmış, etraf aydınlanmaya başlamıştı.

"Güzelim... biliyorum çok ani oldu. Aklı başında olan hiçbir erkek ilk kez gördüğü bir kadına sırf intikamını alması için evlenme teklif etmez." Haklıydı. Aklı başında olan biri böyle bir teklifte bulunmazdı.

Kaşlarını çattı susmam için. Devam etmesi için kafamı salladım. "Gel gör ki ben..." deyip kendini gösterdi havalı el hareketi ile gülümseyerek "Normal biri değilim. Şimdi Ömür Hanım bu normal olmayan birini bir ömür çekmeye ve onunla sonsuza kadar arkadaş kalmak için..." Bana güvence veriyordu sana dokunmayacağım diye. Kalbim göğsümde takla attı. Hangi sevabım için Allah'ım bu adamı karşıma çıkardı. "Benimle evlenir misin?" derken tek dizinin üstündeydi. Yüzüne baktım gülümseyerek. Yüzünü buruşturdu.

"Güzelim bir cevap ver. Taşlar dizime girdi." Eğilip onunla aynı hizaya geldim.

"Ben de normal biri sayılmam Elhan Bey. O yüzden sizinle arkadaş olmayı kabul ediyorum." Elimden tutup kendisiyle birlikte benide ayağa kaldırdı.

"En kısa zamanda Kayseri'ye gidiyoruz." dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Neden?"

"Çünkü ben Kayseri'liyim güzelim. Ailem orada yaşıyor." Bana şaşkınlığa boyanmış kahveleri ile baktı. Gülmeyi kesip neden güldüğümü anlattım.

"Evleniyoruz ama senin hakkında adından başka bir şey bilmiyorum." Kafasını salladı ve elimden tutup beni evin bahçesindeki arabaya götürdü. Kapıyı açıp bindikten sonra konuşmaya başladı.

"Ben Elhan Şahzade. Kayseri'de doğdum ama burada İstanbul'da yaşıyorum. Aile işimiz olan otelcilik ile uğraşıyorum. Buradaki otellerin başında duruyorum. Annem, babam tüm ailem Kayseri'de yaşıyor. Üç kardeşiz. Abim Sarhan, ben ve kız kardeşim Berivan." Sarhan ismini duyduğumda duraksadım. Bu ismi ikinci kez duyuyordum. Bu bir tesadüf olamazdı. Ben tesadüflere inanmazdım. Çünkü öyle bir şey yoktu.

"Sarhan senin abin mi?"

"Evet. Sen nereden tanıyorsun abimi?" Şaşırma sırası bu sefer ondaydı.

"Müge ismini sayıklıyordu." dediğimde rahat bir nefes alıp arkasına yaslandı. Tedirgin olmamıştı değil mi?

"Hımmm... demek Müge."

"Evet. Sevgilim diyordu bir de..." Neşeli bir gülüş değildi yüzündeki. Boş ve gereksiz bir şey duymuş birinin gülüşüydü bu.

"Müge. Nasıl desem? Abimin arada buluşup vakit geçirdiği kadın." Adama şimdiden gıcık olmuştum. Kız ona aşıktı ama o sadece zevki için kullanıyordu. Sinirlenmiştim. Kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Abini sevmedim." diye mırıldandım kendi kendime.

"Dereyi görmeden paçayı sıvama güzelim." dedi bana gönderme yaparak. Kafamı ona çevirdim.

"Dere beni ilgilendirmiyor. Hem de hiç..." Ama neyin tribini attığımı anlamıyordum. Allahtan Elhan üstelemedi. Telefonuna bakarak kaşlarını çattı ve arabayı çalıştırdı. Evin bahçesinden çıkarken nereye gideceğimizi merak ediyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum yavaş yavaş canlanan İstanbul'un hoş görüntüsüne bakarak.

"Eve." dediğinde kasıldım. Eve gitmek istemiyordum. Metin'in orda olup olmadığını bilmiyordum. Ya bana yine aynı şeyi yapmaya kalkışıp başarılı olursa? "Senin eve gitmiyoruz güzelim rahat ol. Benim eve gidiyoruz." Sözleriyle rahat bir nefes alarak gülümsedim. Kafamı cama çevirerek akıp giden yolu izlemeye başladım.

Yan döndüğümde yumuşak bir şeyin üstünde olduğunu hissettim. Birbirine sıkıca yapışmış kirpiklerimi araladığımda çok yakınımda bir çift masmavi göz vardı. Bana bakıyordu.

Uyandığımı görünce benden uzaklaştı. Hâlâ uykulu olduğum için gözlerimi açmaya çalışarak avuç içlerimle ovuşturdum.

"Sen kimsin?" diye sordu küçük kız. Gözlerim nihayet uykunun pençesinden kurtulduğunda onu inceleme şansım olmuştu. Sarı tepeden toplanmış dağınık saçları. Ağzını boydan boya kaplayan pembe ruju ile o kadar tatlıydı ki, kucağıma alıp yanaklarını sıkarak öpesim vardı. Üstünde pembe yakasında kocaman çilek resmi olan pijaması ile yiyilesi görünüyordu.

Üzerimdeki pikeyi kaldırıp kenara attım. Yatakta doğrulup kıza baktım. Beni izliyordu merakla. Şimdi fark ediyordum elinde küçük bembeyaz oyuncak köpek yavrusu vardı.

"Ben Ömür. Senin adın ne?" diye sordum gülümseyerek. Karşılığında hemen gülümsemişti.

"Lalin ben. Lalin Şahzade..." dedi kendine yakışır bir bilmişlikle. Belli ki ailesiyle gurur duyuyordu.

O kadar tatlı ve sevilesiydi ki dayanamayıp "Seni öpebilir miyim?" diye sordum. Kafasını salladı iki yana. Nedense yüzüm düşmüştü.

"Ben makyaş yaptım." deyip elindeki köpeği bana uzattı. "Sen Bonbon'u öp." Bonbon'u alıp öptüm ve geri verdim. Mavi gözlerini iri iri açmış bana bakıyordu. Şaşırmıştı galiba.

"Bu Bonbon olduğuna göre sende Çilek kızsın." dediğimde gülümsedi. O kadar tatlıydı ki alıp içime sokasım vardı. Kaşları kalktı şaşkınlıkla.

"Sen çizgi filmi seyreder misin?" İlgisini çekmiştim galiba. Yanıma oturdu. Küçük boyu ile o kadar komik duruyordu ki. Yataktan ayaklarını sallıyor ve bana bakıyordu dikkatle. Cevap bekliyordu belli ki.

"Evet çizgi filmi seyrederim ben Çilek kız." Çekinerek elimi yanağına götürdüm. Çocukları severdim ama karşılık alamamaktan korkuyordum hep. O yüzden çoğu zaman uzaktan severdim.

"Dokunabilirsin." İlk bakışta anlamıştım kızın çok bilmiş olduğunu. Yanağına dokunup sıktım hafifçe. Gülümsedi tekrar. Gülünce çok güzel oluyordu. Hele sesi. Huzur vericiydi. Bir çocuk kadar ne vardı huzur veren?

"Hiç çizgi filmi seyreden büyük görmedin mi sen Çilek?" diye sordum yanağını okşayarak. Teni pürüzsüz ve yumuşacıktı. Kafasını iki yana salladı. Tepede topladığı dağınık topuzu hareket etmişti. Gülümsedim.

"Hayır. Pelin ablaya Çilek kız izleyelim dediğimde, büyükler çizgi filmi izlemez diyo çünkü." Dudaklarını büzerek konuşuyor ve sesinden o Pelin her kimse ondan pek haz etmediği anlaşılıyordu.

"Halt etmiş Pelin ablan. Büyükler de çizgi filmi izler..." dedim çocuksu bir ciddiyetle. Bir şey hatırlamış gibi o minik yumuk yumuk ellerini ağzına kapattı. Sonra sır verir gibi kulağıma;

"Pelin abla babama aşık." dedi. Çok komik bir şeymiş gibi söylemişti dediklerini.

"Babana aşık mı?" Bu cimcime aşkın ne olduğunu nereden biliyordu. Fırsattan istifade yanağını sıkıp öptüm. Kafasını abartılı bir şekilde salladı.

"Babam eve geldiğinde..." Elini olmayan göğüslerine götürdü. "Memesini açıyor. Saçlarını..." deyip kendi saçlarını elleriyle kabartır gibi yaptı. Güldüm. Bu kızla ömür nasıl geçerdi anlamazdı insan. Annesi babası çok şanslı insanlardı. Onun gibi bir evlada sahip oldukları için. "...şöyle yapıyor. Babama yaklaşmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum." deyip dudaklarının arasından kaçan hoş kıkırtı ile ellerini kapattı ağzına. Bu haline kahkaha attım istemeden. Eğilip sulu sulu öptüm tatliş yanaklarını. Geri çekildiğimde;

"Annenden korkmuyor mu Pelin ablan?" diye sorduğumda o güzel yüzünden siyah bir gölge geçti. Yanlış bir şeyler yaptığımın farkına vardığımda iş işten geçmişti. Lalin mavilerini yere eğip

"Benim annem cennete gitti." dedi hüzünlü sesiyle içim ezilmişti nedensizce. Benim annem cennette değildi ama uzaktaydı. Ve ben de onu çok özlüyordum. Lalin'in ise en fazla 4 yaşı vardı ve o annesizliği çok erken yaşta öğrenmişti. Dolan gözlerimi boş verip onu kucağıma aldım. Sıkıca göğsüme bastırıp saçlarını öptüm okşayarak.

"Özür dilerim." dedim saçlarının mis kokusunu içime çekerek. Omuz silkti küçük kollarını belime dolayarak. Kalbim sevgiyle doldu taştı, bu küçük kızın sevgiye ihtiyacı vardı. Sarılmaya ihtiyacı vardı.

"Ama sen bilmiyodun ki..." Bu Şahzadeler çok mu zekiydi yoksa ben mi çok salaktım? Anlamamıştım.

"Ömür abla, sen aşkım amcamın gelini misin?" diye sordu aniden. Kafasını kaldırıp yüzüme bakmaya başladı. Aşkım amcam, Elhan'dan mı bahsediyordu?

"Evet." dedim gülümseyerek. Aniden aklıma gelmişti Elhan neredeydi ve ben bu odaya ne zaman gelmiştim? Ne kadar zamandır uyuyordum?

"Amcan nerede Çilek?" Ben her Çilek dediğimde gözleri parlıyordu. Elindeki köpeğe sarılıp kucağımdan kayıp, yere indi. Kapıya doğru yürüyüp bana döndü

"Gelsene."

Kafamı sallayıp onu takip ettim. Ev Emre'nin evi kadar büyük değildi. Uyuduğum oda dışında o katta üç oda daha vardı. İkinciyi geçtik. Üçüncüsünün önünden geçerken cimcime odayı işaret edip

"Burası da aşkımın odası." dedi neşeyle. Aşkım! Bu yaşta kızın aşık olduğu çocuk mu vardı?

"Aşkın?" diye sordum merakla. Elini tutuyordum. Durdu. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

"Aşkım babam." Mavi gözleri gerçek aşkla parlıyordu. Baba, bu kelime benim için acı demekti. Bana inanmayan, milletin ne diyeceğini düşünen adamdı benim babam. Kızını düşünmeden sokağa atan adamdı benim babam. Kafamı iki yana sallayıp onu unutmayı denedim.

"Biliyor musun babam odasına girilmesinden hiç hoşlanmaz abla." dediğinde tek kaşımı kaldırdım. Cins adamdı kesin. Odaya girilmesinden hoşlanmıyorsa kesin bir takım kuralları da vardı.

"Hmm. Babanın ismi ne Çilek?" Kızın yüzünde bahar çiçekleri açtı babasını sorunca.

"Sarhan Şahzade." dedi minik burnunu havaya dikerek. Ay yine şu Sarhan. Görmeden hoşlanmadığım adam. Bu adamın adını acaba daha kaç kere duyacaktım? Kesin uyuz herifin tekiydi.

Aklımı küçük Çileğe vererek gülümsedim. Beni çekiştirerek babasını odasının yanındaki odanın önüne getirdi. Küçük elinin yemelik işaret parmağını odanın kapısına doğrulttu.

"Bu da aşkımın çaşılma odası." Çaşılma odası mı? Çalışma odası demek istiyordu herhalde. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Eğilip onu kucağıma aldım ve makyajlı yanağını umursamadan öpücüklere boğdum. Ben öptükce cıvıl cıvıl kahkahalar atıyordu.

"Ahhaha apla yap-ma..." dedi kahkahalarının arasında. Nihayet bıraktığımda yüzüme baktı ve kıkırdadı. "Yüzün ruş olmuş apla." dedi ve eliyle yüzümü silmeye başladı. İlk bakışta karşı cinse değil ilk bakışta bir çocuğa da aşık olmak mümkündü. Ben şu cimcimeye ilk bakışta aşık olmuştum. Alnına düşmüş saçlarını geri ittim. Yüzümü başarabildiği kadar silip ruja bulanmış elini pijamasına sildi.

Aşağıdan gelen gülüşmeler dikkatimi çekti. Her kimse resmen haykırıyordu. Çok komik bir şeydi kesin güldüğü.

Çilek'e "Aşağıda kim var?" diye sordum merdivenlerden inerken.

"Amcam ve dayım." dedi saçımdan bir tutam alıp küçük parmağına dolarken.

Nihayet merdivenlerden indiğimizde görüş alanımıza koltukta kafasını geri atarak karnını tutup kahkaha atan Elhan girmişti. Karşısında biri vardı ama yüzünü göremiyordum. Çünkü sırtı kapıya dönüktü. Elini saçına götürmüş söylenerek bir şeyler yapıyordu.

"Lan ben bu duruma düşecek adam mıydım?"

Yanlarına yaklaştığımızda Lalin kucağımdan inip Elhan'a doğru koştu. "Amcam." diyerek Elhan'ın kucağına çıktı. Elhan gülmeyi kesip yeğenini kendine çekti ve saçlarını koklayarak öptü. " Amcam gelinin çok güzel." dedi bana bakarak.

Adam bana doğru döndüğünde 'Of bu ne..." dememek içim yanaklarımın içini ısırdım. Zeus'un tanrılarından biri daha karşımdaydı. Sarışın güzel yüzlü bir adam. Saçlarında da rengarenk küçük lastik tokalar vardı. Beni görünce gözleri irileşti şaşkınlıkla. Saçında kalan iki tokayı da söküp bana doğru yürüdü. Bir eliyle saçlarını düzeltirken diğer elini bana uzattı.

"Merhaba yenge, ben Mert. Mert Ulusoy." Karşılığında elini sıktım.

"Ömür." dedim gülümseyerek.

Elhan hâlâ kıkır kıkır gülüyordu. Lalin'in saçını okşayıp "Miniğim dayı ile pijama partin nasıl geçti?" derken sesi saf alay kokuyordu. Yan gözle Mert'e de bakmayı ihmal etmiyordu tabii. Mert yumruğunu sıkmış burnundan soluyordu.

"Söyle minik şeytan nasıl geçti partimiz?" Cimcime ellerini çırparak önce dayısına sonra amcasına baktı mutlu bir gülümseme ile;

"Çok güzeldi amca. Dayımı süsledim. O da bana makyaş yaptı." Yüzünün yarısını kaplayan benim sayemde silikleşmiş pembe ruju gösterdi. Elhan tam bir şey söyleyecekti ki ezan okunmaya başladı. Gözlerim hayretle irileşti. Ne yani akşama kadar uyumuş muydum ben? Nasıl bir yorgunluktu benimkisi.

'O kadar aksiyonu kaldırmadı bedenin salak. 'diyen iç sesime gözlerimi devirdim. Hiç uğraşamayacaktım onunla şimdi.

Mert, Lalin'i Elhan'ın kucağından aldı.

"Hadi abi, sen ibadetine dön. Yeter eğlendiğin." Ne yani Elhan namaz mı kılıyordu? Şaşırmıştım. Tipi hiç göstermiyordu ama.

Elhan, Lalin'i dayısına bırakıp ayağa kalktı ve Mert'in yanağından makas alıp gülerek, "Tamam güzelim. Bekle beni geliyorum." dedi.

Mert iğrenç bir şey dokunmuş gibi yanağını silip, tiksinerek Elhan'a baktı "Şimdi sana birkaç laf ederdim ama dua et namaz kılmaya gidiyorsun." Mert konuşurken Lalin dayısına sevgiyle bakıyordu. Sonra dayanamayıp amcasının sıktığı yanağı öptü sulu sulu. Mert bakışlarını Elhan'dan koparıp yeğenine baktı. Büyük elini kızın küçücük yanağına koydu. Baş parmağını sevgiyle dolaştırdı kızın yanağında.

"Minik şeytanım benim."

Lalin dudaklarını büzerek "Dayı ben acıktım." O kadar tatlıydı ki. Mert bana baktı

"Ömür ablanla mutfağa geçin bebeğim." Bakışları ile rica ediyordu. "Sana bir şey yapmasını rica et." dediğinde kafamı salladım. Gülümsedi. Al işte gülümsemesi yasaklanması gereken bir yanı tanrı daha. Bu benim cezam mıydı mükafatım mıydı bilemedim şimdi.

Lalin'in elini tutup mutfağa götürdüm.

***

Emre çalan kapıyı açtı gülümseyerek. Kimin geleceğini biliyordu, söyleyeceği lafı da hazırdı. Kapı pervazına yaslanmış şakaklarını ovan yorgun adamı görmeyi beklemiyordu tabii. Sarhan burun kemerini sıkıp gözlerini kapattı.

"Emre hiç havamda değilim. Burada olduğum sürece sakın bana bulaşma!" dedi keskin bıçağı andıran sesiyle.

Emre kafasını sallayıp kapıdan çekildi ve Sarhan'ı içeri aldı. Ağzına görünmez fermuar çekti gülerek. "Tamam abi. Mesela boynundaki o kocaman morluğu sormayacağım." derken gülmemek için dudaklarını ısırıyordu.

"İyi edersin koçum." Üzerindeki ceketi çıkarıp koltuğa fırlattı. Saçlarını karıştırıp ensesini ovarken "Müge nasıl?" diye sordu Emre'ye doğru dönerek.

Emre "Uyuyor abi." dediğinde aldığı yanıt ile kafasını sallayarak koltuğa oturdu.

Emre "Kahve ister misin?" diye sordu.

"İsterim." Emre kafasını sallayıp mutfağa gitti. Sarhan için şekersiz, sade ve sert, kendisi için de sütlü ve şekerli kahve yaparak kupaları alıp, mutfaktan çıktı. Salona döndüğünde Sarhan orada yoktu. Nerede olduğunu tahmin ederek kupaları bırakmadan oraya gitti.

Odaya girdiğinde tahmin ettiği gibi Sarhan, Müge'nin yanındaydı. Kollarını göğsünde birleştirmiş kızın ayak ucunda duruyordu. Karanmış yeşilleri kızın üzerinde dolanıyor mümkünmüş gibi daha da karanıyordu.

"O Veysel piçini sikeceğim."

"Müge iyi olacak abi merak etme." derken kupayı ona uzattı. Sarhan kupayı alıp dudaklarına götürdü. Birkaç yudum alıp kıza yaklaştı. Müge onu hissetmiş gibi gözlerini yavaşça açtı.

Müge "Sarhan!" diye fısıldadı şaşkınlıkla. Sarhan kupayı masaya bırakıp onun yanına yaklaştı. Yatağın kenarına oturup saçlarına dokundu yumuşak hareketlerle. Müge onun bu hareketi ile titrek bir nefes aldı. İlk kez ondan şefkat görüyordu. Sarhan Şahzade kendisine bugüne kadar hiç kötü davranmamıştı ama şefkatli de davranmamıştı. Yüzündeki yaraları umursamadan gülümsedi.

"Canın çok yanıyor mu?" diye sordu elini çekerek. Kızın yüzü düşmüştü. Daha uzun dokunmasını istiyordu kendisine.

"Bedenim değil ama kalbim çok acıyor." dedi gözlerine dolan yaşları serbest bırakarak.

"Neden?" Deli gibi sevdiği adamın güzel yüzüne gölge düşmesini istemiyordu. Düz çizgi haline gelen dudaklarına baktı hasretle. O dudakları öpebilmek için ruhunu bile satmaya hazırdı Müge Baytok. Düşüncelerini bir köşeye süpürüp her iki adamı da şoka sokacak kelimeleri çıkardı iki dudağının arasından.

"Bebeğimizi öldürdüler!"

7.BÖLÜM

Sarhan duyduğu kelimeler ile kafasını hemen Emre'ye çevirdi. Emre kafasını iki yana salladı hafifçe.

Müge genç adamdan cevap veya bir tepki beklerken Sarhan oturduğu yerden yavaşça kalktı. Yüzüne bile bakmadan çıktı odadan. Yaşlı gözlerini kırpıştırıp arkasından baktı kadın. Gözlerini kapatıp kalbinin çatırtılarını duymamaya çalıştı. Ama dudaklarından kaçan hıçkırığa engel olamamıştı.

"Müge!" diye seslenen Emre'ye baktı gözlerini açarak.

Emre "Yapmasaydın keşke." deyip çıktı odadan. Sesi üzgün çıkmıştı. O da biliyordu bittiğini.

Sarhan salona girdiğinde içki dolabına doğru yürüdü. Viski şişelerinden birini alıp kapağını açtı. Bardağa koymadan kafasına dikti şişeyi.

"Yavaş abi." dedi Emre arkasından seslenerek. Takmadı bile onu. İçmeye devam etti. Şişeyi yarılayıp dudaklarından çekti. Elinin tersi ile dudaklarını sildi. Şişeyi sehpaya bırakıp kendisini izleyen Emre'ye döndü. Aç karınla içtiği içki midesini yakmıştı fakat o umursamadı bile. Gömleğinin düğmelerinin açmaya başladı. Karnına kadar açtı düğmeleri. Cam duvara doğru yürüyüp ellerini dayadı ve alnını hafif hafif vurmaya başladı duvara.

Emre "Abi sana aşık görmüyor musun?" dedi Sarhan'ın yanına gelerek.

"Görüyorum Emre." Yüzüne bakmadan alnını duvara vurmaya devam ederek.

"Eeee?" diye sorduğunda Sarhan hızla kafasını duvardan çekip ona döndü. Kabul etmeliydi ki azıcık korkmuştu gelen ani tepkiden.

"Bir kere düştüm o tuzağa Emre ikincisine düşmem." deyip gömleği çıkardı.

"Yalnız ben kadınlardan hoşlanırım abi." dedi genç adam kollarını göğsünde birleştirerek.

"Zevzekliği kes Emre." Yavaş adımlarla spor salonuna doğru yürümeye başladı. Belli ki içindeki öfkeyi kum torbasına kusacaktı. Spor aletlerinin birinin üstünde duran mavi bandajları alıp eline sarmaya başladı. İşlem bittiğinde;

"Lan neden şu kadınlar beni kandırma peşinde?" deyip sağ yumruğunu indirdi zavallı kum torbasına. Kum torbası ışık hızıyla ileri atılıp geri geldiğinde genç adam onu durdurmuştu. Emre'nin arkasında durduğunu biliyordu.

"Bence Müge senden şefkat görmek istiyor. O yüzden hamileydim yalanını uydurdu." dedi adama yaklaşarak. Gecenin kanadını dokundurduğu karanlık orman yeşilleri, mavilerine sabitlendi. Karanlık da olsa fazla soğuktu kristal yeşiller. Erkek haliyle o bile ürpermişti. "Vicdanını kullanmak istedi sadece." dediğinde Sarhan yumruğunu sıktı.

"Ben görmediğim şefkati kimseye gösteremem Emre. Vicdana gelince, karımın gözlerimin önünde boğazı kesilirken içimden söküp attım o duyguyu." dedi eksi kırk derece soğukluktaki sesiyle.

Emre elini onun çıplak omzuna koydu. Sarhan anında sinir kıvılcımları ile bezenen yeşillerini ona çevirdi. Elini hemen çeken Emre ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı.

"Özür dilerim abi. Bazen sana iznin dışında dokunulmaması gerektiğini unutuyorum." dedi. "Mine sana aşıktı. Yaptıkları o yüzdendi." Dudakları yukarı kıvrıldı genç adamın. Gözlerini kapatıp kafasını iki yana salladı hafifçe.

"Onunla seviştikten sonra çıkarıp attığım prezervatiften hamile kalmıştı gerizekalı." derken sesi sakindi.

"Çocuklara olan zaafını biliyordu çünkü." diyen Emre adamın yumuşamasına sevinerek.

"Evet yapmıştım öyle bir salaklık. Ona film izlerken çocuk sevdiğimi söylemiştim."

"Sana aşıktı ve eğer hamile kalırsa onunla evleneceğini biliyordu." dediğinde genç adam kafasını olumlu anlamda salladı.

"Bana bulaşan kadınların sonunu bilmediği için yapmıştı öyle bir hata." Dudakları düz bir çizgi haline gelirken sesi ifadesizdi. "Bizzat tecrübe ederek öğrendi zavallı." dedi elindeki bandajı umursamadan saçlarına daldırdı.

Emre aklına gelen soruyu sormaya karar verdi. Uzun zamandır merak ediyordu gerçek olup olmadığını. Hazır adamın içindeki yanardağ sakinken sordu.

"Abi senin bekaretini almadığın bir kadınla yatmadığın doğru mu?" Derin nefes alıp sorusunun cevabını beklemeye başladı. Sarhan tek kaşını kaldırıp yeşillerini Emre'nin üzerinde dolaştırdı.

"İstersen bana böyle saçma sorular sorma. Ama şunu bil imam nikahsız kimseyle birlikte olmam. Ve her kadına da nikah kıymam koçum." Bakışlarını Emre'den koparıp kum torbasına döndü. Emre gülerek alkış tuttu aldığı cevaba.

"Uuuu beybi çok sert. Çok çok sert."

Sarhan ona bakmadan "Mert zevzeğine benzemeye başladın doktor, önlemini al. Bana bir Mert bile çok..." dedi düz sesle.

"Haklısın abi. Bu aralar fazla zaman geçiriyoruz mekanda."

"Neyse, boşver bunları açılış ne zaman?" diye sordu yumruklarının arasında. Hareket ettikçe heybetli bedeni geriliyor muazzam kaslarını ortaya çıkarıyordu.

"Haftaya cumartesi." Sarhan sadece kafasını salladı, kum torbasına vurmaya devam ediyordu.

"İsim konusu ne oldu?" derken vurmayı bırakıp Emre'ye döndü.

"İki isim arasında kalmıştık o Mavi diyordu ben de Kelebek. Sonra ortak kararla mekanın ismi Mavi Kelebek oldu." dediğinde genç adam ifadesiz suratla baktı arkadaşına.

"Hmm Kelebek... güzel isim." Telefonu çalınca cebinden çıkarıp ekrana baktı. Düz bir ifadeyle yeşil ikonu kaydırıp kulağına götürdü ahizeyi.

"Komutanım."

"Asker."

"Emret komutanım."

"Hazırlan ava çıkıyoruz."

"Ne avı?" diye sorarken Emre merakla ona bakıyordu. Kiminle konuşuyordu ve çıktığı ne avıydı?

"Şerefsiz avı evlat. Şerefsiz avı..." Aldığı cevapla yüzünde tatmin olmuş vahşi bir gülümseme belirdi.

"Nereye geleyim?"

"Kolorduya."

"Geliyorum." deyip telefonu kapattı. Elindeki bandajları açıp yere fırlattı. Kenarda duran havluya terini sildi ve hızlı adımlarla spor salonundan çıktı. Arkasından koşarak gelen Emre'nin sorusunu duyunca ona döndü.

"Nereye abi?" diye sordu nefes nefese kalırken.

"Geleceğim." dedi koltuğa bıraktığı gömleğini üstüne geçirirken. Telefonunu ceketin cebine atıp onu da giydi.

Emre "Müge?" diye sordu.

"İyileştiğinde evine bırakırsın." dedi umursamaz bir sesle. Bundan sonra Müge ile işi olamazdı. Sarhan Şahzade için Müge defteri kapanmıştı.

Emre kafasını sallayıp "Dikkatli ol abi." dedi. Göreve gittiğini anlamıştı hem de tehlikeli bir göreve "Evde seni bekleyen minik cadıyı unutma." derken Lalin'i hatırlayıp gülümsedi.

"Geleceğim tabii. Kızımı sana bırakacak değilim dingil." dedi dışarı çıkarken. Kapıyı kapatırken Emre'nin kahkahasını duyup gözlerini devirdi.

Kullanmayı çok sevdiği arabasına binip hızla uzaklaştı Emre'nin evinden. Kolorduya vardığında arabayı uygun bir yere park edip, binaya doğru yürüdü. Uzun zamandır gelmiyordu buraya. Bina hiç değişmemişti. Değişen bir tek şey kendisiydi. O günden sonra gelmemişti buraya. Ellerini ceplerine koymuş ifadesiz suratla binayı izlerken hatıralar etrafında çember oluşturmuş canını sıkmaya başlamıştı.

"Yüzbaşım!" diyen sesi duyduğunda arkasına döndü. Kendisine uzaylıymış gibi bakan askere baktı kaşlarını çatarak.

"Meriç!"

"Hoş geldiniz. Kusura bakmayın şaşırdım bir an." Kendini toparlayıp asker selamı verdi ona.

"Rahat asker." dedi kafasını sallayıp.

"Canavarı değiştirmemişsiniz." dedi siyah heybetli arabayı göstererek.

"Değiştirmedim Meriç." derken aklına gelen şeyle tek kaşını kaldırdı. "Geçen sefer ki gibi üzerinde tek bir çizik görürsem..." deyip durdu. Meriç heyecanla söyleyeceği şeyi bekliyordu. Kafasını salladı "Sikerim!" Duyduğu sözden sonra Meriç'in gözleri irileşti.

Sarhan "Hiç değişmemişsiniz yüzbaşım." diyen sese doğru döndü.

"Gülcan!" dediğinde Gülcan hemen resmi asker selamını verdi kendinden rütbece büyük askere.

"Yüzbaşım!" dedi aynı şekilde. Elini umursamazca havada salladı.

"Rahat." dediğinde Gülcan kafasını sallayıp elini genç adama uzattı. Hakkında inanılmaz efsaneler duyduğu bordo bereli keskin nişancı yüzbaşı Sarhan Şahzade'yi görmek her sıradan askere nasip olmuyordu. Sarhan kendisine uzatılan eli sıkıp kafa selamı ile yanlarından ayrıldı. O gittikten sonra Meriç, Gülcan'ın yanına yaklaştı.

"Seninkini getirmemiş yanında." Kızın omzuna omzunu vurarak. Gülcan dişlerini sıkıp ateş saçan gözlerini çevirdi arkadaşına.

"Benim ki değil o." dedi sıkılı dişlerinin arasından sinirle.

"Hı hı. Onun için ben asker oldum, sen değil canım." derken kafasını gülerek salladı.

"Ben Mert Ulusoy'un hatırlamadığı tek gecelik eğlencesiyim dostum, başka bir şey değil." dedi keder kokan sesiyle. Meriç üzülmüştü o adamı hatırlattığı için arkadaşına. Kıza sarılıp saçlarını öptü.

"Sana yemin ederim güzelim. O salak herifi dize getireceksin ve ben sana yardım edeceğim." Kızı kendinden uzaklaştırıp omuzlarını güven verircesine sıkarak. "Köpek gibi aşık olacak sana." sözlerine Gülcan gülümsedi.

"Olacak değil mi Meriç?" diye sordu umutla. Meriç kafasını evet der gibi salladı.

***

Genç adanı önünde durduğu odanın kapısını çalmadan önce derin bir nefes aldı. Kapıya vurup bekledi. *'Gel'* komutunu duyunca kapıyı açıp içeri girdi. İçeri girer girmez Kolordu komutanını asker selamı ile selamladı.

"Rahat asker."

Sarhan komutanına elini uzattı. Tokalaşırlarken Ragıp Komutan "Nasılsın evlat?" diye sordu.

"İyiyim efendim."

Yaşlı adam "Nasıl gidiyor ajancılık?" diye sordu alayla.

"İyi gidiyor komutanım." derken ardından gelecek şeyi biliyordu. Ve bekliyordu.

"Lan hani sen Türkiye'ye Mecnun'dun." Komutanı hâlâ onun gidişine alışamıyor ve bunu her gördüğünde dile getirmekten geri durmuyordu. Sarhan Şahzade Türk Silahlı Kuvvetleri resmi görevden ayrılıp Özel Tim olan hayalete geçmişti. Bunu karısının katilini bulmak için yapmıştı. Ve Ragıp komutan en iyi askerini kaybetmenin öfkesini dindirememişti geçen dört senede.

"Mecnunum."

"O zaman ne arıyorsun Özel Tim de?" diye elini hırsla vurdu masaya.

"Komutanım dua edin komutanımsınız."

"Ne olurdu lan komutanın olmasaydım?" diye sordu öne doğru eğilip bakışlarını karşısındaki en iyi askerine dikerek.

"Konuşacak çeneniz olmazdı." dediğinde Ragıp komutan gür kahkahasını koyverdi.

"Hiç değişmemişsin evlat."

"Hiç niyetim yok komutanım." dedi umursamaz ifade ile. Ardından da "Nereye gidiyoruz?" diyerek konuya girdi.

"Sur'a gidiyoruz. Temizlik yapmaya."

"Temizlik imandan gelir." dedi kafasını memnuniyetini belli edercesine salladı. "Yaparız."

"Aynen evlat aynen." diyerek aynı fikirde olduğunu gösterdi yaşlı adam.

***

Ömür...

"İşte böyle Duygu'm." dedim hikayemin sonuna gelerek. Duygu mavi ekrana bağlamış salak salak yüzüme bakıyordu. Parmağımı gözünün önünde şıklatıp kendine gelmesini sağladım.

"Yani sen şimdi Şah Otellerin sahibi Elhan Şahzade ile evleniyorsun öyle mi?" Oh be sonunda kendine gelmişti. Gülümseyip onu onayladım.

"Evet kardeşim ta kendisi ile evleneceğim." dedikten sonra kafamı sallayıp kahvemden bir yudum aldım.

"En yakın zamanda Kayseri'ye gideceksiniz." dediğinde dördüncü kez kafamı sallıyordum. "Ailesiyle tanışmaya." Gözlerini kısıp birkaç saniye düşündü. Nihayet konuşup "Ben de geliyorum Ömür." dedi küçük annem.

8.BÖLÜM

Bir hafta sonra...

Sabah kulaklarımı taciz eden telefonun melodisi gece geç saatte uyuduğum uykudan koparmaya çalışıyordu beni. Göz kapaklarımı zorla da olsa aralayıp komidinin üzerinde duran telefonu aldım. Ekrana bakmadan açıp kulağıma götürdüm.

"Alo!" dedim çatallaşan sesimle. Yeni uyanmıştım ve suç beni arayanda idi.

"Benim müstakbel hayat arkadaşımın günü aydın olsun." diyen davudi sesi duyduğumda zorla açılan gözlerim irileşti.

"Elhan!" dedim şaşkınlıkla.

"Güzelim."

"Elhan!"

"Güzelim."

"Elhan!"

"Güzelim." Bir an önce bu saçma diyaloga son vermem lazım çünkü uzadıkça uzayacaktı. "Senin de günün aydın olsun müstakbel hayat arkadaşım." Enerji kaynağımdı benim. Bu adamı sevmiştim.

"Şimdi küçük hanım ikiletmeden o yataktan kalkıyorsun ve hazırlanıyorsun. Bir saat sonra evinin önündeyim." Kaşlarımı çattım. Nereye gidiyorduk ki biz? Hem de sabah sabah. Kafamı kaldırıp saate baktım. Oha...

Saat 10.22 bayağı uyumuşum. Saçlarımı karıştırıp müstakbel eşime dikkat kesildim.

"Sen benim numaramı nereden biliyorsun?" Çünkü ona numaramı vermemiştim. Güldü. Gülüşüne gülümsedim istemsizce.

"Ben bir Şahzade'yim güzelim." dedi ukala ses tonuyla. *Ben bir Şahzade'yim ve istediğim her şeyi öğrenirim demekti cümlenin açılımı.* Görmese de kafamı salladım. Mantıklı tarafım gözlerini devirdi bu hareketime. Kırmızılı yoktu ortalıkta. Merak etmiştim nerede olduğunu.

"Anladım Bay Şahzade. Hazırlanıyorum." dedim nereye gideceğimizi sormadan.

"Nereye gideceğimizi sormadın."

"Söylemeyeceksin zaten. Neden kendimi yorayım?" diye yanıtladım onu. Memnun olduğunu gösteren bir mırıltı döküldü dudaklarından.

"Aferin benim güzelime!" Kendini beğenmiş, yakışıklı yunan tanrısı seni. "Hadi çık artık şu yataktan Ömür." dedi ciddi bir tonda... Adımı söylemişti. Gülümsedim. İsmim çok güzel gelmişti onun sesinden.

"Emret komutanım." dedim asker selamı vererek. Gülüp telefonu kapattığında ben de telefonu komodine koyup kollarımı iki yana açarak gerindim. Oturur pozisyona gelip kendime gelmeye çalıştım. Dün akşam Duygu ile bayağı geç uyumuştuk. Annemi hatırlamış bolca ağlamıştım. Evleniyordum ama yalnızdım. Duygu hariç kimsem yoktu. Bu gerçek canımı çok yakıyordu. Keşke annem yanımda olsaydı. Diğerleri olmasa da olurdu ama annem... Kafamı iki yana sallayarak beynimi kemiren düşüncelerden kurtulmak istedim.

Nihayet kalktığımda ayaklarımı sürüyerek odamdan çıktım. Hâlâ kendime gelememiştim. Tek gözü açık yürüyordum. Banyoya girdiğimde lavaboya yaklaştım serin suya ihtiyacım vardı. Musluğu açıp avuçlarımı birleştirdim. Su dolduğunda yüzüme çarptım sabırsızca. Bu işlemi birkaç defa tekrar ettikten sonra kafamı kaldırdım lavabodan. Aynaya baktım. Yüzümden süzülen su damlalarını takip etti bakışlarım. Islak ellerimle saçlarımı çektim. Açık musluğu kapatmak için bakışlarımı birkaç saniyeliğine aynadan kopardım. Kapattıktan sonra yeniden aynaya çıktı bakışlarım. Aynada bu sefer sadece ben yoktum. Arkamda duvara yaslanarak kollarını göğsünde toplayan kaç gündür aklımdan

çıkmayan zehirli orman yeşilinin sahibi de vardı. Gözlerim son raddeye kadar açıldı. Şaşkınlık dolu bakışlarımı aynada üzerinde dolaştırdım. Gözlerinin rengini koyulaştıran asker yeşili soluk bir tişört ve siyah kot vardı üzerinde. Bana düz bir ifade ile bakıyordu. Arkama bakmaya korkuyordum. Dönüp onu görememekti korkum. Lavabonun kenarından destek alıyordum düşmemek için.

"Sen gerçek değilsin." derken sesim hastaymışım gibi zayıf çıkmıştı.

"Değilim." dedi sakin bir sesle. Sesindeki mavi kelebeklerin huzur veren kanat çırpışı vardı. Ruhumu okşuyordu "Beni buraya getiren sensin ufaklık." Sesi o kadar güzeldi ki. Sevmediğim coğrafya dersini bile anlatsa saatlerce dinleyebilirdim.

"Ben seni çağırmadım." Kafasını hafif sağa eğdi. Yutkundum. Nerededir diye merak ettiğim Kırmızılı geri gelmişti. Alt dudağını ısırarak adama bakıyordu. Sürtük.

"Beni sürekli düşünen beynin ve hızla atan kalbin öyle demiyor ufaklık." Hayali bile ukala ve kendini beğenmişin tekiydi.

"Git!" Dayanamıyordum. Kalbim göğsümden firar etmek istercesine kendini duvarlara çarpıp kan revan içinde kalıyordu. Dolan gözlerime lanet ediyordum içimden.

"Kapat gözlerini." dedi. Dediğini yapıp gözlerimi kapattım. Yaşlar yanaklarımdan süzülürken dudaklarımdan hıçkırık firar etmişti. Elimi burkulan kalbime götürdüm. Kendime kızıyordum. Bir kere gördüğüm adamı bu kadar çok düşünmemeliydim. Onda beni kendine çeken bir şey vardı. Ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama.

Gözlerimi açtığımda olduğu yerde değildi. Zihnim bile bana düşmandı artık. Düşünmekle kalmayıp sanrıları ile de saldırıyordu aklıma. Ellerimle ıslak yanaklarımı silip musluğu yeniden açtım ve yüzüme serin sudan çarptım. Acilen kendime gelmeliydim.

Banyodan çıkıp odama doğru yürüdüm yeniden. Üzerime ne giyeceğimi bilemeyerek bir süre dolapla bakıştım. Birkaç dakika sonra kendime gelerek komodinin üzerine bıraktığım telefonumu aldım. Az önce arayan numarayı kaydırıp çalmasını bekledim. Birkaç çalışta açmıştı.

"Elhan!" dedim cevap vermesini beklerken.

"Söyle güzelim." Bu adam güzelim lafını öyle güzel söylüyordu ki kendimi gerçekten güzel sanıyordum.

"Gittiğimiz yeri bilmediğim için sana sorayım dedim. Ne giyineyim?"

"Kot, tişört, ceket giy, ben birkaç dakikaya oradayım."

"Tamam canım." deyip başka bir şey sormadan telefonu kapattım.

Birkaç dakika sonra hazırdım. Çanta almamıştım yanıma. Telefonum, param ve anahtarım vardı sadece. Duygu'ya gideceğime dair mesaj gönderdikten sonra anahtarımı alıp evden çıktım. Ben apartmandan çıkarken az ileride bir araba durdu. Arabanın yan camı kayarak aşağı indi. Elhan olduğunu gördüğümde koşarak arabaya doğru gittim. Gülümseyerek beni izliyordu. Arabaya bindiğimde elimi uzattım selamlaşmak için.

"Merhaba."

Elime bakıp elini uzattı. Ben sıkacağını düşünürken o beni kendine çekip yanağıma sımsıcak öpücük kondurdu. Gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

"Nasılsın güzellik?" dedi yanağımı okşayarak. Dokunuşlarında art niyet yoktu. Güven vardı.

"İyiyim abi." Abi demek gelmişti içimden. Gülümsedi. Salık bıraktığım saçlarımı karıştırdı abi edasıyla.

"Abi deme güzelim ağzın alışır başkalarının yanında da dersin." Haklıydı. Başımı aşağı yukarı salladım. Anlaşmalıda olsa kocam olacaktı ve başkalarının aramızda olanları bilmesi gerekmezdi.

"Tamam canım." O da kafasını sallayıp arabayı çalıştırdı. Birkaç metre gittikten sonra bakışlarımı akıp giden yoldan alıp yanımdaki yakışıklıya çevirdim.

Nihayet "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Bana baktı birkaç saniye. Hemen kafasını yola çevirdi.

"Alışveriş merkezine."

"Ne?" Sesim biraz yüksek çıkmıştı sanırım. Bana baktı kaşlarını çatarak.

"Kayseri'ye gidiyoruz güzelim sana elbise bakacağız." dedi sakin sesle. Sinirlenmemişti neyse ki.

"Benim kıyafetlerim vardı ama..." diye mırıldandım kollarımı göğsümde birleştirerek. Tek kaşını kaldırarak bana baktı yan gözle.

"Dolabında etek veya elbise olmadığına dair bahse girerim güzellik." Haklıydı. Ben kot ve tişört sevenlerdendim. Hem neden bu kadar erken gidiyorduk ki? Yangın mı vardı?

"Tamam." dedim pes ederek. "Nereye istiyorsanız oraya gidelim bayım." dediğimde memnun bir gülümseme sundu bana. Birkaç dakika sonra alışveriş merkezine vardığımızda arabayı park edip indik. Park yerinden uzaklaşmıştık ki aklıma gelen şeyle zınk diye durdum yerimde. Elimi cebime atıp telefonumu çıkardım.

Bir adım önümden yürüyen Elhan'ın sesini duydum "Bir şey mi oldu Ömür?" diye sordu telaşla. Bir yerime bıçak saplanmış gibi durmuştum aniden. Telaşlanması normaldi. Yavaşça başımı kaldırıp ona baktım. Kaşlarını çattı "Suratının hali ne Ömür? Hayalet görmüş gibisin." dedi.

"Daha kötüsü Elhan." dedim bakışlarımı telefona kaydırarak. Ekran kilidini açıp son aramalara girdim. "Duygu'ya Kayseri'ye gideceğimizi haber vermedim." dedim ismini kaydırırken. Kulağıma götürüp çalmasını bekliyordum. Duygu birkaç çalışta açmıştı.

"Küçük annem." Şirinlik yapıyordum beni haşlamasın diye.

"Ne istiyorsun Ömür'üm?" Çünkü ona küçük annem dediğimde bir şey istediğimi biliyordu. Gülümsedim. Elhan uzaylı görmüş gibi bakıyordu bana.

"Ben alışveriş merkezine geldim."

"İyi yaptın canım. İyi yaptın da bana neden haber veriyorsun?" Telefonun diğer ucundan hışırtılar geliyordu. Ne yapıyordu bu kız?

"Şey Elhan ile geldim. Kayseri'ye gidiyoruz da." deyip tepkisini bekledim.

"Biliyorum canım Enişte Bey haber verdi." dediğinde kaşlarımı çatarak beni izleyen Elhan'a baktım. Bizim Elhan'a bak sen "Siz gidin benim çok önemli duruşmam var. Ona söyle seni istemeye gelmezse evlenmenize izin vermem ona göre." Sesi açık seçik tehdit içeriyordu.

"Tamam anneciğim." deyip kapattım telefonu. Gözlerimi kısarak baktım Elhan'a "Demek Duygu biliyor gideceğimizi." derken elimi be-

lime koyup sağ ayağımı ritm tutar gibi yere vurmaya başladım. Elhan gülümseyerek yaklaştı bana. Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve yürümeye başladık.

"Kızım arkadaşın konuşunca susmuyor ki. Konuşmasın diye ilk ona haber verdim. Gelemeyeceğini söyledi. Ama istemeye gelmezsek evlenmemize izin vermeyecekmiş." deyip kıkırdadı.

"Deli bu kız ya..." deyip bakışlarımı yan profilinde dolaştırdım "Gerçekten isteyecek misin beni?" diye merakla sordum.

Kafasını çevirip bana bakıp "Tabii ki isteyeceğim." dedi. Gülümseyerek kolumu beline doladım. Kimsesiz değildim ben. Güzel kalpli insanlara sahiptim. Kafasını çevirip başımı öptü. Başıma gelenler artık canımı o kadar da acıtmıyordu. Yalnızken üzerime çığ gibi düşen acılarım böyle güzel kalpli insanların yanında kar tanesi gibi eriyordu.

***

"Ömür yeter artık seç birini de alıp gidelim." Elhan oturduğu koltukta kıpırdanarak. Sıkıntıdan patladı patlayacaktı.

"Hiçbirini sevmedim ne yapayım?" dedim dudaklarımı büzerek. Tam bir saattir elbise deniyordum ve her giydiğim elbisede kusur buluyordum. Nefesini sıkıntıyla dışarı üfleyip ayağa kalktı. Bana gözlerini devirip yanımdan geçti. Biraz ileride elbise reyonuna doğru yürüdü. Askıları kaşlarını çatarak çok önemli bir anlaşmayı inceliyor gibi karıştırdı bir süre. Bir iki dakika sonra aradığını bulmuş olacak ki o güzel gülümsemesi can buldu yakışıklı yüzünde. Elbiseyi alıp bana doğru yürümeye başladı. Elindeki elbiseye bakmayı akıl ettiğimde gözlerim kocaman açıldı.

Siyah sıfır kol mini bir elbiseydi. Üzerinde en sevdiğim şey beyaz kelebekler vardı. Kendime gelip ellerimi çırptım küçük çocuk gibi.

"Elllhannn bu çok güzelll!" dedim N ve L harflerini uzatarak. Tepkime gülerek bana uzattı elbiseyi. Elbiseyi alıp boynuna atladım sevinçle.

"Çok teşekkür ederim Elhan." Geri çekilip yanağını öptüm. Yüzüne baktığımda aynı benim gibi şaşırmıştı. Gülümsedim. Beklemiyordu, açıkçası bende kendimden böyle bir hareket beklemiyordum.

"Bir şey değil güzelim. Beğenmene sevindim." Yumuşacık dokunuşlarıyla yanağımı okşadı. Dışarıdan birbirine aşık iki sevgili gibi göründüğümüz kesindi. Bakışlarımız uzun bir süre ayrılmadı birbirinden.

Orman yeşilleri yok olduğundan beri ortalarda görünmeyen Kırmızılı aniden ortaya çıkıp bana gözlerini devirerek baktı. Sıkılmışa benziyordu. Elindeki kırmızı yelpazeyi sallayarak serinlemeye çalışıyordu. Onu anlamıyordum. Elhan'da yakışıklı bir adam, üstelik o kaba ve duygusuz heriften çok daha iyi kalpli. Beni önemsiyor. O ise neden yanında olduğumu söyleme tenezzülünde bile bulunmamıştı.

Elhan'ın gözlerinin kahvesi dağılarak yerini yeşile bıraktığında bakışlarımı kopardım ondan. Lanet olası aklıma gelince hızla çarpan kalbime küfürler yağdırmaya başladım. Üzerimdeki etkisinden nefret etmeye başlamıştım.

Kırmızılı *'Ona aşıksın!'* dedi bana. Kırmızı rujunu sürerken yine o seksi gülüşü yüzündeydi. Az kaldı sayesinde kırmızıdan nefret edecektim. Ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Değilim." dedim dişlerimi sıkarak. Bedenim kaskatı kesilmişti. Ona aşık falan değildim ben, kimseye aşık değildim.

Elhan "Ne değilsin güzelim?" diye sorduğunda panikledim. Dışımdan konuştuğuma inanamıyordum. Yutkunup cevap aradım. Sinirle sürtüğe baktığımda keyifle gülüyordu.

"Sana değil o sür..." dediğimde dilimi ısırdım sertçe. Saçmalamanın dibine vurdum resmen. Kafamı iki yana salladım. Tam ağzımı açacakken Elhan elimdeki elbiseyi işaret edip "Bunun altına topuklu mu giyeceksin yoksa babet mi güzelim?" dedi. İçimden lafı değiştiren yakışıklıya teşekkür ettim gülümseyerek.

"Babet. Topuklu sevmem ben." derken yüzümü buruşturdum memnuniyetsizce. Güzellik uğruna rahatımdan vazgeçmeye niyetim yoktu.

"Tamam, elbiseyi giy gel ayakkabı bakalım sana." Kafamla onaylayıp elbiseyle birlikte kabine girdim.

Elbise ve ayakkabıyı aldıktan sonra kot ve tişörtümü poşete koydum. Ceketi üzerime giymiştim. Elhan'ı takip ediyordum. Ben çıkışa doğru gideceğimizi düşünürken o alt kata inen merdivenlere doğru yürüyordu. Ona yetişip;

"Nereye gidiyoruz şimdi?" diye sordum. Bana dönüp baştan aşağı süzdü. Sonra çok ciddi bir sesle

"Eksik bir şey var onu almaya gidiyoruz güzelim." Ben de aynı onun gibi üzerime baktım. Eksik bir şeyim yoktu benim. Elbisem, ayakkabım ve ceketim tamdı. Kaşlarımı çattım ona bakarken.

"Benim eksiğim yok Elhan."

Yüzüme bakmadan "Var güzellik var." dedi.

"Tamam. Gidelim bakalım neymiş benim eksiğim."

Alt kata indiğimizde burada giyim mağazalarının olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Sıra sıra dizilmiş kuyumcular hâlâ aklımı karıştırıyordu. Neden gelmiştik ki buraya? Bir yandan düşüncelerimle cebelleşirken diğer yandan Elhan'ı takip ediyordum. Birkaç metre sonra büyük gösterişli bir mağazanın önünde durmuştu. Kafamı kaldırıp ismine baktım.

'*Karaman Mücevherat.*'

Çok havalı bir ismi vardı. Bakışlarımı isimden alıp vitrinde gezdirdim. Işıl ışıldı. Çok güzel takılar vardı.

"Ömür." diye bana seslenen Elhan'a baktım. Eliyle içeriye gel işareti yapıyordu. Gülümseyip ona doğru gittim. İçeri girdiğimizde ağzımı kapalı tutmakta zorlanıyordum. Çok güzeldi. Her şey çok çok çok güzeldi. Bizi gören görevli kadın gülümseyerek yanımıza geldi.

"Hoş geldiniz efendim." Önce bana, sonra Elhan'a baktı. Birkaç saniye sonra gözleri irileşti şaşkınlıktan. Sonra kendini toparlayıp genişleyen gülümsemesini sundu müstakbel hayat arkadaşıma. "Elhan Bey sizi mağazamızda gördüğümüz için çok mutluyuz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ah evet, o Elhan Şahzade. Tabii ki onu gördüğün için mutlu olacaksın. Elhan kadına gülümseyerek elini belime koyup beni kendine çekti.

"Semra Hanım, güzelim için yüzük bakıyoruz." Yaka kartından okumuştu ismini. Kadın afalladı bir an. Böyle bir cevap beklemediği

kesindi. Boğazını temizleyip şaşkınlığını silemediği suratına gülümsemesini geçirdi.

"Nasıl bir yüzük istiyorsunuz?" Soruyu bana sormuştu. Nasıl bir yüzük istiyordum? Yüzük istiyor muydum? Bilmiyordum ki. Omuz silkme isteğimi bastırıp gülümsedim.

"Seçenek sunarsanız güzel olurdu."

Elhan'da "Özel bir kadın için, özel bir yüzük olsun lütfen..." dedi.

"Barlas Bey'in özel birkaç özel tasarımı vardı. Onları getireyim." deyip başka bir odaya girdi. Hızla Elhan'a döndüm. Eli hâlâ belimde idi. Rahatsız oluyor muydum? Hayır tabii ki.

"Barlas kim?"

"Barlas Karaman bu ülkenin en iyi mücevher tasarımcılarından biri güzelim." Karaman Mücevheratı açıklıyordu bu isim. Demek adam tasarımcıydı. Merak etmiştim yaptığı tasarımları. "Hem de abimin arkadaşı. Bir ay önce kaza yaptı, komadaydı." Tanımadan üzülmüştüm adama.

Semra Hanım elinde kutu ile döndüğü için konuşmamız bitmişti.

"Bunlar özel tasarım, eşleri yok." Kutuyu açıp bize gösterdi. Yüzüklere şöyle bir göz gezdirdim. Gözlerim sanki aradığını bulmuş gibi bir yüzüğün üzerinde kilitlendi.

Üzerinde dört tane kelebek olan bir şaheser vardı karşımda. İkisi sarı altın diğer ikisi ise beyaz altındı. Az önce ben kimseye aşık değilim mi dedim? Halt ettim. Şu an heyecanla elime aldığım yüzüğe deli gibi aşık oldum.

"Bunu mu beğendin güzelim?" Şefkat akan sesi kulaklarıma dolduğunda gülümsedim.

"Çok beğendim." Elhan kafasını sallayarak yüzüğün parasını ödedi.

Birkaç dakika sonra alışveriş merkezinden çıkmıştık. Yüzüğümü takmıştım ve sürekli elime bakıyordum. Çok ama çok güzeldi.

"Yüzük çok mu hoşuna gitti güzelim?" diye sorduğunda kafamı kaldırıp ona baktım. Gülümsüyordu.

"Ben kelebekleri çok severim." deyip bakışlarımı tekrar parmağımdaki şahesere çevirerek; "Barlas Karaman işinde gerçekten çok iyi." dedim büyük kelebeği parmağımın ucuyla okşarken.

"Barlas abi iyidir."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum bu sefer bakışlarımı yola çevirerek.

"Bizim eve. Miniğimi ve Mert'i alacağız." dedi bana kısa bir bakış atarak.

"Onlar da bizimle Kayseri'ye gelecek mi?" diye sordum sevinçle. Çilek kızı özlemiştim.

Kafasını salladı cevap olarak. Sevinçle tebessüm ederek yola döndüm tekrar.

Eve geldiğimizde çok komik bir sahne ile karşı karşıyaydık. Küçük şeytan Lalin dayısına tırnaklarına oje sürmesi için baskı yapıyordu. Mert inatla olmaz diyor Lalin ise ayaklarını yere vurarak olur diye bağırıyordu.

Üzerinde pembe elbisesi vardı. Saçları açık elinde pembe renk oje ile dayısını sürmesi için zorluyordu. Kavgaları yüzünden bizi fark etmeleri uzun sürmüştü. İlk Lalin fark etmişti. Koşarak ilk önce amcasına sonra bana sarılmıştı. Koklayarak öpmüştüm Çilek kızımı.

'Nereden senin kızın oluyor o?' diye sordu mantıklı iç sesim, siyah çerçeveli gözlüğünün ardından bana bakarak. Ben de bilmiyordum. Şu aralar kalbim bağımsız bir şekilde kendi bildiğini okuyordu.

"Yenge nasılsın?" diye sordu Mert elini bana uzatarak. Elini sıktım gülümseyerek. Mert o sırada bana değil yeğenine bakıyordu gözlerini kısarak. Lalin de aynı dayısı gibi gözlerini kısmış elindeki ojeyi sıkıyordu.

"İyiyim Mert. Sen nasılsın?" diye sorduğumda derin nefes aldı.

"Minik Şeytanımla uğraşıyorum nasıl olabilirim?"

Lalin benim kucağımdan inmeden elindeki ojeyi Mert'e uzatıp "Sür dayısı." dedi.

Mert sinirle bir şey halledemeyeceğini anlayıp şirinliğe geçti. "Bebeğimmm, dayısının güzeli. Ömür abla sürsün ojeni. Olmaz mı?" diye bir teklifte bulundu. Lalin kafasını iki yana sallayıp inatla ojeyi ona uzatıyordu.

"Sen sür dayısı. Ömür aplamla elbise giyeceğiz biz. Berke Can beni bekliyor."dedi ojeyi Mert'in avucuna bırakarak. Berke Can kimdi? Mert gözlerini devirdi.

"O kıskanç babana illa Berke Can'ı vurdurtmak istiyorsun değil mi minik şeytan?" dedi sıkkın sesle.

"Berke Can kim?" diye sordum dayanamayarak.

"Sarhan'ın kuzeni Bade'nin oğlu. Geçen el ele bahçede dolaştılar diye Sarhan apar topar çocuğu gönderdi. Elimden kaza çıkacak kalırsanız dedi inanabiliyor musun?" Duyduklarım karşısında dayanamayarak güldüm.

Bu Sarhan çok mu kıskançtı ne? Kızını küçük çocuktan kıskanıyordu.

***

Kayseri...

Arabadan indiğimde heyecandan ölmek üzereydim. Terleyen avuçlarımı elbisemin eteğine sildim. Derin nefes alarak karşımdaki eve baktım. Villa desen değil, köşk hiç değil bence konaktı.

Sağ avucumda hissettiğim sıcaklıkla kafamı o tarafa çevirdim. Lalin küçük elini avucuma bırakıp bana bakıyordu gülümseyerek. O kadar tatlıydı ki eğilip öptüm yanağını.

"Ömür apla dedemler seni çok sevecek." dedi sakinleşmemi sağlayarak. Akıllı cimcime heyecanımı anlıyordu.

Elhan yanıma gelip elimi tuttu. İnandırıcı olmak zorundaydık. O yüzden sevgili gibi görünmeliydik. Mert arkamızdan gelirken telefonla görüşüyordu. O yüzden çok geridedydi. Konuşması bittiğinde Elhan arkasına döndü. Ben de onun yaptığını yaptım. Mert telefonu cebine atarken Elhan'a bakıp göz kırptı sırıtarak. Elhan da onun gibi yapıp önüne döndü. Bir şey anlamamıştım. Omuz silkip bende önüme döndüm.

Kapı biz daha çalmadan açıldı ve bir kız kurşun gibi fırlayarak Elhan'ın boynuna atladı.

"Abilerin en yakışıklısı gelmiş hoş gelmiş."

"Hoş buldum kardeşim." diyen Elhan kızın siyah saçlarını koklayarak öptü. Özenmiştim. Benim neden bir abim yok diye ayağımı yere vura vura ağlamak istiyordum. Kız abisinden ayrıldığında bana döndü. Güzel gülümsemesi vardı, hele gamzeleri çok güzeldi. Gamzelere bayıldığımı söylemiş miydim size?

"Hoş geldiniz ben Berivan Şahzade. Siz de Ömür'sünüz değil mi?" diye sordu hoş ve samimi bir tonda. Bu kızı sevmiştim.

"Evet benim." dedim elimi uzatarak. Ama o elimi boş bırakıp bana sarıldı. Birkaç saniyelik şaşkınlıktan sonra bende ona sarıldım.

"Halası beni unuttu." diye veryansın dolu ses geldi aşağıdan. Çilek kız isyan ediyordu unutulduğu için. Berivan benden ayrılıp Lalin'i kucağına aldı. Kız anında sitemini unutup halasına sarıldı sevinç çığlıkları atarak.

Lalin halasının yanağını öperken Berivan, Mert'e elini uzattı; "Hoş geldin Mert abi." dedi sevecenlikle. Mert gülümseyerek Berivan'ın alnını öptü.

"Hoş buldum gamzeli güzelim." Mert Ulusoy'u ilk defa dalga geçmeden biriyle konuştuğunu görüyordum. Belli ki Berivan'ı çok seviyordu.

"Selma Sultanı bekletmeyelim içeri geçelim. Sonra öpüşüp koklaşırsınız gençler." diyen Elhan'ın sesi ile birbirlerinden uzaklaştılar.

Elhan yeniden elimi tutup içeri girdi. Arkamızdan kucağında Lalin yanında Mert ile Berivan geliyordu. Çilek kız minik ellerini gösterip dayısının tırnaklarına nasıl oje sürdüğünü anlatıyor Berivan ise kendini tutamayarak gülüyordu. Koridoru geçip salona girdiğimizde koltukta yan yana oturmuş çift bizi görünce ayağa kalktı. Kadın çok güzeldi. Siyah uzun saçları kahverengi gözleri yaşına rağmen düzgün ve güzel fiziği vardı. Gülümsüyordu. Elhan annesine benziyordu. Tebessümleri bile aynıydı. Kadını incelemeyi bırakıp yanındaki adama baktım. Bakmaz olaydım. Kahvelerime değen yeşiller ile böğrüme yumruk yemiş gibi oldum. Karşımdaki adam uzun boylu sert çehreli idi. Hasta beynim bana oyun mu oynuyordu yoksa bu adam gerçekten de orman yeşili gözlerin sahibine mi benziyordu. Tıpa tıp benziyorlardı. O da yaşlandığında böyle olacaktı kesin. Tek farkları bu adamın yeşilleri buzdan değildi sımsıcaktı. Tıpkı yaz gibi.

"Hoş geldiniz çocuklar." Dedikten sonra dikkatle beni inceliyordu. "Hoş geldin kızım." Yutkundum. Uzun zaman olmuştu babamdan kızım lafını duymayalı. Boğazıma oturan yumru ve gözlerime doğru koşan yaşlara lanet okudum içimden.

"Hoş buldum efendim." deyip Elhan'ın elini bıraktım ve onun elini öpmek için eğildim ama o izin vermeyip benim elimi tuttu ve narin bir öpücük kondurdu. Tek kaşını kaldırıp muzip ışıklar oynaşan yeşillerini kahvelerime dikip;

"O kadar da yaşlı değilim kızım." dedi. Gülümsedim. Ben kesin benzetiyordum. O bu adam gibi nazik ve şakacı biri olamazdı.

"Demirhan Bey izin verin bende bir sarılayım gelinime." dedi Selma Hanım. Demek ismi Demirhan'dı. Bir Han daha yani.

Selma Hanım anne şefkati ile sarıldı bana. Sıkıca sarıldı sanki bir daha hiç bırakmayacakmış gibi. Ben de aynısını yaptım.

"Maşallah pekte güzelmiş oğlum." Kahveleri beni inceliyordu baştan aşağı. Yanaklarımda başlayan yangın kızardığımı gösteriyordu. Utançla.başımı eğdim.

"Sarhan abim nerede? O niye gelmedi?" diye soran Berivan'a teşekkür dolu bakışlarımı çevirdim. Ben övülmeye alışkın değildim. Son zamanlarda hep aşağılandım. Bünyem unutmuş, kaldıramadı güzel sözleri.

Mert "İşleri vardı Berivan." dedikten sonra derin bir nefes alıp "Ama konuştum geleceğini söyledi Selma Abla." dedi.

Selma Hanım "Anladım oğlum." dedi Mert'e. Selma Hanım tam ağzını açıp bir şey söyleyecekken dışardı duyulan motor sesine tepki olarak Berivan

"Abimmm geldi." diye bağırıp dışarı koşarken Çilek kız da arkasından "Aşkım babammm." deyip koştu.

Bir iki dakika sonra içeri girdiler. Odayı kaplayan amber kokusu gözlerimin kapanmasını sağlamıştı. Arkamı dönmeye korkuyordum. Yine onun hayalini görecektim büyük ihtimal. Önümde duran Selma Hanımın yüzünde güller açmıştı adamı görünce.

"Oooo yüzbaşım hoş geldiniz." diyen Demirhan Bey'in sesindeki hayran tını ve yüzbaşım kelimesi beni arkama dönmeye zorlamıştı. Arkamda bir asker vardı ve ben saygısızca yüzümü dönmüyordum.

Yavaşça arkama döndüm. Bakışlarım ilk önce aşık olduğum asker üniformasına takılmıştı. O yeşil lekeli üniformaya. Asker botlarını incelemeden yüzüne doğru kaldırdım kahvelerimi. Karşımda görmeyi hayal ettiğim bir bordo bereli asker vardı. Okuldayken kızlar hep bir ünlüyü görme hayalini kurarken ben bir bordo bereli görmenin hayalini kurardım. Hayallerim gerçek olmuştu fakat karşımdaki kişi yanlış kişiydi. Günlerdir bana sanrıları ile işkence eden karanlık orman yeşili gözlerin sahibi vardı karşımda. Bilincimi kaybetmek üzereydim. Bir yere tutunmaya ihtiyacım vardı. Tam o anda elimde hissettiğim sıcaklıkta bakışlarımı ondan koparıp elin sahibine baktım. Benim meleğim, kurtarıcım Elhan güven veren tebessüm ile bakıyordu.

Bakışlarım benden bağımsız Elhan'dan kopup bordo bereliye döndüğünde Lalin'in ona bir şey anlattığını ve onun da kızını dikkatle dinlediğini gördüm. Demek kaç gündür milletin dilinden düşmeyen meşhur Sarhan buydu. Benim de bir kere gördüğüm adam. Elhan'a söyleyecek miydim o adamın abisi olduğunu?

Tabii ki hayır. Söylemeyecektim. Ona abini unutamıyorum, hayallerini görüyorum diyemezdim. Derin bir nefes alıp onu izlemeye devam ettim. Geçen sefer gördüğümden çok daha yakışıklıydı. Esmer teni daha da yanmış yeşil gözlerini daha belirginleştirmişti. Uzun boyu heybetli vücudu üzerindeki üniformayı çok güzel taşıyordu. Hele o beresi. Kurban olduğum bordo beresi. Benim ona baktığımı fark etmiş gibi kafasını yavaşça bana doğru çevirdi. Beni baştan aşağı süzdü önce. Tek tepkisi sağ kaşını kaldırmak oldu.

Ben duygularımla uğraşırken Selma Hanımın sesini duydum yanımda.

"Bastığı toprağa kurban olduğum gelmiş." Sesindeki sevgi odaya dağılmıştı. Sarhan *-nihayet ismini öğrendim-* annesinin sözlerini duyunca kızını Berivan'a verip bize doğru yürümeye başladı. Yutkunup geri geri gitme isteğimi zorla bastırdım. Yaklaştıkça kokusu yoğunlaşıyor ciğerlerimi sızlatıyordu. Nihayet yanımıza geldiğinde önce babasının elini sıktı.

"Hoş buldum Demirhan Bey." Mavi kelebeğin kanat çırpışı duyuldu salonun içinde bir anda. Sesini ruhum yudum yudum içti susuz kalmış gibi. Kendimi tanıyamıyordum. Ben ne ara hayatımda bir kere gördüğüm adamı özlemiştim?

Hem bu adam neden babasına 'BEY' diye hitap ediyordu ki? Bir şey anlamamıştım.

"Nasılsın Selma abla." dedi bu sefer Selma Hanıma doğru dönerek. Elini sıkmak istedi ama Selma hanım izin vermeyip kendine çekti ve sıkıca sarıldı adama. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından Sarhan da kadına sarıldı.

Selma hanım geri çekildiğinde ağlıyordu.

"Oğlum bir kere anne desen bana?" dedi gözyaşlarının arasında. Sarhan ifadesiz yüzle eğilip kadının alnını öptü. Yanaklarını kuruladı.

"Belki bir gün abla." dedi karanlık orman yeşillerini gözlerime dokundurarak. "Belki bir gün." diye tekrar etti.

Elhan "Sarhan abim, babamın ilk eşinden olan oğlu." diye fısıldadı. Ben duyduklarımın şoku ile bir söz söyleyemeden karşımda gün ışığımı kapatacak kadar heybetli bir beden durdu.

"Demek Meri'in anlata anlata bitiremediği Gelin Hanım sensin." derken sesi dümdüzdü. Ne merak ne de memnuniyet hiçbirisi yoktu. Sanki anayasadan bir madde okuyordu. Sertçe yutkunup kafamı salladım.

"Benim." Tanımamıştı galiba beni. Ama ben neden üzülmüştüm? Hiçbir açıklamam yoktu. Elini uzattı bana. Küçük şaşkınlığın ardından elini sıkmayı akıl edebilmiştim. Elini tuttuğumda heyecandan nefesim kesilmişti. Kanım damarlarımda tersine akmaya başlamıştı. Avucumdaki sıcaklık ruhumu ısıtıyordu. Gözlerim anında kendiliğinden kapanıverdi. Derin bir nefes aldım hayatta kalabilmek için. Ciğerlerime dolan amber kokusu çok yakından geliyordu. Gözlerimi açmaya fırsat bulamadan kulağımda hissettiğim nefes ile şaşkına dönmüştüm.

"Elime düştün ufaklık!" Fısıltısı tüm bedenimi titretmişti.

9.BÖLÜM

Bazen göklerde bir yerde birilerinin bizim hayatımızın hikayesini yazdığını düşünüyorum. Benim hikayemi yazan her kimse mizah duygusundan yoksun biriydi. Günlerdir karanlık orman yeşilleri ile kalbimi tepetaklak eden adamı karşıma, müstakbel eşimin abisi olarak çıkarması bunun ispatıydı. Kurduğu oyuna muhtemelen deli gibi gülüyordu. Ama ben gülmüyordum hem de hiç gülmüyordum. Problem de bundaydı.

Şu an dışarı çıkıp yüzümü semaya dönerek kollarımı açarak "Çok mu komik?" diye bağırmak istiyordum.

Ama yapamıyordum. Neden mi? Çünkü şu an duyduğum kelimelerden sonra donmuş vaziyette olduğum yerde kalakalmıştım.

'Elime düştün ufaklık' demekle neyi kast etmişti? Anlamıyordum.

'Çok eğleneceğimizi kast etti...' dedi Kırmızılı sürtük karşısındaki Sarhan'ı öperken. O uzun saçlarını yolma ihtirası ile yanıp tutuşuyordum. Nitekim bu mümkün değildi. İçimdeki sürtük tarafımı yolamıyordum. Anca sinirlenebiliyordum.

Benden ayrılıp Elhan'a sarıldığı halde kendime gelememiştim. Avucumda elinin sıcaklığı hâlâ hissediyordum. Sıcak ve iç gıcıklayıcı. Nefesi dokunan tenim alev almıştı. Hızla inip kalkan göğsüm, heyecandan kan pompalamayı unutan kalbim hiç de yardımcı olmuyordu bana. Omzumda hissettiğim el ile kendime gelmiştim. Kafamı çevirip baktığımda Mert bana bakıyordu gülümseyerek.

Kulağıma eğilip fısıltıyla "Çok geç." dedi. Anlamayan bakışlarımı yüzünde dolaştırdım.

"Ne için geç Mert?"

"Sen Elhan'a evet dedin Karamelim." dediğinde tek kaşımı kaldırdım. Ne demek istiyordu bu adam?

Beni aydınlatmak için kalabalıktan uzaklaştırıp, gözleri ile Sarhan'ı gösterip "Çok yakışıklı, gizemli, üniformalı ve yüksek gerilim hattı gibi çekici... Haklısın çekilmemek elde değil." dediğinde dehşetle yüzüne baktım. Bir şey demeden kendimi tutamayarak kolunu çimdiklediim. Canı acımış olacak ki gözlerini kapatıp dişlerini sıktı.

"Uuu beybi bu fazla mı sert oldu?" diye sordu gözlerini açtığında. Yüzünde bilmiş bir ifade vardı. Ayrıca yakışıklı yüzünü dayanılmaz yapan güzel gülümsemesi süslüyordu.

"Çok konuşuyorsun Mert. Bence sus!" Sırıtarak elini teslim olur gibi kaldırdı. Gözlerimi kısarak tehdit dolu bir bakış attım.

Ondan uzaklaşıp Berivan'a döndüm ve "Mutfak nerde?" diye sordum. Bakışlarını hipnotize olmuş gibi abisinden ayırmayarak eliyle ileriyi gösterdi. Ben de bir hata yapıp onun baktığı yöne baktım. Keşke bakmasaydım.

Sarhan, Elhan'dan ayrılıp beresini çıkardı ve saçlarını karıştırdı. O an sol elinin orta parmağındaki ay yıldızlı gümüş yüzüğü fark ettim. Allah'ım bu adam benim geceleri tavana bakarak kurduğum hayalimdi. Kanlanıp, canlanıp karşıma çıkmıştı. Ama geç kalmıştı işte, çok yakında kardeşi ile evleniyordum. Bu işkenceye daha fazla dayanamayacaktım. Az ileride duran evin yardımcısına mutfağın yerini sordum nefes nefese. Yerini gösterdikten sonra hızlı adımlarla mutfağa doğru yürümeye başladım.

Mutfağa girdiğimde titreyen ellerimle yüzümü kapattım. Olamaz. Yani böyle bir şey olamaz. O'nun burada ne işi vardı? Sıkıntıyla yüzümü sıvazladım. Derin nefes verdim burnumdan. Onu bir daha göreceğimi düşünmüyordum. Hele evleneceğim adamın abisi çıkacağını hiç düşünmemiştim. Titreyen ellerimi umursamadan sürahiden bardağa su koyup dudaklarıma götürdüm. Tutmayan bacaklarımı dinleyip sandalyeye oturmak için arkamı döndüğümde karanlık orman yeşilleri tokat gibi çarptı suratıma. Omuzunu kapı pervazına yaslamış işaret parmağını alt dudağında dolaştırarak bana bakıyordu. Elimdeki bardağa can simidine yapışmış gibi yapışmıştım. Onu görmek bana hiç iyi gelmemişti. Hem de hiç.

Kahvelerim mühürlüymüş gibi yeşillerine akıyordu benden bağımsız. Hele o işaret parmağı dolaşan alt dudak. Alt dudağımı ısırdım istemsizce. Ve o an beni gafil avlayan bir hareket yaptı. Parmağını dudağından çekerek dişlerinin esareti altına aldı ve gözünü kırptı.

BANA, BANA GÖZ KIRPTI.

Avuçlarımdan kayıp düşen bardağın yerle buluşup çıkardığı sese irkildiğimde yüzündeki ifadesizlik yerinde dursa da hafif inip kalkan göğsünden anlamıştım güldüğünü.

Bakışlarım yerde tuzla buz olmuş bardağa kaydı. Ayağımın dibine dağılmışlardı birer pırlanta gibi. Yerdeki pırlantalardan! bakışlarımı koparıp kapıya doğru baktım. Bir kırılma sesi daha duydum. Hayır bir bardak kırılması daha yaşanmamıştı. Bu sefer kırılan hayallerimin sesi doldurmuştu kulaklarımı. Yoktu gitmişti.

"Hii kızım geri dur bir yerini kesersin..." diyen sesin geldiği tarafa baktığımda salondaki kadınlardan biri bana doğru yürüyordu. Kırıkların olduğu yerden birkaç adım uzaklaştım. Kadın süpürgeyi alıp kırıkları süpürdü ve topladı.

***

Sarhan karşılama faslından sonra duş alıp uyuyacağını ve aç olmadığını söyleyerek odasına çıkmıştı. İki üç saattir görmüyordum onu. Ve çok rahattım. Yakıcı yeşillerinin üzerimde olduğunu bilmek elimi ayağıma dolaştırıyordu. Açık verip onu tanıdığımı belli etmekten korkuyordum açıkçası.

Yemekten sonra çay keyfini dışarıda yapmaya karar vermişlerdi. Çilek kız ben de çay içeceğim diye tutturunca ona da ince belli bardakta çay koymuşlardı. Benim yanımda oturup çayının soğumasını bekliyordu. Bende çayı üzerine dökmesin diye kendim içirecektim. Bardağı dudaklarına yaklaştırdığımda geri çekildi. Küçük pembe dudaklarını büzerek

"Apla bu sıcak." Çayın soğuk olduğunu biliyordu. Sıcak olan bardaktı.

"Bardağı değiştirmek lazım Çileğim. Hemen geliyorum."

"Tamam." deyip kafasını salladı. Mutfağa gitmek için ayaklandım.

Tüm gün sessizce anne kız gibi olan Lalin ve Ömür'ü izleyen diğer aile fertlerinin aklından geçenleri Selma Hanım dile getirmişti sesli olarak.

"Bu kız yanlış kişi ile evleniyor Demirhan." dedi kocasının kulağına. Kastı Elhan'ın kötü eş olacağından değildi. Kastı Ömür ve Lalin'in çok iyi anlaşmasıydı. Çünkü küçük cimcime kimse ile anlaşamıyordu. Bakıcıları ve etrafındaki başka dişilerin ona babası için yaklaştığını anlıyormuş gibi hepsini geri püskürtüyordu. Lalin Şahzade, Sarhan Şahzade'yi dişi sinekten bile kıskanıyordu.

Demirhan Bey "Aynı şeyi düşünüyoruz hayatım." Dedi.

Elimdeki dolu çay bardağı ile mutfak kapısının önüne geldiğimde içeriden duyduğum konuşma ile ayaklarım yürümeyi kesin olarak reddetti.

"Lale sen delirmişsin kızım. Gidip adamı uyurken izlemek ne demek?" diyen kadının sesi kısık ama sinirliydi. Sebebini bilmediğim bir sinir kapladı bedenimi. Bu Lale denen kız Sarhan'ı mı izlemişti uyurken? Bardağı sıktım kırılacak kadar sıkı şekilde.

"Abla ne yapayım çok yakışıklı." derken hayranlıkla iç geçirdi. "Adam cehennem ateşi resmen. Tenine dokunmadan sıcaklığı yakıyor insanın elini." dedi kıkırdayarak.

"Kız edepsiz, dokundun mu bir de adama?" diye sordu kadın sinirle.

"Yok abla ne dokunması, elimi yaklaştırdım sadece." soluk aldım burnumdan. Aldığım nefesi ciğerlerimde sıkıştıran bir nefes daha hissettim ensemde.

"Kapı dinlemek ayıp bir şey ufaklık."

Lale denen kız haklıydı. Sırtıma hafif dokunan göğsü cehennem ateşi gibi sımsıcaktı. Ve o sıcak bedenden yayılan portakal çiçeği karışık amber kokusu. Gözlerim istemsizce kapanmıştı. Hava yerine o kokuyu soluyabilirdim bir ömür.

Birkaç saniye sonra kendime gelip arkamı döndüğümde kimse yoktu. Sinirden çığlık atıp ayağımı yere vurarak ağlamak istiyordum. Yine mi hayal görmüştüm ben?

'Adam bordo bereli kızım. Hayal olabiliyor yani...' Kırmızılı gözlerini devirerek. Ne kadar içimden gelmese de ona hak vermek zorundaydım. Bordo bereli olmak gölge olmak demekti. Beklemediğin anda karşına çıkabilirlerdi.

Kafamı iki yana sallayıp mutfağa girdim ve Lale denen kız yoktu orada. Kadından *-ismini öğrenmem lazım kısa zamanda-* bardakların yerini öğrenip birini aldım ve çayı ona koydum. Bahçeye geri döndüğümde benim yerimde oturan bir Sarhan görmeyi beklemiyorum. Üzerindeki asker yeşili soluk tişört tıpkı banyoda gördüğüm hayalinin tişörtü ile aynıydı.

Derin nefes alıp Lalin'in sol tarafına geçtim ve bardağı önüne bırakıp diğer tarafa geçmek istediğimde Lalin'in itiraz dolu sesi duydum.

"Apla sen içir çayımı."

Selma Hanım "Kendin içsene bebeğim." dedi.

Lalin omuz silkerek şımarık bir tavırla "Bana ne! Ömür aplam içirsin çayımı." dedi.

"Gel bakalım küçük hanım." Dedim ve yanlarına oturdum. Bardağı dudaklarına götüreceğim sırada Mert'in deyimi ile minik şeytan yapacağını yaparak babasının kucağına çıktı. Aramızda onun kokusunu duymama engel Lalin vardı, şimdi o da kalktı. Ona biraz daha yaklaştım çünkü; kızına çay içirecektim. Göğsümde takla atan kalbime sakin olması için yalvararak, Lalin'in sandalyesine oturup çayını içirmeye çalıştım. Ellerim şansıma titremiyordu. Umursamaz olmayı başararak çayı içirebildim nihayet. Zaten Sarhan da bana bakmıyordu. Kız kardeşinin sorularını yanıtlıyordu.

"Sarhan, oğlum." dedi Selma Hanım. Sarhan'a baktığında gözlerinin içinde parlayan aşk görülmeye değerdi. Sarhan kafasını kaldırıp ona baktı. Devam etmesini bekliyordu. "Açsan sana yemek hazırlayalım oğlum." Sesindeki sevgi havaya karışıp ciğerlerimize dolmuştu.

"Aç değilim abla." diyen bariton sesini duyduğumda ona bakmamak için kendimi zorluyordum. Kokusu beni yeterince heyecanlandırırken, yüzünü görmeye tahammülüm yoktu. "Kahve istiyorum."

Selma Hanım kafasını sallayıp "Lale kızım kahve yap Sarhan abine." dedi. Hah! Abiymiş. Kız az önce adamı taciz ediyordu uykusunda. Ne abisi? Lale gülümseyerek mutfağa doğru gitmeye hazırlandığı sıra-

da orman yeşili patlattı bombayı. Ben güme gittim ama olsun. O kızın mosmor suratını görmek anlamadığım bir şekilde zevk vermişti bana.

"Sen değil Lale..." dedi ve kafasını bana çevirdi. "Gelin hanım yapsın bana kahveyi." Lalin'in eli avucumda kaldı. Avucuma vurarak gülüyordu Çilek kız.

Selma Hanımın "Kızım?" diyen sesi ile kendime geldim. Uzun zaman sessiz kalmış olmalıyım ki Selma Hanım endişelenmişti. Kafamı sallayıp gülümsedim ya da gülümsemeye çalıştım. Bilemiyorum.

Ayağa kalkıp "Yaparım tabii." dedim ona bakarak. Kafasını hafif sağa eğip bakışları ile tenimi karıncalandırıyordu. Nezaketen "Kahvenizi nasıl içersiniz?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırıp "Şekersiz ve köpüksüz..." dedi. Mavi kelebeklerin kanat çırpışını duydum o an. Ruhum dinleniyordu o sesi duyduğumda.

"Tamam hemen yapıyorum." Eve doğru yürümek istediğimde sözleri beni durdurdu.

"Kahvemi çardağa getir." Kaba adam. *'Lütfen'* nereye gitmişti acaba? Bana emir verilmesinden hiç hoşlanmazdım.

'Lütfen mi?' diye sorup kamı ağrıyana kadar kahkahalarla güldü bana Kırmızılı sürtük. Neden gülüyordu ki? Kaşlarımı çattım sinirle. Söylediğim çok mu komikti?

Lalin'i kardeşine bırakıp ayağa kalktı ve ağır adımlarla evin arkasında beyaz ahşaptan sarmaşıklarla çevrili çardağa doğru yürüdü. Derin bir nefes alıp eve girdim. Kahveyi hazırlayıp dışarı çıktığımda kimse yoktu bende yavaş adımlarla çardağa doğru yürüdüm ve içeri girdim. Kimse yoktu içeride. Omuz silkip beyaz masaya kahvesini ve suyunu bıraktım. Bana buraya getirmemi söylemişti. Fikrini değiştirmişse beni ilgilendirmezdi. Tepsiyi de masaya bıraktım. Ellerimi masaya dayayıp gözlerimi kapattım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum gözlerimi açmadan. Kokusundan yakınımda olduğunu anlamıştım.

"Eğlenmek..." İşte bu cevabı beklemiyordum.

Aldığım yanıttan sonra gözlerimi açtığımda karşımda oturmuş kahvesini yudumluyordu. Zıkkım gibi şeyi nasıl içiyordu anlamıyordum. Kafamı yoracak çok daha önemli şeylerim vardı benim.

O'na doğru hafifçe eğilip düz bir sesle "İnan bana hiç eğlenceli değilim. Sıkılırsın asker." Evet ben eğlenceli biri değildim, üstelik bela paratoneri gibi nerede bela varsa kendime çekiyordum. O beni umursamayarak dikkatle yüzüme bakıyordu kahvesini içerken. Bakışları içimde bir şeyleri hareket ettiriyordu. Kalbim kanlı tırnaklarını boğazıma geçirip, ağzımdan çıkmak ister gibi yukarıya doğru gidiyordu. Gözlerimi kapatmamak için zor duruyordum. Kahve fincanını tabağına bırakıp arkasına yaslandı. Tek kaşını kaldırıp alt dudağının sağ köşesini dişlerinin arasına aldı.

"Ama ben şimdiden çok eğleniyorum." Sesi karanlıktı hem de çok karanlık. İçim ürpermişti bir an, dişlerimi sıktım sinirle. Tam ağzımı açacaktım ayağa kalkıp o da benim gibi yaparak ellerimi masaya dayayıp bana doğru eğildi. Bakışlarım benden bağımsız sol eline kaydı. Ay yıldızlı yüzüğü tüm ihtişamı ile adamın parmağını sarmıştı. Yüzüğe dalmış olacağım ki hafif öksürük sesi ile bakışlarımı yüzüne çıkardım. Biraz önceki karanlık ifadesinden eser yoktu. Orman yeşilleri gizemini korusa da bırakmıştı. Bu adamda çirkin diyebileceğim bir nokta yaratmamıştı yüce yaradan.

'Yaradan her kulunu güzel yaratır.' diyen mantıklı içsesim çerçeveli gözlüğünü düzeltti. Ona hak vermeden dikkatimi çok yakınımda duran vişne rengi etli dudaklar çekmişti. Bakışım bir süre orada oyalandıktan sonra gözlerine çıktı. Karanlık orman yeşili gözlerine hapsoldum aniden, kahvelerimi onlardan çekemiyordum. Sanki çekersem bir daha göremeyecekmişim gibi bir korku kaplamıştı içimi. Hele kokusu ciğerlerimi yakıyordu. Sonradan yaptığı hareket dağılmama neden olmuştu. Bana gülümsemişti.

İnsanlar *'Can evimden vuruldum.'* derler ya işte karşımdaki adam da bana onu yapmıştı. Beynimdeki tüm şalterler inmiş, sanki karanlıkta kalmıştım ve tek ışık kaynağım bir çift berrak yeşil gözdü. O yüzden beni nereye çekerse oraya gidecektim.

"Anlat!" dedi derinden gelen etkileyici tona sahip erkeksi sesiyle. Aptal aptal yüzüne baktım.

"Ne-yi?" diye sordum kekeleyerek. Biraz daha yaklaştı, biraz eğise dudaklarımız birbirine dokunacaktı. Kalbim maratonda koşuyormuş gibi yerinden çıkacakmışcasına atmaya başlamıştı.

"Elhan ile evlenme sebebini anlat Kelebek." Bana Kelebek demesine mi şaşırayım, yoksa çok yakınımda duran etli vişne dudaklarına mı dikkatimi vereyim bilemiyordum. Yutkundum seslice. Anlatmak istemiyordum ama bana her ne yaptıysa kelimeler dudaklarımdan dökülmek istercesine kendilerini paralıyorlardı.

'Salak, adam bordo bereli ve sana zihin kontrolü yapıyor konuşman için.' dedi mantıklı içsesim. Ona istediğini vermeyecektim. Beni oyun hamuru gibi istediği şekle sokmasına müsaade etmeyecektim.

"Biz birbirimizi seviyoruz." dedim kendimden emin bir sesle. Tek kaşını kaldırdı. Bana doğru yaklaşıp *-daha ne kadar yaklaşacaksa-* dudaklarını boynuma değdirerek

"Hmm. Demek zor kadın olmayı seçtin Kelebek." Sıcak nefesi, yumuşak dudakları titrememe neden olmuştu.

"Kelebek?" dedim konuşmayı başka yöne çevirmek için. Çünkü Kırmızılı sürtüğün de verdiği gazla adamın güzel kokan boynunu öpecektim. "Elbisemden dolayı. Anladım." diyerek kendi sorumu yanıtladım. Delirmeye başlamıştım orası kesindi, bedenim taş kesilmiş gibi masadan uzaklaşamıyordum da. Boynumdan uzaklaşıp gözlerime bakan yeşilleri yaramaz parıltı ile parlıyordu.

"Cık cık cık. Sana *Kelebek* dememin sebebi; sütyenini zor dolduran küçük memenin altındaki uçmaya hazırlanan mavi kelebek dövmesi ufaklık."

Kahvelerim cık cık diyen dudaklarına kitlenmiş bir şekilde utançla inledim. O gece beni soyarken görmüştü dövmemi. Keşke şu an yer yarılsa da içine girsem. Dövmemi o kara gecede gören Duygu'dan başka kimse görmemişti. Onu yaptırmamın sebebi okuduğum bir makaleydi. Tam da beni anlatıyordu.

Kelebek uzak doğuda gençliği ve dinamizmi simgeler. Eski Yunanlılar da ise ruhun beden üzerindeki etkisini ve bu etkinin yarattığı büyük değişimleri simgeler. Kadim bilgelikte Kelebek, direkt ruhun sembolüdür, ruhun özgürlüğünü, hafifliğini ve zarafetini simgeler. Özellikle kelebek kanatlarındaki narin renkler, o ruhun içinde taşıdığı canlılığın

ve değişme arzusunun bir ifadesidir. Tüm doğu öğretilerinde ve simyada, insanın yerde sürünen bir tırtıl iken, göğe kanat açan bir kelebek olması sembolü gerçek arınmanın ve ruhsal yolculuğa başlamanın en temel işaretidir.

Ruhsal yolcu; tırtıl olduğunu, maddenin esareti altında ezildiğini görmüş ve ruhsal olana kanat açmaya karar vermiş biridir....

Kelebeğin en güçlü anlamlarından biri değişimi simgelemesidir. Kelebek gelecek ile ilgili bir pozisyondaysa karakterimizde ve hayatımızda çok büyük bir değişikliğin habercisidir. Eğer kişiliğimizi betimleyen bir pozisyondaysa değişime çok açık ve değişimden mutlu olan bir karakterimiz olduğunu simgeler.

Mavi renk ve kelebek bir arada olduğu zaman içindeki değişime duyulan ihtiyacı ama aynı zamanda bunun bazı sebepler yüzünden kısıtlandığını gösterir. Bu kısıtlar daha çok içsel kısıtlardır. Değişime karşı duyulan korku ya da etrafımızdakilerin ne diyeceğini düşünmemiz gibi... Kırmızı ve kelebek bir arada ise değişim için herhangi bir kısıt yoktur. Kişinin değişime açık olduğunu simgeler.

Kelebek aynı zamanda bir kadının duyarlılığını da simgeler.[2]

"Çok açık sözlüsün asker." Utancımı ve pembeleşmiş yanaklarımı umursamamaya çalışarak.

"Daha açık olabilirdim. Karşımdaki ufak bir kız çocuğu olmasaydı." diyen adam nereden vurması gerektiğini çok iyi biliyordu. Yumruk yaptığım ellerimi masaya vurarak ondan uzaklaştım.

"Ben ufak kız çocuğu değilim." diye tısladım dişlerimin arasından. Dudağının sağ kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Masanın etrafında dolaşıp beni masaya dayayacak şekilde üzerime eğildi. Geri geri giderek neredeyse uzandım masaya.

"Kanıtla o zaman!" dedi keskin ve meydan okuma kokan sesiyle. Sıcak bedeni beynimi uyuşturuyordu.

"Nasıl?" diye sordum fısıltıyla. Bana ne oluyordu böyle? Onu itip tokadı basmak varken neden uysal davranıyordum ki? Soruma karşılık yeşillerini dudaklarıma değdirdi.

---

2 Kelebek hakkındaki bilgi internetten araştırılmıştır.

'Bence bu vişne renkli muazzam dudakların tadına bakmalısın. İnan bana çok lezizdir.' Kırmızılı sürtük karşısındaki diğer Sarhan'ın dudaklarını parmak uçları ile okşarken.

"Bunların tadına bakmama izin vererek." Dudaklarımı karıncalandıran ateş saçan yeşilleri, dilimi dudaklarının üzerinde dolaştırma isteği dolduruyordu içimi.

"Ben senin yengenim." Kaşlarımı çatıp, cesaretimi toplayarak "Nasıl böyle bir teklifte bulunursun?" diye sordum sinirle. Beni ne sanıyordu bu adam?

"Biz birbirimizi seviyoruz masalına inanmamı beklemiyorsun değil mi Kelebek?"

'Karşındaki eğitimli bir bordo bereli. Seni aptal...' dedi mantıklı içsesim bana düşmanca bakarak. Gözlerimi devirdim bir şey demeden.

"İnansan da inanmasan da gerçek bu." dedim inandırıcı olduğumu umarak. Allah affetsin söylediğim yalan için.

"Babaaa." Çok yakından gelen Çilek kızın sesini duyduğumda ellerimi Sarhan'ın göğsüne koyup onu kendimden uzaklaştırmak için ittim.

"Bu iş burada bitmedi Kelebek!" deyip kendisi benden uzaklaştı. Çardağa giren Çilek kız bizi görünce ellerini çırparak yanımıza koştu.

"Aşkım babam." Kollarını açarak kucağına almasını istiyordu. Sarhan kızını bekletmeden kucağına aldığında Lalin babasının yanaklarını öptü sevgiyle. Onları izliyordum hayranlıkla. Belki de biraz kıskançlıkla. Az önce bana ahlaksız teklifte bulunan adam gitmiş yerine kızına düşkün bir baba gelmişti. "Sakalların burnumu kaşındırıyor baba." dedi Lalin gülerek. Sarhan başparmağı ile kızının yanağını okşadı yumuşak hareketle.

"Keseyim istersen." dedi beni büyük bir şaşkınlığa sürükleyerek. Az önce ki narsist adam gitmiş yerine kızının isteklerini önemseyen adam gelmişti.

"Hayır!" dedim içimden. Sakal ona çok yakışıyordu. Ayrı bir hava katıyordu yakışıklı suratına.

"Kestirmesin mi apla?" diyen Lalin'in sorusunu duyduğumda içimden değilde dışımdan söylediğimi anlamıştım. Acaba bugün daha kaç kere utanacaktım?

Çilek kıza yaklaşıp saçlarını koklayarak öptüm. "Kestirmesin bence." dedim geri çekilirken. Ne derler battı balık yan gider. Battım zaten batacağım kadar bugün. Lalin bana baktı sonra babasına.

"Baba, annem olsaydı Ömür apla gibi mi olurdu?" diye sordu. İşte bunu beklemiyordum.

10.BÖLÜM

Lalin'in aramıza bıraktığı bombayı patlamadan imha etmesi için Sarhan'ın cevabını bekliyordum. Lalin ve ben, ikimizde bakıyorduk. Çilek kız hangi akla hizmet öyle bir soru sormuştu bilmiyorum ama vereceği cevabı bende merak ediyordum. Sarhan kızının yanağını sevgiyle okşayıp

"En az onun gibi olurdu küçüğüm." Sonra beni şok edecek hareketi yapıp kızının saçlarını koklayarak öptü. Şaşkınlığımı belli etmemek için üstün çaba sarf ediyordum. Bu adam gerçekten de bana zararlıydı. Uzak durmam şart olmuştu artık.

"O zaman Ömür apla benim annem olsa ya!" dedi Çilek kız dudaklarını büzerek. Şirin görüntüsü içimi eritse de sözleri ağzımın bir karış açılmasına neden olmuştu. Bu kız bugün beni kalpten götürecekti soruları ile.

Haydaaa bu da nereden çıkmıştı? Ben neden onun annesi olacak mışım?

Şaşkın bakışlarımı Çilek kızdan alıp babasına çevirdiğimde kızına kaşlarını çatmış bakıyordu.

"Ömür senin annen olamaz." deyip sustu. Olamayacağımı biliyordum ama bunu duymak kalbime görünmeyen bir bıçak saplamıştı. Lalin gibi bir kızımın olmasını çok istiyordum. Düşüncelerimi kesen kelimeleri duyunca içim rahatlamıştı. Sarhan yeşillerini kahvelerime değdirerek "Çünkü o amcanın gelini küçüğüm." dedikten sonra yine kızına döndü. " Hem biz seninle ne anlaşmıştık? Kelimeleri düzgün söylemek konusunda..." Kızının küçük burnuna işaret parmağı ile hafifçe

vurarak. Lalin omzunu dikleştirerek anayasadan bir madde okuyormuş gibi ciddi sesle

"Kelimeler, eğer onları düzgün söylemezsem benden küsecek ve terk edecekler." Sarhan memnun bir yüz ifadesiyle kafasını aşağı yukarı salladı. Anlaşılan askerimizin kelimeleri düzgün söyleme takıntısı vardı. Benim de vardı ya o ayrı.

"Şimdi apla değil abla de bakayım." dedi öğretmen edasıyla.

"Ona da aşkım ablam diyebilir miyim babacığım?" diye sorup babasının yüzünü küçük, yumuk elleri ile avuçladı. Bu ikilinin baba-kız ilişkisini sevmiştim. Kızının yanındayken bambaşka bir adama dönüşüyordu Sarhan Şahzade.

"Diyebilirsin küçüğüm." deyip kızının burnunu öptü. Gülümsedim. Ben izin vermez diye beklerken onun cevabı beni gülümsetmişti. Ciğerlerimi işgal eden kokuyu umursamadan aralarına girip Çilek kızımın yanaklarını öptüm sulu sulu.

"Sen de benim Çilek kızımsın bebeğim." dedim sevgiyle.

"Tam bir aile tablosu." Cümlesini duyunca kafamı söyleyenin kim olduğunu görmek için kapıya çevirdim. Emre Kılıç tüm yakışıklılığı ile kapıda durmuş, suratında anlamını çözemediğim bir sırıtış ile bizi izliyordu.

Sarhan kaşlarını çatarak "Bir sen eksiktin doktor bozuntusu." diye söylendi. Lalin Emre'yi görür görmez ellerini çırparak sevinç çığlığı atmaya başlamıştı bile. Maviş doktor yaş farkı olmadan tüm dişileri etkisi altına alabiliyordu.

Lalin "Emre gelmiş." deyip kucağına alması için kollarını açtı.

Emre de Lalin'e tebessüm ederek yaklaştı ve Sarhan'a baktı. "Alabilir miyim abi?" diye sordu. Sarhan dişlerini sıkarak kızını Emre'ye verdi. Belli ki Lalin'i üzmek istemiyordu. Bunların arası mı bozuktu? Sarhan neden öyle davranıyordu Emre'ye karşı?

Emre Lalin'i kucağına alıp yanaklarını öperken Çilek kızın halleri gözümden kaçmamıştı. Yanakları kızarmış hatta ve hatta utanmıştı. Emre'ye karşı duyguları Mert ve Elhan'a karşı olan duyguları ile aynı değildi.

"Bu göbüşü yerim ben." diyen Emre, Lalin'in sıfır kol yakasında kıpkırmızı çilek baskılı beyaz tişörtünü kaldırıp göbeğini öpmeye başladı. Sabrının son raddesine gelen sinirli babadan ensesine tokat yiyene kadar öpebildi yalnız.

"Lan! Kızımın göbeğinden çek o ağzını." Emre hiç oralı olmamıştı.

"Mımm çok leziz göbüşünüz var küçük hanım." diyerek Çilek kızın göbeğini yemeye devam ediyordu. Lalin deli gibi gülüyor Emre'nin güneşten yanmış sarı saçlarını çekiştiriyordu.

"Em-re gı-dık-la-nı-yor-um." diyordu kahkahalarının arasında. Sarhan'a baktığımda boynunu iki yana hareket ettirip elini ensesine götürerek ovmaya başladı. Sakinleşmeye çalıştığı apaçık ortadaydı. Kızını mutsuz etmek yerine kendini tutmayı seçmişti. Az önce insafsızca bana zihin kontrolü yapan adama ters düşüyordu bu hareket. Kaşlarımı çattım.

'O silah tutan eller bir piyanist eli kadar zarif. Onların bedeninde dolaştığını düşünsene... 'diyen kırmızılı sürtük iş başındaydı yine. Adama kırmızı dudaklarını ısırarak bakıyordu. Hiç aldırmadım. Gülümseyerek Lalin ve Emre'yi izlemeye devam ettim. Onu dikkate alsaydım kendini önemli zannetmeye başlayacaktı.

Ben onları gülümseyerek izlerken "Demek buradasın güzelim." diyen Elhan'ın sesini duyduğumda kafamı ona çevirdim. Yanıma gelerek belime sarıldı. Bedenim ani gelen hamle ile kasıldı. Hâlâ bana dokunulmasına alışmamıştım. "Rahat ol ve bana sarıl Ömür." diyen Elhan'ın fısıltısını duyduğumda birkaç dakika önce söylediğim *'Biz birbirimizi seviyoruz.* ' yalanını hatırladım. Sırıtarak bende Elhan'ın beline sarıldım.

"Buradayım sevgilim." dedim sol profilimi yakan karanlık orman yeşilini takmamaya çalışarak. Gülümseyerek alnıma sımsıcak öpücük kondurdu.

"Annem seni çağırıyor bebeğim." dediğinde telaşla ondan ayrıldım. Onları tamamen unutmuştum. Sevgili müstakbel kayınbiraderim sağ olsun.

"Gidiyorum hemen." deyip Elhan'dan uzaklaştım. Çardağın kapısına vardığımda dışarı çıkan Sarhan'ın geniş sırtı ile karşılaştım. Bedeninden yayılan ısıyı birkaç santimlik mesafeden bile hissedebiliyordum.

"Müsade eder misin?" diye sordum aklımın başka yerlere kaymasına izin vermeden. Omzunun üzerinde bana baktı tek kaşını kaldırarak.

"O küçük bedenine yer bulamadın mı geçmek için?" Sorusuyla kaşlarımı çattım, gıcık adam. Küçükmüş hah. Kendi dev bedenini görmüyor galiba.

"Dev gibi cüssenle kapıyı kapatıyorsun, nasıl geçeyim?" Beni baştan aşağı süzerken dudağının sol tarafı yukarı doğru kıvrıldı. Azıcık kenara çekilip geçmem için bana yer açtı. Tabii o güzel ağzını da açıp beni deli etmeyi başardı.

"Bana hayran olduğunu bu kadar belli etmesen." Bu adam tam dayaklıktı. O güzel gülümsemesini bozmak için ağzının ortasına bir tane çakmak istiyordum. Ama elim varmıyordu ne yazık ki.

Sakin ol derin nefes al. Kendimi sakinleştirip yumruk yaptığım ellerimi açtım.

"Teşekkür ederim abi." Abi kelimesine gelecek tepkisini merak edip yüzüne baktım. İfadesi değişmedi ama karanlık orman yeşili gözlerinde birkaç kıvılcım gördüm anlık da olsa. Aynı onun gibi gıcık bir gülümseme ile burnunun dibinde saçlarımı savurup yanından geçtim. İçim rahatlamıştı. Arada bir gelen deli cesaretime teşekkür ediyordum. Ama Sarhan Şahzade laf sokmadan durur mu? Asla!

"Abi deme lazım olur ufaklık." Mavi kelebeğin kanat çırpışını andıran sakin sesiyle. Onu sevindirip sinirlenmeyecektim.

"Tabii... tabii..." diyerek elimi salladım arkaya doğru.

Eve girdiğimde Selma Hanımı salonda görememiştim. Etrafa bakınırken önümden geçen Lale'yi durdurdum.

"Selma Hanım nerede?" Gözlerini süzerek ağzını yaydı sarı yelloz.

"Selma Hanım mutfakta, Sarhan için börek yapıyor." Sarhan'a Bey ya da abi demediği gözümden kaçmamıştı tabii. Dişlerimi sıkarak gülümsemeye çalıştım. Sebebini bilmediğim bir şekilde başka bir dişinin ağzından onun ismini duymayı sevmediğimi fark etmiştim an itibarı ile.

'Gittikçe şu Kırmızılı sürtüğe benzemeye başlıyorsun...' dedi mantıklı iç sesim yanında aynada kırmızı ultra mini elbisesini deneyen Kırmızılıyı işaret ederek. Ona gözlerimi devirmekle yetindim.

"Teşekkür ederim." deyip mutfağa doğru yürüdüm. Kapının önüne vardığımda İsmimin geçtiğini duyunca duraksadım. İsmini yeni öğrendiğim evin emektarı Hatice abla

"Hanımım diyorum ki. Acaba Elhan oğlum kızı hamile mi bıraktı? Niye bu kadar acele ediyor evlenmek için?" diye sorduğunda yerimde donmuştum. Hamile mi? Ben mi?

***

Genç adam önünden geçip giden küçük kızın arkasından kafasını salladı. Bu kız hem güçlü olup hem de bu kadar narin olmayı nasıl başarıyordu. Cesaretine ne demeli? Onun tabiri ile dev cüssesini hareket ettirip havuza doğru yürüdü. Havuz kenarında şezlongda bahar güneşinin tadını çıkaran Mert'e aldırmadan üzerindekileri çıkarıp sadece siyah çamaşırıyla havuza atladı. Birkaç kulaçta havuzun ortasına varmıştı bile.

"Mart ayındayız ve su buz gibi farkında mısın abi?" dedi Mert gözlerini devirerek. Alışkındı onun tuhaf huylarına ama yine de endişelenmekten kendini alamıyordu. Genç adam havuzun ortasına geldiğinde bedenini sudan çıkarıp Mert'e döndü.

"Zevzekliği kes Mert!" Mert teslim olur gibi elini kaldırdı.

"Pardon abi. Senin kurt adam olduğunu unutmuşum." Genç adam gözlerini devirdi karşısındaki uslanmaz serseriye. Kaldığı yerden devam ederek yüzmeye başladı.

"Gelin hanım testi geçti mi?" diye sordu Mert ciddileşerek. Gözlüğünü çıkarıp dikkatle havuzun diğer ucundan kendisine doğru yüzen adama bakmaya başladı. Sarhan havuz kenarına vardı. Avuçlarını mermere dayayıp bedenini yukarı çekti. Havuzdan çıkıp havluyu aldı. İri bedeninden aşağı birer küçük elmas misali süzülen damlalar esmer tenini ayrı çekici gösteriyordu. Bir yandan kurulanıp bir yandan Mert'in sorusunu yanıtlıyordu.

"Geçti kardeşim." derken saçlarını eliyle düzeltip şezlonga oturdu. Mert yayıldığı şezlongtan fırladı neredeyse.

"Yemin et."

"Yemin etmeyi sevmediğimi biliyorsun Mert."

"Vay anasını, yengeme bak bee!" deyip hayran hayran alkışlamaya başladı.

"Gülümsemene de mi çözülmedi?" diye sorduğunda Sarhan kafasını iki yana salladı.

"Harbi kızmış Karamelim. O gülümsemeye benim bile sana veresim geliyor abi."

"Ağzını kırarım Mert. Doğru konuş... hem Karamel ne lan?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Abi kızdan buram buram yayınlan karamel kokusunu fark etmediğini söyleme bana."

"Şekerli kokuları hiç sevmem."

"Senin bir şeyi sevebileceğinden şüpheliyim ben abi."

Sarhan kafasını sallayıp "Doğru tespit Ulusoy." dedi.

"Ömür şimdi seni ona kafayı takan sapık kayınbirader konumunda görüyor."

"Zamanla öyle olmadığımı fark edecek."

Sarhan bedenini şezlonga yaydı rahat bir şekilde. Gözlerini kapatıp kollarını göğsünde birleştirdi.

Mert "Peki, tam olarak ne dedi?" diye sorunca gözlerini açmadan

"Biz birbirimizi seviyoruz dedi." Mert kuşku ile baktı yanında yatan adama.

"İnanmadın tabii." dedi Mert durum tespitinde bulunarak.

"O ikisinde bir şey var. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama var bir şeyler." Sarhan kısık gözleriyle semaya bakıyordu. Mert onun son dediklerini es geçerek aklına gelen soruyu sordu. Can güvenliğini tehlikeye atacağını bile bile.

"Abi be, o Karamel kokan kıza karşı hiç mi bir şey hissetmedin?"

11.BÖLÜM

Sarhan istifini bozmadan yattığı yerden dostuna baktı ifadesiz bir suratla. "Oradan bakınca pedofili sapığa mı benziyorum Mert?" Sorusuna soruyla karşılık alan genç adam sabrının son demlerindeydi. Abi dediği adama kafa göz dalmasına az kalmıştı. Sinirle parmaklarını saçlarına geçirip;

"Yapma dostum. Kız yirmi bir yaşında. Beren teyze o'nun yaşındayken sen üç yaşındaydın." Sarhan annesinin ismini duyar duymaz şezlongdan fırladı. Ayağa kalkıp Mert'in yakasına yapıştı.

"Ulan annem babama aitti. O kız ise kardeşime ait. Başkasının dokunduğuna dokunmadığımı biliyorsun." Kimse duymasın diye sessizce tartışıyorlardı. İkisi de pimi çekilmiş el bombası gibiydi patladı patlayacaktı. Mert istediği cevabı neredeyse almıştı. İçine serpilen serin su ile sıntı. Sarhan yakasına yapıştığı gencin sırıtan suratını dağıtmamak için zor tutuyordu kendini. "Ne sırıtıyorsun lan?" diye alçak sesle kükredi neredeyse.

"Onu öpmek istedin." Der demez boğazına sarılan parmaklar ile aldığı nefes ciğerlerine takıldı.

"Mert!" diye uyardı genç adam. Sinirden tepesinden duman çıkacaktı neredeyse. Burnundan soluyordu. "Ulan elimde kalacaksın kes zırvalamayı." Mert'in boğazını sıkmaktan parmak boğumları beyazlamıştı. Karanlık orman tek kıvılcımla alev almıştı.

"Söy-le abi." dedi zorla konuşarak.

Sarhan gözlerini kapatıp içinden ona kadar saydı. Sonra tükürür gibi "Siktir git." deyip adamın boğazını iğrenç bir şeymiş gibi bıraktı. Mert yere düşüp öksürük krizine girerken Sarhan hiçbir şey olmamış

gibi ilerideki hasır koltuğa bıraktığı pantolonunu giydi. Fermuarını çekip düğmesini ilikledi. Tişörtü ise giymeyerek eline aldı. Yerde öksüren arkadaşına bakmadan;

"Beni bir daha kışkırtırsan o boynunu kırarım Mert." dedi içinde duygu barındırmayan bir sesle. Yavaş adımlarla eve doğru yürüdü.

Mert öksürmesine rağmen sırıttı keyifle.

"Sana vur dedim. Kendini öldürt demedim kanka." diyen ortağının sesini duyunca yerden zorla da olsa kalktı. Arkasına döndü. Ağaca yaslanmış kendisini izliyordu.

"Öpmek istemiş." dedi gülerek.

"İstemiş. Tepkisini gördüm." deyip keyifle kafasını salladı Emre.

***

Ömür...

Elimle ağzımı kapatmış, ses çıkarmadan kapı ağzında duyduklarımı hazmetmeye çalışıyordum. Bu evdeki herkes hakkımda böyle mi düşünüyordu? Ayaklarım sanki yere çivilenmiş gibi ne bir adım ileri ne de bir adım geri gidebiliyordum. Birkaç dakika sonra kendime geldiğimde bahçeye çıkmak için arkama döndüm. Dönmemle sert bir şeye çarpmam bir oldu. Kafamı kaldırdığımda sevgili kayınbiraderimi gördüm.

"Ben sana kapı dinlemek ayıp bir şey dememiş miydim ufaklık?" derken sesi sertti. Ve sanki biraz öfkeli. Yine kim delirtmişti bu adamı? Zaten dolmuştum duyduklarım yüzünden. Bana böyle davranması gözyaşlarımın akmasına neden olmuştu. Gözlerimi kırpar kırpmaz yanaklarımdan süzülen yaşlara engel olamamıştım.

Yanaklarımı kuruladım. "Ben kapı falan dinlemiyorum." Yanından geçmek için hareket ettiğimde koluma yapışan el ile durmak zorunda kalmıştım. Beni yolumdan çevirip kendine çekti. Önünde durdum. Çenemi kavrayıp yukarı kaldırdı. Yüzüme bakıyordu dikkatle.

"Ağlıyor musun sen?" Sesinde ilgi mi vardı, yoksa ben hayal mi görüyordum? "Bir soru sordum Kelebek!" dediğinde kafamı olumlu anlamda salladım. Çenemi bırakıp birkaç adım geri çekildi ve demin-

den beri fark etmediğim çıplak üstüne elinde tuttuğu tişörtü geçirdi. Sonra elini bana uzatıp "Gel." dedi.

Mavi kelebeklerin kanat çırpışı kulaklarımı okşadı o an. Tereddütlü bakışlarımı fark edince gözlerini devirdi. "Sana tecavüz etmeyeceğim ufaklık rahat ol." Elimi büyük avucuna bıraktığımda sıcaklığı içimi ısıtmıştı.

Yürürken "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, birleşmiş ellerimize bakarak.

'Çok mu yakışıyorsunuz ne?' dedi Kırmızılı saçları ile oynayarak. İlk kez ona değil bana bakıyordu. Bugün bayağı garip gündü. Bir saat önce bana asılan adam şimdi yüzüme bile bakmadan beni bilmediğim yere götürüyordu.

"Yalnız kalıp, konuşacağımız bir yere gidiyoruz Kelebek." Birkaç metre sonra camdan kapının önünde durduk. Kapıyı yana çekerek açtı ve içeri girdik. Burası muhteşemdi. Her taraf saksıda yetiştirilmiş çiçeklerle, güllerle kaplıydı. Tam bir cennetti. Sarhan beni çekiştirerek az ilerideki üçlü koltuğa doğru yürüyordu. Önce benim oturmamı sağladı. Sonra kendisi oturup;

"Anlat." dedi.

Bugün ondan ikinci kez duyuyordum o kelimeyi. Sayesinde birkaç dakikalık da olsa aklımdan çıkan sözler birer iğne gibi zihnime batmaya başladı. Başımı eğip ellerimle oynamaya başladım. "Sonsuza kadar senin konuşmanı bekleyemem ufaklık. Dökül."

Ahh bende diyordum bunun içindeki öküz nerede. Aramızdaymış. Başımı kaldırıp yüzüne baktım gözlerimi kısarak. Tek kaşını kaldırıp taviz vermeyeceğini gayet net bir şekilde anlattı sağ olsun. Konuşmaya karar verdim nihayet.

"Selma Hanım beni çağırmıştı ya..." dediğimde kafasını salladı. "Mutfaktaydı. İçeri gireceğim sırada Hatice abla, Selma Hanıma Acaba Elhan oğlum kızı hamile mi bıraktı da bu kadar acele ediyorlar evlenmek için? Diye sordu." Derin nefesler alarak ağlamamaya çalışıyordum. Başıma gelenler Hatice ablanın söylediklerinden ağır olsa da yapmadığım şeyi yaptığımı düşünmeleri beni daha çok üzüyordu.

"Hamile misin peki?" diye sorduğunda eğdiğim başımı hızla kaldırdım. Bakışlarında alay yoktu. Düzdü. Yeşil ormanda tek bir yaprak

titremiyordu. Gözlerimi kırptığımda yanaklarımdan süzülen yaşlara söverek kafamı iki yana salladım.

"Biz-biz Elhan ile öpüşmedik bile. Ne-hamileliği?" dedim hıçkınklarımın arasında. Yanaklarımda hissettiğim sıcak avuçlarla kahvelerim yeşillerine kitlendi. Yeşilleri neşeli mi bakmıştı bana az önce? Yoksa zihnim bana yeni yanılsama mı sunmuştu? Yanaklarımı kurulayan baş parmakları hissedince gözlerim ağır ağır kapandı. Dokunuşları nefesimi kesiyordu.

"Ağlama. Yoksa..." deyip sustu. Gözlerimi açıp, yüzümü yakarak dolaşan yeşillerine baktım dikkatle.

"Yoksa ne?" diye sordum devamını söylemesi için teşvik ederek. Bakışları dudaklarıma indi. Göğsüm hızla inip kalkmaya, kalbime dar gelmeye başladı. Başparmağını alt dudağımda dolaştırıp beni yerle bir eden iki kelime süzüldü dudaklarından.

"Öperim Kelebek!" dedi yüzünü yüzüme yaklaştırarak. Nefesi dudaklarımı yakıyordu. Gözlerim benden bağımsız kapandı... Yutkundum. Sera aniden sımsıcak olmuştu. Cayır cayır yanan ateşin ortasına itmişti beni kelimeleri.

"İzin vermem." dedim yaşadığım heyecana rağmen. Bazen dilim benden bağımsız davranabiliyordu. Sesim kulaklarıma ulaştığında gözlerimi hızla açtım. Kaşlarını çatmış muzur ifade ile bana bakıyordu.

"Bak sen..." derken sesi alay kokuyordu. Benimle alay etmesi hoşuma gitmemişti. Kaşlarımı derince çatarak ellerini yüzümden ittim ve ondan uzaklaştım. Ondan uzaklaşmama izin vermişti. Hatta geri çekilmiş, kollarını göğsünde toplamış bana bakıyordu.

"Beni isteğim dışında öpemezsin. İzin vermem."

"Senden istediğimi öyle bir alırım ki ruhun duymaz Kelebek." deyip ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açmadan önce omzunun üstünden bana bakıp "Şaka bir yana ailem senin hakkında öyle düşünmüyor Kelebek rahat ol. Hatice abla fazla dizi seyrediyor, sen o'na bakma." dedi.

Derin nefes alarak gülümsedim. İçim rahatlamıştı. Utancımdan kimsenin yüzüne bakacak durumda değildim.

"Teşekkür ederim." dediğimde kafasını salladı ve bana bakmadan kapıdan çıkarken.

Birkaç dakika sonra seradan çıkarak mutfağa doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde Selma Hanım ile Hatice abla oturmuş sohbet ediyorlardı. Anladığım kadarıyla Şahzade'ler çok hatta çok çok çok zengin olsalarda mütevazı insanlardı. Birkaç saat içinde bunu anlamıştım.

'Tabi Surhan Şahzade hariç...' dedi mantıklı iç sesim.. Ona katılıyordum. O kendini beğenmiş ego yığınının tekiydi.

Selma Hanım beni görünce gülümseyerek "Gel kızım." dedi. Yanlarına yürüdüm, yanındaki sandalyeyi çekti. Oturdum. "Lale, Ömür kızıma içecek bir şey getir." deyip bana döndü. "Ne içersin kızım?" diye sorduğunda soğuk suya ihtiyacım olduğunu fark etmiştim.

"Bir bardak soğuk su." Lale kafasını sallayıp suyu uzattı. Aslında kendim alırım diyebilirdim ama Lale'ye gıcıktım. O yüzden ses etmedim. Önüme koyduğu su bardağını alıp kafama diktim. Gerçekten susamıştım. Bardağı masaya bırakırken Selma Hanımın önündeki fotoğraf albümünü gördüm.

Selma Hanım "Bizimkilerin küçüklüklerini görmek istersin diye düşündüm kızım." Deyip albümü bana doğru itti. Kapağını açacağım sırada iç eriten davudi ses duyuldu mutfakta.

"Abla." dediğinde arkamı dönmeden de kim olduğunu anlamıştım. Zira amber kokusu kim olduğunu söylüyordu. Selma Hanım hemen ayağa fırlamıştı onu görünce.

"Oğlum. Bir şey mi istedin?"

"Acıktım ben. Akşama yemekte ne var?" diye sorduğunda sesi çok yakından geliyordu. Sanki arkamda durmuştu. Derin bir nefes alıp arkama baktığımda düz karnı ile karşılaştım. Kafamı yukarı kaldırıp yüzüne baktığımda bana değil elimdeki albüme bakıyordu.

"Baktın mı?" diye sordu çenesi ile albümü işaret ederek.

"Hayır." dedim cılız bir sesle. Onu birazcık tanıdıysam beni bu insanların içinde rezil etmekten çekinmeyeceğini biliyordum. Hayır cevabımı duyar duymaz albümü çekti aldı elimden. Size demiştim beni rezil edecek diye. Bozulduğumu belli etmemek için hafifçe gülümsedim.

"Güzel. Akşam yemekten sonra herkes bir aradayken bakarsın. Sen onlarla dalga geçerken ben yüzlerini zevkle izleyeceğim." Yaptığı hareket beni bozmak için değildi. Buna çok sevinmiştim.

"Tamam." dedim kısaca. Kafasını sallayıp albümü Lale'ye uzattı. Albümü alırken Lale'nin Sarhan'ın eline dokunması gözümden kaçmamıştı. Sinirle dişlerimi sıktım. Sürtük. Sarı yelloz. Saçlarını yolup eline vermek istiyordum. Yumruklarını sıktım. Tırnaklarım avuçlarıma batarken acıyı zerre hissetmiyordum. Bu sahne neden beni bu kadar sinirlendirmişti anlamıyordum.

***

Akşam yemekten sonra Hatice abla albümü getirirken Berivan yolda elinden kapıp kaçırdığı için bakamamıştım. Onun bu tepkisine hepimiz gülmüştük. Kahvelerimizi içtikten sonra Elhan benim yanıma oturmuş ve kolunu omzuma koyup yanında oturan Mert ile sohbet ediyordu. Lalin de benim kucağımda oturmuş Emre'ye bakıyordu hayran hayran. Herkes salondaydı bir tek o yoktu. Spor salonuna gidiyorum deyip ayrılmıştı yanımızdan. Evin bodrum katında bir spor salonlan varmış. Berivan söylemişti kulağıma abisi giderken.

"Ömür kızım. Biz seni kimde isteyeceğiz?" Demirhan Bey'in sorusu ortaya ölüm sessizliği getirmişti. Elhan'a baktığımda gözlerini açıp kapattı. "Elhan başına gelenleri tam olmasa da anlattı bize. Oğlum seni kendisine eş olarak seçmişse gerisinin hiçbir önemi yok kızım." dedi samimiyetle. Gülümsedim.

"Arkadaşın varmış avukat hanım. Başka kim var?" diye sorduğunda kala kalmıştım. Benim başka kimsem yoktu ki... Yardım isteyen bakışlarımı Elhan'a çevirdiğimde hiç ummadığım birinden hiç beklemediğim kelimeleri duydum.

"Kardeşimi benden isteyeceksin Demirhan amca." diyen Emre bana sevgiyle baktı.

12.BÖLÜM

Emre Kılıç, Metin'den kurtardığı yetmezmiş gibi şimdi abim olarak beni evlendiriyordu. Gülümseyerek baktım ona. Kalbim kocaman olmuştu kardeşim kelimesinden sonra. Elhan omzumu sıktı hafifçe. Ona döndüğümde bana göz kırptı tebessüm ederek.

Demirhan Bey elini Emre'nin omzuna koydu ve "Tamam oğlum sen ve Avukat Hanımdan isteriz Ömür kızımı." Dedi.

Emre kafasını iki yana salladı şiddetle. Yüzünü buruşturdu memnuniyetsizce "Ben ve o mahallenin delisi mi?" dedi.

Emre ile ilk tanıştıklarında Duygu Avukat kimliğine bürünerek çok fazla konuşmuş adamın tepesini attırmıştı. O sinirle Emre, Duygu'ya *'Sen de kimsin mahallenin delisi falan mı?'* diye sormuştu. Bir anda "Yok daha neler. Öyle bir şey söz konusu bile olamaz. Çok daha iyi bir fikrim var benim." derken telefonu ceketinin cebinden çıkararak. Ekran kilidini açıp birkaç kez dokundu. Sonra tekrar cebine attı. Fikrini merak etmiştim açıkçası. Söylemeyeceğini de biliyordum. Bu adamlar hakkında bildiğim birkaç şey vardıysa o da gizemi çok sevdikleriydi. *Gizemli Yakışıklılar.*

"Kızı bu dingilden mi isteyeceksin Demirhan Bey?" diyen bariton ses kulaklarıma dolduğunda düşüncelerimden sıyrılarak kafamı kaldırıp, sesin geldiği yöne baktım. Elindeki bandajları açıyordu. Bu adam ne ara buraya gelmişti?

Üzerinde terli gri atlet, düşük bel siyah eşofman altı, siyah saçlarından damlayan su ile fazla... şey görünüyordu.

'Saldırılası mı?' dedi Kırmızılı Sürtük saçlarını savurarak. Bu sürtüğü bir gün kimse elimden alamayacaktı. Saldırmakmış. Hah! Ben o

kendini beğenmişin nesine saldıracağım? Sarhan hastası azgın sürtüğü takmadan dikkatimi konuşulan konuya verdim.

Emre "Kendisi beni çok sever sağ olsun." derken sırıtarak Sarhan'a bakıyordu. Sahi ya Sarhan neden Emre'yi, benim abicanımı sevmiyordu ki? Bir ara sormam lazımdı bunu.

"Benden isteyecek tabii. Bir itirazın mı var?" diye sordu Emre yüzündeki sırıtışı muhafaza ederek. Sarhan kaşlarını çatarak Emre'ye bakarken Lale;

"Telefonunuz çalıyor Sarhan Bey." diye seslendi arkasından. Sarhan Beymiş hah! Uyurken dikizlediğin, aşık olduğun adam Bey mi oldu? Sarhan kısık bakışlarını Emre'den ayırmadan elini Lale'ye uzatıp, telefonu adı.

Aldıktan sonra ekrana bakmadan açıp "Söyle Nuray." Bu Nuray da kim acaba? "Problem ne?" diye sordu kaşlarını çatarak karşı tarafı dinledi. "Kendileri halledemiyorlar mı?" derken gözlerini devirdi umursamazca. Aldığı cevabın ardından "Geliyorum. Beklesinler." deyip kapattı kaba adam. Resmen kadının suratına kapattı telefonu. Ekrana bakıp birkaç dokunuşun ardından ahizeyi kulağına götürdü.

"Koray arabayı hazırla İstanbul'a dönüyoruz." diye emir verip kapatığı telefonu eşofmanının cebine attı.

Demirhan Bey "Ne oldu oğlum? Nereye gidiyorsun?" Sarhan ıslak saçlarını karıştırıp sinirli sesle

"İstanbul'da ki dizi platosuna gidiyorum. Başrol oyuncusu problem çıkarıyormuş."

Dizi platosu derken? Bu adam asker değil miydi?

Berivan kulağıma "Sarhan abimin Şah Yapım isminde bir yapım şirketi var İstanbul'da." dedi. Şaşkınlıktan kaşlarım alnıma yükseldi. Bu adamın kaç işi vardı ki?

"Anladım canım." Yalan söylüyordum. Bir halt anlamamıştım.

***

Sarhan odasına girince üzerindekilerden kurtuldu. Banyoya girerek kısa bir duş aldı. Kabinden çıkıp havluyu beline doladı. Küçük baş hav-

lusunu alıp saçlarını kurulayarak banyoyu terk etti. Saçlarını kurularken karşısında elinde biraz önce çıkardığı kıyafetleri ile duran bir Lale görmeyi beklemiyordu. Kız şaşkınlık ve hayranlıkla boyanmış irislerini genç adamın ıslak bedeninde dolaştırıyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp koklayarak topladığı kıyafetleri elinde sıktı.

Sarhan "Ne işin var burada?" diye sordu.

"Kirlilerinizi topluyordum." dedi kendisinin bile zor duyduğu bir sesle.

Genç adam kaşlarını çattı. "Ben çıktıktan sonra da toplayabilirdin." Sesindeki soğukluk genç kızı üşütmüştü. Bu eve geldiğinden beri karşısındaki soğuk adama aşıktı. Titrek bir nefes alıp cevap vermek için ağzını açtığında çenesine dokunan ince parmaklar ile diyeceklerini yutmak zorunda kalmıştı. Sarhan çenesine dokunup onu gözlerine bakmasını zorlamıştı.

"Lale, uyurken beni izlediğini biliyorum." Kocaman olmuş mavi gözlere soğuk kristal yeşillerini dokundurarak.

"Ben..." deyip sustu genç kız. Ne diyecekti ki? Mazereti yoktu. Sarhan hafifçe eğildi kıza doğru.

"Benden uzak dur Lale, yoksa canın çok yanar." Ürkütücü derecede sakin bir tonda. Seslice yutkundu kız. Titrek elini adamın sakallı yanağına götürdü. Avuçlarında hissettiği gıdıklanma içini eritmişti.

"Seni seviyorum Sarhan." dedi yalvarır gibi. Biliyordu böyle bir adamdan aşk dilenmek aptallıktı. Lale, itilmemenin verdiği cesaretle adamın günaha davet eden dudaklarına doğru yaklaştı. Saniyeler içinde karşısında ki güzel yüz yerine boşluk belirince hayal kırıklığı ile derin bir nefes aldı. Ne bekliyordu ki? Adamın bende seni seviyorum deyip dudaklarına kapanmasını mı?

"Git!" Emrini duyunca ayaklarını sürüyerek kapıya doğru yürüdü. "Son söylediklerini duymazdan gelip burada çalışmana izin veriyorum Lale. Bir daha o iki kelime dudaklarından dökülürse bu evi unut!" dedi jilet gibi keskin sesle.

O keskin sesle kızın hayallerini doğradığından habersizdi. Kalbini parçaladığını bilmiyordu. Lale kafasını sallayıp kapı kolunu aşağı indirdi. Odadan çıktıktan sonra zorla tuttuğu yaşları serbest bırakıp, içi yana

yana sessizce ağladı. Her gece yatağında hayalini kurduğu adam onu reddetmişti. Hem de canını yakarak.

"Dilerim buzdan kalbin öyle bir aşka düşsün ki etrafına ördüğün duvarlar yerle bir olsun. Sevdiğinin kokusuna hasret kalasın Sarhan Şahzade. O kadın canını öyle bir yaksın ki cehennem bile sana soğuk gelsin. Belki o zaman beni anlarsın." Yanan canının acısıyla beddua etti.

Güçsüz bedenini hareket ettirip yavaş yavaş aşağı indi. Kimseye görünmeden çamaşırhaneye girdi. Adamın parfümü karışık ter kokan atletini kokladı uzun süre. Her kokladığında canı biraz daha yandı. Adam onun aşkını görmezden gelmişti. Yok saymıştı. Atleti göğsüne bastırırken

"Seni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim soğuk adam."

***

Sarhan, Lale gittikten sonra kafasını iki yana sallayıp "Birini de mutlu et be adam." dedi kendi kendine. Kadınları mutsuz ettiğine inanıyordu Sarhan Şahzade. Dokunduğu her kadın zarar görüyordu. Bundan son derece sıkılmıştı genç adam. Belindeki havluyu çekip yere fırlattı. Dolaptan çamaşırını alıp bacaklarından geçirdi. Giyinme odasından aldığı siyah takım elbiseyi giyip acelcyle evden çıktı.

***

Koray arabayı şirketin önünde durdurduğunda Sarhan onu beklemeden kapıyı açıp aşağı indi. Ceketini ilikleyerek kollarını düzeltti. Karışmış asi siyah tutamlarını parmaklarını geçirerek düzene soktu. Şirket kapısından geçerken güvenlik görevlisi ayağa kalkarak onu saygıyla selamladı. Kafasıyla selamı alıp asansöre bindi, ofisinin bulunduğu on ikinci katta duran asansörden indi. Yavaş ama bastığı yere hükmeden adımlarla odasına doğru yürüdü. Kapıda sekreteri Nuray karşıladı onu. Kapıyı açarak içeri geçmesini sağladı.

"Hoş geldiniz efendim." dedi saygıyla. Sarhan içeri geçer geçmez bedenini sarın ceketini çıkarıp arkaya doğru uzattı. Nuray ceketi hemen alarak askılığa astı. Masasına geçerek boynundaki kravatı gevşetti.

"Hoş buldum Nuray." Önündeki dosyaları incelerken. Kalemi eline alarak "Nedir beni acilen buraya getiren olay?" diye sordu. Dosyaları imzadıktan sonra kafasını kaldırıp sorusunu yanıtsız bırakan sekreterine baktı. Tek kaşını kaldırarak cevap beklediğini ve sabrının son demlerine yaklaştığını belirtmek için sabırsızca sakalını kaşımaya başladı. Nuray kendine gelerek boğazını temizledi.

"Sema İnci, dizideki sahnelerinin çokluğundan şikayetçi efendim." dediğinden genç adamın alay dolu kıkırtısı susmasını sağlamıştı.

"Her bölüm için yetmiş beş bin lira almayı biliyor. Bir zahmet versin hakkını."

Nuray yandan ördüğü saçından çıkan tutamları düzelterek "Bence derdi sizi görmek." dedi. Nuray Ünlü yine düşünmeden konuşmuştu. Sözler ağzından çıkar çıkmaz ellerini ağzına kapattı korkuyla. Bazen beyni ile ağzı arasında bağlantı olmadık zamanda kopuyordu. Şimdi de hiç olmadık zamanda kopmuştu. Sarhan ona baktı gözlerini kısarak, bir şeyleri ölçer gibi. Genç kız içinden işten kovulmamak için bildiği tüm okumaya başlamıştı bile.

Genç adam karşısındaki kızın suratının bembeyaz olmasını izledi bir süre. Sonra iri bedenini oturduğu koltuktan kaldırarak masayı dolaştı. Kızın yanında vardığında önünde durdu. Gömleğinin düğmelerini açıp kollarını yukarı kıvırdı. İşlem bittikten sonra bir elini cebine koydu. Diğeri ile toplantı masasını gösterdi nazikçe.

Asırlar gibi gelen sürede kız ecel terleri dökerek bekliyordu patronunun tepkisini. O yüzden ilk önce ne demek istediğini anlamamıştı. Jeton düşünce masaya doğru uçtu resmen. Sandalyeyi çekip oturdu. Sarhan birkaç saniye sonra karşısına geçince heyecan basmıştı kızı.

Ellerini masada birleştirip kıza doğru hafifçe eğilen genç adam "Anlat Nuray." dedi. Nuray yutkunup geciktirmeden konuşmaya başladı.

"Sema Hanım sizi görmeyi çok istiyor."

"Neden?"

Derin bir nefes alarak "Sezgi Hanımdan sizin çok yakışıklı olduğunuzu duymuş."

Oyuncu bir tavırla "Bak sen... Devam et." deyip eliyle devam etmesi için işaret etti.

Korkunun ecele faydası yoktu zaten. "Geçen gün ofise gelip sizi sordu, ben de olmadığınızı söyledim. O'da bana bağırıp *'Ben o adamı* buraya getirtmesini bilirim' dedi." diyerek sustu.

Sarhan bir süre ne yapacağını düşünerek sakalını kaşıdı. Ardından "Nuray, çağır gelsin starımızı, bakalım derdi neymiş, anlatsın." dedi.

***

Ömür...

Arabadan indiğimizde lüks bir apartman vardı karşımda. Emre elini bana uzatarak "Gel evimize gidelim kardeşim." dedi. Elimi avucuna bırakarak beni arkasından çekmesine izin verdim. Şahzadeler ile vedalaştıktan sonra abicanım beni Kayseri'de ki evine getirmişti. Dediğine göre yalnız değildik. Israr etmeme rağmen evde kimlerin olduğunu söylemedi bir türlü gıcık abican.

Apartmana girip asansöre bindiğimizde, bana gıcık olduğum sırıtışı ile bakıyordu. Asansör beşinci katta durdu ve biz çıktık. Kapının önünde durduğumuzda bana döndü ve "Hazır mısın?" diye sorup, zili çaldı.

Neye hazır mıyım diye soramadan kapı aniden açıldı. Karşımda gördüğüm kişiler ile kalp krizi geçirecektim bu genç yaşımda. Birkaç saniyelik donukluğun ardından sesimi bulup;

"Anne... Duygu'm." dedim şaşkınlıkla.

13. BÖLÜM

Ömür...

Karşımda günlerce uzaktan izlediğim, kokusunu özlediğim kadın; annem duruyordu. Şaşkındım. Hem de çok. Ben donuk bir şekilde dururken annem bana sarılmaya yeltendi. Elimi havaya kaldırarak onu durdurdum. Çok özlemiş olabilirdim ama hemen kollarına koşacak kadar saf değildim. Önce bana bir aydır neden beni aramadığının hesabını verecekti. Engellenen annem dolmuş gözlerini kırptığında yanaklarından süzülen yaşlar köz köz olmuş kalbime düşerek cız etmişti. Ağlayarak ona koşamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Neden beni aramadın anne?" Nihayet konuşmuştum. Sesim çatlak ve kırılgan çıkmıştı.

Emre "İçeride konuşun." diyerek hepimizi salona yönlendirdi.

"Aradım annem. Ben seni çok aradım." dedi kadifemsi sesi kulaklarımı okşayan ninni gibiydi. Bana hissettirdiği şeylere rağmen soğuk mantığım beni esir almıştı bir kere.

"Beni altın günlerinde mi arıyordun?" Dudaklarından kaçan hıçkırık içimi burkmuştu. Anneme öyle odaklanmıştım ki Emre boğazını temizlediğinde hafifçe irkilmiştim. Dikkatimi çekmek istemişti ve başarmıştı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde bana doğru yürüdü. Yanıma geldiğinde kolunu omzuma atarak saçlarımı öptü.

"Benim çok önemli bir işim var güzellik. Çıkıyorum. Lütfen anneni iyi dinle. Geri geldiğimde sizi mutfakta benim için güzel yemekler yaparken bulmak istiyorum." dedi benim güzel kalpli abim. Hafif bir gülümseme ile parmak uçlarıma yükselerek yanağına öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum." dedim fısıltıyla gülümsedi. Evet onu seviyordum. Daha yeni tanışmamıza rağmen seviyordum. Bence birini sevmek için uzun yıllara gerek yok, bazen birkaç dakika yetiyordu.

'Birine aşık olabilmek için de uzun yıllara gerek yok. Bazen bir çift orman yeşili göz yetiyor...' dedi Kırmızılı Sürtük uzun saç tutamını işaret parmağına dolarken. Aklımdan birkaç dakika da olsa çıkmış adamı geri getirmişti. Sinirden küplere binmiştim ve sürtüğün uzun saçlarını yolmak için yanıp tutuşuyordum.

"Bende seni seviyorum kardeşim." diyen Emre beni o sürtükten uzaklaştırmıştı. "Anneni iyi dinle fıstık. Dinledikten sonra hak vereceğinden eminim." dedi kulağıma. Kafamı tamam anlamında salladım. Belli ki bir şeyler biliyordu. Ve ben de o şey her neyse öğrenmek istiyorum.

Emre benden uzaklaşıp anneme döndü. İnsanın içini eriten gülümsemesi ile göz kırptı ona. Annem yaşlı gözlerle gülümsemeye çalıştı mavişime.

Abim gittikten sonra annem her şeyi anlattı bana. Meğerse annem ben mahalleden ayrıldıktan sonra arkamdan gelmiş ama beni bulamamış. O sırada ben Duygu tarafından hastaneye kaldırılıyordum. Beni bulamadıktan sonra eve dönmeyip, polise gitmiş ve kayıp ihbarında bulunmuştu. İki gün sonra polisler Duygu'ya ulaştığında benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini söylemiş. Bunu öğrendiğimde annem Duygu'yu elimden zor almıştı. Yoluyordum saçını başını. Ama o an anlamıştım Duygu'nun beni dışarıya bırakmamasının sebebini. Polislerin beni bulacağından korkuyormuş meğer. Babamın beni bulup bir şey yapacağından ölesiye korkmuştu. Canım küçük anneciğim, koruyucu meleğim.

Beni aradığını öğrendikten sonra annemin bana sarılmasına izin vermiştim. Sıkıca sarılıp güzel kokusunu içime çeke çeke ağlamıştım.

Akşam abim eve geldiğinde bizi onun için yemek yaparken bulmuştu. İstediği gibi. Bu gece uzun zaman sonra ilk kez huzurlu bir uykuya kapatacaktım gözlerimi. En sevdiğim koku; annemin kokusu eşliğinde.

***

Genç kız içeri girdiğinde adam askının önünde durmuş ceketini alıyordu. Gülümseyerek hızla ona yaklaştı. Ceketini tuttuğunda adam tek

kaşını kaldırarak sorgulayan yeşillerini karşısındaki küçük sekreterinin yüzünde dolaştırdı. Genç kız omuz silkerek yüzüne bile bakmadan kafasıyla duvardaki saati gösterdi.

"Saat 18:23 Yani mesai bitti. Artık patron çalışan değiliz aşkım." diyerek adamın ceketini giydirdi. Sonra geri çekilerek kafasını salladı. "Resmen ateş ediyorsun adam." dedi elini silah gibi yaparak.

Sarhan karşısındaki kıza doğru eğilerek "Nuray, sana kaç kere benimle yeni nesil ağzıyla konuşma dedim?" diye sordu bezgin sesiyle. Cevap olarak Nuray gözlerini devirdi umursamazca. Sarhan sağ elini havaya kaldırarak hafifçe salladı.

"Gözlerini bir kez daha devirirsen neler olacağını söylemiştim." Nuray tehdit dolu sözleri önemsemeyerek parmak uçlarına yükseldi ve karşısındaki buz kütlesinin yanağına öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde masum bir şekilde omuz silkti.

"Annem, asker oğlumu öp benim için demişti de abi." Sarhan havada kalan elini kızın yanağına indirdi. Nuray korku ile gözlerini sıkıca kapattı. Kalbi kan yerine korku pompalamaya başlamıştı anında. O gelecek darbeyi beklerken yanağına tüy gibi dokunan parmakları hissettiğinde gözlerini hızla açtı. Her zaman karanlık olan yeşil ormanda bu sefer güneş vardı. Berrak ışınlarını her bir yeşil yaprağa dokundurarak elmas gibi parlatmıştı. Genç kız o gözlerdeki duyguyu bir iki kere görmesine rağmen adını biliyordu.

Şefkat...

Derin bir nefes alarak kalbine çöreklenmiş korkuyu hızla def etmişti içinden.

"Gülsüm teyzeye benden selam söyle. En yakın zamanda ziyaretine geleceğim." Kadifemsi sesi kulaklarını okşayarak kalbine akmıştı usul usul.

Gözlerini yeniden kapatıp fısıltıyla "Bana vuracaksın sandım abi." dedi.

Cevap yerine şakağına dokunan sıcak dudaklarla derin bir iç geçirdi. Genç adam "Sarhan Şahzade bir kadına asla vurmaz." dedi ve geri çekilerek sol kaşının üstündeki yara izinin üstüne vurdu yavaşça. "Bunu en iyi senin bilmen gerekiyordu Nuray." dedi ciddi bir tonda. Genç kız yara izine bakarak mahcup bir gülümseme sundu adama.

"Özür dilerim abi. Odaya sessiz girince, ben seni o teröristlerden sandım." Az önceki mahcubiyeten uzaklaşarak.

"Ve odunu kafama geçirdin." diyerek kızın lafını tamamlayıp arkasını döndü. Masada çalan telefonunu aldı. Yeşil ikonu kaydırarak ciddiyet eksik olmayan bariton sesini karşı tarafa duyurdu.

"Hanlıer." diye cevaplayarak karşı tarafı dinlemeye başladı. Birkaç saniye sonra kapatmıştı telefonu. "Mert'i buraya çağır Nuray." Nuray hemen kafasını sallayıp tam odadan çıkacaktı ki kapı açıldı.

"Ortak, Macit Karaman aradı." Sarhan kaşlarını çatarak devam etmesini bekledi. "Barlas abi uyanmış. Komadan çıkmış." derken son lafında gülümseyerek bakmıştı ortağına.

"Kazanacağını biliyordum kardeşim." Telefonunu ceketinin cebine atarken "Macit'e söyle birkaç güne ziyaretine gideceğim." dedi.

Mert " Ben şimdi gideriz diye düşünmüştüm abi." derken sesinde şaşkınlık vardı. Abi dediğini hatırlayarak saate baktı. Tuttuğu nefesi dışarı vererek rahatlamıştı. Mesai saati bitmişti neyse ki.

Sarhan Şahzade'nin şirket kurallarından biriydi mesai saatinde patron-çalışan ilişkisi vardı. Uymayan çok kötü ceza alıyordu.

"Başkan aradı iş var." dedi az önceki ciddiyetine geri dönüş yaparak. Eliyle kapıyı göstererek Mert'i dışarı davet etti. Tam kapıdan çıkacakken Nuray'ın sesi ile adımlarını durdurdu.

"Büşra Karayel aradı abi." Genç adam Büşra ismini duyunca gözlerini kapatarak derin nefes aldı.

"Ne istiyor?"

"Buluşmak."

"Gelecek cumaya her zamanki restoranda kendi adına rezervasyon yaptır Nuray." deyip çıktı odadan.

Aşağı indiklerinde Koray arabanın kapısını patronlarının binmesi için açtı. Mert açılan kapının önüne geçti hızla. Reverans yaparak "Buyurun Doruk Bey." dedi gülümseyerek.

"Böyle yumuşak isimler de senden çıkar ancak." Arabaya bindikten sonra Mert de bindi hemen.

"Doruk zirve demek abi. O ismin nesi yumuşak?" diye sordu genç adama doğru dönerek.

"Gevşek isim gibi duruyor. Hiçbir ağırlığı yok"

"Tamam abi yaptık bir hata. Başkan seni her aradığında aynı şeyi yaşıyoruz. Sen Derin Devletin karanlık işlerini yapan Gölge Timin başı Doruk Hanlıer'sin. Kabul et artık bunu. Bırak şikayet etmeyi." Mert konuşurken Sarhan başını koltuk başına yaslayarak gözlerini kapatmış, kollarını da göğsünde toplamıştı.

"Çok konuşuyorsun Ulusoy."

Mert sinirle soluyarak "Şu an üstüne atlamamak için zor tutuyorum kendimi abi." diye söylendi.

Sarhan "Niye? Yoksa benden mi hoşlanıyorsun?" diye sordu istifini hiç bozmadan. Soruyu duyan Koray kendini tutamayarak kıkırdadı. Mert derin bir nefes alarak ellerini teslim olur gibi kaldırdı.

"Sustum abi."

"Aferin, isabetli bir karar."

***

Genç adam önüne geldiği odanın kapısına vurdu. İçerden *'Gel'* diyen sesi duyunca kapıyı açıp içeri girdi.

Cevher Bey "Hoş geldin oğlum." dedi.

"Hoş buldum efendim." dedi genç adam kafasını hafifçe sallayarak. Cevher Bey eliyle karşısındaki koltuğu gösterdi oturması için.

"Mesele nedir Cevher Bey?"

Cevher Bey derin bir nefes alıp " Biliyorsun Rusya ile enerji anlaşması imzalayacağız bu hafta." dediğinde genç adam kafasını salladı olumlu anlamda. "Anlaşmayı imzalayacak olan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanımız Şefika Hanıma suikast olacağına dair çok önemli istihbarat aldık." dediğinde Sarhan "Ve benden onu Moskova'ya sağ salim ulaştırıp o imzayı atmasını sağlamamı istiyorsunuz." diye tamamladı.

Cevher Bey gülümseyerek karşısındaki adama hayranlığını saklama gereği duymadan "Bakanımızı emanet edeceğim tek kişisin Doruk." dedi.

"Teşekkür ederim." dedi düşünceli bakışlarını karşısındaki duvarda dolaştırarak. Cevher Bey bu bakışları tanıyordu. Bir numaralı ajanının koruma planı hazırdı an itibariyle.

Önündeki dosyayı alıp "Dosyada gereken her şey var."diyerek adama uzattı. Sarhan dosyayı alıp odadan çıktı.

Kapıyı kapatıp adım atacağı sırada "Doruk Hanlıer." diyen ses onu durdurmuştu. Arkasına döndüğünde gördüğü kişi kaşlarının çatılmasına neden olmuştu.

"Merve Uçar." Merve topuklu ayakkabısının sinir bozucu sesi eşliğinde adama yaklaştı. Alt dudağını ısırarak bakışlarını adamın yakışıklı suratında dolaştırdı. Elini kaldırıp yanağına dokunmak istedi ama genç adam mükemmel refleks ile kadının elini havada yakaladı. Kadın engellenmesini umursamayarak

"Evet Büşra'dan sonra ikinci kadının olan Merve."

"Ne istiyorsun Merve?" diye sordu bezgin bir sesle.

"Seni geri istiyorum Doruk. Geçirdiğimiz o dolu dolu iki yılı unutamıyorum."

Adam ise ona duygusuz bir kıkırtı ile karşılık verdi. "Bu hareketlerin Teşkilat başkanının eşine hiç yakışmayacak hareketler Merve." Tuttuğu elini iğrenç bir şeymiş gibi bıraktı.

Kadının gözlerine bakıp "Sen kocanı aldatabilirsin ama ben evli kadınlarla birlikte olmuyorum. Sayın Uçar, iyi günler." dedi ve yoluna devam etti.

Sinirden dudakları titreyen kadın bir süre adamın gidişini. Telefonuna gelen bildirim sesi ile bakışlarını adamın sırtından çekti. Ekrana bakıp gelen numarayı kaydırdı. Tek çalışta cevaplamıştı karşı taraf.

"Size bilgileri vereceğim Bay O'brian. Fakat tek şartım var. Bakanın yanı sıra baş koruması Doruk Hanlıer'in de ölmesini istiyorum." dedi içinde alevlenen intikam ateşine kendini bırakarak.

Genç adam arkasında bıraktığı öfkeli kadını umursamadan asansöre doğru yürüdü. Asaösürü beklerken ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı. Hızlı aramalarda kayıtlı üçüncü kişiyi aradı.

Karşı taraf cevap verdiğinde ciddi sesle "Elhan, Ömür'ü istiyorum." dedi. Cevap olarak Elhan'ın boğazında bir şey kalmış gibi ök-

sürmesini duydu. Konuya bodoslama daldığını biliyordu. Fakat Sarhan Şahzade'nin hamurunda birine açıklama yapmak yoktu.

Şaşkınlıkla "Abi, Ömür'ü istiyorum derken?" diye sordu. Cevabı beklerken hâlâ kesik kesik öksürüyordu.

"İş için." Boynundaki kravatı gevşetirken sıkıntı ile yüzünü buruşturdu. Kravat, idam ipi gibi sıkıyordu boynunu.

"Sevgilimi sağ salim isterim yalnız abi."

"Ulan benim yanımda birine bir şey olduğunu ne zaman gördün?"

"Görmedim abi." Yanıtını alınca tuttuğu nefesi sinirle dışarı üfledi.

"O zaman kes zırvalamayı. Koray'ı gönderiyorum kızı alacak."

"Tamam abi." Telefonu kapatmak için kulağından çekerken kardeşinin sesi onu durdurdu "Abi."

"Söyle aslanım."

Sinirinin yatışması Elhan'ın korunmaya muhtaç bir tonda abi demesine bakıyordu. "Sana da bir şey olmasın." Sözlerini duyunca tek bir kelime etmeden telefonu kapattı. Asansörden inip sakin adımlarla binayı terk etti. Arabaya yaslanmış etrafı izleyen Koray kendisini görünce toparlanarak arabanın arka kapısını açtı. Arabaya bindikten sonra kontağı çeviren Koray'a "Kayseri'ye gidiyorsun Koray. Ömür'ü alıp buraya geliyorsun." Emirlerini sıralayıp susmuştu genç adam.

"Tamam abi. Seni eve mi bırakayım?" diyen Koray'ın sorusunu "Hayır. Cem'in mekanına gidiyoruz." diye yanıtlamıştı.

***

Genç adam mekana geldiğinde her zamanki locaya oturmuş, kehribar rengindeki yakıcı sıvıyı yudumluyordu. Bakışlarını dans pistinde kendilerinden geçmiş bir halde dans eden sarhoş çiftlerin üzerinde dolaştırıyordu.

"Gölge!" yakından gelen ses ile bakışlarını dans pistinden çekip önünde duran adama çevirdi.

"Ne istiyorsun?" Karşısındaki adamın kendisini görmediğini biliyordu. Oturduğu loca ona özel yapılmıştı. Birinin yüzünü görmesi imkansızdı.

"Abi, ambalajında, sıfır kilometre mal var elimde." Sarhan kaşlarını çattı. Karşısındaki pezevengin bakire kızlara yeni araba muamelesi genç adamı sinirlendirmişti. Elindeki kesme bardağı sıkarak

"Alıyorum!" dedi tok sesle.

***

Genç kız odaya girdiğinde dikkatle baktı. Siyah rengin hüküm sürdüğü oda ben asaletin ta kendisiyim diye fısıldıyordu. Ürkek bakışları yatağın yanındaki boy aynasına ilişti. Kısa elbisesi, abartılı makyajı odanın asaletini zedeliyordu. Titreyen ellerini elbisenin eteğine indirdi. Biraz da olsa uzatmak için eteği aşağı doğru çekiştirdi. Eylemi boşunaydı. Elbise çok kısaydı çünkü.

"Adın ne senin?" diye sordu genç adam ceketini çıkarıp yatağa bırakırken. Kız korkuyla irkilip arkasına döndü. Bu adam ne zaman gelmişti odaya?

"Sağır mısın?" diyen sabırsız ve sert ses kulaklarına iliştiğinde "Elvan." dedi kısık sesle.

Başını eğmiş yerdeki halının desenlerinin ezberlemek istercesine bakışlarını yere kilitlemişti.

"Yüzüme bak!" Emri duyunca sert ve karşı konulması güç sese kayıtsız kalamadı genç kız. Bakışlarını yerden alıp adama çevirdi. Karşısındaki adam çok genç ve iri bir adamdı. Uzun boyu ve ilk bakışta insanı girdabına sürükleyen yeşil gözleri vardı. İçinden masumiyetinin genç ve yakışıklı biri tarafından alınacak olmasının yaşlı ve salyası akan şişman adam tarafından alınacak olmasından iyi olduğunu geçirdi.

"Yaşın kaç senin?" Sorusunu duyunca düşüncelerinden sıyrılıp adama dikkat kesildi. Belli ki lafının ikiletilmesinden hiç hoşlanmıyordu.

"Yirmi."

"Buraya neden geldiğini biliyorsun değil mi?" diye sordu Sarhan gömleğinin kol düğmelerini çıkarırken.

"Biliyorum." dedi çaresizlik kokan sesiyle. Korku yavaş yavaş iliklerine sızıyordu yılan gibi. Birazdan olacaklar bedenini titretiyordu. O yüzden adamın çıplak vücudunu görmemek için kafasını yana çevirdi.

Odanın içinde yankılanan ayakkabı sesleri kalbinin göğsünde hızlanarak dört nala koşmasını sağlamıştı. Terli avuçlarını elbisesinin eteğine silerek derin bir nefes aldı genç kız.

"Üstündekileri çıkar Elvan." Temiz bedeni ile vedalaşma zamanı gelmişti demek. Ağlama isteğini bastırmak için derin derin nefes aldı. Hâlâ adama bakmamak için ısrarla kafasını yerden kaldırmıyordu. Titreyen ellerini ultra mini elbisesinin fermuarını indirmek için elini sırtına götürdü. Odaya girdiği andan itibaren bastırmaya çalıştığı göz yaşları, aniden düşen yağmur damlaları gibi düşmüştü yanaklarına. Dudaklarını birbirine bastırarak boğazını yakan hıçkırıklara geçit vermemeye çalışıyordu.

"Gözlerime bak Elvan!" dedi adam çenesine işaret parmağı ile dokunarak. Kafasını kaldırıp yüzüne bakmasını sağlamıştı bu hareketi. Yaşlı gözlerini dolaştırdı adamın kusursuz yüzünde.

"Çıkarıyorum hemen."

"Bedenini eroin bağımlısı ablana mal almak için kirletmen çok aptalca küçük."

Genç kız şaşkınlıkla açılan gözlerini kırpıştırdı. Şaşkınlık toz bulutu gibi dağılan yüzüne maske takarak "Biz şey yapmayacak mıyız?" diye sordu. Derdini kendisini bir gece için alan adama anlatacak değildi.

"Daha *'Sevişmeyecek miyiz'* diyemiyorsun, senin neyine fahişelik?" diyen adamın sesi alay tozuna bulanmıştı.

"Paranızı verdiniz işinizi görün gidin. Bana nasihat vermeyin."

Adam "Çıkar şu üstündekileri o zaman." dedi buz gibi bir sesle. Genç kız üşümüştü anında. Kollarını bedenine sarma isteğini bastırıp yeniden fermuara uzanmıştı. Gözlerini orman yeşili sinirli gözlere dikerek fermuarı indirdi.

"Yatağın üstüne bıraktığım siyah kazağı ve eşofmanı giy."

Genç kız şaşkınlıkla kaşlarını çatıp "Nasıl yani? Beni bırakacak mısınız? Bir şey yapmadan?" dedi. Sorusu adamı sinirlendirmişti.

"Seni dizime yatırıp pataklamadan giy şu kıyafetleri küçük." diyerek yataktaki kıyafetleri işaret etti.

"Paran!"

"Seni satın aldım. Benimsin. Fahişelik yapmana gerek yok... Talimat verdim, ablanı tedavi için hastaneye yatıracaklar."

"Karşılığında benden ne istiyorsunuz?"

"Seni bir daha buralarda görmeyeceğim!"

Genç kız mutlulukla gülümseyerek arkasını dönüp kapıya doğru gitmeye hazırlanan adamın sırtına sarılıp "Teşekkür ederim abi." diye sevinçle şakıdı.

Küçük kızın kollarını belinden çözerken "Üzerini giy. Üşürsün." deyip kapıdan çıktı.

***

Ömür...

"Elhan oğlum çay ister misin?" diye sordu annem müstakbel damadına.

Elhan o kalp eriten gülümsemesi ile "Teşekkür ederim Gülşen teyze, istemiyorum." diye cevapladı annemi. Annem tebessüm ederek mutfağa gitti. Yüzüne hayranlıkla baktığım adam bakışlarımı farkedince eğilerek saçlarımı öptü.

"Çok bakma aşık olursun güzelim."

"Olurum ne var?"

Elhan burnumun ucuna işaret parmağının ucu ile bir fiske vurup "Aşk yok hanımefendi. Yasak." dedi ciddi bir tonda. Sözlerine omuz silkerek cevap vermiştim.

'Aşk bir çift yeşil gözde saklı ufaklık...' yine o Kırmızılı Sürtük yılan dilini beynimin köşelerine sürterek zihnimi zehirlemeyi başarmıştı. Kaşlarımı çatarak onu duymamazlıktan geldim. Ben aşkı o yeşil gözlerde bulmak istemiyordum. O adam bana birkaç beden büyük gelirdi. Dikkatimi misafirlerimize verdim konuyu unutmak için.

Mert, Lalin, Berivan ve Elhan Emre'nin evine bizi ziyarete gelmişlerdi. Lalin kucağımdan hiç inmiyordu. Annemin dikkatini çekmişti onun bana olan ilgisi. Çilek kızım pembe renk mini elbisesi ile çok tatlı görünüyordu. Saçlarını halası balık sırtı örmüş ucuna da kırmızı çilekli

tokasını takmıştı. "Lalin." dedi Emre çekici ses tonuyla. Lalin saniyesinde kucağımda sol yanımda oturan mavişime dönmüştü.

"Efendim Emre."

"Iyk renk elbise giymişsin. Ne iş?" Kaşları ile Çileğin üzerindeki elbiseyi işaret ediyordu. Iyk renk ne demekti? Anlamayan bakışlarımı gören Mavişim sağ dudağını yukarı kıvırarak

"Sarhan pembe renkten tiksinir de fıstık. Lalin'de o renge ıyk renk adını takmış." Duyduklarımla güldüm. Bu baba kız çok sevimliler, ilişkilerini sevmeye başlamıştım. Berivan aniden gülünce dikkatimi ona verdim.

"Sarhan abimin seni yirmi beşinci kattan ayaklarından nasıl sallandırdığını bir kez daha anlatır mısın?" diye sordu Mert'e gülerek. Konu ilgimi çekince Elhan'ın kollarında dikleştim. Mert ne yapmıştı da Bordo bereli psikopat o kadar yüksekten sallandırmıştı.

Mert elini ensesine atarak kafasını iki yana yavaşça hareket ettirdi. Adam nasıl seksi olacağını biliyordu.

"Bir iki şey söylemiş olabilirim Karamelim." Bana bakıp kendini beğenmiş bir tavırla. Emre kahkaha atınca iyice merak etmiştim olayı.

"Nedense hiç şaşırmadım. Hadi anlat ya çok merak ettim."

Yayıldığı koltukta dikleşip dirseklerini koltuk kolçağına dayayıp "Olay aynen şöyle olmuştu. Geçen sene şirkette abimin ofisindeydik. Oturuyorduk. Laf kadınlardan açıldı." dediğinde Elhan;

"Şuna lafı ben açtım desene dingil." diye söylendi tatlı tatlı. Gülerek karnına vurdum. O da hareketime karşılık saçlarımı karıştırdı.

"Her neyse abi. Yeni senaryo için bomba gibi bir kadın gelmişti. Gözü Sarhan'daydı tüm görüşme boyunca. Bende o gittikten sonra abimin tabiri ile *'gevşek'* tavırla ona eee erkek güzeli oldun mu böyle ilgi çekersin dedim." Sözleri bittiğinde kahkahamı tutamadım. Odada ki herkes bana katılmıştı. Mert ise devam ediyordu anlatmaya. "Sonra adam bana bir uçtu. Tuttuğu gibi açık camdan sallandırdı beni. Beni bir yalvartı... Sorma." Bu adam sinir küpü gibiydi. Birinin başında patlamaya her an müsait durumdaydı. Garip bir insandı.

Elhan "Seninki ne ki benimkinin yanında." dediğinde kafamı kaldırıp merakla yüzüne baktım.

"Ne yaptı ki abi?" diye sordu Berivan abisinin önüne geçip yerdeki mindere kurulurken. Bende ondan uzaklaşarak dikkatle dinlemeye başladım.

"Biliyorsunuz Sarhan benim üvey abim. Babamın ilk eşinden olan oğlu." dediğinde hepimiz kafamızı aşağı yukarı salladık. "Annesinin kaybından sonra yanımıza geldiğinde on üç yaşındaydı. Çok sessiz, sakin bir çocuktu. Az konuşuyordu. Bazen hiç konuşmuyordu. Konuşmak yerine kitap okumayı tercih ediyordu. Bir gün öğlen bahçede ağaca yaslanıp kitap okuyordu." deyip sustu. Lafını Lalin bölmüştü amcasının. Kucağına çıkarak minik elleri ile yanaklarını avuçlayıp dudaklarını büktü masumca.

"Aşkım amcam, ben aşkım babamı özledim. Öp beni." dediğinde eminim benim gibi salondaki herkesin içi gitmişti. Güzel miniğim o adama nasıl da aşıktı. Kendinden büyük sevgi taşıyordu minik kalbinde. Bu dünyada Sarhan gibi babalar da var, benim babam gibi babalar da var. Biri sert duruşuna rağmen küçücük kızının kalbi kırılmasın istemediği şeye sesini çıkarmayan adam, diğeri anlamadan dinlemeden kızını sokaklara armağan eden adam. Elhan gülümseyerek yeğeninin pamuk yanaklarına en sıcağından iki öpücük kondurmuştu.

"Benim güzel miniğime feda olsun en güzel öpücükler." Lalin bayram harçlığı almış gibi sevinerek yeniden benim kucağıma çıkmıştı.

Elhan, Berivan'ın "Devam et abi." Sözlerini ikiletmeden kaldığı yerden devam etti.

"Sırf dikkatini çekmek ve kitabı bırakıp benimle oyun oynasın diye omzuna vurdum."

Mert gülümseyerek "Delirdi tabii." dedi.

Elhan doğru tespit dercesine kafasını salladı. Benim soru dolu bakışlarıma cevap olarak Mert "Sarhan abim kendisine izinsiz dokunulmasından nefret eder de Karamelim." dedi. Kafamı anladım der gibi sallasam da aslında bir halt anlamamıştım. Sarhan Şahzade anlaşılması güç bir insandı vesselam.

"Hem de ne delirmek. Önce beni bahçe boyunca kovaladı. Beni yakalamadan durmayacağını anlayınca önüme gelen ilk ağaca çıktım. Arkamdan gelecek sandım ama beyefendi tenezzül bile etmedi."

"Tenezzül etmediyse ne yaptı sana?" diye sordum dayanamayarak. Elhan tebessüm ederek "Dur fıstığım. Anlatıyorum. Birkaç saniye aşağıdan yukarıya bana baktı ve sonra gitti. Bir iki dakika bekledim. Gelmeyince sevinerek aşağı inmek için hareketlendiğimde komşunun pitbull cinsi köpeğini gördüm yanında. Yanına insan yaklaştırmayan vahşi köpek tıpkı bir kuzu gibi önüne düşmüş geliyordu. Artık nasıl tavladıysa köpeği. Abi ne yapıyorsun diye sordum kaç kere ama beni duymuyor gibiydi. Köpeği çıktığım ağaca bağladı. Köpek nasıl havlıyor bir görseniz. Vallahi insem beni akşam yemeği niyetine yerdi. Kafasını yukarı kaldırıp bana '*Şimdi inebilirsin kardeşim. Sana artık kızmıyorum.*' dedi ve beni o canavarla yalnız bırakarak kitabını aldı ve eve girdi." deyip sustu. O adamı anlatırken sesine ve gözlerine yansıyan sevgiyi duymayan, görmeyen bir insan bile hissedebilirdi.

Berivan herkesin kafasından geçen "Nasıl indin abi ağaçtan peki?" sorusunu sordu. Soruyu duyan Elhan düşünceli bir tebessüm sundu kardeşine.

"İki buçuk saat sonra kendisi gelip indirdi beni." Berivan tam soru için ağzını açacaktı ki Elhan'ın çalan telefonu o soruları geri yutmasını sağlamıştı. Elhan cebindeki telefonu çıkarıp ekranına baktı. "Cengiz abi arıyor. Buna bakmam lazım." diyerek koltuktan kalkıp Emre'nin odasına geçti.

Geri geldiğinde bana bakarak "Güzelim bir dakika benimle gelir misin?" dedi.

"Tamam." deyip kucağımdaki Çilek kızı dayısına vererek odama doğru yürüyen Elhan'ı takip ettim.

Odaya girdiğimizde; "Ne oldu Elhan?" diye sordum endişeyle.

"Abim seni istiyor Ömür." dedi ciddi bir ifadeyle. Sanki herhangi bir otelin inşaatı için arazi istiyordu.

Kaşlarımı çatarak "İstiyor derken?" diye sordum. Nedenini bilmediğim bir şekilde nefes alışverişim hızlanmıştı. O'nun beni istemesinin üzerimdeki etkisinden hiç hoşlanmamıştım.

Elhan yanıma gelerek "İş için canım." dedi.

***

Kapı önünde durmuş ayağımı yere vura vura Sarhan'ın gönderdiği Koray denen adamı bekliyordum. Elhan bana abim seni iş için istiyor dediğinde boşluğuma gelerek tamam demiştim. Neden demiştim hiçbir fikrim yoktu.

'Abisini görmek istemiş olmayasın?' diyen mantıklı iç sesim bana düşmanca baktı. Uzun zamandır görmediğim için şaşırmıştım. Kemikli gözlüğünün ardından sinirli bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ömür Hanım." Tanımadığım ses kulaklarımı yokladığında mantıklı iç sesimden kopmuştum. Kafamı kaldırıp baktığımda karşımda uzun boylu manken gibi yakışıklı bir adam görmeyi beklemiyordum. Bu adam şoför tanımına ters bir dış görünüşe sahipti.

"Koray Bey?" diye sordum emin olmak için. Havalı bir şekilde kafasını salladı.

***

Yedi saatlik hızlı bir yolculuğun ardından nihayet İstanbul'a varmıştık. Arabada oturmuş akıp giden yolu izlerken Bugünün o uğursuz gün olduğunu hatırladım. Evet evden kovulalı tam bir ay oluyor. O lanet gece yaşadıklarım aklıma geldikçe bedenim buz kesiyordu. Ya gerçekten kirletilseydim? Bedenim o pis ellerin, bedenlerin günahına bulanmış olsaydı?

Dolu gözlerimi kırparak yaşların özgür kalmasına izin verdim. Derin nefes alarak kafamı iki yana salladım. Düşünmemeliydim. İhtimaller aklımı bulandırmamalıydı.

'Sen çok güçlü bir kızsın Ömür.' dedim kendi kendime. Evet ben güçlüydüm. Unutmayı ve umut etmeyi başaracağım.

"Geldik." Koray'ın sesiyle düştüğüm düşünce girdabından çıkmıştım. Arabanın ne zaman durduğunu bile fark etmemiştim. Toparlanıp arabadan indim. İstanbul dışında büyük bir eve gelmiştik. Koray önden giderek kapıyı açtı. Benim geçmem için de açık bırakıp beklemeye başladı. Hızlı adımlarla patika yolda yürüyerek açtığı kapıdan geçtim. O da geçerek kapıyı kapattı.

"Ayakkabılarınızı çıkarın lütfen." Kendisi de ayakkabılarını çıkarmakla meşguldü. Bu bana garip gelmişti. Zenginler evde terlikle dolaşmazdı ki.

"Neden ayakkabılarımızı çıkarıyoruz?" Nihayet ayağındakilerden kurtulup bana baktı ve "Sarhan abi evde ayakkabı ile dolaşmayı sevmez." diye cevapladı beni.

Kafamı aşağı yukarı salladıktan sonra eğilip ayakkabılarımı çıkardım. "Merak etmeyin döşemeler ısıtma sistemi ile donatılmış. Üşümezsiniz."

İyi bari üşümeyeceğiz diye düşündüm. Evde çıplak ayak dolaşmak benim için sorun değildi. Salona doğru yürüdüm. Siyah rengin hâkim olduğu sade döşenmiş oda çok güzeldi. Mobilyanın azlığı hoşuma gitmişti.

"Aç mısınız?" Sorusu odayı incelemeyi bırakıp Koray'a döndüm Tam ağzımı açacaktım ki odanın siyah asaletine yakışacak hükmedici bir ses doldu kulaklarıma. "Sen yemek sipariş et Koray."

Yavaşça arkamı döndüm. Altında gri eşofman altı, üstü çıplak ve elinde bandajlarıyla yüzüme bakmadan "Beni takip et ufaklık." dedi. Kaba herif. Selamsız sabahsız beni takip et nedir ya? İnsan bir hoş geldin der.

Sıktığım dişlerimin arasından "İyi akşamlar." dedim.

Beni baştan ayağa süzdü. Yeşilleri kahvelerime dayandığında "Sen hâlâ orda bekliyor musun?" diye sordu sabırsızca. Gözlerimi devirerek ayaklarıma hareket et komutu verdim. Ne yapsam kendi bildiğini okuyacaktı adam. O yüzden arkasından gittim uslu adımlarla.

14. BÖLÜM

"Beni hangi iş için istiyorsun?" diye sordum dayanmayarak. Bu arada önümde yürüdüğü için çıplak sırtı önümdeydi ve ben ona bakmamak adına elimden gelen her şeyi yapıyordum. Yanık teni, hareket ettikçe o teni süsleyen sert kasları çok dikkat dağıtıcıydı. Gri eşofman altı ve çıplak ayaklardan bahsetmiyorum bile.

"Yurt dışına çıkacağımızı bil yeter ufaklık." Sanki sıradan bir şeyden bahseder gibi söylediği sözlerden sonra sinirle dişlerimi sıktım. Bu adamın gizemli sözleri şimdiden yormuştu beni.

"Ama benim pasaportum yok." dedim ona bakmamaya çalışarak. Bir kapının önünde durduğumuzda arkasına döndü.

"Sana kendi isminle yurt dışına çıkacağını kim söyledi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Yeşillerini kahvelerimden çekmeden koridorun sağındaki bir kapıyı açarken bana "Bekle burada geliyorum." Emrini verdi.

Arkası bana dönüktü, duymayacağını düşünerek "Emredersin komutanım." diye mırıldandım.

"Senin emirlere uymayan, yaramaz bir kız olduğunu çoktan çözdüm ufaklık."

Acaba beni nasıl duydu? Sözlerimi kendim bile zor duymuşken. Omuz silkip sırtımı kapının karşısındaki duvara yasladım. Kollarımı göğsümde toplayıp onu beklemeye koyuldum.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve dışarı çıktı. Üzerine soluk siyah renk tişört giymişti. Kapıyı kapatıp "Beni takip et." dedi düz bir sesle. Yine emir kipi kullanmıştı. Aldığım nefesi sinirle dışarı üfledim ve ne

yapacağımı bilemeden arkasından dil çıkardım. Görmediğini düşünüyordum. Ne yapayım? Her seferinde beni deli etmeyi başarıyordu.

"Bu iki oldu ufaklık." deyip sağ elinin üç parmağını katlayarak ikisini havaya kaldırdı. Ne dediğini anlamayarak kaşlarımı çattım. "Üçüncüde o dilin köpeğimin ara öğünü olacak!" Sesindeki yoğun tehdidi iliklerime kadar hissetmiştim. Dilimi hemen ağzıma sokarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ondan korkmuş muydum? Tabii ki hayır. Korkunç biri değildi, en azından benim için. Onu tanımıyordum fakat bugün Mert ve Elhan'dan duyduklarıma bakılırsa dediğini yapacak biriydi. Ağzından boş bir kelime çıkmayacak kadar ciddi bir tipti.

Önümden yürüyen dev adamı takip ederek alt kata indim. Birkaç adım sonra bir kapının önünde durdu. Hâlâ buraya neden geldiğimi bilmediğim için gergindim.

Beni yandaki odaya aldı önce boş bir koltuğu işaret etti. Oturduğumda vitrin gibi bir dolaptan kağıtlar aldı ve önüme koydu. "Bu evrakları imzala. Aşağıda göreceklerini ve konuşacaklarımızı canın pahasına bile kimseye anlatmayacaksın." Ne demek istiyordu.

"Bakma öyle kelebek. İmzala!" Yine emir kipi, rica etmeyi bilmez mi bu adam. Daha fazla sinirlendirmeden tüm sayfaları imzaladım. Acaba ne yazıyordu o kâğıtlarda. Kâğıtları aldığı yere geri koydu.

"Geç." dedi açık kapıyı göstererek. Şaşkınlık dolu bakışlarımı ona çevirdiğimde "Ben meşgul bir adamım ufaklık. Beklemeyi hiç sevmem." derken sesi sakindi. Yine bir sürü mavi kelebek kanat çırparak kulaklarımı okşamıştı.

"Ben de belirsizliği sevmem ama katlanıyorum. Ne yapayım?" Sesimdeki siniri hissediyordum. Sinirimin ona değilde kendime olduğunu da biliyordum. Çünkü sesini sevdiğimi fark etmişim az önce. Şiir gibi sesi vardı. İnsanın ruhunu okşayan, kalbe dokunan bir tınısı vardı.

'Karşındaki asker darbe yaparak kalbindeki yönetime çoktan el koymuş Karamel.' Kırmızılı Sürtük kıpkırmızı rujunu dolgun dudaklarına parmak ucuyla yayarken. Hah! Darbeymiş! O asker bırak darbeyi, kalbime yaklaşamaz bile!

"Hadi geç içeri delirtme beni." diyerek kırmızılı sürtükten koparmıştı beni. Nazik adam! İlk kez kabalığı sinirime dokunmamıştı. Hatta

inanmayacaksınız sevinmiştim. Yüzüne kısık gözlerle bakıp açık kapıdan içeri girdim. Arkamdan kapanan kapının sesinden onun da içeri girdiğini anlamıştım. Odaya girer girmez esmer, uzun boylu çok güzel bir kadına takıldı bakışlarım.

"Oha, Şefika Hanım." Yan tarafımdan gelen sesle kafamı o yöne çevirdim. Genç bir adam elini ağzına kapatıp irice açılmış gözlerini gözlerime dikmişti. Şefika Hanım da kimdi? Bu adam bana neden o isimle seslenmişti?

Sarhan'ın "Cenk!" diyen sert ve yüksek çıkan sesi çok yakından geldiği için irkilmiştim.

Adının Cenk olduğunu öğrendiğim adam "Özür dilerim efendim. Aşırı tepki verdim." dedi mahcup bir tonda. "Ama çok benzemiyor mu?" diye de bir soru da eklemişti.

"Zaten benzediği için burada Cenk."

Kime benziyordum ben?

"Tek farkları yaş ve saç kesimleri. Şefika Hanım küt ve siyah saçlı..." dedi odadaki diğer sarışın kadın. "Onu da perukla hallederiz Doruk Bey." dedi Sarhan'a bakarak. Doruk mu? O kimdi? Allah'ım ben nereye gelmiştim?

Etrafıma bakındım. Burası kapının ardındaki evle hiç örtüşmüyordu. Orası ev burası ise nasıl söylesem, gizli ajanların mekanına benziyordu. Her tarafta ekranlar, onların yanındaki düğmeler vardı. Ekranlarda ise çeşitli mekanların görüntüsü vardı. İçeride birkaç kişi o ekranların başında oturmuş sürekli gözlem yapıyorlardı. Ben odaya girdiğimden beri bana yakın masada oturanların meraklı bakışlarının odağı haline gelmiştim.

"Şefika Hanım da kim?" diye sordum dayanamayarak. Konuya uzaklığımdan dolayı kendimi kötü hissetmiştim.

"Şefika Soyer." diye yanıtlamıştı beni esmer güzel. Aklım son hızla çalışarak onun kimliğini bulmaya çalışıyordu.

Bulduğumda "Enerji Bakanımız." dedim. Sarışın kadın kafasını salladı olumlu anlamda.

"Bu arada ben Narin." dedi elini bana uzatarak. Elini sıktım gülümseyerek. Narin'in ardından esmer güzel Hülya ile de tanıştım. Cenk'i,

Sarhan ya da Doruk sayesinde tanımıştım. Sahi bu insanlar ona neden Doruk diyorlar?

"Tanışma faslı bittiyse Ömür Hanıma neden burda olduğunu anlatın." dedi kaba adam. Gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi.

Narin "Tamam efendim." dedi resmi bir tavırla. Sarhan ona bakmadan kafasını sallayarak cebindeki telefonu çıkardı. Ekrana dokundu birkaç kez. Ardından telefonu kulağına yaklaştırdı.

"Mert, Şefika Hanım sağ salim vardı mı Moskova'ya?" diye sordu ciddi sesle. Mert mi? O Kayseri'de değil miydi? Ne ara Şefika Hanımı Rusya'ya götürdü? Soru dolu bakışlarımın hedefine aldığım adam dikkatle telefonun diğer ucundaki adamı dinliyordu.

***

Sarhan'ın üzerimdeki sert ama ağır hareket eden bedeni ter içinde kalmıştı. Boynundan akan ter damlaları göğüslerime ulaşmak istercesine onun teninden kopup bana akıyorlardı. Etrafımı saran yoğun amber kokusu gözlerimin kapanması ve ciğerlerimi o kokuyla doldurmam için zorluyordu beni.

"Aç gözlerini!" dedi boğuk ve emir dolu bir tonda. Gözlerim anında benden bağımsız ona itaat ederek hızla açılmıştı. "Altımdayken gözlerini kapalı görmek istemiyorum." Dudaklarımız arasında artık hiç mesafe yoktu ve bunu fark eden kalbim göğsümde yangın varmış gibi canhıraş kendini dışarı atmaya çalışıyordu.

Dakikalardır her üzerime eğildiğinde kalbim beni öpecek sanıp olduğu yerde dört dönüyordu. Halbuki adam beni spor aleti olarak kullanıyordu şu an. Önce birkaç temel savunma hareketi öğretmiş sonra mindere yatırmış, üzerimde sınav çekiyordu. Dokunmamak kaydı ile. Bana dokunmamıştı belki ama ben kendimi onunla dolu hissediyordum. Bedeninden gelen cehennem sıcaklığı, yoğun kokusu ve beynimi alaşağı eden orman yeşilleri. Ona dokunmamak için büyük çaba sarf ediyordum. Ellerimi sabit tutabilmek için yumruklarımı sıkmıştım. Tırnaklarım avuçlarımı delmişti.

"Kokun çok tatlı." Sözleri beni daldığım düşünce denizinden çekip çıkarmıştı.

"Lağım kokuyormuşum gibi bir ifade var suratında." Tek kaşını kaldırdı. Haklıydım. Tatlı derken iğrenç bir şeyden bahsediyormuş gibi bir ifade vardı suratında. Bazen fazla cesaretli olabiliyordum. Olmadık anlarda geliyordu o deli cesareti bana. Mesela şu an mavi minderin üstünde, onun iri bedeninin altındayken. Adam sadece bedenini tüm ağırlığını üzerime bıraksa kamyon çarpmış gibi kalırdım altında.

"O küçük diline iyi bir ayar gerekiyor ufaklık." Yüzüme olduğundan daha fazla yaklaşarak. Tek yanlış harekette dudaklarımız birleşecekti. Şaşkınlık ve korkuya boyanmış kahvelerim yüzünü hızlıca tarayarak cehenneme davetiye çıkaran vişne renkli dolgun dudaklarında durdu. Korkuyordum. Aklımın olmadık şeylere kaymasından korkuyordum.

"Lütfen!" dedim ama neden lütfen dediğimi de bilmiyordum.

'Öp o dudakları.' diye fısıldadı beynimin içinden tanıdık bir ses. Kırmızılı artık haddini aşmaya başlamıştı. Tam ona cevap verecekken üzerimdeki bordo bereli dikkatimi başka diyarlara çekecek hareketi yaptı. Alt dudağında önce dilini dolaştırdı sonra da ağzında yuvarladı o dolgunluğu.

"Lütfen! Ne?" diye sordu ardından. Ağlamak istiyordum hem de bağıra bağıra ağlamak.

"Üstümden kalkar mısın?" Sesim ağlamaklı çıkmıştı. Anlamasını istemediğim için gözlerimi yeşillerinden kaçırmıştım.

"Kalk hadi!" Kafamı ona çevirdim. Üstümden kalkmış, uzattığı elini tutmamı bekliyordu. İtiraz etmeden elini tuttum. Kalktığımda bacaklarımın ihanetine uğramıştım. Belden aşağım felçliymiş gibi tam yere kapaklanacakken güçlü bir kol tarafından yakalandım. Hem korkudan hem dermansızlıktan tek laf etmeden kollarımı boynuna doladım. Bedenim aniden niye bu kadar güçsüzleşmişti bilmiyordum. Sıcak teni bedenimi mayıştırıyordu.

"Bu kadar heyecan bünyeye zarar ufaklık." derken belimi küçük masaj hareketleri ile ovuyordu.

"Yarın Enerji Bakanı olacağım. Kolay değil." Sesimi zar zor bulmuştum. Yaptığı şey o kadar iyi geliyordu ki. Sanki yıllardır uyumamışım gibi uyku gözümden akıyordu. Eli yavaşça yukarı; sırtıma doğru

çıkmaya başladı. Dokunuşlarında art niyet yoktu. Zaten o art niyeti aramanın kendisi başlı başına art niyet olurdu. Çok iyi gelmişti yaptığı şey.

"Bacaklarını belime dola." Güçlü elleri ile belimi kavrarken. Düşüncelerimden sıyrılıp dediğini yaparak bacaklarımı beline doladım. Yavaş adımlarla spor salonunu terk edip, merdivenlere doğru yürüyordu.

"Kokun midemi bulandırıyor." Sanki kanalizasyon kokuyormuşum gibi yüzü ve sesinde tiksinti dolu bir tını vardı. Aldırmadım.

Omuz silkerek "Karamel kokusunu seviyorum." dedim. Onun amber kokusu ise ciğerlerimi işgal etmiş, bedeninin tadını çıkarıyordum. Sebep kokusu muydu yoksa yaptırdığı egzersiz miydi bilmiyorum ama uyku göz kapaklarıma baskı yapıyordu. Sonunda kendimi uykunun karanlık kollarına bırakmıştım.

Sırtım yumuşak bir yere dokunduğunda yarı uykulu gözlerimi açtım. Sarhan beni yatağa bırakıyordu. Yüzüme düşen saçlarımı parmağı ile geri itti. Sonra asla unutamayacağım hareketi yaptı. Eğilerek yanağımı öptü. Sarhan Şahzade beni öptü. Beni... beni öptü.

Uyku hızla gözlerimi terk ederken yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Dumur olmuştum resmen. Gözlerim son raddeye kadar açılmıştı. Kalkmak istediğimde izin vermedi.

"Uyu." Kenara ittiği ince yorganı da üstüme örttü. Sonra yüzüme bakmadan kapıya doğru yürüdü. Arkasından bakarak elimi yanağıma götürdüm. Dudaklarının sıcaklığı hâlâ yanağımdaydı. Kalbim bu gerçeğe dayanamayacak kadar hızlı atıyordu. Derin bir nefes alıp;

"Bu ne içindi?" diye sordum uykulu sesle.

"Aşağıdakilerin yanında uslu bir kız olduğun için." dedi bana dönerek. "Şimdi uyu. Yarın yolculuk var." Emrini verdikten sonra sessizce odadan çıktı.

***

Uçak pistten havalanırken gözlerimi kapattım. İlk defa uçağa binmenin heyecanı ve korkusu vardı içimde. Oturduğum koltuğun kolçak-

larına sıkıca tutundum. Elimin üstüne aniden düşen sıcaklık gözlerimin açılmasına sebep olmuştu.

Sarhan elini elimin üstüne koyup "Rahat ol ufaklık. Kim olduğunu unutma." derken elimi hafifçe sıktı. Bana bakmıyordu. Yeşilleri uçağın içinde dolaşıyordu sanki birini arıyormuş gibi.

Elimi istila eden sıcaklığı umursamamaya çalışarak "Unutmadım. Ben Şefika Soyer'im, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı." dedim kahvelerim sağ yan profilini arşınlarken.

Bakanı ve anlaşmayı korumak için plan gereği Şefika Hanım benim ismimle bir gün önce Moskova'ya gitmişti. Mert onun problemsiz ülkeden çıkışından sorumluydu. Mert Ulusoy'un bilgisayarın birkaç klavyesine dokunması yeterliydi planın başarılı olması için. Tam teknoloji dehası adamı.

Ve götürüldüğüm ev aslında bir karargah olduğu ve orda çalışanlar Gölge timi olarak biliniyordu. Timin başı elbette ki Sarhan Şahzade'ydi. Devletin illegal işlerini yürüten, yakalanırlarsa devletin onları tanımayacağı bir avuç kahramandı.

Ben de şu an Şefika Soyer ismi ile resmi korumalar ve danışmanlar eşliğinde ülkeden ayrılıyordum. Şefika Hanım ile benzerliğimizi görünce çok şaşırmıştım. Tek yumurta ikizleri gibiydik.

Sarhan "Kahvaltı ettin mi?" diye sordu. Ani konuşması düşüncelerimden irkilerek kopmamı sağlamıştı.

"Ettim." Ardından istemsizce eğilip arkamdaki koltukta oturan Koray'a baktım. Bakışlarımı hissetmiş gibi o da kafasını kaldırdı. Bana bakıp, etrafa çaktırmadan göz kırptı. Sabah kahvaltıda anlattığı komik hikâyeler aklıma gelince gülümseyerek önüme döndüm. Koray Kaya patronu gibi buzlar kralı değildi. Dışarıdan öyle görünüyordu ama değildi. Gayet hoş sohbet biriydi. Dün gece yaşadığım öpücük şokunu atlatmama da yardım etmişti. Öpücük aklıma gelince elim istemsizce yanağıma gitmişti. Beynim o anı gözlerimin önüne getirince zavallı kalbim hızla atmaya başlamış, göğüs kafesinden çıkmak ister gibiydi.. Kalbimle uğraşırken sol profilimi yakan bakışlar dikkatimi dağıtmıştı. Ve ne yaptığımı anlamasın diye yanağımı kaşır gibi yapmıştım. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. O yüzden etrafa bakarak elimi yanağımdan çekmiştim. İnşallah yemiştir diye düşünürken hafif erkeksi kıkırtısı ye-

mediğini kanıtlar gibi kulaklarımı istila etmişti. Yanaklarım alev almıştı utancımdan.

Üç saat sonra Rusya'nın başkenti Moskova'ya varmıştık. Uçaktan inip bizi bekleyen resmi araca bindik. Sarhan sık sık etraftaki korumalarla iletişime geçiyor durumu öğreniyordu. Bana anlatmamışlardı ama bir terslik olduğunu hissedebiliyordum. Bir tehlike vardı fakat neydi? Çözemiyordum.

Birkaç saat sonra şehir dışındaki müstakil bir eve gelmiştik. Evin etrafı koruma ordusuyla sarılıydı. Sarhan beni bir dakika bile yanından ayırmıyordu. Çantası gibiydim resmen.

***

Birkaç dakikadır camdan dışarıyı izliyordum. Karla kaplı bahçeyi izlemek keyif veriyordu. Beyaz, huzurun ve masumiyetin rengiydi zaten. Mart ayındaydık ama Moskova beyaz örtüsünü hâlâ çıkarmamıştı üstünden. Derin nefes alıp perdeyi kapatmak için hareketlendiğimde beyaz karların üzerinde siyah leke gördüm. Büyük bir Alman kurdu köpek karın üzerinde yuvarlanıyordu. Birkaç saniye sonra görüş alanıma üzerinde lacivert renk tişörtlü Sarhan girdi. Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Bu soğukta hangi akla hizmet kısa kollu bir şey giyiyordu? Acaba üşümüyor muydu?

'Adam bordo bereli kızım. Hangi şartlarda eğitim aldığını bilsen dudağın uçuklar.' Mantıklı iç sesim haklıydı. Bir yerde okumuştum. Bordo bereli asker eğitiminde birkaç askeri boş bir araziye üzerlerinde sadece iç çamaşırları ile bırakıyorlardı. Arazide bir kaç vahşi köpek ve o askerler dışında kimse yoktu. Komutanlar ertesi gün geri döndüklerinde arazide köpeklerin ceseti ve üstü başı onların kanına boyanmış askerler vardı. O yüzden bir bordo berelinin bedeninin her uzvu ölümcül silahtır diyorlar.

Odanın sıcak olmasına rağmen içim üşümüştü manzara karşısında. Ellerimle kollarımı sıvazlayarak onları izlemeye devam ettim.

Köpek onu görünce kuyruğunu sallayarak üzerine atladı. Sarhan köpeğin kendisini devimesine izin vererek tüylerini okşadı.

Onları izlemek çok keyifliydi. Sarhan yere karın üstüne yatmış köpeği üzerine almıştı. Şefkatli *-benim ondan görmediğim şey-* dokunuşları ile köpeği mest ediyordu. Kollarımı göğsümde birleştirip hayran hayran onları izliyordum. Gülümsediğimin farkında olmadan. Bakışlarım cama iliştiğinde yansımamdan fark etmiştim gülümsediğimi. Kendimi camdan izlerken üzerimde hissettiğim bakışlar tenimi yakmıştı. Kahvelerim yeşillerin esaretine girdiğinde odam daha da sıcak olmuştu. Gözlerini gözlerimden ayırmadan elini cebine götürdü. Çıkardığı telefonun ekrana dokundu birkaç kere. O sırada köpek onun etrafında dönüyor eline doğru zıplıyordu. Yatağa bıraktığım telefonun çağrı melodisi odayı doldurduğunda bedenimi camın önünden çekip yatağa doğru yürüdüm. Telefonu alıp baktım. Ekranda tanımadığım bir numara vardı.

Yeşil ikonu yavaşça kaydırıp düz bir sesle "Alo!" dedim.

"Çekil o camın önünden ufaklık." Kaşlarımı çatarak camın önüne gittim tekrar. Gözleri beyaz karın üzerinden akarak bedenimi titretecek güçte sinirle bakıyordu.

"Neden?"

"Düşmanlar için açık büfesin şu an. Çekil ordan!" Bu defa sesi yükselmişti. Gözlerimi kısarak ona öfkeyle baktım. Tüm bedenim o lanet duygunun esareti altına girmişti.

"Bağırma bana!" dedim elimi cama vurarak. "Çekiliyorum!" diye bağırdım. Camın önünden çekilip telefonu hırsla yatağa fırlattım. Sinirden ellerim titriyordu. Terlemiştim. Saçlarımı yolma isteği ile dolup taşıyordum. Fakat peruk engelim vardı. Bende ikinci seçenek olarak üzerimdeki gömleği yırtarak çıkardım. Üstümde sütyenim kalmıştı. Ellerimi belime koyarak derin nefesler almaya başladım. Neden bu kadar tepki gösterdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her zamanki kabalığıydı işte. Kapının açılarak sertçe duvara çarpması ile yerimde zıplamıştım korkudan.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun aptal?" dediği sırada bakışları ateş saçıyordu. Acaba yine ne yapmıştım? Sinirlenince daha da devleşmişti ya da bana öyle geliyordu. Bilmiyorum. Hırsla ona doğru yürüdüm. Önünde durdum.

"Bana bağıramazsın." dedim öfkeyle. Bakışları yüzümden bedenime doğru inmeye başladı. Yeşilleri tenimi ateşe vererek yangınlara sü-

rüklüyordu. Üstümde sütyenim olduğu gerçeği kaynar su gibi başımdan aşağı döküldüğünde ellerimi bedenime siper ettim. Yaptığım hareket karşısında gözlerini devirmişti. Beni umursamadığı aşikardı. Tam ağzımı açacaktım ki dışarıdan gelen silah sesleri sözlerimi yutmamı sağlamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordum telaşla. Sarhan sorumu yanıtsız bırakarak giysi dolabına doğru yürüdü. Kapağını açıp dolaptan, katlanmış kalın kazaklardan mavi olanını ve siyah pantolon alarak bana fırlattı.

"Giy şunları." dedi sakinliğini koruyarak. "Acele et ufaklık." Sabırsızlandığı belliydi. Onunla tartışmak isterdim ama durum çok ciddiydi. Üstümü değiştirmem lazımdı fakat bir problem vardı. Onun yanında eteğimi çıkaramazdım.

"Arkanı dön." dedim pantolonu elime alarak. Gözlerini devirerek bana doğru yürüdü. Elini eteğime uzattığında kendimi panikle geri çektim. "Ne yapıyorsun?" diye sordum öfkeyle. Belimi kavrayarak beni kendine çekip;

"Kes sesini." Susarak istediğini yapmasına izin vermiştim. Gözlerime bakarak eteğimi çıkardı. Kaşla göz arasında pantolonumu giydirmişti. Bedenime bir kere bile bakmamıştı. Tamamen giyinik hale geldikten sonra spor ayakkabılarımı da giydim. Aşağıda korumalar birileri ile çatışıyordu. Ellerim heyecandan buz kesmişti. Birileri ölüyordu, yaralanıyordu. Sarhan elimi kavrayıp beni kapıya doğru götürdü. Kapıyı hafifçe aralayıp koridoru kolaçan ettikten sonra odadan çıktık.

Ağır adımlarla merdivenlerden indik. "Arkamda kal. Sakın benden uzaklaşma ufaklık." Sanki görüyormuş gibi kafamı salladım.

"Tamam." dedim nihayet sesimi bularak. Birden ne olduğunu anlamadan kendimi Sarhan'ın altında bulmuştum. Ağırlığını bana vermeden sağ dirseğini halıya dayadı. Sağ elini kulağına götürdü. Kulaklığın diğer tarafındaki kişiye talimatlarını sıraladı otoriter tavırla.

"Erdal 180 derece kuzey. Keskin nişancı. İndir!" O kadar sakindi ki, sanki oradan bana bir çay getir der gibiydi.

"Yerin rahat mı asker?" Sesim salt kinaye kokuyordu. Düşerken ellerimi sırtına sarmıştım. Avuçlarımda git gide yoğunlaşan sıcaklık paniklememe sebep olmuştu. İnşallah düşündüğüm şey değildi. Allah'ım lütfen. İçimi hızla sarıp sarmalayan korku ile ellerimi sırtından çektim.

Havaya kaldırdığım ellerim kızıla boyanmıştı. Vurulmuştu Onun kanı vardı ellerimde. Benim için kendini feda etmişti. Benim gibi önemsiz biri için. Kalbimin kıyısından koparak gelen gözyaşlarım göz bebeklerimi yakarak dışarı atmışlardı kendilerini.

"Kalkma." derken sesimdeki yalvarış ruhumu yaralamıştı. Ya ona bir şey olursa? Düşüncesi bile içimi yakmıştı. Kafamı hızla iki yana salladım. Olmayacak! Ona bir şey olmayacak!

Sarhan ifadesiz yeşillerini yüzümde dolaştırarak beni de pek takmadan ellerine dayanarak kalktı üstümden. İçimde çağlayan çığlığı zorla bastırdım.

"Elini bana ver." Şaşkınlıkla irileşmiş gözlerime inanamamıştım, elimin tersiyle yanaklarımı sildim. Kanlı ellerim gözüme ilişti o an. Çocuk gibi iç çekmiştim. Sarhan yavaşça eğilerek "İyi misin?" diye sordu. Hâlâ kendisi umurunda değildi. Ağzımı açmama fırsat bulamadan biri koşarak içeri girdi.

"Abi vurulmuşsun!" dedi telaşla. "Selim, Doruk abi vuruldu." dedi kulaklığına dokunarak. Bakışlarım Sarhan'a kaydığında tişörtünün eteklerinden kan damlıyordu.

"Beni Enrico'ya götür Erdal." dedi sakinliğini bozmadan.

***

"Ölmeyeceksin..." dedim kanlı ellerimle göz yaşlarımı silerken. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Ben bu yola ölmek için çıktım Kelebek. Yaşamak umurumda değil." Sanki sırtından vurulan, sedyede yatan o değilde bendim. Kan kaybediyordu.

"Ama benim için yaralandın." Nefes almakta zorlanıyordu. Yeşil ormanı gri bulutlara esir oluyor odak noktasını kaybediyordu.

"Vatanımı korudum ben." diyen fısıltısı kulaklarımı sağır etmişti. Birkaç dakika sonra gözleri ağır ağır kapanmaya başlıyordu.

Vatanım mı? O ben mi oluyordum?

Vatanım diyerek neyi kastemişti bilmiyordum. Umurumda da değildi.

Genç adam çekmeye hazırlandığı tetiğin namlusunda bir şey olduğunu fark edince kaşlarını çatarak gözünü dürbünden çekti. Kafasını kaldırdı. Karşısında yirmili yaşlarında, siyah saçlı yeşil gözlü genç kız vardı. "Sen kimsin?" diye sordu sinirle. "Baba!" dedi kız kahküllerini üfleyerek. "Ben senin asker kızın." dediğinde adam üzerine bakmıştı kızın. Üstünde asker üniforması vardı. "Eğer beni bırakırsan seni vururum baba." dedi kız tehdit kokan sözleriyle. Bu sözleri ile Sarhan Şahzade'yi inandırmıştı kızı olduğuna.

"Sarhan." dedim gözleri kapalı adamın kulağına. Beni duymuyordu biliyordum. Göz kapaklarının hareketinden rüya gördüğünü anlamıştım.

"Ef-lin kı-zım..."

Eflin mi?

15. BÖLÜM

Ömür...

"Yaralı hali bile insanı tuvale fırça darbesi atmaya zorluyor." Nadia'nın sesindeki salt hayranlığı ciğerlerim hava niyetine içine çekmişti. Kafamı salladım onu onaylamak için. Haklıydı. Sarhan Şahzade yaralı ve bitik hali ile bile karşısındaki insanı büyüleyebiliyordi. "Yüzü çok güzel." diye devam etti Nadia. Evet yüzünün güzel olması su götürmez bir gerçekti. O konuda tartışmak anlamsızdı.

"Onu çizmek istiyorsunuz değil mi?" diye sordum bakışlarımı ressam hanımın tabiri ile *uyuyan mucize*'den çekip ona çevirerek. Kafasını üzgün bir şekilde aşağı yukarı salladı.

"İzin vermiyor." Ah kaba adam. Neden izin vermiyor ki bu güzel kadının kendisini resmetmesine?

Nadia, Sarhan'ı ameliyat eden doktor Enrico'nun eşiydi. Kendisi Rusya'nın ünlü bir ressamlarındandı.

On iki saat önce buraya geldiğimizde dağılmış ve ağlamaktan perişan olmuştum. O'na bir şey olursa Lalin'e, Elhan'a, Berivan'a ve sevenlerine ne derdim. O kanlar içinde sedyede Enrico'nun ameliyat için hazırladığı odaya götürülürken Nadia bana tutunabileceğim bir el uzatmıştı. Derin bir nefes aldım. Birkaç saat önce, karşımdaki yatakta sakin yüz ifadesi ile uyuyan adamın o yaralarla yaşayamayacağını düşünmüştüm. Bir anlık düşüncesi bile beni yıkıp geçmeye yetmişti.

O anlar aklıma gelince bedenim tanıdık ürpertiyi misafir etti. On iki saat boyunca ya ona bir şey olursa sorusu zehrini zihnime akıttığında aynı ürperti bedenimi sarıyordu.

"Bir kadın hayatını kurtaran adama asla kayıtsız kalamaz." Nadia'nın sözleri beni o anlardan çekip çıkardı. Elini omuzumda hissettiğimde kafamı ona doğru çevirdim. Gülümsüyordu. Omuz silktim umarsızca.

"Onun için sadece üzüldüm." derken sesim kendinden emin çıkmıştı.

Kırmızılı Sürtük bana bakarak kırmızı boyalı dudaklarını büzdü. Ardından dilini onaylamaz şekilde şaklattı. Bana inanmamıştı. Ona *'çokta umurumda'* bakışı atarak kafamı çevirdim. İnanmak istiyordum. O adamın benim için sadece bir akraba olmasını istiyordum. Onu gördüğümde heyecanlanmak istemiyordum. Dizlerimin bağını çözen karanlık orman yeşillerine hissizce bakmak istiyordum.

Nadia "Anladım." diyerek kafasını salladı. Odada sessizlik cirit atarken kapının aniden açılması büyük bir gürültüye sebep olmuştu. Kafamı kimin geldiğini görmek için çevirdiğimde tanıdık bir yüz çarptı gözlerime. İçimde çağlayan gözyaşlarım yukarı tırmanarak gözlerimden yanaklarıma yuvarlanmaya başladılar. Kollarımı küçük kız gibi açarak bana sarılmasını bekledim. Her zaman olduğu gibi bu sefer de istediğimi yaptı. Bana kocaman sarıldı. Kollarının arasında kendimi güvende hissediyordum. Küçük ve güvende.

"Güzelim." dedi sakinleştirici gibi gelen sesiyle. Bu beline daha sıkı sarılmamı sağlamıştı. "Ağlama!" deyip kafamın tepesini sevgiyle öptü.

"Elhan." dedim göğsünden ayrılmadan. Sesim boğuk çıkmıştı. "Benim yüzümden.." derken lafımı bitirememe boğazımdan kopan hıçkırık engel olmuştu.

Nadia'nın bizi izlediğinin farkındaydım. Ona gelenin kim olduğunu söylemeye mecalim yoktu. Saçlarımda dolaşan yumuşak dokunuşlara vermiştim dikkatimi.

"Senin suçun değil Ömür. Abim kendisine emanet edilen kişi için canını bile verir. Bu onun kişiliği ve vatan sevgisiyle ilgili." Vatanına aşık bir adam. Derin bir nefes aldım. *'Önce vatan'* diyen bir adam. Hayallerim Sarhan Şahzade olarak karşıma çıkmıştı. Ve biraz geç kalmıştı ya da ben acele etmiştim kardeşi ile plan yaparken.

Elhan beni kendinden uzaklaştırarak gözyaşlarım parmak uçları ile silip "Ağlama. Uyandığında seni ağlarken görürse o kurşunların önüne atladığı için pişman olacak." dedi gülerek. Önce kaşlarımı çattım sonra deli gibi gülmeye başladım. Demek beyefendi ağlak kadınları sevmiyor. Bende sevmiyorum açıkçası. Ağlamam için canımın çok yanması lazımdı. On iki saat boyunca olduğu gibi.

Emre sahte öksürükle bizi ayırdıktan sonra "İzin ver de kardeşime bende sarılayım dostum." dediğinde Elhan uzun bir süre sonra beni bırakarak "Kardeşin şimdilik senin Doktor. Çok yakında karım olacak ve önceliği ben olacağım." diyen Elhan'ın göğsüne vurdum gülümseyerek.

Sonra arkamdaki adama dönüp "Mavişim." dedim kollarımı boynuna dolarken.

Bana sıkıca sarılıp "Bebeğim." diyerek saçlarımı öptü. Beni kendinden uzaklaştırarak yüzümü inceledi. Ardından biçimli dudaklarını bükerek ve tek kaşını kaldırarak akla zarar bir görüntü sundu. "Ağlayınca çok çirkin oluyorsun. Sakın bir daha ağlama kardeşim." Duygusallık ona göre zayıflık olduğu için böyle söylediğini biliyordum.

"Peki Doktor Bey. Göz zevkinizi bozmamaya çalışacağım."

"Aferim!" dedi memnuniyetle. Aynı zamanda yanağımı okşuyordu. Eğilip okşadığı yanağımı öptüğünde duyduğum hırıltılı ses kas katı kesilmeme sebep olmuştu.

"Ulan bir rahat vermediniz!" Hızla arkamı döndüm. Uyanmıştı. Kaşlarını çatarak gözlerini kırpıştırıyordu. Üstüne örtülen pikeyi aşağı çekiştirdi. Esmer teni ortaya çıktığında ona bakmamaya çalıştım.

"Abim!" diyerek yanına ilk giden Elhan oldu. Sesindeki sevgi, korku ve mutluluk ciğerlerimi yakmıştı. Ona dokunmakla dokunmamak arasında kalmış gibi bir hali vardı. Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözlerini kırpıştırıyordu. Sanki, sanki ağlamamak için direniyordu. Bu sahneyi ağzım açık izliyordum. Sarhan bu kadar seveni olduğu için çok şanslı bir adamdı. Kimseye yakın davranmadığı halde nasıl bu kadar seviliyordu? Anlamıyordum. Benim öz babam bana inanmamışken hayranlık duyulacak kadar sevilmek... İnanılır gibi değil...

Sarhan dirseklerini yatağa dayayarak bedenini yukarı çekti. Yeni ameliyat olması umurunda değildi sanki. Sırtını yatak başına sabitledikten sonra elini kaldırdı ve kardeşine deminden beri beklediği izni verdi.

Elhan mutlulukla iç geçirerek abisinin boynuna sarıldı canını yakmamaya çalışarak.

"Çok korktum abi. Seni bir daha göremeyeceğim fikri..." Ardından derin bir nefes alarak devam etti "Şuramı." deyip elini göğsüne koydu "Cayır cayır yaktı be abi." diyerek alnını abisinin omzuna koydu. Sarhan gözlerini kapatarak gergin ifadesini huzurun kollarına bıraktı.

Elhan'ın omzuna birkaç kere vurup "Senin düğününü görmeden ölmek yok kardeşim." derken sesi hâlâ boğuktu. Alt dudağımı dişledim. Bizim anlaşmalı evlilik yaptığımızı öğrense bize ne yapar?

"Ben Enrico'yu çağırayım." diyerek odadan çıkan Nadia'ya kimse tepki vermemişti. Elhan abisini sanki yıllardır görmemiş gibi izliyordu.

Elhan'ın "İyi misin abi? Kendini nasıl hissediyorsun?" Sorusu üzerine kaşlarını çatarak parmaklarını kuzguni saçlarına geçirip;

"Sikilmiş gibi!" dediğinde Emre kahkahasını tutamamıştı.

"Sarhan Şahzade'den de böyle bir cevap beklenirdi zaten." Emre'nin sözleri beni de gülümsetmişti.

Sarhan koyu yeşillerini önce benim sonra Emre'nin ve belimde duran elinde dolaştırıp "Çek lan elini kızın üstünden." dedi. Sesindeki sinir nefesime dolduğunda yutkundum.

Emre beni bırakmak yerine daha sıkı sardı. "O benim kardeşim abi. İstediğim kadar sarılırım." Sesi ciddi çıksa da hınzır yüz ifadesi hiçte ciddi olmadığını gösteriyordu. Kıkırdadım. "Hem daha istemediniz kızı. Sizin değil yani."

"İsteme filan yok Emre. Direkt nikah kıyacağız. Abim bu haldeyken düğün filan yapmam ben!" diyen Elhan'a ters bir bakış attı Sarhan.

"O düğün olacak Elhan!" Sesi korkmamı sağlamıştı. İrkilmiştim. Elhan'a baktım. Abisine sevgiyle bakıyordu. İçim erimişti.

"Ama abi..." lafı yarım kalmıştı. Çünkü Sarhan elini kaldırıp onu susturmuştu.

"Bana yaralarımı siktirtme Elhan. Ulan kardeşimle düğününde zeybek oynamak istiyorum. Çok şey mi istiyorum?" Sorusu aramızda sessiz bomba patlatmıştı. İstediği çok şey değildi tabii. Her ağabey kardeşinin düğününde oynamak ister, problem bizimkinin gerçek düğün olmamasıydı.

Elhan derin bir nefes alıp "Peki abi. Sen nasıl istersen." dedi. Sarhan memnun olduğunu gösteren mırıltı çıkardı dudaklarından. Kapı açılınca kafamı oraya çevirdim. Gelen doktor Enrico idi. Bana hafifçe gülümseyerek diğerlerine baktı.

"Hadi beyler ve küçük hanım dışarı çıkın da hastamı muayene edeyim." dedi büyük bir ciddiyetle.

Doktoru dinleyerek uslu çocuklar gibi odayı terk ettik. Yirmi dakika sonra Enrico dışarı çıktığında gülüyordu. Elhan kaşlarını çatarak doktora ters bir bakış attı.

"Niye güldüğünüzü öğrenebilir miyim Doktor?" Sesi oldukça sertti. Enrico onun sinirini kaile bile almadı. Kendi kendine konuşur gibi bir hali vardı. "Daha iki saat olmadı uyanalı adam gitmeye hazırlanıyor." dedi kafasını iki yana sallayarak.

"Çoktan uyanmalıydı o. Çok bile uyumuş." dedi Emre saçlarını karıştırarak. Bir şey anlamadığım için omuz silktim. Benim için önemli olan onun ne kadar uyuduğu değil, uyanmasıydı.

***

Derin bir nefes alarak kapı kolunu kavradım. Aşağı indirerek ileri ittim. Kapı açıldığında bedenimi odaya taşıdım. Komodinin üstünde gece lambası yanıyordu. Gözleri kapalıydı. Uyuyup uyumadığını bilmiyordum. Gecenin bir vakti burada ne işim vardı onu da bilmiyordum. Sadece burada olmak istemiştim. Yarı karanlık odada heybetli bedenini izlemek biraz korkutucuydu. Yutkundum.

"Senin yatakta olup uyuman geremiyor mu ufaklık?" İrkildim. Gelenin ben olduğumu nasıl anlamıştı? Gözlerini hiç açmamıştı ki. Ben neler olduğunu düşünürken yeşil oklar bedenime saplanmıştı bile. Kahvelerim yeşillerine esir düştü birkaç dakika. Göz kapaklarını kapatarak esirliğime son veren orman yeşillerine içimden teşekkür ettim.

"Otur!" dedi yatağa hafif bir şekilde vurarak. İsteğini yerine getirdim. Yattığı çift kişilik yatağın kenarına iliştim. Bu odada olma maksadımı hatırlayarak konuşmaya karar verdim.

Başımı önüme eğerek "Özür dilerim asker." diye fısıldadım.

"Ne için?" diyen sesi boğuktu. Gözlerini kırpıştırarak odadaki ışığa alışmaya çalışıyordu.

"Sana bağırdım. Ama..." İşaret parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturmuştu. Teni tenime dokunduğu an içimi tarif edemeyeceğim duygular kaplıyordu.

"O küçük ağzını kapat ve sarıl bana ufaklık. Üşüyorum." Eksi bilmem kaç derece havada karların üstünde köpekle yuvarlanan adam. Tabii düşüncemi kendime sakladım. Hayatımı canı pahasına kurtaran adamla inatlaşacak değildim. Usluca yanına yattım. Kafamı sert göğsüne koydum. Saçlarım koluna dağılmıştı. Çekim alanına girdiğim için kalbim göğsümü delecek gibi hızlı atıyordu. Teninden yayılan sıcaklık yanağımı yakıyordu. Baş döndürücü kokusundan bahsetmiyorum bile. Onun beni bu hale sokmasından nefret ediyordum. Sesini duyduğumda düşüncelerimden sıyrıldım.

"Bu sefer de limon gibi kokuyorsun." derken saçlarımı kokluyordu.

Yanağım göğüsündeyken omuz silkip "Şeker ve meyve kokusunu seviyorum. Ne yapayım?" dedim. Elimi göğsüne koymak istemiyordum. Nereye koyacağımı da bilmiyordum. Dikkatimi dağıtmak için aklıma gelen ilk soruyu sordum."Sen ise ilaçlara rağmen hâlâ aynı kokuyorsun." dedim kafamı geri atıp yüzüne bakarak. Tek kaşını kaldırarak gözlerini kıstı. "Hım. Nasıl kokuyorum onca ilaca rağmen?" diye sordu düz bir sesle.

"Güzel." diye mırıldandım yüzüne bakmayı keserek. Bir şey söylemek yerine havada tuttuğum elimi kavrayarak çıplak göğsüne koydu. Şaşırmıştım.

"Bedenine dokunulmasını sevmediğini sanıyordum."derken kafamı tekrar kaldırıp yüzüne baktım. Gözleri kapalı idi. O yüzden onu izlemek gibi bir şansım vardı. Sürmeli gibi gözleri, uzun kiprikleri, etli dudakları.

Dudakları...

Dudak ısırtan dudakları. Aklıma üşüşen müstehcen sahneleri anında kışkışladım. Bana neler oluyordu böyle? Neden bir adamın dudaklarının tadını merak ediyordum ki? Hem de bana yasak bir adamın.

"O durum sadece erkekler için geçerli ufaklık. Kadınlara dokunmak serbest." derken gözleri hâlâ kapalıydı.

"Anladım. Canın yanıyor mu?" Nasıl hissettiğini merak ediyordum.

"O gördüğün yaralar diğerlerinin yanında sadece sıyrık ufaklık. Daha kötüleri de oldu." dediğinde bedenimden geçen titremeye engel olamamıştım.

"Nasıl yaralardı onlar?" diye sordum bakışlarımı yüzünde dolaştırarak. Hakkında bir şeyler bilmek istiyordum. İçimdeki meraklı kız baş kaldırmıştı bir kere. Sorumdan sonra orman yeşilleri yağmur toplamış bulutlar gibi karardı.

Gözlerini kapatarak derin nefes aldı ve "Belki bir gün anlatırım ufaklık. Şimdi uyu. Yarın yapmamız gereken işler var." dedi. Mavi kelebekler kanat çırparak yine ruhumu okşamıştı. Bu adamın sesine hayranım. Kabul ediyorum.

'Aşık olduğunu da kabul etsen?' diyen Kırmızılı Sürtük elindeki aynaya bakarak rujunu sürüyordu. Ona kafa atma isteğimi zorla bastırıyordum.

Aşık falan değilim ben!

***

Sarhan Şahzade'yi sadece yirmi dört saat yatakta tutabilmişti doktor. Onca ısrar ve tehditlerine rağmen ertesi gün şehrin diğer ucunda küçük mahallede dikkat çekmeyen eski ahşap bir evde diğer adamlarla görüştük. Onlar konuşurken ben konu ile pek ilgilenmediğim için camdan dışarıyı izliyordum. Bembeyaz kar izledikçe insanın içine huzur ekiyordu. Tam transa geçmiş huzurun zirvesini fethediyordum ki o bembeyaz karın üzerinde bir adam tarafından saçlarından sürüklenen kadın beni hızla o zirveden aşağı itti. Kadın canı yandığı halde sesinin çıkmaması için elini ağzına kapatmış adamın kendisini bir çuval gibi götürmesine izin veriyordu. Yumruklarımı sıkarak olanları izlemeye koyuldum. Adam evin önünde durduğunda kadını bıraktı. Tam rahat nefes alacaktım ki pislik herif kadına tekmeler savurmaya başladı. Sabrımın son damlasını da tüketerek derin nefesler alarak evden çıkmak üzere kapıya yöneldim. Sakin kalmak için üstün çaba sarf ediyordum. Olanları evdekiler anlamamalıydı o şerefsizin icabına kendim bakmak istiyordum. Kapı koluna elimi uzattığım sırada;

"Nereye?" Sorusu ile durup arkama dönmüştüm.

"Temiz havada dolaşmak istiyorum." dedim gayet masum bir şekilde.

"Sakın uzaklaşma. Birazdan çıkacağız." derken gayet otoriter ve itaat talep eden ses tonuyla. Cevap olarak kafamı salladım. Ardından kapıyı açarak dışarı çıktım. Hızla patika yoldan yürüyerek herifin bahçesine girdim. Hâlâ kadını tekmeliyordu. Sinir tüm hücrelerimi kamçılayarak tepeme çıkarıyordu. Koşarak adama yaklaştım ve beklemeden yerde gözüme kestirdiğim odunu adamın ensesine geçirdim. Acıyla inleyerek yere düştü. Zaten kör kütük sarhoştu. O yüzden kalkmasına ve neler olduğunu anlamasına fırsat vermeden göğsüne oturdum. Pis yüzünü yumruklamaya başladım. Rusça bir şeyler söylüyordu fakat ben dinlemiyordum. Şiddete her zaman karşıydım. Kadına karşı olanını ise asla affetmiyordum.

"Kalksana lan! Kalkıp beni de dövsene erkeksen. Orospu çocuğu!" Küfür etmeyi sevmiyordum ama bu adam o küfürü hak etmişti.

Adamı dövmek zevkli hâl almaya başladığı sırada güçlü biri tarafından adamdan koparılarak göğsüne bastırıldım. Tam kim tarafından engellendiğime bakmak istiyordum ki burnuma dolan portakal çiçeği ile harmanlanmış amber kokusu o kişinin kim olduğunu söylüyordu.

"Bırak Sarhan öldüreceğim bu pezevengi." diye hırladım sinirle. Tekmelerim havayı dövüyordu. Kendimi ileri iterek Sarhan'ın kollarından kurtulmaya çalışıyordum. Adam yerde hareketsiz halde yatıyordu.

"Sakinleş ufaklık. Pezevengi pert ettin zaten." Sesi... fazla sakindi. Bu beni daha da sinirlendi. Bir kuş gibi çırpınmaya başladım.

"Sakinleşmeyeceğim! Kadının haline baksana." Genç kadın büzüşerek kapının önünde oturmuş, üstü başı kan içindeydi.

Sarhan "Hırçın Kelebek!" diyerek bedenimi kollarının arasında kendine çevirdi. Bir elini kaldırarak ensemi kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı....

16. BÖLÜM

Dudaklarımdaki dudaklar daha sıcaklığını hissedemeden aniden geri çekilmiş ve soğuk havanın onları yalamasına izin vermişti. Sarhan ise bedenimi yavaşça yere bırakarak sırtını döndü ve yürümeye başladı. Arkasından birkaç saniye gözlerimi kırpıştırarak baktım. Şaşkınlıktan sıyrıldığımda sinir olanca gücü ile bedenime vurmuştu kamçılarını. Hırsla arkasından giderek kolunu kavradım. Durdu. Yavaş hareketlerle önce kolundaki elime sonra da sinirden kızarmış yüzüme baktı. Sakindi. Sinir bozacak kadar sakin. Dişlerimi sıktım öfkeyle.

"Beni öptün!" O anı hatırladıkça bedenimden akıp giden yoğun elektriği yok saymaya çalıştım.

Sakinliğini koruyarak "Seni öpmedim ufaklık." dedi. "Sadece sakinleşmen için dudaklarımı dudaklarına dokundurdum." Açıklaması sinir ile gülmeme sebep olmuştu. Fakat kendimi toparlayarak ciddileştim. Önüne geçerek işaret parmağımı göğsüne vurdum.

"Sen be-ni öp-tün as-ker..." dedim hece hece. Ben konuşuyordum ama o dinlemiyormuş gibi göğsündeki parmağıma bakıyordu, sanki biraz sinirliydi.

"Lafımı tekrar ettirme ufaklık." Hâlâ seni öpmedim masalında ısrar ediyordu. Kahvelerimi yeşillerine sabitledim. Buz gibilerdi ama geri çekilmedim. Lafımın arkasındaydım. Beni öpmüştü.

"Öptün!" dedim sıkılı dişlerimin arasından. Bir şey söylemeden beni onaylar gibi kafasını salladı. Şaşırdım. Bu kadar çabuk mu pes etti yani?

Kaşlarımı çatarak onu izlerken bana doğru eğildi. Bakışlarını yüzümde dolaştırdı usulca. Yüzü çok yakındı ve kalbimin hızla çarpma-

sına neden oluyordu. Buzları çözülen yeşilleri dudaklarımda fazla oyalanmış, nefes nefese kalmama sebep olmuştu.

"Demek seni öptüm." Bakışları oksijene ihtiyaç duyan ciğerlerime yaşam vermek için açılan dudaklarımdaydı.

"Hı hı." derken kahvelerim benden bağımsız az önce dudaklarıma dokunan dolgun dudaklarına kaydı. Vişne renkli dudaklar dikkat dağıtıcıydı. Az önce *'beni öptün'* diyerek yaygara çıkaran Ömür Doğan nereye kaybolmuştu hiçbir fikrim yoktu. Bedenlerimiz çok yakın duruyordu ve teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Hafifçe eğilerek dudaklarını dudaklarıma sürttü. Bedenim aniden gelen sıcaklık ile titredi. Dizlerim bedenimi yere düşürmek için titrediğinde güçlü kollarına tutundum. Sarhan da belimi kavrayarak bedenimi sert bedenine yasladı.

Onu hissetmek... Garipti!

Ben hislerimle uğraşırken dudakları dudaklarımı kavradı...

Öpmüştü... Bu sefer beni gerçekten de öpmüştü...

Dudakları yıkıcı katrina kasırgası gibi zihnimin her köşesini yerle bir etmişti. Düşüncelerimi, ilkelerimi, kurallarımı önüne katarak götürmüştü. Şu an kalbim küçük bir serçe kadar ürkekti. Atmaya korkuyordu. Sanki hızlanırsa infilak edecekti. Dudaklarımı yakan sıcaklık bedenimi titretiyordu. Bedenim kışta kalmış, dudaklarım bahara ulaşmıştı.

Bunun dışında iki cinsin birbiri arasındaki müthiş yapboz parçalarına bölündüğünü fark etmiştim. Kadın bedeni ve erkek bedeni sanki ortadan yırtılmış bir tablo gibiydi. Tablo her halükarda süper olduğu için ayrı ayrı da olsa parçalar güzel ama birleştiğinde ki o uyum... bütün parçaların birbirine uyumu ve iki şeklin dengesi müthişti. Öpücükte de böyleydi bu. İki farklı dudağın birleştiğinde ki ahenk harikaydı.

Ayrıldığımızda pişman olacağımı bilsemde dudaklarımı eriten o sıcaklığa karşı koymadım.

Koyamadım...

Beceriksizce karşılık vermeye çalıştım ona. Dudakları vişne reçeli gibiydi. Hem tatlı hem ekşi. En sevdiğim.

"Mmm." diyerek memnun mırıldamalarım eşliğinde kendimi ona bastırarak kollarımı boynuna doladım.

Birkaç saniye sonra geri çekilip, dudaklarını kulağıma sürterek "Artık beni öptün diyerek beynimi sikebilirsin ufaklık. Çünkü seni öptüm." Sesi boğuk ve davetkardı. Az önce dudaklarımda olan dudakları şimdi kulağıma dokunuyor içimde hiç bilmediğim duyguları uyandırıyor, bedenime ateş basıyordu. Utançla yüzümü göğsüne gömdüm. Hayalime doluşan görüntüler yüz kızartıcıydı. Kollarım boynundan beline inmişti. Ne ara olmuştu bu? Hiçbir fikrim yoktu.

"Unutmak istiyorum." En iyisiydi unutmaktı. Yoksa işler çığırından çıkacaktı.

"Unutalım." Sesi düzdü ve ne hissettiği anlaşılmıyordu. Belki de iyi öpüşemediğim için unutmak istemişti. Ne de olsa o bu konuda profesyoneldi.

Kırmızılı Sürtük kafasını sallıyordu alayla gülerek. Kaşlarımı çattım sinirle. Sürtüğe tepki veremeden bedenimi saran soğuk ürpermemi sağlamıştı. Beni yere bırakmıştı. Takatsiz kalan dizlerim titremişti. Dirseğimi tutarak düşmeme engel olduğunda çatallaşan sesimle "Teşekkür ederim." dedim.

Sessizlik yemini etmiş gibi tek kelime etmeden yanımdan geçti ve kadına doğru yürüdü. Elini uzatarak Rusça bir şeyler söyledi. Kadın kan revan içinde, patlamış dudağına rağmen minnetle gülümsedi Sarhan'a. Elini kendisine uzatılan elin içine bıraktı. Kalkarken acıyla inlemişti. Yüzümü buruşturdum. Kim bilir canı ne kadar yanmıştı. Tam düşecekken Sarhan belinden yakalayarak düşmesini engelledi. Hırsla yerde baygın yatan adama baktım. Onu öldürmek geçiyordu içimden.

***

Ertesi gün Kayseri'ye gitmek için yola çıktık. Bu sefer yanımda Sarhan değil Elhan vardı ve ben uyuyormuş gibi yaparak onunla konuşmaktan kaçıyordum. O bilmesede kaç saattir gözlerinin içine bakamıyordum. Sanki bakarsam ağabeyi ile ne halt yediğimi anlayacaktı.

Elhan "Berivan bininci kez arıyor abi." dedi Sarhan'a hitaben. Gözlerimi açmasam da ona söylediğini biliyordum. "Lalin de ses kaydı göndermiş." derken sesinden güldüğünü anladım.

"Ne diyor küçügüm?" diyerek başkalarına karşı kamuflaj gibi kullandığı düz ses tonu Lalin diyince çırılçıplak kalıyor, salt sevgi kokuyordu. Gözlerimi açtım yüz ifadesini görmek için. O kadar güzeldi ki. Yeşilleri parlıyordu.

Elhan "Açıyorum abi." diyerek ses kaydına dokundu. Uçağı Çilek kızımın cıvıl cıvıl sesi doldurdu. "Aşkım amcam. Nasılsın?" diyordu mutlu sesle "Aşkım babam nasıl? Yanında mı? Baba seni çok özledim ben. Geceleri asker montuna sarılarak uyumaktan sıkıldım." derken ki iç çekişi içimi burkmuştu. "Çabuk gel. Halası hediyesini bekliyor. Öptüm, dudaklarımı gıdık gıdık yapan sakallı yanağından." bir öpücük sesi ile ses kaydı sonlanmıştı. Sarhan'a bakmak için kafamı çevirdiğimde gitmişti.

"Lalin'le konuşuyor kesin." dedi Elhan beni aydınlatmak adına.

Eve vardığımızda kapının önünde bizi bekleyen Çilek kız tebessüm etmeme neden olmuştu. Arabadan inen babasına çığlık atarak koştu.

"Aşkım babam gelmiş." Derken kollarını açarak babasının kendisini almasını beklemeye koyuldu. Mavilerindeki çocuksu mutluluk görülmeye değerdi. Sarhan fazla bekletmeden kızını kucağına aldı.

"Benim biricik, güzel kızım." Sarhan Şahzade, şu an dünyanın en güzel aşk şiirinin dizeleri dudaklarından dökülse az önce kurduğu cümle hepsini ezer geçer. Sesinin tonlaması o kadar güzeldi ki. Sesinde sevgiyi ve özlemi soludum. Dolan gözlerimi kırpıştırarak gelen yaşları engellemek istedim.

Lalin dolu dolu mavileri ile gülümseyerek babasının yüzünü minik avuçlarının arasına aldı. Küçük pembe dudaklarını adamın yüzünün her köşesine koklayarak dokundurdu. Dudaklarını öptüğünde yutkundum.

O dudaklar...

Kafamı iki yana salladım. Unut onları!!!

"Seni çok özledim babam." dedi yüzünü adamın boynuna gömerken.

"Ben de özledim küçügüm." derken kızının sarı saçlarını okşuyordu.

Çilek kız babası ile bir süre daha hasret giderdikten sonra nihayet bize de sıra gelmişti. Kucağıma alıp öptükten sonra sıkıca sarıldım kü-

çük bedenine. Ben boynunu koklayarak dünyanın en güzel kokusu ile kendimden geçerken Lalin saçlarımla oynuyor ve konuşuyordu.

"Bugün halamın doğum günü abla." dediğinde şaşkın bakışlarımı bizi izleyen Elhan'a çevirdim. Kafasını sallayarak Lalin'i onayladı.

"Neden söylemedin?"

"Hediye için mi soruyorsun?" diyerek soruma soruyla cevap vermişti. "Hediyelerimizi asistanım çoktan halletti güzelim." dediğinde sinirlenmiştim. O *asistan* benim hangi hediyeyi alacağımı nereden bilebilirdi ki?

"Benim Berivan'a ne hediye almak istediğimi o asistanın nereden bilecek ki?"

"Peki sen Sarhan Şahzade'yi Moskova'da herhangi bir alışveriş merkezine sokabilir miydin?" Sorusuyla ağzıma hayali bir bant çekmişti. Sokabilir miydim? Bu sorunun cevabı tabii ki kocaman bir HAYIR'dı. Hâlâ yaşamak istiyorsam asla öyle yapmazdım. Elhan cevabı zaten biliyordu. O yüzden gülümseyerek;

"Haydi parti başlayacak birazdan. Üzerimizi değişelim güzelim." dedi Lalin'i kucağımdan alarak.

İki saat sonra doğum günü partisi başlamıştı. Ve ben dinlenmeye fırsat bulamadan Berivan denen gamzeli güzel tarafından rehin alınarak türlü türlü moda işkencesine maruz kalmıştım. Nihayet işkence son bulduğunda üzerimde mini mor bir elbise ve topuklu ayakkabı vardı. Saçlarımı düzleştirmişti ve sıkı bir at kuyruğu yapmıştı. Yüzümde hafif makyaj vardı. Beğeni dolu ıslık çalan Berivan'a çevirdim bakışlarımı aynadan.

"Abim sana yeniden aşık olacak abla." Kendisi henüz on sekiz yaşına bassa da bana abla demesi hoşuma gidiyordu. Gülümsedim.

"Hadi aşağı inelim misafirler geliyordur." Şahzade'lerin geri kalanı ile tanışacaktım. Özellikle Elhan'ın babaannesi Ferhunde Hanım ile tanışacağım için çok heyecanlıydım. Sebebini bilmiyordum ama beni sevmesini istiyordum. O yüzden Berivan'ın fazla abartmasına izin vermemiştim.

En önemlisi de tüm bu iki saat boyunca o adamı ve vişne reçeli tadındaki yumuşak dudaklarını unutmuştum.

***

Berivan herkesle sarıldıktan sonra ağabeyinin önünde durdu. Ellerini birleştirerek gözlerinin içine baktı. Sarhan elleri ceplerinde ılık yeşilleri ile karşılık verdi kardeşine. Yüzünde her zamanki sert ifade yoktu. Mikroskop ile baksaydınız gülümsediğini bile görebilirdiniz.

"Hediyelerimi ver abi." dedi çocuksu masumiyetle. Birkaç saniyelik duraksamadan sonra Sarhan ellerini ceplerinden çıkararak kollarını iki yana açtı.

"Gel." dedi mavi kelebeklerin kanat çırptığı sesiyle. Berivan mutlulukla iç çekerek ağabeyine sarıldı.

Ne yani hediyesi sarılmak mı? Kaşlarım kalkmıştı şaşkınlıkla.

Mert'in "Sarhan abi kendi isteği ile sayılı kişilere sarılır Karamel." sözleri aklıma tek şey getiriyordu.

Sarhan Şahzade garip insandı vesselam.

İkinci hediyeyi merak etmiştim.

"Sonra da bana *'Benim Sadık Yarim Kara Topraktır'* türküsünü söyle abi." dediğinde gerçek anlamda şok geçirmiştim.

"Berivan az önce abisine türkü söyle mi dedi?" derken şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Mert gurur kokan sesiyle;

"Evet Karamelim. Abimin çok güzel sesi var ve yılda bir kere şarkı söyler, o'da gamzeli güzelimin doğum gününde." Mert'e gülümsedim. Ben Mert'e bakarak gülümserken birinin beni izlediği hissine kapıldım ve kafamı sol tarafıma çevirdim. Üzerindeki biçimli kaşları birbirine değecek kadar çatılmış, sinirle boyanmış yeşiller gülümseyen dudaklarıma kilitlenmişti. Bakışları ile Moskova'da yaşadıklarımız üşüştü zihnime. Yutkundum. Aniden gelen sıcaklık tüm bedenimi sarmıştı. Hep aynı şey oluyordu. O bana her baktığında bedenimi hiç bilmediğim hisler sarıyordu. *'Unutalım.'* demiştim ama gözlerimi her kapattığımda beynime hançerini saplayan o anlar oluk oluk kanımı akıtarak unutmama izin vermiyordu. Niye sinirlenmişti ki şimdi?

"Ben hazırım kuzen." düşüncelerimi baltalayarak onları yarım bıraktığı için Bedran'a minnetle baktım. Bedran Şahzade, Demirhan Bey'in kardeşi Alihan Bey'in oğluydu. Elinde sazı Sarhan'a bakıyordu gülümseyerek. Sarhan kafasını sallayarak Berdan'ın sandalyeye oturmasını izledi. Kollarında kardeşi vardı ve belli ki o türküyü o şekilde söyleyecekti. Bedran sazın tellerine dokunarak çok sevdiğim Aşık Veysel'in *'Benim Sadık Yarim Kara Topraktır'* türküsünü başlatmıştı.

Dost Dost Diye Nice Nicesine Sarıldım

Dost Dost Diye Nice Nicesine Sarıldım

Benim Sadık Yarim Kara Topraktır

Beyhude Dolandım Ey Yar Boşa Yoruldum

Benim Sadık Yarim Kara Topraktır, Kara Topraktır.

Ve o ilahi sesi duyana kadar Bedran'ın çok güzel saz çaldığını düşünüyordum. Hayran olacak kadar güzeldi sesi. Sanki Davut Peygamber insanı huşu içinde bıracak kadar güzel sesini bu adama emanet etmişti. Tüylerim diken diken olmuştu. Ellerimi kollarıma sürterek gözlerimi kapatmıştım. Sadece sesini dinliyordum. Hani derler ya müzik ruhun gıdasıdır diye? Hah, o laf tam da şu sese, müziğe uygundu. Ruhumuz resmen tıka basa doyuyordu.

***

Müge çıplak bedenine sardığı çarşafa tutundu. Birkaç dakikadır aklında dönüp duran ismin sahibinin kim olduğunu deli gibi merak ediyordu. Derin bir nefes alıp, karşısında giyinen adamın üzerinde gezidirdi bakışlarını. Bitmişti artık. Üç senelik ilişkisi bitmişti. Kendi salaklığı yüzünden bitmişti hem de. Giyinmeyi bitiren adama baktı ve cevap alamayacağına emin olduğu soruyu sordu. Çünkü onu bir daha göremeyecekti biliyordu.

"Han!" diyerek aynada saçlarını düzelten adama seslendi. Sarhan kendisine seslenen kadına baktı yeşilleri sorgular gibi bakıyordu.

"Ne oldu Müge?" Sesinde duygudan eser yoktu. İçi yandı kadının, kendini toparlayarak dudaklarına yapışmış soruyu kopardı kanatarak.

"Ömür kim?" diye sordu son nefesini verir gibi. Genç adamın kaşları çatılmıştı. Ömür de nereden çıkmıştı?

"Ne diyorsun sen?" derken sesi sertleşmeye başlıyordu. Omuz silkti kadın. Bunu sormak en doğal hakkıydı onun.

"Biraz önce içime boşalırken ismini inlediğin Ömür'ü diyorum. Kim o?" Son sevişmelerini böyle hatırlayacak olmak üzüyordu kadını. Kendisini sevmese bile kocasıydı, onunla sevişiyordu öpüşmese de. Ama yarın o da olmayacaktı. Hüzünlü bir nefes çekti içine. Kalbindeki sızı canını yakıyordu. Yutkundu. Adamın ceketini almasını izledi dün gece bıraktığı koltuktan.

Dün gece... güzeldi... özeldi... ve sondu...

Sarhan Şahzade birlikte olduğu kadını sevmese bile sevişirken onunda zevk almasını sağlardı. Yatakta kendini düşünecek kadar bencil biri değildi. Ve birlikte olduğu kadından başkasına da dokunmazdı asla. İmam nikahı olmadan kimseyle birlikte olmazdı. Yarın Müge ile nikahı bozulacaktı. Özgür kalacaktı. İstediği kadına dokunabilecekti. Bu gerçek ile titredi kadın. Kıskanıyordu onu. Aşıktı çünkü. Aşık insan kıskanırdı değil mi?

"Sana dün tazminat olarak ne istediğini sordum." İçini eriten güzel ses ile çıkmıştı transtan. "Ve sen de son kez sevişelim dedin Müge." dediğinde kafasını salladı kadın. "Ben son isteklere önem veren bir adamım biliyorsun. Sana da istediğini verdim. Gerisi ile ilgilenme!" Yakınında duran ve belki son kez gördüğü yüze bakıyordu aklına kazımak ister gibi. Gidiyordu. Bir daha gelmeyecekti. "Yarın artık karım olmayacaksın. Fakat hesabına her ay para yatacak. Ev zaten senin." dediğinde Müge'nin yanakları gözyaşları ile ıslanmaya başladı. Sarhan onun üzüldüğünü biliyordu elbette. Fakat yapacak bir şeyi yoktu. Bitmişti her şey.

"Gitme." dedi Müge cılız ve yalvaran bir sesle.

"Beni aptal yerine koymasaydın gitmezdim Müge." derken sesi hafif sinirli çıkmıştı. "Seninle olmak hoşuma gidiyordu. Büyüyü sen bozdun ben değil." İtirafı kadının gözlerinin mutlulukla parlamasına sebep olmuştu.

Adam gittikten sonra gülümseyerek elini karnına koydu. Bir iki hafta önce doğum kontrol haplarını almayı bırakmıştı. Doktora gitmiş

hamile kalmasında bir sorun olmayacağını öğrenmişti. Sarhan'ın son isteklere önem verdiğini bildiği için *'Son kez sevişelim'* demişti.

"İnşallah bir Şahzade'de ben doğururum." dedi karnını okşarken.

Sarhan evden çıkarken fazlasıyla sinirliydi. Hem kendine hem de ismini inletecek kadar bilinçaltına yerleşen küçük cadıya. Onu öpmesinin üzerinden tam iki hafta geçmişti. İstanbul'a geri dönmüşlerdi ve yaraları hızla iyileşiyordu. Kendi deyimi ile ufaklık bazen evine geliyor kızı ile oynuyordu. Onlar oynarken ki masum, mutlu halleri aklına gelince sinirle direksiyona vurdu.

"Sikeyim." diye bir küfür savurmuştu düşüncelerine.

Unutmak istiyorum demişti o gün. Bu hem sinirlenmesine hem de içten içe gülmesine neden olmuştu. Kendisi ile nasıl çeliştiğini ve savaştığını görebiliyordu. İlk öpücüğü olsa da unutmayı seçmişti. Belli ki Elhan'a çok değer veriyordu. Kafasını iki yana sallayarak aklındaki, az sonra yapacağı şeye odaklandı. Bir saat sonra evin önüne geldiğinde görmek istediği kişinin evde olmasını umuyordu.

***

Ömür...

Lalin öğle uykusunda olduğu için evin arkasındaki küçük ormanı dolaşmaya çıkmıştım. Orman diyordum çünkü burada her çeşit meyve ağacı vardı. Her yer yemyeşildi. En çok sevdiğim mevsimdi bahar. Bahar geldiğinde kendimi yenilenmiş gibi hissediyordum. Tertemiz havayı ciğerlerime çektim. Kollarımı açarak etrafımda döndüm.

"Mmm." diye mırıldandım memnunca. Gülümseyerek kafamı iki yana salladım. Dışardan bakan biri bana deli derdi kesin.

"Gülümseyince çok çirkin oluyorsun ufaklık." diyen sesi duyunca gülümsemem yüzümde dondu.

Bu... biraz acıtmıştı...

Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Ağır ağır arkamı döndüğümde kollarını göğsünde toplamış, omzunu ağaca yaslamıştı. Beni ifadesiz bir suratla izliyordu.

"Ama Elhan gülümsememi seviyor." dedim meydan okurcasına. Aynı onun gibi kollarımı göğsümde toplamıştım. Verdiğim cevabın anlamı Elhan seviyor sen sevmesende olurdu. Tek kaşını kaldırdı.

"Demek Elhan seviyor." diyerek aramızdaki kısa mesafeyi kapatmıştı.

"Hıhı. Seviyor." derken yine onun çekim alanına girmiştim. Beynim durmuştu, elini kaldırarak yanağıma koydu. Sıcak avuçları beni sarhoş ediyordu. Gözlerimi kapatmamak için kendimle büyük savaş içindeydim.

"Toplum içinde gülümsemesen iyi edersin ufaklık."dediğinde yine anlamını çözemediğim cümleler kurmuştu.

Kaşlarımı çatıp; "Ned-" daha ben neden diye soramadan dudakları dudaklarımı kavramıştı. Yine aynı şeyler olmuştu. O beni öperken Dünya'yı unutmuştum. Geri çekildiğinde;

"Beni durdur ufaklık." dedi soluklarının arasında. "Seni istememe izin verme." O konuştukça mavi kelebekler kanat çırparak kalbimi havalandırmıştı.

"İstesen ne olur ki?" diye sordum salakça. Önümüzdeki hafta beni isteyeceklerdi ama ben müstakbel nişanlımın ağabeyi ile öpüşüyordum. Saçlarımı geri iterek kahvelerimi esir aldı orman yeşilleri.

"Çünkü ben istediğimi her zaman alırım!" Sesindeki kararlılık içimi titretmişti. Ne demişti ilk karşılaşmamızda? *'İmkansız benim için sadece bir kelime ufaklık'*

O isterse alırdı biliyorum. Ya ben? Ben onun olmayı istiyor muydum? Sahte de olsa bir kocam olacaktı. Elhan'a bunu yapabilir miydim? Onu ağabeyi ile aldatabilir miydim?

'Mantıklı tarafım dehşet içinde hayır diye haykırsa da, Sarhan diyerek inleyen' Sürtük yanım zevkle kafasını sallıyordu.

"Peki ya durdurmak istemiyorsam?"

17. BÖLÜM

Ömür...

Dedim değil mi? Az önce ben kayın biraderime beni istemesini söyledim. Dolayı yoldan olsa da söyledim. Yok ya dolayı yolla değil direkt söyledim. Biriniz beni vurun.

Mantıklı yanım dehşet içinde çığlık atarak benden kaçmıştı. Kırmızılı Sürtük ise kırmızı dans elbisesi ile çılgınca dans ediyordu. O kelimeleri nereden çıkardığını bilmediğim dilimi koparmak ve kızgın yağda kızartmak istiyordum şu an. Yanaklarım alev aldı saniyesinde. Yüzüne bakamadım. Alt dudağımı dişleyerek utançla kafamı göğsüne gömdüm. O ise bedenimi sararak çenesini tepeme bastırdı.

"Beni durdurmazsan yanarız ufaklık." sesi... o kadar güzeldi ki, bile isteye o ateşe atlamak istedim. "Bir tek biz değil herkes yanar." derken haklıydı. Ailelerimiz Elhan ile nikahımızı gerçek sanıyordu. Böyle bir deliliğe kalkışırsak yanardık. Cayır cayır hemde.

Peki ben neden kendimi bu adamın kollarında tamamlanmış gibi hissediyordum? Sanki eksik parçamı bulmuştum ona dokunduğumda. Ruhum kayıp eşini bulmuştu sanki. Bulmuştum ama bulduğum anda da kaybetmiştim onu. Biz asla *biz* olamazdık.

Yasaktık... günahtık...

Bu gerçek ile kalbim acı içinde burkuldu. Göğsümü delen bu acıyı bastırmak için daha sıkı sarıldım beline.

"O zaman sende ikide bir gelip beni öpme asker." Sesim yüzümü göğsüne gömdüğüm için boğuk çıkmıştı.

"Tadını aldım bir kere ufaklık." dediğinde kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Yanarız diyen sensin ama." derken kaşlarımı çatmıştım. Kendisi ile çelişiyordu bu adam. Koyu yeşillerini yüzümde dolaştırdı usulca. Geçen her saniye sabırsızlığım artıyordu. Bir kelime çıksa ağzından ne olurdu sanki?

"Yanacağız zaten." Yüzümü yakarak dolaşan orman yeşilleri dudaklarımda duraksamıştı. Neden öyle dediğini sormak için dudaklarımı araladığımda bana doğru eğilerek kelimelerimi geri yutmamı sağlamıştı. Hızla kaymışlardı boğazımdan aşağı. Tam vişne tadını alacağım sırada ağzımdan iradem dışında çıkan isim ikimizi de durdurmuştu.

"Elhan." deyivermiştim bir anda. Onu görmezden gelemezdik. Kocam olacaktı ama en önemlisi onun kardeşiydi. Geri çekilmişti o an. Yüzümü yalayan serin hava içimi dondurmuştu. Ondan uzaklaşmak hoşuma gitmemişti. Ve bu iş gittikçe korkunç hâl almaya başlıyordu.

"Bir gün beni Elhan bile durduramayacak ufaklık. O zaman seni alacağım." derken sesi yemin eder gibi çıkmıştı.

***

Sonunda hazırlanmam bittiğinde aynada kendime şöyle bir baktım. Fena değildim. Yüzümde varla yok arası makyaj ve üzerimde dantel detaylı, pudra rengi, dizimin üzerinde biten yarım kollu kloş bir elbise vardı. Duygu saçlarımı ensemde dağınık bir şekilde toplamış önden bir iki saç telimi serbest bırakmış, yaşıma uygun hale getirmiş ve pudra rengi elbisemin asaletine asalet katmıştı. Çiçek kokulu parfümümü de sıktıktan sonra tamamen hazırdım.

"Seni alacak adam çok şanslı."Annemin sesini duyduğumda ona döndüm. Kayseri'den Rusya'ya gitmek için apar topar İstanbul'a dönerken Duygu ve onu arkamda bırakmıştım. O günden beri de yüz yüze gelmemiştik. Gözleri dolu dolu izliyordu beni. Bense onun ağzından çıkan kelimelere takılmıştım. Bana o küçük ormanda *'seni alacağım'* dedikten sonra gitmişti. En son o gün görmüştüm onu. Operasyona çağırmışlardı ve iki haftadır da yoktu. Oysa gece gözlerimi kapattığımda rüyalarımı süslüyordu.

Beni nasıl alacaktı ya da alacak mıydı? Bilmiyorum. Ama o beni öptükten sonra ortaya çıkan aşırı duygusal yanım duyduğu sözler ile çok mutlu olmuştu.

Kafamı iki yana sallayarak anneme doğru yürüdüm. Aklımdan çıkması lazımdı.

Hem de hemen...

Kollarını açarak beni bekliyordu. Küçük bir kız gibi koynuna sığındım. Saçlarımı koklayarak öptü. Ağlamamak için alt dudağımı sertçe ısırdım.

"Benim ipek saçlım gelin mi oluyor?"

"Hı hı..." diyebildim sadece.

"Elhan iyi bir adam, seni çok mutlu edecek biliyorum." Beni mutlu edecekti. Bunu bende biliyordum. Ama... aması vardı işte. Karmakarışıktım. O adam beni öptüğünden beri aklım benden uzak duruyordu. Hep ondaydı ve bana hiç uğramıyordu. Hepsi onun suçuydu. Beni öpmeseydi aklım da bu kadar karışmazdı.

Mantıklı iç sesim *'Kalbin daha karışık...'* dedi. Kalbim neden karışık olsun ki?

O an göğsümün kıyısına tatlı bir acı vurmuştu. Kalbim titremişti o acıyı hissedince. Anneme daha sıkı sarılıvermiştim.

"Anne-kız sarılması demek." diyen Duygu'nun muzip sesini duyunca annemden ayrılarak ona döndüm. Beni baştan aşağı süzdü ve dünyanın en güzel resmini yapmış ressam edasıyla "Vay be! Duygu Eroğlu sen neymişsin?" dedi. Manyaktı, çatlaktı ama benim tek arkadaşımdı. Sadece birkaç ay olmuştu onu tanıyalı ama sanki hayatımda hep var olmuş gibiydi. Gülümsedim ve etrafımda döndüm.

"Gerçekten güzel oldum mu?" Aslında hazırlanmaya başlarken böyle bir düşüncem yoktu. Güzel olmak gibi bir derdim olmamıştı. Sebepsizce güzel olduğumu söylemesini istemiştim.

"Elhan sana yeniden aşık olacak. Kuzum, o kadar güzelsin ki..." derken yanıma gelip yanağımı okşadı. Benim güzel arkadaşım, küçük annem.

"Geliyorlar." diyerek içeriye nefes nefese giren Berivan'a baktık üçümüzde. Evet Berivan bizimleydi. Kız tarafı olmak istemişti. Ben de

seve seve kabul etmiştim. Kız isteme Duygu'nun evinde olacaktı. Emre kendi evini teklif etse de kabul etmemiştim. Ben zengin biri değildim. Başkasının evini kendiminmiş gibi gösteremezdim. Beni kabul eden böyle kabul edecekti. İki oda bir salon küçük apartman dairesinde.

"Hadi kızım. Hazırlanman bittiyse çıkalım." diyen annemin telaşlı sesini duyduğumda gülümsedim.

Anneler...

Her zaman telaşlılardı. Odamdan çıkarken

"Abla çok güzelsin." diyen gamzeli güzele teşekkür tebessümünü sundum.

"Avukat Hanım sağ olsun." dedim Duygu'ya bakarak. Duygu akşam güneşinden ödünç aldığı kızıl saçlarını savurdu kendini beğenmiş tavırla. Bu hareketine hepimiz gülmüştük. Sesimize Emre çıkmıştı mutfaktan. Elinde kahve dolu kupasıyla;

"Neye gülüyorsunuz siz?" diye sorduğunda Berivan'ın alt dudağını dişleyerek kafasını eğmesi gözümden kaçmamıştı. Emre'ye *'abi'* dememesi de dikkatimi çekmişti doğrusu. Bunu ona daha rahat ortamda soracağımı aklıma not ederek abicanıma baktım. Takım elbise içinde harika görünüyordu.

"Seni kimseye vermesem mi?" dedi bana bakarak ciddi bir surat ifadesi ile düşünür gibi yaptı.

"Neden abi?" diye sordum oyununa katılarak.

"Elhan için bile fazla güzelsin." dediğinde gülerek ona sarıldım. Dikkatle saçımı öptü. Saçlarım dağılırsa hesap vereceği bir adet Duygu vardı. Biliyordu. Kapı çaldığında birbirimizden ayrıldık.

Gelmişlerdi. Birkaç dakika sonra beni isteyeceklerdi. Sebebini bilmediğim bir heyecanla avuçlarımı birleştirdim. Derin bir nefes alarak Emre'nin kapıyı açmasını izlemeye koyuldum.

'Sakin ol Ömür... Bu sadece bir formalite.' diye kendi kendime söylediğim kelimelere o kadar odaklanmıştım ki Berivan'ın;

"Asker abim de gelmiş." demesi ile derin bir uykudan uyanır gibi hızla kafamı kaldırarak kapıya doğru baktım. Kalbim kıştan bahara geçmiş kuşlar gibi çırpınarak göğsüme çarpıldı.

Sarhan Şahzade tüm ihtişamı ile içeri giriyordu. Üzerindeki siyah takım elbise bedenini sararak asaletine asalet katmıştı. Kar beyazı gömleği göz kamaştırıyordu. Saçları takımın ciddiyetine zıt olarak asi bir şekilde özgürlüklerini ilan etmişti.

Onu izlemeye o kadar dalmıştım ki beni izlediğini çok sonra fark etmiştim. Yüz ifadesi her zamanki gibi donuktu ama yeşil gözleri anlamadığım bir duygu ile dolaşıyordu üzerimde. Sanki yeşil orman yanıyordu. Ben o ormanda yanmaya yüz tutmuşken koluma atılan çimdikle kendime geldim. Alt dudağımı ısırarak kahvelerimi yeşillerinden kopardım. Kolumu çimdikleyen anneme baktığımda kaş göz işareti ile ileriyi gösteriyordu.

Kafamı annemin işaret ettiği tarafa çevirdiğimde tanımadığım iki kişi bana bakıyordu. Kadın yaşına rağmen çok güzel ve bakımlıydı. Adama baktığımda aynı Demirhan Beyle ilk karşılaştığımızda yaşadığım hisleri yaşadım. Sarhan yaşlı adama daha çok benziyordu. Tek farkları gözleriydi. Adamın gözleri siyahtı ve Sarhan gibi soğuk bakıyordu. Bakışları ile beni ezerken seslice yutkundum. Beni sevmemişti galiba. Bakışlarımı ondan zorla da olsa kopararak yanındaki kadına baktım. Yaşlı ama asil bir kadındı. Hemen ona doğru yürüyerek elini öptüm. Gülümseyerek beni kendinden uzaklaştırdı ve baştan aşağı inceledi.

"Aferim benim torunuma. Güzel kız sevmişsin." derken sesinden sevgi akıyordu. Sonra beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. Bu kadını sevmiştim. Sıcak kanlı olduğu aşikardı. Kadından ayrıldığımda Elhan yanıma gelmişti. Belimi kavrayarak;

"Güzelim ilk aşkımla tanış. Babaannem Ferhunde Şahzade." dedi babaannesinin yanağından makas alarak. Ferhunde Hanım nazlı kız edasıyla göz süzdü torununa. Gülme isteğimi bastırarak

"Hoş geldiniz efendim." dedim saygıyla.

"Bana babaanne de kızım." İsteği gülümsetmişti. İyi insanlarla tanışmak güzeldi. Bu aralar iyi insanlar konusunda şans benden yanaydı.

"Peki babaanne." Cevabım hoşuna gitmiş olacak ki omzumu sıvazlamıştı.

Elhan "Şimdi de amcam Burhan Şahzade ile tanış." diyerek beni donuk siyah gözlü adamın önüne getirdi. Bir dakika önceki sıcak hava birden buz kesmişti. Korkumu belli etmemeye çalışarak

"Hoş geldiniz." dedim ve eline uzandım. Elini öpüp alnıma koyduktan sonra Elhan'ın yanına geçtim.

"Demek Lalin'in Ömür ablası sensin." derken sesi fazlasıyla otoriterdi. Ses tonu karşısındaki kişinin hipnotize olmuş gibi onun sözlerine koşulsuz itaat etmesini sağlayabilirdi.

"Evet efendim." dediğimde herhalde Lalin beni anlattı diye düşündüm. Kafasını sallayarak Elhan'a baktı. Anlamadığım bir bakışmaydı aralarındaki. Ve rahatsız ediciydi.

Burhan Bey, Elhan'a bakarak *'Yaptığın şey yanlış* oğlum. Abini kaybedebilirsin.' İtalyanca bir şeyler söylemişti. Elhan ve Amcasının ne konuştuklarını anlamamıştım. Ama amcasının söylediklerine cevap olarak Elhan sadece gülümsemesi ile iyi bir şey konuştuklarını düşündüm.

Onlara gülümseyip Demirhan Bey ve Selma Hanıma hoş geldiniz dedim. Sarhan ile sadece tokalaşmıştım. Teni tenime değdiğinde bedenimi saran ateşle inlememek için kendimi zor tutmuştum.

***

"Tuzu çok koy abla." diyen Berivan'a gözlerimi kısarak baktım.

"İki çay kaşığı koydum Berivan. Yeter bence." derken açıkçası Elhan'a acıyordum. Formalite evlilik için o kadar tuzlu kahve içmeyi haketmiyordu.

Hoş geldiniz ve hal hatır faslı bitmiş sırada kahveler içilip, isteme faslına geçilecekti. Hiç aklımda yokken Berivan kanıma girerek ağabeyinin fincanına tuz koymamı sağlamıştı. Şahzadelerin ikna kabiliyeti oldukça yüksekti.

Kahveleri yaptıktan sonra tepsiye koyarak mutfaktan çıktım. Elhan'ın tuzlu kahvesini diğerlerinkinden ayırmıştım. Kahveleri dökmeden salona sağ salim getirdiğim için içimden kendimi tebrik etmiştim.

Kahveleri ikram ettikten sonra elimde tepsi kenara çekildim. Rahatlığım birkaç saniye sürmüştü.

"Ulan şekersiz kahve içiyoruz diye içine tuz da koymak zorunda mısınız?" diyen Sarhan'ın tok sesi salonda bomba etkisi yaratmıştı.

Duyduklarımın şokuyla gözlerim sonuna kadar açılmıştı. Nasıl yani, ben tuzlu kahveyi Sarhan'a mı vermiştim?

Allah'ım beni yanına al lütfen. Bu utançla yer yüzünde gezemem ben. Yanaklarımı ateşleyen utanç bedenimi titretiyordu.

"Abi o... şey Elhan içindi. Fincanları karıştırdım galiba. Özür dilerim." Abi kelimesi dilime iğne gibi batsa da umursamamaya çalıştım. Allah aşkına beni öpmüştü. Bu gerçek ağzımı mühürlüyordu. O adam benim ağabeyim olamazdı.

"Neden? Kardeşime kastın mı var senin?" diye sorunca onun bu adeti bilmediğini anladım. Kimseden çıt çıkmıyordu. Maç izler gibi izliyorlardı bizi.

"O kahveye tuzu Elhan abimin Ömür ablayı ne kadar istediğini anlamak için koymuştuk. Sana kısmetmiş." diye açıklama yapan Berivan'a minnet dolu gözlerle baktım.

"İyi." diyerek tek dikişte bitirmişti tuzlu kahveyi. Gözlerime bakarakta fincanı tabağına koymuştu.

Sarhan Şahzade bu hareketiyle beni istediğini alenen göstermişti.

18. BÖLÜM

Beni istiyordu...

Yaptığı hareket azıcık kalan aklımı da toz taneleri misali kafamın içinden silip süpürmüştü. İsteme nasıl bitmişti? Yüzükler nasıl takılmıştı? Farkında bile olmamıştım. Olanları bir sis perdesinin arkasından izlemiştim sanki. Şimdi ise yatakta uzanmış parmağımdaki nişan yüzüğüme bakıyordum. Artık resmen Elhan ile nişanlıydım. Adım adım evliliğe doğru gidiyorduk. Nikâh günü bile belli olmuştu. Yedi mayıs, yani on gün sonraydı. Ben kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuşken duyduğum kelimeler elini uzatarak boğulmaktan kurtarmıştı beni.

"Elhan'ın abisi de taş gibi maşallah." diyen Duygu'ya çevirdim kafamı. Bana bakıyordu. Şüphe bir sis gibi çökmüştü acı kahverengi gözlerine. "Sizi gördüm Ömür." Sözleri yatakta dikleşmemi sağlamıştı.

"Neyi gördün?" diye sordum sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak. Neyi gördüğünü bal gibi de biliyordum aslında. Bizi birbirimize bakarken görmüştü kesin.

"O değil mi?" Gözlerini kısarak tepkimi izliyordu. "Şu orman yeşili..." dedi merak kokan sesiyle.

"Kim?" diyerek hâlâ elinden kurtulmaya çalışıyordum. Ama nafile olduğunu da biliyordum. Duygu Eroğlu hafife alınacak bir kadın değildi. Elinden şüphe ettiği hiçbir olay kurtulmamıştı. Nitekim öyle de olmuştu. Bana tek kaşını kaldırarak bakıyordu.

"Anlat!" demesiyle sanki bu emri bekliyormuşum gibi gözlerimi odanın içinde gezdirerek; "Beni öptü." Bu ani çıkışım beni bile şoka

sokarken Duygu kim bilir ne haldeydi. Elimi ağzıma kapatarak ona döndüğümde tam tahmin ettiğim gibi yine Duygu yerine karşımda kocaman mavi bir ekran vardı.

On dakika sonra "Dudaktan mı?" diye sordu. Gülmemek için derin nefes alarak kafamı salladım. Gözleri irileşti.

"Beni istiyor Duygu'm." Ona şok üstüne şok yaşatıyordum bu gece. Bunun bilinciydeydim ama ettiğim itiraf beni hafiflemişti. Konuşmaya ihtiyacım vardı. Sözlerim onda kafasından aşağı bir kova dolusu buzlu su dökülmüş etkisi yaratmıştı. Derin bir nefes alıp iç geçirdikten sonra kaşlarını çatıp;

"Önce anlat sonra seni türlü işkenceler ile öldürme planlarıma başlayacağım Ömür." dedi. Sözlerinde oldukça ciddiydi. Gözlerim irice açılırken az da olsa korkuyordum.

Fakat sanki uzun zamandır birinin anlat demesini bekliyormuşum gibi anlamıştım son olanları.

Anlattıklarım bittikten sonra yüzüne baktım dikkatle. Bana değil tavana sabitlemişti bakışlarını. Sakindi. Beni şaşırtacak kadar sakin. Şaşırmıştım çünkü Duygu'nun şimdiye kadar üzerime atlayıp beni yolması lazımdı. Bedenimi ona doğru döndürerek;

"Bir şey söyle aşkım." dedim fısıltıyla.

Kafasını ağır ağır bana doğru çevirdi. Sanırım çok ağır şeyler söyleyecekti. Gözlerimi kapatarak gelecek darbeyi bekledim. Fakat duyduğum kelimeler deyim yerindeyse beni dumura uğratmıştı.

"Elhan'ı aldatıyorsunuz, hain köfteler." dediğinde gözlerimi hızla açtım. Kelimeler beynime ulaşarak gülme isteği uyandırmıştı bende.

"Hain köfteler mi?" diye sordum emin olmak için. Yastığı eline alarak kafama vurdu.

"Evet kuzum. Siz iki ha-in köf-te-si-niz." demişti kafama vurduğu yastık darbelerin arasında. Bende ona uyarak diğer yastığı aldım ve ona vurmaya başladım.

Çığlıklarımın arasında "Hiçte bile ben Elhan'dan önce Sarhan'ı gördüm." diye çıkıştım. Sözlerim ikimizi de durdurmuştu. Gözünün önüne düşen saç tutamını üfleyerek geri itip; "Onu istiyorsun." dedi.

"Ona sarıldığımda eksik parçam tamamlanmış gibi hissediyorum." diye itiraf ettim. Sözlerini es geçmiştim. Elimdeki yastığı yatağa bırakarak oturdum. Eksiklik hissi aniden kara bulut gibi çökmüştü üzerime. Duygu yastığı yere fırlatarak yanıma geldi ve sıkıca sarıldı. Anında karşılık vermiştim.

"Bir Sarhan Şahzade değilim ama artık idare edecekseın yavrum." Sözleriyle yine keyfimi yerine getirip güldürmeyi başarmıştı. Bir süre öyle kaldıktan sonra sakince konuştu. "Tüm gece seni izledi." dediğinde kafamı geri atıp yüzüne baktım merakla. Anlatmaya devam etti. "Yüzükler takıldıktan sonra kafanı kaldırıp Elhan'a gülümsediğinde yumruklarını nasıl sıktığını görmen lazımdı." Sözlerini bitirdiğinde sesi az önceki gibi şakacı değildi. Kafamı iki yana salladım.

"Gülümsememi sevmiyor." dedim ondan ayrılırken. Yatakta oturur pozisyona geçerek sırtımı yatak başlığına yasladım. O da benim gibi yaptı.

"Nereden biliyorsun?"

"Kendisi söyledi." diyerek kısaca yanıtlamıştım onu.

"Sende inandın mı?" derken sesi alaycıydı. Kafamı salladım. Kahkahasını duyduğumda yüzüne baktım şaşkınca. "Aptalsın canım arkadaşım. Yeminle... aptalsın." dedi kahkahalarının arasında.

"Niye gülüyorsun ya?" Nihayet durduğunda elini yelpaze yaparak kendini serinletti. Daha sonra anne şevkati ile yanağımı okşadı.

"Gülünce çok güzel oluyorsun canım. Kıskandığı için öyle demiştir." dediğinde kafamı iki yana salladım. Bu imkansızdı. Sarhan Şahzade beni kıskanmazdı ki.

"Bu imkânsız."

"Peki. Sen nasıl istiyorsan öyle düşün aşkım." diyerek pes etmişti nihayet. Gülümsedim. "Bu arada gülüyoruz ediyoruz ama yaptığınız yanlış. Biliyorsun değil mi?"dediğinde evet der gibi kafamı salladım. "Elhan sahte de olsa kocan olacak ve onun abisi ile aşk yaşaman hiç doğru değil. Karşı çıkmıyorum ama kararın Sarhan olursa desteklemem bilesin arkadaşım." Duygu Eroğlu'dan beklediğim cevap tam da buydu. Buruk bir gülümseme ile sarıldım ona.

Hem bizi kimse desteklemezdi.

Duygu beni yalnız bırakıp gittiğinden beri yatakta yatmış tavanla bakışıyordum. Düşünceler sinsi bir yılan gibi çatallı dilini beynimin köşelerine sürterek zehrini akıtıyordu.

Eğer onun olursam herkes bana yüz çevirecekti. En yakın arkadaşım bile beni desteklemediğini söylemişti. Onlar mı olumlu karşılayacaklardı yaptıklarımı?

Peki ben tüm bunlara karşı duracak kadar istiyor muydum o adamı?

***

Genç kadın asansöre binerken görmek istediği kişinin odasında olmasını umuyordu. Söyleyeceklerini kafasında tartarken bir yandan da saçları ile oynuyordu. Arkadaşı onun için çok kıymetliydi. Bu hayatta ailesinden sonra en kıymetlisiydi Ömür. Onun üzülmesini istemiyordu. Eğer o adam onu üzerse elinden çekeceği vardı vesselam.

Asansör katta durduğunda omuzlarını dikleştirerek çıktı. Odasının önünde durduğunda kendisini izleyen genç kıza baktı.

"İyi günler hanımefendi."

"İyi günler. Sarhan Şahzade'yi görmek istiyorum." Kız ona gözlerini kısarak baktı.

"Randevunuz var mı?" diye sorduğunda

"Hayır. Ama avukat Duygu Eroğlu geldi derseniz kabul eder." diye cevapladı sekreteri. Kız kafasını salladı iki yana.

"Sarhan Bey'in kesin talimatı-"

"Avukat Hanım için geçerli değil o kural Nuray." diyen kişiye dönmüştü ikisi de. Sarhan Şahzade olanca karizmasıyla odasının kapısında duruyordu. Lacivert renk takım elbisesi içinde harika görünüyordu. Uzun boyu, asi saçları ve ciğer yakan kokusu. Duygu, Ömür'ü anlamaya başlamıştı artık...

Nuray kadını şöyle bir süzerken "Peki Sarhan Bey." dedi. Duygu ona gülümseyip patronuna doğru yürürken hâlâ arkasından bakıyordu.

Duygu üzerinde dolaşan bakışlardan habersiz Sarhan'ın kendisi için açtığı kapıdan içeri geçti. Odaya şöyle bir göz attı. Tam tahmin ettiği gibi siyah renk hüküm sürüyordu adamın odasında.

"Şöyle buyurun Avukat Hanım." Sözlerini duyar duymaz adama döndü. Karşıdaki ikili koltuğu işaret ediyordu. Duygu koltuğa oturdu, Sarhan da karşısındaki koltuğa geçerek soru dolu yeşillerini onun yüzünde dolaştırmaya başladı. "Seni dinliyorum."

Duygu oturduğu yerde dikleşerek boğazını temizledi. Uzatmadan direkt konuya girmeye karar verdi.

"Ömür'den ne istiyorsun?" diye sordu aniden.

Cevabı gecikmemişti. Sarhan arkasına yaslanarak "Ben Ömür'den bir şey istemiyorum, kendisini istiyorum kızıl." dedi meydan okurcasına. Duygu adamın o kelimeleri bu kadar rahat söyleyebilmesine sinir olmuştu.

Kaşlarını çatarak adama doğru eğilip "Utanmıyorsun değil mi?" diye sordu sinirle.

Sarhan gayet sakin soruya soru ile cevap verdi. "Neyden utanmam gerekiyor?"

Beklediği cevap yerine gelen soru Duygu'yu sinirden küplere bindirmişti. "Kardeşinin eşine göz koymaktan." Dişlerinin arasından tıslarcasına çıkan kelimelerin adamı eğlendirdiği apaçık ortadaydı. Yeşillerinde dolaşan yaramaz siyahlardan anlıyordu bunu.

"Peki sen arkadaşına söz verdiğin halde arkasından iş çevirmeye utanmıyor musun kızıl?" Sorusunun ardından gece karası, asi saçlarını hizaya getirmek için parmaklarını geçirdi. "Ayrıca sevgili kardeşim ile küçük nişanlısı arasındaki anlaşmayı da biliyorum." Sözleri ile karşısındaki kadının dağılmasını izledi bir süre. Onun bazen böyle mavi ekrana bağladığını da biliyordu elbette.

Karşısındaki çok bilmiş bordo bereli Ömür'e tecavüz görünümlü şiddet uygulayan o adamlara bulaşmayacağına dair söz verdiği halde dava açarak onlarla mahkemelik olması ve sürekli ölüm tehditleri aldığını biliyordu demek. Ama nasıl?

"Bunları nereden biliyorsun sen?" Duygu yediği kelime dayağının ardından konuşabilmişti nihayet. Sarhan ona doğru eğilerek uzun ince parmağını biçimli dudaklarına vurdu hafifçe.

"Ben bir bordo bereliyim ve dudak okumayı biliyorum kızıl."

***

Ömür...

Akşam yemeğinden önce eve gelen Duygu garip görünüyordu. Sanki aklı başka yerdeydi. Bir iki kere neler olduğunu sorsam da cevap vermediği için üstelememiştim. Yaptığım yemeği yiyerek bir süre sohbet ettik. Ve o süre zarfında Sarhan ile ilgili hiçbir şey sormamıştı. Sanki dün öyle bir olay yaşanmamıştı. Tabii unutması işime gelirdi.

"İyi geceler biriancm." diyerek yanağımı öpen Duygu'ya baktım şaşkınca.

"Nereye?" diye sordum merakla.

"Sabah sekizde duruşmam var. Erken yatacağım canım. Sen de geç uyuma. Yarın damatla buluşacaksın." diyerek göz kırptı bana. Evet yarın Elhan'la yatak odası için mobilya bakmaya gidecektik. Şahzade ailesinin yaşadığı eve gelin gidecektim. Bir yanım onun evde olmaması için dua ederken diğer yanım onu görmek için ölüyordu.

"Evet buluşacağız canım. Sana da tatlı rüyalar." diyerek ben de onu öptüm. Odasına giderken kapıya bir bakış atması dikkatimi çeksede pekte umursamamıştım.

Duygu gittikten sonra ortalığı topladım ve üzerimi değiştirip yatağıma girdim. Başucumda duran Aşkın Nur Karataş'ın Soğuk serisinin Mücevher kitabından birkaç sayfa okurken kapanan gözlerime daha fazla direnmeyip, kendimi uykunun huzurlu kollarına teslim ettim.

Gece genzimi yakan o kokuyu duyunca gözlerimi açmadan

"Bu bir rüyaysa uyanmak istemiyorum." Saç diplerimde hissettiğim nefes içimi gıdıklarken kalbim kanatlanmak üzereydi.

"Sus ve uyu ufaklık. Yarın uyandığında anlayacaksın gerçek olduğumu."

19. BÖLÜM

Güneş ışıkları göz kapaklarımı yakarak okşarken daha fazla dayanamamıştım. Uyanmamak için direnen gözlerim uyku için yalvarıyordu. Uzun zamandır bu kadar rahat bir uyku çekmemiştim. Bedenimi saran sıcak beden, boynumu yakan nefes. Şimdi ise yatakta yalnızdım. Yalnız olduğum gerçeği üzerime çığ gibi düşerken hızla gözlerimi açtım. Avuç içlerimle gözlerimi ovarken gördüğüm rüyanın etkisini üzerimden atamıyordum.

'Sus ve uyu ufaklık. Yarın uyandığında anlayacaksın gerçek olduğumu.' demişti. Ama ben odada yalnızdım. Rüyaydı işte. Gerçek değildi. Kaşlarımı çatarak elimin altındaki yorganı sıktım.

"Yalancı!" diye mırıldandım sinirle. Sesimdeki hayal kırıklığı duvarlara çarparak kulaklarıma doldu. Gözlerimi kapattım. Kulaklarıma dolan başka bir ses daha vardı odada. Açılan kapı sesi kafamı o yöne çevirmemi sağlamıştı. Gördüğüm kişi kendimi çimdikleme isteği uyandırmıştı bende. Üstü çıplaktı ve altında kot pantolon vardı. Gece karası saçları hafif ıslaktı ve birbirilerinden bağımsız istedikleri yöne bırakmışları kendilerini. Onları düzeltmek isterken bulmuştum kendimi. Bu adam beni bambaşka birisine çeviriyordu kendi yanında. Aklıma olmadık şeyler getiriyordu. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Nihayet uyandın ufaklık." Bana bakmadan çalışma masamın önünde duran sandalyenin üzerindeki tişörtünü alıp, başından geçirdi. Bense dut yemiş bülbül gibi sessiz sakin hareketlerini takip ediyordum.

Uzun bir sessizlikten sonra "Sen gerçeksin!" diyebilmiştim. Şaşkınlığımı bir toz misali anca üzerimden silkip atabilmiştim. Kafasını bana çevirdi. Yeşillerini tüy gibi bedenimde gezdirdi. Yavaş adımlarla bana doğru gelmeye başladı, o yaklaştıkça nefesim hızlanıyor, kalbim

bedenimden firar etmek istercesine kendini göğsüme çarpıyordu. Daha fazla dayanamayarak gözlerimi kapattım. Sert parmaklar çenemi kavradığında gözlerimi daha sıkı sıkı yumdum.

"Gözlerini aç ufaklık." Sesi... Ah o mavi kelebekler uçuşarak kanatlarını göz kapaklarıma dokundurdu. Titreyerek yukarı doğru tırmanan kapaklar kahvelerimi onun görüş alanına itmişti. Yatağın önünde diz çökmüştü. Kokusu ciğerlerimi sızlatıyordu. Derin nefes alarak bakışlarımı kaçıracaktım ki

"Sakın!" diyerek kahvelerimin yeşillerinde asılı kalmasını sağlamıştı. Yanağımı okşayarak dudaklarıma doğru eğildi.

"Durmayacaksın değil mi?" Mantıklı yanım sormuştu aniden. Ona hâlâ benimle olduğu için teşekkür ettim içimden. Bakışlarım ise biçimli dudaklarında geziniyordu arsızca. Bu yaptığım Kırmızılı Sürtüğü mutlu etmekten başka işe yaramamıştı.

"Kokumu tenine bulaştırıncaya kadar durmak yok Kelebek." Dudaklarımda başlayan yangın kanımda devam ederek bedenimi esir almıştı. Kelebekler midemi okşayarak kanat çırpıyorlardı. Sarhan alt dudağımı ısırarak dilini ısınkların üzerinde dolaştırınca odada güçlü inleme sesi duyulmuştu. O sesin bana ait olduğunu anlamam biraz zaman almıştı. İlk defa böyle bir ses çıkıyordu benden. Şaşırmıştım. Ama bu şaşkınlığım daha büyük şaşkınlıkla unutturulmuştu. Bedenimi Sarhan'ın iri cüssesinin altında bulmuştum. Ellerimi başımın üstünde birleştirerek tek eliyle yastığa sabitledi. Dudaklarımı hoyratça emerek öperken boğazından koparak gelen hırıltılı ses aklımın son kırıntılarını da süpürmüştü. Mantığım beni buzlu camların ardından ağlayarak izliyordu.

Bacak aramda hissettiğim sertlik dikkatimi ona vermemi sağlamıştı. Bedenimde dolaşan sıcaklık şimdi hızla bacak arama doğru yol almıştı. Oradaki karıncalanma hissini yok etmek için belimi havalandırarak ona doğru itmiştim. Hırlayarak dudaklarımdan ayrıldı aniden.

"Yapma!" dedi acı çeker gibi. Alnını göğsüme koydu derin nefesler alarak.

"Neyi?" diye sordum merakla. Soluklarımı dizginlemekte zorlanıyordum. Kafasını kaldırmadan;

"Kendini bana sürtüp durma. Yoksa duramam Kelebek. Seni hemen şurada alırım." Edepsiz adam. Yanaklarımı ateşe veren edepsiz kelimelere inanmakta zorluk çeksem de hoşuma gitmişti. Ama onun bunları bilmesine gerek yoktu tabii.

Altında çırpınarak "Kalk üstümden!" dedim zayıf ve kalkma der gibi bir tonda. Beni bırakmak yerine bedenini tüm ağırlığı ile üzerime bıraktı. Hareketlerim şimdi tamamen sıfırlanmıştı. Kafasını kaldırarak dudaklarımı yeniden esir aldı. Bu sefer ellerimi bırakmıştı. Vişne reçeli tadındaki dudaklarına karşılık verirken ellerim zincirinden kurtulmuş vahşi hayvan gibi gece karası saçlarına saldırmıştı. Uzun süren öpüşmenin ardından dudaklarımdan ayrıldı. Kafasını kaldırarak yüzüme baktı. Tatlı nefesi yüzümün kıyısına vurarak içimi gıdıklıyordu. Ellerim hâlâ saçlarındaydı ve açık konuşmak gerekirse hiç çekmek istemiyordum.

"İçine girmemek için zor duruyorum." Yeşil orman kara bulutlarla kaplanmıştı. Ve biraz korkutucu görünüyordu. O an bir şeyi fark etmiştim. Sarhan Şahzade dudaklarım dışında bedenimin başka hiçbir yerine dokunmamıştı.

"Ömür neden çığlık attın bebeğim?" Duygu'nun sesi beni şoka sokarken onun sadece gözlerini devirmesine sebep olmuştu. Ardından "Ayy!" diye bir nida duydum arkadaşımdan. Bizi nihayet fark edebilmişti.

Sarhan kafasını geriye atarak bezmiş gibi "Ne istiyorsun Kızıl?" diye sordu.

"Bir şey istediğim yok Bordo. Sadece arkadaşımı merak ettim." Sesinde alay da seziyordum arkadaşımın. Kaşlarımı çattım.

"Gördüğün gibi altımda ve gayet iyi kendisi." Sözlerinin ardından kafasını indirerek bana bakmıştı. Yeşilleri bu sefer muzur ışıklarla süslenmişti. İç geçirdim. O kadar utanıyordum ki, sesimi bile çıkaramıyordum. Alnımı göğsüne vurdum susması için. Alnım acımıştı. Adamın göğsü demir gibiydi maşallah. Acıyla yüzümü buruşturdum.

"Yemin ederim terbiyesizsin Sarhan." diye sızlandı Duygu'm. Bunlar ne ara bu kadar samimi olmuşlardı bilmiyordum ama öğrenecektim.

"Haydi Kızıl kapat kapıyı." diyerek arkadaşımın sözlerini duymazdan gelmişti. Kapatılan kapı sesini duyunca nefesimi koyverdim. Ağzımı açacağım sırada odayı bu sefer telefonumun sesi doldurmuştu.

Sarhan benden önce davranarak uzandı ve telefonu komodinin üzerinden aldı. Ekrana bakarak kaşlarını çatsa da yeşil ikonu kaydırdı ve bana verdi.

"Güzelim." Elhan'ın sesi odada duyuldu aniden. Hoparlörü açmıştı demek.

"Efendim." Sarhan hâlâ üzerimdeydi ve beni izliyordu dikkatle. Tıpkı benim onu izlediğim gibi.

"Saat kaçta alayım seni?" Biz nereye gidecektik?

"Neden, bir yere mi gidecektik?" Telefonun diğer ucunda kıkırtısını duyunca gülümsedim. Sarhan ise gözlerini devirmişti.

"Mobilya bakacaktık ya odamız için. Unuttun mu?" Ahh evet o mesele. Tamamen aklımdan çıkmıştı. "Hani bebeklerimizi yapacağımız yatağı alacaktık." dediğinde ben kızarırken Sarhan'ın dudaklarının sağ köşesi alayla yukarı kıvrılmıştı. Neden Elhan böyle söylemişti? Bir an önce bu durumdan kurtulmak için saat söylemem lazımdı ama kahretsin, saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Hepsi üstümdeki adamın suçuydu.

"Saat kaç?" diye sordum dudaklarımı oynatarak. Sarhan eğildi ve dudaklarını kulaklarıma dokundurarak iç gıdıklayıcı bir sesle

"Saat on bire beş var." Gözlerim anında kocaman açıldı. O kadar uyumuş muydum ben?

"Öğleden sonra saat üçte buluşuruz Elhan." dedim nereye gittiğini kestiremediğim konuşmayı sonlandırmak için. Allahtan Elhan da fazla uzatmamıştı. Tamam diyerek kapatmıştı telefonu.

Sarhan o sırada üstümden kalkarak yanıma yatmıştı. Telefon elimde tavana bakarken sorusu ile kafamı ona çevirdim.

Yan profilini izliyordum, çok güzeldi. Sanki bir tablo gibiydi. İnsanın baktıkça bakası geliyordu. "Dövüş sanatına ilgin mi var?" Sorarken elleri başının altında, bakışlarını tavana sabitlemişti.

"Evet. Sambo öğrenmeyi çok istiyordum. Hatta komşumuz Ender abi ile konuşmuştum dersler almak için." diye yanıtlamıştım onu birkaç dakika sonra. Kafasını bana çevirdi ve beni kendisini izlerken yakaladı. Ben utançla kızarırken o yüzümü izliyordu her zamanki ciddi ifadesiyle.

"Neden öğrenmedin peki?" diye sorduğunda kafamı iki yana salladım.

"Babam..." O kelime ağzımdan canımı yakarak çıkmıştı. "...öğrenince izin vermedi."

"Neden izin vermedi?" Demek benim hayatımı merak ediyordu.

"*Kızlar,* kız gibi davranmalı. *Erkek gibi dövüşmemeli.* Derdi" Gözlerini kıstı, dediklerim hoşuna gitmemişti galiba.

"Baban halt etmiş. Kızlar ve erkeklerle aynı haklara sahip, istediklerini yapmakta özgürdürler." Gülümsemiştim. Kadınları önemseyen erkek sayısı azdı bu aralar. Bakışları gülümsememe takılınca hızla sildim yüzümden onu. Duygu ne derse desin, Sarhan Şahzade gülümsememi sevmiyordu.

Aramızdaki garip havayı yok sayarak "Bana bir kahve yap Kelebek." dedi. İçimden ona teşekkürlerimi sunarak yataktan kalkmak için hamle yaptım. Fakat kalkamadım. Kolumu tutarak beni kendine çekti. Üzerine düşmüştüm. Çığlık atarak kollarına tutundum. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Dudaklarımızın arasında birkaç milim vardı sadece. Tam dudaklarıma doğru hamle yapacaktı ki odayı bu sefer başka bir telefonun melodisi doldurdu. Sarhan kaşlarını çatarak beni bıraktı. Oltadan kurtulmuş küçük balık misali hemen onun çekim alanından çıkmıştım. Dolaptan üzerime ince hırkamı alırken o telefonu cevaplamıştı bile.

"Söyle Koray. Elinizde mi?" derken sesi gittikçe korkunç olmaya başlamıştı. "Kodumun çocuğunu orada tutun. Hemen geliyorum." Küfür ettiğine göre iş bayağı ciddiydi. Acaba hangi akılsız bile bile cami duvarına pislemişti?

***

Önünde elleri ayakları çarmıha gerilmiş gibi bağlanan adama baktı. Kurbanı onu görmüyordu sadece duyuyordu.

"Sence bu böceği nasıl öldüreyim Koray?" Sesi etrafı kaplayan karanlık gecede çakan şimşekler gibi korkutucuydu. Adam titrek bir nefes aldı, zaten gördüğü işkence yüzünden konuşacak hali kalmamıştı.

"Sen bilirsin abi." diye cevapladı kendisini Koray.

"Ben bilmem Han bilir diyorsun yani." Han derken vurguyla söylemişti. Öyle ki bir duyan bir daha duymak istemiyordu o ismi.

Koray "Aynen abi." dedikten sonra sırıtıp karanlığa doğru döndü.

Karanlıktan aydınlığa doğru yaklaşan ayak sesleri ölümün habercisiydi. *'Kurban'* gözlerini sıkı sıkı kapattı.

Han'ın yüzünü gören yaşamıyordu. Ölüm kokmuş nefesini yüzüne üflüyordu acımazsız gülümsemesiyle. Öleceği kesinleşen adam titrek sesle;

"Han lütfen." diye yalvardı.

"Lütfen ne Musa?" diyen ses artık yakınından geliyordu. Demek önünde duruyordu azraili. Yutkundu.

"Öldürme beni. Bak yüzünü de görmedim öldürme!"

Han Musa'nın kulağına yaklaşıp ruhunu teslim edeceği derecede korkunç sesle "Aç gözlerini Musa." diye fısıldadı.

Musa kafasını iki yana salladı. Asla açmayacaktı gözlerini. Onun direndiğini gören genç adam elindeki keskin avcı bıçağını karnına sürtüp "Bağırsaklarınla boğulmak istemiyorsan aç şu siktiğimin gözlerini Musa." diyen sesi ölüm kadar sakin ve karanlıktı.

Musa gözlerini hızla açıtığında karşısındaki adamı görünce afalladı. Bu... bu olamaz... Her gün gördüğü konuştuğu adam *Han* olamazdı.

Han şaşkınlığı elle tutulur cinste olan adama soğuk bir gülümseme gönderdi.

"Ne haber Musa?"

"Sen... Olamaz!" derken inanmayarak kafasını iki yana salladı.

Han "Olur koçum olur." diyerek kafasını ağır ağır salladı. Bakışları vahşi, kana susamış bir aslanın bakışları kadar tehlikeliydi.

"Yapma ne olur biz çok iyi anlaşıyoruz. Unuttun mu?" dedi son umut. İçinde insanlığa ve acımaya dair hiçbir kırıntı taşımayan adama. Belki vazgeçerdi.

"Sen yaptın ama Musa." Sesi alay yüklüydü. "Benim en iyi dansçıma tecavüz edip, boğazını kestin."Sözlerinin bitişiyle elindeki bıçak aniden havaya kalktı ve indiğinde yağmur gibi yağan kan ile boğazı kesik bir adet Musa vardı.

***

Ömür...

Elhan "Ömür, evlilik sözleşmesini imzalamanı istiyorum." dediğinde elimdeki sözleşmeye bakıyordum şaşkınlıkla. Sadece mobilya bakacağız sanıyordum ama bir de evlilik sözleşmesi çıkmıştı.

Sarhan gelen telefonun ardından hemen gitmişti. Duygu zaten ortalarda yoktu. Ben de öğlen üçten beri büyük bir mobilya mağazasında yatak odası takımı seçiyordum. Ben her ne kadar sıradan ve ucuz takım istesem de Elhan en pahalısını almıştı. Şimdi ise bir kafede oturmuş kahve içerken sözleşmeyi önüme koymuştu.

"İstediğin rakamı yazabilirsin." Sesindeki ve yüzündeki samimiyet olmasa o kağıt parçasını parçalayıp kafasına atardım ya orası ayrı.

"Elhan biz-" dediğimde elini kaldırarak lafımı yarıda kesti.

"Üniversiteyi bitirmeni ve kendi ayaklarının üzeride durmanı istiyorum Ömür. Bir sene sonra boşandığımızda bu parayı okul için kullanırsın."

İşte bunu beklemiyordum. Beni can evimden vurmuştu resmen. Liseden mezun olduktan sonra Çocuk Gelişimi okuyup okul öncesi öğretmeni olmak için üniversite sınavlarına girmiş ve kazanmıştım. Bu dünyada en sevdiğim şeydi çocuklar... Ama sadece birinci sınıfı okuyabilmiştim. Babamın dükkanında işler kötüye gidince okulumu dondurmuştum. İki sene sonra ise Metin ile nişanlanmıştım zaten. Metin ile son karşılaşmamızın görüntüleri kanlı tırnaklarını zihnime geçirdiğinde hissettiğim acıyla gözlerimi kapattım.

"Geçecek güzelim. Unutacağız o lanet acıları." derken ellerimi avcunun içine almıştı. Sıcak avucu elimi değil kalbimi ısıtmıştı. Gülümsemiştim. İyi ki vardı, iyi ki ona güvenmiştim.

'Sabah ağabeyi ile fingirdiyordun seni aptal...' diyen mantıklı içsesim bana çok öfkeliydi anlaşılan. Ve çokta haklıydı. Ama gel gör ki ben hiçbir suçluluk hissetmiyordum o anları hatırlayınca.

Gülümsememi silmeden gösterdiği yerlere imzamı attım. Kalemi masaya bırakırken "Teşekkür ederim Elhan." dedim. O ise tek kelime etmeden sözleşmeyi alarak sayfalarına baktı ve memnun bir şekilde gülümsedi. Sanırım yardımını kabul etmem onu mutlu etmişti. Kafasını kaldırarak bana baktığı sırada telefonunun bildirim sesi bakışlarını benden çekmesine sebep olmuştu. Ekran kilidini açarak mesaja tıkladığında ise o güneş doğuran gülümsemesi güzel yüzünde belirmişti. Gelen mesajı silip yeni mesaj yazdı;.

İşlem tamam :)

Ama onu bu kadar gülümseten mesajı merak etmiştim.

20. BÖLÜM

Ömür...

Düğün günü...

"Çok güzel oldun Ömür abla." diyerek bana büyük kız edasıyla bakan küçük şeytana baktım. Giydiği beyaz üzerine kırmızı çiçekli kabarık etekli elbisesi vardı ve çok yiyilesi görünüyordu. Ben de her ne kadar sade bir nikah istiyorum desem de Şahzade ailesinin ısrarları sonucunda gelinlik giymiştim.

"Siz de çok güzelsiniz Lalin Hanım." dedim hayran hayran ona bakarak. Minik cimcime ise kendini beğenmiş şekilde saçlarını savurdu ve burnunu havaya dikti.

"Sarhan Şahzade'nin kızıyım olsun o kadar." Sarhan Şahzade'nin kızı olmak onun için gurur kaynağıydı. Aramızda olanlara rağmen o adam benim de gurur duyduğum bir adamdı.

Gülümseyerek "Seni yerim ben güzel Çileğim." Dedim ve eğilip bal yanaklarını öptüm. Yaptığıma karşılık o da minik elleri ile yüzümü kavradı ve yanaklarıma birer öpücük kondurdu. Göğsümde ılık bir şeyin aktığını hissettiğim an da kalbimin bu küçük kızın sevgisi ile eridiğini anlamıştım.

"Küçük cadı ile öpüşüp koklaşmanız bittiyse bana da az yer aç kollarında Gelin Hanım." diyen Duygu'ya Lalin öldürücü bakışlar attı. Babasının kızı...

"Dua et aşkım babam büyüklere karşı saygılı ol dedi Duygu abla." dediğinde ikimizde kahkahalarımızı tutamamıştık.

Bu kız yaşam kaynağıydı vesselam.

Duygu nihayet sakinleştiğinde boğazını temizleyerek Çilek kızın önünde eğilip "Gel buraya seni küçük cimcime." diyerek kucağına aldı. Lalin gülerek Duygu'nun boynuna sarıldı. Birbirlerini öptüler. Bense yüzümde kocaman tebessüm ile onları izliyordum. Çocuk mutluluktu. Hayatın anlamıydı. Onlarla zaman geçirmek en değerli kazançtı. O yüzden çocuk gelişim okumak istiyordum ya.

"Çok güzel gülüyorsun." diyen sese doğru kafamı çevirdiğimde Elhan kahvelerini dikmiş beni hayranlıkla izliyordu. Gülümsemem genişlerken elimi ona uzattım. Birazdan sahte bir nikahlada olsa kocam olacaktı ve deyim yerindeyse nefes kesiyordu. Giydiği siyah damatlık, yapılı vücudunu sarıp sarmalamış olanca yakışıklılığını gözler önüne sermişti. İki adımda yanıma gelip, elimi kavrayarak dudaklarına götürdü. Avuç içimi sımsıcak bir öpücük ile ödüllendirdi. Aklım karışık olmasaydı bu adam kalbime dokunabilirdi. Onu sevebilirdim. Sahte diye başlayıp gerçeğe dönüşen evlilik imkansız bir şey değildi ama...

Aması vardı işte...

"Misafirler bekliyor güzelim." dediğinde kafamı sallayarak son kez aynada kendime baktım. Bedenimi saran dantel detaylı, derin sırt dekolteli balık model gelinlik beni olduğumdan daha güzel ve alımlı bir hale getirmişti. Saçlarım toplu olduğu için sırtım çok daha dikkat çekiyordu. Ben her ne kadar sade gelinlikte ısrar etsemde Elhan, Berivan ve Duygu üçlüsü hayalini bile kurmayacağım bir gelinlik giydirmişlerdi bana. Yüzümde hafif makyaj, takı olarak da parmağımda alyans, kulağımda ise inci küpe vardı.

Sahte nikah memuru, nikahımızı Şah Otel'de basına kapalı olarak kıyacaktı. Nikahın ardından otelin VİP katında aile arasında yemek yiyilecekti.

Duygu heyecanla "Herkes geldi mi?" diye sorduğunda Elhan kafasını iki yana salladı. Kaşlarımı çattım. Kim eksikti acaba?

"Ben buraya çıkarken bir tek abim eksikti." Kalbim teklemişti sebepsizce.

Odama yaptığı ani ziyaret sonrası Sarhan'ı en son birlikte yaşayacağımız evde görmüştüm. Eşyalarımı götürdüğümde... Kendi eşyam azdı ama Elhan elime tutuşturduğu kendi hesabına bağlı limitsiz kart ile bolca alış veriş yapmamı sağlamıştı. İlk önce pahalı bir telefon almamı

istemişti. İstemediğimi yüz defa söylesem de beni dinlememiş Duygu Eroğlu'nun insafına daha doğrusu insafsızlığına bırakmıştı. O gün o eşyaları odama yerleştirip, kapıyı kapatıp çıktıktan sonra koridorda onunla karşılaşmıştım. Sorularına verdiğim birkaç ukala cevabın cezası olarak, kendimi duvarla onun iri bedeni arasında sertçe öpülürken bulmuştum.

Derin bir nefes alarak zihnimde cirit atan o nefes kesici görüntüleri kovmak için kafamı iki yana salladım. Adamın kahvelerime dokunan karanlık orman yeşilleri bile bedenimi yangın yerine çevirmeye yetiyordu. Yangın ilk önce yüreğimin tam ortasında başlıyor sonrasında ise bedenimi ele geçiriyordu.

Berivan'ın "Ayy abla çok güzelsin." diyen neşeli sesi Sarhan'ın etkisinden kurtarmıştı beni.

"Teşekkür ederim gamzeli güzelim." O da çok güzel görünüyordu. Yaşına uygun kıyafeti, saçı ve makyajıyla göz kamaştırıyordu.

"Oyalamayın gelinimi gidip bir an önce evlenelim." diyen Elhan hepimizi güldürmüştü. Dışarıdan bakan bir çift göz bizim için *'Birbirini seven iki insan.'* derdi kesin. Bir an, sadece bir an kendi iki yüzlülüğüm midemi bulandırmıştı.

'Bugün değil. Bugün olmaz Ömür.' diyerek kendimi motive ediyordum. Bu kalbi güzel insanları kandırmanın acısı gün geçtikçe içimi kavuruyordu.

Nikah yapılacak salona girdiğimizde bir anda alkış tufanı koptu. Annem ve Selma Hanım gözleri dolu dolu bakıyorlardı bize.

'Sakın ağlama!' diye kendime telkin ederken. Dolu dolu gözlerimi kırpmamak için üstün çaba sarf ediyordum.

O an sanki hissetmiş gibi Elhan elinin içindeki elimi sıktı güven verircesine. Kafamı ona çevirerek yüzüme dağılan tebessümü bahşettim. Ardından sırtımı dikleştirerek kendimden emin adımlarla masaya doğru giden yolda yürümeye başladım.

Masanın önünde durduğumuzda Elhan Şahzade tüm centilmenliği ile sandalyemi çekerek oturmamı sağlamıştı. Otururken gözlerim misafirlerin üzerinde dolaşmıştı istemsizce. O hâlâ yoktu. Derin bir nefes alarak bazı şeylerin farkına varmanın etkisi ile oturduğum yerde dikleştim.

'Onu görmek için yanıp tutuşuyorsun...' diyen Kırmızılı Sürtük ortaya çıkmış ve beni yine sinir etmişti.

"Abim geldi." Elhan'ın sözleri tokat gibi çarpmıştı suratıma. Şoku atlatınca baktığı yöne doğru baktım. Gelmişti. İçimdeki mavi kelebeklerin yumuşak kanat dokunuşlarını hissedince istemsizce gülümsemiştim. Üzerine giydiği siyah takım elbise bedenini sararken uzun boyu onu daha görkemli kılmıştı. Siyah saçları özenle taranmasına rağmen hâlâ asiliğini yitirmemişti. Karanlık orman yeşilleri sanki beni hissetmiş gibi kahvelerimi esir almıştı anında. Gözleri gözlerime dokunduğu anda bedenimi saran ateş avuçlarımı terletmişti.

Sen bana akıl ver Allah'ım bende esamesi yok.

Doğru olabilir mi gördüklerim, bir malumatım yok.

Geliyorum demedin sen de her kaza gibi ani.

Hasar büyük, kalbim gidiyor elden âşığım yani.

Uzun boyundan mı?

Serin suyundan mı?

***Zamansız* olman mı, seni sen yapıyor?**

Duygu'nun kulağıma doğru fısıltı ile söylediği şarkı kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Zamansız kelimesine ayrı bir vurgu eklemesi de dikkatimden kaçmamıştı doğrusu.

Sarhan Şahzade zamansızdı ve imkansızdı benim için. Az sonra olacakları düşünürsek aramızda olanlar ve olacaklar bitmişti. Aklımdan tüm hücrelerime yayılan bu gerçek acıyla yutkunmamı sağlamıştı.

"Duygu!" diye onu sertçe uyarmama rağmen hâlâ devam ediyordu.

Zaten aşk ne zaman, doğru zaman kollar, hiçbir zaman

Dağ gibi duranı istemez, ah sever kalp kardan adam

O erir üstüme, erisin, ben çoktan sırılsıklam

Olmuşum, ölmüşüm, bitmişim budur aşkta en cazip olan.[3] güzel sesi hoşuma gitse de söyledikleri birer saçmalıktı.

Ben o adama aşık filan değilim...

Şarkısı bittiğinde yanağımı öperek "Ona öyle bakma anlayacaklar." dedi.

---

3 Sözü ve Müziği Gülşen'e Düzenlemesi Ozan Çolakoğlu'na ait Kardan Adam şarkısının sözleri.

"Neyi?" Gözleri kocaman açılmıştı. Kafasını iki yana salladı inanmayarak "Aranızda çatırdayan ateşten haberim yok deme bana Ömür." dediğinde kafamı iki yana salladım. Devam etti;

"Gözleriniz yanıyor birbirinize bakarken arkadaşım." Sözlerinin ardından sırtımı okşayarak sinsice kıkırdamıştı.

"Heyecan var mı güzelim?" diye soran Elhan sohbetimize nokta koymuştu.

"Biraz." diye yanıtlamıştım onu. Sonuçta sahte de olsa evleniyordum ve bu beni heyecanlandırıyordu.

Heyecanım yerini saniyeler içinde önce şaşkınlığa sonra da damarlarımı ateşe veren garip duyguya bırakmıştı. Saç diplerimin terlediğini hissediyordum.

Sebebi ise şu an Sarhan Şahzade'nin tek kolu ile ince belini sararak, boynunu öptüğü süper kadınsı hatlara sahip uzun boylu esmer hatundu. Benim yanından bile geçmeye cüret edemeyeceğim bir güzelliğe sahipti. Ve bunu yaparken gözlerimin içine bakması çileden çıkarmıştı beni.

Tırnaklarımın avucumun canına okuması bile umurumda değildi. Gördüğüm sahne daha can yakıcıydı.

Bir süre sonra "Ömür." diyerek koluma dokunan Duygu beni kendime getirmişti.. Kafamı çevirip yüzüne baktığımda bir hayli telaşlı görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordum sakin bir sesle. İçimdeki karmakarışık duygulara rağmen sakindim ve bu beni memnun ediyordu. Soruma karşılık bakışları ile nikah memurunu gösterdi. Ne zamandır ben oturduğum masa ile bağımı koparmıştım? Kaşlarımı çattım. Hepsi o adamın suçuydu. O kadını öptüğü yere baktığımda orada yoktu. Bakışlarımı bizi heyecan ve azıcık endişe ile izleyen misafirlere çevirdim. Onların arasındaydı. O kadın da yanında idi. Bana bakıyordu. Hem de gülümseyerek. Sinir bozacak kadar güzel ve samimi gülümsemesi vardı.

"Memur bey sana bir soru sordu." diyen Duygu yine beni kendime getirmişti.

Kafamı sallayarak mikrofona doğru "Evet!" diye haykırdım. Aynı soru Elhan'a da sorulduğunda cevabı "Sonsuza kadar EVET!" olmuştu. Herkes bizi alkışlarken bir çift karanmış yeşil göz yüzümün her zerre-

sini yakarak geçiyordu. Ona bakamıyordum çünkü sahte evliliğimizi konukların gözü önünde resmiyete döken imzaları atıyorduk deftere. Şahitler yani Duygu ve Emre abim de imzalarını attıktan sonra nikah memuru sahte evlilik cüzdanını bana verdi.

Gülümseyerek aldım cüzdanı. Nikah memuru "Gelini öpebilirsiniz." dediğinde hızla kafamı Elhan'a çevirdim. Ellerim buz kesmişti bir anda. Elhan'ın bakışları dudaklarımda fazla oyalanınca alt dudağımı dişledim. Dudaklarımı öpmeyecekti değil mi?

'Onlar başkasına ait Ömür!' diyen Kırmızılı sinirle bakmıştı bana kırmızı çerçeveli gözlüğünün arkasından.

Elhan gülümseyerek bana doğru yaklaştığında gözlerim benden bağımsız Onun olduğu yöne kaydı. Yüzünün ifadesi buz gibiydi.

'Oh olsun...' diye geçirdim içimden. Gözlerimi kapatarak dudaklarıma gelecek darbeyi beklerken alnımda hissettiğim sıcaklık tebessüm doğurmuştu dudaklarımda. Göz kapaklarımı yavaş yavaş açtım. Karşımda parlak tebessümü ile duran bir adet mutlu Elhan Şahzade vardı. Gözlerini gözlerimden ayırmayarak sol elimi öptü. Ardından kulağıma eğilerek;

"Hayatımıza hoş geldin Ömür Şahzade." Sesinin tonu garibime gitmişti. Ama fazla üstünde durmayarak teşekkür niyetine yanağına tatlı bir öpücük kondurdum.

"Hoş buldum Elhan Şahzade." Tamam kimliğimde Şahzade yazmayacaktı. Ama ben kendimi artık bir Şahzade olarak görüyordum. İçim gururla dolmuştu bir anda.

"Uuu beybi bir Şahzade daha." diyerek bana sarılan Mert güldürmüştü. Sarılışına karşılık verdim anında. "Tebrik ederim Karamelim. Çok mutlu olursun inşallah." dedikten sonra derin bir nefes alıp ekledi "Bu iş bittiğinde umarım bizi affedersin." Kaşlarımı çattım. Geri çekilerek yüzüne bakmak istedim ama bedenime daha sıkı sarılarak izin vermedi. Mert Ulusoy ve *'biz'* dediği kişiler ne yapmıştı ki benim onları affetmemi umuyorlardı?

"Kardeşim." diyen Emre beni Mert'in kollarından çekip aldı. Mert'e sinirli bakış atmayı da ihmal etmedi tabii.

"Abican." O da bana sarıldı ve alnımı öptü.

"Mutlu ol kardeşim." O kadar içten söylemişti ki o kelimeleri gözlerim dolmuştu. Yanağımı okşayarak kafasını *sakın ağlama* der gibi iki yana sallıyordu.

"Tebrik ederim Elhan bey." Kafamı kaldırıp ses gelen yöne baktığımda Sarhan'ın sarıldığı kadını gördüm. Ağlama isteğim anında buhar olup uçmuştu. İçimde başka duygu vardı. Merak...

Kimdi bu kadın? Etrafa baktım. Sarhan yoktu ortalıkta. Kadın ise yakınımda idi ve onu inceleme şansı vermişti bana. Omuzlarına gelen çikolata renkli saçları kahverengi gözleri vardı. Uzun boyu ve modellere taş çıkartacak kadar düzgün fiziğe sahipti.

"Teşekkür ederim-" ismini bilmediği için duraksamıştı kocam.

"Büşra Karayel." dedi kadın gülümseyerek. Demek ismi Büşra idi. Derin nefes aldım. *'Müjde ve sevinçli haber.'* demekti Büşra. Bense onun gelişine nedense hiç sevinememiştim. Geliş biçimini düşünürsek hele hiç sevinememiştim.

"Büşra Hanım." diyerek gülümsedi Elhan. Büşra onun elini bıraktıktan sonra bana döndü. Yine gülümsüyordu. Yüz kaslarımı gülümseme eylemine zorladım. Elimi uzattım ama o elimi havada bırakarak bana sarıldı. Ellerim havada şaşkınca bekledikten sonra bende karşılık verdim ona.

Ayrıldığımızda "Oo Büş hoş geldin yavrum. Her zamanki gibi çok güzelsin." dedi Mert. Büşra ona bakarak göz süzüp;

"Her zamanki halim Mert. Abartma." derken kendini beğenmiş bir tavrı yoktu. Samimi ve kendinden emin olarak cevap vermişti Mert'e. Birkaç dakika sonra erkekler bizi yalnız bıraktığında

"Siz abimin neyi oluyorsunuz?" diye soran Berivan'a içimden teşekkür etmiştim. Bu benim de merak ettiğim bir durumdu. Büşra ona dönerek;

"Birlikte iş yapıyoruz." dedi kısaca. Bu cevap beni tatmin etmemişti. Anlaşılan cevap gamzeli güzeli de tatmin etmemiş olacak ki

"Ne işi o iş?"

"Benim cast ajansım var. Dizi ve filmlerde birlikte çalışıyoruz." O sırada Duygu elini omzuma koyarak sakin olmam için sıktı.

Berivan'ın "Peki siz her iş yaptığınız adama boynunuzu mu öptürüyorsunuz?" Sorusu kadını kıkırdamıştı. Hoş sesi sinirime dokunmuştu. Kaskatı kesilen bedenimi yumuşatan Duygu'nun dostça dokunuşları idi. O da olmasa ne yapardım bilmiyorum.

"İnanın ben de şaşırdım Sarhan boynumu öpünce. Tamam bir geçmişimiz var. Fakat adı üstünde geçmiş." Kaşlarımı çattım öfkeyle, tahmin ettiğim şey değildi o geçmiş değil mi?

"Yani siz abimle sevgili miydiniz? Eskiden..."

"O konu hakkında konuşmak istemiyorum kızlar." derken gözlerime bakarak kestirip atması ilgimi çekmişti.

"Güzelim." diyen Elhan araya girerek sohbetimizin sonunu getirmişti.

"Sevgilim." diyerek gülümsemiştim.

"Hadi yemeğe geçiyoruz." deyip elini uzattı. Elini tuttuğumda beni çıkışa doğru götürdü.

VİP salon oldukça şık ve ailecek yemek yenecek sımsıcak bir mekan haline getirilmişti. Sadece birkaç kişi olmasına rağmen restoran dolu görünüyordu. Sahnede canlı müzik bile vardı. Her şey çok güzeldi. Hakkını teslim etmeliyim Elhan Şahzade çok iyi iş çıkarmıştı.

Aileden bir tek Sarhan eksikti. Elhan'ın dediğine göre ofiste telefon görüşmesi yapıyordu. Görüşme biraz uzun sürmüştü çünkü yemek bittikten sonra gelmişti restorana. Biz hoş bir müzik eşliğinde ilk dansımızı yapıyorduk. Kapıdan içeri girdiğinde gözlerimiz bir mıknatıs gibi birbirine doğru koşarak yapışmışlardı. Bugün o kadını öpmeseydi belki de heyecanlanırdım ama içimde öfkeden başka bir şey yoktu. Elhan beni aniden döndürerek sırtımı ona çevirdi. Beklemediğim bir şekilde parmak uçlarını açık sırtımda dolaştırdı. Ürpererek omzundaki elimi sıktım. Geri çekilip yüzüne baktığımda göz kırptı bana ve o an kafamın tam üstünde ampul yanmıştı.

Aklıma gelen parlak fikirle her zerrem intikam diye haykırıyordu. Birazdan yapacağım şeyin onun üzerinde nasıl bir etki bırakacağını bilmiyordum ama denemeye değerdi. Elhan yeniden sırtını ağabeyine çevirdiğinde aynı yerde durduğunu ve kaşlarını çattığını gördüm.

Yeşillerinde dolaşan öfke bile geri adım attıramamıştı bana. Umursamaz bir tavır takınarak kocama çevirdim bakışlarımı. Ensesini kavrayarak sanki kulağına bir şey söylüyormuş gibi hareket ederek dudaklarımı boynuna dokundurdum. İnşallah Elhan yanlış anlamazdı beni. Tam da beklediğim gibi herhangi bir tepki vermedi. Mutlulukla gülümsedim.

"Her şey çok güzel Elhan." Kenardan eşinin kulağına edepsiz şeyler fısıldayan yeni gelin gibi görünüyordum kesin.

"Beğenmene sevindim güzelim." Bu adam sevilmek için yaratılmış. İnşallah ona layık bir kadını sever ve o kadın tarafından sevilirdi.

"Abi." diyen sese döndüğümüzde kızgın yeşillerin kollarında dans eden Berivan'ı gördük. Ve ben o öfke kıvılcımları ile bezenmiş gözlere bu kadar yakın iken onlara bakmaktan kaçınıyordum.

Berivan "Eş değiştirelim." diyerek beni tehlikenin kollarına itmişti. Elhan sanki bu anı bekliyormuş gibi gülümsedi ve beni Sarhan'a vererek kardeşini aldı. Saliselik tereddütten sonra elimi onun büyük ve güçlü avucuna bıraktım. Birbirine dokunan tenlerimiz kayıp parçasını bulmuş yapboz gibi titreyerek birleşmişti. Diğer elimi de geniş omzuna koydum. Onun elini açık sırtımda hissettiğimde bedenim tanıdık duyguyu misafir etmişti.

Tutku...

"Hassiktir!" diye neredeyse inlemişti. "Neredeyse çıplaksın Kelebek!" derken sesi gittikçe sertleşiyordu. Yüzüne bakmamaya yemin etmiş gibi kahvelerimi inatla ondan kaçırıyordum. "Gözlerime bak!" Emrini duyduğumda kafamı iki yana sallayarak isteğini reddetim. O sırada müzik değişmiş gitarın hoş ezgileri kulaklarımı okşuyordu. Genç bir kadın güzel sesi ile şarkı söylüyordu.

Bakınca içim gittiğinden

Göremeyince özlediğimden

Her gün yolunu beklediğimden haberin yok

Şarkının sözleri dikkatimi çekmişti. Bütün duyularımla şarkıyı dinliyordum.

O gözlerinin yeşilinden geçemiyorum sevgimden
Ölüyorum sensizlikten
Haberin yok, haberin yok[4]

Kafamı ağır ağır kaldırarak gözlerine baktım. Yeşil hareleri kara bulutlardan kurtulmuş gökyüzü kadar berraktı. Kulağıma doğru eğilerek;

"Nefes al Kelebek." dedi.

Tatlı nefesi tenimi yalayıp geçerken ciğerlerime komut vermekte zorlanıyordum. Nereden çıkmıştı ki bu şarkı? Evren bana bu kadar mı karşıydı? İmkansızlığımızı yüzüme tokat gibi çarpmak zorunda mıydı?

"Eğer o gözlerinden tek damla yaş akarsa, öperim ufaklık." Tehditi güldürmüştü beni. Doğruca dudaklarıma bakan dikkatli yeşiller ağlama isteğimi tetikliyordu. Ama ağlamayacaktım.

"Sen git Büşra'yı öp." dedim burun kıvırarak.

Yüzüme doğru eğilip "Öpmek istediğim kişi sensin." dedi. Sırt dekoltemdeki dokunuşları nefes kesiyordu. Hele karnıma dayanan sertlik. Dilim damağım kurumuştu. Dudaklarımı yalayarak nefesimi dışarı üfledim. Sırtımdaki eli baskısını arttırmıştı. Gözlerini kapatarak küfür savurdu.

"Siktir!" deyip gözlerini açtığında oradaki ateş beni korkutmuştu. Bir insanın gözlerinde alevi gördünüz mü? Ben şu an görüyordum. Yeşil orman çatırdayarak yanıyordu. Ne kadar öyle kaldık bilmiyorum. Bizi kendimize getiren şey Harmandalı'nın hoş ezgileri oldu. Etrafa baktığımda kimse yoktu. Bir tek biz ve ceketini çıkaran Elhan vardı. İki kardeş karşılıklı zeybek oynayacaklardı. Heyecanla derin bir nefes aldım.

Sarhan kardeşine bakarken dudağının sağ kenarını yukarı kıvırıldı. Ardından o da ceketini çıkarıp az ötede duran Selma ablaya uzattı. Selma abla titreyen elleriyle kavradı ceketi. Kravatını da çıkarmıştı. Onu da verdi. Kadının mutluluğu görülmeye değerdi. Ceketi anında burnuna götürerek kokusunu ciğerlerine çekti. Selma Şahzade, Sarhan Şahzade'ye resmen vurgundu. Bir annenin evladına duyduğu aşktı bu...

---

4 Söz Kubilay Çalcalı, Şahin Çelik Müzik Kubilay Çalcalı Düzenleme Caner Karamukluoğlu'na ait Ece Mumay'ın seslendirdiği 'Vazgeç Gönül' şarkısının sözleri.

Gömlek ile kaldığında üstten iki düğmesini açtı. Gömleğinin kollarını da yukarı kıvırdı. İki kardeş müzik eşliğinde önce karşı karşıya durdular. Ardından çember çizerek ağır adımlarla etrafında dolanmaya başladılar. Kartal misali kollarını kaldırdılar. Birbirlerine meydan okuyan bakışları heyecan vericiydi. Eğilerek dizlerini yere vurduklarında nefesim kesilmişti. Zeybek izlediğimde hep heyecanlanırdım ama şu an bambaşka duygular içindeydim.

Anlatamayacağım kadar karışıktım. Sarhan birkaç kere daha etrafında döndükten sonra dizini yere koyarak elini yere vurdu. Kalbinin üzerine koyarken ise kimseye çaktırmadan bana göz kırpmıştı. Nefesim hızlanırken etrafa korku dolu gözlerle bakmıştım. Allahtan kimse fark etmemişti.

Ayağa kalktığında kendisini sevgiye boyanmış kahveleri ile izleyen Elhan'ın omzuna dostça bir iki defa vurdu ve Selma ablaya doğru yürüdü. Elhan ise gülümsüyordu. Müzik devam ediyordu ve ben neler olacağını merak ediyordum. Elhan birkaç saniyelik duraksamanın ardından oyuna devam etti. Bu sefer benim için oynuyordu. Mutluluğu iliklerimde hissediyordum. Bir tur döndükten sonra önümde diz çöktü ve elini yere vurarak kalbine koyduktan sonra yeleğinin cebinden en sevdiğim çiçeği; papatyayı çıkardı ve bana uzattı. Herkes bizi alkışlarken ben dolu dolu gözlerle önümdeki kalbi güzel insanı izliyordum. Rabbimin yarattığı her şey güzeldir fakat bu adam başkaydı. Sevgiyle yoğrulmuştu. Bu adam aşık olmak ve olunmak için doğmuştu. Onu umursamamaya çalışarak eğildim ve papatyamı aldım kocamdan. Elini tutarak ayağa kaldırdım ve boynuna sıkıca sarıldım.

"Beni mutlu ediyorsun ya, dilerim Yüce Rabbim gönlünün güzelliğini görebilecek eş çıkarır karşına abi." Sözlerimin ardından beni kendinden uzaklaştırarak yanaklarımdan süzülen yaşları sildi. Alnımı öperek;

"Artık ağlamak yok Ömür'üm. Bundan sonra hep güleceksin." dedi. Boğazımı zorlayan hıçkırığa engel olamamıştım.

***

"Abi sizin sevişmeniz gereken çok önemli konunuz yok mu? Balayınıza gitsenize." Mert Ulusoy yapmıştı yine yapacağını. Utancımdan saç diplerime kadar kızarmıştım.

"Mert!" diye bağırdım. Sitem ve kızgınlıkla.

"Senin de siktirip gitmen gereken bir kapı var Mert." Sert sesi kulaklarıma dolduğunda ona döndüm. Ceketini çıkarıp koltuğa fırlatıyordu. Yüzünün ifadesi buz gibiydi. İçim ürpermişti. Mert'e döndüm istediğini elde etmiş birinin gülümsemesi vardı yüzünde. Hiçbir şey anlamamıştım.

Nikah yemeği bir saat önce bitmişti ve biz eve gelmiştik. Elhan, ben, Mert ve Sarhan... Sarhan, Mert'i payladıktan sonra yukarı çıkmıştı.

Elhan elimi öperek her zamanki kibarlığıyla "Haydi güzelim sende üstünü değiştirip rahat bir şeyler giy. Ben de geliyorum." dedi. Kafamı sallayarak yavaşça yukarı çıktım. Merdivenler bittiğinde artık isyan bayrağını çeken zavallı ayaklarımı dikkate alarak topukluları çıkardım. Elime alarak koridorda yalın ayak odamıza doğru yürümeye devam ettim. Odamıza *-ki bu kelime hâlâ ağzımda eğreti duruyordu-* bir oda kalmışken durdum. Muhtemelen içerdeydi. Derin bir nefes aldım. Ne yapıyordu acaba?

'Sana ne?' diyen mantıklı tarafım sinirle tepki gösterdi bana. Haklıydı. Bana neydi ki yani?

Kafamı iki yana sallayarak hareketlendim ve odama girdim. Güzel olsa da içinde rahatsız olduğum gelinlikten kurtulmanın zamanı gelmişti. Aynanın önüne gelerek kendimi izledim bir süre. Saçım, makjayım hiç bozulmamıştı. Ellerimi gelinliğin üzerinde dolaştırmaya başladım. Çok zarifti. Bakışlarım da ellerimle beraber geziyordu.

Bugün evlenmiştim. Tabii nikahım sahtede olsa düğünüm gerçekti. Herkesin gözünde artık bir Şahzade idim. Şu andan itibaren bu evde yaşayacaktım. En azından bir sene boyunca... Düşüncelerim beni meşgul ederken resmen transa geçmiştim. Ensemde hissettiğim dokunuş irkilmeme neden olmuştu. Giderek aşağı inen parmak uçları ile titremeye başlatmıştım. Nefes aldıkça beynimi uyuşturan amber kokusu deli ediyordu beni.

"Bu gelinliği giyerken o küçük beynini nerede unuttuğunu merak ediyorum ufaklık." Parmak uçları açık sırtımı keşfe çıkmıştı. Aynaya baktım aniden. Yeşilleri karanmıştı. Ve önündekini yutmaya hazırlanan kara delik gibi içine çekiyordu beni.

"Daha güzel görünmek için giydim bu gelinliği. Malum ilk gecemi yaşayacağım eşimle." Yalandı... külliyen yalandı. Ama onun bunu bilmesi gerekmezdi tabii. Sarhan dediklerime tepki bile vermeden gelinliği omuzlarımdan sıyırdı. Şimdi benim bağırmam ve onu odamdan kovmam lazımdı değil mi? Ama hiçbir şey yapamıyordum. Daha doğrusu içimden gelmiyordu. Yaptığım şey yanlış gelmiyordu çünkü. Gözlerim yavaşça kapanırken sesi daha yakından geliyordu.

"Siktirme bana ilk geceni." Elimde olmadan kıkırdadım. Onu kızdırmak hoşuma gitmişti. Gelinlik aniden üzerimdeki ağırlığını kaybedince gözlerim hızla açıldı. Önünde bir tek kadınlığımı zor kapatan seksi çamaşırımla kalmıştım. Göğüs uçlarım yakıcı bakışlarının etkisi ile dikleşmiş ona göz ziyafeti sunuyorlardı. Bedenim çoktan onun hükmü altına girmişti. Bu çok sinir bozucu bir şeydi. Kalçalarımdaki elleri yukarı doğru sürünerek göğüslerimi avuçladı. Bedenim yay gibi gerilirken sırtımı sert ve geniş göğsüne yasladım. Bedenim cayır cayır yanıyordu.

"Benim de tercihim bakireler zaten." dedi boynumu dudakları ile okşarken. İnlememek için zor tutuyordum kendimi.

"Neden?" diye sordum zorla da olsa.

"Prensip meselesi ufaklık. Başkasının dokunduğu tene dokunamıyorum ben." Yanaklarım al al olurken başımı eğdim. Fısıltıyla;

"Ben bakireyim." dedim.

"Bunun artık bir önemi yok. Seni her türlü istiyorum Kelebek." dediğinde şaşkınca yeşillerine sabitlenmişti kahvelerim.

Bedenim şaşkınlığın etkisindeyken Sarhan onu kendine doğru çevirdi. Kahvelerime akıttı yeşillerini. Bakışları o kadar yoğundu ki titredim. Kalbim kan revan içinde kendini göğsüme çarptı. Kollarına tutundum düşmemek için. Neredeyse çıplaktım kollarında.

'Neredeyse değil. Çıplaksın Ömür!' mantıklı yanım oldukça sinirliydi. Haklıydı ama şu an o detay pek önemli değildi... Önemli olan ben birkaç saat önce onun kardeşi ile evlenmiştim. Ben biliyor olabilirdim ama o Elhan ile evli olmadığımızı bilmiyordu. Aklımın son kırıntılarını

hızla toplayarak onu itmeye çalıştım. Tabii başarısız olmuştum. Gücü karşısında yüzümü buruşturdum. Bir erkek bu kadar güçlü olmamalı.

"Yapma asker. Ben senin yengenim." Sesim çok mu aciz çıkmıştı? Sanki bu durumdan hoşnut değildim. Allah aşkına o bir askerdi. Vatanın namusu ona emanetti. Böyle bir hata asla yapmamalıydı.

Sarhan beni takmayarak üzerime eğildi. Dudaklarımı iştahla süzerken dudaklarını esir alan tebessüm nefesimi kesmişti. Kalbim aniden durmuş, atmayı reddetmişti.

Elhan'ın gülüşü güneşi doğuruyorsa, Sarhan'ın bir tebessümü gecenin siyah örtüsüne binlerce yıldız serpiyordu. Tebessümü bu kadar güzelse, kahkahasını düşünmek bile istemiyordum. O muazzam sesi duyan dünya herhalde yörüngesinden çıkardı.

"Her şeyi biliyorum ufaklık." dedi beni tebessümünün esaretinden kurtararak.

Ne? Neyi biliyordu bu adam? Kaşlarımı çatıp "Neyi biliyorsun?" diye sordum.

Dudaklarını yanağıma dokundurarak kulağıma "Kardeşimle evli olmadığınızı." diye fısıldadı. Bedenim kaskatı kesilirken seslice yutkundum.

"Sen nereden-" İşaret parmağını dudaklarıma bastırarak lafımı tamamlamama izin vermedi. Parmak uçlarını sırtımda dolaştırmaya başladığında çıplak olduğumu tekrar hatırladım. Yanaklarım alev alırken ne diyeceğini beklemeye koyuldum.

"Rusya'da yaralı halde yatarken başımda bekleyen küçük bir kelebek fısıldadı kulağıma." Kısık sesi kasıklarımı sızlatsa da dedikleri daha çok dikkatimi çekmişti. Kendimi geri çekerek yüzüne bakıp;

"Sen uyumuyor muydum?"

"Sadece altı saat uyudum." Duyduklarımdan sonra deyim yerindeyse kan beynime sıçramıştı.

"Peki, diğer altı saat ne yaptın?" Sesim biraz sinirli çıkmıştı. Salak ben onun uyuduğunu sanmış içimde büyüyen ve yüreğimi ezen şeyleri önüne sermiştim. Bu olamazdı. Kimse bilmemeliydi bizim anlaşmamızı.

Güldü...

"Diğer altı saat gözlerimi dinleniyordum ufaklık." Sözleri hırsla onu itme isteği uyandırmıştı bende. Ellerimi omuzlarına koyarak kendimden uzaklaştırmak için ittim.

"Bırak beni yalancı!" Onun yüzümü inceleyen berrak yeşilleri aniden siyah rengi kendine çekerek sıkıca sarılmıştı. Ben kararan yeşillerine takılıyken bedenim havalanarak saniyeler içinde yatağın yumuşak yüzeyi ile buluşmuştu. Daha ne olduğunu anlamadan bedenini üzerimde bulmuştum. Bacak arası zorlayan sertlik dikkatimi dağıtıyordu.

"Beni sınama Ömür. Sakın!" dedi sakin ama tehlikeli bir tonda.

Burnumu havaya dikerek "Ne yaparsın?" diye sordum alayla.

Gözlerini kapatarak derin nefes aldı. Ardından "Sikerim!" dedi.

'Oha!' Mantıklı tarafım şok olmuştu. Kırmızılı kahkahalar atıyordu.

"Edepsiz." Altında debelenmeye ve onu üstümden atmaya çalıştım. Zorla bir şey elde edemeyeceğimi anlamam uzun sürmedi.

"Kalk üstümden asker." Nihayet pes ederek durdum ve huyuna gitmeye karar verdim. İşe yaramıştı. Üstümden aşağı kayarak yataktan kalktı. Benden uzaklaşarak bedenimi arzu ile süzdü. Ardından elindeki şeyi burnuna götürerek kokladı. Bir dakika o elindeki benim iç çamaşırım mı?

'Siktir! Bu çok erotikti.' diyen Kırmızılı Sürtüğe öfkeli bakış attım. Hemen ağzına görünmez fermuar çekerek sustu.

Sarhan ise memnun bir mırıltı eşliğinde "İmam nikâhından sonra bu güzel kokunun kaynağının tadına varacağım ufaklık." diyerek beni yeni bir şok dalgasına attı.

İmam nikâhı mı dedi o?

Uzun Bir aradan sonra kendime geldiğimde odada yalnızdım. Ellerimi yüzüme kapatarak öylece bekledim. Bu adam benim dengemle kedinin fare ile oynadığı gibi oynuyordu. Psikolojimi bozuyordu.

"Ben bu adamla ne yapacağım Allah'ım?" diye söylenerek yataktan kalktım. Aynanın önüne geldiğimde çıplak olduğumu hatırlayıp, hızla giyinme odasına doğru koşarak kapıyı kapattım.

Bir an önce giyinip uyumam lazım. Tabii uyku beni hatırlayıp gelirse...

***

"Abi biz üç sap bu dağ başında ne yapıyoruz Allah aşkına?" Mert'in merakla karışık sinirli sitemini duyan diğer iki adam oflayarak birbirlerine baktılar. Yalova-Gemlik arasında Samanlı Dağları üzerindeki Beşpınar tepesindelerdi. Sarhan Şahzade her yerde olabilirdi. O yüzden ondan oldukça uzağa kaçmaya karar vermişlerdi.

Emre "Acil plana ihtiyacımız var kardeşim." dedi.

Elhan omuz silkip "Plan yaparak beni evliliğe ikna eden sensin. Sen düşün." dedi.

"Sarhan abi evliliğinizin gerçek olmadığını öğrendi. Ömür onun için kolay bir lokma şimdi. O yüzden B planına geçmemiz lazım." derken dikkatli mavileri dostunu izliyordu. B planının ne olduğunu hatırlayan Elhan'ın önce göz bebekleri büyüdü sonra ise dehşete kapılarak kafasını iki yana salladı.

"Hayır. Yapamam. Söyleyeceklerimin onun üzerinde nasıl etki yaratacağını bilmiyoruz." Emre gülümsedi.

"İmkansız olan her şey onu kendine çeker dostum. Biliyorsun."

Elhan acılı yüz ifadesi ile gözlerini kapattı. "Abim beni çok seviyor. Acı çekmemi asla istemez." Söylediği her kelime doğruydu. Sarhan Şahzade kardeşini asla üzmezdi. Üç adam karşıdaki manzarayı izlerken sessizlik yemini etmiş gibi susuyorlardı.

Bir anda ortama bomba gibi düşen bildirim sesi üçünün de irkilmesine sebep olmuştu. Elhan bir şey dememişti cebindeki telefonu çıkarırken.

"Ömür mesaj atmış." dedi sakin bir tonda.

"Ne diyor?" diye soran kişi Mert'ti.

Elhan "Hazırmış." dedi kısaca.

Emre kafasını sallayarak Elhan'ın omzuna vurup "Bu iş bittiğinde sağ kalırsam küçükken Sarhan abi ile bir senemi geçirdiğim yetimhaneye yüklü bir bağış yapacağım." dedi.

Mert gülerek "Aranızda *'en şanslısı!'* benim. Resmen dışarıya onun hakkında bilgi sızdırıyorum." dedi. En son yaptığını düşündüğünde hafifçe titremişti. "Acaba Lalin'in dayısı olduğum için acır mı bana lan?" Sorusu arkadaşlarını güldürmüştü.

***

Ömür...

Elhan telefonla konuştuktan sonra bana baktı mahcup gülümsemeyle. Bir şey olmuştu kesin. Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı bile. Kaşlarımı çattım.

"Ne oldu Elhan?" Sesim tedirginliğimi gösterir gibi titrek çıkmıştı.

"Güzelim biliyorum daha iki gün oldu balayına çıkalı ama..." diyerek durdu. Lafını yarıda kesmesi beni daha da heyecanlandırmıştı. İki adımda yanına vararak önünde durdum.

"Elhan lütfen söyle. Birine bir şey mi oldu?" Ellerimi avuçlarına alarak ikisine de narin birer öpücük kondurdu. Gülümseyerek

"Sakin ol güzel karım. Birine bir şey olduğu yok. Sadece Barcelona'da ki tatil köyü projesinde birkaç pürüz çıkmış. Onu acilen halletmem lazım." dediğinde derin bir nefes aldım. Çok şükür o birkaç saniyede aklıma gelen kötü şeylerden biri çıkmamıştı.

"Git hallet o zaman."

"Birlikte gidelim?" diye bir teklif sununca kafamı iki yana salladım.

"Hayır burası harika. Sen gelene kadar Zanzibar'ın tadını çıkarmak istiyorum." dediğimde aklına bir şey gelmiş gibi kafasına vurdu hafifçe.

"Salak kafam. Sana abimin de burada olduğunu söylemedim değil mi?" Sorusu bende inme etkisi yaratmıştı. "Ben gelene kadar o sana göz kulak olur." dediğinde gözlerim kocaman açılmıştı. Ne yani ben şimdi balayımı onunla mı geçireceğim? Hem onun burada ne işi vardı? Böyle egzotik bir yerde çekim filan mı yapacaktı? Sorular kafamın içinde döndürerek kendime eziyet edeceğime sesli olarak sevgili kocama sormaya karar verdim.

"Abinin burada ne işi var Elhan? Çekim filan mı var?" diye sordum sabırsızca. Elhan gülerek kafasını iki yana salladı.

"Hayır güzelim çekimi yok." dedikten sonra sanki çok gizli devlet sırrı açıklıyormuş gibi etrafa bakarak kulağıma eğilip "Abim çok kötü adamlar için buraya geldi." dedi. Gerçekten de devlet sırrı vermişti bana. Şaşırmıştım.

Alnımda hissettiğim sıcaklık ile kendime gelirken balayımı Sarhan Şahzade ile geçireceğim gerçeği beynimi zonklatmaya devam ediyordu.

Elhan bavulunu hazırlarken bile doğru düzgün tepki verememiştim. Allah aşkına biri benimle dalga mı geçiyor? Yoksa tüm bunlar hepsi birer tesadüf müydü? Ben neden hep o adam ile yalnız kalıyordum ki?

"Kendine iyi bak güzelim. Abim birini gönderecek seni alması için." dedi. Ardından alnımı öperek çıktı ve gitti...

Beni resmen o adamın eline bırakıp gitti. Olduğum yerde sinirle tepinerek bağırmaya başladım.

"Senden kurtuluş yok mu be adam?" Yürüdüğüm her yolun sonu ona çıkmaya başlamıştı. Bu artık sinirimi bozuyordu. Öfke ile saçlarımı geri atarken kapının çaldığını duydum. Kaşlarımı çatarak kapıya doğru yürüdüm. Açtığımda karşımda çok güzel bir kadın duruyordu.

"Merhaba." dedi gülümseyerek. Aksanı vardı. Sanırım Türk değildi.

"Merhaba." derken sesim biraz aksi çıkmıştı. Umursamadım. "Kimsiniz?" diye sordum ardından.

"Aisha Kumar." derken hâlâ gülümsüyordu ve bu sinirime dokunmaya başlamıştı. Beni Şah gönderdi. Seni almam için."

Şah mı? Sarhan beni almaya bir kadın mı göndermişti? Peki bu kadın onun neyi oluyordu?

21. BÖLÜM

"Şah?" Sorgulayan bakışlarım kadının yüzünde dolaşıyordu.

İstifini bozmadan "Sarhan Şahzade. Şimdi güzelim beni içeri alacak mısın? Takip ediliyor olabilirim." dedi. Etrafa şöyle bir bakış attı. Sözleri tedirgin edici olsa da tavırları çok rahattı.

Allah aşkına kimdi bu kadın?

Sırf bu soruma cevap almak için bile onu içeri alabilirdim. O yüzden kenara çekilerek odaya girmesine izin verdim. Gülümseyerek içeri girdi. Odaya şöyle bir göz gezdirip havayı kokladı ve ardından siyah saçlarını savurarak bana döndü. Gözleri üzerimde birkaç saniye dolaştı. Nedense kendimi çıplak hissetmiştim o anda.

"Eşyaların hazır mı?" diye sordu. Ses tonu bir garip olmuştu.

"Hayır." diyerek geçiştirdim onu. Benim merak ettiğim başka konular vardı şu an "Sarh-" lafımı elini kaldırarak ağzıma tıkmıştı. Önüme gelerek durdu ve kısık sesle

"Gerçek isim yasak güzelim. Gölge diye hitap et ona." dedikten sonra tebessüm ederek devam etti. "Ya da benim gibi Şah diyebilirsin."

Kaşlarımı çattım. Onun dediğini taklit etmeyecektim. Tabii kendisine hitap ettiğim gibi *'asker'* de demeyecektim. Han en iyisiydi. Gözlerimi devirerek

"Han neden kendisi gelmedi de sizi gönderdi?" Kadın ne yaptı? Bana cevap vermek yerine kahkaha attı. Öfke ile dolarak derince soludum.

"Komik bir şey mi dedim ben? Niye gülüyorsunuz?"

Aisha kendine gelmek için birkaç saniye bekledi. Ardından yine o garip bakışları ile beni süzerek

"Çok hırçın ve laf dinlemez bir kızsın Ömür. Bu... hoşuma gitti." Sesi otorite kokuyordu. Gözlerimi kıstım;

"Hâlâ soruma cevap alamadım." dediğimde kafasını salladı.

"Çok önemli bir işi vardı. O yüzden seni benim almamı istedi. Rahatladın mı?" Sözleri hafif alay kokuyordu ama onu takmadım. Odayı dolaşarak eşyalarımı topladım. İşim bittiğinde beni göz hapsine alan Aisha'ya döndüm.

"Hazırım." Hintçe bir şeyler geveleyip telefonumu çıkardı. Ekrana dokundu. Sonra cebine geri koydu telefonu. İki dakika geçmeden kapı tıklatıldı. Yüzüne bakmadan kapıyı açtım. Karşımda iki tane iri yarı adam vardı. Arkama hızla döndüm. Bunlar da kimdi? Aisha sert ve emir kipi kullanarak "Ravi, bavulları arabaya götür." dediğinde rahatlamıştım. Ravi başını sallayarak bavulları aldı.

Kısa bir müddet sonra arabaya bindik ve benim bilinmezliğe yolculuğum başladı. Bir buçuk saat sonra okyanusa bakan orta büyüklükte tek katlı sade bir evin önünde durduk. Arabadan indiğimde derin nefes çektim içime. Ev ıssız görünüyordu. Acaba boş muydu?

"Haydi eve girelim. Şah gelir şimdi." Koluma dokunarak beni hareket etmem için yavaşça ittirdi. Kafamı sallayarak yürüdüm. Eve girdik. Ev üç oda bir salon ve mutfaktan oluşuyordu.

Evin içi de dışı gibi sadeydi. Elhan dönene kadar kalacağım yerdeydim... O yüzden alışmam lazım. Bavulumu alan Ravi yan yana duran iki odadan sağ kısımda kalanına götürdü. İçeri bıraktıktan sonra çıkıp, baş selamı vererek evi terketti.

"Orası senin odan." diyen Aisha'ya döndüm.

'Acaba o da mı burada kalıyor?' diyen Kırmızılı merakımı dile getirmişti.

"Siz de mi burada kalıyorsunuz?" Sorusunu kırmızılının merakını gidermek için sormuştum. Gülümseyerek saçlarını savurup;

"Şah ile aynı odada kalıyorum." dedi. Az önce savurduğu saçlarını yolma isteği ile dolmuştum bir anda.

Aynı odada kalıyoruz ne demekti?

"Siz-" diyerek sustum. Derin nefes alarak içimde, tam kalbimin yanında Sarhan diye sayıklayan duygusal Ömür'ün çığlıklarını bastırdım. "Sevgili misiniz?" diye son nefesimi verir gibi sordum. İçim acımıştı.

Aisha az önceki umursamaz halini toz misali üzerinden silkerek yanıma geldi. Çenemi kavrayarak gözlerimin içine baktı. Elinden kurtulmak için geri gitmek istedim ama o çenemdeki tutuşunu sıkılaştırdı. Kahverengi gözleri kapkara idi.

Hintçe bir şeyler mırıldandı. *'Ben seninle sevgili olmayı yeğlerim güzelim. Şah ilgimi çekmiyor.'*

"Hı?" diye kabaca bir tepki verdim. Ne diyordu bu kadın?

"Aisha!" diyen ses bedenimi okşayarak titretirken Aisha'nın boşluğundan yararlanarak ondan uzaklaştım. Elimi çeneme götürerek sıktığı yeri okşadım. Kadın güçlü idi.

"Şah." derken sesi anında yumuşamıştı. Ona doğru dönerek gülümsedi. Sarhan tek kaşını kaldırdı.

Hinçte *'O benim! Uzak dur.'* Bir şeyler dedi tehlikeli ses tonuyla, ne konuştuklarını deli gibi merak ediyordum.

Aisha omuz silkip 'Çok güzel ve masum.' Hintçe bir şeyler söyleyip derin bir nefes çekti. Sonra gülerek 'Çok şanslı bir piçsin Gölge.' Bir şeyler daha demişti ama dediklerinden sadece Gölge'yi anlamıştım çünkü onu Türkçe söylemişti. Onlar konuşurken Sarhan'ı izleme şansı yakalamıştım. Üzerinde kot pantolon ve beyaz tişört vardı. Kuzguni saçları dağınıktı. Kolundaki bileklikler ve parmağındaki yüzüklerle serseri turistlere benziyordu. Yeşil ormanları çok güzeldi. En çok onlara takılı kalmıştım.

"Öyleyim." dediğinde ruhumdaki mavi kelecekler uçmaya başlamıştı. Ah bir de konuştuklarını anlayabilsem, güzel olacaktı. Dayanamayarak;

"Benim anladığım dilde konuşsanız... böyle kendimi geri zekalı gibi hissediyorum da." diye sızlandım fazla yüksek olmayan ama kızgın bir tonda.

Aisha "Kız haklı Şah." diyerek aksanlı türkçesine geri döndü. O anda Ravi içeri girdi.

"Masanız hazır efendim." Aisha kafasını salladı ve eliyle çık işareti yaptı. Ravi baş selamıyla evi terk etti.

"Hadi yemek yiyelim ben çok acıktım." diyen Aisha'nın umursamaz sesi sinirime dokunmuştu. Cevaplanması gereken sorularım varken yemek yiyemezdim.

"Size afiyet olsun. Ben aç değilim." dedim ve yüzlerine bakmadan bana verdikleri odaya doğru yürümek istedim. İstedim çünkü güçlü bir el tarafından durduruldum. Hırsla kolumdaki eline baktım.

"Nereye?" Sakinleşmek adına derin nefes aldım. Onun bu kadınla yakın olması, onları bir araya getirerek türlü türlü pozisyonlara sokan bana düşman zihnim ve anlamadığım konuşmaları kanımı fokurdatarak bir şeyleri kırma isteği uyandırmıştı bende.

"Yorgunum asker. Uyumak istiyorum." derken sesim soğuktu. Ben bile şaşırmıştım kendi soğukluğuma. Yeşillerini yüzümde dolaştırdı gözlerini kısarak. Biz birbirimize takılıyken Aisha'nın sesi duyuldu.

"Ben yemekleri servis ediyorum." Ve işte o an Kırmızılı Sürtük yüzünde şeytani gülümsemesi ile kırmızı rujlu dudaklarını oynatarak bana çok pis bir fikir verdi. İçimden sinsice sırıtarak masum ifade ile hint güzeline döndüm. O an mantıklı yanım beni sis perdesinin arkasından izliyordu. Beni vazgeçirmek için kendini yırtıyordu ama nafileydi. Bana neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Fakat yapmak istediğim şeyi yapacaktım.

"Ben yaparım servisi sen yorulma. Sadece mutfağı göster." dedim gülümseyerek. Aisha başta tereddüt etse de sonunda tebessüm ederek mutfağı göstermek için önüme düştü.

"Siz bırakın adamlar yapar." diyen Sarhan'a döndüm. Elleri ceplerinde iken son derece asi görünüyordu. Bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermedim.

"Ben yaparım *abi*." abi dememle yeşil orman kararak şimşekleri kendine çekti. Korku kurtları sürünerek bedenimi sarmaya çalıştılar. Onları takmamaya çalışarak önüme döndüm.

"Abini sikeyim." Tıslaması kulağıma çalındığında gülümsemeden edememiştim.

Mutfağa geldiğimizde Aisha'nın gösterdiği yerleri çabucak ezberlemiştim.

"Ben acı sevmem tatlım. O yüzden şu-" beyaz tencereyi gösterdi. "Tenceredeki yemek benim için hazırlandı. Yemeği servis ederken dikkate al bunu." diyerek yanağımdan makas aldı ve gitti. Elimi makas aldığı yere götürdüm.

O eller kim bilir Sarhan'ın nerelerine dokunmuş...

Kırmızılı her zamanki haline zıt olarak sinirli görünüyordu. Öfke ile kırmızı dudaklarını kemiriyordu. Onun siniri bana da bulaşarak makas aldığı yeri ovmamı sağladı. Ardından küçük bir yılan sürünerek çatallı dili ile beynimin kıvrımlarını okşadı. Gülümseyerek beyaz tencereye doğru gittim. Kapağını açarak yemeği süzüp kendi kendime "Demek acı sevmiyorsun hint güzeli." dedim.

Üst rafta duran tuzluğu alarak tuzu yemeğe boca ettim. İçim nedense soğumamıştı. O yüzden kara biberi de tuz ile buluşturdum.

"Şimdi sıra sende asker." deyip diğer tencereyi açtım. Çorba vardı. Ve en sevdiğim çorbaydı. Mercimek çorbası. Ona kıyamazdım.

"Seni en sevdiğin şeyle vuracağım asker." Benimle oynamanın bedelini ödeyecekti. Sevgilisi varken bana yaklaşmamalı *'Seni istiyorum.'* dememe liydi.

İşlerimi bitirdikten sonra tepsiye koyduğum çorbaları dökmemeye çalışarak masaya taşıdım. Masa terasta kurtulmuştu. Hava güzeldi ve burayı çok sevmiştim.

Okyanusun tuzlu kokusunu ciğerlerime misafir ederek elimdeki tepsiyi sıktım. Masaya vardığımda süper karışım çorbayı hint güzelinin önüne bıraktım. Ardından Sarhan ve kendime koydum. Kaşığımı çorbaya daldırmadan önce Aisha'nın çorbanın tadına bakmasını izledim. İlk önce yüzünü buruşturdu ardından zorla da olsa yutkundu. Ağzı ve boğazı yanmış olacak ki deli gibi öksürmeye başladı. Sarhan kaşlarını çatarak dikkatle ona baktı.

"Ne oldu?" O kadını merak etmesi sinirime dokunmuştu. Aisha da kaşınıyormuş gibi elini uzatarak Sarhan'ın yüzük olan elini tuttu. Güven verir gibi gülümsemesi sinirden kudurmamı sağlamıştı. O yüzden Sarhan tam su bardağına uzanacakken ondan önce davrandım. Bardağı

kaparak kadına yaklaştım. Artık ne hikmetse bardak elimden kaydı! Ve su Aisha'nın üstüne döküldü.

"Hii çok özür dilerim." diyerek sahte üzüntü ile bardağa yeniden su koydum. Allahtan bu sefer kazasız belasız vermiştim suyu. Aisha suyu içerken Sarhan'a manidar bir bakış atarak gülümsedi. Hemen Sarhan'ın tepkisini ölçmek için yüzüne odaklandım. Kafasını iki yana salladı... Aisha elimi tutarak güven verircesine gülümsedi ve suyunu yudumlamaya devam etti.

"Bir şey yok canım. Yemeğimi yanlışlıkla tuzlu ve acılı yapmışlar."

Tam olarak rahatlamasam da bir nebze de olsa iyi gelmişti yaptıklarım. Sandalyeme geçerek çorbamı içerken sıranın kime geldiğini biliyordum.

Yemek bittikten sonra sıra kahveye gelmişti. O görevi de -*Aisha'nın tüm ısrarlarına rağmen*- ben üstlenmiştim. Mutfağa giderek hemen iki tane kahve hazırlamış salonda karşılıklı iş konuşan ikilinin önüne bırakmıştım. Kendim içinse hiçbir şey almamıştım.

Kahveleri sehpaya önlerine koydum. İlk önce Aisha aldı fincanı. Bana tereddüt ile bakarak kahvesinden bir yudum aldı. Tam istediği gibi sade kahve ile karşılaşınca gülümsedi. Sarhan bana bakmadan fincanı aldı. Nefesimi tuttum ve beklemeye koyuldum. İlk yudumu aldığında yüzündeki ifade kahkaha atma isteği uyandırmıştı bende. Ağzında sanki iğrenç bir şey vardı. Kusmamak için kendini zor tutuyordu. Nihayet aldığı yudumu boğazından aşağı gönderdiğinde kafasını hızla bana çevirdi. Gözlerime bakarak kahveyi bitirdi. O kahveyi bitirdi gözleri de beni.

Evet merak edenler için söyleyeyim. Sarhan Şahzade'nin kahvesine şeker pardon bolca şeker koymuştum. Hani şu şekersiz ve köpüksüz zıkkım gibi kahve seven Sarhan Şahzade...

"Ulan!" Sesi gece ansızın gürleyen gök gürültüsü kadar korkunçtu. Yeşil orman fırtınaya tutulmuştu sanki.

Bir adım geri gitmemek için kendimi kasmıştım. Sarhan ayağa kalkarak sakin adımlarla bana doğru yürüdü. Bastığı yeri inletiyordu adımları.

"Benim kahveme şeker ha?" Bağırarak tam önümde durdu. "Canına mı susadın Kelebek?" diye sorunca dikleştim.

Aisha kalkarak onun yanına geldi. Elini omzuna koyup "Sakin ol Şah. Yanlışlıkla olmuştur." Bana döndü ve "Değil mi?" diye sordu yatıştırıcı bir tonda. Bu kadının ona serbestçe dokunabilmesi bardağı taşıran son damlaydı. Sabahtan beri kanımı ateşe veren duyguya yenik düştüm sonunda.

"Sen önce o elini çek oradan." dedim öfkeli ama sakin sesle. Aisha kaşlarını kaldırdı. Ama dediğimi yapmadı. "Sa-na el-ini çek de-dim!" diye tısladım dişlerimin arasından.

"Tamam." deyip elini kaldırarak teslim oldu. Ama yüzünde zafer kazanmış birinin sırıtışı vardı. Sarhan'a dönüp Hintçe bir şeyler söyledi. *'Bu kız seni deli gibi kıskanıyor.'*

"Sakin ol Kelebek."

Sarhan, Aisha'nın dediklerini takmış gibi görünmüyordu. "Aisha dışarı!" dediğinde hint güzeli onu ikiletmeden kafasını sallayarak terasa çıkarak bizi yalnız bıraktı. Artık yalnız kalmamızın bir önemi yoktu.

"Sakin olayım öyle mi?" İşaret parmağımı sert göğsüne vurdum. "Sen sevgilinle eğlenirken ben sakin olayım öyle mi?" Sesimin desibeli gittikçe yükseliyordu. "Madem hayatında biri vardı neden bana yaklaştın? Seni istiyorum, benim olacaksın dedin?" Kendime acıyordum. Onun için heyecanla çarpan kalbime üzülüyordum. Göğsündeki parmağıma baktı. Sonra gözlerini kapattı. Kafasını geri atarak;

"Ömür!" Sert ikazını duyunca ağlamamak için gözlerimi kapattım. O kadın için beni uyarıyordu.

"Canınız cehenneme." derken sesim tiksinir gibi çıkmıştı. Yanından hızla uzaklaştım ve odama girdim. Kapıyı yerinden oynatacak kadar sertçe kapatmıştım. Anahtarı çevirerek kapıyı kilitlemeyi de ihmal etmedim tabii.

Üstümdeki kıyafetleri yırtarcasına çıkarırken gözyaşlarıma akmaları için izin vermiştim. Üzerimde sadece iç çamaşırlarım vardı. Umursamadım. Olduğum yere çöktüm pelte gibi.

"Neden gördüğün tek erkek oymuş gibi çarpıyorsun aptal?" diye fısıldadım elimi kalbime götürerek. "Bak Elhan var. Çok iyi adam, hem annem bile onu kocam sanıyor. Neden o değil de onun kalpsiz abisi?" Elime damlayan bir damla gözyaşım köz köz olmuş kalbime düşmüş gibi cız etmişti. Gözlerimi kapattım.

"Asla öyle bir şey olmayacak ki. Elhan beni kardeşi gibi görüyor." Kalbim sözlerime tepki olarak sancı içinde burkulmuştu.

Ne kadar öyle oturdum bilmiyorum ama bacaklarım uyuşunca kalkıp uyumaya karar verdim. Odamdan dışarı çıkmak istemiyordum. Yüzlerini görmek bile istemiyordum. Midemi bulandırıyorlardı. Yüzümü buruşturdum tiksinti ile. O kadını öptüğü dudaklarla beni öpmüştü. Ona dokunduğu ellerle bana dokunmuştu. Odada banyo olsaydı hemen yıkanırdım. Ama yoktu işte. Dışarı da çıkmak istemiyordum. O yüzden sütyenimi çıkartarak bavulumdan geceliğimi alıp, üzerime geçirerek yatağa yaklaştım. Örtüyü kaldırarak kenara attım. Çarşaflar temizdi çok şükür. Ve mor renktelerdi. En sevdiğim renkti mor. Gülümsedim. Bileğime taktığım siyah lastik tokayı çıkartarak saçlarımı topladım. Ardından yatağa girdim. Sırtüstü yatarak gözlerimi tavana dikip uykunun beni kollarına almasını bekledim.

***

Kendisine tiksinir gibi bakan kızın arkasından gitmek için hareketlendiğinde biri tarafından durduruldu. Kafasını hırsla kolunu tutan kişiye çevirdi.

"Bırak biraz yalnız kalsın Şah. Şu an çok sinirli ve kırılgan." diyen Aisha'ya öfkeli bakış attı. Kolunu kadından kurtardı ve koltuğa doğru yürüyerek kendini bıraktı. Kafasını geri atarak sinirle soludu.

"Bizi sevgili sanıyor."

"Duydum."

"Ona söylemeliydim."

"Neyi?"

"Senin dominant bir lezbiyen olduğunu."

Aisha gülümseyerek genç adamın yanına oturdu. Sehpada duran sigara paketini alarak iki dal çekti ve birini yanındaki öfkeli yeşile uzattı. Sarhan sigarayı alarak cebindeki çakmağı çıkardı ve her iki sigaranın da ucunu tutuşturdu. Sigaradan bir nefes çekerek gri dumanı ciğerleri ile buluşturdu.

"Seni kıskanıyor." Kadına yandan bir bakış atıp "Gördüm." dedi dumanı dışarı üfleyerek.

"Ona bilerek acı yemediğimi söyledim." dedi ve kahkaha atmamak için ağzını kapattı sigara tuttuğu eliyle.

"Sen acılı yemeklere bayılırsın" diyen adama kafasını salladı.

"Ama o bunu bilmiyordu. Kıskançlıktan gözü öyle dönmüştü ki ne kadar ileri gideceğini merak ettim dostum."

"İyi halt ettin. Senin yüzünden hayatımda ilk defa şekerli kahve içtim." Yüzünün ifadesi öyle bir hâl almıştı ki, sanki şekerli değil zehirli kahve içmişti.

Aisha derin bir nefes alıp "Seni seviyor." dedi. Genç adam kafasını iki yana salladı. Bazı şeyleri kabul etmek istemiyor gibiydi.

"Sevmesin. Beni seven kadınlar ölüyor Aisha. O da ölmesin." Sesi öyle acılı çıkmıştı ki Aisha kalkıp ona sıkıca sarılmamak için kendini zor tutmuştu. Sarhan boğazını temizleyerek sigaradan bir nefes daha çekti.

"Hem onun sahte de olsa kocası var. Olmaz o iş." dediğinde Aisha kaşlarını kaldırdı.

"Nasıl yani kocası mı var?"

"Evet. Kendisi benim yengem olur."

"Sahte olduğunu nereden biliyorsun peki?"

"Moskova'da hasta yatağındayken kendisi anlatmıştı. Beni komada sanıyordu saf Kelebek."

"Öğrendiğinde ne hissettin?"

"Önce sinirlendim. Bizi nasıl aptal yerine koymak isterler dedim kendi kendime. Sonra yaşadıklarını anlattı." Sesi gittikçe sertleşiyordu. "Mafya bozuntularının yaptıkları. Babası olacak o şerefsizin ondan vazgeçmesini. Sonra o göt lalesi nişanlısının tecavüz girişimini..." Elindeki sigarayı avucuna alarak sıkmıştı farkında olmadan. Aisha elini tuttu panikle. Sarhan tepkisizce bir noktaya sabitlemişti bakışlarını.

"Sakin ol Şah." Bir öfke nöbetine daha yakalanmasını istemiyordu. "Derin nefes al hadi." Elindeki sigarayı kül tablasına atarak önüne geçti ve görüş alanına girmeye çalıştı. "Ömür yok. Ömür'ü kaçırmışlar."

diyerek ilk aklına gelen şeyi söylemişti panikle. Sarhan titreyerek kendine geldiğinde derin bir oh çekmişti.

"Ne dedin sen?" diye sordu kendine gelince. Aisha gülümsedi.

"Bir şey demedim dostum." Önünden kalkarak yerine geçti. Sarhan avucundaki sigarayı kül tablasına bıraktı. Kafasını çevirerek yanındaki kadına baktı.

"Sana bir şey yaptım mı?" Yeşilleri hızla taradı yüzünü. O nadir öfke nöbetlerinden birini geçirseydi karşısındaki insanı tanınmaz hale sokardı.

"Hayır bir şeyim yok canım." deyip omzuna vurdu güven verircesine.

"İyi." diyerek kafasını salladı.

***

Türkiye, İstanbul...

"Abi Zanzibar'da durumlar nasıl?" diye sordu Mert kulüpdeki son hazırlıkları kontrol ederken.

"Elhan bırakıp gelmiş aşık çiftimizi." Emre elindeki telefonla ilgilenirken bir yandan da arkadaşına cevap veriyordu.

"Uuu beybi. Acaba ön balayı nasıl geçiyor?"

"Ateşli olmadığı kesin."

"Niye lan?"

"İki inatçı keçiyi baş başa bıraktık abi. Hemen teslim olmazlar."

"Sizin tuzunuz kuru oğlum. Ateş hattında olan benim. Varya Sarhan abi bir çaksa ona evrak yerine evlilik için başvuru evrağını imzalattığımı..." dedi saf korku kokan sesiyle. "Çıktığım yere kadar kovalar beni." dediğinde Emre kahkahasını tutamamıştı.

"Her şey onun iyiliği için abi. Biliyorsun."

***

Zanzibar...

Sandalyede elleri ayakları bağlı oturmuş genç kızın bakışları kameraya kilitlenmiş, gözlerini kırpmadan sanki orada kendisini görecekmiş gibi bakıyordu. Yüzünde korku namına hiçbir şey yoktu. Sadece biraz üzgün görünüyordu.

"Ölmek için çok güzelsin ama yapacak bir şey yok bebeğim. Yanlış kişi ile berabersin." Kahvelerini boş boş konuşan pis kokulu adama çevirdi. Gözleri nefretle yanıyordu. Adam ona aldırmadan kameraya döndü ve pis bir sırıtış ile konuşmaya başladı.

"Bir kez daha karşılaştık Gölge. İtiraf edeyim bu seferki hatun çok daha güzel. Ve onun güzel boğazını kesmek çok zevkli olacak." Adam elindeki büyük ağızlı avcı bıçağını salladı kameraya doğru. Genç kız bıçağa baktı sonra yine kameraya. Bıçağın soğuk metalini nefes borusunda hissettiğinde kabustan uyanmış gibi irkilerek yutkundu. Sanki bir şeyler söyleyecekti. Ve söyledi de. Sadece dudaklarını oynatarak "Seni seviyorum asker." dedi nefes borusu kesilmeden önce.

Sarhan ekrana vurdu öfke ile. "HAYIR!" diye haykırdı acıdan delirmiş gibi. Gitmişti... o da gitmişti işte. Terk etmişti onu. Ölüm yine tüm karanlığı ile girmişti aralarına. "Annem gitti. Sen de gidemezsin Kelebek. Beni bırakamazsın."

Ömür...

"Asker." diyerek yavaşça sarstım belime sıkıca sarılıp beni göğsüne bastıran adamı. İnliyordu. Sanki hayatının en kötü kabusunu görüyordu. Bugün yaşadıklarımıza rağmen bu hali içimi parçalamıştı. "Asker lütfen uyan." Onu böyle görmek istemiyordum. O benim güçlü, ulaşılmaz ve duvarları olan askerimdi.

Sarhan yüzünü saçlarıma gömerek derin bir nefes aldı. Uyanmıştı nihayet. Beni kendinden uzaklaştırdı. Pencereden süzülen ay ışığından faydalanarak yüzümü inceledi. Burada olduğuma inanamıyormuş gibi bir hali vardı.

"Ömür?" diye sordu tereddütle.

"Asker?" diyerek bende aynı şekilde karşılık verdim. Sesimi duyunca yeşilleri tüm koruma kalkanlarını indirerek saf mutlulukla parladı.

"Buradasın." dedi kafasını göğsüme koyarken. Yaptığı harekete şaşırsam da sesimi çıkarmadım. Kollarını belime dolayarak sıkıca sardı beni. Kalbim amber kokusu ile kendinden geçerken içimdeki duygusal Ömür mutluluktan zırıl zırıl ağlıyordu. Göğsümde derin nefesler alan adama odaklandım. Sanki beni kokluyordu.

"Kokun Kelebek. Az önce beni cehennemden çekip çıkardı. Buna alışabilirim." dedi boğuk sesle. Gözlerim irice açıldı. Kokum hoşuna mı gitmişti? Kafamı iki yana salladım. Bunu düşünmemeliydim. Düşünürsem aptal kalbim umut edecekti. Hayal kuracaktı. Bu olamazdı. İmkansızdı. Ben ve bu adam, asla bir araya gelmeyecek bir resimdik. Sahi bu adam neden sevgilisi ile değil de benimle uyuyordu? Hem ben kapıyı kilitlememiş miydim? Nasıl girmişti içeri?

"Kapıyı nasıl açtın sen?" diye sordum konuyu değiştirerek. Omuz silkti.

"Küçük bir kilit seni benden uzaklaştıramaz. Kısaca seni benden hiçbir şey uzaklaştıramaz. Bunu o güzel kafana sok artık." Sıcak nefesi ve dudakları tenimi karıncalandırıyordu. Umursamamaya çalıştım. Daha önemli bir mevzu vardı şu an.

"Sevgilini yatakta yalnız mı bıraktın?" derken sesim biraz aksi çıkmıştı.

Kıkırdadı...

Erkeksi kıkırtısı yüreğimi hoplatmıştı. Kafasını göğsümden kopartarak yüzüme odaklandı. Nedense üşümüştüm o benden uzaklaşınca.

"1. O benim sevgilim değil.

2. Aisha bir lezbiyen. Yani ilgilendiği kişi ben değilim. Sensin.

3. Burası benim odam." Saydığı hangi maddeye odaklanacağımı şaşırtmıştım.

Aisha ile sevgili olmamasına mı sevineyim, yoksa Aisha'nın lezbiyen olmasına mı şaşırayım bilemiyordum.

Sarhan kafasını tekrar göğsüme koyarak gözlerini kapattı. "Şaşırmayı yarına bırakıp uyu Kelebek. Kötü bir kabus gördüm uyumak

istiyorum." dedi eski haline bürünerek. Yine buzlar kralı oluvermişti. Bunu istemiyordum. Onun herkesten sakladığı Sarhan'ı uzaktan da olsa görmek istiyordum.

"Az önce kalın duvarlar arkasına sakladığın küçük Sarhan'ı gördüm asker."

"Benim usul usul kanayan yaram var Kelebek. İçimde annesine muhtaç on bir yaşında küçük oğlan çocuğunun bastırılmış sessiz çığlıkları var." Nedense o çocuğa sarılmak istemiştim. O yüzden kollarımı boynuna doladım. Ve çok uzun zamandır dokunmak için çıldırdığım kara saçlarına dokunurken titrek bir nefes aldım. İçim erimişti bir anda. Onları okşamak inanılmaz haz vermişti bana. Bulutlara dokunmak gibiydi onlara dokunmak.

Nefes kesiciydi... Tıpkı kendisi gibi...

"Benim ol Ömür. İlerde neler olur bilmiyorum. Sana bir söz de vermiyorum. Ama seninle gittiği yere kadar yürümek istiyorum Kelebek."

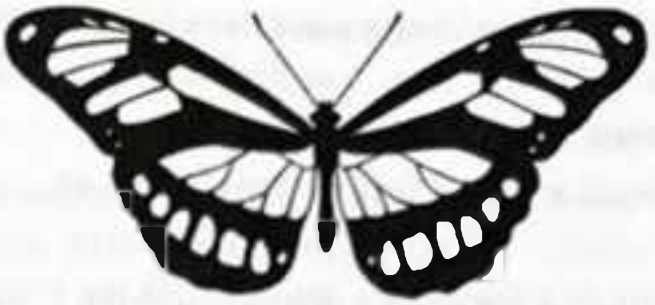

22. BÖLÜM

Onun olmak istiyor muydum?

Bu soru zihnime düştüğü an kalbim başta olmak üzere her zerrem *evet* diye feryat etmeye başladı. Onun olmak istiyordum ama...

İşte bu hikayenin kocaman bir AMA'sı vardı.

Ailesi beni evli biliyordu hem de kardeşiyle. Bu hiçbir şekilde doğru olmazdı. Aklım ve vicdanım buna izin vermezlerdi.

"Elhan var asker. Yapamam." Sesim fazla umutsuz ve acınası çıkmıştı. Sözlerime bir cevap bekledim ama asker göğsümde mışıl mışıl uyuyordu. Gördüğü kabus onu çok etkilemişti sanırım. O kabusu çok merak ediyordum. Ne görmüştü ki bu kadar etkilenmişti?

Düşünmeyi keserek düzenli alıp verdiği nefesini dinledim bir süre. Sonra dokunmayı sevdiğimi yeni keşfettiğim gece karası saçlarını okşadım.

"Usul usul kanayan yarana merhem olmayı çok isterdim asker." diyerek iç geçirdim ama bu mümkün değil. Kalbimi kavuran yangın gözlerimi acıtmıştı. Kirpiklerimi kavuşturduğumda yaşlar hızla yanaklarımı kucakladı. Sarhan sanki bunu hissetmiş gibi belimi sıkıca sararak itiraz dolu bir mırıltı döktü dudaklarından.

Sabah uyandığımda bana sıkıca sarılarak uyuyan Sarhan Şahzade görmeyi beklemiyordum. Beni öyle sarmıştı ki sanki bir yere kaçacaktım. Bu durumdan her ne kadar hoşnut olsam da kalkmam lazımdı. O yüzden onu uyandırmamaya çalışarak kollarından çıktım. Buna memnun olmamıştı sanırım. Çünkü huysuzlanarak yastığımı kavradı. Yüzüstü yastığa sarılarak uyumaya devam etti. Üstü çıplaktı. Ağzı hafif

aralıktı. Saçları her zamankinden çok daha karışıktı. Alt dudağımı ısırdım istemsizce.

Bir adamın her hali çekici olabilir miydi?

Kendimi toparlayarak yataktan kalktım. Üstümü değişmek için bavulumu karıştırdım. Kısa kot şort ve beyaz renk askılı bluz alarak kapıya doğru gittim. Kapı kolunu tam indirecektim ki aklıma Aisha ve onun zevki geldi. Homofobik değildim fakat o kadının fantezilerinin kahramanı olmak istemiyordum. O yüzden üzerimi mecburen odada değiştirecektim. Seslice yutkundum. Dolabın kapağını açıp,arkasında durarak hızlıca geceliğimi çıkardım. Altımda külotla kaldığımda etrafı tarayarak sütyenimi buldum. Sütyeni giydiğimde az da olsa rahatlamıştım.

Kıyafetlerimi giyindiğimde rahatlayarak derin bir nefes alıp, odadan çıktım. Meraklı bakışlarla etrafı taradım. Acaba neredeydi?

"Beni mi arıyorsun?" diye soran kadının sesiyle yerimde sıçradım. Yandaki odanın kapı pervazına yaslanmış beni izliyordu. Korktuğumu anlamış ve hemen dibimde bitmişti. Kolumu tutarak yüzüme baktı. Endişelenmişti.

"Korktun mu?". Yüzüme hemen sahte bir gülümseme yerleştirerek kolumu elinden kurtardım.

"Korkmadım." Kafasını salladı. Ondan rahatsız olduğumu anlamıştı galiba.

"Gidiyorum ben. İki gün sonra da sizi bekliyorum." dedi ve bana asla unutamayacağım bir bakış attı. Ardından kendine çekerek sıkıca sarıldı. Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde gözlerinde öyle bir istek vardı ki irkilmiştim. Elimi yanağıma götürüp silmemek için kendimi zor tutuyordum.

'Asla bu kadınla yalnız kalma!' diyen Kırmızılı Sürtük saçlarını savurarak tiksinti ile baktı kadına. Ona nerede bizi bekleyeceğini sormadım. Daha fazla muhattap olmak istemiyordum çünkü.

Aisha gittikten sonra derin bir nefes alarak banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Saçlarımı taradım ve tepeden dağınık topuz yaptım. Aynaya baktığımda orada daha önce görmediğim kadar mutlu bir Ömür gördüm. Hani şu Sarhan'a hayran olan Ömür.

'O Ömür Hanım Sarhan'a hayran değil aşık.' diyen mantıklı tarafım yine beni sinir etmeyi başarmıştı.

"Sen neden bu kadar mutlusun?" diye sordum aynadaki aksime. Gözleri parladı. "Asla olmayacak şeyleri hayal edip durma aptal. Sonunda en çok sen üzüleceksin." dedim ama o aptal hâlâ mutluydu. "Onu gördüğünde, sesini her duyduğunda kalbini okşayan küçük mavi kelebeği de umutlarınla beslemeyi bırak. O sana yasak Ömür." dedim kendimi azarlayarak.

Kaşlarımı çatarak banyodan çıkıp, mutfağa gittim. Dün eşyaların yerini öğrendiğim için zorluk çekmeden kahvaltı sofrası hazırladım. En çok sevdiğim yumurtalı patates yapmayı da ihmal etmemiştim tabii. Sofraya son kez bakarak her şeyin tam olduğuna kanaat getirince anne edasıyla gülümsedim. Şimdi yaralı askerimi uyandırma zamanıydı. Dün kalbini görmüştüm o kalın buzdan duvarlarının arkasından. Kırılgan, ilgiye muhtaç.

Onun bu denli yaralı olabileceğine ihtimal dahi vermemiştim. Kim bilir daha neler yaşamıştı da kalbinin en kuytu köşesine saklamıştı. Birlikte olmayabilirdik ama onunla arkadaş olmayı deneyecektim.

Önlüğü çıkartarak askıya astım. Ellerimi yıkayıp mutfaktan çıktım. Odanın önüne geldiğimde tam kapıyı açacakken

"Kelebek." diyen Sarhan'a döndüm. Dönmez olaydım. Banyodan çıkmıştı. Altında kot pantolon vardı. Üstü çıplaktı. Esmer teni bitter çikolata gibi insanın ağzını sulandıracak kadar iştah açıcıydı. Elinde ki küçük baş havlusuyla saçlarını kuruluyordu. Hani dün gece doyasıya dokunduğum, kokladığım gece karası saçlarını. Havluyu kenara bıraktı aniden. Bana doğru yürümeye başladı. Önümde durup belimi kavrayarak bedenimi nemli, nefis duş jeli kokan bedenine yasladı. Bacaklarım jöleye dönüşürken titreyen ellerimle omzuna tutundum.

Gözlerime bakarak elinin tersi ile yanağımı okşadı. Göz kapaklarım anında kapanarak onun yeşilleri ile kahvelerim arasına set çekmişti. Dudaklarını boynumda hissettiğim an yutkunmadan edememiştim. Yutkunduğum an boğazımdan aşağı küçük bir alev topu yuvarlandı. Gittiği yolu yakan alev tam kasıklarımda durmuş bacaklarımı birbirine bastırma isteği uyandırmıştı. Sarhan boynumu koklayarak öperken tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. O ise inleyerek boynuma küçük bir ısırık attı.

Belimi kavrayıp kucağına alacakken "Abi." dedi tanıdık bir ses.

Sarhan dişlerini sıkarak "Senin zamanlamanı sikeyim Koray. Ne istiyorsun?" diye çıkıştı. Koray mı? Allah'ım lütfen beni yanına al. Yoksa utancımdan geberip gideceğim burada. Koray bizi görmüştü. Hakkımda çok kötü şeyler düşünecekti kesin.

Koray "Abi, Macit Karaman arıyor." dediğinde Sarhan beni yavaşça bırakmıştı. Avcısından kurtulmuş küçük ceylan gibi yanlarından kaçarak uzaklaştım. Mutfağa girerek kapıyı kapattım ardımdan. Az önce yaşadıklarım ve üstüne Koray'ın gelmesi küçük kalbime hiç iyi gelmemişti. Elimi kalbime götürerek derin nefes aldım.

"İşte bu yüzden ondan uzak durmam lazım." Sözlerini tekrar ettim birkaç kere.

***

Genç adam, kız kollarından kurtulduğunda arkasından gitmemek için zor tuttu kendini. Arkasına dönerek Koray'a elini uzattı. Koray hemen telefonu avucuna bıraktı. Ekrana dokundu ve numarayı çevirdi. Bir iki çalışta telefonun diğer ucunda beklediği sesi duydu.

"Sarhan."

"Söyle Macit"

"Müge dün kontrole geldi."

"Ve?"

"Ve, baba oluyorsun." Duydukları ile gözlerini devirdi genç adam.

"Ulan!" diye ikaz etti pekte ciddi olmayan bir tonda. Macit kahkaha attı.

"Şaka lan şaka" dedi kendine geldiğinde. "Bir şeyi yok."

"Tabii olmayacak. Ona yumurta çatlatıcı iğne yerine doğum kontrol iğnesi yaptığınızı bilmiyor çünkü." derken sesi buz gibiydi. Yine yanılmamıştı. Müge de onun arkasından iş çevirerek hamile kalmayı planlıyordu. Çünkü eğer hamile kalırsa Sarhan Şahzade'nin kendisi ile evleneceğini biliyordu. O yüzden o gün işini şansa bırakmamıştı. "Görüşürüz kardeşim.Mustafa amcaya selamlar."

"Aleyküm selam kardeşim. Görüşürüz."

Telefonu kapatarak Koray'a verdi. Odaya girerek haki renk polo yaka tişörtünü giydi. Hazır olduktan sonra odadan çıkarak yavaş adımlarla mutfağa doğru yürüdü. Kapıyı açacağı sırada içerideki kızın hoş kahkahasını duydu. Kaşları çatılırken onu güldüren kişinin kimliğini merak etmişti.

***

Ömür...

"Görüşürüz abican." diyerek arkama döndüğümde çakmak çakmak yeşillerle karşılaşmayı beklemiyordum. Bana doğru geliyordu. Yutkundum. Yeniden o yoğunluğu yaşamaya takatim yoktu. Aramıza bir kol boyu mesafe koyduğunda rahat bir nefes aldım.

"Kimdi o?"" diye sordu soğuk sesle. Üşümüştüm.

"Emre abi." dedim. Neyse ki sesim titrememişti.

"Bir daha kimseye gülümsemeni ve..." deyip derin bir nefes aldı "...öyle kahkaha atmanı istemiyorum." diyerek sözünü noktaladı. Kahkahamı da sevmemişti demek. Gözlerine baktım. Dikkatle yüzüme bakıyordu. Gülümsedim. Bakışları gülüşüme takılırken kaşlarını çattı.

"Sen sevmiyorsun diye şu güzel..." gülümsememi gösterdim işaret parmağımla "...gülümsemeyi tarihe gömecek değilim asker." Son derece sinir bozucu şirinlikteki ses tonumla. Kafasını iki yana salladı. Masaya geçerken

"Aptal Kelebek o gülüşün bendeki etkisini bir bilsen." Bir şeyler mırıldandı ama duymadım. Merak etsem de sormadım. Söylemeyeceğini biliyordum çünkü.

"O yüzden bir şey demeden onun peşi sıra masaya karşısına geçtim.

"Çay sevmiyorsun değil mi?" diye sordum.

"Hayır sevmiyorum."

"Peki ben sana sevdiğin kahveyi yapayım." dedim ayağa kalkarken.

"Yalnız ben kahvemi şekersiz içiyorum. Hatırlatayım." Ona döndüm. "Dün afettim ama bir daha yaparsan canına okurum Kelebek. Bilesin." derken çok ciddiydi. Bunu kararan yeşillerinden anlamıştım.

"Merak etme canıma susamadım daha asker." dedim ilgisiz olmaya çalışarak. Kahveyi yaptıktan sonra önüne koydum ve yerime geçtim. Gözlerime bakarak kahveden yudum aldı. İstediği gibiydi ve bir şey demeden içmeye başladı kahvesini.

Masada sessizlik kol gezerken onun yaptığım yumurtalı patatesi nasıl bulacağını merak ediyordum. Tıpkı eşine ilk kez yemek yapmış yeni gelin gibiydim. Gülümsedim. Düşüncesi bile içimi bir hoş etmişti.

"Seni gülümseten şeyi merak ettim." Sesini duyunca daldığım düşüncelerden son hızla çıktım.

"Hiç öylesine. Bir şey geldi de aklıma." dediğimde kafasını salladı. Neyse ki üstelememişti. Onun yerine beni hem şok edecek hem sevindirecek kelimeleri çıkarmıştı dudaklarından.

"Bundan böyle bana yumurtalı patatesi senin yapmanı istiyorum Kelebek." İçimde kelebekler havalanırken dışımdan sadece meraklı gibi görünmeye çalışıyordum.

"Neden?" diye sorduğumda kahvesinden son yudumu alıyordu. Fincanı tabağına bıraktı ve "Beğendim." dedi kısaca. Kafamı salladım.

"Tamam sana istediğin zaman yumurtalı patates yaparım asker." derken sesim çok sıradan çıkmıştı ama yaptığım yemeği beğenmesi beni sevindirmişti açıkçası. Aniden aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini kıstı.

"Sadece bana yapacaksın Kelebek. Başkasına yaptığını görürsem başın fena halde derde girer bilmiş ol!" Sözlerine sesinin çok ciddi tonu da eklenince yutkunmadan edememiştim.

"Tamam. Bir tek sana." dediğimde kafasını memnunca salladı. Aklıma o an Lalin gelmişti. "Ya Lalin... Ona da mı yapmayayım?" Sorumun cevabını merakla bekliyordum.

"Kızım demek ben demek Kelebek. Ona istediği zaman yapabilirsin." Sesindeki özlemin keskin kokusu ciğerlerimi yakmıştı. Kafamı salladım.

"Sana biraz Zanzibar'ı gezdireyim. Kocan olacak o işkolik gezdirmemiştir seni."

"Nereye gideceğiz?"

"Nungwi'ye." Ama bu cevap beni tatmin etmemişti.

"Orası tam olarak neresi asker?"

"Zanzibar'ın kuzey ucunda çok güzel bir kasaba." Kafamı hevesle salladım... Güzel bir yer olmalıydı. Şimdiden merak etmiştim.

"Ne zaman gidiyoruz?" Hevesle sorduğum soruya düz bir cevap gelmişti.

"Öğleden sonra gideceğiz."

"Tamam. Peki, öğlen evde olacak mısın?" diye sorduğumda gözlerini kısarak bana baktı.

"Evet. Neden sordun?" diye sorduğunda omuz silktim.

"Yemek yapacağım da. Ne istersin diye soracaktım." Bir anda onun hakkında bir şeyler öğrenme merakı sarmıştı bedenimi.

"Hünkar beğendi isterim, en sevdiğim yemek o kelebek." Kelebek! Tam da kendi gibi zor bir yemek seviyordu.

"Tamam yaparım." dedim kafamı sallayarak.

"Eksik olursa kapıdaki korumaya söylersin alır."

"Söylerim."

Allah'ım bu adam manyak mı? Benden Hünkar beğendi istedi hem de Zanzibar'da... Umarım gerekli malzemeleri bulabilirim.

Sarhan gittikten sonra önce mutfağı temizledim. Sonra güzel bir duş aldım. Üzerimi giydikten sonra saçlarımı da nemli nemli ördüm. Maşa kullanmadan doğal yolla dalgalansın istiyordum. Kendimle işim bittikten sonra sıra şu zor adamın zor yemeğine geliyordu. Kollarımı sıvayarak işe koyuldum. Önce buzdolabını kontrol ettim bir eksik var mı diye. Ve vardı. Yemeğin ana malzemelerinden patlıcan, krema eksikti. Diğer malzemeleri mutfak tezgahına dizdikten sonra ellerimi yıkayarak kuruladım. Ardından dışarı çıktım. Evin etrafında dört kapının önünde bir tane koruma vardı. O koruma beni görünce ayağa kalktı ve önüme geldi.

"Bir şey mi istedin?" dedi İngilizce. Adam biraz laubali ve saygısızdı. O detayı es geçerek onu cevapladım.

"Evet. Yemek yapıyordum. Birkaç malzeme eksik, alır mısınız?"

Kafasını salladı ve beni baştan aşağı süzdü. Açıkçası bakışları rahatsız etmişti beni.

"Tamam." dediğinde kafamı sallayarak eve girdim.

Koruma gelene kadar yarım saat geçmişti ve ben diğer malzemeleri hazır etmiştim.

"Dediğini aldım." sesini duyunca korksam da belli etmedim. Eve sinsice girmesi hoşuma gitmemişti. Yüzüne bakmadan;

"Tezgaha bırakabilirsiniz. Teşekkür ederim." dedim mesafeli çıkmasına özen gösterdiğim sesimle. Tezgaha konan poşetin sesini duydum. Yalnız kaldığım için derin bir oh çekmek istedim ama hevesim kursağımda kaldı.

"Bana bir bardak su verir misin?" dedi saygılı bir tonda. Hayret saygılı olmayı akıl etmişti nihayet.

"Tabii." Sürahiden bardağa su koyduktan sonra ona uzattım. Ben bardağı alacak zannederken kendimi onunla duvar arasında bulmuştum. Şaşkınlık ve korku ile irkilirken bardak elimden kayarak yerle buluştu.

"Çok güzelsin bebeğim başımı döndürüyorsun." deyip nefesini yüzüme üfledi.

"Ne yapıyorsun? Bağırmamı istemiyorsan bırak beni!" İçimde yüzüne kusma isteği baş kaldırmıştı.

"İstediğimi alacağım senden bebeğim." Pis pis sırıtarak ellerini bacaklarımda dolaştırdı.

"BIRAK BENİ HAYVAN HERİF!" diye bağırdım can havliyle. Bağırmayayım diye eliyle ağzımı kapattı. Ağlamaya başlamıştım korkudan. Gözyaşlarım çaresizce akıyordu yanaklarımdan. O gece olduğu gibi şimdide ölmek istiyordum.

Adam boynuma nefesini vererek öpüyor, ısırıyordu. Ne kadar çırpınsam da elinden kurtulamıyordum. Pislik herif bluzumun askılarını indirip göğüslerime dokunmak istediğinde biri adamı üzerimden çekti ve kulaklarıma kemik kırılma sesi doldu. Duyduğum sesten sonra gözlerimi açtığımda, yerde kanlar içinde yatan korumayı onun başında gözleri ateş saçan Sarhan'ı gördüm.

Koşup ona sarılmak istedim ama yapamadım onun yerine kollarımı kendime dolayıp, ona bakarak ağlamakla yetindim. Şu an ona sarılmaya hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı. Ben düşüncelerimle cebelleşirken Sarhan bana doğru yürüdü ve güçlü kolları ile titreyen bedenimi sardı. Kollarımı hızla beline doladım. Sarhan önce saçlarımı öptü sonra göz-

yaşlarımı sildi. Sildiği her damlanın yerini yenisi alıyordu. Sarhan'ın bakışları sanki mümkünmüş gibi daha da karanıyordu. Nefesi hızlanmış burun deliklerinden bir alev misali dışarı çıkıyordu. Mutfağı acı dolu bir inleme doldurunca onun kendine geldiğini anladım. Korku ile beline sarılırken Sarhan'ın parmak uçlarını az önce o adamın emerek ısırdığı yerde hissettim.

"Orospu çocuğu." diye tıslayarak beni aniden kocaman boşlukta bıraktı. Avına koşan aslan gibi hızla korumaya yaklaştı ve yaklaştığı gibi de aniden yerden alıp duvara fırlatması bir oldu. Koruma acıyla feryat etti. Birkaç kemiğin kırılma sesini ben bile duymuştum.

"Sarhan!" diye bağırdım ama beni duymadı. Sanki bir tür transta gibiydi.

"Seni duymayacak." diyen Koray'a döndüm. Gayet sakin bir şekilde film izler gibi izliyordu karşıdaki korkunç sahneyi. Ve tabii diğer korumalar da buradaydı. Ama patronlarını o adamdan ayırmak gibi bir girişimde bulunmuyorlardı.

"Ne demek beni duymayacak?"

Omuz silkti.

"Öfke nöbeti geçiriyor şu an. Kendini dış dünyaya kapattı. Düşündüğü tek şey." Cümlesini yarım bırakarak boynuma öfkeli bakış atıp "Elindekini yok etmek." dedi.

Korku ile elimi ağzıma kapattım. Ne demek elindekini yok etmek? Onu öldürmeyecekti değil mi?

"Parton yapma." diye yalvaran adama kaydı bakışlarım. Sarhan onun çenesini yana eğerek boynunu açmıştı.

"Rahat dur Ricky eğleniyoruz. Zevk almaya bak sen de." dedi daha önce hiç duymadığım kadar soğuk bir sesle. Görüntüsü Sarhan'dı ama onu yönlendiren başka biriydi. Şu an Sarhan Şahzade'nin katil yanı ile tanışıyordum ve bu tanışmadan hiç te memnun değildim. O an Koray'a döndüm hızla.

"Ne yapıyor?"

"Dişleriyle şah damarını parçalayacak." Sesinde hayranlık mı vardı onun? Allah'ım bunların hepsi psikopat. İçimdeki tüm duyular korkuyla saklanırken yapayalnız kaldığımı hissettim. Zihnim aniden ağzı

kanlar içinde bana bakan Sarhan Şahzade'yi canlandırınca titretmiştim. O şeyi yapmasına asla izin veremezdim. Ondan korkmak istemiyordum çünkü. O yüzden hızla koşarak arkadan Sarhan'a yaklaştım.

"Yapma asker!" Kilitlenmiş algısı beni düşman olarak bellemiş olacak ki kolunu benden kurtararak hızla itti. Yere popo üstü düşerken avucumun yanması ve içimde büyüyen yaşanmışlıkların tonlarca ağırlığını taşıyamayan kalbim için acı dolu çığlık attım. Elimi kaldırdım kanıyordu. Canım daha beter yanıyordu. Az önce elimden kayarak düşen bardağın kırıkları avucuma batmıştı. Elim aniden gözümün önünden kaybolunca kafamı kaldırdım. Sarhan'ın dehşete misafirlik eden yeşilleri avucumda dolaşıyordu. Elimi korkuyla elinden çekmek istedim. İzin vermedi.

"Koray onu diğer eve götürün." dedi gözlerini elimden çekmeden.

"Bir şey yapalım mı abi?" diye soran Koray'a cevabı netti.

"Geldiğimde onun ebesini sikeceğim. Siz sadece başında durun."

"Peki abi."

***

Koray ve diğer adamlar gittikten sonra bana odaklandı tekrar. Bedenimi kucağına aldı ve salona taşıdı. Koltuğa oturtu. Sonra odasına daha doğrusu odamıza girerek elinde ilk yardım çantası ile geri döndü. O geri gelene kadar yalnız geçirdiğim her saniye içimdeki korku büyüyordu. Sanki birileri bir yerden çıkacak ve yine bana dokunmaya çalışacaktı. Kanlı elimi umursamadan bedenimi sardım. İleri geri sallanmaya başladım. Benden, biz kadınlardan ne istiyorlardı? Neden bize zorla sahip olmak istiyorlardı? Hiç düşünmüyorlar mıydı bedenimizden ziyade ruhumuzda açtıkları yaraları? O yaralar yüzünden karşımıza çıkan doğru insanlara güvenmekte zorluk çektiğimizi? Tecavüz kadının suçu değil, ona bu vahşiliği yapanındı. Bir tek bedenine dokunan değil yaşadıklarının kadının suçu olduğunu düşünen herkes suçluydu.

Sarhan geri gelince elimi avucuna almak istedi ama ben korku ile geri kaçtım. Eli havada kalan Sarhan içindeki mahcubiyeti gizlemeden

üzgün gözlerle baktı yüzüme. Onu öyle görmek beni üzse de korkum önüme kalın bir set çekmişti. Bir şey yapamıyordum.

"Korkma Kelebek sadece pansuman yapacağım." Sözlerine rağmen hâlâ tereddüt ediyordum. İçimdeki duygusal Ömür *'O asla sana zarar vermez.'* diye feryat etse de beynime söz geçiremiyordum. "Lütfen Ömür!" dediğinde kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerimdeki korkuyu okuyan adam "Senin ebeni sikeyim Sarhan. Kızı soktuğun hale bak." İçinde olduğum durum için kendini suçlamasına üzülmüştüm. O yüzden daha fazla uzatmadan korkumu itekleyerek biraz uzağa gönderdim. Elimi yavaşça ona uzattığımda nazikçe kavradı. Parmak uçlarıma öpücükler kondurdu. Dudakları sanki benden özür diliyordu. Kalbim acı içinde kıvrandı. Onu böyle görmek istemiyordum. O benim güçlü askerimdi. O yüzden diğer elimi kaldırarak avucumu yanağına bastırıp başparmağımla yanağını okşadım.

"Kan kaybından öleceğim asker. Ne yapacaksan yap." dedim çatallaşmış sesimle. Kafasını sallayarak işine odaklandı.

Sarhan avucumdaki cam kırıklarını çıkartıp yaraya pansuman yaparken sesimi çıkarmadım. İkimiz de sessizdik. Salonda bir tek nefes seslerimiz vardı. Her şeye rağmen onun sakin nefesini dinlemek bile bana huzur veriyordu.

"Seni korkuttum." dedi elimi sararken. Yüzüne baktım. Profilden o kadar güzeldi ki. Kalbim ona koşmak ister gibi kendini göğsüme çarptı. Ben bu adamdan korkmuyordum ki. Kalbi güzeldi bu adamın. Haksız yere kimseyi üzmezdi o.

"Evet korktum. Ama senden değil. Sana bir şey olacak diye çok korktum." dediğimde kafasını bana çevirdi ve elimi bıraktı. Zaten işi de bitmişti. Beni aniden çekerek kucağına oturttu ve sıkıca sarıldı. Birkaç saniyelik şaşkınlığın ardından ben de ona sarıldım ve o an bastırdığım gözyaşlarımın hızla gözlerimden istem dışı akıyorlardı. Hönkürerek ağlamaya başladım, kollarını bana daha sıkı sardı. Saçlarımı koklayarak öpmesi, bu beni daha çok ağlatmıştı. Uzun süren ağlama krizinin ardından kafamı göğsünden kaldırdım. Geri çekilerek yüzüne baktım. Yeşilleri garip bir duyguya ev sahipliği yapıyordu.

Derin bir nefes alıp "Neden öyle bakıyorsun asker?" diye sordum dayanamayarak.

"Beni öpmeni istiyorum Kelebek." Sesiyle küçük mavi kelebekler midemi okşarken kendimi sakin olmaya zorladım ve tabi başardım. Kafamı sallayarak gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Biraz ileri atılarak elimi ensesine koydum ve onu kendime çektim. Dudaklarını öpmek için ölsem de onları pas geçerek yanağına kondurdum öpücüğümü.

Geri çekildiğimde yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı, birkaç saniye sonra yeşillerini kahvelerimin önüne itmişti. Ben ondan ters bir tepki beklerken bakışları boynumu buldu. Kaşları sinirle çatıldı, yeşilleri kara bulutların esareti altına girdi. Alnında damar atmaya başlayınca bir öfke nöbeti daha geçirmesinden korktum. Ayağa kalktı bir anda. Şaşırdım. Bedenimi zorlanmadan taşıyordu. Ani gelen bir dürtü ile kollarımı boynuna doladım. Kokusu ile mest olurken sorumu sormayı da ihmal etmemiştim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Banyoya."

"Ne yapacağız orada?" Biliyorum çok salakça bir soruydu ama karşımdaki kişi Sarhan Şahzade. Her türlü garipliğin vatanı olan adam. Cevap vermedi. Beklemiyordum da zaten.

***

Banyoya girdik. Bedenimi yere bıraktı. Dengemi sağlayana kadar ellerini belimden çekmedi. İki, üç saniye sonra beni güvenli bölgeden yani kendisinden uzaklaştırmıştı. Ben onun ne yapacağını merakla beklerken o parmak uçlarını boynumdaki izlerde dolaştırdı. Dokunuşları zarifti fakat hızlı alıp verdiği nefesler öfkesinin ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu. Sakinleşmesi için bir adım atarak kollarımı beline doladım. Yanağımı kalbinin üzerine yasladım. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Gözlerimi sıkıca yumarak belini daha çok sardım. Birkaç saniye sonra kalp ritmi düzene girmişti. Ellerini sırtımda dolaştırarak bluzumun eteğini buldu. Yukarı çekeceği sırada gözlerimi hızla açarak ondan ayrıldım. Korku ile bileklerini kavradım. Gözlerine baktım. Korkumu gözlerimden okusun istedim.

"Yıkayacağım." dedi tek kelimeyle. Bileklerini hâlâ bırakmamıştım, parmaklarım kıskaç gibi sarmıştı onları. Ellerini belimden çekerek

yüzümü avuçladı. Dudaklarıma içimi sımsıcak yapan bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde dudaklarını yaladı. Ben de aynısını yaptım. Farkında olmadan al al olmuş yanaklarımı okşadı başparmaklarıyla. Hareketleri ile mayışıyordum.

Sakin bir tonda "İzin ver Kelebek." dedi. Sesi sakindi fakat yeşil ormanları fırtınaya tutulmuştu. Yutkundum. Neye izin vermemi istiyordu kestiremiyordum. Beni yıkamasına mı sahip olmasına mı?

"Neye?" diye sordum zar zor. Gülümsedi. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Sana her türlü sahip olacağım için şu an sadece yıkamama izin vermeni istiyorum." derken sesi de öpücüğü kadar yumuşaktı.

Asla öyle bir şey olmayacaktı ama bunu dile getirmedim.

"İzin veriyorum." dedim gözlerimi kapatarak. Elleri tekrar bluzumun eteğini buldu. Rahat çıkarabilmesi için kollarımı yukarı kaldırdım. Yüzüne bakmıyordum. Bluzu çıkardıktan sonra sıra sütyene gelmişti. Evet izin vermiştim ama hâlâ korkuyordum. Bileklerini tekrar kavradım.

"İç çamaşırları kalacak." dedi kısaca. Bir nebze de olsa rahatlamıştım. Kafamı salladım. Bu sefer çıkma sırası şorttaydı. O da ayaklarımın dibini bulunca yıkanmaya hazırdım. Gözlerimi açtım nihayet. Gözlerime kısa bir an bakarak benden uzaklaştı. Kabine girerek suyu ayarladı. Sonra elimi tutarak duşa kabine soktu.

"Elini yukarı kaldır ıslanmasın." Bir kere bile bedenime bakmaması dikkatimi çekmişti.

Sarhan Şahzade her geçen saniye gözümde yüceliyordu.

Ben düşüncelere dalmışken o banyo lifini duş jeli ile köpürtmüştü bile. Bedenimi, özellikle boynumu narin dokunuşlar ile yıkamıştı. Saçlarımı yıkarken neredeyse uyuyakalacaktım kollarında. Köpüklü saçlarımı duruladıktan sonra;

"Arkanı dön." dedi. Kafamı kaldırarak yüzüne baktım. "Kopçanı açacağım Kelebek. Rahat soyun." diye açıkladı benim düşünceli askerim. Arkamı dönerek gülümsemiştim. Kopçamı açarak beni banyoda yalnız bırakmıştı. Islak çamaşırları çıkartarak kirli sepetine attım. Eli-

me dikkat ederek bornozu giyindim. Saçlarımı bornozun üstüne bırakırken bariton sesini duydum.

"Giyindin mi?"

Kapıya dönerek "Evet." dedim. Ben *'evet'* diyene kadar içeri girmemişti. İçeri girdikten sonra kıyafetlerini değiştirdiğini farkettim. Altına buz mavisi kot pantolon giymişti sadece. Üstü de ayakları da çıplaktı. Mantıklı Ömür ve Kırmızılı Sürtük bedenini süsleyen sert kaslara ve karnındaki çıkıntılara iştahla bakmaya başlamışlardı bile.

Elini bana uzattığında tereddüt etmeden kavradım. Ilık teni kalbimi eritirken yanımda olması korkumu azaltıyordu. Odaya girdiğimizde elimi bıraktı. Bedenim aniden ayazın ortasında kalmış gibi titremişti. Makyaj masasına yaklaşarak çekmecesini çekti ve saç kurutma makinesini çıkardı. Ardından makinenin fişini prize taktı. Ama çalıştırmadı. Makineyi makyaj masasına bırakarak bana doğru yürüdü. Önümde durdu. Kokusu ciğerlerimi istila edince yutkundum. Elini yanağıma dokundurarak saçlarımdan bir tutam alarak avucunda sıktı.

"Saçların..." derken neredeyse inlemişti. Erkeksi sesi karnımın kasılmasına neden olmuştu. Ellerimi yumruk yaptım. Bu adamdan çok kolay etkileniyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. "Saçların çok ıslak." dedi kendini toparlayarak. Önümden çekilerek banyoya girdi tekrar. Geri döndüğünde elinde baş havlusu vardı. Arkama geçerek saçlarımı havlunun arasına alarak suyunu aldı. O işini yaparken göğsümden mideme doğru ılık bir şeyler akıyordu. Elimi göğsüme koyarak derin bir nefes aldım. Şu an Sarhan Şahzade beni küçük bir kız gibi sarıp sarmalıyordu. Babama olan ihtiyacım çığ gibi büyümüş kalbimi önüne katarak uçurumdan yuvarlamıştı. Ağlama isteğim baş kaldırmış gözlerimi yakmaya başlamıştı. Alt dudağımı ısırarak yaşlara engel olmaya çalıştım. Sarhan'ın küçük çocuk gibi ağlamama şahit olmasını istemiyordum. Fakat boğazımdan kopup gelen hıçkırık çoktan onun dikkatini bana vermesini sağlamıştı. Çünkü saçlarımı özenle kurutan elleri durmuştu.

Gözlerimden firar eden damlalar yanaklarımı hızla geçerek bornozun yakası ile buluştu. Derin nefes aldım.

"Ömür!" Sesindeki endişe beni daha fazla ağlatmıştı. Artık omuzlarımı sarsarak ağlıyordum. Arkamdaki hareketlilikten bana yaklaşacağını anladım. Beni böyle görmesini istemiyordum.

"Lütfen asker!" dedim elimi havaya kaldırarak. Durmuştu.

O yüzden hızla daha yerleştirmediğim bavulumu açarak içinden eşofman altı çıkardım. Görüş alanımı kapatan gözyaşlarım yüzünden bir türlü tişört bulamadım. Sinirle oflayıp gözlerimi sildim. O sırada gözüme koltukta duran tişört takıldı. Onu hemen alarak odadan çıktım ve banyoya girip, kıyafetlerimi giydim. Hâlâ ağlıyordum. Giyinirken aynaya ilişti kahvelerim. Yeni fark ettiğim duygusal Ömür fazlasıyla dağılmış görünüyordu. Onun bir babaya ihtiyacı vardı. Güçlü, güven veren kollarına, saçlarını okşayarak *'Geçti kızım baban yanında.'* demesine ihtiyacı vardı. Kollarımı bedenime sardım. Derin nefes aldığımda burnuma dolan amber kokusu etrafıma bakmamı sağlamıştı. Acaba burada mıydı? Yoktu. Peki neden kokusu bu kadar yakındı bana? Aynaya tekrar baktığımda bana birkaç beden büyük gelen ve omzumu açıkta bırakan haki renk tişörtü gördüm. Yalnışlıkla onun tişörtünü almıştım. Aynada gördüğüm yansımam çoktan adamın tişörtünü koklamaya başlamıştı bile. Gözlerimi kapatarak yakayı biraz daha burnuma yaklaştırıp, kokladım. Çok güzel kokuyordu. Kokusu insanı hayata bağlayacak kadar eşsizdi.

"Kelebek." Sesini duyunca kafamı olduğu yöne çevirdim. Kapı pervazına yaslanmış elinde kurutma makinesi ile bana bakıyordu. Hızla elimi tişörtten çektim. Belki de yakalanmıştım. Kaşlarımı çattım. Cevaplamak istemediğim sorularla karşı karşıya kalmak istemiyordum. "Saçlarını kurutalım." dedi beni şaşırtarak. Sanki benim konuşmak istemediğimi anlamıştı.

Tarak alarak arkama geçti. Saçlarımı önce bir güzel taradı. Yaptığı şey hoşuma gitse de kalbimi acıtıyordu. Baba özlemimi arttırıyordu. Tarama işlemi bittikten sonra makineyi aldı ve çalıştırarak saçlarımı kurutmaya başladı. Saçlarımın kurduğuna emin olunca makineyi kapattı. Benimse kahvelerim yağmur bulutlarını toplamıştı bile. Gözlerimiz buluştu aynada o an. Onun berrak yeşilleri birkaç saniye kahvelerimi okşadıktan sonra aşağı boynuma inmişti. Kocaman morluk arsızca sırıtıyordu aynadan. "Seni yalnız bırakıp giden aklımı sikeyim!" Yine

öfkelenmesini istemiyordum. Parmak uçlarını dokundurdu oraya. Gözlerimi yumdum. Şu an beni teselli etmesi için tek kişiyi istiyordum yanımda.

'Babamı!'

Dudaklarım titreyince kendimi tutamayacağımı anlamıştım. Sarhan beni kendine çevirerek kollarına aldı. Saçlarımı öptü şefkatle.

"İçindeki acıyı ve özlemi akıt Kelebek. Ben yanındayım." diye fısıldayan adama sarılmıştım. Sarsılarak ağlamaya başladım. Bir iki dakika sonra bedenim havalandı. Bacaklarımı beline doladım. Boynuna daha sıkı sarıldım. Ağlıyordum. Nereye gittiğimizi umursamadan ağlıyordum. Bedenlerimiz saniyeler içinde yatakla buluştu. Ellerini saçlarımda ve sırtımda hissettikçe içimdeki özlemi ve acıyı gözyaşlarım ile birlikte dışarı atıyordum. Gözlerim kapanıp bilincimi karanlığa itene dek ağlamayı sürdürmüştüm.

***

Genç adam kollarında ağlamaktan bitap düşerek uyuyan küçük kızı izliyordu. Gösterdiği ilgi onu bambaşka özlemi; baba özlemini tetiklemişti. Dişlerini sıktı, o adama da baba denmezdi. Masum kızını düşünmeden sırf el alem ne der diye sokağa atan kişi baba olamazdı. O düşüncelerinde Ömür'ün babasına türlü türlü işkenceler yaparken genç kız titremeye başladı. Göz kapaklarının altına saklanan gözleri sürekli hareket ediyordu. Kapaklar olmazsa yuvalarından fırlayacakmış gibilerdi. Yüzünde acı dolu ifade vardı.

"Baba..." dedi yalvaran sesle. Sesi titriyordu. "Ben masumum. Hâlâ senin temiz kızınım baba." Dudakları titredi o an. "İnan bana. Bırakma beni." Gözlerinden kayan birkaç damlayı kendini sakin olmaya zorlayarak başparmağı ile kuruladı.

"Namusunu siktiğim orospu çocukları." diye tısladı dişlerinin arasından. O mahalleyi, Ömür'e bunu yapanları ve bu etiketi yapıştıranları yok etmek istiyordu. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Ardından etli ve biçimli dudaklarını kızın alnına bastırdı. Birkaç saniye öyle kaldı. Ömür sakinleşince dudaklarını çekti teninden. Elinin tersi ile yanağını okşadı.

"Geçti Kelebek. Ben yanındayım." dedi onu rahatlatacak bir tonda. Genç kızın güzel yüzündeki acılı ifadesi dağılarak yerini huzura bıraktı. Anlamsız birkaç kelime mırıldanarak adamın koynuna daha da sokuldu. Sarhan saçlarını okşayarak daha derin uykuya dalmasını sağladı.

***

Akşam üzeri genç kız yoğun bir susuzluk ile uyandı. Dili damağına yapışmıştı resmen. Zorlukla yutkunarak yalnız uyuduğu yatağa bir az daha gömüldü. Kendini çok yorgun hissediyordu. Sanki saatlerce taş taşımıştı. Neyse ki ter içinde değildi. Odada klima çalıştığı için havası serindi. Saatin kaç olduğunu merak ediyordu. Kafasını cama doğru çevirdi. Hava karanmamıştı daha. Güneş kızıl saçlarını dalgalandırarak etrafa eşsiz bir görüntü sunuyordu. Yüzünü sıvazladı hızla. Yavaş yavaş kendine geliyor ve en son olanları hatırlamaya başlıyordu. İlk o acı olayı hatırladı, kalbi korku ile köşeye sindi o anda. Daha sonra Sarhan'ı hatırladı. Onun verdiği güven, sıcaklık yaralı kalbine çok iyi geliyordu. Yutkundu.

Öğlen küçük çocuk gibi onun kollarında ağlamıştı. Ellerini yüzüne kapatarak utançla inledi. Utanmanın bir fayda etmeyeceğini açlıktan isyan bayrağını çeken midesi ona net olarak hatırlatmıştı. Yaşanan olaylar yüzünden öğlen yemeğini kaçırmışlardı. Kafasını iki yana sallayarak yataktan kalktı. Üzerindeki tişört zihninde bomba etkisi yaratmıştı aniden. Ellerini tişörtün eteğine götürdü. Yukarı çekerek başından çıkardı. Koltuğa geri bırakmak istedi ilk önce. Fakat beyninin bir köşesinden gelen sinsi ses buram buram Sarhan Şahzade kokan o tişörtü kendine saklamasını fısıldadı. İlk önce o sesi dinlememiş koltuğa bırakmıştı tişörtü.

'Al onu...' dedi yine aynı ses.

Yılan gibi çatallı dilini beynine sürterek düşüncelerini zehirlemeyi başardı. Hızla tişörtü bıraktığı koltuğa yaklaştı ve acele ile aldı. Vazgeçmekten korkuyordu. Suç işlemiş gibi alt dudağını dişleyerek gülümsedi. Elleri ile kendini serinlettikten sonra bavulunu açtı ve içinden beyaz baskılı bir tişört aldı. Hızla üzerine geçirdi. Aynanın önüne gelerek saçlarını yandan ördü. Ucunu toka ile tutturduktan sonra elleri çok sevdiği

saçlarında dolaşmaya başladı. Aynadan kendisine acımasızca sırıtan o lanet morluk canını daha çok sıkmıştı. Sarhan'ın onu görünce tepkisini bildiği için kapatmaya karar verdi. Bavuldan renkli bir fular alarak boynuna bağladı.

Tam hazır olduğuna karar verince kapıyı açarak dışarı çıktı. Merakla evi dinledi. Eğer Sarhan evde değilse odaya girecek kapıyı kilitleyerek onun gelmesini bekleyecekti.

"Uyandın." Sesini duyar duymaz sıçramıştı. Elini kalbine koydu nefes nefese, duyuları o an öyle hassastı ki korkmaması işten bile değildi. Sese doğru döndü. Koltukta oturuyor sigarasını içiyordu. Daha önce onu hiç sigara içerken görmemişti. Etli dudaklarının arasına yerleştirdiği beyaz filtreli sigara içine çektiği her nefeste tutuşarak sona biraz daha yaklaşıyordu. Ciğerlerini zehirleyen gri dumanı dışarı üflerken kafasını geri atarak koltuk başına yaslamıştı. Havaya karışan dumana bakmak yerine genç kız adamın adem elmasına takılı kalmıştı. O muhteşem çıkıntı bir kadını binlerce günaha davet eder gibiydi. Düşüncelerinden dolayı kendine kızan genç kız ellerini yumruk yapmıştı.

"Çok uyudum." diye mırıldanan genç kız ona bakmamak için odadaki her şeyi inceliyordu. Sarhan onun kendisine bakmama çabasına sessizce güldü. Elindeki sigarayı kül tablasına bıraktı.

"Git üzerini değiştir, dışarı çıkıyoruz." dediğinde genç kız kafasını ona çevirdi hızla. Kahveleri merakla bakıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Adamın kendisine dikkatle bakması kıpırdanmasına neden olmuştu. Orman yeşilleri tenini karıncalandırıyordu.

"Yemek yiyeceğiz Kelebek. Acıktım." Ömür alt dudağını ısırdı. Ağlamamak için direniyordu.

"Ben hazırlayacaktım ama-" Çenesine dokunan parmaklar lafını bitirmesine engel oldu.

"Bana bir yemek borcun var o zaman." dedi yanağını okşayarak. Gözleri anında kapanmıştı genç kızın. Dudaklarında hissettiği yumuşak baskı dizlerinin bağını çözmüştü. Kollarını adama dolamakta gecikmemişti. Sarhan geri çekildiğinde dudaklarını iştahla yaladı. "Böyle öpülesi dudaklara sahip olduğun için suçlusun Kelebeki." dedi kendisine çatık kaşlarla bakan kıza. Ağzından çıkan kelimeler ile çatık kaşlar şaşkınlıkla havalanmıştı bu sefer. Kendine geldiğinde bakışlarını kaçırdı.

"Şey... ben üstümü değişeyim." diyerek adamın kollarından ve yakıcı kokusundan kurtuldu. Zordu ama başarmıştı. Kendine coşkulu bir aferin demişti içinden. Kapıyı açıp odaya girecekken adamın dedikleri ile durmuştu.

"Boynundaki fulları aç Kelebek. O sikik herifi öldürme isteğimi tetikliyor." dedi zifiri karanlık bir sesle. Genç kız kafasını sallamakla yetindi. İçeri girerek kapıyı kapattı ve ardından bavulunu açtı. Giyeceği şeyleri yatağa dizdi ve üzerindekileri çıkardı. Giyindikten sonra aynada kendine baktı ve dışarı çıktı. Koltukta oturan ve telefonuyla ilgilenen adamın dikkatini çekmek için hafifçe öksürdü. Başarmıştı. Sarhan kafasını kaldırarak kıza baktı.

"Kıyafetinin altını giymeyi unutmuşsun." Ömür anında üstüne baktı. Gayet de giyinikti. Üzerine mor renk omzu düşük bluz ve beyaz renk kalçalarının tam altında biten kot şort giyinmişti.

"Nasıl yani? Şort giydim ya..." dedi şaşkınca. Adama baktığında kaşlarını havalandırmış inanamıyormuş gibi bir ifade takınmıştı.

"Aa o şort mu? Buradan görünmüyor da." Yoğun alay kokan sesi genç kızı şaşırtmıştı. Elini beline koydu tam cevap verecekken Sarhan lafını ağzına tıkadı.

"Git üzerine adam akıllı bişey giy beni katil etme Kelebek." Adam öfke doluydu. Fakat kız sebebini bilmiyordu. Yine de ses etmeyerek odaya gitti ve başka bir şey bulup giyerek salona döndü. Sarhan'ı sabırsızca saçlarını karıştırırken buldu. Kafasını kaldırıp ona baktı bir süre.

'Acaba şimdi ne kusur bulacaktı?' diye geçirdi içinden. Sabrı taşmak üzereydi.

Ömür'e yıllar gibi gelen uzun bir süreden sonra "Paran yoktu galiba elbise alamamışsın." dedi.

"Efendim?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Paran diyorum Kelebek elbisenin kalanını almaya yetmemiş galiba." Kaşlarını çatarak üzerindeki ince askılı dizinin üzerinde biten çiçekli mini elbisesine baktı. Genç kız da onun gibi elbiseyi inceledi.

"Ne güzel elbise işte. Nesini beğenmedin ki?" Sesi biraz aski çıkmıştı. "Hem bunu bana kocam aldı." derken burnunu gururla havaya dikti. Sarhan kafasını iki yana salladı sinirle.

"Kocan olacak o dingil beni sinir etmek için mi seninle evlendi?" Koltuktan kalkarak kıza doğru yürüdü. Önünde durarak elini kaldırdı. Ömür korku ile gözlerini yumunca "Hay sikeyim!" Onu bu hale sokanları sike sike öldürmek istiyordu.

Kendini dizginleyerek yanağını okşadı. Ömür gözlerini açınca kahveleri sıcak çikolata gibi içine akıyordu. O gözlere derin derin bakarak "Git o güzel bacaklarını kapatacak bir şeyler giyin bebeğim. Hadi." Sesini bilerek kısık ve hırıltılı yapmıştı. Genç kızın şaşkın kahveleri iri iri olmuştu. İstediğini elde etmişti Sarhan. Onu küçük bir oyunla hipnotize ederek kendi istediği gibi şekillendirecekti. Kafasının karıştığını net olarak görebiliyordu.

Ömür "Tamam." deyince en öldürücü darbesini indirmişti son anda. Gözlerine bakarak o güzel gülümsemesini sundu kıza. Ve kızın salise salise dağılışını izledi.

Genç kız kendini zor da olsa toplayarak gelişi güzel tebessüm dağıttı yüzüne. Yanakları al al olmuştu. Adam *bebeğim* kelimesini o kadar güzel söylemişti ki, zaman dursun istemişti. Odaya doğru resmen depar atmıştı. Arkasında keyifli bir tebessümle gidişini izleyen adamı bırakarak.

Kapıyı kapatarak sırtını kapıya dayadı ve yere çöktü. Elini kalbine götürerek sakinleşmek adına birkaç derin nefes aldı. Midesinde uçuşarak nedensizce gülme isteği uyandıran binlerce mavi kelebek onu korkutmaya başlamıştı.

"Sakin ol salak." dedi kendi kendine. "Kalk üstüne bir şeyler giyin." Emrini verdikten sonra bedenini kalkmaya zorladı. İçindeki duygusal Ömür ona ters ters baksa da umursamadı. Kalbine o adam ile ilgili tek bir umut kırıntısı düşsün istemiyordu. O yüzden hızla Sarhan Şahzade'yi daha az çıldırtacak elbiseyi buldu. Bu seferki elbisesi beyaz renk, omuzları açık, yakası dökümlü, ayak bileklerine kadar geliyordu. Saçlarını aynı yani yandan örgülü bıraktı. Makyaj yapmak istemiyordu zaten. Sadece çiçek özlü parfümünü sıktı. Dışarı çıktığında merakla beklemeye başladı.

Kendisini saniyeler içinde farkeden Sarhan konuştuğu korumayı dışarıya gönderdi. Kendisini izleyen sakin orman yeşillerini dikkatle takip ederek söyleyeceklerini merakla bekliyordu.

"Bu diğerlerine nazaran idare eder cinsten Kelebek. Omzu sanki bir az açık ama-" dediğinde Ömür çıldırmanın eşiğine gelmişti.

"Ayy yeter! Sabahtan beri giydiğim kıyafetlere laf edip duruyorsun asker. Bunu öldürsen çıkarmam. Çünkü çok açım. Şimdi o lanet kapıdan çıkarak yemek yiyebileceğimiz bir yere gitmek istiyorum." dedi ayaklarını sinirle yere vurarak. Bu halleri adamı inanılmaz keyiflendiriyordu.

Biraz sakinleşince adamın dibine girecek kadar yakınına geldi. İşaret parmağını göğsüne koydu. "Yanımda sen varken kimse bana bakmaz zaten. Lütfen gidelim balayımı evde tıkılarak geçirmek istemiyorum." Onu bu yolla ikna etmek istiyordu. Galiba başarmıştı da. Çünkü Sarhan göğsündeki parmağını kavrayarak çevirdi ve gözlerinin içine bakarak yaralı avuç içine sıcak bir öpücük kondurdu. Ömür artık erimenin eşiğindeydi.

"Bugün kim olduğumuzu unutalım. Bir daha asla olmayacağımız kadar yakın olalım Kelebek." Ses tonuda avuç içine kondurduğu öpücük kadar yumuşak ve etkiliydi. Ömür sadece birkaç saniye düşünme şansı vermişti kendine.

"Gidelim mi?" Sorusuna kafasını aşağı yukarı sallayarak cevap verdi. Bu evet demekti. Belki yasak olduğu için cazip gelen bu adam bugün istediğini elde ederse artık sıradan olurdu genç kız için. Bu içindeki mantıklı Ömür'ün düşünceleriydi. Kırmızılı ve duygusal Ömür bu fikre şiddetle karşı çıktılar anında.

Sarhan avucundaki narin eli sıktı. "Gidelim." dedi aynı sakin ses tonuyla.

***

Dışarı çıktıktan sonra Sarhan başlarını eğen korumalara keskin bir bakış atarak Ömür'ün elini kavradı. Genç kız kaskatı kesilse de ses etmedi. İçini kaplayan huzurun tadını çıkardı o an. Korumaların hiçbiri genç kız görüş alanlarından çıkana kadar kafasını yerden kaldırmadı.

Arabaya binerek yola koyulduklarında Sarhan'ın bahsettiği kasaba; Nungwi'ye gittiklerini anlamıştı.

Bakışlarını ellerine indirdi. Elindeki sıcaklık aklının bir köşesini işgal ederek kendini hep hatırlatıyordu. Bu adamın teni tenine dokunduğunda kendini tamamlanmış gibi hissediyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye soran kıza baktı adam. Cevap veremeden telefonu çaldı. Cebinden çıkararak ekrana baktı. Kaşlarını çatarak sessize aldı ve tekrar cebine attı telefonu.

"Yemek yiyeceğimiz yere gidiyoruz." dedi kıza bakmadan. Ömür onun aklının başka yerde olduğunu sezmişti. Sormak için ölse bile dilini ısırarak sorusunu yutmuştu. Birkaç dakika sonra muhteşem okyanus manzarası olan küçük bir kasabaya varmışlardı. Sarhan arabayı durdurarak kapıyı açtı ve indi. Genç kızın olduğu tarafa giderek kapısını açtı ve inmesi için elini uzattı. Ömür sağlam elini ona uzatarak arabadan indi. Arabadan indiği anda buraya âşık olmuştu. Bitmez tükenmez turkuvaz renk okyanus onu bambaşka âlemlerde yolculuğa çıkarmıştı.

"Güneş batıyor." dedi kız heyecanla. Tabii ki ilk kez gün batımı izlemiyordu, fakat bu başkaydı. Güneş kızıl saçlarını geri atarak uçsuz bucaksız okyanusa yavaş yavaş iniş yaparken, sonsuz bir aşkı sembolize ediyordu sanki. O an güneşe doğru yüzen bir düzine tekne muhteşem bir sahne oluşturuyordu.

"Ayy Sarhan burası çok güzel." Sesindeki hayran tını adamı keyiflendirmişti.

"Bence de güzel." diyen adama döndü Ömür. Sarhan okyanusa değil kendisine bakıyordu.

"Sarhan!"

"Hmm."

"Çek gözlerini üstümden."

"Rahatsız mı oldun Kelebek?"

"Hayır. Ama bakışların..."

"Nasılmış bakışlarım?"

"Herkesin içinde öpecekmiş gibi bakıyorsun."

"Öyle. Çünkü istiyorum."

"Sarhan!"

"Ne var başımın belası?"

"Öp beni."

Ve adam öptü.

Günlerdir susuz kalmış gibi kana kana içti kızın dudaklarını. Tadına vararak yavaş yavaş içti onu. Lanet olası tat bağımlılık yapacak kadar iyiydi. Ve saniyeler sonra kızın dudaklarından acı dolu inleme dökülmüştü. Sarhan onun canını yaktığını düşünerek zor da olsa geri çekildi. Elini kızın sırtına kaydırarak azıcık basınç uyguladı. Ömür tekrar inleyerek kollarına tutundu. Yüzünde acıya bulanmış bir tebessüm vardı. Sarhan neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Hangi ara yer değişmişlerdi hiçbir fikri yoktu.

"Kelebek canını mı-" lafını bölen sırtındaki avucunun içine baskı yapan sıcak sıvıydı. Ömür titreyen elini adamın yanağına koydu. Hafifçe okşadı.

"Tadın çok... ama çok güzel asker." dedi fısıltıyla. İçinden çok daha fazlasını söylemek geçiyordu fakat sırtındaki acı ona engel oluyordu. Kelimeleri kalbine gömerek mezara götürecekti.

***

Ölüm...

Dört harf iki hece. Küçük bir kelime. Sevenleri ayırabilecek kuvvete sahip küçük bir kelime. Yaptığı şeyden asla pişman değildi. Sadece annesine veda edemediği için biraz üzgündü o kadar. "Anneme onu çok sevdiğimi söyle." Artık üzerine karanlık çöküyordu. Birazdan bilincini kaybedecekti... ya da hayatını. Hissediyordu.

"Hayır!" Sarhan kafasını iki yana salladı. "Sen ölemezsin Kelebek! İzin vermiyorum." çatlamış sesi genç kızın kulaklarına dokunduğunda yutkundu.

Onu üzmek istemiyordu ama yapmak zorundaydı. Öpüşürken sanki bir ses kulağına fısıldayarak gözlerini açmasını söylemişti. O da bu sesi dinlemiş açmıştı gözlerini. O an gördüğü tek şey ucuna susturucu takılmış silahı kaldırarak Sarhan'ın sırtını hedefleyen adamdı. Hiçbir şey düşünmeden onunla yer değişmiş o kurşunun kendi sırtına gelmesini sağlamıştı.

Sesler artık çok uzaktan gelmeye başlamıştı. Gitme zamanı geldi diye geçirdi içinden. Dolmuş gözlerini kırpmadan adamın güzel yüzünü izledi. Her milimini aklına kazımak ister gibiydi. Sarhan kollarındaki kızın o güzel sımsıcak kahvelerinin nasıl solduğuna şahit oluyordu. Elinden bir şey gelmemesi canını yakmaya başlamıştı.

"AMBULANSI ARAYIN!" diye haykırdı onları izleyen insanlara doğru. Genç bir çift öne atılarak

"Aradık abi geliyor." dediler Türkçe. Az önce Türkçe bağırdığının farkında bile değildi ki. Onlara kafasını sallayarak kendisini son kez izler gibi izleyen kıza çevirdi bakışlarını.

"Yapma Kelebek bakma öyle." diye yalvardı kızın yanağını okşayarak. Yirmi bir yıl önce biri daha böyle veda eder gibi bakmıştı ona ve sonsuza kadar gitmişti hayatından.

***

Küçük çocuk gözlerini ovarak açtığında gece lambasının açık olduğunu fark etti. Korku ile yatakta gerileyerek yine o iğrenç şeyleri yaşamamak için pikenin altına saklandı. Hoş o pikenin kendisini koruyamadığını çok acı şekilde öğrenmişti ama çocuk kalbi işte umut etmekten hiç vazgeçmiyordu. Yatak bir anda çöktü ve çocuk daha çok sığındı pikeye. Titriyordu. Dudaklarını ısırarak sessizce ağlıyordu. Daha on bir yaşındaydı. Onun şimdi arkadaşları ile saklambaç oynaması lazımdı. Kötü adamlardan saklanmamalıydı.

"Sarhan'ım. Güzel oğlum." Annesinin ninni gibi güzel sesini duyunca pikeyi hemen atmıştı üstünden. Dizlerinin üzerinde yorgun, solmuş kadına doğru yürüdü. Tam sarılmak için hamle yaptığında annesi onu durdurdu.

"Anne!" diye yalvardı küçük çocuk gözleri dolu dolu. Annesinin sıcak, güvenli kollarına ihtiyacı vardı. Beren Hanım oğlunu aklına kazımak ister gibi baktı yüzüne. Sarhan annesini üç gündür görmüyordu. Yüzünü görmüyordu fakat yan odadan acı dolu çığlıklarını duyuyordu. O adamların annesini dövdüğünü sanıyordu ama annesinin sadece dudağının kenarı kanamıştı. Fakat boynunda, kollarında morluklar vardı. Üç gün önce giydiği kırmızı elbisesi yoktu üzerinde. İnce askılı siyah

geceliği vardı. Çok sevdiği, dokunmaya bayıldığı kahverengi saçları bakımsızdı. Omuzlarına gelen saçlar taranmamıştı sanki. Gözlerini kapatarak yaşların yanaklarından süzülmesine izin verdi zavallı çocuk.

"O adam sana bir şey yaptı mı yeşil gözlüm?" Kadın sesinde bir çok duyguyu barındırıyordu. Öfke, iğrenmişlik, ama en çok pişmanlık vardı o seste. Küçük yavrusunu koruyamamıştı. Adamlar ona her tecavüz ettiğinde küçük oğluna, kocasına ağlamıştı. Onları yalnız bırakacaktı çünkü. Böyle bir lekeyle asla yaşayamazdı.

"Hayır anne yapmadı." dedi doğrudan annesinin kahverengi gözlerine bakarak. Yalan söylediğini anlamasın istiyordu. O adamın yaptıkları aklına gelince dişlerini birbirine bastırdı. Beren Hanım oğluna son kez baktı. Derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalıştı ve ardından ayağa kalktı. Sarhan panikle annesinin kolunu tuttu.

"Anne yapma. Gitme!" Ağlayarak *annesinin koluna daha çok asıldı. Beren Hanım kolunu zor da olsa oğlundan kurtarmıştı.*

"Uzak dur oğlum. Bana o temiz ellerinle dokunma! Kirliyim ben." Ağlamaklı sesi içini burkmuştu çocuğun. Kadını kendine çekerek sıkıca sarıldı. Beren Hanım dayanamayarak oğlunu güçsüz kolları ile *sararak ağlamaya başladı. Birkaç dakika öyle kaldıktan sonra Sarhan geri çekildi ve burnunu çekerek;*

"Bana veda mı ediyorsun anne?" diye sordu. Kadın, oğlu bu kadar akıllı olduğu için gururla doldu bir anda. Kafasını salladı. Sarhan da annesi gibi kafasını sallayarak ona yaklaştı. Küçük elleri ile yüzünü avuçları arasına aldı ve her köşesine öpücük kondurdu. Ardından saçlarını kokladı uzun süre. Kadın artık kendini tutmuyor hıçkırarak ağlıyordu. Küçük çocuk;

"Seni çok seviyorum anne." dedi annesinin boynuna sıkıca sarılırken. Beren Hanım fazla zamanının olmadığını biliyordu. O yüzden oğlunu kendinden uzaklaştırdı. Elini oğlunun küçük kalbine koydu.

"Beni hep sev oğlum. Bu güzel kalbinde her zaman bir yerim olsun. Anneni hiç unutma olur mu? Beni ziyarete gel. Seni çok özlerim ben." Nefes alamadığında durdu. Oğlunun güzel kokusunu son kez içine çekerek sarıldı. "Seni seviyorum yeşil gözlüm. Hoşçakal."

Ve kahve saçlı, gül kokulu kadın sonsuzluğa doğru yola çıktı.

***

Sarhan yanağındaki tatlı baskı ile kendine geldi. Ağladığının o an farkına vardı. Çünkü kucağındaki kız göz yaşlarını siliyordu ağlayarak.

"Ağlama asker-" hıçkırık koptu dudaklarından."Eğer ölürsem herkese onları sevdiğimi söyle. Özellikle Çilek kızıma sarıl. Onunla çok vakit geçiremediğim için üzgün olduğumu söyle." Daha fazla konuşmasına boğazını yakan öksürük engel oldu. Ve ağzına gelen demir tadı midesini bulandırmıştı. Karanlık artık onu çağırıyordu.

Parmak uçlarına konan kelebek son kez kanat çırparak genç kızı ölümün soğuk kollarına bıraktı usul usul...

Sarhan kızın ağzından gelen kanla paniğe kapıldı. Ölüyordu.

"Nerede kaldı şu siktiğimin ambulansı?" diye bağırdı öfkeyle. Ardından kızın yüzünü avuçladı.

"Sakın Kelebek! Sen de annem gibi bırakma beni. Ölme!"

23. BÖLÜM

Genç adam kafasını duvara yaslayarak gözlerini kapatmıştı. Burada ne işi vardı? Hiçbir fikri yoktu. En son yemeğe çıkalım demişti ona. Yüzündeki mutluluğu yudum yudum içmişti zevkle. Sonra kıyafet denemeleri. Giydiği şeyleri hatırlayınca dişlerini birbirine bastırdı. O kıyafetler birer cinayet sebebiydi. Güzel bacaklarını sergilemesi deli olmasına neden olmuştu. Daha o bile doğru dürüst görememişken başka erkeklerin o güzel bedenini görmesi kanını öfke ile kaynatıyordu.

Kafasını *Ameliyathane* yazan kapıya çevirdi. Kaç saattir oradaydı. Bir Allah'ın kulu çıkıp tek kelime etmiyordu. Kafasını sinirle duvara vurmaya başladı. Yeşilleri kapıya bakıyor, içeri girip o doktorun sülalesi ile yakından ilgilenmemek için zor duruyordu. Koridorda kulak sağır eden sessizliği duvardaki saatin tik tak'ları bozuyordu. Genç adam gözlerini kapatarak içinden ona kadar saydı. Sonra hırsla ayağa kalkarak saate yaklaştı ve onu aldığı gibi diğer duvara fırlattı. Saat küçük parçalara ayrılırken içinin azıcık soğuduğunu hissetti.

"Bu saatin hâli ne bayım?" Sorusunu duydu. Arkasında kalan kadına döndü yüzünü.

"Tik takları beynimi sikiyordu." Hemşire kafasını sallayarak elindeki evraklara baktı.

"Siz yaralı Ömür Doğan Şahzade'nin eşi Sarhan Şahzade misiniz?" diye sordu sayfaları çevirirken. Sarhan elindeki kurumuş kana kilitlenerek zar zor duyduğu soruyu güçsüz bir;

"Evet!" ile cevapladı.

"Şuraya imza atmanız lazım. Kayıt işlemlerini başlatmak için." Hemşire kalemi adama uzattı. Sarhan kadının yüzüne bakmadan gösterdiği yere imzayı attı.

"Lavabo nerede?" diye sordu düz bir sesle. Hemşire genç adamı izledi birkaç saniye. O kadar bitkindi ki, elindeki kana bakarak can çekişiyordu resmen. Belli ki karısının başına gelenler yüzünden kendisini suçluyordu.

"Beni takip edin." dedi önden yürüyerek. Sarhan mekanik bir baş sallaması ile kadını takip etti.

Lavaboya girdiğinde direkt musluğa yaklaştı. Kurumuş kanla kaplı ellerini açtığı suyun altına tuttu. Koyu kırmızı sıvı ellerine gitmemek için tutununca daha sert ovalamaya başladı. Kan inat ettikçe Ömür'ün solgun yüzü beynini işgal ederek kalbini mengene gibi sıkıyordu. Gözlerini kapatarak yumruğunu karşısındaki geniş aynaya sertçe geçirdi. Ellerindeki kurumuş kana kendi kanı hızla karışmış, lavaboya damlamaya başlamıştı.

"Senin şansını sikeyim Sarhan." diye haykırdı acıyla.

"Abi-" Koray içeri girdiğinde gördüğü manzara ile yutkundu. Sesi duyan Sarhan kafasını kaldırdı. Aynadan orman yeşillerini Koray'ın irileşmiş siyahlarına sabitledi. Orman her şeyi içine alarak yerle bir edecek kadar sert bir fırtınaya ev sahipliği yapıyordu. Koray kalmakla kaçmak arasında sıkışıp kalmıştı.

"Koray ba-na Ö-mür-ün vu-rul-ma-sı ile a-la-kan ol-ma-dı-ğı-nı söyle!" Heceleyerek söylediği kelimeler sakin ses tonunu daha korkutucu yapıyordu. Sarhan Şahzade yine bir öfke nöbeti geçirirse cesedi bile tanınmayacak hâle gelecekti. Biliyordu. Başını eğdi.

"Ricky kaçırıldı depodan." dedi kafasını kaldırarak. Korkunun ecele faydası yoktu nihayetinde. Sarhan kan damlayan elini umursamadan Koray'a döndürdü bedenini. Fazla geniş olmayan yerde çabuk ulaşmıştı adamına. Hemen yakasına yapışarak sırtını sertçe duvara çarptı. Koray sırtına dağılan acı ile gözlerini yumdu. Boğazına dayanan demir gibi kol sayesinde nefesi ciğerlerine takılmıştı. Hızla gözlerini açtı.

"Lan o şerefsizi elinden nasıl kaçırırsın?"

"Abi-" diyebilmişti zorlukla.

"Abini sikerim senin Koray. Bana cevap ver hemen."

"Ko-nu-şa-mı-yo-rum." dediğinde Sarhan tutuşunu gevşetti. Koray birkaç saniye derin derin nefesler alarak bekledi.

"Domodin'in adamı çıktı piç. Depoyu bastılar. Bizden sayıca çok üstündüler. Alıp gittiler şerefsizi." Kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu Koray. Sarhan adamı bırakarak kanlı ellerini umursamadan saçlarına daldırdı.

"Benim kim olduğumu biliyor yani."

"Doruk Hanlıer'i tanıyor sadece. Gölge ya da Han olduğunu bilmiyor." Durdu ve kendi canını yakacak soruyu sordu Koray.

"Ömür Hanım nasıl abi?" Sorusu sönmeye yüz tutmuş öfkesini harladı anında. Hızla dönerek yumruğunu Koray'ın suratına geçirdi. Attığı yumruk içindeki yangına bir damla su olmuştu.

"Sizin yüzünüzden can çekişiyor. Ben değil O." dedi öfkeyle. Koray patlamış dudağının kanını elinin tersiyle sildi.

"Kaç kere aradım abi. Açmadın." Sarhan öfke ile hırladı. Bir tane yumruk daha vuracağı sırada duyduğu tiz çığlıkla eli havada kaldı. Gelen biraz önce kayıt işlemlerini yapan hemşireydi.

"Ne yapıyorsunuz beyefendi? Adamı öldüreceksiniz." Elini tutunca bir çığlık daha attı. "Elinizin hali ne? Parçalanmış resmen."

"Sikimde değil." Kadın yüzüne aval aval baktı O an türkçe konuştuğunun farkına varmıştı. Elini hırsla çekti ondan. "Git işine kadın!" Hemşire gözlerini kıstı.

"Ameliyat bitti." dedi ve genç adama aldırmadan tekrar elini kavradı ve musluğun altına tuttu. Suyu açarak yarayı yıkadı. Sarhan kadına elini kısmen yıkamasına izin vererek hemen çekti suyun altından.

"Doktor nerede?" Sorusunu sorarken elini kuruluyordu. Hemşire onu cevaplarken bir yandan da Koray'ı inceliyordu.

"Odasında sizi bekliyor."

Sarhan kafasını sallayarak çıktı lavabodan. Ameliyathanenin önüne geldi. O sırada Ömür'ü çıkarıyorlardı içeriden. Ağzında ve burnunda hortumlar takılıydı. Nefes alamıyor gibiydi. Göz altındaki ve dudaklarındaki morluklar beyaz tenine çok zıttı. İçinde bir yerler sızlamıştı uzun zaman sonra. Yutkundu. Dokunmak istedi ama yapamadı.

"Nereye götürüyorsunuz onu?" diye sordu sedyeyi taşıyan hemşirelerden birine.

"Yoğun bakıma efendim." diye yanıtladı onu acele ile sedyeyi yanından uzaklaştırırken.

Derin bir nefes alarak doktorun odasına doğru yürüdü. Kapıya bir kere vurarak cevap beklemeden içeri girdi. Evraklarla ilgilenen doktor onu görünce baştan aşağı süzdü. Eline gelince durdu. Kaşlarını çatarak yerinden kalktı ve ona doğru yürüdü.

"Elinize ne yaptınız?" diye sordu merakla. Sarhan saçma bir şey sormuş gibi elini boşver der gibi salladı.

"Durumu nasıl doktor?" diye sordu sabırsızca. Doktor kafasını sallayarak ayağa kalktı ve ona yaklaştı. Elini aldı ve incelemeye başladı. Sarhan elini çekmeye çalıştı. Doktor nazikçe

"Lütfen bakmama izin verin Bay Şahzade. Eşinizin durumunu anlatırken yaranızla ilgileneyim." Sarhan gözlerini devirerek kafasını salladı. Doktor devam etti.

"Çok zorlu bir ameliyattı. Eşiniz çok kan kaybetmişti. Eğer ameliyata geç kalınsaydı hastanız şu an yaşamıyor olabilirdi." Genç adam son cümle ile kaskatı kesildi. "Kalbe yakın yere saplanmış kurşunu çıkardık." Duyduklarıyla Sarhan Türkçe küfür etti. "Şimdi uyanmasını bekleyeceğiz. Bu gece hastanın yaşaması açısından çok kritik." Lafını bitirdiğinde işini de bitirmişti.

"Onu görmek istiyorum!" dedi itiraz kabul etmeyen bir tonda. Doktor kafasını salladı.

"Bu gece yoğun bakımda kalması gerekiyor. Ağır bir ameliyat geçirdi. Bu yüzden sadece beş dakika görüp çıkın lütfen."

"Tamam." diyerek yoğun bakıma girmek için hazırlandı.

Genç adam yoğun ilaç kokan odaya girince derin nefes aldı. Burası soğuktu...

'Acaba üşüyor mu?' diye geçirdi içinden. Yavaş adımlarla yatağa yaklaştı, yanına oturdu. Soğuk, küçük elini büyük avuçlarına aldı. Güzel yüzünü inceledi bir süre. Sonra odada muhtaç ve korkan bir adamın bariton sesi duyuldu.

"Uyan Kelebek. Ben çok kötüyüm. İyileşmem için o güzel kalbine ihtiyacım var." Ve o sese eşlik eden tiz bir makine sesi.

***

Birbirine sarılmış kirpiklerimi zorla ayırarak gözlerimi açtım. Sonsuz, berrak ve tertemiz bir gökyüzü girdi görüş alanıma. Bu kadar güzel gökyüzü hiç görmemiştim. O an burnuma dolan hoş çiçek kokuları istemsizce gülümsememe neden olmuştu. Nerede olduğumu merak etmiştim. Çünkü en son Nungwi'de okyanus kıyısında Sarhan ile gün batımını izliyorduk. Sonra o beni öpmüştü. O kadar güzeldi ki, mutluluktan kalbim duracak sanmıştım. Parmak uçlarımı hâlâ tadını hissettiğim dudaklarıma dokundurdum.

"Aşkım babam bak ne buldum." diye bir çığlık duyduğumda hızla yattığım yerden doğruldum. Bu ses Lalin'e aitti. Onun burada ne işi vardı. Hem burası neresiydi? Etrafıma bakındım,muhteşem bir yeşil, güzel kokulu ve rengarenk çiçekler sarmıştı her yanımı. Güneş, ışıkları yerine sanki milyonlarca pırlanta serpmişti yemyeşil çimenlerin üzerine. Pırıl pırıldı her yer. Güzel manzaraya hülyalı hülyalı bakarken kahvelerim onu buldu. Birkaç metre uzağımdaydı. Kalbim göğsümde heyecanla takla attı. Kolları yukarı doğru kıvırılmış mavi gömleği ve beyaz pantolonuyla muhteşemdi. Yüzünde çok nadir gördüğüm huzurlu bir ifade vardı.

Çimlere uzanmış kucağındaki siyah saçlı küçük kızla konuşuyordu. Daha doğrusu kız bıdı bıdı konuşarak bir şeyler anlatıyordu. O ise yüzünde aşık olunası tebessümü ile kafasını sallıyor, kızın yanağını ve kollarını okşuyor, saçlarıyla oynuyordu. Küçük kızın üstünde kabarık tül etekli, mavi bir elbise vardı. O kadar güzeldi ki. Onu gülümseyerek izlediğimi çok sonra fark etmiştim. Lalin babasına yaklaştığında küçük kızı öptü sevgiyle. Kız gülerek ellerini çırptı.

"Eflin bak abla ne buldu?" diyerek avucunu açtı. Küçük rengarenk bir kelebek vardı avucunda. Ve her ne hikmetse kelebek uçmuyor öylece bekliyordu Çilek kızımın güzel kokulu avucunda.

Eflin...

Sarhan'ın vurulduğunda sayıkladığı isim. Ben Lalin var diye biliyordum. Peki neden Eflin'den bahsetmemişti ki? Neredeydi o kız?

"Kebelek." diye ciyaklayan Eflin, Sarhan'ın kahkaha atmasına sebep olmuştu.

Bir adamın kahkahası ağızda pamuk şeker tadı bırakabilir miydi?

Zorlukla yutkunarak o muazzam sesin tadını çıkardım. Dilimin üstünde tüm bedenimi zevk dalgasına yem eden eşsiz bir tat vardı.

"Bana benziyorsun." Çok yakınımda duyduğum ses ile kafamı o tarafa çevirdim. Yanımda oturuyordu ve çok güzel bir kadındı. Yüzünde insanı tüm dertlerden kurtaracak muhteşem bir gülümseme vardı. Beyaz pırıl pırıl bir elbise giyinmişti. Uzun, kahverengi, düz saçları beline kadar geliyordu.

"Sizin kadar güzel değilim ben." diye cevapladım onu. Bakışlarımı Eflin ve Sarhan'a çevirdim. Eflin elindeki kelebeği ağzına sokmaya çalışıyordu. Lalin ise kahkaha atarak kelebeği elinden almıştı. O kadar güzel bir sahneydi ki, gülmeden edememiştim.

"Oğlumu uzun zamandır böyle mutlu görmemiştim." Kadının ince sesi kulaklarıma temas edince kafamı hızla ona çevirdim. Sarhan'ı izliyordu. Bakışlarında sevgi, hayranlık ve mutluluk vardı. Kahverengi gözleri duyduğu sevgi ile birer elmasa dönüşmüştü.

"Onun annesi misiniz?" diye sordum şaşkınlıkla. Kafasını salladı.

"Sen de onu iyileştirecek olan kadınsın." Sesi kalbe dokunacak kadar narindi.

"Onun iyileşmeye ihtiyacı yok ki." derken bakışlarımı tekrar Sarhan'a çevirdim. Eflin'i öpüyordu. "Gayet iyi çünkü." dedim kendimden emin bir tavırla.

Gülümsedi...

Rüzgar esti hafiften, etraf çok güzel papatya koktu bir anda. Ciğerlerimi ödüllendirdim papatya kokan havayla. Annesi de oğlu kadar güzel gülüyordu.

"Oğlum iyi değil kızım. Hem de hiç iyi değil." deyip derin nefes çekti ciğerlerine, acı içinde kıvranır gibi. "Eskiden neşeli, çok tatlı bir çocuktu. Tatlıya bayılıyordu mesela." Gözlerim yuvalarından fırladı istemsizce lafını böldüm.

"Aynı Sarhan'dan bahsettiğinize emin misiniz? Çünkü benim bildiğim Sarhan tatlı olan her şeyden nefret eder." Tekrar gülümsedi. Fakat bu seferki gülümseme acı doluydu.

"Hepsi benim suçum. Oğlumu hayata küstürdüm." Sol gözünden bir damla yaş çenesine doğru aktı. "Onu yalnız bıraktım. Bırakmak zorunda kaldım. O adamlar onun küçük bedenine zarar verir mi diye düşünemedim." dedi kafasını aşağı yukarı sallarken. Sanki kendini yaptığı şeyin doğruluğuna inandırmak istiyordu.

"Neden?"

"Bunu sana ben anlatamam. Oğlumun anlatması daha doğru olur kızım." Kafamı salladım. Saygı duyuyordum. "Sarhan küçükken renkli şekerlemeleri çok severdi. Hep yerdi ve ben dişin çürür çok zararlı diye kızardım ona. Erdem ona benden gizli şeker alırdı. O da odasına saklar azar azar yerdi." Devam edecekken durdurdum onu.

"Erdem kim?" diye sordum merakla. Gülümsedi. Güzel bir anı hatırlamış gibi derin iç çekti.

"Kocam. Aşık olduğum adam." dedi sevgi dolu sesle.

"Anladım. Devam edin lütfen." Gerçek Sarhan Şahzade ile tanışıyordum ve inanılmaz heyecanlıydım.

"Oğlumu tatlıya düşman ettim Ömür. O gece ölmediği için her şeye kin dolmuş. Onu çok özlüyorum kızım." Elini göğsüne koyup "Şuram yanıyor. Cayır cayır hem de." dediğinde dayanamayarak kadına sarılmıştım. O da sanki bunu bekliyormuş gibi kollarını bana dolayarak ağlamaya başladı. İpek gibi saçlarına dokunarak okşadım ve o an burnuma yoğun karamel kokusu dolarak şaşırmamı sağladı. Dış görünüşümüz benzemese de kokularımız ve renk zevklerimiz çok benziyordu. Birkaç dakika sonra ayrıldığımızda Lalin ve Eflin'in mutluluk dolu çığlıklarını duyduk. Kafamı onlara çevirdiğimde kızlar elinde tepsi ile onlara doğru yürüyerek gelen kadına koşuyorlardı.

"Anne."

Kadının çıkık karnı hamile olduğunu gösteriyordu. Sarhan'a baktım,o da kadına bakıyordu. Yüzünde benim hiçbir zaman göremeyeceğim bir ifadeyle.

Mutluluk, heyecan ve yoğun sevgi...

İçim ezilmişti o an. Elimi ağrıyan kalbime götürmemek için kendimle büyük mücadele içine girmiştim. Benim bu dünyada işim kalmamıştı artık. Hüzünle bakışlarımı onlardan çektim.

"Oğlumun eşi, duvarlarını yıkarak kalbine ulaşan tek kadın." Sesi hem ağlamaklı hem gururlu çıkmıştı.

Kafamı salladım. Ağlamamak için yanak içlerimi ısırıyordum.

"Gidelim." Daha fazlasını duymak istemiyordum.

"Sen nereye kızım?" derken kaşlarını çattı hafif öfke ile.

"Benim bu dünyada zamanım doldu Beren Hanım. Artık sizin gibi onları uzaktan izleyeceğim."

***

Üç ay sonra...

Aynada son kez kendimi şöyle bir inceledim. Üzerime giyindiğim füme renk, dizlerimin üstünde biten elbisenin tek omuz detayı çok hoştu. Saçlarımı ensemde dağınık bir şekilde toplamıştım. Yüzümde hafif makyaj vardı. Neredeyse hazırdım. Tek eksiğim çiçekli parfümümdü. Onu da sıkarak tam olarak hazırlanmıştım. Yeni evimizi ve evliliğimizi kutlamak için toplanacaktık ailecek.

"Abla yine çok güzelsin." diyen Berivan'a döndüm gülümseyerek. Gamzelerini gözler önüne sererek içten bir gülümseme ile bakıyordu bana. Bakışlarında acıma falan yoktu. Sadece sevgi vardı, bu beni mutlu etmişti. Hâlâ nefes aldığım ve beni sevdiklerime bağışladığı için Rabbim'e şükrediyordum.

'Beren Hanıma dua et sen!' Kırmızılı Sürtük ve Mantıklı Ömür bana hâlâ kızgınlardı. Üç ay geçmesine rağmen hem de. O gün mücadele etmeyi bıraktığımda Beren Hanımın *'Yalvarırım oğlumu yalnız bırakma kızım.'* demesine dayanamayarak geri dönmüştüm. Belki ileride o kadın ile Sarhan'ı mutlu ve çocuklu görünce çok üzülecektim ama olsun. Bencillik yaparak güzel yürekli bir kadını, anneyi asla üzemezdim.

"Abla yeni eviniz çok güzel. Mis gibi havası var." Sesinden akıp gelen hayranlık odayı kaplayarak gülümsememi sağlamıştı.

Taburcu olup Türkiye'ye döndükten bir hafta sonra Sarhan bizi buraya; şehirden uzakta, sessiz sakin, her yanı ormanla kaplı, bol oksijenli, üç katlı müstakil eve getirmişti. Benim yani Elhan ile odamız ikinci katta idi. O kat tamamen bize aitken çatı katı Sarhan ve küçük kızına aitti.

Alt katta ise geniş salon, oturma odası, spor salonu, bir tane misafir odası, mutfak ve yeni yatılı yardımcımız Saliha ablanın odası vardı. Saliha ablayı ilk görüşte sevmiştim. Çok cana yakın ve anaç bir kadındı. Bu üç ayda çok iyi bakmıştı bana.

"Misafirler geldi mi Berivan?" diye sordum merakla. Berivan'ın gözleri parladı sorumu duyunca.

"Emre geldi." Ardından kıkırdadı. "Saliha abla yemekleri ondan korumak için şövalyeliğe soyundu." dediğinde kahkahalarımı tutmadım. Benim abicanım midesine fazlaca düşkündü. Gülmem durduğunda nefes nefeseydim. Berivan hızla yanıma geldi kolumdan tutarak beni balkona çıkardı. Ona yarım ağız gülümseyerek derin nefes aldım. Tertemiz, yemyeşil orman havasını ciğerlerime çektim. Durumuma hâlâ alışamadım.

Sarhan Şahzade...

Ameliyattan sonra Zanzibar'dayken bir hafta boyunca benimle o kadar güzel ilgilenmişti ki. Komada olduğum üç gün boyunca başımda beklemişti. Beni uyandıran o kelimeleri her hatırladığımda bedenimden geçip giden elektrik akımını unutamıyorum.

"Öperim Kelebek. Eğer ölürsen, yemin ederim karşıma çıkan ilk kadını ÖPERİM!" Onun başka bir kadını öpme ihtimali bile canımı yakmaya yetmişti. Onu başka kadınla hayal dahi etmek istemiyordum.

O yüzden onu ailesi ile gördüğümde ölmeyi seçmiştim ya...

Komadayken gördüğüm rüya üzerimdeki etkisini hâlâ koruyordu. Son bir kez derin bir nefes alarak tutunduğum balkon korkuluğunu sıktım.

"İyi misin abla?" Gamzeli güzelimin narin sesini duyunca kendime geldim. Kafamı salladım gülümseyerek.

"İyiyim bir tanem."

"Gidelim Saliha ablaya yardım edelim. O şimdi Emre'den hoşmerimi koruyamaz." dediğinde gözlerim irice açıldı. O hoşmerimi Elhan için yapmıştım ben. Emre'de çok seviyordu ve başlarsa durmazdı.

"Hemen gidelim."

Kolundan çekiştirdiğimde Berivan gülerek bana ayak uydurdu ve onu kapıya doğru sürüklememe izin verdi. Kapıyı açıp dışarı çıktık.

Cennet köşeme geldiğimizde durduk. Daha doğrusu durmak zorunda kaldık. Çünkü benim koltuğumda bir aydır görmediğim, sesini duymadığım biri oturuyordu. Beni hastalığımdan daha çok üzen adam oturuyordu o koltukta. O koltukta kaç gece onu düşünerek üzerinde uyuya kalmıştım. Cam duvar ormanı gözler önüne sererek cennete davetiye çıkarıyordu adeta. Duvarın önüne konulan iki rahat koltuk, yuvarlak sehpa ve taş duvara gömülü kitaplık. Kıymetli eserlerle dolu kitaplık. Cennet köşem benim. Ve şu an o koltukta oturuyordu kızı kucağında.

"Halası, Ömür abla." diye cıvıldadı Lalin. İlk o görmüştü bizi. Sarhan kafasını kızının boynundan çıkararak bize baktı. Yeşilleri benim üzerimde fazla oyalanmadan kardeşini buldu.

İçim azıcık cız etmişti....

"Abim!" diyerek abisine doğru hızla yürüyen Berivan adeta uçuyordu mutluluktan.

"Kardeşim." Sarhan, Lalin'i diğer koltuğa oturtarak kardeşine doğru yürüdü. Berivan onun boynuna atlarken Sarhan belini sararak onu havaya kaldırdı ve yüzlerini hizaladı. İki kardeş birbirlerini izleyerek gülümsediler. Gamzelerini ortaya seren tebessümü görünce kalbim teklemişti.

Aklıma ne zaman, nereden okuduğumu hatırlamadığım o dizeler geldi.

Benim şiirlerim çay kokar, düşlerim sade sen. Demlikte nefesin, bardakta gamzen.[5]

Kimin yazdığı hakkında bilgim yoktu ama çok güzel demiş sözlerin sahibi. İç geçirdim elimde olmadan.

"Ömür abla." diyerek eteğime dokunan Çilek kıza baktım gözlerimi onlardan çekerek. Eğildim ve boyumuzu eşitledim. Küçük cimcime

5 Cemal Süreya'nın dizeleri.

"Bu gece de benimle uyur musun?" diye fısıldadı. Gülme isteğimi içimde boğarak ona ayak uydurdum. Aynı onun gibi fısıltıyla;

"Uyurum tabi Çileğim." Masmavi, dupduru deniz gözleri sevgi dolu fırtınaya yakalandı. Yanağını okşadım. Ve o an bir gerçek keskin bıçağını saplayarak beynimi kana boyadı.

Yan odada o adam uyuyacaktı...

Alt dudağımı dişledim. Son üç aydır yüzüme doğru düzgün bakmayan adam benim uyuduğum odanın yanında uyuyacaktı. Son bir aydır hiç eve gelmemişti. Ondan önceki aylarda arada sırada geliyordu ve bana Zanzibar'da ki kadar olmasa da sıcak davranarak halimi hatrımı sorardı. Oysa Zanzibar'da ki Sarhan bana kendi elleriyle su bile içirmişti.

'Keşke hep orada kalsaydık...' diyerek iç geçiren duygusal Ömür'e baktım. Derin nefes alarak düşünmemeye çalıştım. Çünkü söz vermiştim bir kere Çilek'ime. Vazgeçemezdim. Çilek ile konuşmamızı sonlandıran Berivan'ın tatlı sesiydi. Kafamı onlara çevirdim.

"Abi ben seni çok özledim." Ağabeyinin boynundaki kollarını çözerek omzuna oradan da koluna kaydırdı. Sol kolunun pazusuna dokunduğunda Sarhan dişlerini sıktı. Ya da bana öyle geldi bilemiyordum. Acaba yarası mı vardı orada? Yaralanmış mıydı?

'Sana ne?' diye çemkirdi bana mantıklı yanım. Gerçekten bana neydi ki?

"Nasılsın Ömür?" Sarhan'ın sesini duyunca kendime geldim. Yüzümü aynı onun gibi ifadesiz tutarak

"İyiyim." dedim kısaca. Oysa söylemek istediğim çok şey vardı. Dilimin ucunu ısırdım susmak için.

Sarhan ile kardeşinin sarılma faslı bittikten sonra aşağı indik. Salona girince karşılaştığımız sahne kahkaha atmama neden olmuştu. Saliha abla hoşmerimi Emre'den kaçırıyordu, hem de elinde kepçeyle. Vatanını canla başla koruyan asker gibiydi resmen. Ben gülerken yan profilimi yakan yeşilleri hissetsem de bakmadım.

Sonrasında yemek benim için resmen işkence olmuştu. Elhan'ın kuzeni Bade ve onun arkadaşı Yeşim yüzünden hiç eğlenemiyordum.

Yeşim benim yanımda, varlığımdan rahatsız olmadan kocama kur yaparken bir ara Bade'nin de Sarhan'a hiçte kuzen gibi davranmayarak kulağına dudaklarını dokundurarak bir şeyler söylediğini ve nasıl titrediğini görmüştüm. Öfke tüm bedenimi ateşe vererek gözlerime kan perdesini çekmiş Yeşi"i kovmamı sağlamıştı. Tabii arkadaşına destek olan Bade de öfkemden nasibini almıştı.

***

Uyuması için masal anlattığım Lalin uykuya teslim olunca akşam olanlar zihnime üşüşmüştü. Ve ne hikmetse Yeşim'den çok Bade'nin yaptığını hatırladıkça kanım fokurduyordu. Derin nefes almaya ihtiyacım vardı. Gözlerimi kapatıp ufak soluk aldım. Kendimi toplayarak Lalin'i uyandırmamak için yataktan yavaşça kalktım. Çıkmadan önce saçlarını koklayarak öpmeyi unutmamıştım tabi. Hemen şimdi ormanın taptaze oksijen dolu havasına hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı. Yoksa uyurdum Çilek'imle.

Odanın kapısını açarak dışarı çıktım ve yavaşça kapattım. Elim kapının kolunda asılı kaldı belime dolanan kollar yüzünden. Gözlerimi kapattım o an.

"Beni kıskanıp Elhan'ı kıskanıyormuş gibi yapman hoşuma gitti Kelebek." Nefesi ensemi kavuruyordu. Erkeksi kokusuna, kavurucu sıcaklığına kanmayacaktım bu sefer. Şimdi temiz havaya az öncekinden daha çok ihtiyacım vardı. Kollarını çözerek ona doğru döndüm. Kafasını hafif sağa doğru eğmiş koyu yeşilleri ile bakıyordu yüzüme.

"Kocam o benim! Tabii ki kıskanacağım. Sana seni kıskandığımı düşündüren şey ne? Çok merak ediyorum." Artık sık ve kesik kesik nefes almaya başlamıştım. Sarhan'ın yüzü anında değişmişti. Vurulduktan sonra bazen nefes darlığı yaşıyordum. Doktor setrese bağlı olduğunu söylemişti. Ama ben bu adam yüzünden olduğunu düşünüyordum. Nefes alamadığımı fark eden Sarhan'ın yüzü anında değişmişti. Bana doğru gelerek kolumu kavradı.

"Bırak." dedim zorla nefes alarak. Beni iplemedi bile. Kolumu bırakmadığı gibi beni çatı katındaki terasa çıkardığında ciğerim ihtiyacı

olan şeye kavuştuğu için bayram edercesine temiz orman havasını içine çekmeye başladı.

"Lanet olsun!" diye tıslادı öfke ile. O olay için hâlâ kendimi suçluyordu. Kaç kere söyledim oysa. Bu bir seçim meselesiydi ve ben hedef olmayı seçmiştim.

"Evet lanet olsun!" dedim aynı öfkeyle. Yeşillerini sapladığı karanlıktan çekip çıkardı. Bana döndü bedeni. Kaşları merakla kalkmıştı. Ona yaklaşarak gözlerinin içine baktım. Şu an tam olarak nefes alabiliyordum ve güçlü hissediyordum. "Seni benden uzak tutan şeye lanet olsun Sarhan." Sözlerime rağmen hâlâ tepkisizce beni izliyordu. Çileden çıkmama ramak kalmıştı.

"Ömür!" diye uyardı beni.

"Ne Ömür?" diyerek onu taklit ettim. İşaret parmağımı kendime doğrulttum. "Bana bak Sarhan Şahzade. Ne ben bu hikâyede senin tek lafınla sinecek olan masum kızım..." soluklanarak parmağımı ona doğru çevirdim bu sefer. "... ne de sen o masum kızın her ne yaparsa yapsın körü körüne aşık olduğu kötü adamsın!" Daha fazla konuşmak istemiyordum.

O yüzden sustum...

"Ne istiyorsun Kelebek?" Uzun zaman sonra bana '*Kelebek*' demesi mutlu etse de sorusu nihayet çileden çıkarmıştı beni. Birinin duyması umurumda olmayacak kadar gözüm dönmüştü artık.

"Ben acı çekiyorum, nefes alamıyorum." Yüzündeki acıyı okuyan kahvelerim bulutlarını toplamaya başlamıştı bile. "Nefes almaya ihtiyacım var!" Sesim sona doğru kısık çıkmıştı. Tükenmiş, bitmiştim artık. Ben ne ara şu an bana sarılacakmış gibi bakan adama alışmıştım. Hiçbir fikrim yoktu. Ve beklediğim olmuştu. Sarhan bana sarılmak için ileri atıldığında elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Sakın!" dedim. Gözlerini kapattı.

"Kelebek." Sanki bana sarılmaya ihtiyacı vardı. Aynı benim ona sarılmaya ihtiyacım olduğu gibi. Ama canımı yakan zehri dışarı akıtmadan olmazdı. Dediğim gibi ben masum, saf, iki sarılmaya kanacak kız değildim.

"Bıktım. Anlıyor musun bıktım. Senin bazen bir nefes kadar yakın olup bazen de kilometrelerce uzak olmandan bık-tım. Duvarlarının arkasındaki sen'i gösterip daha sonra etrafına daha kalın duvar örmen yordu beni." Derin bir nefes almak için durdum. "Canım çok yandı. Ailemin bana acıyarak bakması çok yaktı canımı. Güçlü durmaktan sıkıldım artık. Geceleri sesim çıkmasın diye ağzımı yastıkla kapatıp ağlamaktan yoruldum." Elimin tersiyle yanaklarımı ıslatan yaşları sildim. Ne ara akmaya başlamışlardı hiçbir fikrim yoktu. "Ben çok yalnızım anlıyor musun? Mutsuzum! Sürekli savrulmaktan, bu belirsizlikten çok yoruldum. Dayanamıyorum artık. Keşke o kurşun kalbime gelseydi de ölseydim." Daha fazla konuşamadan Sarhan beni güçlü kollarının arasına aldı. Ameliyat yerine dikkat ederek sıkıca sarıldı bana. Yüzünü boynuma gömdü.

"Benim sana, ilgine, şefkatine ihtiyacım var Han. Nefesin nefesime karıştığında nefes alabiliyorum ben." Yorgundum artık. Bıkmıştım.

"Seni ölümü dileyecek kadar yalnız bıraktım. Affet Kelebek." dedi boynuma kondurduğu küçük küçük öpücüklerinin arasında. Benden af dilemesi garip gelse de bunu haketmiştim. Yarım kalmanın acısı kadardı onsuzluk. Kirpiklerimi kavuşturarak kollarımı boynuna doladım. Söylemem gereken her şeyi söylemiştim. Artık uzun zamandır özlediğim güzel kokunun tadını çıkarabilirdim. Kokusuna o kadar dalmıştım ki parmak uçlarını ameliyat yaramda hissettiğimde irkilerek kendime geldim. Sakinleştirmek için omzumu öptü. Bedenim gevşemişti anında. İyi gelmişti dokunuşları. Benim buna ihtiyacım vardı işte.

Onun şefkatine...

Dokunuşlarının tadını çıkarırken beni kucaklayıp, terasın karanlık köşesinde kalan geniş L koltuğa oturdu. Rahat etmem için bacaklarımı açarak kucağına oturmamı sağladı. Hafif geri çekilerek yüzüne baktım. O da aynısını yaparak yeşillerini kahvelerim ile buluşturdu. Yeşilleri gecenin siyah örtüsünde parlayan birer yıldız gibiydi. Ve o yıldızlar yüzümü dolaşarak dudaklarımda durdu. Derimi karıncalandıran istekli bakışları yerimde kıpırdatmıştı beni. Ellerim boynundan koparak kollarına indi. Pazularına geldiklerinde durdum. Hafifçe sıktım. Kaşlarını çattı.

"Yaralısın sen!" Bu bir soru değildi. Tespitti. Yaralı olduğunu zaten anlamıştım aşağıda.

"Siktir et Kelebek." dedi umursamazca. O dediği şeyi edemiyordum işte. Derin nefes çekip dışarı üfledim sabırsızca. Yüzünü saçlarıma gömerek bir şeyler mırıldandı.

'Çektiğin *nefeste gözüm yok da. Verdiğin her nefeste içim gidiyor lan.*' Elleri pijamamın içine süzülerek sırtımda dolaşmaya başladı. Ne dediğini çok merak ediyordum. Ama sormayacaktım. Duymamı isteseydi yüksek sesle söylerdi.

"Canın çok yandı mı?" diye sordum onun yerine. Yüzü hâlâ saçlarımdaydı. Kafasını iki yana salladı yüzünü oradan çekmeden. Tişörtün kolunu yukarı sıyırdım. Parmak uçlarımı yaranın etrafında dolaştırdım.

"Bir bordo bereliye yakıştıramadım bu sıyrığı." dedim alayla. Omuz silkti.

"Hepsi küçük bir kelebeğin suçu." Geri çekilerek yüzüme baktı. Hınzır yeşilleri ritim değişikliğine uğratmıştı kalbimi. Kaşlarımı çattım.

"Ne yaptı sana o kelebek?" diye sordum aksi olması için uğraştığım sesim ile.

"Özletti kendini." dedi yanağımı baş parmağı ile okşarken. Kalbim buz parçası gibi erirken yutkundum. Ben de özlemiştim. Hem de çok. Gülümsemeye çalıştım beceriksizce. Bakışları dudaklarıma takıldı. Yeşil ormana karanlık çöktü aniden. Bedenim o karanlıkta kaybolmak için can atıyordu sanki.

Sarhan Şahzade bir kadının bedeninden önce ruhuna dokunmayı çok iyi biliyordu.

"Seni öpmeme izin ver Ömür." dediğinde kalakaldım. İzin vermek istiyordum ama karşı odada Lalin, aşağıda beni bekleyen Elhan vardı. Benimle uyumuyordu tabii. Giyinme odasında dolaba saklanmış geniş yatağında uyuyordu. Ama yine de ona karşı sorumluluklarım vardı benim.

"Elhan'ı dert ediyorsan, ben yukarı çıkmadan önce gitti." dedi ve gözlerini devirdi ardından. "Çıkarken son zamanlar yüzüne yapışan *aptal aşık sırıtışı* vardı." O sırıtışı ben de fark etmiştim son iki aydır. Bulutların üzerinde dolaşıyordu sanki. Telefonunu hiç düşürmüyordu

elinden. Ekrana bakıp sürekli gülümsüyordu. Acaba hayatında biri mi vardı? Aşık mı olmuştu? Kaşlarımı çattım. Bana neden bir şey anlatmıyordu ki? Hani biz en iyi arkadaş olacaktık?

Kafamı iki yana sallayıp isteksizce "Yine de doğru değil." dedim.

'Doğru olanı değil istediğini yap aptal!' Kırmızılı sinirle bana bakıyordu. Onu takmamaya çalıştım. Doğru olanı yapacaktım. "Ahh!" diye inledim kararımdan saniyeler sonra. Sarhan bacakları üzerinde duran bedenimi yukarı çekerek sert organına bastırmıştı beni. Bütün bedenimi saran elektrik akımı titrememi sağlamıştı.

Bana düşünme fırsatı vermeden dudaklarımızı sertçe birleştirdi. Hem öfke hem de özlemle örseleyerek tüketti ona hasret dudaklarımı. Geri çekildiğimde nefes nefeseydim. Nefesimin düzene girmesini bekledim. Dudaklarını yalayarak bana bakıyordu. Sanki yediği çok leziz bir şeyin tadını hâlâ alıyormuş gibi.

"Öfkenin nedenini anlayamadım." dedim merakla. Tek kaşını kaldırdı.

"Anne?" küçük Çileğin sesini duyunca kaskatı kesildim Sarhan'ın kucağında. Ağlıyordu galiba. "Ben annemi istiyorum." diye hıçkırdı. Sarhan beni yavaşça yana koydu. Gözlerini kapatarak kendine birkaç saniye verdi.

"Ateşi çıkmış." dedi telaşla. Ayağa kalkarak üzerini düzeltti. Ardından ben de kalktım.

Küçük meleğim hastalanmıştı ve ben buna seyirci kalamazdım. Sarhan salona girdi. Lalin pembe renkli pijaması ve kulağından tutarak sürüklediği Bonbon'u ile salonun ortasında duruyordu. Kendinde değil gibiydi. Ağlıyordu. Önde Sarhan arkasında ben vardım.

"Anne." dedi Lalin. Öyle içten, öyle muhtaçtı ki. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sarhan'a baktım dolu gözlerle. Kafasını salladı. İzin alır almaz kıza koştum. Ateşler içinde yanan küçük bedenini sardım. Terden ıslanarak alnına yapışan saçlarını geriye tarayarak boynuma sarılan küçüğümü kucağıma aldım.

"Geldi kızım. Anne geldi." dedim ağlarken.

"Odama geçelim Kelebek." dedi Sarhan sırtıma dokunarak. "Küçüğümü bana ver." Lalin'i sıkıca sardım.

"Hayır. Ben götüreceğim odaya." Oyuncağını vermek istemeyen küçük kız çocuğuna benzediğimi biliyordum. Sarhan saçlarımı okşadı baba şefkatiyle. Dişlerimi sıktım.

"Yorulursun. Nefesin tıkanır. Ver ben taşıyayım. Söz odaya girince kızım tamamen senindir." Adam bir insanı nasıl ikna edeceğini biliyordu. Transa girmiş gibi kafamı salladım ve Lalin'ini babasına verdim. Odaya geldiğimizde Sarhan, Lalin'i yatağa bıraktı. Dudaklarını alnına bastırdı. Ateşini ölçüyordu galiba. Yüzündeki sevgi derin bir nefes aldırdı bana. Geri çekildiğinde;

"Sen üstündekileri çıkar. Ben odasından çamaşır alıp geliyorum." dedi.

"Tamam." diyerek Lalin'e yaklaştım ve pijamasını, çamaşırlarını çıkarttım. Üstüne ince pike örttüm. Sarhan her ne kadar babası da olsa sonuçta bir erkekti.

"Anne seni çok özlüyorum." diye mırıldanan kıza ağlayarak bakıyordum. "Beni seviyor musun anne?" Sorusu boğazıma kocaman yumru oturtmuştu. Yutkunamıyordum.

"Seviyorum kızım. Çok seviyorum." dedim hıçkırarak. Kendinde değildi. Ateşi yüzünden sayıklıyordu. Biliyordum ama yine de üzülüyordum onun için. Bu yaşta annesiz olmak çok zordu. Annemin öldüğünü hayal ettim, o an ruhum çekilerek beni boş bir çuvaldan farksız kılmıştı. Düşüncesi bile içim yana yana ağlamaya yetiyordu. Şu küçük kız çok iyi dayanmıştı bu yaşına kadar.

"Soydun mu?" diye soran Sarhan'a kafamı sallayarak cevap verdim. Elindekileri bana uzattığında alarak yatağa bıraktım. Ağladığımın farkında olsa da tepki vermemişti. Bunun için ona minnettardım. O ise eğilerek kızını öptü sevgiyle. Ateşten kızaran yanaklarını okşadı.

"Nereden anladın?" diye sordum merakla.

"Küçüğüm bir tek ateşi çıktığında anne hasretini bastıramaz çünkü." Aynı hasreti toz tanesi kadar da olsa onun sesinde hissettim. Sarhan da annesini özlüyordu. İçim burkulmuştu baba kızın haline. İkisi de anne hasreti çekiyordu.

"Ateşi için doktora gitmeyecek miyiz?"

"Hayır." Kısa cevabı sinir etse de sesimi çıkarmadım. Onun yerine ne yapacağına dikkat kesildim. "İç çamaşırını çıkardın mı?" diye sordu yüzüme bakmadan. Kızını izliyordu sevgiyle.

"Evet." diye yanıtlayınca kafasını salladı. Yatağa bıraktığı külotların birini aldı. Bana uzattı.

"Şunu giydir. Duşta rahat olsun küçüğüm."

"Tamam." diyerek Lalin'e kenarları fırfırlı beyaz külodunu giydirdim. Ateşin etkisi ile uyuyordu meleğim. Sarhan kızını kucağına alarak banyoya girdi. Ardından gittim. Ne yapacağını merak ediyordum. Önce Lalin'i küvete koydu ardından suyu ayarladı. Lalin yarı baygın olsa da suyu görünce ağlamaya başladı. İçim ezilmişti o haline. Babasının elinden almamak için kendimi zor tutmuştum.

Birkaç dakika sonra kızı küvetten çıkarıp odaya girdi. Yatağa oturtup saçlarını taradı, kuruladı. Elimde olmadan gülümsedim. Silah tutan eller şimdi tarak tutuyordu. Eğreti duruyordu. Hem de fazlasıyla. Saçlarını taradıktan sonra etrafa bakındı. Sonra komodinin üzerine eğilerek orada duran kırmızı renk lastik tokayı aldı. Yanına yatağa bıraktı. Tüm bunlar olurken Lalin yarı uykulu vaziyette oturuyordu. Duştan sonra ılık çorbasını içmiş ateş düşürücü ilacını da almıştı. Şimdi biraz daha iyiydi.

"Ömür abla!" Beni daha yeni fark ediyordu. Önüne gelerek eğildim ve ellerini tutup, öptüm. Ateşi biraz düşmüştü. Minik elini yanağıma koydu ve okşadı. Kalbim çok güçlü sevgi seline kapılarak göğsümden kopmuştu. Ağlamak istiyordum. Çünkü Sarhan Şahzade kızının saçlarını örüyordu.

Bu, bu çok fazlaydı...

Güzeldi...

"Aşkım babam Ömür ablanın da saçlarını ör." dedi küçük cimcime. Gözlerim şaşkınlık ile irileşti. O sırada Sarhan lastiği takıyordu örgünün ucuna. İşini bitirdikten sonra kızını kendine çevirdi. Kucağına oturtarak yüzüne baktı.

"Emin misin küçügüm?" diye sorduğunda Lalin kafasını salladı.

"Neden şaşırdın ki?" diye sordum dayanamayarak.

"Bir keresinde Berivan saçlarını örmemi istediğinde Lalin makası alarak *'Eğer halamın saçlarını örersen keserim.'* diye tehdit etmişti bizi." dediğinde kahkahalarımı tutamamıştım. Lalin dönerek once bana baktı, sonra o da bana katılarak gülmeye başladı.

***

Gözlerimi açtığımda bir çift keskin orman yeşili gözle karşılaştım. Beni izliyordu. Yani dudaklarımı. Tüm bedenim ısınmaya yüz tutmuştu anında.

"Günaydın." dedim mırıldanarak.

"Günaydın." dedi karşılığında. Bakışları hâlâ dudaklarımda asılı kalmıştı.

"Sarhan!" İnledim neredeyse. Dün Lalin saçlarımı babasına ördürdükten sonra üçümüz uyuyalım diye tutturmuştu. Ben de onu kırmayarak onlarla aynı yatakta uyumayı kabul etmiştim. Onu aramıza alarak uyumuştuk. Şimdi ise gözlerimi Sarhan'ın kollarında açmıştım. Ve o beni öpmek üzereydi. Hem de kızı yanımızdayken.

"Lalin yok burada Kelebek. Rahat ol." dedi dudaklarıma kapanmadan önce. Sabaha vişne reçeli tadında enfes dudaklar ile başlamak hoşuma gitmişti. İnleyerek geceden siyah saçlara geçirdim parmaklarımı. Sarhan karşılık olarak hırladı ve üstüme çıktı. Tüm dünya beynimden silinip kaybolmuşken bizi oradan hızla alıp yere çarpan sesi duyduğumuzda ikimizde donup kalmıştık.

"Aşkım babam?"

24. BÖLÜM

Ömür...

"Aşkım babam?" diye seslenen Lalin, Sarhan'ın altında donup kalmama sebep oldu. Sarhan'a baktım dehşet içinde. Yüzünde panik değil istediğini alamadığı için kol gezinen bir huysuzluk vardı. Gözlerini kapatarak

"Küçüğüm?"

"Ömür ablayı mı gıdıklıyorsun?" diye sordu küçük tatlı Çilek kız. Sesinde bolca heyecan vardı. Gözlerim irice açıldı. Bu adam hangi ara ellerini belime indirerek parmaklarını etime saplamıştı? Biz az önce öpüşmüyor muyduk? Ne zaman gıdıklama pozisyonuna gelmiştik?

"Evet." Yeşillerinde denize vuran yakamozlar gibi hınzır parıltılar dolaşıyordu. Lalin heyecanla yatağa çıktı ve zıplamaya başladı.

"Ben de, ben de istiyorum." diye çığlık attı. Sarhan aniden kızını kolundan çekerek yatağa devirdi ve gıdıklamaya başladı. Bense fırsattan istifade ederek kenara çekildim. Çünkü gıdıklanmaktan hiç hoşlanmıyordum. Lalin ise gıdıklanmaya bayılıyordu. Deli gibi çığlık atarak gülüyordu. Sarhan onu bir yandan gıdıklıyor diğer yandan da yüzüne, boynuna öpücükler konduruyordu.

"Aahhah... ba-ba" Çığlık atarak gülüyordu Çilek kız. Karşımdaki manzara çok güzeldi. Yüzümde şapşal bir gülümseme ile onları izliyordum. Sarhan kızını on dakika kadar gıdıkladıktan sonra yatağa sırt üstü yattı ve Lalin'i göğsüne çekti. Lalin küçük kedi yavrusu gibi mırıldanarak babasının güvenli koynuna sokuldu. Babası da büyük bir aşk ile onun saçlarını koklayarak öptü. Onu öperken hafifçe yatağa vurdu. Sonra kolunu açarak yastığın üstüne serdi. Beş saniye gecikme ile

yanına yatmamı istediğini anladım. Yutkundum ve donmuş bedenime hareket komutu vererek ileri atıldım. Başımı koluna koyarak ikiliyi izlemeye başladım. Beni kendine çekerek başımı göğsüne yasladı.

"Uyu. Daha erken." dedi kızının sırtını okşarken. Lalin çenesini babasının göğsüne dayadı ve uykulu gözlerini zorla açarak derin aşk dolu mavileri ile babasına baktı.

"Seni seviyorum baba." Sarhan gülümsedi ve alnını öptü.

"Seni seviyorum küçüğüm." Sözlerinde ve ses tonunda yoğun sevgi vardı. Sesi sevgisini haykırıyordu adeta. Bir adama *'seviyorum'* kelimesi anca bu kadar yakışırdı. Uyku beni karanlık kollarına çekmeden önce zavallı kalbim onun *'seviyorum'* kelimesinin hayalini kuruyordu.

"Ömür abla." diye bir ses ve yanağıma konan küçük buselerle gözlerimi yavaşça açtım. Masmavi gözler çok yakınımda idi ve gülümseyerek bana bakıyordu.

"Çileğim." dedim uykulu sesle. Ellerini yanağıma koydu.

"Hadi kalk babama kahvaltı hazırlayalım." dedi heyecanla. Kafam benden bağımsız yan tarafımda uyuyan adama döndü. Yanımda yüzüstü yastığa sarılarak uyuyan Sarhan'a birkaç saniye baktım. Huzurlu nefes alışverişleri içimi ısıtıyordu.

"Hazırlayalım Çileğim." Sevinçle ellerini birbirine vurdu. Yataktan çıktık. Önce Lalin'in odasına uğradık, üzerine kendi seçimi kot şort ve beyaz tişört giydirdim. Saçlarını tepede dağınık topuz yaptım. İsteği üzerine aşkı babasının aldığı güzel kolyesini boynuna taktım. Aşağı inmeden önce lavaboya giren Lalin'in yokluğundan istifade Sarhan'ın odasına girerek yavaşça yatağa yaklaştım. Yatağa çıktım ve dizlerimin üzerinde ona doğru yürüdüm. Yaptığım şey için daha sonra çok utanacaktım biliyorum ama yapmayı çok istemiştim ve yapacaktım. Ona yaklaştım ve yavaşça eğilerek yanağına öpücük kondurdum. Kokusu beynimi uyuştururken derince yutkundum. Hemen gitmeliydim buradan. Yoksa iştah açıcı vişne dudakların tadına varacaktım. Kendimi frenleyerek yataktan indim ve odayı terkettim. Lalin'in odasına girdiğimde hâlâ lavabodan çıkmamıştı.

Çıktığında elimi tutu ve birlikte aşağıya indik. Odamın önüne geldiğimizde, derin bir nefes alarak kapı kolunu indirdim. İçeri girdik. Odada Elhan yerine kocaman bir boşluk kucakladı beni. Hâlâ gelmemişti.

Kafamı iki yana sallayarak giyinme odasına girdim. En kısa zamanda onun nesi olduğunu öğrenecektim.

Şimdilik o düşünceyi zihnimin gerisine iterek kendime giyecek bir şeyler seçtim.

"Abla." diyen Lalin'e baktım kıyafetleri koltuğa bırakırken.

"Söyle Çileğim."

"Sen de benim gibi giyinsene. Anne kız gibi olalım." dediğinde koltuğa bıraktığım mor elbiseye baktım. Sonra ona. Bana küçük kocaman mavi gözlü yavru köpek bakışı ile bakıyordu. Onun bir anneye ihtiyacı vardı. Ve ben bugün değil istediği her gün onun annesi olacaktım. Eğildim ve Çileğimin yanağını öptüm sulu sulu. İstediğini yaparak aynı onun gibi giyindim ve elele aşağıya indik. Saliha ablayı aradım ama bulamadım. Sanırım evde sadece üçümüz vardık. Bunun üzerine Lalin'le mutfağa girdik. Kahvaltı için malzemeleri çıkartarak hazırlamaya başladım. Lalin de konuşarak bana yardım ediyordu. Nihayet hazırlıklar bittiğinde kurduğum sofraya baktım. Mükellef bir sofraydı. Kendimi tebrik ederek gururla başımı dik tuttum ve Lalin'e döndüm.

"Hadi gidip şu uykucu babayı uyandıralım."

"Gidelim abla." Uzattığı elini tuttum ve birlikte yukarı çıktık. Odanın önüne geldiğimizde içimi kaplayan heyecanı yok saymaya çalıştım. O adamı her gördüğümde böyle olacaksam işim vardı benim.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Odaya girdiğimizde kimse yoktu. Etrafa baktım bomboştu. Kaşlarımı çattım.

"Abla babam nerede?"

"Bilmiyorum bebeğim." Elimi bıraktı ve kapıya doğru gitti. "Nereye?" diye sordum merakla.

"Aşkım bize bakmaya belki benim odama gitmiştir." dedi odadan çıkmadan önce. Bense ellerimi belime koyarak odanın ortasında dikilmeye devam ettim. Nereye gitmişti ki bu adam? Aşağı mı inmişti? Acaba operasyon haberi falan mı geldi? O da acele ile çıktı? Düşünceler kafamın içinde cirit atarken açılan kapı sesini duydum.

"Ne o? Diğer yanağımı da mı öpeceksin?" Odaya önce sesi, sonra kokusu girdi. Ah o duş jelinin sedir ağacı karışık yeşil limon kokusu. Odun ve meyvenin harmanlandığı muhteşem duş jeli...

Hızla arkama döndüm. Duş almıştı. Belinde siyah havlu, elinde küçük baş havlusu ile saçlarını kuruluyordu. Kahvelerim genel görüntüsünden önce sol elindeki ay yıldızlı yüzüğe takıldı. Uğruna binlerce yiğidin can verdiği o ay yıldız. Toprağına kanları ile isimlerini kazıyan o vatan aşıkları.

"Bana bak!" Çeneme dokunan ılık ve sert parmakları hissedince kendime geldim. Verdiği komutu duyunca gözlerimi yeşillerine çıkardım, derinlerdi çok derin.

"Günaydın." dedim konuyu başka yöne çekmek için. Onu öperken uyanık olabileceğini aptal ben hiç düşünmemiştim.

"Günaydın." dedi ve öpmediğim diğer yanağını bana uzattı. Suratında oyunbaz bir ifade vardı. İstediğini yapmaya karar verdim. Gülümseyerek yanağına yaklaştım. Ciğerimi yakan kokusunu içime çekerek dudaklarımı yanağına bastırmak için bir hamlede bulundum. Ve Sarhan Şahzade her zamanki çevikliğini konuşturarak dudaklarımı yanağı ile değil dudakları ile buluşturdu. Gözlerim kocaman açıldı şaşkınlıktan. Birkaç saniye öyle kaldıktan sonra karşılık verdim ona. Öpüşme ilerledikçe daha da hırçınlaşarak belimi kavradı ve bedenimi sertçe kendine çekti.. Avuç içlerimi sert kaslarına bastırdım. Ona her yaklaştığımda tenimi kor alevler istila ediyordu. Esmer tenine dokunma isteği içimi sarıp sarmalıyordu. Öpüşmemiz birkaç saniye sürdü. Hani çok leziz bir tatlı yersiniz tadı damağınızda kalır ya, bende öyle bir tat bırakmıştı Sarhan Şahzade'nin öpücüğü.

Geri çekildiğinde yumuşak dudaklarını benden uzaklaştırmadan boynuma yöneldi. Küçük küçük öpücükler kondurarak soluklanıyordu. Bense pelte haline dönüşüyor döşemeye yayılmaya hazırlanıyordum. Omuzlarını sıktım.

"Sarhan!" dedim zor duyulan sesle.

"Hım..." diye bir ses çıkardı öpücüklerinin arasında

"Lalin gelecek şimdi." Sabah bir şekilde olayı kıvırmıştı ama şimdi öyle bir şey yapamazdı. Bulunduğumuz duruma hiçbir bahane yoktu. Ve daha da önemlisi boynuma konan o sıcak öpücüklere tepki olarak bedenimdeki tüm kan hızla aşağı doğru akmaya başlamıştı.

"Yine tatlı bir koku sürmüşsün Kelebek." Burnunu boynuma sürterek, yaptığı şey fazlaydı. Gözlerimi kapatarak alt dudağımı ısırdım.

"Bak böyle yapmaya devam edersen üzerine atlarım ve Lalin bile umurumda olmaz." diye düşündüm. Yani düşündüm değil mi? Kaşlarımı çattım. İnsan düşüncesinin sesini duymaz değil mi? Peki ben kendi sesimi niye duydum? Kırmızılı Sürtük sürdüğü kan kırmızı ruju düşürüp yerde deli gibi kahkaha atarken, mantıklı tarafım ellerini ağzına kapatmış kınayan bakışları üzerimdeydi. Allah seni bildiği gibi yapsın aptal Ömür. İnsan düşüncesini hiç söyler mi?

Kapattığım gözlerimi yavaşça açtım. Tam dibimde bana muzip muzip bakan adamı hafif ittim. Uzaklaşmak istediğimi anladı ve bedenimi yavaşça bıraktı. Ondan uzaklaştığım an fazlaca büyük bir yumru oturdu göğsüme, sanki yetim kalmıştım. Kimsesizdim. Bu hissi geçirmek için tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Karşımdaki adama haddinden fazla bağlandığım gerçeği bir çığ gibi üzerime düşmüştü.

"Aşkım babam." diye bir çığlık duyunca kendime gelmiştim. Lalin koşarak babasının önünde durdu.

"Küçüğüm." Sarhan gözlerini benden çekmeden kızını kucağına aldı. Lalin babasına hasretle bakarak yüzünün her köşesine küçük dudakları ile öpücük kondurdu. Sonra boynuna sıkıca sarıldı.

"Gittin sandım babam." Sarhan kızını göğsüne bastırdı ve gözlerini kapattı. Ardından koklayarak omzunu öptü.

"Bugün sizinim. Hiçbir yere gitmiyorum." dediğinde gülümsedim. Nedense mutlu olmuştum. Tüm gün bizimleydi. Yeşilleri beni buldu o an. Yüzümdeki gülümsemeyi toplamaya çalıştım ama hâlâ kırıntılarını orada gördüğünü anlamıştım. Çünkü gözlerini memnunca kapatıp açmıştı. Sarhan, Lalin'i bırakarak giyinme odasına geçerken onu izleme fırsatını kaçırmadım tabi.

Alt dudağımı dişleyerek kendinden emin yürüyüşünü, heybetli bedenini izledim odaya girene kadar. Sarhan Şahzade'yi, *Sarhan Şahzade* yapan onun yakışıklılığı değil insanlara karşı tavrı ve güçlü karakteriydi. *Adam* kategorisinde yer alıyordu. Çünkü bir erkeğin adamlığı çocuğuna verdiği değerden belli oluyordu.

'Edebiyatı kes kızım! Adam bordo bereli de geç. Anlayan anlar zaten. 'diyen Kırmızılıya sonuna kadar hak vermiştim.

Sonunda giyinme odasından çıktığında gözlerime inanamamıştım. Kot pantolon ve beyaz tişört giyinmişti. Tıpkı bizim gibi.

Lalin "Ayy abla bak babam da bizim gibi giyinmiş." dedi mutlulukla. Sarhan aynanın önünde gece karası saçlarına elleri ile şekil verirken "Böyle giyinmemi küçük bir melek istedi, bende onu kıramazdım." Ardından kızına göz kırptı. Lalin de karşılığında avucunu öperek babasına doğru üfledi. Saçlarıyla işi biten Sarhan kızının öpücüğünü havada yakaladı ve kalbinin üzerine koydu. O an avucunun altındaki kalbe sahip olmak istediğimi dehşet içinde fark ettim.

"Hadi soğumadan aşağı inip yumurtalı patateslerimizi yiyelim." Onları izlemeye bayılıyordum ama aşağıda çok güzel bir sofra vardı ve bizi bekliyordu. Sarhan kızını tekrar kucağına aldı yanımıza gelince.

Sarhan "Ablamla sana yumurtalı patates yaptık baba." diyen Lalin'i öptü.

"Hadi gidelim küçüğüm." dedi ve ayağa kalktı. Bana eli ile önden gitmemi işaret etti. İstediğini yaparak önden yürüdüm ve kapıyı açtım. Dışarı çıkıp, onların da çıkmasını bekledim. Sarhan birkaç saniye sonra yanımda yerini alınca o çok sevdiğim döner merdivenleri kullanarak aşağı indik.

Sarhan sofrayı görünce bir şey söylemedi ama memnun bir mırıltı döktü dudaklarından. Lalin babasının kucağından indi ve ellerini çırparak masaya geçti. Sarhan kızının bizi fark etmemesini fırsat bilerek belimi kavradı ve şakağıma öpücük kondurdu. Hayretle ağzım açıldı fakat kendimi toparlayarak öpücüğün tadını çıkardım. Tenim anında ısınırken midemde binlerce küçük mavi kelebek kanatlanarak uçuşmaya başladı. Birkaç saniyelik öpücük tüm dengemi sarsmaya yetmişti. Benden uzaklaşmıştı ama bedenim hâlâ aynı heyecanı muhafaza ederek titrememi sağlıyordu. Kendime gelmem zaman almıştı.

***

Kahvaltıdan sonra ben mutfağı toplarken Lalin salonda resim çiziyor, Sarhan ise telefonla konuşuyordu. Sabahtan beri dilime dolanmış bir Gülşen şarkısını mırıldanarak bulaşıkları makineye diziyordum.

Dizme işlemi bittikten sonra makineyi çalıştırıp ellerimi yıkadım. Ellerimi kurularken bedenimi saran sıcaklığı hissettiğimde gözlerimi kapattım.

Boynumu okşayan yumuşak dudaklar, bacaklarımı dolaşan sert eller...

İnlememek elde değildi. Tüm kan bedenimi terk ederek kasıklarımı işgal etmek için hızla aşağı akıyordu. Eli yukarıya doğru çıkarak kalçamda durdu. Önce hafifçe okşadı, ardından güçlü bir şaplak attı.

"Ahh." diye feryat ettim. Eliyle hemen ağzımı kapattı. Dudaklarını kulaklarıma sürterek

"Bu bacaklar açılmayacak demedim mi ben?" Mavi kelebekler midemi okşarken sesi tenimi karıncalandırıyordu. Elini ağzımdan çekerek nefes nefese;

"Lalin-" diyebildim inler gibi. Lafımı işaret parmağını dudaklarıma bastırarak böldü.

"Git üzerine aynı renk pantolon giyin." diyerek beni kendine çevirip, dudaklarıma uzun ve sert bir öpücük kondurdu. Verdiği öpücükle dizlerimin bağı çözülmüştü. Nasıl yürüyecektim, kafamı sallayarak kendimi adım atmaya zorladım. Ama daha bir adım atamadan sendeledim. Düşmemek için tişörtünü kavradım. Sarhan saniyeler içinde beni tezgaha oturtmuştu bile. Elleri bacaklarımda öylece bakıyordu gözlerime. Yeşilleri kahvelerimi delerek beynimi uyuşturuyordu.

"Sen nasıl bir adamsın?" diye sordum kendimi tutamadan. Sorumun amacı şuydu; bu kadar iyi yürekli bir adamken neden buzdan surlar örmüştü etrafına? Neden kimseyi gerçek Sarhan'a yaklaştırmıyordu?

Sarhan bana biraz daha yaklaşarak topuzumdan fırlayan saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdı. İçim gitmişti bu hareketine.

"Ben eksileri artılarından çok fazla olan adamım Kelebek." dediğinde kafamı iki yana salladım.

"Ben o anlamda demedim Han." O ise çenemi kavrayarak alev alev yanan yeşillerini dudaklarıma sabitledi.

"Tekrar et!" diye emir verdi. Yanlış bir şey mi söylemiştim? Yutkundum.

"Gerçekten o anlamda demedim ben-" deyince gözleri yeşilden siyaha geçmişti.

"Sikeceğim şimdi o anlamı kadın. İsmimin kısaltmasını tekrar et!" Karanlık gece gibi tutku kokan sesi titretmişti beni.

"Ha-han!" Lanet olsun kekelemiştim resmen.

"Kelebek!" diye uyarınca yutkunarak derin bir nefes aldım.

"Han!" diye tekrar edince gözlerini kapattı. Farkında olmadan sesim titrek çıkmıştı. Neyse ki bu defa kekelemeden tek bir nefeste söylemiştim.

"Ben içindeyken de Han diye inlemeni istiyorum Ömür!" Tam bir şey söyleyecekken salondan

"Babaaa!" diye bağıran Lalin kelimelerimi ağzıma hapsetmişti. Sarhan benden uzaklaşırken bacaklarımı sıktı.

"Git değiş üzerini." dedi ve mutfaktan çıktı. Kendime gelip, tezgahtan inmem bir iki dakikamı almıştı. İndiğimde kendime çeki düzen verdikten sonra, avuç içlerimi kıpkırmızı olmuş yanaklarıma bastırdım. Yanıyordu.

"Aptal Ömür." diye söylenerek mutfaktan çıktım. Salona girdiğimde Lalin kucağında oturduğu babasına çizdiği resmi gösteriyordu.

"Aşkım babam bak ne yaptım?" dedi hevesle. Sarhan resmi alarak baktı.

"Resim yaptın."

"Evet."

"Bu çizdiklerin kim?"

"Sen, ben ve Ömür ablam."

"Peki ben ve ablan neden el eleyiz küçügüm?"

Sarhan'ın sorusu yerimde donarak kalmamı sağlamıştı. Beni görmüyorlardı. Lalin resme dalgınca bakmaya başladı.

"Çünkü onun annem olmasını istiyorum baba."

25. BÖLÜM

Duyduklarımla ağzım açık kaldı. Yüreğimi yakan o kelimeler beynimde döndükçe gözlerimden damlalar firar ediyordu. Hıçkırığımı duymasınlar diye elimle ağzımı kapattım. Küçük meleğim, küçücük kalbine ağır gelen anne hasreti taşıyordu. Bir ay gibi kısa sürede anneme duyduğum hasret canımı çok yakmıştı. Bu küçük kız beş senedir o hasretle yaşıyordu.

Sarhan kızının kafasını kaldırarak yüzüne bakmasını sağladı. Yüzü ifadesizdi. Ne hissettiğini anlamak imkansızdı.

"Neden?" diye sordu kızının yanağını okşayarak. Lalin omuz silkti.

"Çünkü ablam beni seviyor, ben de ablamı seviyorum." derkenki yüz ifadesini göremiyordum arkası bana dönük olduğu için. "Aşkım amcamdan istesem bana verir mi Ömür ablayı?" Sorusu bana kalp krizi geçirtiyordu az kalsın. Elimi kalbime götürdüm. Onun annesi olmak kalbimin en derinlerine sakladığım küçük sırrımdı. Gözlerimi kapattım.

"Gel buraya." Sesini duyunca ışığa kavuşan kahvelerim onu bulmuştu. Sarhan bana bakıyordu. Bedenimi hareket ettirerek onlara doğru yürüdüm. Lalin beni görünce gülümsedi.

Babasına gösterdiği kâğıdı uzatarak "Abla bak. Resim yaptım. Nasıl olmuş?" dedi. Resme bakarak derin bir nefes aldım. Sönük bir tebessüm serptim yüzüme. Elimdeki kâğıt ile Sarhan'ın yanına oturdum

"Çok güzel çizmişsin Çileğim." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yardım için Sarhan'a baktım.

"Az önce Rafet'le konuştum." diyen babasına dikkat kesildi Lalin. "Bizi evlerine davet etti." Sözlerini duyduğu an Lalin sevinçle ellerini çırptı.

"İrem ablaya gidiyoruz oleey." diye de bağırdı üstüne.

Bakışlarımı Sarhan'a çevirerek "İrem kim?" diye sordum.

"Rafet Karaman'ın eşi." dedi kısaca.

"Rafet Karaman, Barlas Karaman'ın nesi oluyor?"

"Kuzeni oluyor Kelebek."

"Anladım."

"Ömür abla İrem ablayı çok seveceksin. O çok iyi biri." dedi Lalin hevesle. Bu İrem her kimse benim Çilek kıza kendini sevdirmeyi başarmıştı. Yanağını okşadım kalbimden akan ılık sevgiyle.

"Sen seviyorsan ben de severim kesin." dedim gülümseyerek. Kafasını salladı.

"Biliyor musun onun da benim gibi annesi yok." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gözleri dolmuştu küçük meleğimin. Kollarımı ona doğru uzatarak kucağıma gelmesini bekledim. Babasının yardımı ile kucağıma çıktı. Kollarımı beline dolayarak göğsüme bastırdım onu. Saçlarını koklayarak öptüm. İçim huzurla dolmuştu anında. Anne olamadan evlat sevgisi ile yanmak bu olsa gerek. Kulağına doğru eğilerek fısıltıyla;

"Annen olamam ama seni annen kadar çok sevebilecek ablan olabilirim meleğim." dedim.

Boynuma sıkıca sarılarak yanağımı öptü sulu sulu.

"Aşkım babam. Bizi alışverişe götürsene." Lalin mavi gözlerini küçük köpek yavrusu ayarlarına getirmişti. Merakla Sarhan'ın cevabını beklemeye başladım.

"Yukarıda üç çocuğun giyeceği kadar kıyafetin var küçüğüm. Neyin alışverişi bu?" diye sordu cevap vermek yerine. Lalin ardından fazlasıyla bilmiş bir tavır takınarak;

"Bir kadının asla fazla kıyafeti olmaz babacığım." dedi. Kaşlarımı kaldırarak Sarhan'a döndüm. Gözlerini devirerek kafasını iki yana salladı. Hiç de şaşırmış gibi değildi.

"Hepsi o Berivan'ın suçu. Sana böyle şeyleri öğretiyor." dedi sakin sesle. Güldüm. Bu baba-kız çok mu tatlıydı ne?

Lalin Şahzade bazen fazlasıyla kokoş olabiliyordu. Lalin omuz silkerek babasına,

"Bu sefer alış veriş benim için değil aşkım babam." dedi.

"Kimin için peki?" Bu sefer soruyu soran bendim. Bana döndü ve gülümsedi. Öyle tatlı bir gülümsemeydi ki. Toprağa can veren ilkbahar sıcaklığı gibi "Senin için abla." dedi.

"Neden alışverişe çıkıyoruz Çileğim?" diye sordum şaşkınlıkla. Benim kıyafete ihtiyacım yoktu ki. Sağ olsun Elhan bana her şey almıştı.

"Anne-kız olacağız ya! Aynı giyinelim istiyorum abla." Duyduklarımla yutkundum. Şaşkınlıktan tükürüğüm boğazıma kaçtı. Öksürük krizine girdiğimde Sarhan, Lalin'i koltuğa bırakarak beni kendine çekti ve sırtıma vurdu hafifçe.

Lalin önüme gelerek ellerimi tutu ve korkuyla "Abla!" dedi. Kendimi hemen toparlayarak onun ellerini avuçlarıma aldım. Avuç içlerine öpücük kondurarak gülümsedim.

"İyiyim Çileğim." dedim sevgiyle. Deniz gözlerinden akan sevgi hafif esen meltem gibi kalbimi okşuyordu. Bakışlarımız yıllar sonra birbirini bulan anne kız gibi kilitlenmişti.

"Hazırlanın o zaman. Koray sizi alışverişe götürecek." diyen Sarhan'a baktık ikimizde. Onun bizimle gelmemesine bir az üzülmüştüm açıkcası. Lalin ise sevinçle ellerini çırparak babasının kucağına atladı. Onun bu haline gülmeden edememiştim.

***

"İrem ablaa!" diye bağırdı Lalin arabadan iner inmez. Kapıda bizi bekleyen uzun boylu, güzel yüzlü sarışın kadın gülerek Çilek kızıma doğru koştu.

Serseri tipli, yakışıklı bir adam kadını ve Lalin'i izleyerek gülümsüyordu.Hafif yüksek ama sevgi dolu bir tonda "Dikkatli ol bebeğim." diye seslendi. İrem, Lalin'e sarılırken dönüp adama mutlu bir gülümseme sundu.

"İyiyim ben Rafet." Demek Barlas Karaman'ın kuzeni olan Rafet Karaman bu adamdı. Sarhan koluma dokununca bakışlarımı adamdan çektim.

"Çok mu hoşuna gitti?" diye sordu sıkılı dişlerinin arasından. Anlamaz bir şekilde gözlerimi kırparak yüzüne baktım.

"Ne hoşuma gitti?" diye sordum ben de. Çenesi ile adamı gösterdi.

"Rafet." deyince güldüm. Kolumu tutan eli sıkılaştı. Biraz daha sıkarsa acıyacaktı. Geri adım atmadım.

"Evet gitti." Ve kolum beni inletecek kadar sıktı. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ulan!" dedi sinirle. Kolumu elinden hızla çekerek kurtardım. Tabii izin vermese asla yapamazdım o ayrı.

"Hoşuma giden ne biliyor musun? Adamın gözlerindeki aşk. Sevdiğine bakmaya bile kıyamıyor adam. Hoşuma giden bu asker." Yanından uzaklaşarak ev sahiplerinin yanına gittim. Sırtımda dolaşan yeşillerinin sıcaklığını hissetsemde dönüp bakmadım. İrem ve Rafet çiftinin yanına gittim. Çok tatlılardı, Rafet karısına öyle bir aşkla bakıyordu ki kıskanmamak elde değildi. Böyle bir aşkla sevilmeyi her kadın isterdi elbette.

Arabayı park ederek yanımıza gelen Sarhan'a bakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Nitekim adam bakılmayacak gibi değildi. Üzerinde siyah renk kumaş pantolon, beyaz gömlek vardı. Bunlar sıradan bir kıyafetti tabii ki. Ama onu çekici yapan içindeki adamdı. Gömleğin üst iki düğmesi açılmış kolları yukarı doğru kıvrılmıştı. Yanık tenini saran beyaz renk muhteşem ahenk oluşturuyordu. Asi saçları yine laf dinlememiş kendi istedikleri yöne uzanmışlardı.

"Hoş geldin abi." dedi İrem onu görünce. Sesindeki sevgi elle tutulur cinstendi. Yerimde kıpırdandım.

"Hoş buldum İrem." dedi Sarhan sakin sesle. Yine mavi kelebekler uçuşarak tenimi okşamıştı.

Sarhan Şahzade'yi seven bir kadın daha.

"Hoş geldiniz Ömür Hanım." diyen Rafet beni düşüncelerimden uzaklaştırmıştı. Gülümsüyordu. Onu yakından görme şansı yakalamıştım. Yüzünde ilk dikkatimi çeken yaz güneşi gibi sımsıcak bakan yeşil gözleriydi. Sanırım bir tek Sarhan Şahzade'ye özgüydü buzla çevrilmiş kristal yeşil gözler. Aklımı daha fazla onunla meşgul etmeden Rafet'e gülüseyerek

"Hoş bulduk Rafet Bey." Bana elini uzatmaması dikkatimi çekmişti açıkcası. İrem kocasının yanına gelerek beline sarıldı. Rafet gülümseyerek karısının başına sevgi dolu öpücük kondurdu. Gözlerini kapatmış İrem'in yüzündeki huzurlu ifade görülmeye değerdi.

Tanışma faslı bittikten sonra eve geçmiştik. Salonda bizi mükellef bir sofra karşılamıştı. Türk ve Azeri yemeklerinin yarıştığı sofrada hangisinin daha lezzetli karar veremeden geçmişti yemek. Yemekten sonra Rafet ve Sarhan bahçede oturmuş sohbet ediyorlardı. Lalin babasının kucağında oturmuş hayran hayran yüzüne bakıyordu. Ben ise İrem'le salıncakta oturmuş onun Rafet ile aşk hikayesini dinliyordum. Hikayeleri de kendileri gibi sıradışı ve güzeldi. Açıkcası imrenmiştim. Benim hayatım gibi pislik dolu değildi hayatları. Şu an normal hayat sürsem de Elhan ile tanışmadan önce hayatım berbattı.

Beni böyle aşkla seven bir adam var mıydı kaderimde?

Bakışlarım istemsizce kucağında kızıyla Rafet'i dinleyen adama takıldı. Olmayacak dua gibiydi benim istediğim. Bu adamın buz tutmuş kalbine aşkın sıcaklığı hiçbir şey yapamazdı. Kafamı iki yana salladım umutsuzca.

"Sana nasıl baktığını gördüm Ömür." diyen İrem'e çevirdim bakışlarımı.

"Nasıl bakıyordu?" diye sordum düz bir sesle. O ise hayran hayran bana bakıyordu.

"Aldığın her nefese şükreder gibi." demesin mi? Aniden gelen kahkahayı durduramamıştım o an. O ve benim için şükretmek? Hayatımda bu kadar komik bir şey duymamıştım. Ben kahkaha atarken İrem bana gülümseyerek bakıyordu.

"Allah'ım ne kadar güzel bir ses? Sanki cennetten ezgiler." diyen biri kahkahamı sonlandırmıştı. Kendimi toparlayarak arkama döndüm. Eli kalbinin üzerinde bana bakan adama baktım bir süre. Yavaş adımlarla bana yaklaştı ve yanıma oturdu. Kaşlarımı çattım.

"Merhaba güzel kız." diyerek izin almadan yanımda oturdu. Gülümseyerek masmavi gözlerini bana dikti.

"Ares abi?" dedi İrem mutlulukla. Ares kimdi ve benim yanımda ne işi vardı?

"Merhaba güzelim." dedi nihayet kafasını İrem'e çevirerek. İrem gülümseyerek bana baktı ve;

"Ares abim, Rafet'in abisi."dedi.

Ares ciddi bir ifade takınarak benden uzaklaştı ve elini uzattı. Ciddi dursa da mavi gözlerinde sakladığı tatlı çocuğu görebiliyordum.

"Asayiş şube komiseri Ares Karaman." Tavırları başta sinir bozucu gelse de şimdi gözüme tatlı görünmüştü. Gülümseyerek elini sıktım.

"Ömür Şahzade."

İlerleyen zamanda tahminimde yanılmamıştım. Kahkaha atmaktan yüzüm ağrımıştı. Ares komik anıları ile geceyi neşelendirmeyi başarmıştı. Anılarını uygulamalı anlatıyordu. Yılbaşında sarhoş olup evleri karıştıran ve komşunun annesine sarılan adamın hikayesini anlatırken bana sarıldı. Tam olarak da sarılma değildi sadece kollarını boynuma dolamıştı. İrem ile gülerken bir anda etrafımdaki kollar yok oldu. Gülmeyi keserek etrafıma bakındığımda Ares'in yakasının Sarhan'ın ellerinde olduğunu gördüm.

"Abi ne yapıyorsun?" diye şaşkınca soran İrem'e kısa bir bakış attı Sarhan. Ares kıkırdayınca cevap vermek yerine suratına yumruğunu indirdi. Dudağının kenarından akan kanın uğursuz rengini görünce dudaklarımı zorlayan çığlığa engel olamadım. Ares dudağının kenarını silerek gülümsemeye devam etti. Ne yapıyordu bu adam? Ölmek mi istiyordu?

Sarhan yerden kaldırdığı Ares'e tekrar bir yumruk attı. İrem çığlık atarak Sarhan'ın koluna yapıştı. Koluna dokunan elleri hisseden Sarhan, Ares'i bırakarak bana doğru geldi. Koluma yapışarak beni ardından çekmeye başladı.

Beni peşinden sürüklerken "İyi geceler!" diye ortaya bağırdı.

Hâlâ yaşadıklarımın şokunda olduğum için tepki veremeden kendimi arabanın yanında bulmuştum. Kapıyı açarak ön koltuğa oturttu. Kapıyı kapatarak arabanın ön tarafından dolandı ve sürücü koltuğuna geçti. Cama vurulunca kafamı oraya çevirdim. Rafet elinde çantamla duruyordu, kapıyı açarak çantayı aldı ve kapattı. Çantayı kucağıma bıraktı sertçe.

Motoru çalıştırarak yavaşça evin önünden ayrıldı. Araba hareket etmeye başlayınca tokat yemiş gibi kendime gelerek hızla kafamı yanımda deli gibi araba kullanan adama çevirdim. Sinirden gözlerim alev almış gibi yuvalarından fırlayacaktı neredeyse.

"Arkada Lalin uyuyor. Sakin bir yerde duracağım birazdan. Orada konuşuruz." dedi benden önce davranarak. Arka koltuğa döndüm. Güzel Çilek kızım melek gibi uyuyordu. Derin bir nefes alarak sinirimi bastırmaya çalıştım. Bağırarak meleğimi uyandırmak en son istediğim şeydi. Önüme dönerek camdan dışarı bakmaya başladım. Arada bakışlarını üzerimde hissetsem de ona doğru bakmadım. Yarım saat kadar gittikten sonra araba durdu. Araba durur durmaz kapıyı sertçe kapatmamaya özen göstererek aşağı indim. Geldiğimiz yer terkedilmiş bir binanın önüydü. Issız ve karanlık. Karanlık hevesle etrafımı sararken kollarımı bedenime doladım. Hem eylülün akşam esintisi hem karanlık ürpermeme sebep olmuştu. Bu serin esinti bile kanımda dolaşan salt öfkeyi yok edemiyordu. Bu akşam yaptığı şey çok fazlaydı. Zavallı adamın kanayan dudağını ve yaşadığım utancı her hatırladığımda burnumdan soluyordum. Kafa derim karıncalanıyordu. Saçlarımı elime dolayarak çekiştirdim hırsla. İçimde bir şeyleri kırma isteği çığ gibi büyüyordu. Onun da arabadan indiğini hissedince hızla arkamı döndüm. Arabaya yaslanmış beni izliyordu. Bu kadar umursamaz olması içimdeki öfke ateşini harlıyordu. Önüne gelerek işaret parmağımı göğsüne doğrultarak hırsla konuşmaya başladım.

"Neden vurdun ona?" diye sorunca omuz silkti.

"Sana dokundu."

"Ne yani bana yalancıktan sarıldı diye mi vurdun Ares'e?" İnanamıyordum. Bu nasıl bir mantıktı?

"Evet"

"İnanamıyorum ya!" diyerek sinirden kahkaha atmaya başlayınca kendimi aniden binanın duvarı ve onun bedeni arasında buldum. Dudaklarımın üzerine sertçe örtülen dudaklar kahkahamı içimde boğmuştu. Elleri bedenimde dolaşarak kalçalarımı kavradı. Yukarı kaldırarak bacaklarımı beline dolamamı sağladı. Düşmemek için omuzlarına tutunarak beline doladım bacaklarımı. Dudakları ısrarla karşılık vermem için uğraşsa da o karşılığı alamıyordu benden. İçimde ona karşı sıcaklı-

ğını koruyan kor öfke vardı. Birkaç deneme sonra geri çekilerek çenemi kavradı. Nefes nefeseydik ikimizde.

"O Ares olacak polis bozuntusu bilerek beni kışkırttı." Ama bana sunduğu bahane beni tatmin etmemişti. Ben de onun çenesini kavradım. Tek kaşını kaldırdı. Şaşırmıştı.

Sanırım Kırmızılı Sürtüğün hakimiyeti altına girmiştim. Bu kadar cesaretli olmamın başka açıklaması yoktu çünkü.

"Ares seni neden kışkırtsın ki?" diye sordum dudaklarına bakarak. Çok sevdiğim vişne reçeli tadındaki dudaklar az önce dudaklarımdaydı ama ben gereğinden fazla sinirliydim. Dudaklarını yalayarak alt dudağını inci dişlerinin arasına aldı. Derin bir nefes aldım, bu adam her alt dudağını dişlediğinde bedenimi kor alevler sarıyor, kanımı kaynatıyordu.

"Çünkü sana olan ilgimi anladı piç." Ne söylediğini dinlemeden dudaklarını istila eden bendim bu sefer. O tat yine ağzımdaydı ve bedenim yine benden bağımsız ona çekiliyordu. Hırsla bana karşılık verdi. Başımı ellerinin arasına alarak beni nefessiz bırakana kadar öptü. Nefes almam için bana fırsat tanırken boş durmayarak boynuma küçük küçük öpücükler kondurmaya başladı. Ellerini elbisemin eteğinin altına sokarak tenimi okşuyordu. Bacaklarımı sıkarak kendimi ona bastırdım. Sarhan o an öptüğü yere ısırık attı. İnleyerek saçlarını çekiştirdim.

"Bu yaptığımız yanlış Han." dedim nefes nefese. Beni kendine bastırarak omzumu ısırdı.

"Bir yanlış bu kadar iyi hissettirmemeli." dedi boğuk sesle. Bu adam öperek bu kadar harika hissettiriyorsa kim bilir onunla olursam neler yaşatırdı bana. Hayatımda ilk kez kendimi düşünerek o iki kelimeyi çıkardım dudaklarımın arasından.

"Seni istiyorum." dedim gözlerimi kapatarak....

26. BÖLÜM

Ömür...

Sarhan omzumu tekrar öperek beni yere indirdi. Eteğimi düzeltti. Yüzüme gelen saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gayet sakin tavırla eğilerek heyecandan büzdüğüm dudaklarıma uzun öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde yanağımı okşayarak gözlerimin kapanmasını sağladı. Bu adam aynı anda tutku ile kavurup şefkat ile sarmayı nasıl başarıyordu?

"Evimize gidelim." Evimiz kelimesini o kadar güzel söylemişti ki. Az önceki itirafımın cevabı olmuştu. Şu an sahte de olsa kocasını ağabeyi ile aldatan aşağılık bir kadın gibi göründüğümün farkındaydım. İçimden geleni yapmak benim de hakkımdı. Elhan'a saygısızlık yapsam da kalbimi sıkıştıran bu adama daha fazla karşı koyamayacaktım. Onu yaşayacaktım.

Günahımın da, sevabımın da hesabını ben verecektim. Kimse benim yerime ceza çekmeyecekti.

"Gidelim." dedim beynimi zehirlemeye çalışan saçma düşünceleri kafamdan süpürerek. Arabadan inmeden önceki halimizden eser yoktu. Arabaya binerek onun da binmesini beklemeye başladım. Derin nefes alarak arabaya binişini kontağı çevirişini ve direksiyonu kırarak binanın önünden ayrılışını izledim dikkatle. Sol bacağıma elini koyarak;

"Nefes al Kelebek." dedi yeşillerini yoldan ayırmadan. O ana kadar nefes almadan o'nu izlediğimin farkında değildim.

"Bir kere ben nefes alıyordum." diye çıkıştım yakalanmanın verdiği hırçınlıkla. Fakat elini bacağımdan çekemedim. İçimdeki sürtük ipleri hâlâ elinde tutuyordu anlaşılan. Gözlerini yoldan ayırarak bana

baktı tek kaşını kaldırarak. Dudağının sağ kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Karanlık ormanda parlayan birkaç yıldız görünmüştü. Yıldızlar birleşerek arsızca parlamaya başlamışlardı. Birkaç saniye yüzümü o nefes kesici surat ifadesi ile seyretti. Ardından tekrar yola döndü.

"Hırçın kelebek." diye mırıldandı. Kelimeleri dudaklarının arasında yavaş tonda yuvarlayarak. Konuştuğu ton ağzımda hafif çikolata tadını bırakmıştı. Koltukta kıpırdanarak yutkundum. Bacağımdaki eli tenimi okşadı o an.

Son konuşmamız olmuştu, elini de bacağımdan çekmemişti. Eve gelene kadar tek kelime etmemiştik. Ne ben ne o. Araba evin önünde durduğunda çantamı da alarak kapıyı açtım. Aşağı inerek onun da inmesini ve arka kapıyı açarak Lalin'i kucağına almasını izledim. Sarhan kızını kucağına alır almaz Lalin anında kollarını boynuna dolayıp *'Aşkım.'* diye mırıldanarak uyumaya devam etti. Sarhan kızının saçlarını koklayarak öptü. Görüntü karşısında elimde tuttuğum çantayı sıktım.

Bu adam kızına her şefkat gösterdiğinde ona sarılmak istemem normal miydi?

Şimdi kendime engel olmazsam hemen gidip sırtına sarılacaktım. Ve Yüce Rabbim beni duymuştu. Telefonum çalmıştı o an. Çantamdan gelen melodi Sarhan'a da ulaşmış onun bana bakmasını sağlamıştı. Kaşlarını çatarak *'Kim o?'* der gibi bakıyordu. Omuz silkerek çantamı açıp, içinde telefonumu bularak ekrana baktım. Kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Ekranla bir iki saniye bakışarak kapanma ihtimalini düşünerek hemen kendime gelerek yeşil ikonu kaydırdım. Telefonu kulağıma yaklaştırarak, bu saatte kimin aradığını merak ederek;

"Alo." dedim.

"Ömür? Ben Ares Karaman."

"Ares?" diye sordum şaşkınlıkla. Hemen bakışlarımı karşıya, Sarhan'ın olduğu yere çevirdim. Gitmişti. Beni yalnız bırakmıştı. Etrafım kocaman bir boşlukla sarılmıştı ve hayal kırıklığı canımı yakmıştı. Kendimi toparlayarak kapıya doğru yürüdüm ve açarak içeri girdim.

"Evet benim. Nasıl olduğunu merak ettim. O yüzden aradım. İyi misin?" dedi az önce bir adet bordo bereli tarafından haşat edilen komiser. Tespitime kıkırdadım. Çantamı koltuğa bırakarak ayakkabılarımı çıkardım. Sonra ışıkları yaktım.

"Güldüğüne göre iyisin." deyip o da güldü ya da gülmeye çalıştı. Çünkü gülünce dudağındaki yarası acımış olacak ki inlemişti sessizce.

"Beni bırak. Sen nasılsın?" Hışırtı geldi telefonun diğer ucundan. Ardından cevap.

"Balyozla öpüşmüş gibi." Benzetmesi bana kahkaha attırmıştı. Sarhan Şahzade'nin yumruklarını balyoza benzetmesi beklemediğim şeydi. Bu adam hiçbir zaman ciddi olamayacaktı anlaşılan. Kahkaham durduğunda tam cevap verecekken telefon elimden çekildi. Öfke zehir gibi kanıma karışarak saniyeler sonra beynime ulaştı. Arkama dönerek telefonu çeken kişiye hiddetli bir bakış fırlattım. Tam atılıp elinden telefonu çekecekken eliyle beni durdurdu.

"Sakın! Telefonunun parçalara ayrılmasını istemiyorsan deneme bile Kelebek." Ses tonu cümlesini boşa kurmadığını anlatıyordu. Kaşlarımı çattım. Telefonu kulağına götürdü. Sanırım Ares'in sesini duymuştu. "Yediğin dayak az geldiyse devam edebilirim koçum. Çağırman yeter." dedi alayla. Ardından sinirli nefes koyverdi burnundan. "Sana ne lan? Kıskanırım kıskanmam. Arama bu numarayı bir daha!" diyerek kapattı telefonu. Ve bilin bakalım telefonu bana vermek yerine ne yaptı? Hayır yanlış tahmin. Kırmadı. Kendi telefonuymuş gibi cebine attı. Sinirle gözlerimi kısarak ellerimi belime koydum.

"Çok kabasın."

Kafasını sallayıp "Öyleyim." diyerek kabul etti.

"Ve benim olana kimse dokunamaz." Aynı öfkeyle ona daha da yaklaştım ve işaret parmağımı yüzüne doğru salladım.

"Ben senin malın değilim asker. Düzgün konuş." Ustalıkla ona salladığım elimi tutarak döndürdü ve sırtımı onun göğsüne yapışmış bir şekilde buldum. Kolunu belime dolamış daha da bastırdı kendine beni. Sakalla bezeli yanağını yanağıma sürterek kulağıma yaklaştırdı dudaklarını.

Son derece sakin "Ben birkaç gün sonra senin imam nikahlı kocan olacağım." Sesindeki kısık ve erkeksi tınısı içimi gıdıklıyordu. Bilerek yaptığına adım gibi emindim.

Gözlerimi gözlerine dikerek "Bu konu tarafımdan tekrar düşünülecek." diye çıkıştım. Bana böyle patronluk taslamasına bazen dayanamıyordum. Gözlerini devirdi. Buna inanmamıştı. Devam etti konuşmaya.

"Benim başka bir kadınla öyle kahkaha atarak konuştuğumu görürsen ne yaparsın?" Sorduğu soruyu ile o sahneyi canlandırdım kafamda. O muazzam sesi başka kadın duyupta benim yaşadıklarımı mı yaşayacaktı? Tırnaklarımı avuç içlerime sapladım. Kafamı iki yana salladım. Hayır! Hayal etmek istemiyordum.

"Sen benim malım değil, yemeği hayal ettiğim tek tatlı, bitter çikolatasın." dedi yer yüzündeki her şeyi eritebilecek bir sesle. Beynim de dahildi buna. Neredeyse kulaklarımdan akacaktı. Belimdeki koluna geçirdim tırnaklarımı. Dudaklarımı birbirine bastırarak boğazımdan fırlamak için hazırlanan inlemeye siper ettim. Ben kendimle uğraşırken adam "Ahh!" diye inlemesin mi? Tüm dengemi yerle bir edecek o ses. Bacaklarımı birbirine bastırdım. Tüm kan hücrelerim hızla oraya yuvarlanmaya başlamışlardı. Ve kalçamda hissettiğim o sertlik. Beni darma duman eden son şey. Kollarında dönüp kahvelerimi karanmış yeşillerine diktim. Bedenimi bedenine yasladım. Şimdi o şişkinliği karnımda açıkça hissediyordum. Kanım fokurduyordu resmen.

"Seni istiyorum Han." Göz kapakları yeşillerini benden saklamak için aşağı inmişlerdi. Kafasını geri attı. Adem elması açık seçik gözlerime ziyafet sunarken yutkundum. Bu adamın her şeyi ilgi çekiciydi. Onu istiyordum. Günah dahi olsa onu yaşamak istiyordum. Cehennem ateşi beni çağırıyordu. Yanmak ve kül olmak istiyordum.

"Kaşınıyorsun ufaklık." Sözleriyle bakışlarımızı birleşti. Omuz silktim. Allah'ım tam bir sürtüktüm şu an. Mantıklı tarafım benden uzaklaşarak dehşete kapılmış bir şekilde duvarın köşesine sinmişti. Kırmızılı ise beni pohpohlayarak gaz veriyordu.

"Sensin ufaklık." dedim şımarıkça. Kaşlarını kaldırdı.

"Demek öyle." dedi pekte ciddi olmayan bir tonda.

"Öyle." Aynı tavrımı sürdürmeye devam ediyordum. "Ayy!" diye çığlık attım beni aniden omzuna atınca. Bu yaptığını beklemediğim için boş bulunmuştum ve tabii ki korkmuştum. Merdivenleri tırmanmaya başladığında her ne kadar beni düşürmeyeceğini bilsemde can havliyle gömleğine yapıştım.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum. Tabii sırtına vurarak. Cevabını popoma şaplak atarak verdi. Dişlerimi sıktım.

Kırmızılı bana bakarak kıs kıs gülüyordu. Ve seks kokan kan kırmızı geceliğini giyiniyordu üzerine. Ona gözlerimi devirdim. Nihayet odama geldiğimizde beni yere indirdi. Odanın ortasında ayaklarım döşemeye bastığında düşmemek için kollarına tutundum.

"Neydi bu şimdi?" diye sordum kendime gelebildiğimde. Burnundan nefesini verdi. Bir şeye engel olmaya çalışıyor gibiydi.

Yatağı işaret ederek "Gir şu yatağa uyu Kelebek. Elimden bir kaza çıkacak yoksa." dedi. Elinden kaza mı çıkacaktı? Ben seve seve o kazaya kurban gitmeye hazırdım oysa ki.

"Kaza?" diye sordum merakla? Neyi kastettiğini anlamıştım ama yine sormaktan alamamıştım kendimi. Burun kemerini sıktı gözlerini kapatarak.

"İmam nikahımız yok Ömür." dedi gözlerimin ta içine bakarak. Bu neden onun için bu kadar önemliydi ki? Kaşlarımı çattım. Bu güzel bir şeydi ama tuhaftı. Dindar da değildi. Yani çok başka sebepleri vardı bu takıntısının ama neydi?

Sarhana bir adım yaklaştım ve "Bu senin için çok mu önemli?" diye sordum. Kafasını salladı. Bir an sadece bir an on bir yaşındaki küçük Sarhan'ı gördüm gözlerinde. Kendini göstererek hemen kaybolmuştu. Bu *takıntı* onun geçmişinden geliyordu anlamıştım artık. O yüzden fazla kurcalamak yerine onun gibi kafa sallamakla yetindim.

"İyi geceler." deyip arkasını döndü ve odadan çıktı. Bir süre arkasından öylece baktım. Kendimi toparlayıp sıcaklığını unutmam uzun zamanımı almıştı. Sıcaktan terlemiş boynuma dokundum. Yüzümü buruşturdum. Uyumadan önce bir duş alsam iyi olacaktı. Saçlarımı açarak banyoya girdim.

Banyodan çıktığımda ıslak saçlarımı havluya sardım. On dakika sonra havluyu açtım saçlarımdan. O sırada bornozumuda çıkarmıştım. Üzerime ince askılı, şortlu saten gecelik giydim. Tarağı alarak güzelim saçlarımı taradım. Aslında saçlarımı yıkandıktan en az yarım saat sonra tarardım ama banyoda nefesim daralmıştı ve acil oksijene ihtiyacım vardı. Camı açtım nefes alabilmek için.

O çok sevdiğim saçlarımı taradıktan sonra örmek için hareketlendim ama biri benden önce davranarak saçlarımı kavradı. Kafamı kaldır-

dım ve aynaya baktım. Duru yeşiller kahvelerime dalarak güzel ahenk oluşturmuştu anında.

"Başından beri buradaydın." Bana cevap vermeden saçlarımı örmeye başladı. İşi bittiğinde örgümü sol omzuma attı ve enseme bedenimi ateşe veren tutkulu bir öpücük kondurdu. Kollarını belime dolayarak bedenimi bedenine yasladı. Dudaklarını boynuma sürterek elini geceliğin altına soktu. Ilık eli karnımda dolaşmaya başlayınca inlememek için alt dudağımı ısırdım.

"Neden geldin?" diye sordum sesimi zar zor bularak. Sarhan bana cevap vermek yerine boynumu emerek öptü. Bacaklarımı birbirine basma isteğimi güçlükle kendimden uzaklaştırdım.

"Elhan gele-" Lafımı tamamlama izin vermedi. Bedenimi aniden kendine çevirerek dudaklarımı dudaklarının arasına aldı. *'Kes sesini'* der gibi sertçe öptü beni. Geri çekildiğinde nefes nefeseydim ve ciğerim havasızlıktan patlamak üzereydi.

"Sakinleş Kelebek. Bu daha başlangıç." dedi yanağımı okşayarak. Kaşlarımı çattım. Az önce *'Elimden kaza çıkacak.'* diyerek alelacele odamı terk eden o değil miydi? Ben düşüncelerimle cebelleşirken Sarhan beni kucağına aldı aniden.

Bu iki oldu ama...

"Ne yapıyorsun?" diye sordum sinirle.

"Banyo." dedi normal tavırla. Beni az önce çıktığım banyoya geri soktu. Yere indirdiğinde ellerimi belime koydum. Öfke beynimde yanardağ gibi patlayarak lavlarını damarlarıma akıtarak bedenimi ele geçiriyordu. O ise beni takmayarak önce jakuziyi su ile doldurdu ardından soyunmaya başladı. Ağzım büyük *O* şeklini alırken şimdiye kadar gördüklerimin daha hiçbir şey olduğunu anlamıştım. Geniş sırtı, gergin kaslı bedeni, ince beli, sağlam bacakları... Öfke bir anda bedenimi terk ederek yerini daha sıcak duyguya bırakmıştı. Banyo çöl kadar sıcak olmuştu bir anda. Sarhan üzerinde çamaşırıyla bana döndüğünde arkamı dönerek

"Sakın!" diye bağırdım can havli ile. Onu çıplak görmeye hazır değildim.

"Bana dön Kelebek." Küçük bir kız çocuğu gibi omuz silktim dönmem diye.

"Seni çıplak görmek istemiyorum." deyip kollarımı göğsümde bağladım. Surat ifadesini merak etsem de dönüp bakmadım.

"Görmeyeceksin zaten." dedi birkaç saniyelik duraklamanın ardından. Hızla arkama döndüm. Jakuzide oturuyordu. Ona dönünce eliyle gel işareti yaptı. Yutkundum. Kırmızılı hemen çırılçıplak soyunarak ona doğru koşarken, mantıklı Ömür ile ben tereddüt ediyorduk. Çünkü o suyun içinde başımıza nelerin gelebileceğini hiç tahmin edemiyorduk.

"Buraya gel Ömür." dedi çok ciddi sesle. Bana ismimle hitap ettiğine göre fazlasıyla ciddiydi. Ben ise hâlâ durduğum yerde put gibi bekliyordum. Gözlerini devirdi. "Üzerindekilerle gel." dediğinde kendime geldim. Sesi Kayseri'de ki gibi fazlasıyla etkiliydi. Düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve o seksi sese hipnotize olunmuş gibi uydum. Ürkek adımlarla yanına yürüdüm. Onu istiyor olmama rağmen karşısında çıplak kalmaya hazır değildim. Bunu anlaması hoşuma gitmişti. Jakuzinin yanına geldiğimde dikkatlice suya girdim. Onun karşısına geçeceğim sırada çevik hareketle kucağına çekti beni. Şaşkınlıkla çığlık atarak jakuzinin kenarlarına yapıştım. Su dalga dalga banyonun döşemesine yayıldı. Sarhan bunu takmayarak belimi kavradı ve beni kucağına iyice yerleştirdi. Gözlerim kapandı benden bağımsız. Onunla daha önce böyle yakın temasımız olmamıştı. Dudaklarımızın birleşmesinden farklıymış tenlerimizin birleşmesi. Sırtım sert göğsüne yaslı elleri kamımda küçük daireler çiziyordu.

"Yapma!" diye yalvardım. Tam bacak aramda hissettiğim baskı sinir uçlarımı köreltiyordu. Dudaklarını kulaklarıma sürttü. Tüylerimi diken diken eden son derece ayartıcı bir ses tonuyla

"Ne yapıyorum?" diye sordu. O an bedenim mantığımın elinden çıkarak sürtük yanıma koştu.

'Direnme Ömür. O'nu istiyorsun...' diye fısıldadı kulağıma o Sürtük. Derin bir nefes aldım. O ses haklıydı ben kucağında oturduğum adamı istiyordum. Çok istiyordum.

'Kocanın ağabeyine göz koyacak kadar ahlaksızsın...' diyen mantığımın sesi çok uzaktan gelen bir fısıltıydı.

Suyun el verdiği kadar hızla ona doğru döndüm. Boynunu hafif sağa doğru kırmış, yüzünde hiç görmediğim kadar seksi bir gülümsemeyle bakıyordu bana. Kalbim ihtiyaçla kendini göğsüme çarptı, o

gülümsemeye dokunmak istiyordu zavallı. Kahvelerim dudaklarımda gülümsemeyle yüzünde gezdi. Her bir noktasını ezberlemek ister gibi, en son durduğu yer ise tadın doyamadığım o dudaklarıydı. Nefesimi tuttum.

"Seninle öpüşmeyi seviyorum." Bu yaptığım kendimden beklemediğim bir itiraftı bu. Sağ kaşını kaldırdı. Bir şey söylemesine fırsat vermeden sağ elimi yanağına koyarak baş parmağımla dudaklarına dokundum. Küçük hareketlerle yumuşak dudaklarını okşadım. Elimi aniden itince bozulsam da niyetini anlayınca mutlu olmuştum. Elimi iterek çok sevdiğim eylemi yeniden tekrarladı. Beni öptü. Bedenimi kendine bastırdı hırlayarak. Tenine dokunan göğüslerimin verdiği duygu inanılmazdı. Tekrar kucağına yerleşirken bunun ondaki karşılığını son derece somut bir biçimde hissettim. Geri çekildiğinde o da benim ona yaptığım gibi dudaklarımı okşadı başparmağıyla.

"Demek beni öpmeyi seviyorsun?" Sesi hırıltılıydı ve üzerime ılık bir şurup gibi dökülüyordu. Dudaklarımı boynuna bastırırken

"Hem de çok."diye fısıldadım kulağına.

"Bundan emin misin?" diye inledi. Elleri sırtıma kenetlenmişti.

"Neyden?" diye sordum boynunu küçük küçük öpücüklerle bezerken. Bir saniye neler yaptığımı düşünmeye kalksam bu banyodan çığlıklar içinde kaçacağımı bildiğim için kulaklarımı kucağında olduğum adamdan başka her şeye kapatmıştım. Aslında neyden bahsettiğini biliyordum yani. O yüzden tüm yüzsüzlüğü ele alarak "Hadi Sarhan. Şu banyonun duvarlarını inletelim." dedim.

Dilimin dudaklarımın arasından fırlayıp tenine, tam çenesinin altında gezinmesine izin verdim. Kirli sakalı dilimin ucunu tırmaladı ve bu kirli sakal vücudumun diğer yumuşak yerlerine değdiğinde bana hangi duyguyu vereceğini merak ettirdi. Kalçalarıma indirdiği elleri etimi avuçlarında sıkıştırdı. Tekrar yukarıya, dudaklarına doğru çıktım. Ve dünya yıkılıyormuşçasına öptüm onu. Tatlı ve tereddütlü bir öpüş değildi, akıl almaz bir şehvetle güçlenen düpedüz cinsel bir bastırılmışlıktı bu. Ben bu adamı ilk gördüğüm günden, *banyodan dumanlar* eşliğinde çıktığından beri istiyormuşum. Onu anladım bu gece. Sarhan dudaklarımız ayırmadan bizi jakuzinin kenarına çekti, suyun altına doğru yanaştırdı. Beni karşı duvara dayadı, bacaklarımı tekrar beline doladı.

Dudaklarımdan ayrılıp boynumu öpmeye emmeye başladı. Tırnaklarımı omzuna geçirerek banyonun duvarlarını inlettim deyim yerindeyse. Elleri belimden yukarı göğüslerime çıktı. Uçları uyarılmanın etkisiyle dikleşmiş uzvumu avuçlayıp sıktı.

"Om!" dedi tutku ile demlenmiş sesiyle. Bir zamanlar göğüslerim için dedikleri üşüştü zihnime. Gözlerimi açtım.

"Onları sevmediğini söylemiştin." Kafasını kaldırdı ve bana baktı. Gözleri şehvetli, buğulu yeşillere sahipti.

"Öyle bir şey söylemedim."

"Sevmiyorum demedin ama küçük dedin." Şu an çocuksu bir itiraz içindeydim.

"Küçük memeleri sevdiğimi söylemedim sadece." Midem mutlulukla kasıldı. Bedenimi ona bastırdım. Dişlerini sıktı. Altımdaki büyük şişkinlik seğirdi. Evet evet seğirdi. Titredim. Bacak aramda hissettiğim sert parmaklar dudağımı dişlememe sebep oldum. Bir nabız gibi atıyordu orası.

"Burası sıcak, karanlık ve yasak... ben o yasağa zevkle dalacağım. Cennetten kovulma pahasına bile olsa." dediğinde aynı anda nefes aldık.

"Cennet başkalarına kalsın. Sen beni cehennem ateşinde yak asker." dememle hırlayarak dudaklarıma yapışması bir oldu.

"Ömür güzelim? Burada mısın?" diye soran bir ses sebep oldu ayrılmamıza.

Elhan...

27. BÖLÜM

Sarhan alnını omzuma koyarak "Senin zamanlamanı sikeyim Elhan." Ben onun aksine tepki vermeden zorlanan kapı koluna bakıyordum.

"Cevap ver kocana!" diyerek beni kendime getirdi Sarhan. Derin nefes alarak şaşkınlıktan durmuş kalbime çalışması için komut verdim.

"Buradayım."

"Ahh özür dilerim güzelim. Rahatsız olma lütfen. Ben çıkıyorum..." dedi kapıdan uzaklaşarak. Çalan telefonunu cevapladı. Hâlâ odadaydı. Arayan her kimse ona geleceğini söyleyerek kapıya tekrar yanaştı.

"Ben çıkıyorum güzelim. Bu gece gelmeyeceğim. İş için Rize'ye gideceğim." Sesi heyecanlıydı. İş için mi bu kadar heyecanlıydı. Sarhan'a baktığımda gözlerini deviriyordu. Kaşlarımı çattım. Niye öyle yaptı ki şimdi?

"Tamam canım. Görüşürüz." Onu aldatırken yakalanmıştım resmen. O beni görmemişti ama vicdanım çok iyi görmüştü. Ve beni bu gece asla rahat bırakmayacaktı. Tam olarak yakalanmasakta öyle bir durum - ki Allah korusun - yaşanırsa nasıl bir utanç yaşayacağımın küçük bir tanıtımıydı bu olay. Kalbim küçülerek göğsümün bir köşesine saklandı. Nefes alamadım. Jakuzinin kenarına tutunarak kalkmaya çalıştım. Bileklerimi tutarak beni durdurdu. Bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak. Bileklerimi çektim ellerinden. Bedenime yapışan geceliğimi umursamadan jakuziden çıktım. Bornozumu askıdan alarak üzerime geçirdim. Kapıyı açacağım sırada kolumu kavradı. Bakışlarımı ıslak ayak uçlarından başlayarak

yüzüne kadar tüm bedeninde dolaştırdım. Kahvelerim tenini okşarken boğazım çok güçlü bir el tarafından sıkılıyormuş gibi hissettim. Can havli ile elimi boğazıma götürdüm. Gözlerim yanıyordu. Ağlamak istiyordum. Ondan vazgeçmek istemiyordum ama yapmak zorundaydım. Canım etimden et koparılıyormuşçasına yanıyordu.

"Bırak kolumu." dedim sesimi tepkisiz tutmaya çalıştım ve başardım. "Vazgeçtim. Bilmese bile Elhan'a; kocama bu kötülüğü yapamam." dedim kolumu elinden çektim. Banyo kapısını açarak dışarı çıktım. Bedenim ayazda kalmıştı. Üşüyordum. Göz bebeklerimi zorlayan yaşlara '*Biraz daha bekleyin.*' diye yalvarıyordum. Kapısının açılıp kapandığını duydum. Çıkmıştı. Giydiğim bornozun yakasını kavradım sıkı sıkı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Göğsümde büzüşüp acı içinde kıvranan kalbimi görmezden gelmeye çalıştım. Yanımdan geçişini duydum. Tek kelime etmedi. Sessizlik çığlık çığlığa kulaklarımı tırmalıyordu. Oda kapısını açarken telefonu çaldı. Melodi odayı inletirken kapıyı açtı ve çıktı odadan. Oda sıcaklığını kaybederken önümü görmeme engel olan yaşlı gözlerimi kapattım. Damlalar yanaklarımdan yuvarlanırken olduğum yere çöktüm. Gitmesini istemiyordum. Beni sarmasını, ayıp şeyler yapmasını sonra uyutmasını istiyordum. Birkaç dakika önce tutkudan alev alev yanan dudaklarıma götürdüm titreyen parmaklarımı. Mantığım beni kutlarken, Kırmızılı Sürtük bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. Şu an hiçbir şey umurumda değildi. Tek isteğim içim çıkana kadar ağlamaktı. Öyle de yaptım. Sabaha kadar içim çıkana kadar ağladım.

Sabah ağlamaktan şişmiş gözlerimi zorla açtım. Yatağın ortasında üzerimde bornozla uyumuştum. Doğrularak yatağın ortasında oturdum. Başım zonkluyordu. Avuçlarımı şakaklarıma bastırdım. Derin of çekerek yatağa sırt üstü kendimi bıraktım.

"Nihayet uyandı uyuyan çirkin." Odamda duyduğum o ses gülümsememe sebep olmuştu. Yerimde doğruldum.

"Ne yapalım. Senin kadar güzel değiliz Duygu Hanım." dediğimde zıplayarak yatağa çıktı. Nedense gereğinden fazla mutlu gelmişti gözüme.

"Sabah sabah mutluluk paçalarından akıyor. Ne iş?" diye sordum kızıl saçları ile oynayan kadına bakarak. Gözleri parladı.

"Uyuz Tuğçe'nin düğününe gidiyordum." Kaşlarımı çattım. Bunun için mi mutluydu yani?

"Duygu sen manyak mısın? Sen o kızı sevmezsin ki? Kuzenin bile olsa. Sana neler yaptığını unuttun mu?" Sinirlenmeye başlamıştım artık. O kadının yaptıklarını düşman düşmanına yapmazdı. Üniversitedeyken sırf eğlenmek için Duygu'nun duyguları ile oynamıştı. Hoşlandığı çocuğun adına sahte hesap açarak günlerce konuşmuş zavallı kızın hayeller kurmasına sebep olmuştu. Ben bu olanları düşünürken arkadaşımın saçları ile oynayarak gülümsemesi dikkatimi dağıtmıştı.

"Bana bak!" Kafasını bana çevirdi, yüzünde aptal gülümsemesi sinirlenmeme neden oluyordu. Dün yaşadıklarım ve aldığım karar içimde büyüyen alevden öfke topuna dönüşmüştü. "Sen niye aptal aptal gülüyorsun?" derken sesim fazlasıyla duygusuz çıkmıştı. Kendi kendimi yadırgıyordum. Sanki benliğim yenilenmişti. Duygularım alınmıştı ya da onları küçük bir valize doldurarak içimde bir yerlere gelişi güzel fırlatmıştım.

"O düğüne gideceğim partnerimi düşünüyorum." Beni iplememişti bile. Gözlerimi devirdim. Açıkçası ilgimi çekmemişti. Her kimse düğün günü fotoğrafını görecektim.

Yataktan çıkarak banyoya girdim. Bornozun altındaki kurumuş geceliğimi çıkararak kirli sepetine attım. Çıplaklığıma aldırmadan aynanın önüne geçtim ve kendime baktım. Aynadan bana sönük bakışlı, dağılmış bir Ömür bakıyordu. Halinden hiç hoşnut değildi. Kararımı sevmemişti. Dişlerimi sıktığımda gözleri dolu dolu oldu. Dudaklarını büzdü. Onu böyle dağıtan adam, dün geceden beri hiç sesi çıkmayan adam. Hırsla elimi aynaya vurdum. Aynayı kıracak kadar güçlü değildi darbem. Bana tepki vermesini istiyordum. İçten içe bana direnmesini, vazgeçirmesini ve onun olmamı sağlamasını istiyordum. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Kendimi telkin ederek sakinleştirdim. Hâlâ kararımın arkasındaydım. Canım ne kadar yanarsa yansın ona mesafeli, uzaktan bir akraba gibi davranacaktım. Banyodan çıktığımda Duygu'nun Lalin ile oynadığını gördüm. Tek kelime etmeden giyinme odasına girdim. Bornozumu çıkartarak beyaz renk iç çamaşırı takımı aldım. Rengarenk giyinmeyi seviyordum ama bugün kendimi kirli hissediyordum. Ve beyaz rengin beni temizleyeceğini düşünüyordum.

Belki de yalnıştı ama benim düşüncem böyleydi. İç çamaşırını giyindikten sonra elbiselerin sıralı olduğu dolapların önünde durdum. Seçim yapmam uzun sürmemişti. Gri üzerine siyah çizgili, diz üzerinde biten, beli bağlamalı elbise seçtim. Giyinerek makyaj masama yaklaştım ve örülü saçlarımı açtım. Nemliyken örüldüğü için dalgalanmıştı. Uğraşmama gerek yoktu. Sadece şekil vererek düzene soktum ve çok sevdiğim karamel kokan parfümümü sıkarak giyinme odamdan çıktım. Odada yalnızdım. Bu iyiydi. Onlara iyiyim numarası yapamazdım. İyi değildim çünkü.

***

Gün içinde kimseyle muhattap olmamıştım. Bahçede ev tipi kamelyada geçirmiştim günümü. Çok güzeldi burası. Yaşadığımız ev genel anlamda muhteşemdi. Ama bu kamelya ayrı dünyaydı. Okuduğum kitabı sehpaya bırakarak ayağa kalktım. İki saattir hiç hareket etmeden oturarak kitap okuduğum için yorulmuştum. Gerinerek kaslarımı esnettim. Sonra kamelyanın ışığını kapattım. Kapısından çıkarak eve doğru yürüdüm. Kapıyı açacağım sırada ileride ağaçların altında silüet çarptı gözüme. Karanlıkta kim olduğunu seçemedim. İçimdeki küçük meraklı cadı beni o silüete doğru sürükledi. Yaklaşmama bir iki metre kala duyduğum ses olduğum yere mıhladı beni.

"Ne istiyorsun Müge?" Sesi gittikçe sertleşiyordu. Dişlerimi sıktım. Müge de kimdi? İsim tanıdık geliyordu. Hızlıca hafıza çekmecelerimi karıştırarak bana nereden tanıdık geldiğini bulmaya çalıştım. Ben düşünürken mantıklı yanım sinsi bir gülümsemeyle o anıyı halı gibi önüme serdi. Birkaç ay önce Emre'nin evinde tedavi etmesine yardım ettiğim kadındı Müge. Hani sürekli Sarhan'ın ismini sayıklayan kadın. Elhan'ın ağabeyi benim kayınbiraderim olan Sarhan'ın. Kaşlarımı çattım. Emre, Sarhan için Müge'nin sevgilisi sıfatını kullanmıştı. Kalbim acıyla sıkıştı. Yumruklarımı sıkarak tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Acaba hâlâ görüşüyorlar mıydı? Ben ona hayır deyince Müge'ye mi gidecekti?

Belki de seni sadece değişik tat olduğum için istiyordu. Müge onun için kıymetli biri...

Zehirli bir fısıltı sis gibi zihnime yayılarak düşüncelerimi bulanıklaştırdı. Bayılacak gibiydim. Hayallerimde büyüttüğüm bu adam böyle aşağılık olamazdı değil mi? Dolu dolu olmuş gözlerimi kırptığımda yaşalar dünden beri bana hasret kalmış gibi hemen sarıldılar yanaklarıma. İçimden, çok derinden bir yerlerden sakın inanma demese bırakırdım kendimi.

"Beni mi dinliyorsun sen?" Sorusunu duyunca kendime gelerek yanaklarımı kuruladım. Geceye kanatlarını üzerime serdiği için teşekkür edip, sırtımı dikleştirdim.

"Hayır. Sadece ses duydum ve merak ettim." Derin bir nefes alıp devam ettim "Şimdi gidiyorum zaten." deyip hızlı adımlarla eve doğru yürüdüm. İçimde ne konuştuklarını merak eden meraklı cadı ciğerimi çürütmüştü. Oflayarak eve girdim. Aman bana neydi ondan artık. Eve girdiğimde ışığı açmadan koltuğa doğru yürüdüm. İçimi kaynatan öfke de neyin nesiydi böyle? Sinirle sehpaya tekmeyi savurdum. Sinirim geçmesi için içimden atmam lazımdı. Etrafıma bakındım. Koltuk yastığı ilişti gözüme. Hızla onu alarak ağzıma bastırdım. Çığlıklarım yastığın kumaşıyla buluşurken öfkem milim milim terkediyordu bedenimi. Kendimi aldatılmış gibi hissediyordum nedense? Nihayet rahatlayıp yastığı koltuğa fırlattığımda nefes nefese geri yaslandım. Nefesimi düzene sokmam lazımdı. Gözlerimi kapatarak güzel şeyler düşünmeye çalıştım. Zihnime üşüşen sahne aynen şöyleydi. Geniş bir oda büyük çok büyük bir yatak ve o yatağın üzerinde Sarhan ile çığlık çığlığa sevişen ben. Anlaşılan kendimden bile hayır yoktu bana bu gece. Gözlerimi açarak derin nefes aldım. O sırada merdivenlerden aşağı inen Sarhan'ı fark ettim. Üzerini değişmişti. Gömleğinin kollarını yukarı kıvırıyordu. Ne yani o kadına mı gidiyordu? Beni görünce durdu.

"Gidiyorum." dedi yeşillerini üzerimde dolaştırarak. Tepkisizce baktım gözlerine. *'Sevişirken bir foto at istersen.'* diye geçirdim içimden. Dışımdan ise;

"Git." dedim düz bir sesle. Hiçbir şey hissetmiyordum. Sanki duygularım alınmıştı. Cevabımdan sonra kafasını sallayıp telefona baktı. Ekranda bir şeyler yapıp kulağına götürdü.

"Geliyorum." deyip telefonu kapattı ve bana bakmadan yanımdan geçip gitti. İşte o anda alınmış duygularım kor yağmur halinde üzeri-

me yağmaya başladı. Ben kendime geldiğimde adam arabasına doğru yürüyordu. Evden nasıl çıktığımı hatırlamıyordum bile. Kendimi arabanın yanında bulduğumda kapısını açan elini yakaladım. Beklemediği için boş bulundu. Elinden tutup kendime çektim diğer elimi ensesine koyarak kendime çekip dudaklarına kapandım. Susuz kalmış gibi içtim dudaklarını yudum yudum. Anında karşılık vermişti bana. Bacaklarımı kavrayarak beline doladı ve sırtımı arabaya yasladı. İri bedenini bacaklarımın arasında mengene gibi sıkmıştım anında. Elleri eteğimin altında arsızca dolanırken kanım alevleniyordu. Kalçalarımı okşuyor, etimi sıkıp sıkıp bırakıyordu. Nihayet dudaklarımızı ayırabildiğimizde gözlerimin içine baktı. Konuşacağı sırada işaret parmağımı öpülmekten şişmiş dudaklarına bastırdım. İçimdeki sürtük zevkle kıkırdamıştı.

"Nikah filan istemiyorum. Günahların hepsi benim boynuma Han. Seni istiyorum. Hemen. Şimdi." dedim son kelimeleri bastırarak. Teni tenime karışmazsa yanarak kül olacakmışım gibi hissediyordum. Dudaklarına bastırdığım parmağımı öptü. İçim bir hoş oldu anında.

"Yarın akşam seni alacağım Kelebek. Bir daha benden uzağa uçamayacaksın."

"Yarın mı?" Sesim fazlasıyla heyecanlı çıkmıştı. Kafasını salladı. Yüzü aydınlanmıştı benim heyecanımı görünce. Karanlık ormanda rengarenk ışık huzmeleri oynaşıyordu. "İmam nikahımız ne olacak?" diye sordum çocuksu merak ile. Başparmağını dudaklarıma koydu ve hafif hafif okşamaya başladı. Kalbim kıpırı kıpır olarak kendini göğsüme vurmaya başladı.

"Yarın öğlen kıyılacak." dedi boynumu öperek. Alt dudağımı dişledim. Yarın Sarhan Şahzade'nin kadını olacaktım.

Sabah uyandığımda üzerimdeki heyecanı silkeledim. Yataktan kalkarak banyoya girdim. İhtiyaçlarımı giderdikten sonra elimi yüzümü yıkadım. Aynaya baktığımda ordan bana son derece heyecanlı ve mutlu Ömür bakıyordu. İstediği olmuştu nihayet. Aynadaki aksime bakarak derin nefes aldım. Dün gece yarım yamalak uyku çekmiştim. Düşünmekten beynim yanmıştı. Uyuyamadığım zaman da Duygu'yu aramış hiç durmadan konuşmuştum. Nihayet uyuyabildiğim de saat sabahın dördüydü.

Yine bencilce davranmaktan kendimi alamamıştım. Elhan'ın onurunu düşünmeden hareket etmiştim. Öğrenince benim hakkımda kim bilir neler düşünecekti. Etrafıma toplanmaya hazırlanan kara sis bulutlarını hemen kovaladım. Bugün böyle karamsar düşüncelere yer yoktu. Bugün mutlu olmam gereken bir gündü. Elimi yüzümü kurulayıp çıktım banyodan. İmam nikahımız öğlendi ama ben şimdiden ne giyineceğimi düşünmeye başlamıştım. Giyinme odama geçip elbise dolaplarının önünde durdum. Ellerimi elbiselerin üzerinde dolaştırmaya başladım.

"Nikah için kıyafet mi arıyorsun?" Sesini duyunca korku ile yerimde sıçradım. Elimi kalbime götürerek derin nefesler almaya başladım.

"Duygu!" Adama kavuşamadan kalpten gidecektim. Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. Yüzünde hınzır bir gülümseme dolaşıyordu. Dişlerimi sıktım.

"Sakin ol kanka. Yardım etmek için gelmiştim." Gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Nasıl yardım edeceksin bana?" Sorunca şehadet parmağını kaldırarak "Bir saniye." Dedi. Odaya gitti ve geri döndüğünde elinde beyaz bir kutu vardı. Yanıma gelerek önüme bıraktı. Merakla yüzüne baktım. Çenesiyle kutuyu işaret etti. Dikkatimi kutuya vererek kapağını açtım. Kenara bıraktım ve kutuya döndüm. Kutunun içinde duran ve *'Bana hayran ol.'* diyerek göz kırpan bir elbise vardı. Taş işlemeli ekru renk tesettür elbise ve lila renk eşarp vardı.

"Kim gönderdi bunu?" diye sordum titrek sesle. Ağladım ağlayacaktım. Derin nefes aldım. Elbiseyi havaya kaldırdım.

"Giysene." dedi heyecanla. Gülümsedim. Elbiseyi alarak paravanın arkasına geçtim. Üzerimdekileri çıkartarak elbiseyi giyindim. Heyecanla elbiseyi okşayarak çıktım paravanın arkasından. Duygu bana doğru yürüyerek elindeki eşarpı başıma bağladı. Tam tesettürlü gibi değil sadece saçlarımı kapatmıştı eşarp. Gülümsedim. Çok yakışmıştı. Sarhan Şahzade zevk sahibiydi vesselam.

"Çok güzelsin." Sesinde saf sevgi vardı. "Ayy benim kardeşim evleniyor mu?" diyerek bana sarıldı. Burnunu çektiğinde gözlerim irice açıldı. Mahkeme salonlarının sultanı, demir leydi Duygu Eroğlu ağlıyor muydu? Onu hızla kendinden uzaklaştırarak yüzüne baktım.

"Sen ağlıyor musun?" Kaşlarını çattı ve bana saçmalama bakışı fırlattı. Yanaklarını silerek sinirle söylendi.

"Ne ağlaması kızım? Odan toz içinde. Gözlerime toz kaçtı. Temizle şuraları Bordo'dan zaman bulduğunda." dedi gözlerini devirerek. Ardından geri çekilerek telefonunu çıkardı ve fotoğrafımı çekti. Ekrana dokunarak bir şeyler yaptıktan sonra bana baktı.

"Ne yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Bordoya attım fotoğrafını."

"Numarası mı var sende?" Kafasını sallayınca omuzlarımı düşürdüm. Ben niye bilmiyordum o numarayı? Bu soruyu ona sormayı zihnimin bir köşesine not ettim.

***

"Bana ağırlığımca altın mehir verdiğine inanmıyorum Sarhan." dedim arabadan inerken. Hâlâ şaşkındım. Şahitlerim Duygu ve Ferihan'nın gazına gelerek bana ağırlığımca altın mehir vermişti. Evet ben ve Sarhan Şahzade birkaç saat önce imam nikahı ile karı koca olmuştuk. Nikahın ardından Duygu işi olduğunu söyleyerek yanımızdan ayrılmıştı, bizde üzerimizi değişerek şık bir restoranda yemek yemeye gitmiştik. Feriha ve Barlas'ın tatlı tavırları ve didişmeleri çok hoşuma gitmişti. Önümde çok büyük bir aşkın fidanları vardı. Onları düşününce yüzümde peydah olan tebessüme engel olamamıştım. Belime dolanan kollar ve boynuma konan sıcak öpücüklerle dengemi kaybetmiştim bir anda.

"Neye gülüyorsun sen?" diye sordu kulak mememi dişleyerek. Titrek soluk verdim. Etrafımda yaydığı sıcaklık beynimdeki kelimeleri eritmiş sıvı haline getirmişti.

"Feriha ve Barlas çok tatlılar." Karşılığında gırtlaktan gelen çok seksi hımm sesi ile okşamıştı kulaklarımı. Bacaklarımı birbirine bastırdım istekle. Sırtımı göğsüne bastırıp, başımı omzuna koydum. Elleri arsızca bedenimi dolanarak eteğimin altına girdi. Uzun parmakları onun için yanan kadınlığımı buldu. Onun için şişmiş hassas noktamı okşayıp

kadınlığımı avuçladı. Tiz bir inleme eşliğinde kalçalarımı pantolonunu zorlayan şişkinliğe bastırdım. Dişlerini sıktı.

"Ulan!" diye hırlayarak beni kendine çevirdi ve atik bir hareketle kucağına aldı. Hamleyi beklemediğim için ufak bir çığlık kaçmıştı dudaklarımdan. Bedenimi hafif bir şeymiş gibi taşıyordu. Oysaki ben elli kiloydum. Kollarımı boynuna dolayarak beni yukarı çıkarmasına izin vererek, yüzünü izlemeye koyuldum. Sert yüz hatları ilk bakışta korkutsa da sonradan içimi eritmeye başlamıştı. Ben böyle adamları seviyordum demek ki. Elhan gibi nazik erkekleri değil Sarhan gibi sert, duygularını belli etmeyen erkekler dikkatimi çekiyormuş. Lalin'in odasının önünden geçerken

"Lalin?" dedim tedirginlikle. İnşallah uyuyordur. Bizi o halde görmesini istemiyordum. Kapıyı açarak içeri girerken beni cevapladı.

"Kızıl'da kalacak bu gece"

"Siz Duygu'yla bayağı arkadaş oldunuz. Ne iş?"

Sarhan cevap vermeden beni yere bırakarak kapıya doğru yürüdü ve kilitledi. Bana doğru dönerek baştan aşağı inceledi. Yavaş adımlarla bana doğru yürüdü. Attığı her adımda heyecanım tırmanıyordu. Terleyen avuç içlerimi elbisemin eteğine sürttüm. Titrek bir nefes alarak ciğerimi ödüllendirdim. Önümden geçerek arkamda durdu. Ilık parmak uçlarını dirseğimde hissettiğimde nefesimi tuttum. Tüylerimi diken diken ederek parmak uçlarını hareket ettirerek yukarı doğru çıktı. Gözlerimi kapatarak tüm duyularımı parmak uçlarına yönelttim. Parmakları omuzlarımda durdu. Ensemi öperek elbisemin fermuarını aşağı indirdi. Elbise kayarak yere düştü. İç çamaşırlarımla kalmıştım önünde. Önüme geldi ve beni baştan aşağı süzdü. Tutkuya boyanmış ılık sesiyle;

"Nefesimi kesiyorsun." Sesi çıplak tenimi yalayarak bedenimi sarmıştı. Bana bir az daha yaklaştı. Çenemi kavrayarak dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. Düşmemek için kollarına tutundum. Giydiği gömleğe rağmen sıcak teni kalbimi hoplatıyordu. Geri çekildiğinde sütyenim elindeydi. Gözlerimin içine bakarak elindeki sütyeni kokladı. Kadınlığım istekle kasıldı.

"Yapma." diye inledim. Belimi kavrayarak bedenimi bedenine dokundurdu. Parmak ucu ile sırtımda küçük dairler çizmeye başladı. Ba-

şım dönüyordu artık. Benimle böyle oynamasından sıkılmıştım. Hırsla gömleğinin yakasına yapışıp dudaklarını dudaklarımın arasına aldım. Sertlikle öpmeye başladım. Alt dudağımı sertçe dişleyerek beni can havli ile inletirken odayı dolduran kumaş yırtılma sesini duydum. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken kendimi zorda olsa geri çekerek ne yaptığına baktım. Beyaz iç çamaşırım yırtık bir şekilde elindeydi. Birkaç saniye elinde bana göstererek salladı. Sonra burnuna götürerek kokladı. Koklarken yüzünde vahşi gülümseme vardı. Aniden gelen cesaret kulağıma yapacağım şeyi fısıldadım. Hırsla yakasına yapışarak iki yana çektim. Düğmeler yere saçılarak döşeme ile buluştuğunda

"Yavru kedi görünümlü panter." Cesaret bedenimi süzülerek terkettiğinde yanaklarımı basan sıcaklıkla bakışlarımı ondan kaçırdım. Yakasındaki ellerimi avuçlarının arasına aldı. Avuç içlerime öpücükler kondurdu. Kalbim akışkan hale gelirken bakışlarımı kaldırıp yeşillerine sabitledim.

"Yatağa geç." dedi dudaklarımı öptükten sonra. Arkamı dönerek yatağa yürüdüm. Nedenini anlamamıştım ama onun karşısında çıplak kalmak hoşuma gitmişti. İçten içe beni beğenmesini istiyordum. Yatağa geçerek sırt üstü yattım. Merakla ne yapacağını izledim. Ellerini ceplerine soktu. Boynunu hafif sağa doğru kırdı. Bedenimi süzdü dikkatle. Karanlık ormandan geçen ışıklar edepsiz şeyler anlatıyordu kıvrıla kıvrıla. Açılmış yakasından önüme serilen esmer teni ağzımı sulandırıyordu.

"Seni ilk gördüğümde başıma bela olacağını anlamıştım." dedi yırttığım gömleğini çıkarırken. Bir şey demedim. Zira sesimi bulamamaktan korktum. Gömleğin ardından pantolon ve çamaşırı sıyrılarak terketti bedenini. O parçalarda yeri boyladığında içimdeki heyecan volkanı patlayarak sıcak lavlarını kanıma akıtmıştı. Beynim uyuşmuş onun etkisi altına girmiştim. Dün yaşadığım vicdan hesaplaşmasından eser yoktu şu an. Bedenim önümde duran bu adamın olmak için çıldırıyordu. Yerimde kıpırdandım istekle. Yanan yeşillerini bedenime sapladı. Daha önce onu böyle görmediğim için kahvelerim irileşerek bedenini taradı. İri bedenine orantılı erkekliği dilimi damağımı kurutmuştu. Midemde oluşan hareketlilik içimdeki sıcaklığı çığ gibi önüne katıp götürüyordu. Onu izlerken seslice yutkundum. Benim onu daha fazla in-

celememe izin vermeden bana yaklaşarak dizlerimi kavradı ve yatağın kenarına çekti. Önümde diz çöktü. Kadınlığıma fazla yakın yerdeydi ve ben bacaklarımı kapatma isteği ile dolup taşıyordum. İsteğimi gerçekleştirmek için hareketlendim ama imam nikahlı kocam tarafından engellendim.

Mantığım çok uzaklardan kafasını çıkararak '*Fahişe!*' diye bağırdı. Titredim. Haklı olduğunu biliyordum ama ona bu gece hak vermeyecektim. Yaşamam gereken bir adam vardı çünkü. Düşüncelerimden koparak bacak aramdaki adama yoğunlaştım. Eğilerek kadınlığımı kokladı. İrkildim. Sanki dünyanın en güzel kokusunu duymuş gibi gözlerini kapatarak kokunun tadını çıkardı. Kasıldım.

"Islak ve pürüzsüz." Sesi boğuk ve ipeksiydi. Serin nefesi ıslak noktama dokunduğunda inledim. Kafamı yatağa bastırarak örtüyü avuçlarımda sıktım. Sarhan kadınlığıma ilk öpücüğü verdi. Bu nasıl desem, bir nevi hayat öpücüğüydü. Nabzım ve kan akışım anında hızlanmıştı. Elleri kalçalarımı okşarken dili kadınlığımın katmanlarını dolaşıyor beni daha fazlasını istemeye zorluyordu.

"Han!" İnledim çığlıkla karışık. Ellerim gayri ihtiyarı saçlarına daldı. Kara ipek tutamlar parmaklarımın arasında kayıyordu ve bu benim yirmi bir yıllık hayatımda gördüğüm en seksi manzaraydı. Dokunuşları yumuşak, kibar ve sevgi dolu değildi. O kesinlikle hırçın, vahşi ve kabaydı. Ve bu garip bir şekilde hoşuma gitmişti.

"Tadın en sevdiğim kahve gibi." Klitorisimdeki istilasına son vererek nefes almak için birkaç santim geri çekildiğinde. Söylediği şey derince iç çekmemi sağlamıştı.

"Böyle olmayı nasıl başarıyorsun?" diye sorarken nefesimi dışarı üfledim. Tüm bedenim zangır zangır titriyordu. Yüzünde bilmiş bir sırıtış peydah oldu. Sanki çok iyi bildiği bir şeyi söylemiştim.

"Nasıl?" Bacak aramdan bana çakmak çakmak yeşilleri ile bakıyordu ve ona sarılma isteğimi tetikliyordu.

"Seksi!" O'nu izlemeye son vererek yatağa geri yattım.

"Özel bir çaba harcamıyorum..." Göz kırptıktan sonra işine devam etti. Bu sefer daha yoğun ve tutku doluydu. Başparmağı ile klitorisime baskı uygularken dilini içime girip çıkmak için kullanıyordu. Dağılmıştım resmen. Sarhan bir süre daha ağzı ile beni delirterek tüm kaslarımı

gevşetmişti. Bedenim rahatlamış ve kadınlığım şişmiş hassaslaşmıştı. Bunu hissedebiliyordum. Sarhan bacaklarımın arasından çıkarak geri gitti. Dudaklarını yalayarak tadımı alıyordu. Şu an tadım onun dudaklarındaydı.

Ah! Bu çok seksi...

"Yatağın ortasına ilerle." Uzunluğunu avucunun arasına alarak okşamaya başladı. Ona bakmamaya çalışarak dağılmış bedenimi dirseklerimin de yardımı ile yatağın ortasına sürükledim. İstediğini yapmıştım. Yavaş adımlarla yatağa çıkarak bana doğru geldi. Kendini üzerime bıraktı. Heyecanla bir nefes çektim içime. Gözleri gözlerimi bir an bile boş bırakmıyordu. Kendine hapsediyordu.

"Diğer uzuvlarınla başka zaman ilgileneceğim Kelebek. Hemen şimdi içine akmazsam delireceğim." Kafamı aşağı yukarı salladım. Cevap vermeye mecalim yoktu. Eğildi ve dudaklarımı dudaklarının arasına aldı. Beni iştahla tüketirken hassaslaşmış kadınlığımda hissettiğim erkekliği irkilmeme neden olmuştu. Sarhan dudaklarımdan ayrılarak boynumu öpmeye başladı.

"Şşşt..." dedi yatıştırıcı ses tonuyla. Bedenim ani şaşkınlığını atlatıp kendini yine şehvetin güçlü kollarına bıraktı. Sarhan erkekliğini eliyle kavrayarak ıslaklığımı girişime yaymaya başladı. Ben alt dudağımı sertçe dişlediğimde Sarhan dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatarak içime yüklendi. Adamın büyük günahlara yataklık eden ağzı yüzünden tüm dikkatim öpüşmemizdeydi. O an derinde çok derinde küçük bir sızı hissettim. Ben daha büyük acıyı bekleyerek ağlamaklı inleme koyverdim dudaklarından uzaklaşarak.

"Bitti bebeğim bitti. Artık benimsin." Gözlerini gözlerimden çekmeyerek zaferle gülümsedi. Ben ise hem bebeğim kelimesinin hem de onun olmanın şoku yüzünden ona tepki verememiştim.

Yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Az önceki gibi kaba ve vahşi değildi. İncinmemden korkuyor gibi inceydi. Birkaç dakika sonra yüzü acı çeken birinin ifadesine bürünürken gözlerini sımsıkı kapattı. Kafasını geri attı enfes adem elması gözümün önüne serildi. Gırtlağından gelen hayvani hırıltılar eşliğinde içime aktı. Bedenim her damlayı yudum yudum içerken Sarhan her damlada biraz daha sarsılıyordu.

Nihayet rahatladığında terli alnını alnıma yasladı.

"Yirmi ikinci yaşına benim kadınım olarak girdin ufaklık."

***

"Uuu beybi yarın sizin ev alev alacak abi. Odaya kadar sabredemeyecekler bunlar. Salonda halvet olacaklar." diyerek az ileride koltukta rahat bir şekilde yatarak telefonla oynayan Elhan'a baktı Mert. Elhan ekrandan gözlerini ayırarak mutlu bir tebessüm sundu arkadaşına.

"Artık Ömür resmen yengem olacak. İnşallah abim öğrendiğinde beni silmez." Sonlara doğru sesini keder bürümüştü. Odaya elinde kahve kupalarını taşıdığı tepsi ile giren Emre duyduğu son kelimeler üzerine kaşlarını çattı. Tepsiyi dikkatle sehpaya bıraktı. Kendi kupasını alarak koltuğa geçti ve düşünceli şekilde kafasını kaşıdı. Kahvesinden bir yudum alarak gözlerini kapadı.

"Sarhan abi akıllı adamdır. Bu zamana kadar anlamış olmalı yaptığımız planı."

Elhan yerinden doğrularak tepsiye uzandı. Fanatiği olduğu takımın amblemi basılı olan siyah beyaz kupayı eline aldı. Telefonla ilgilenmeyi bırakmış arkadaşının düşünceli tavrına bürünmüştü. Mert ise kahvesini kaptığı gibi açık olan bilgisayar ekranının başına geçti. Orada olanları merak ediyordu. Ekrana bakar bakmaz ağzındaki kahveyi ekrana püskürtmemek için büyük mücadele içine girdi. Nihayet yutabildiğinde

"Biliyor abi. Vallahi de biliyor billahi de biliyor." diye bağırdı. Koltuktan kurşun gibi fırlayan Emre bilgisayarın önüne geldi. Mert ise şaka ile karışık ciddi tavırla masanın altına saklandı.

"Nereden anladın lan?" Eğilerek arkadaşı ile göz göze geldi.

"Kameradan direkt gözlerime baktı. İki saniyelik bakış bana sonumu gösterdi abi."

"Çık lan ordan. Biz bu işe kalkıştığımızda başımıza nelerin geleceğini biliyorduk zaten."

Mert masanın altından çıkarak ciddileşti. Az önceki şakacı yanından eser yoktu. Emre'nin yanına Elhan da gelmişti. Şimdi üçü de birbirine bakıyordu. Birkaç saniyelik bakışmanın ardından üç adam kahkaha ata-

rak birbirlerine sarıldılar. İmkansızı başarmışlardı. Sarhan Şahzade'nin ve kızının hayatına bir kadın sokmayı başarmışlardı. Kendileri ile ne kadar gurur duysalar azdı. Ayrıldıklarında hâlâ gülüyorlardı. Elhan şehadet parmağını arkadaşına doğru salladı.

"Ulan Emre sen varya sen. Çok büyük çakalsın."

Emre ukala bir tavırla gömleğinin yakalarını düzeltti. Mavileri tarif edilemez bir mutlulukla parlıyordu. Bu hayatta çok şeyini borçlu olduğu insana; arkasından iş çevirme pahasına bile olsa bir mutluluk vermişti.

Birkaç ay önce ıssız bir fabrika binasında karşılaştığı kızın kim olduğunu kulağına sessizce fısıldayan Serdar bilmeden paha biçilemez bir hediye vermişti. O anlattıkça kız gözlerinde değerli bir mücevhere dönüşüyordu. Şimdi Gölge için yanlışlıkla kaçırdıkları kız karşısındaydı ve tecavüze uğramak üzereyken o orospu çocuğunun elinden kaçmayı başarmıştı. Ve aynı kız kaderin cilvesinin esiri olarak tam da onun olduğu odaya girmişti can havliyle. Kız konuşurken aklında şekillenen planı o geceden başlayarak işleme koymuş diğerlerini de bu işe sokmuştu. Elhan önce itiraz etse de ağabeyinin mutluluğu için sonunda razı olmuştu.

Şimdi ise başarmıştı. Çok mutlu bir ailenin oluşmasını sağlamıştı.

***

Bir insan kendi doğum gününü unutur mu? Ben unutmuştum. Suçlu ise yüzünü boynuma gömerek kesik nefesler alan adamdı. Ama bunun bir önemi yoktu artık. Göğsüme öpücük kondurarak yanağını köprücük kemiğime sürttü. Kıkırdadım. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Yeşilleri berraktı.

"Ne oldu?" diye sorunca tekrar kıkırdadım. Yanaklarını avuçlayarak gözlerinin ta içine baktım. Karanlık ormanda yeşil yaprakların arasından süzülen güneş ışınları kalbimi ısıtıyordu. Kendimi toparlayarak sorusunu yanıtladım.

"Sakalın tenimi gıdıklıyor"

"Hoşuna mı gitti?"

"Hı hı."

Kafamı sallayarak avuç içlerime batan tüylerin tadını çıkardım. Yanaklarını göğüslerime sürterek kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine bakarak bedenini bedenimden yavaşça çekmeye başladı. Yüzümü buruşturdum.

"Canın mı yandı?" diye sorunca kafamı iki yana salladım. Beni yanlış anlamıştı. Acıdan değil o içimden çıktıktan sonra oluşan boşluğa üzülmüştüm. Yataktan kalkarak karışmış saçlarına geçirdi parmaklarını. Etrafa göz attıktan sonra bana döndü. Ben o sırada örtüyü üzerime çekerek kalkmak için hareketlenmiştim. Elini havaya kaldırarak beni durdurdu.

"Kalkma. Bir az daha yat."

"Banyo yapmam lazım Han."

"Bu gece olmaz. Sabah yaparsın."

Bir şey arar gibi etrafa bakındı tekrar.

"Neden şimdi yapamam?" diye sordum üzerimdeki örtüyü sıkarak. Yüzüme bakmadan cevap verdi.

"Çünkü yaralısın Kelebek." Yerde duran pantolonunu iç çamaşırı giymeden bacaklarından geçirdi. Düğmesini iliklereyek kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan önce arkasına dönerek bana baktı. Yüzünden belli belirsiz bir tebessüm geçti. Belki de ben öyle hayal ettim. Emin değildim. Bakışlarımı tavana sabitleyerek az önce yaşadıklarımı düşündüm. Artık bir kadındım. Hayatım bambaşka yola sapmıştı. Sonunda ne yaşayacağımı bilemediğim bir yolculuğa çıkmıştım. Elimi kasıklarıma götürdüm. Ağrı sızı yoktu. Oysa okuduğum kitaplarda böyle değildi. Gerçek hayat başkaydı. Ya da birlikte olduğum adam canımı yakmamıştı. Bilemiyordum. Kapı açıldığında düşüncelerimden sıyrıldım. Kafamı ona çevirdiğimde elinde çantam, gecelik ve iç çamaşırı vardı. Yatağa bıraktı.

"Ben banyoya giriyorum. Sen bunları giyin ve beni bekle." dedikten sonra pantolonunu çıkardı. Karşımda çırılçıplak kaldığında utanmadan bedenini süzdüm. Kendime şaşıyordum ama elimde değildi. Ona bakmak istiyordum. Heykeltraşın elinden çıkmış gibi kusursuz olan vücudu ağzımı sulandırmıştı. Yutkundum. Ben ne ara bu kadar edepsiz

olmuştum? Onu istiyordum. Kadınlığım ne istediğini gösterircesine kasılıyordu. Bıraktığı boşluğu tekrar doldurmasını istiyordu.

"Üç gün." deyince şaşkın şaşkın yüzüne baktım. Yatmaktan sıkılmıştım. Oturur pozisyona geçmiştim onu izlerken.

"Üç gün mü?"

"Üç gün beklemeliyiz. Yaran iyileşsin. O günden sonra sabahlara kadar defalarca ismimi sayıklatacağım sana."

"Tamam." dedim el mahkum. Çünkü kadınlık hakkında bir bilgim yoktu. Onun tecrübelerine ihtiyacım vardı. Sarhan banyoya girdi. Ben ise ayağa kalkarak çıplak halde aynanın önüne geçtim. Bedenime baktım bir süre. Dıştan bir değişiklik yoktu, eski bendim. Herkesin anlam yüklediği o ince zar yokken de aynı hissetmiştim. Hani artık yok diye beni yerde kanlar içinde bırakarak gittikleri o zar. Namus gibi ağır kavramı yükledikleri o ince zar artık bende yoktu. Şimdi ben namussuz muydum?

Elbette HAYIR!

Namus bacak arasında değil insanın zihnindeydi. Zihnin ne kadar kirliyse o kadar namussuzdun.

Ama bu gece içimde daha önce hissetmediğim bir güç açığa çıkmıştı sanki. Tutku. Sarhan içimdeki kadını serbest bırakmıştı. Özgürdüm artık.

Kendimi izlemeyi kesip çantamı aldım. İçinden ped alarak iç çamaşırıma yapıştırdım ve bacaklarımdan geçirerek yukarı çektim. Şimdi kendimi daha rahat hissediyordum. Geceliğimi giyip yatağa doğru gittim ve dağılmış yatağı izledim bir süre. Az önce orada olanlar zihnimde canlanınca ellerimi al al olmuş yanaklarıma götürdüm. Beyaz çarşafın ortasında hafif pembemsi leke sırıtıyordu bana. Kafamı çevirerek banyo kapısına baktım. İçeriden hâlâ su sesi geliyordu. Çıkmasına daha vardı. Hızla yatağa yaklaşarak çarşafı söktüm. Yastık kılıflarını da hallettikten sonra katlayarak bir kenara koydum. Dolapları karıştırarak nihayet çarşaf takımlarının olduğu rafları buldum. Çarşaf renkleri ikiye bölünüyordu. Siyah ve beyaz. Siyah renk takım seçerek yatağa serdim. İnce pikeyi de sererek altına girdim. Bir iki dakika sonra banyo kapısı açıldı. Yatakta doğrularak sırtımı yatak başına yasladım. Belinde havlu ile çıktı. Elindeki küçük baş havlusu ile saçlarını kuruluyordu.

"Ağrın var mı?"

"Hayır." dedim kısaca. Kafasını salladı. Küçük havluyu kenara bırakarak giyinme odasına girdi. Geri döndüğünde altına siyah renk pijama altı giyinmişti. Ay yıldızlı yüzüğünün bulunduğu elini saçlarına geçirdi. Nefesimi tuttum. Bu adam benim imam nikahlı da olsa kocamdı. Benimdi yani. Kalbim gururla çırpındı. Yataktan çıkıp kucağına atlamak ve *'Sen benimsin.'* diye bağırmak istedim bir anda. O isteği geçirmek için tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Acı saniyeler içinde beynime sinyal gönderince beynim acıya odaklanarak o saçma isteği itekleyerek aklımdan çıkardı. Yatağın sağ tarafına geçerek pikeyi kaldırdı. Altına girdi benim gibi sırtını yasladı yatak başına ve kafasını bana çevirdi. Bir bana bir de aramızdaki mesafeye baktı. Aramızda iki çocuğun sığabileceği kadar mesafe vardı.

"Yanıma gel." dedi kolunu yana yatırarak. Lafını ikiletmeden yanına gittim. Kolunu belime atarak başımı göğsüne yaslamamı sağladı. Kalbim ilk kez uçmayı öğrenen serçe yavrusu kadar titrek ve heyecanlıydı. Belime koyduğu eli yavaş yavaş dövmemin olduğu yere kaydı ve orada durarak hafifçe okşamaya başladı. Bedenimdeki kan akışı normalden hızlı seyretmeye başlamıştı yine.

"Dövmeleri seviyor musun?" diye sordum. Ellerimi nereye koyacağımı bilemeden kucağımda birleştirmiştim.

"Seviyorum." dediğinde aklıma gelen ilk soruyu sordum.

"Senin de dövmen var mı?"

"Var."

"Nerede? "

Neresinde dövmesi vardı ki? Şu an her yanı açıktaydı ve ben dövme filan görmüyordum.

"Biraz önce heyecandan görmedin sanırım." dediğinde anlamsızca baktım yüzüne. Bir şey demeden pikeyi kenara itti ve pijamanın lastiğine geçirdi parmağını. Aşağı indirdi yavaş yavaş. Bilerek yapıyordu anlamıştım. Beni heyecanlandırıyordu. Nitekim başarıyordu da. Aşağı inen lastiğin bana sunduğu şey; yani dövme dilimi damağımı kurutmuştu.

Bir akrep...

O akrep bu gece bir kelebeği zehirlemişti. O kelebek bu gece akrebe her şeyini vermişti.

Zorlukla yutkundum. Elimi uzatarak gözlerine baktım. Gözlerini kapatıp açarak iznimi vermişti. Karıncalanan parmak uçlarımı muhteşem dövmeye dokundurdum. İç geçirerek hafifçe okşadım orayı. Kafamı kaldırarak yüzüne baktım. Kafasını geri atmış dişlerini sıkmıştı. Aniden elini elimin üzerine koydu.

"Yapma." dedi derinden gelen hırıltılı sesle.

"Neden?" Gerçekten merak etmiştim.

"İçine girmemek için zaten kendimi zor tutuyorum. İşi daha da zorlaştırma Kelebek."

"Seni durduran mı var?" Yine o sürtük tarafından ele geçirilmiştim. Mantıklı tarafım sinirle alnına vururken Kırmızılı Sürtük sevinçten dans ediyordu. Bu bir nevi onun başarısıydı. Dilimi ısırdım. Soruma cevap alamadan kendimi onun altında bulmuştum. Bacak arama baskı yapan erkekliği inlememi sağlamıştı. Bacaklarımı beline dolayarak yeşillerine sabitledim kahvelerimi.

"Kaşınma!" dedi. Omuz silktim. Onu deli etmek hoşuma gitmişti. Kendimi yukarı kaldırarak bacak aramı zorlayan şişkinliğe sürtündüm. Sinirle bir hamle yapacağı sırada odayı telefonun melodi sesi doldurdu. Üstümden kalkarak komodinin üzerinde duran telefonunu aldı. Ekrana baktığında kaşlarını çattı. Önemli bir telefondu galiba. Yeşil ikonu kaydırarak telefonu kulağına götürdü.

"Dinliyorum." Hattın diğer ucundaki ses bir süre konuştuktan sonra "Operasyon ne kadar sürer?" Soruyu sorarken bana bakmıştı. "Bana bağlı yani. Anladım. İyi geceler." diyerek kapattı telefonu.

Komodinin üzerine koyarak yatağa geçti ve ellerini başının altına koyarak tavana bakmaya başladı. Bense ne yapacağımı bilemez bir şekilde yatağın ucunda oturuyordum. Tavanla birkaç dakika bakıştıktan sonra bana çevirdi kafasını. Önce kaşlarını çattı sonra bir şey hatırlamış gibi gözlerini kısarak yatakta doğruldu. Az önce telefonunu koyduğu komodinin çekmecesini açarak siyah kadife kutu çıkardı. Kutuyu ellerinin arasında tutarak derin bir nefes aldı. Bir şeyleri hatırlamış gibi gözlerini kapattı. Ve yüzüne dalga dalga vuran kederi kalbim ezilerek izledim. Onun üzgün olmasını istemiyordum. Buz gibi olması üzgün

olmasından iyiydi. Dizlerimin üzerinde yanına gittim ve bacaklarının arasına girdim. Ellerimi kutuyu tutan ellerinin üzerine koydum. Yeşillerini kapatan göz kapaklarını kaldırarak bana baktı. Onun yanında olduğumu bilmesini istiyordum. Elini sıkarak hafifçe gülümsedim. Elini elimin altından çekerek enseme koydu ve beni kendine çekerek dudaklarıma kapandı.

Islak, derin ve ihtiyaç dolu öpüşmeydi bu.

Bedenimi ona doğru ittirerek kucağına çıktım. Kutuyu yanına yatağa bırakarak belimi kavradı ve kendine bastırdı. Altımda hissettiğim sertlik ihtiyaçla inlememi sağlamıştı. Ağzımdaki etli alt dudağını ısırarak saçlarını çekiştirdim. Geri çekilerek gözlerimin içine baktı ve ısırdığım alt dudağını yaladı. Odada yankılanan nefes sesleri içimi gıdıklıyordu.

Yaladığı dudağına bakarak şişkinliğinin üzerinde belimi kıvırdım. Dişlerini sıktı. Bu hoşuma gitmişti. Tekrar yapmak istediğimde belimi kavradı. Beni kendine çekerek karın kaslarının üzerine oturttu. Bu hoşuma gitmemişti. Suratımı astım. Memnun bir ifade ile sırıttı bana. O sırada bakışları geceliğin dekoltesinden görünen göğüslerime kaydı. Belimdeki ellerini yukarı çıkartarak geceliğin yakasını aşağı çekti. Göğüslerim gözünün önündeydi artık. Sağ mememi kavrayarak öne çıkardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerime birkaç saniye baktıktan sonra eğilerek mememin ucuna nefesini üfledi. Sıcak nefesi meme ucumu şişirerek dikleşmesini sağlamıştı. Omuzlarına tutundum. Dudakları ucu kavradığında odada çınlayan inleme koyverdim.

"Ah!"

Meme ucumu sertçe emmeye başladığında omzundaki elimi ensesine koyarak kendime bastırdım. Ağzını mememden çekerek dilini etrafında döndürmeye başladı. Tüylerim diken diken olmuştu. Çığlık atarak tırnaklarımı ensesine geçirdim. Sağ mememi emerken sol mememin ucunu parmaklarının arasında sıkıyordu. Acı ile karışık zevk çılgına çevirmişti beni. Onun için yanan kadınlığımı aşağı kayarak erkekliğine sürtmeye başladım. Zorlandığı için şakaklarındaki atar damar şişmişti. Bilinçsizce kendimi kaldırarak tekrar oturduğumda küfür savurarak dişlerini meme ucuma geçirdi. Çevik bir hamleyle beni altına aldığında ağzını mememden çekerek alnını ikisinin arasına koydu. Buraya ka-

dardı. Alev almamıza az kala yine durmuştu. İkimiz de derin nefesler alarak sakinleşmeyi bekliyorduk. Sarhan üzerimden kalkarak yanıma yattığında kafamı ona çevirdim. Dağılmış görünüyordu. Saçları birbirine girmişti ama hâlâ asi ve seksiydi. Bana bakmadan yanımda duran kutuyu aldı ve kapağını açtı. Ve o göz kamaştırıcı muhteşem yüzük çıktı ortaya. Antika olduğu her halinden belliydi. Kalın altın içine kan kırmızı renk yakut taşını hapsetmişti. Bana mı verecekti onu? Alamazdım ki? Ben böyle bir hediyeyi hak etmiyordum.

"Ben bu hediyeyi-"

"Annemden bana kalan tek eşya bu yüzük." deyince susmuştum. Yüzüğe öyle bir hasretle bakıyordu ki. İçim cız etmişti. Yüzüğe bakmayı keserek elimi kavradı ve parmağıma taktı. Az önce sönük yakut şimdi pırıl pırıl olmuştu. Gülümsedim.

"Doğum günün kutlu olsun." Sözleriyle bakışlarımı yüzükten kopartıp ona baktım. Dayanamayarak boynuna sarıldım. Omzunu öperek

"Çok teşekkür ederim Han. Bu çok kıymetli bir hediye." dedim.

Sırtımı sıvazladı. Geri çekilerek yüzüne baktım. Aklıma gelen soruyu pat diye sordum.

"Annen neden öldü?"

"İntihar etti." dediğinde ellerimi ağzıma kapattım.

"Neden? Onu senden kopartacak kadar güçlü sebebi neydi?" Terslememesinden faydalanarak onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum.

"Tecavüz!" dedi yüzünü acı ile buruşturarak. "Annemi kirlettiler. Dayanamadı. Bana rağmen kıydı canına. Gitme dedim. Yalvardım ama gitti." Sesi öfke ve keder barındırıyordu.

Anlamıştım artık. Neden imam nikahı diye ısrar ettiğini anlamıştım. Kadınları kirletmek ve günaha sokmamak için yapıyordu bunu. Din ile alakası yoktu. Yani Sarhan dindar biri değildi. Hayatındaki kadınları annesini ondan koparan günaha; zinaya bulaştırmak istemiyordu.

Dolu dolu gözlerle ona doğru dönerek sarılmak için yeltendim. Benden önce davranarak beni kendine çekti ve sarıldı. Boynumu öperek yanına yatırdı. Sırtımı göğsüne yaslayarak belime sarıldı.

"Tatlı rüyalar ufaklık."

"Tatlı rüyalar asker."

Gülümsedim. Bana ufaklık demesi başta sinirime dokunsa da şimdi hoşuma gitmişti. Garip bir ilk gece geçirmiştim. Ben böyle hayal etmemiştim, sabahlara kadar sevişeceğimizi düşünmüştüm. Yaşadıklarımdan şikayetçi miydim? Tabii ki hayır. Yüzük olan elimi kaldırarak baktım. Karanlıkta göremesem de orada olduğunu biliyordum. Mutlulukla iç geçirdim. Yüzümde aptal tebessüm ile gözlerimi geceye kapattım.

***

Sabah gözlerimi telefonumun sinir bozucu melodisiyle açtım. Belime sarılan kollar ve bacaklarımı hapseden uzun bacaklara bakarak gülümsedim. Ama onlardan kurtulmalıydım. Çünkü çalan telefona bakmam lazımdı. Zorla da olsa koynundan çıkarak yataktan indim. Yere bıraktığım çantamı alarak açtım. Telefonumu bularak kapanmasına bir saniye kala yetiştim. Ekrana baktığımda Duygu'nun aradığını gördüm. Hızla cevaplayarak ahizeyi kulağıma götürdüm.

"Duygu'm?"

"Ömür biz geliyoruz"

"Siz?"

"Lalin ile ben işte. Çık babasının odasından. Onu çok özlemiş. Eve girer girmez koşacağı ilk oda orası." Kafamı salladım. Beni görmediğini biliyordum ama yine refleks olarak yapmıştım. "Tamam. Ne kadar zamanım var?" diye sordum telaşla.

"Bir buçuk saat." Duyduklarımla hemen telefonu kapattım. Arkama dönerek uyuyan Sarhan'a baktım. Saat daha sabahın altı buçuğuydu. Hızla ayağa kalkarak odaya baktım. Giysilerimi topladım önce. Ayakkabılarımı da alacakken duyduğum ses olduğum yerde hareketsiz kalmamı sağlamıştı.

"Nereye?" Gülümseyerek ona döndüm.

"Lalin geliyor Han. Beni burada görmemesi lazım." Bana cevap vermeden pikeyi üstünden attı. Yataktan çıkarak bana doğru yürüdü, şimdi yüz yüze duruyorduk. Elimdeki elbiseyi sıktım. Adam buram buram ben kokuyordu. Boynuna sarılmamak için zor tutuyordum kendi-

mi. Uyku mahmuru bakışlarını yüzümde dolaştırdıktan sonra eğilerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Bedenim ısınırken öpüşüne karşılık verdim. Kısa süre sonra geri çekildiğimizde

"Günaydın." Mavi kelebekler kalbimi okşayarak içimi gıdıklıyordu.

"Günaydın." dedim gülümseyerek.

"Bir daha sakın beni uyandırmadan gitme yanımdan."

"Tamam."

Dışarı çıktığımda elimdekileri göğsüme bastırarak aptalca sırıttım. Bugün yeni yaşımın ve yeni hayatımın ilk günüydü. Aklıma Lalin gelince hızla odama indim. Elimdekileri kirli sepetine atarak suyu ayarladım. Geceliği çıkartıp kenara attım. Külotumu çıkaracağım sırada banyo kapısı açıldı. Panikle arkama döndüm. Gördüğüm kişi ile rahat nefes aldım. Sarhan yavaş adımlarla bana doğru yürüyüp külotumu indirdi. Bacaklarımdan kaydırarak çıkardı. Heyecanla yaptıklarını izliyordum. Bacaklarımı okşayarak kalçalarıma geldi. Sıkarak karnıma öpücük kondurdu. Saçlarına geçirdim parmaklarımı. Yaptığı şeyin bir anlamı vardı. Ama ben çözememiştim.

"Han!" dedim titrek sesle. Bakışlarını kaldırarak yüzüme baktı. Ayağa kalktı. Pijama altını çıkardı.

"Seni yıkayacağım Kelebek."

"Ama?"

"Ben senin kocanım Ömür. Yaptığımız şey yanlış değil."

"İmam nikahlı kocamsın." Resmen direniyordum. Beni sahiplenmesi hoşuma gitmişti ve bu duruma alışmak istemiyordum. Gözlerini devirdi. Sanki çok saçma bir şey söylemiştim.

"O konuyu ben geri döndüğümde konuşacağız." Konu kapanmıştı. Gizemli konuşması dikkatimi çekse de ondan şu an laf alamayacağımı biliyordum. O yüzden beni yıkamasına izin verdim. Beni küçük bebekmişim gibi yumuşak hareketle yıkadı.

Okşayarak, öperek...

Banyodan sonra beni odada yalnız bırakarak odasına çıktı. Kızının gelmesine az zaman kalmıştı. Saçlarımı kurutarak tepeden dağınık topuz yaptım. Üzerime gri renk spor bir tulum giydim. Ayaklarıma da

beyaz renk spor ayakkabı geçirdim. Parfümümü de sıktıktan sonra hazırdım. Kapıdan çıktığımda yukarıdan Çilek kızın sevinç çığlıkları geliyordu. Baba kız çok eğleniyorlardı anlaşılan. Oraya doğru bakarak gülümsedim. Yürüyerek merdivenlere geldim. Aşağıdan sesler geliyordu. Sanırım Avukat Hanım bir şeyler yapıyordu. Acele etmeden indim aşağıya. Mutfaktaydı ve kahvaltı hazırlıyordu. Peynirleri tabağa diziyordu. Arkadan yaklaşarak beline sarıldım. Önce korkudan çığlık attı ama sonra ben olduğumu görünce kollarımın arasında dönerek bana sarıldı. Sıkıca sardım en iyi arkadaşımı. Geri çekildiğinde yanaklarımı öptü. Bir dedektif edasıyla yüzümü inceledi.

"Nasılsın?"

"İyiyim."

"Gecen nasıl geçti gelin hanım?" diye sorunca kıkırdadım.

"Rüya gibi..." dedim hülyalı ses tonuyla.

"Demek rüya gibi."

"Hı hı."

Cevabımdan sonra bana sıkıca sarıldı. Geri çekildiğinde merdivenlerden inen baba kızın seslerini duyduk. Konu hemen kapanmıştı. Ben de ona yardım ettim ve hemen kahvaltı sofrası hazırladık. Mutfağa girdiklerinde Lalin babasına hararetle bir şeyler anlatıyordu. Elimdeki çatalları düşürmemek için masaya koydum. Ona nasıl davranacağım hakkında bir fikrim yoktu. Heyecandan titriyordum. Duygu aramızdakileri biliyordu ama ya başkaları? Ya onların da yanında açık verirsem? Sarhan, Lalin'i dinlerken bana bakıyordu. Tedirginliğimi yüzümden okumuş olacak ki kaşlarını çattı.

"Günaydın Bordo." diyen Duygu'ya çevirdi kafasını.

"Günaydın Kızıl." Ardından bana baktı tekrar.

Elim ayağım dolaşarak titrek bir günaydın dedim ben de. O da karşılık verdi sakin sesle. Ardından Lalin ile hasret giderdik bir süre. Yeni gelin hallerim ikisini de güldürmüştü. Sofraya geçtiğimizde kahvaltımızı yaptık. Lalin babası ile salona geçerken biz masayı topluyorduk. Kapı çalınca ben bakarım diyerek Lalin koştu kapıya. Kapı açılırken yıkadığım ellerimi kuruluyordum.

Lalin'in "Aşkım amcam." çığlığını duydum. Havluyu yerine asarken Duygu'ya baktım endişeyle. Elhan gelmişti. Utançla kızaran yüzümü ellerimi yelpaze yaparak serinletmeye çalıştım. Derin nefes alarak yüzleşmeye hazırlandım. Mutfaktan çıkarak koridora doğru yürüdüm. Az ileride durarak Elhan ile Lalin'in öpüşüp koklaşmasını izledim. Sarhan da omuzunu salon kapısının pervazına yaslayarak kollarını göğsünde toplamıştı. Ona baktığımı hissederek bakışlarını kardeşinden çekerek bana baktı. Baştan aşağı baktı hem de. Sanki kaç gündür görmemişti. Yeşillerindeki ateşi buradan bile görebiliyordum. Tenimi yakıyordu bakışları. Kafamı hızla başka yöne çevirerek midemi hareketlendiren bakışlarından kurtuldum. Elhan, Lalin'i yere bıraktıktan sonra kimseye bakmadan hızla ona doğru koştum ve boynuna sarıldım. Elhan yaptığıma önce şaşırsa da hızla toparlanarak belime sarıldı. Saçlarımı bir ağabey gibi öptü. Ona karşı mahcuptum. Günah işlemiştim. Masum niyetli birine verdiğim karşılık buydu. Her ne kadar ağabeyiyle birlikteyken kendimi tamamlanmış ve rahat hissetsem de yalnız kaldığımda vicdanım çöküyordu gırtlağıma. Ağlamamak için zor tutuyordum kendimi. Geri çekildiğimde yarım yamalak gülümseyerek

"Hoş geldin." dedim.

İçten gülümsemesini yüzüne yayarak "Hoş bulduk güzelim." diye karşılık verdi bana. Mutluydu. Çok sevindim mutlu olmasına.

"Sen beni mi özledin bakayım?"

Kafamı salladım. Özlemiştim tabii. O benim arkadaşımdı.

'O senin ağabeyi ile yattığın kocan...' Mantığım yine yılan ağzını açarak zihnimi zehre boyadı. Gayri ihtiyari olarak arkama baktım. Karşılaştığım boşluk beni üzmüştü. Gitmişti.

"Abi anladık karını çok özledin ama izin ver biz de bir sarılalım Karamelime."

Arkadan Mert'in sesini duyduğumda gülümsedim. Az önce olanları unuttturmuştu bana. Elhan'dan ayrılarak ona doğru gittim. Sarıldık.

"İyi ki doğdun Karamelim." dedi yanaklarımı öperek. Elhan eve girdi. Galiba ağabeyinin arkasından gitmişti. Düşünmemeye çalıştım.

"Teşekkür ederim abi. İyi ki varsınız." derken sesim ağlamaklı çıkmıştı. Yanağımı okşadı.

"Biz teşekkür ederiz asıl. Hayatımızı renklendirdiğin için."

"Abim nerede?"

Etrafa bakınarak Emre'yi aradım. Neden gelmemişti ki?

"Ameliyatı var Karamelim. Çıkınca gelecek." deyince rahatlamıştım.

Arkadan öksürük sesi duydum. Mert'in omzunun üzerinden baktım arkaya. Kapıda çok güzel bir kız vardı. Sesini duyar duymaz Mert onu hatırlamış olacak ki hızla benden uzaklaşarak arkasına döndü. Elinden tutarak eve soktu ve bize doğru getirdi. Bize dedim çünkü Duygu ve Lalin de gelmişlerdi yanımıza. Merakla kıza bakıyorlardı.

"Merhaba ben Gülcan." dedi elini bana uzatarak. Elini sıktım. Ardından Mert'e şöyle bir bakış atarak "Mert'in arkadaşıyım." dediğinde Mert araya girdi.

"Aramızda olanlardan sonra hâlâ arkadaş mıyız Gülcan?"

Sorusu Gülcanı hem utandırmış hem sinirlendirmişti. Yanakları al al olmuştu.

"Bunu yalnızken konuşuruz Mert."

Mert muzip ifadesini takınarak Gülcan'ın omzuna düşmüş siyah saçlarını geri attı.

"Olur bebeğim. Yalnız kaldığımızda konuşmaktan çok başka işle meşgul oluyoruz. Dikkatini çekerim." Gülcan sahte gülümseme ile baktı ona. Ama utançtan öldüğünü titremesinden ve kızarmasından anlamıştım. Mert'in omzuna vurdum.

"Gitsene sen erkeklerin yanına."

Mert mesajı alarak reverans yaptı

"Hanımlar."

Gittikten sonra arkasından güldük hepimiz. Gülcan'ı sevmiştim. Mert'e deli gibi aşıktı. Bunu görmemek için kör olmanız lazımdı. Gülcan, Duygu ile tokalaştı. Lalin'i ise kucağına alarak yanaklarından öptü. Lalin de Gülcan'ı sevmişti. Hemen kaynaşmışlardı. Hep birlikte salona geçtik. Erkekler bahçedelerdi. Bir şeyler konuşuyorlardı. Camdan onları izliyordum. Sarhan yediği yeşil elma ile resmen sevişiyordu. Ağzım sulanmıştı.

***

Elhan ağabeyini evde bulamayınca bahçeye çıktı. Onun bahçe koltuklarının birinde oturduğunu gördü. Elinde iştahla yediği elma vardı. Gülümseyerek yanına oturdu.

"Hayırdır abi?"

"Ne hayırı?"

Elindeki elmayı çenesi ile işaret etti Elhan.

"Ekşi elma yiyorsun. Mutlusun." Sarhan omuz silkti.

"En son ekşi elma yediğinde Lalin doğmuştu. Şimdi seni bu kadar mutlu eden şey ne?"

Sarhan cevap vermedi. Zaten Elhan'ın da cevaba ihtiyacı yoktu. Biliyordu...

"Sana ne oldu? Durgunsun bugün." dedi kardeşine bakarak. Elhan kafasını avuçlarının arasına aldı. Sarhan ters bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Neyin var aslanım?" diye sordu Sarhan elini kardeşinin omzuna koyarak. Elhan avuçlarının arasındaki kafasını kaldırıp yer yüzünde en çok güvendiği kişiye dikti kahvelerini. Ardından acı bir gülümseme dağıldı düşünceli yüzüne.

"Aşık oldum abi." Yüzündeki acı gülümsemeden sesine de pay ederek.

"Kime?"

"Her zaman arkadaş kalacağıma söz verdiğim kişiye." derin nefes alarak Sarhan Şahzade'yi bir ömür susturacak kişinin ismini çıkardı dudaklarının arasına. "Ömür'e."

Söylediği ismin ardından ağabeyinin tepkisini bekledi. Sarhan biraz düşünür gibi yaparak kardeşine baktı. Ardından ağzını açarak Elhan'ı korku ile titretecek kelimeleri döktü ortaya.

"Ne haltlar karıştırdığınızı biliyorum Elhan. O yüzden kime aşık olduğunu dökül aslanım." Elini kardeşinin omzuna koymuştu ve olanca gücü ile sıkıyordu. Elhan omzunun çatlayacağını düşündü. Acıyla dişlerini sıktı.

"Büşra." Sarhan kaşlarını kaldırdı. Elhan neden öyle yaptığını anlamıştı. Kafasını yanlara salladı.

"Senin Büşra değil abi. Otellerin birinde çalışıyor. Orada tanıştım. Kafamu tepsi ile vurdu." Sesinden bile anlamak mümkündü adamın nasıl aşka düştüğünü.

"Ne konuşuyorsunuz bakalım?" diye soran Mert'e baktılar ikisi de. Sarhan azrail kadar sakin ve keskin ses tonu ile

"Benden aldığın o gizli imzayı sana acıta acıta sokacağım Mert."

Ve Mert Ulusoy kağıttan bile bembeyaz olmuştu.

***

"Ne zaman döneceksin?" diye sordum bakışlarımı elime sabitlerken. Gitmesini istemiyordum. Bakışlarımdaki özlemi görmesini de istemiyordum. Onu özlediğimi kabul etmem zaman almıştı ama kabul edince içim çok rahatlamıştı. Üzerini giyiniyordu. Aşağıda misafirlerin olmasına rağmen onun odasına gelmiştim. Önüme gelerek çenemi kavradı. Başımı yukarı kaldırdı.

"Ben vatan için bu kapıdan çıktığımda bana bir daha asla ne zaman döneceksin deme Kelebek... çünkü bilmiyorum." Göz pınarlarımda biriken yaşlar benden izinsiz yanaklarımı kucaklamışlardı. Yanaklarımı parmak uçları ile kurulayıp can evimi talan edecek o kelimeleri çıkardı öpmeye doyamadığım dudaklarından. "Belki bir gün benim yerime tabutum gelir bu kapıya." deyince kafamı şiddetle iki yana sallayıp beline sarıldım. Dudağımdan kaçan hıçkırık içimdeki acının boyutunu gösteriyordu. Ölmesini istemiyordum. Düşüncesi bile kalbimin göğsümü acıyla dövmesine yeterliydi.

"Sakın ağlama!" Kesin tavrı ağlama isteğimi bastırmıştı. Geri çekilerek gözlerine baktım. O bir askerdi. Ben de ona layık bir kadın olmalıydım. Asla üzüldüğümü belli etmemeliydim.

"Geleceksin. O kapıdan sağ salim içeriye gireceksin Han."

"Geleceğim."

Alnımı öptü. Beline daha sıkı sarıldım. Lanet olsun gitmesini istemiyordum.

"Bırak artık Kelebek. Geç kalıyorum." dediğinde derin nefes alarak kollarımı gevşettim. Sonra geri çekilerek onu serbest bıraktım. Acil

havaya ihtiyacım vardı. Onu arkamda bırakarak balkona çıktım. Korkuluklara tutunarak ormanın temiz havasını içime çekmeye başladım. Ciğerlerim aldığım temiz havaya sevinçle sarılmıştı.

"Aşağı inmen lazım. Yokluğun dikkat çekmiştir"

Ona bakmadan kafamı salladım. Biraz daha temiz hava aldıktan sonra arkama döndüm. Elleri ceplerinde bana bakıyordu. Simsiyah giymişti. Üzerinde renk barındıran tek yer yeşil gözleriydi. Cam gibi berrak yeşil gözleri. Nefesimi ciğerlerime tıkayan yeşil gözleri.

Ufak adımlarla yürüyerek önünde durdum. Birkaç saniye bakışlarımız birbirine geçti. Yeşil ile kahverengi birbirine karışarak güzel bir ahenk oluşturmuştu. Gözlerine bakarken yüzüme içten bir tebessüm çizdim.

"Görüşürüz Han." dedim ümit barındıran tok bir sesle. Yanımdan geçerken

"Görüşürüz Kelebek." dedi.

Görüş alanından çıkar çıkmaz keder koşarak kalbimi sıkmaya başladı. Yüzüm sıkılan kalbimin gölgesiyle kaplanmıştı. Kapıyı açıp aşağı indiğimde ağlamamak için bin bir sebep uyduruyordum kendi kendime. Merdivenlerin sonuna beş basamak kala Emre ağabeyimin sesini duydum. Gülümseyerek hızla basamakları indim. Ses gelen yöne doğru koşarak Mert ile hararetli konuşma yapan Emre'nin sırtına sarıldım. Konuşmayı bitirerek beni önüne çekti ve sıkıca sarıldı.

"Kardeşlerin en güzeli de geldi." dedi yanaklarımı öperken. Güldüm.

"Ben senin tek kardeşinim abi." dedim kendinden emin bir sesle. Sanırım azıcık kıskanmıştım. Kafasını salladı.

"İyi ki doğdun tek kardeşim."

"Teşekkür ederim abi."

Cebinden çıkardığı siyah kutuya baktım. Bana uzattığında, heyecanla aldım. Kutuyu açarken sabırsızdım. Paketi parçalayıp nihayet hediyeye ulaşabilmiştim. Karşıma anne ve bebek figürlü altın bir kolye çıktı. Bebeğine sevgiyle sarılan bir anne figürü. Gözlerim dolarken kolyeyi avucumda sıkarak göğsüme bastırdım. Birkaç saniyelik sarılmada dumanla kaplı beynim Sarhan'ın çocuğunu doğurmak gibi olmayacak

hayaller kurmuştu. Kendi kendimi tekmelemek istiyordum. Biz sadece birbirimizi istediğimiz için birlikteydik o kadar. Kendime gelerek kolye için teşekkür ettim ağabeyime.

"Gidiyor musun abi?" diye soran Berivan'ın sesi ile hızla Emre'den ayrıldım. Arkama döndüğümde Emre'ye gözünü oyacakmış bakan bir Sarhan vardı karşımda.

Bakışlarını suçlu bir çocuk gibi gülümseyen Emre'den çekmeden kardeşine cevap verdi.

"Gidiyorum kardeşim."

Berivan koşarak ağabeyine sarıldı. Sarhan saçlarını okşayarak ona bakan herkese hafif baş selamı verip kardeşini bıraktı.

"Baba." diyerek önünde duran kızına indirdi bakışlarını. Eğildi kızını kucakladı ve kalktı. Lalin hızla babasının boynuna sarıldı. Sarhan kızının sırtını sıvazladı.

"Söyle küçüğüm." Lalin babasının yanaklarını öptü.

"Döndüğünde Ömür abla sen, ben balıkları izlemeye gidelim mi?" Gülümsedim. Dolaylı yoldan babasının gelip gelmeyeceğini öğrenmek istiyordu minik şeytan.

"Gideriz kızım." dedi ve kızı yere bıraktı. Sanırım o da benim gibi uzun vedalardan hoşlanmıyordu.

"Araç hazır abi." diyen Koray'a kafasını sallayarak arkasına bakmadan kapıya doğru yürüdü. Kapıyı onun için açmak isteyen Koray çalınan zil sesiyle duraksadı ama hemen kendini toplayarak kapıyı açtı.

Karşısında Demirhan Bey ve Selma abla vardı. Selma abla kapının önünde dizilmiş olan bize bakarak gülümsedi.

"Merhaba çocuklar." Sonra bakışları karşısında duran Sarhan'a kaydı. Derin nefes alarak ona yaklaştı. Önünde durdu. Dolan gözlerini yüzünün her karesinde dolaştırdı. Sanki bir daha görmeyecekti onu. Aklına kazımak istiyordu. Dişlerimi sıktım.

"Gidiyor musun oğlum?" Sesi titrek çıkmıştı. Sarhan buz duvarlarını etrafına örmüştü yine. Saygılı ama duygusuzdu.

"Gidiyorum Selma-" dediğinde Selma abla beklenti ile nefesini tuttu. "Anne!" dediğinde dizlerinin bağı çözülmüş gibi düşecekken Sarhan belini tutarak yere kapaklanmasına engel oldu. Selma abla doğrularak

yüzüne baktı. Dolan gözlerini kırparak yaşların akmasına izin verdi. Yıllardır duymak için uğraştığı kelimeyi duymuştu nihayet. Doğrularak boynuna öyle sıkı sarıldı ki içim acıdı. Elimi kalbime götürdüm.

"Annem nihayet istediğini elde etti." diyen Elhan sevgiyle izliyordu ikiliyi. Tıpkı koridordaki herkes gibi.

"Anne mi dedin sen bana?" diye sordu Selma abla emin olmak için. Yüzünü avuçlamış ağlamasına rağmen mutlu gülümseme ile bakıyordu oğlu gibi sevdiği adama. Sarhan elini kadının yanaklarına götürdü. Yaşları silerek alnını öptü. Aceleyle;

"Gitmem lazım anne. Geç kalıyorum." dedi. Selma abla toparlanarak adamı bıraktı. Yanaklarını silerek dikleşti. Asker oğluna layık bir anne gibi duruşunu düzeltti.

"Hoşça kal oğlum."

"Hoşça kalın." dönerek hepimize hitaben dediği kelimelere hepimiz bir ağızdan

"Hoşça kal." demiştik.

Sarhan gittikten sonra Elhan annesine yaklaştı. Kollarını açarak kadını sıkıca sarmaladı.

"Hadi yine iyisin anne. Kaptın asker oğlundan anne kelimesini."

"Artık ölsem de gam yemem."

Elhan kaşlarını çattı.

"Yok öğle yağma anne. Ölmek ne demek? Daha kurbanlarını kestirip fakir fukaraya dağıtman lazım."

Selma abla yeni aklına geldiği için panikle kocasına döndü.

"Demirhan ara Mehti efendiyi kessin o yüz tane koçu." dediğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Demirhan Bey kafasını sallayarak telefonunu çıkardı. Mutfağa geçerek konuşmaya başladı.

Selma abla mutlu bir şekilde herkese sarılarak hal hatır sordu. Onlar konuşarak içeri girerken benim dikkatimi kapı önünde durarak ellerini göğe açmış bir şeyler mırıldanan Lalin çekmişti. Yavaş adımlarla yanına gittim. Kısık sesle mırıldandığı duayı bitirmesini bekledim. Bitirdikten sonra besmele çekti. Arkasına döndüğünde beni görünce gülümsedi.

"Babam sağ salim geri dönsün diye aşkım amcamın öğrettiği duayı okuyordum abla." diye açıklama yaptı. Kalbimden taşıp gözlerime vu-

ran sevgi ile sarmaladım onu. Babasına bu kadar sevgi beslemesi mutlu etmişti beni. Elini tutarak salona doğru yürüdüm.

***

Akşam herkes gittikten sonra odama girdim. Elhan'ın aşağıda olmasından faydalanarak üzerimi değiştim çabucak. Bu gece evde olacaktı. Yarından itibaren hizmetliler de işe başlayacaktı zaten. Tatil bitmişti. Okumaya yeni başladığım kitabı da alarak okuma köşeme gittim. Koltuğa oturarak okuma lambamı açtım. Kaldığım yerden ayracı alarak okumaya devam ettim. Okuduğum sayfayı çevirirken duyduğum ses beni kitabın büyülü dünyasından çıkarmıştı.

"Abla." diyen Lalin'e baktım sevgiyle. Kitabı sehpaya bırakarak kollarımı açtım. Koşarak kucağıma çıktı.

"Ne oldu Çileğim?" diye sorunca mavileri hüzün ve özlemle dalgalandı. Bakışlarını kulağı ile oynadığı Bonbon'a indirdi. Babasını özlediğini söyleyeceğini beklerken ters köşeye yatırmıştı beni. Özlediğini söylemek yerine hissettirmeyi seçmişti.

"Saçlarımı örsene." Kalbim sıkıştı. Kucağımda bana arkasını dönmesini sağladım. Sarı saçlarını parmaklarımı geçirerek taradıktan sonra örmeye başladım.

"Babana neden aşkım diyorsun sen?" diyerek merak ettiğim soruyu sormuştum.

"Çünkü ona aşığım abla." Göğsünü havayla doldurup dışarı vermişti bunu söylerken. Sanki Sarhan Şahzade'yi sevmek dünyanın en gurur verici şeyiydi.

"Aşkın ne olduğunu biliyor musun sen?" diye sordum tekrar sarı saçlarını örmeye devam ederken. Yüzünü göremesem de gülümseyerek kafasını salladı. Sonra yüzünü bana döndü.

"Aşkım babamı gördüğümde..." o küçük yemelik işaret parmağını göğsüne doğrulttu. Elimde olmadan gülümsedim. "... içim gidiyor abla. Nefes alamıyorum mutluluktan." Sesi salt sevgi kokuyordu. Şaşkınlıkla açılan gözlerimi kırptığımda yanaklarımı ıslatan göz yaşlarım derin nefes almamı sağlamıştı. "Hem onun gibi adam sevilmez mi abla?" Beni

ahiret sorusu gibi zor bir soru ile baş başa bırakmıştı küçük çokbilmiş. Gözlerimin içine bakıyordu. Cevap beklediğini biliyordum.

"Sevilir tabii küçüğüm. En çok onun gibi adamlar sevilir..." dediğimde gülümsedi. Ama gülümseme dudakları ile sınırlı kalmıştı. Gözlerine ulaşamamıştı bile.

"Benimle uyusana babam gelene kadar. Hatta onun odasında uyuyalım." Teklif harikaydı. Asla reddedemeyeceğim türdendi.

"Geldiğinde kızmasın?"

"Bana kızmaz ki o."

"Ya bana kızarsa?"

"Sana da kızmaz abla."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni seviyorsun. Babam beni seven kimseye kızmaz."

Güldüm ve birlikte gittik babasının odasına. Kapıyı açar açmaz burnuma dolan kokusu yetim kalmış zavallı ciğerlerimi köz köz etmişti. Kokusunu derin nefeslerle içime çektim. Yatağa doğru yürüyerek örtüyü kaldırdım. Önce Lalin'i çıkardım. Ardından kendim yattım yatağa. Pikeyi de üstümüze örttüm. Lalin bana sarıldı hemen, başını göğsüme koyarak belime sarıldı ve anında uyudu. Saçlarını okşadım. Bir süre sonra uyku siyah kanatlarını gözlerime örterken aklımda en son bu yatağın üzerinde yaşadıklarım vardı.

Sabah uyandığımda saçlarımla oynayan Çilek kız ile göz göze geldim. Gülümsedi.

"Günaydın abla."

"Günaydın Çileğim"

"Abla beni bugün anaokuluna sen götürür müsün?" Masmavi okyanusu andıran gözlerini köpek yavrusu bakışları ayarına getirerek beklemeye başladı. Bir az düşünür gibi yaparak

"Götürürüm tabii." dediğimde rahat bir nefes aldı.

"Uyandınız mı uykucular?" Kapı arkasından duyduğumuz ses gülümsememize sebep olmuştu.

"Aşkım amcam." dedi Lalin sevgi dolu sesiyle. Elhan kapıyı açarak aralıktan

"Gelebilir miyim Ömür?" diye sordu. Yatakta oturur pozisyona geçtim. Üstüme başıma şöyle bir göz gezdirdim. İyiydim.

"Tabii ki canım."

Elhan içeri girerek yatağa yanaştı ve oturdu. Lalin pikenin altından çıkarak onun kucağına çıktı ve yanaklarını öptü. Elhan yiğenini öpücüklere boğarken Lalin kahkahalarla gülüyordu. Lalin çok şanslı bir çocuktu.

"Ömür ablam beni anaokuluna götürecek." diyince Elhan bana baktı sevimli yüz ifadesi ile. Gülümsedim. Lalin ile vakit geçirmeyi seviyordum.

"Ablan haftaya kendisi okula başlayacak miniğim."

28. BÖLÜM

Dişlerimi fırçaladıktan sonra elimi yüzümü yıkadım. Aynada kendime baktığımda oradan bana bakan Ömür'ün gözleri özlem ile yanıyordu. Tam on iki gündür okula gitmeme rağmen hava kararıp, odamda kendimle baş başa kaldığımda içime çöreklenen özlem canımı yakmaya başlamıştı. Onu hiç olmazsa birkaç saatlik de olsa unutmak için kendimi sürekli işe vermiştim. Alışveriş, Lalin ile oyunlar, Elhan ile dışarıda yenen yemekler. Gün içinde hiç olmazsa birkaç saat de olsa onu unuttuğumda sevinçle yatağa giriyordum. Ve sanki unutmanın cezası olarak rüyamda onu görüyordum. Öyle tutkulu öyle ateşli sevişme yaşıyorduk ki uyandığımda terden sırılsıklam oluyordum.

Kafamı iki yana sallayarak saçlarımı ördüm. Banyodan çıkarak yatağa doğru yürüdüm, ışığı kapattıktan sonra yatağıma yattım. Üzerimi örterek bakışlarımı tavana sabitledim.

Ey uyku neredesin?

Gel de bul beni. Kapatayım gözlerimi artık. Unutayım o orman yeşillerini. Kalbimi okşayan sesini. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Birkaç dakika sonra uyku süzüle süzüle beni sardığında gülümseyerek kendimi kollarına bırakacağım sırada çalan telefonum küfür etme isteği uyandırmıştı bende.

Gözlerimi açarak ofladım. Bu saatte beni güzelim uykunun tatlı kollarından alıkoyan kimdi? Gece lambasını yakarak telefonu aldım komodinin üstünden.

Bilinmeyen numara.

Harika...

Şimdi ben bilinmeyen bir numara tarafından mı rahatsız edilmiştim? Telefonu sıktım. Açacağım yoksa bile sırf iki çift laf edebilmek için açacaktım. Sinirli bir nefes koyvererek cevapladım çağrıyı.

"Alo!"

"Kelebek." Sesini duyunca seslice yutkundum. Sinirim balon gibi sönerken yerini bambaşka duygulara bırakmıştı. Kalbim dört nala koşarken sakinleşmeye çalışıyordum. Elimi kalbimin üzerine koydum.

"Han?" diye sordum tereddütle.

"Benim." Sesi tok ve pürüzsüzdü. Özlem tenimi yakarken titredim, Hem yanıyor hem de soğuktan tir tir titriyordum.

'Seni özledim!' dememek için dilimin ucunu ısırdım. Onun yerine "Nasılsın?" diye sordum. Neden aramıştı ki beni? Bunca zamandan sonra şimdi mi gelmiştim aklına?

Sana aşıkmış gibi davranmayı kes aptal...

Bilinçaltım gözlerini kısarak gözlüğünün ardından bana bakıyordu. Haklıydı. Biz sadece zevk için birlikteydik, ya da o öyleydi bilemiyordum. Benim için durum farklı olabilirdi. Ama henüz bunu kabul edecek cesareti barındırmıyordu bünyem.

"Yatağımda güzel bir kadın uyuyor ama benim canım seni çekiyor Kelebek. Şu an içinde olmak için neler vermezdim."

Sözleri sinir uçlarımı tahriş ederken derin bir nefes aldım.

Sakin ol Ömür!

Denedim ama olamadım ve yaptım yapacağımı. Sonunu düşünmeden.

"Git o kadının içine gir o zaman."

Sonra telefonu yüzüne kapattım. Ben Sarhan Şahzade'nin yüzüne telefonu kapattım. Telefonu tekrar kulağıma götürdüm belki kapatmamışımdır diye. Yaptığım şeyi beynim nihayet idrak ettiğinde elimi hayretle ağzıma kapadım. Telefonun zil sesini duyunca heyecanla yatağın üstünden aldım. Derin nefes alarak açtım.

"Sen benim yüzüme telefon mu kapatın Kelebek?" Sesi fırtınaya zemin hazırlayan deniz kadar sakindi. Biraz korkmuştum. Ama bunu belli etmeyecektim tabi.

"Evet!" deyip başımı dikleştirdim. Sanki beni görüyormuş gibi, Mantıklı tarafım gözlerini devirerek alnına vurdu.

"İki gün sonra dönüyorum. Eve varmam gece saat üçü bulur. Çalışma odamda beni bekle." Fırtına iki gün sonra bu evde kopacaktı. Yutkundum.

"Ne-" lafımı telefonun kapanma sesi kesmişti. Misilleme yapmıştı bana. Telefonu hırsla yatağa fırlattım. Oturduğum yerde tepinerek dişlerimi sıktım. Giyinme odasında Elhan uyuyordu. Çığlık atarak onu uyandırmanın bana bir faydası yoktu. Neden böyle yaptığımı sorsa anlatamayacaktım ona.

***

Yatakta sırt üstü yatarak gözlerimi kapatmıştım. Odada tek ses duvardaki saatin tik taklarıydı. Üstümdeki yorganı boğazıma kadar çektim. Cama vuran araba ışığı fırtınanın artık burada olduğunu gösteriyordu. Yorganı üzerimden atarak oturur pozisyona geldim. Saçlarımı geri atarak ayaklarımı yataktan salladım. Oraya gitmesem de olurdu ama içimdeki onu görmek isteyen Ömür itekleyerek oraya doğru sürüklüyordu beni. Ayaklarım döşeme ile buluştuğunda ürperdim. Döşeme soğuk değildi, aksine sıcaktı hatta tüm ev böyleydi. Sarhan Şahzade'nin özel isteği doğrultusunda yapmışlardı bunu. Malum adam evde çıplak ayak gezmeyi seviyordu. Yavaş adımlarla odanın kapısını açtım ve çıktım. Merdivenleri kullanarak yukarı onun çalışma odasına çıktım. Kapıyı açtığımda beni karşılayan yoğun amber kokusuydu. Buradaydı. Oda karanlıktı ama orada olduğunu biliyordum. Zavallı ciğerim içine çektiği koku ile delirerek beni havasız bıraktı. İçine çektiği kokuyu dışarı atmamakta diretiyordu. Kapıyı ardımdan kapattım. Odaya göz gezdirirken onu gördüm. Koltukta oturuyordu. Bunu karanlığı tüm heybetiyle delen silüetinden anlıyordum.

"Işığı aç!" Sesini duyan bedenim ihtiyaçla titredi. Onu özlemiştim. Dediğini yaparak elimi elektrik anahtarının üzerine koydum. Kapının tam yanında duruyordu. Dokununca elektrik odayı sardı. Karanlığa alışmış gözlerimi kırpıştırarak ışığı kabul ettim. Bakışlarım heyecanla onu aradı ve buldu. Üzerinde açık mavi gömlek ve siyah kumaş pan-

tolon vardı. Saçları biraz uzamıştı. Ve kesinlikle harikaydı. Teni daha da bronzlaşmıştı. En sevdiğim çikolata gibiydi. Yüzünü saran sakalı da azıcık uzamıştı. Hafif çatık kaşlarının altındaki yeşil orman yanıyor, karanlığı delip geçiyordu. Bana avına bakan vahşi aslan gibi bakıyordu. Bakışlarımı ondan kopartarak ayaklarına indirdim. Çıplak ve erkeksi ayakları dudaklarımı ısırmamı sağlamıştı. Ben bir adamda en çok ellere ve ayaklara dikkat ederdim. Sanırım bu bir takıntıydı.

"Otur!"

Sesini duyunca kafamı kaldırdım. Dizine vuruyordu, ne yani kucağına mı oturmamı istiyordu? Afalladım.

"Davetiye mi bekliyorsun kadın?" Sesine sızan küçük öfke tohumu dallanıp budaklanmadan bedenimi harekete geçirdim. Önüne geldiğimde beynimin içindeki sinsi yılan kuyruğunun üstünde durarak çatallı dilini çıkardı. Fısıldadığı kelimeler zihnimi dumanlandırırken dediklerini yaptım. Çünkü hoşuma gitmişti. Duruşumu dikleştirerek emin adımlarla yürüdüm ve kucağına oturmak yerine tam karşısındaki koltuğa oturdum. Bacak bacak üstüne attım. Zaten mini olan gecelik şortum şimdi yok olmuştu. Yeşilleri anında bacaklarıma kaymıştı. Adama bacak şov yapıyordum resmen.

Kırmızılı Sürtük durumuma kıkırdadı.

Bacaklarımı kısa bir an için okşayan bakışları hızla gözlerime çıktı. Tek kaşını kaldırmıştı. Yaptığıma şaşırmış olmalıydı. Şaşkınlığını birkaç saniye sonra buz gibi bir duvarın arkasına sakladı. Kollarını göğsünde toplayarak kahvelerimi yeşilleri ile taciz etmeye başladı.

"Telefonu yüzüme kapattın." dediğinde omuz silktim. Gözlerini kıstı, yeşil hareleri siyah halka ile çevrelendi anında.

"Başka kadınla uyuduğunu söylediğinde ne yapmamı bekliyordun?" diye sorduğumda göğsündeki kollarını çözerek öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Yüzü bana biraz daha yakındı. Bakışlarında alay kol geziyordu. Diyeceklerini merak ettim.

"Sana seni özlediğimi söylüyordum aptal Kelebek." Kelimeleri duyunca damarlarımda sakince akan kan aniden sıçrayarak beynimdeki sinir uçlarına dokundu. Hızla ayağa kalktım. Öfke kanlı perdesini gözlerimin önüne çekmişti çoktan.

Beni özlemişmiş. Hah!

"O kadını becerdikten sonra mı, yoksa içindeyken mi özledin beni?"

"Ömür!" diye uyardı beni keskin ve sert bir tonda. Ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. Önüne gelerek şehadet parmağımı göğsüne vurdum.

"Ben senin emir erin değilim asker. Bana her istediğini yaptıramazsın!" Öfke ile söylediklerim onda sadece kaş kaldıracak kadar etki yaratmıştı. Parmağımı kavradı. Ilık teni ışık hızı ile beynime ulaşarak sinir uçlarımı etkisiz hale getirmişti.

"Bak sen." dedi yüzünü yüzüme yaklaştırarak. Gözlerimi kırpıştırdım. Tatlı nefesi yüzümün kıyılarını dolaşırken düşünmek ve düzgün karar vermek çok ama çok zordu.

Hele bir de kokusu bu kadar yakınken...

"Bırak." Sesim can çekişir gibi çıkmıştı. O ise bırakmak yerine belimi kavrayarak beni kendine bastırdı. Tuttuğu elimle beraber diğer elimi de göğsüne koydum. Teni ılıktı. Kalbimi okşamıştı dokusu. Onu öpmek için delirsem de kafamı meşgul eden sorularıma cevap almadan olmazdı.

"Ne istiyorsun Kelebek?"

"O kadın kimdi?" Aklımın yerinde olduğu küçücük kısmıyla sorumu sordum. Büyük kısmı onun etkisi altındaydı.

"Bir operasyon için karım olan iş arkadaşımdı. Görev gereği aynı odada ama ayrı yerlerde uyuduk." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yalan söylemediğini biliyordum. Çünkü Sarhan Şahzade'nin söyledi gitti bir karakteri vardı. Yalana baş vurmaz sizi öldüreceğini bilse de gerçeği söylerdi. "Rahatladın mı?"

"Onu öptün mü? Görev için yani." dediğimde hafif tebessüm ederek kulağıma eğildi. Kalbimi titreterek sevinç taklaları attıracak kelimleri çıkardı dudaklarından.

"Ben senden başka kimseyi öpmedim Kelebek." dedikten sonra kulağımın altına bedenimi eritecek öpücüğü kondurdu. Gülümsedim. İçim kıpır kıpır olmuştu. Dudakları benimdi. Bir anda gelen cesaretle yüzünü avuçlayarak dudaklarını öpmeye başladım. Öpüşüme karşılık verirken geceliğin altını iç çamaşırı ile birlikte çıkarttı. Parmağını onun için ıslanmış kadınlığıma değdirdiğinde saçlarına yapışarak onu biraz daha kendime çektim. O ise bu yaptığıma boğazından gelen hırıltıyla

cevap verdi. Eli geceliğin ince askılarına giderken ben gömleğinin düğmelerini açıyordum. İki haftadır gördüğüm o ıslak rüyalar ve içimdeki delice istek aceleci olmama neden oluyordu.

"Yatağa kadar dayanmamız lazım." Bunu en çok kendine söyler gibiydi. Ona zorlukla gülümsedim. Öpüşleri başımı döndürüyordu.

"Deneyelim."

Sarhan yatağa kadar zor dayandı. Yatak odasına girer girmez sırtımı duvara yaslayarak öpmeye başladı. Tutkuyla karşılık veriyordum. Dilini ağzımın içine iterek beni zevkle inletirken uzun parmakları kadınlık katmanlarımı ayırıyor ıslaklıkla birlikte kayıyordu. İnleyerek kadınlığımı ona doğru ittim.

"Çok ıslaksın. Bu hoşuma gidiyor."

Dudaklarını dudaklarımdan kopartarak demişti tutkuya bulanmış erkesi sesiyle.

"Han lütfen!" İnledim ihtiyaçla. İki parmağını sertçe klitorisime bastırdı.

"Ne istiyorsun?" dedi pislik. Ne istediğimi gayet iyi biliyordu oysa ki. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"İçimi doldurmana ihtiyacım var. Lütfen!"

Kafasını iki yana salladı. Yüzüm düştü anında.

"Bu sefer acele etmek yok. Olması gerektiği gibi olacak her şey." dediğinde gözlerimin parladığına emindim. Bedenimi yere bırakarak biraz geriledi ve bana alan tanıdı. Üzerindekileri el çabukluğu ile çıkartırken;

"Yatağa geç bebeğim." dedi.

Emrine uyarak yavaşça karşıdaki yatağa doğru ilerledim. Yatağa çıkmadan önce hafif sendeledim. Sarhan tabii ki bunu fark etmişti. Sırıttığında ona kaşlarımı çattım. Gözlerimi gözlerimden ayırmadan geceliğimin üstünü çıkardım. Çıplak bedenimi süzerek alt dudağını dişledi. İnlememek için üstün çaba sarfettim. Bacaklarım aralıktı ve ıslaklığım bacak içlerime bulaşarak ışığın altında parlıyordu. Nihayet o da çıplak kalmıştı. Bakışlarım arsızca bedenini süzerken kalın ve uzun aletinin üzerinde fazla oyalanmıştı. Ona baktıkça kendime dokunma isteği ciğerlerimi havasız bırakıyordu.

"Memelerini avuçla." Sesini duyunca kendimi topladım. Dediğini yaparak memelerimi avuçladım. Kafamı kaldırarak yüzüne baktım. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek dudağını ağzında yuvarladı. "Sık onları." Sıktım. Bu sefer bakışlarım aletine kaydı. Belirgince seğirmiş, ucundan beyaz sıvı damlamıştı. İstemsizce inledim. Kadınlığım istekle kasılmıştı ve mümkünmüş gibi daha ıslanmıştım. Sıvım onun sıvılarına karışmak istiyordu.

"O yuvarlak günah meyveleri ağzımı sulandırıyor Kelebek. Dilimi ucunda dolaştırmak istiyorum." derken erkekliğini kavradı ve sıktı. Dayanmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. "Yatağa yat." dediğini yaptım. Sırt üstü yatağa yattım. Üzerime çıktı ve dudaklarıma sert ama tutkulu öpücük kondurdu. Çeneme ısırık bırakarak aşağı memelerime doğru indi. Dilini dikleşmiş göğüs ucumda hissettiğimde inleyerek belimi kıvırdım. Elimin altındaki çarşafı parmak boğumlarım beyazlayana kadar sıktım. O güzel ağzı sağ mememi emerken can havliyle parmaklarımı saçlarına geçirdim. Onu göğsümden hem çekiyor hem bastırıyordum. Yaşadığım şeyin yoğunluğundan neredeyse ağlayacaktım. Kadınlığımın kıyısında gezinen erkekliği beni daha da çıldırtıyordu. Sürekli belimi ona doğru kıvırıyor, içime almak için savaşıyordum. Sarhan bu hareketimi cezalandırmak için dişlerini göğüs ucuma geçirdi. İnledim. Acı ve zevk muhteşem ikiliydi. Bunu öğrenmiştim bu gece.

Kafasını yarım saattir emdiği, ısırdığı memelerimden kaldırdı. Erkekliğini kavrayarak kadınlığımın katmanlarında dolaştırdı. Fazlasıyla hazır ve ıslaktı.

"Dar kadınlığın nabız gibi atıyor." deyip dişlerini sıktı. Ben kendimden geçmiş bir şekilde inleyerek omuzlarına geçirdim tırnaklarımı.

"Seni istiyor." dedim zorlukla nefes alarak.

"Onu düzmemi mi istiyor?"

Kafamı hızla aşağı yukarı salladım.

"Ev-" Kelimeyi tamamlayamadan erkekliğinin başını içime itti. Derin nefes aldım. Onu almaya hazırdım. Yavaş yavaş ilerleyerek beni tamamen doldurdu. Hırıltılı nefes vererek bir süre bekledi. Bacaklarımı beline doladım. Dudaklarımı öperek yavaşça hareket etmeye başladı. Bir anda dolup bir anda boşalıyordum. Bu harikaydı. Zevkle inleyerek alt dudağını emdim. Hareketleri hızlandıkça gözlerim yanıyor içinde

havai fişekler patlıyordu. Sarhan'ın içimdeki darbeleri sert, doyurucu ve yakıcıydı. Kasıklarımda yoğunlaşan his dışarı çıkmak için savaş veriyordu. Kendimi çiçek kaplı çimenlerin üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Birazdan büyük bir şelalenin yanına varacaktım. Sarhan titremelerimden gelecek olan şeyi anlayarak elini aramıza soktu ve şişmiş klitorisimi baskılayarak okşamaya başladı. Kafamı yastığa bastırarak belimi büktüm.

"Tatlı sıvını elime akıt Kelebek." dedi dişlerinin arasından. Onun da gelmesine az kalmıştı. Fakat benim önce gelmemi istiyordu. Boynuna sarıldım. Tüm hayatımı eline verircesine çığlık atarak orgazm olmaya başladım. Duyularım oraya yoğunlaşmış başka hiçbir işe yaramıyorlardı. Titremem son bulduğunda Sarhan son hamlelerini yapıp içimde seğirerek boşalmaya başladı. Sıcak menisi duvarlarımı yalayarak rahmime ulaşıyordu.

"Sikeyim... Bu çok iyi hissettiyor."

Kasılmaları dinene kadar kendimi ona bastırdım. Rahatlayıp içimden çıktığında erkeliği hâlâ sertti. Pelteye dönüşmüş bedenimi ondan saklamadan gözlerimi ona diktim. Ne yapacağını merak ediyordum. Eğilerek yerdeki pantolonu aldı ve bacaklarından geçirdi. Sonra cebinden sigara paketi ve çakmak çıkardı. Paketten bir dal sigara alarak dudaklarının arasına götürdü. Dirseklerimin üzerinde doğrularak onu izlemeyi sürdürdüm. Sigarayı dudaklarının arasına hapsetti. Saçlarını karıştırarak çıplak ayaklarla balkona doğru yürüdü. Yanımda sigara içmeyecekti. Gülümsedim. Bedenimdeki tatlı sızılara aldırmadan yerdeki gömleğini aldım. Giydikten sonra ardından gittim. Balkona çıkmadan yana kaydırdığı sürgülü kapısına yaslandım. İçtiği sigara ile sevişiyordu adam. Duman dudaklarının arasından nazlı sevgili gibi süzülerek havaya karışıyordu. Kollarımı göğsümde topladım.

"Gitmem lazım." Kelimeler istemeyerek çıkmıştı ağzımdan. Yanında kalmak istiyordum. Tüm sabahları kollarında karşılamak istiyordum. Sarhan sigarası bitene kadar tek kelime etmedi. Beklerken sırt kaslarını izledim. Çok gerginlerdi.

"Elhan evde mi?"

"Evet." Ciğerim zorlanıyordu. Bolca oksijen çektim içime. Onunla kocam hakkında konuşmayı sevmemiştim. Tutku dolu dakikalar duman olmuş yerini gerçeklere bırakmıştı.

"Duşunu al ve git fark etmesin yokluğunu." dedi ardından fısıltı ile bir şeyler daha söyledi ama duyamadım. *'Zaten birkaç gün sonra temelli bu odada; kollarımda uyuyacaksın.'*

***

Sabah aşağı indiğimde Elhan ile Lalin'in Mert'le uğraşarak eğlendiğini gördüm. Gülümseyerek yanlarına giderken Mert'in Lalin'e dediklerini duydum.

"Hadi dayına sana yaptığı pankek için teşekkür et."

Lalin düşündü bir iki dakika sonra arkasına döndü. Önce bana sonra benim arkama baktı. O an fark ettim arkamda durduğunu. Kalbim ritim bozukluğu yaşarken Lalin en büyük aşkına bakarak gülümsedi.

"Babamın Ömür ablayı öptüğü gibi mi öpeyim seni dayısı?"

Mert bize bakarak piç bir sırıtış geçirdi yüzüne. Ben tedirgin bir nefes alırken arkamdaki adam gayet umursamazdı.

"Nasıl öptü baban Ömür ablanı miniğim?" diye sorduğunda Lalin amcasının kucağından dayısına doğru uzandı. Yüzünü avuçlayarak kendine çekti. Ben öne atılarak olacakları engellemek istedim ama çelik gibi parmaklar koluma dolanınca olduğum yerde kaldım. Bilinçaltım utançla kendini saklarken Kırmızılı Sürtük gayet rahattı. Lalin dayısının yanağını öptüğünde tuttuğum nefesimi dışarı üfledim.

"Babam ablamı yumurtalı patates yaptığı için öpmüştü." dedi sevimli suratını bana çevirerek. Mavi gözleri sonsuz sevgi ile dalgalanıyordu.

"Buraya gel küçüğüm." dedi elini uzatarak. Elhan kızı bırakırken ağabeyine baktı kederli gözlerle.

"Abi." dedi kederini sesine akıtarak. Sarhan oralı bile olmadan bana hitaben;

"Bugün küçüğümü sen götür anaokuluna Kelebek." dedi. Herkesin içinde bana Kelebek dedi. Bana öyle seslenmesine mi şaşırayım yoksa kardeşine olan tavrına mı bilemedim.

Kardeşini resmen yok saymıştı. Kahvelerim şaşkınlıkla irileşirken kafamı hızla Elhan'a çevirdim. Gözleri dolmuştu. Mert üzgün gözlerle elini omzuna koydu.

"Gidelim abi." dedi. Elhan kafasını salladı. Ayağa kalkarken ağabeyine bir kere daha baktı. Dudaklarını birbirine bastırarak ayağa kalktı. Bana doğru gelerek ensemi kavradı ve kendine çekerek alnımı öptü. Sarhan'ın yanından geçerken duraksadı. Kafasını kaldırdı ve yüzüne baktı. Sarhan sanki buzdan heykele dönüşmüştü. Tek mimik bile oynamadı yüzünde. Elhan'lar gittikten sonra Sarhan'a döndüm.

"Neden kardeşine öyle davrandın?"

Kızını öperken umursamaz bir tavırla "Öyle gerekiyordu." dedi. Kaşlarımı çattım.

"Sebebi ne?"

"Yakında öğreneceksin."

Şaşırmıştım. Neler oluyordu? Yakında öğreneceğim şey neydi? Düşünceler tırnaklarını beynimin duvarlarına geçirerek zihnimi kanatırken kalbim sıkışmıştı. İçimi anında çok kötü bir his kaplamıştı. Kanımı sömürüyor, düşünmemi engelliyordu. Aklımdan çıkarmak için dikkatimi Lalin'e verdim. Kahvaltı yaptıktan sonra Sarhan şirkete gitmişti. Ben de Lalin'i anaokuluna götürecek ardından kendi okuluma gidecektim Çilek kızımın ısrarı ile yine anne-kız gibi giyinmiştik. Evlendiğimden beri kız gibi giyiniyordum. Arada aynaya bakarken kendimi tanımasam da buna alışıyordum. Arabayı anaokulunun önünde durdurdum. Evet bir arabam vardı. Canım ağabeyim almıştı bana düğün hediyesi olarak. Arabaları seviyordum. Sürmeyi öğrenmiş ehliyetimi de almıştım. Şimdi rahat rahat kullanıyordum. Kapıyı açarak arka koltuğa doğru gittim ve kapısını açtım. Lalin gülümseyerek bana bakıyordu. Bende gülümsedim. Çilek kızım ona uzattığım elimi tutarak bir prenses edasıyla indi arabadan. Elini bırakmadım ve birlikte okula girdik. Bizi öğretmeni karşıladı. Gülümseyerek önce Lalin'in saçlarını okşadı.

"Günaydın prenses." dedi hoş sesiyle. Çok naif ve güzel bir kadındı. Uzun siyah saçları, cam mavisi gözleri ve düzgün fiziği vardı.

"Günaydın öğretmenim." dedi Lalin şakıyarak. Bana dönerek elimi aşağı çekti. Eğildim. Yanağımı öptü.

"Lalin'in nesi oluyorsunuz siz?" diye sorunca Lalin benden önce atladı.

"Annem öğretmenim." Kafamı çevirerek yüzüne baktım. Bakışlarını benden kaçırdı. Bir suçlu gibi. Aşık olduğu bir babası vardı ama anneye de ihtiyacı vardı. Onu kırmadım. Anneye muhtaç bir çocuğu asla kıramazdım. Gülümseyerek bana uzanan eli sıktım.

"Ben Nalan. Kızınızın öğretmeniyim."

"Ben Ömür."

Nalan Hanım Lalin'in saçlarını okşayarak sınıfa gönderdi. Lalin çantasının askısını omzuna takarak bana döndü ve öpücük attı. Karşılık verdim.

"Annesi olmanızı çok istiyor. Babasıyla mı evlisiniz?" diye soran kadına döndüm. Anlamıştı. Yüzüme ilgiyle bakıyordu. Mavi gözleri anlayışlıydı.

"Hayır değilim."

Kafasını salladı.

"Babasıyla sizi çiziyor hep."

Aklıma o gün çizdiği resim gelince gülümsedim. Babasıyla beni el ele çizmişti. Dişi sinekten bile kıskandığı adamı bana yakıştırmıştı. Bana emanet etmek istiyordu. Ne yazık ki bu mümkün değildi.

"Onu sevin Ömür Hanım. O çok özel bir çocuk."

Seviyordum zaten. Kendim doğurmamıştım ama doğursaydım da bu kadar severdim. Öğretmenle vedalaştıktan sonra okuldan çıktım. Arabama doğru yürüdüm otomatik kilidini açtıktan sonra kapısını açmaya yeltendim.

"Demek yeni oyuncağı sensin." Duyduğum sesin sahibini bulmak için etrafa bakındım. Ben kimin oyuncağıydım?

"Müge?" Şaşırmıştım. Beni mi takip etmişti? Kendi arabasına yaslanmış bana bakıyordu. Derin bir nefes aldım. Sırtını arabadan kopartarak bana doğru yürüdü. Önümde durup, baştan aşağı süzdü beni. Gözlerime baktığında gülümsedi. Mutlu bir gülümseme değildi bu. Gülümsemesi acı kokuyordu.

"Kalbi olmayan bir adama kendini mi verdin?" Kaşlarımı çattım.

"Senin derdin ne?" Sesim sinirli çıkmıştı.

"Senide mi öpmeden beceriyor? Bir fahişe gibi." Kalbindeki kırıklar sesini çiziyor pürüzlü çıkmasına neden oluyordu. Beni öpüyor diyerek canını yakmak istemedim.

"Aranızdaki her neyse bitmiş Müge. Kabul et." Kaşlarını çattı. Sesinde bu sefer öfke vardı.

"Hevesi geçince seni de bir paçavra gibi ayağının ucu ile kenara itecek. Anne olmama bile izin vermedi. Tek istediğim onun çocuğunu doğurmaktı. Ama o hep korundu." dediğinde aldığım nefes boğazıma takıldı. Benimleyken korunmamıştı. Hızla hafızamı yokladım. Regl olmama üç gün vardı. Kalbim korku ile çarptı ya hamile kalırsam? Tedirginliğimi anlamasın diye kendimi hemen toparladım.

"Bunları bana neden söylüyorsun?" Umursamaz olmuştum. Tam istediğim gibi. Bana bir adım daha yaklaştı. Gözlerimin içine baktı.

"Sen de benim gibi ona aşıksın." İrkildim.

"Değilim. Şimdi saçmalaman bittiyse gidiyorum ben." Onu iterek arabamın kapısını açıp bindim. Derin bir nefes aldım ve gaza basarak ordan uzaklaştım. Dikiz aynasından arkaya baktığımda, bıraktığım şekilde arkamdan bakıyordu.

Eve geldiğimde aklımda hâlâ Müge'nin söyledikleri vardı. Sarhan'ın bir kalbi olmadığını söylemişti. İçim acımıştı. Sol elimi direksiyondan kopartarak kalbimin üzerine koydum. Küskünler gibi sakince atıyordu.

"Sakın! Sakın ona bir şey hissedeyim deme Ömür!" Sesim oldukça sertti. Kafamı iki yana salladım. Elimi kalbimden çekerek direksiyona vurdum. Neye öfkelendiğimi bile bilmiyordum ama çok öfkeliydim. Arabayı sağa çektim. Önümü dahi göremeyecek kadar kafam karışıktı. Direksiyonu sıktım. İçimi acıtan öfkeyi dışarı püskürtmek için ses tellerimi koparacak kadar güçlü bir şekilde bağırdım.

***

Eve geldiğimde kapıyı bana Berivan açtı, çığlık atarak bana sarıldı. Sarılmasına karşılık verdim. Bağırarak içimi dökebilmiştim. O yüzden gülümseyerek beni sıkmasına izin verdim. Onun neşeli cıvıl cıvıl halini seviyordum. İnsana pozatif enerji veriyordu.

"Hoşgeldin abla."

"Hoşbulduk gamzeli güzelim."

Eve girdiğimizde Saliha abla beni görünce kaşlarını çattı.

"Ne oldu abla?"

"Üzerinde incecik bir şeyle dışarı çıkmışsın. Hasta olacaksın." Tatlı sitemi gülümsetmişti beni.

"Olmam merak etme." Cevabım onu tatmin etmemişti. Mutfağa giderken kafasını iki yana sallamıştı.

Tüm gün Berivan'la çok keyifli vakit geçirmiştim. Hele Çilek kızım gelince gün çok daha eğlenceli olmuştu.

Vakit akşam yemeği zamanı olunca sofrayı hazırlayan Saliha ablaya yardım ediyordum.

"İyi akşamlar hanımlar." Saliha abla Elhan'a bakarak gülümsedi.

"İyi akşamlar oğlum. Sofra şimdi hazır olur." dediğinde Elhan kafasını salladı. Bana sarılıp saçlarımı öptükten sonra;

"Ben bir duş alıp geliyorum." dedi.

Yukarı çıktıktan sonra aşağı gelen çığlık seslerine gülümsemiştim. Berivan'ım benim çılgın Şahzadem. Sofra hazırdı. Berivan ve Lalin aşağı inmişlerdi. Kapı çalınca ikisi de önce açmak için koştular.

"Hoşgeldin abi." Gelmişti. Heyecanla çarpan kalbime sövdüm o an. Kardeşine ve kızına sarılırken bana baktı. Bedenimi süzen yeşilleri kararmıştı. Kendimi çıplak hissetmiştim. Herkes toplandığında masaya geçtik. Sarhan tüm yemek boyunca yine Elhan'ı yok saymıştı. Onun için üzülmüştüm. Çünkü yemeğini bırakıp kalkmıştı masadan. Ben de onun arkasından kalkınca karanlık orman yeşilleri üzerime ölümcül zehir saçıyordu. Ondan taraf bakmadan hızla kocamın arkasından gittim. Bahçeye çıkmıştı. Koltukta oturuyor kafası ellerinin arasında bir şeyler düşünüyordu. Yanına oturdum.

"Ne oldu Elhan? Abinle aranız mı bozuk?" Kafasını kaldırmadan mırıldandı.

"Haketttim."

Elimi omzuna koydum. Onu üzgün görmeye alışık değildim. Sarhan'a kızıyordum içten içe. Ne yapmıştı da böyle cezalandırıyordu kardeşini?

"Abim çok güzel yok sayıyor değil mi meleğim?" dedi kafasını kaldırıp koltuk başına yasladı. Yıldızlı gök yüzünü izliyordu geceye yakışan hüzünlü bakışlarla.

"Yaptığı şey çok ayıp. Seni görmezden geldi resmen." dediğimde kafasını bana çevirdi. Gülümsüyordu. Mutlu bir gülümseme değildi bu. Acı dolu bir gülümsemeydi.

"Abim öyle biri. Sevdiği kişilere ya da sevmediği kişilere verdiği cezalar farklı."

"Nasıl yani?"

Derin nefes aldı.

"Bana verdiği ceza mesela. Şu an ne istiyorum biliyor musun? Bana tekme tokat dalmasını. Yok sayması çok koyuyor be."

Sarhan Şahzade tarafından sevilmek nasıl bir duyguydu acaba? Zihnimde dolaşan bu saçma düşünce derin nefes almamı sağlamıştı.

Telefonuma gelen mesaj bildirimi beni düşüncelerimden kopartmıştı. Pantolonun cebinden çıkarttığım telefonun kilidini açarak ekranına baktım. Gördüğüm numara şaşkınlığıma sebep olmuştu.

'Odama gel.'

Emrini görmezden gelerek Elhan'a döndüm. Bana emir vermemesi gerektiğini öğrenecekti yavaş yavaş. Elhan yüzüme bakarak

"Kimdi o?" diye sorunca ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Duygu." Yalan söylemek canımı sıkmıştı. Anlıyormuş gibi kafasını salladı.

"Eve girelim burası çok soğudu meleğim." dediğinde gülümsedim. Haklıydı. Üşümeye başlamıştım. Kollarımı göğsümde toplayarak ayağa kalktım. Yan yana yürüyerek eve girdik. Elhan'ın telefonu çalınca duraksadı.

"Efendim Cemre... NE?" Cemre her ne dediyse Elhan'ın yüzü beyazlamıştı.

"Ölen veya yaralanan var mı?"

"..."

"Oh çok şükür."

"..."

"Maddi zarar önemli değil Cemre. Önemli olan can kaybının olmaması. Geliyorum hemen." Rahatlamış ifade ile telefonu kapattı ve ceketinin iç cebine attı.

"Ne oldu? Cemre kim Elhan?"

"Asistanım. Beykoz'da ki otelde yangın çıkmış. Çok şükür yaralı veya ölü yok." Sesindeki mutluluğu soludum. İnsanlara değer vermesini sevmiştim. Bana yaklaşarak alnımı öptü. "Ben çıkıyorum güzelim. Ne zaman dönerim bilmiyorum. Sen uyu." dedi. Kafamı salladım.

"Kendine dikkat et ve geçmiş olsun canım." Gülümsedi. Yüzüme baktığı sırada bakışları arkamda bir yere kaydı. Gülümsemesi hızla yerini üzüntüye bırakmıştı. Yüzü solmuştu. Arkama döndüğümde bize bakan Sarhan'ı fark etmemle attığı mesajı hatırlamıştım. Yeşilleri yerini dipsiz siyah kuyuya bırakmıştı. Anlaşılan itaatsizliğim öfkelendirmişti onu.

Elhan gidene kadar yerinde kıpırdamadan ve tek kelime etmeden öylece durdu.

"Beni takip et!"

Bir şey demeden onu takip ettim, yukarıya odasına çıkıyorduk. Odaya yaklaştıkça nefesim hızlanmıştı. Odanın önüne geldiğinde kapısını açtı ve çekilerek benim geçmemi bekledi. Adımlarımı hızlandırdım ve odaya girdim. Ardımdan o da girdi. Arkamı dönmeden bir şeyler demesini bekledim. Uzun süre ses gelmeyince cezamın bu olduğunu düşündüm. Kollarımı bedenime dolayarak gözlerimi kapattım. Sessizlik gittikçe artan heyecanımı körüklüyordu.

"Üzerindekileri çıkar!" Sözlerini duyunca yerimde sıçradım. Kendimi sessizliğe öyle adapte etmiştim ki korkudan bayılacaktım. Ona doğru döndüğümde, kollarını göğsünde bağlamış beni izliyordu. Yeşiller beni tarıyordu dikkatle. Yanıyorlardı resmen. İstem dışı dediğini yaptım pantolonumu ve bluzumu çıkardım.

"Tamamen çıplak ol!" Keskin sesi tenimi yalayıp geçmişti. İç çamaşırlarımı da çıkarmıştım hemen. Bedenimi süzerek alt dudağını

dişledi. Gözlerini benden çekmeden gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Heyecan dalga dalga bedenimi vurup, beni tutkunun kıyısına atmıştı. Tenim ısınmış bacaklarımı titretmeye başlamıştı. Terleyen avuçlarımı kalçalarıma bastırdım. Beyaz gömleğini çıkardıktan sonra bana doğru yürüdü. Çenemi kavrayıp dudaklarımı isteğini gösterircesine şehvetle öptü. Kollarımı boynuna dolayıp inledim. Onu istiyordum. Boşta olan elini sırtıma koydu. Okşayarak aşağı indirdi ve popomda durdu. Elini orda hissedince alt dudağını dişledim. O an elini popomdan çekti ve indirdi. İndirdiğinde tenime sertçe çarpan avuç içi çığlık atarak ondan uzaklaşmama neden olmuştu. Belimi kavrayarak beni tuttu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Şişmiş dudakları ve alev alan karanlık ormanları ilişti kahvelerime. Sinirle yüzüne baktım. Canım yanmıştı. Ama Beni umursamadan elindeki gömleği yaklaştırdı.

"Kollarını kaldır." dediğini yaptım. Gömleğini bana giydirdi. Bana hayli bol gelmişti onun gömleği. Tenime dokunarak düğmelerini iliklerken gözleri gözlerimdeydi. "Gel benimle!" dedi elimi tutarak. Birleşmiş ellerimize baktım. Teninden tenime akıp giden ılık bir şey vardı. İçimi ısıtan, kalbimi göğsümde kıvrandıran. Nereye gittiğimizi dışarı çıktığımızda gömleğin içine süzülerek tenimi sarmalayan serin havadan anlamıştım. Havuza doğru gidiyorduk.

"Gece gece yüzmeyeceksin değil mi?" Gözlerim iri iri açılırken soyunmasını izlemektende kendimi alamıyordum. Esmer teni yıldızlarla yarışıyordu. Nefes kesiciydi. Üzerinde bir tek çamaşırı kalmıştı.

"Yanlış soru Kelebek. Ben değil biz yüzeceğiz gece gece..." Sesi... fazlasıyla davetkardı. Ürperen bedenimi ele veren göğüs uçlarıma lanet okudum. Kollarımı bedenime dolarken itiraz ettim.

"Ben yüzmek istemiyorum Han." Hava serindi ve su soğuktu. Çevik hamle ile bedenimi omzuna aldı. Ben çığlık atarken

"İtirazınız tarafımdan düşünüldü ve reddedildi hanımefendi." dedi suya atlamadan önce. Suya girdikten sonra kollarımı boynuna bacaklarımı beline sardım. Su şaşırtıcı şekilde sıcaktı.

"Sana odama gel dedim." Dikkatimi dağıtmıştı. Yeşilleri tehlike saçarak kahvelerimi taciz ediyordu. Korkmadan gözlerinin içine baktım.

"Kocamın yanındaydım." Güldü. Gülüşü neşe değil alay içeriyordu. Elini kaldırarak yüzüme yapışan ıslak saçlarımı çekti. Yanağıma belli belirsiz dokunarak kalbimi hoplatmıştı.

"Senin kocan benim." dedi şehvetle dudaklarımı esir almadan önce. Evet kocamdı ama imam nikahlı kocamdı. Geri çekildiğinde

"Hemen şimdi içinde olmalıyım." d

Duyduğum sözlerle titredim. Bacak aramda kocaman sertlik vardı ve içimi heyecan kaplıyordu.

"Burada-" Sorumu tamamlayamadan aletini sertçe içime itti. Kafamı geri atarak inledim. Hareket etmeye başladı. Onu durdurmadım. Sanırım içimdeki sürtük bundan hoşlanmıştı. Ses etmeme sebebim buydu. Yukarıda Berivan ve Lalin vardı. Ama bu onun umurunda değildi. O kadar sertti ki havuzdaki su dalgalanarak kenara vuruyordu. Boynuna sardığım ellerimi çözerek sırtında kaydırdım. Tırnaklarımı sırtına geçirerek inlememi bastırmak için dudaklarımı omzuna dayadım. Duvarlarımı yararak rahmime çarpan sertliği omzunu ısırmamı sağlamıştı.

"Siktir.. Off!"

Küfürünü duyunca kafamı geriye attım ve yüzünü izlemeye koyuldum. Az kalmıştı. Gelecekti. Ve ben o yüz ifadesini izlemeyi seviyordum. Boşalırken yüzünün aldığı acı çeker gibi ifade aşırı hoşuma gidiyordu. Zafer çığlığı atmamak için zor tutuyordum kendimi. Titreyerek içime boşalırken o ifadesini içtim yudum yudum. Sona geldiğinde alnını omzuma koydu. Saçlarını okşadım şefkatle. Karşılık olarak köprücük kemiğimi öptü.

"Üşüdün mü?" Sorusundan sonra sırtımı sıvazladı.

"Hayır!" dedim pürüzlü sesimle. Çünkü bana şefkatli davranınca aptal kalbim olmayacak şeyleri hayal ediyordu. Konuyu değiştirmek için

"Cezam bu muydu?" Yani onun rahatlaması ve benim orgazmsız kalmam mıydı cezam.

"Evet." Cevabını duyunca kıkırdadım. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

"Bu ceza değil. Ödüldü Han." dediğimde kaşlarını kaldırdı.

"Bak sen."

Kafamı salladım. Benden açıklama bekleyen bakışlarını dikkate alarak yüzüne yaklaştım ve yanağını öptüm.

"Boşalırken yüzünün aldığı ifadeyi izlemeyi seviyorum."

Kıkırdadı.

Bir erkeğin kıkırtısı bu kadar hoş olabilir miydi?

İçim eriyerek aç ruhuma yedirdim o sesi.

"Yatağa gidelim ve seni güzelce seveyim kadın." Bu bana sevişmemizle ilgili söylediği ilk güzel sözdü. Geri çekilip yüzüne baktım. Sarhan Şahzade ilk kez bakışlarını benden kaçırdı.

'Artık nasıl baktıysan aptal...' Mantıklı tarafım sinirle söylemişti bunu. Yüz ifademi merak ediyordum ama ona soramazdım. Bu çok saçma olurdu. Sustum. Beni havuzdan çıkartmasını yere bırakmasını, pantolonunu almasını ve elimi tutarak yukarı çıkartmasını sessizce izlemiştim. Odaya gelince kurulanmış tekrar tutkuyla sevişmiştik. Bu sefer sevişmişti benimle. Onun tabiri ile düzmemişti beni. Fakat sevişirken öyle bir şey yapmıştı ki....

Balkona çıktığımda arkamdan geldi. Gelmesinin istemiyordum. Gözyaşlarımı görmesini istemiyordum. Canımı nasıl yaktığını görmesini hiç istemiyordum. Müge haklıydı. Sarhan Şahzade kalpsiz adamın tekiydi.

"Senin sorunun ne?" Sinirliydi fakat sakinleşmeye çalışıyordu. Ona bakmak gibi aptalca bir harekette bulundum. Çıplak üstü, düğmeleri açık kot ve o dağınık gece gibi siyah saçlar. Benim az önce dağıttığım saçlar. Tutkunun koyu tonuna bulanmış karanlık orman yeşili gözleri. Öpülmekten kızarmış etli dudakları. Kalbim teklemişti. Derin nefes aldım.

Hızla arkamı döndüm. Ona bakarsam unuturdum. Az önce dediklerini unuturdum.

"Sorunum filan yok benim." diye çemkirdim.

"Sorunun yok diye mi sevişmemizin ortasında yataktan kaçıyorsun?"

"Beni yalnız bırak." Hıçkırıklarını zor tutuyordum. Bana aşk yok demişti sevişmemizin ortasında. Kalbimi ezmişti o cümlenin her bir

harfi. Yanıma hızla gelip kolumu tuttu ve beni kendisine çevirdi. Lanet bordo bereli hayvan gibi güçlüydü.

"Ne istiyorsun Ömür?" Kolumu çekiştirip sinirle göğsüne vurdum var gücümle. O an elim kırıldı sandım... Adamın göğsü demir gibi ne vuruyorsun aptal kadın.

"Kalbini istiyorum Sarhan Şahzade." diye bağırdım acıyla. "Sende olmayan bir şeyi." Gözyaşlarım boynuma doğru yol almış acımı gözler önüne seriyordu.

"Sana tutkumdan ve bedenimden başka verecek bir şeyim yok Kelebek." Kalbime yediğim darbeyle o an dağıldım...

Göğsünden ittirdim onu. Bana direnmeden kenara çekildi. Odaya girdim. Yaşlar yanaklarımı yıkıyorlardı. Umursamadan yerdeki kıyafetlerimi topladım. Ben toplanırken telefonu çaldı, komodinin üstünden aldı ve açtı.

"Aisha. O işi aldığını söyle bana bebeğim. Güzel." dedi ve güldü. Ben burada yerle bir olmuşken o gülüyordu. Kucağımdaki kıyafetleri sıktım öfkeyle. Banyoya girdim ve bluzumu pantolonumu giydim. Çıktığımda tek kelime etmeden çıktım odasından.

Dışarı çıktıktan sonra elimi kalbime koydum. Göğsümde kan pompalamak için bulunan aptal organ onun beni durduracağını ümit etmişti. Dişlerimi sıktım. Sırtımı yasladığım tahta kapı bile o adamdan daha duygusaldı. Koridorda daha fazla böyle durmamak için hızla aşağı indim. Odama girer girmez elimdekileri yere bıraktım. Sessizce ağlamaya başladım. Dudaklarımı dişleyerek. Çünkü güçlü kadınlar böyle yapardı.

Kafamı kaldırdığımda karşımdaki boy aynasında dağılmış yansımamı gördüm. Karmakarışık saçlar ve ağlamaktan şişmiş gözler. Aynadaki aksim gözüme bir farklı gelmişti, gözlerinde hayal kırıklığı vardı. Ölürken bile insanın içini terketmeyen umut oradaki Ömür'ün gözlerinde yoktu.

"Aptalsın sen." Aynadaki Ömür acı bir gülümseme sundu bana. "Kalp dilenecek kadar aptal." O an bakışlarında aylardır düşünmeye bile korktuğum şey vardı. Korku ile elimi ağzıma kapattım.

"Sen ona aşıksın." dediğimde yaşlı gözlerle kafasını salladı. Sinirle avuçlarımı yere vurdum. Kafamı kaldırıp hırsla aynadaki aksime bak-

tım. Ağzımdan zehir saçarak gerçekleri yüzüne haykırmak istedim. Ve yaptım. Aşık olabilirdim ama bunu kabul etmeyecektim.

'Aşığım ulan. Hem de gördüğüm ilk günden beri.' diyen Kırmızılı Sürtük öfkeyle bana bakıyordu. Kafamı dikleştirdim, beni hiçbirisi alt edemezdi. Bana kalbini vermek istemeyen adamı istemiyordum. Derdinden deli divane olsam da ona gitmeyecektim. Ayağa kalktım. Saçlarımı geri atarak üzerimi düzelttim. Aldığım ani karar hoşuma gitmese de yapmak zorundaydım. Önce güzel olmalıydım, banyoya girmeye karar verdim. Banyodan çıktığımda hâlâ fikrimden vazgeçmemiştim. Bu iyiydi. Mantıklı Ömür yapacağım şeyden korksa da Kırmızılı Sürtük bana meydan okuyordu.

'Yapamayacakmışım. Hah!' Yapardım tabii. Onu takmayarak bakımımı yaptım. Saçlarımı kurulayarak kalın bukleler yaptım. Doğal ve göz alıcı görünüyordu. Kapının açıldığını duyunca tüm duygularımı avucumda küçük kağıt gibi ezerek arkama fırlattım. Derin nefes alarak aynada kendime baktım. Üzerimde sadece kırmızı renk iç çamaşırı takımı vardı. Aynadaki aksim bana acıyarak bakıyordu. Birazdan yapacağım şey birkaç saat önce kabullendiğim gerçeğin üzerine bitmiş sigara izmaritinin üzerine basar gibi basmıştım. Aksimi görmezden gelerek saçlarımı omzumdan geriye atıp yatak odasından çıktım. Parmak uçlarımda yürüyerek salona girdim. Elhan koltukta oturmuş kafasını geri atarak gözlerini kapatmıştı. Önüne geldim. Alt dudağımı ısırarak vazgeçmem için yalvaran kalbime kulaklarımı tıkadım. Boğazımı temizleyerek dikkatini çektim. Gözlerini açarak bana baktı. Halimi görünce kaşlarını çattı

"Bu halin ne güzelim?" diye sordu bakışlarını gözlerime çıkararak.

"Senin olmak istiyorum Elhan." Kelimeler ağzımı yakarak çıkmıştı dışarı. Sarhan'la birlikteyken ortalığı kasıp kavuran Kırmızılı Sürtük, Elhan'a açtığım bedenimi görünce bana iğrenerek bakmıştı. Bakışlarında tiksinti ve acıma vardı. Yüzünde ise hâlâ aynı *yapamayacaksın* tebessümü. Sinir bozucuydu. "Evliliğimizin kağıt üstünde kalmasını istemiyorum." dediğimde Elhan gözlerini gözlerimden ayırmadan ayağa kalktı. Bana yaklaştı. Elini aşağı indirerek gömleğini kumaş pantolunundan çıkardı. Düğmelerini alttan çözmeye başladı.

***

"Güzelim, bu halin ne?" Koluma dolanan parmaklarla kendime geldim. Korku ile irkilerek oturduğum yerde geriledim. Ağlamaktan kızarmış gözlerimi ona çevirdim. "Neden banyonun ortasında oturuyorsun?" Gelen soru ile gözlerimi kırpıştırdım. Uykudan uyanmış gibiydim. Beynim dumanlardan kurtulunca etrafıma baktım. Gerçekten de banyodaydım. Panikle üzerime baktım. Sarhan'ın odasından çıkarken giydiklerim üzerimdeydi. Çok şükür. Derin oh çekerek yeniden akmaya hazırlanan yaşları göz pınarlarımdan serbest bıraktım. Elhan saniyesinde beni güvenli kollarının arasına almıştı. Az önce hayalini kurduğum saçmalığı asla gerçekleştiremezdim. O kadar da düşmemiştim daha. Ben güçlü bir kadındım ve birine ceza vermem gerekirse bunu başka türlü yapmalıydım. Bedenimi kirletmek sadece bana zarar verirdi. Beni sevmeyen, kalbi olmayan adama değil. Kendimden iğrenmiştim.

Ağlamaya başlayınca Elhan beni kendinden uzaklaştırdı. Yanaklarımı avuçlayarak "Neden böyle darmadağın haldesin sen?" diye sordu. Ona anlatmamalıydım. Dilimi çözen neydi bilmiyorum ama ona anlatmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Burnumu çekerek gözyaşlarımı sildim. Kalkmama yardımcı oldu. Odaya girerek yatağa doğru gittik. İkimizde oturduktan sonra fazla detaya girmeden anlattım bazı şeyleri. Bitirdiğimde gözleri kocaman olmuş Elhan vardı karşımda. Benden uzaklaşarak ayağa kalktı. Yüzünü kıbleye çevirerek ellerini açtı ve bir şeyler mırıldandı. Bana döndüğünde merakla onu izliyordum. Neden böyle tepki vermişti ki şimdi? Yanıma oturdu.

"Neden öyle yaptın?" diye sorunca omuz silkti.

"Dua ettim. Eğer benim önümde öyle tövbe bismillah iç çamaşırlarınla dursaydın o görüntüleri zihnimden silmek için kafama sıkardım güzelim. İyi ki yapmamışsın." Sözlerine gözyaşlarımın arasında gülümseyerek tepki verdim. Fakat yüzünün aldığı ciddi ifade dediklerini yapacağını gösteriyordu. Ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Sen güçlü bir kadınsın Ömür. Birine ceza vermek için asla kendini incitme. Hem bedenen hem de ruhen." Sesi sona doğru üzgün çıkmıştı. Elimi ellerinin arasından çekip kucağımda birleştirdim. Başımı eğerek; "Şu an öyle utanıyorum ki. Yer yarılsa da içine girsem keşke." dedim.

Güldü. Kafamı kaldırdım. Yanaklarım yanıyordu. Bunu hissedebiliyordum. "Sen benim hep yen... şey yani kardeşim olarak kalacaksın.

Ötesi asla olamaz." Kendimi tutamayarak boynuna sarıldım. Geri çekildiğimde alnımı öptü.

"Haydi kalk duşunu al. Ter kokuyorsun." dedi eğlenir ses tonuyla. Benimle eğleniyordu. Ona kaşlarımı çattım.

"Ter kokmuyorum bir kere ben." diyerek burun kıvırdım. Elhan gözlerini kıstı. Elini uzatıp saçlarımı karıştırdı. Elini iterek ona sert bakış attım. Bakışlarım anca kahkaha atmasını sağlamıştı. Çok güzel gülüyordu be. Keşke onu sevseydim. Taşa değil kalbi pamuk gibi olan bir adama aşık olsaydım.

'Çok şükür itiraf ettin... ' Kırmızılı tırnaklarına sürdüğü kırmızı ojesine üflerken bana kuru bir bakış attı. Onu takmadım.

"Çok gıcık olduğunu söylemiş miydim daha önce?" dedim yerimden kalkarken. Kafasını iki yana sallarken bana sevimli bir bakış attı.

"Benim kadar yakışıklı bir adam görmediğini söylemiştin ama." dedi egosu servetinden büyük olan bir Şahzade. Kalbim sıkışırken gözlerimin önüne karanlık orman yeşili gelmişti anında. Kafamı iki yana salladım.

"Otelde durumlar nasıl?" Konuyu değişmek en iyisiydi. Ceketini çıkartıp dolaba astı.

"İyi çok şükür."

Kafamı salladım. Çok şükür kimseye zarar gelmemişti.

***

Banyodan çıktığımda Elhan çoktan uyumuştu. Banyoda giyinmiş saçlarımı orada kurutmuştum. Onları örerek yatağa geçtim ve örtüyü kaldırarak uzandım. Uykunun beni bulması biraz zaman almıştı. Sabah yatağımın sallanmasıyla gözlerimi zorla araladım. Lalin oyuncak köpeği Bonbon ile birlikte yatağımda zıplıyordu. Mutluydu.

"Uyan uykucu abla." Gülerek onu yatağa devirdim, gıdıklayarak kahkahalarla gülmesini sağlamıştım. Dün yaşadıklarımı unuttturmuştu bana birkaç dakikalığınada olsa. Lalin'i uyandığıma ikna edip odasına gönderdikten sonra banyoya girdim. İhtiyaçlarımı giderdikten sonra elimi yüzümü yıkadım. Üzerimi giyindikten sonra saçlarımı toplayıp

parfümümü sıktım, aşağı inmeye ve kalbimi ayak ucuyla ezerek kenara iten adamla karşılaşmaya hazırdım. Odamdan çıktıktan sonra Elhan'ın çalışma odasının önüne geldim. Tam geçip gidecekken ismimi duyunca adımlarımı olduğum yere mıhladım. Merak denen zehir kanımda dolaşarak beni kapı dinleme gibi uygunsuz bir harekete sevk etmişti. Telefonla konuşuyordu. Dediklerine kulak kabarttım.

"Aşk yok demiş abi. Bunun neresi yanlış anlama?" Bir süre sessizlik oldu. Karşı taraf konuşuyordu. Benim kimden bahsettiğimi nereden biliyordu, telefondaki her kimse onunla konuşuyordu? Bu hal gittikçe ilginçleşiyordu. "Onu dağılmış halde buldum banyoda. İçim ezildi be. Kendimi vurmak istedim o an. Biz olmasaydık o böyle acı çekmezdi." Sesi o kadar üzgündü ki.

"Sana kapı dinlemek kötü alışkanlık demiştim Kelebek." Sesini duyunca korkuyla sıçradım. Damağımı çekerek elimi kalbimin üzerine koydum. Ensemde nefesini hissediyordum. Sakinleşmeye çalışarak dün gece yaşadıklarımı aklıma getirdim. Anında kendime gelerek ifadesiz surat takındım. Bundan böyle ona hiçbir şekilde taviz yoktu.

"Kocama bakıyordum. Kapı falan dinlediğim yok." Alayla tebessüm etti. Kaşlarımı çattım. Kolumdan tutarak beni kapıdan uzaklaştırdı.

"Kocan mı?"

"Evet kocam. Resmi nikahlı kocam Elhan Şahzade." Sesim dümdüzdü ve bu hoşuma gitmişti.

"Senin kocan benim!" dedi sıkılı dişlerinin arasından.

"Hayır efendim. Sen benimle günaha batmamak için imam nikahı kıydın. Kocam sayılmazsın yani."

"Bana bak şu an ne yeri ne de zamanı bu konuşmanın ama bil di söylüyorum senin kocan benim." Sesindeki kendinden emin tavır sinir uçlarımı tahriş etmişti. Canını yakmak istemiştim. Benim sahibimmiş gibi davranması canımı sıkmıştı. O yüzden

"Dün gece Elhan'ın oldum ben." dedim düz bir sesle. Suratım sesim kadar ifadesizdi. Sarhan önce anlamayan yeşillerini yüzümde gezdirdi. Sonra benden bir iki adım uzaklaştı. Arkasını bana dönerek parmaklarını benim dokunmaya kıyamadığım siyah ipek saçlarına geçirdi. Ve o saçları topraktan ot koparır gibi çekiştirmeye başladı. Sanırım istediğimi elde etmiştim. Canını yakmayı başarmıştım.

"Artık onun karısıyım. Benden uzak dur-" Dudaklarımın üstüne örtülen sıcak dudaklar lafımı yarıda bırakmıştı. Özlediğim tat dudaklarımdaydı fakat çok geç kalmıştı. Bunun bilinci ile ellerimi göğsüne koyarak ittim onu. Milim uzaklaşmadı ama dudaklarımı serbest bıraktı. Alnını alnıma yasladı. Tatlı nefesi bir meltem gibi yüzümün kıyısına vurmaya başladı.

"Bedenin bedenime mühürlü. Sen hâlâ benimsin Ömür!" dedi emin bir sesle.

Kaşlarımı çattım.

"Onu sana kim söyledi?"

"Dudakların." demişti beni koridorda öylece bırakıp gitmeden önce. Ayağımı yere vurdum sinirle. Ayağımı yere vururken kasıklarıma saplanan acı iki büklüm olmama neden olmuştu. Birkaç saniyelik ağrının ardından doğrularak gülümsedim. Regl günüm yaklaşıyordu. Bu iyi haberdi. Böyle bir durumdayken hamile kalmam doğru olmazdı.

***

"Ne yani Barlas ile evlenecek misiniz?" diye sordum bardağımla oynarken. Gözlerim şokla irileşmişti. Feriha kafasını salladı. Dalgınca etrafına bakındı. "Nişanlı değil miydi o?" Çok soru sorduğumun farkındaydım ama elimde değildi. Kısa sürede Feriha ile iyi anlaşmıştık. Neredeyse arkadaş olmuştuk. Öğlen beni arayıp buluşmak istediğinde şaşırmıştım. Evden çıkmadan önce yaşadığım olay aklıma gelince yüzümü buruşturdum. Sarhan üzerimdeki kısa şortu görünce delirmişti.

'Bu halde dışarı çıkamazsın!' demişti kesin dille. Bense delirmiş ona *'Senden izin aldığımı hatırlamıyorum.'* diye cevap vermiştim. Öfkem sesime yansımıştı, bana bir hiç gibi davrandıktan sonra böyle konuşamazdı. Hakkı yoktu. Yanından geçerken kolumu tutmuştu. Hırsla kolumu kurtarmış işaret parmağımı *-aşırı sıcak-* göğsüne gömmüştüm. *'Beni boşa Sarhan. Artık karın olmak istemiyorum!'* demiştim. Gözleri iki saniye irileştikten sonra yüzünü buzdan maske ile kapatmıştı. Kelimeler ağzımdan çıkarken dilimi yakmıştı. Midem yükselirken kalbim acımıştı ama geri durmamıştım. *'Bunu unut Kelebek! Asla istediğini yapmayacağım.'* demişti. Beni ortada bırakmadan önce ama kararlıy-

dım. Onun beni boşamasını sağlayacaktım. İlk başta onunla sadece tensel ilişkimiz olacağını kabul etsem de aptal kalbim devreye girmiş ve güzel giden ilişkimi bozmuştu. Bunun için ona ayrı kızgındım.

Kafamı dalgınca salladım ve evde olanları evde bıraktım. Şimdi ilgilenmem gereken, iyi arkadaş olma yolunda hızla ilerlediğim bir kadın vardı. Kendimi toparlayarak elimi elinin üstüne koydum. Bana gergin gülümseme gönderdi.

"İstemediğini söyleseydin babana." Kafasını yanlara sallayarak gözlerini kapattı.

"Bizi o halde yakaladığında bakışlarındaki kırgınlığını gördüm Ömür. O güzel kalbi çatırdarken ben öylece duramazdım. O yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim." Sesinden kararından memnun olmadığını anlıyordum. Anlatmadığı bir sebepden dolayı erkeklere olan güvenini kaybetmişti. Aşk kelimesi ise iğrenç bir küfür etkisi yaratıyordu onda. Ben de ona gülümsedim ve üçüncü bira bardağımdan kocaman bir yudum aldım. Bakışlarım etrafta dolanırken geldiğimiz barda bulunan tüm erkekler gözüme birer böcek gibi göründü. Ve onlara olan tüm memnuniyetsizliğimi yüzlerine kusmaya karar verdim. Kanımda dolanan hafif alkol cesaretimi körüklüyordu. Çakırkeyiftim ama kesinlikle sarhoş değildim. Yerimden kalkarken Feriha bana sorgulayan bakışlarla baktı. Güvence vermek için tebessüm ettim.

"Geliyorum." dedim. Rahatlayarak gülümsedi. Lavaboya gideceğimi falan düşünmüştü herhalde. Bense ayağa kalkarak canlı müzik yapılan sahneye doğru gittim. Kadın solistin gözlerinin içine bakarak mikrofonu istedim. Nedenini söylediğimde gözleri parlayarak bana

"Zorla almış gibi çekin elimden. Patron burada." diye fısıldadı. Belli ki onun da canı yanmıştı. Gülümsedim ve mikrofonu elinden zorla çektim. Hemen arkamı döndüğümde bizi gören birkaç müşteri dikkatle ne yapacağımı izliyordu. Mikrofonu ağzıma yaklaştırdığımda Feriha şok olmuş yeşillerini endişeyle bana dikmişti. Ne yapacağımı merak ediyordu. Boğazımı temizledim ve konuşmaya başladım.

"Hey!" dediğimde herkes bana doğru döndü. "Tüm erkeklerden nefret ediyorum." Şu an küfüredebilmeyi çok isterdim. Ama edemiyordum. Bu konuda çok katıydım. Küfürü sevmezdim ama Sarhan Şahzade

küfür ederken şiir okuyormuş gibi geliyordu bana. Aklıma gelen şeye midem çalkalanarak kaşlarımı çattım. Ben kesinlikle sorunlu biriydim.

Unut onu salak!

Mantıklı tarafım bana gözlerini baydı sinirle.

"Sebep?" diye sordu biri. Bar kısmında duruyordu. Kollarını göğsünde bağlamıştı ve çok rahat görünüyordu. Uzun boyu atletik vücudu vardı. Gözlerimi kısarak ona odaklandım.

"Çünkü sizler birer pisliksiniz." dedim meydan okurcasına. Kafasını salladı. Hareket ederek bana doğru geldi. Önümde durdu ve beni hayranlıkla süzdü. Diğer herkes merakla bizi izliyordu film izler gibi.

"Siz ise mükemmel birer varlıksınız." dedi gülümseyerek. Afallamıştım. Bunu beklemiyordum. "Tanrım! Siz size verdiğimiz küçük bir parçadan çocuk yapıyorsunuz." Lanet olsun böyle tepki beklemiyordum. Arkama dönerek soliste baktım. Gözlerini kısarak adama bakıyordu. Onu bir kaşık suda boğmak ister gibi bir hali vardı. Tekrar adama döndüğümde artık bana değil soliste bakıyordu.

"Özür dilerim Gülce." dSolist kadına üzgün gözlerle bakıyordu. Kenara çekildim. Kadın yavaş adımlarla sahnenin kenarına geldi. Onu dinlemek istiyordu. Çünkü aşıktı. Bardaki insanlar artık bir şey duyamadıkları için ilgilerini bizden çekmişlerdi. Feriha da bize yaklaşmıştı. "Bana hamile olduğunu söylediğinde çok korktum." dediğinde solist kadın *-yani Gülce-* nihayet konuştu.

"Neden Demir?"

Adam yani Demir gergin bir gülümseme sundu kadına. "Çünkü babam kadar iyi bir baba olamamaktan korktum. " dediğinde Gülce'nin yüzü şefkatle aydınlandı. Ona bir adım daha yaklaştı.

"Bebeğimizi istiyorsun yani?" diye sorunca Demir sanki dünyanın en saçma sorusunu duymuş gibi bıkkın nefes verdi.

"Tabii ki istiyorum kadın." deyince Gülce beni geçerek ona doğru hızla yürüdü ve boynuna atladı. Onlar aşkla sarılırken Feriha ile birbirimize baktık. O bu sahneye acı içince kıvranan yeşillerini kaçırarak bakmamaya çalıştı. Bense bana aşkı yasaklayan adamdan nefret etmeye çalıştım. Daha fazla orada durarak onların özel hayatını taciz edemezdik o yüzden yanlarından ayrılmak için yeltendiğimizde arkamızdan

"Teşekkür ederim." Kelimelerini duyduk. Ben merakla arkama döndüğümde Demir'in bana doğru geldiğini gördüm. Bana teşekkür ediyordu ama neden?

"Neden?" Düşüncelerimi sesime katarak ona yöneltmiştim. Gülümsedi.

"Yaptığınız şey bana bu özrü dileme fırsatı verdi. Yoksa bu..." Gülce'yi gösterdi "... inatçı keçi asla benimle konuşmayacaktı." dedi hayranlık kokan sesiyle. Gülce de cevap olarak ona işveyle gülümsedi.

***

Elhan telefonla konuşarak eve giren ağabeyine baktı. Keyfi yerindeydi. Bu kadar umursamaz oluşu genç adamı sinir etmişti. Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Merdivenlere doğru yürüyen ağabeyine yetişip önünde durdu. Sarhan konuşmayı sonlandırıp telefonu cebine attı. Tek kaşını kaldırarak sorgulayan yeşillerini kardeşinin üzerinde dolaştırmaya başladı.

"Bir sorun mu var aslanım?" Elhan burnundan sinirli nefes verdi. Ömür'ün banyodaki o hali gözünün önüne geldikçe sinir katsayısı artıyordu.

"Mutfağa gidelim abi." dediğinde Sarhan kafasını sallayarak mutfağa doğru yürüdü. Elhan da onu takip etti ve birlikte mutfağa girdiler. Sarhan ona dönerek;

"Seni dinliyorum." dedi. Elhan kafasını salladı.

"Karına yaptığın saygısızlık dışında bir sorunum yok abi." dedi öfkesini bastırmaya çalışarak. Sarhan kaşlarını kaldırdı.

"Saygısızlık?"

"Evet ona aşk yok demişsin abi." Ağabeyine saygıda kusur etmemek için kendini tutuyordu. "Kendi karına aşk yok demişsin." Sesinde inanamıyormuşcasına bir tonlama vardı. "O senin karın! Bunu ona nasıl yaparsın? Ben ona mutlu olacağına dair söz verdim. Kalbini kıracağını bilseydim asla bu işe kalkışmazdım. Sadece senin de ona ilgin olduğunu düşünmüştüm. Onun diğerlerinden farklı olacağını düşünmüştüm."

Ağzından çıkan her kelime ağabeyinin sinirle solumasına neden oluyordu. Sarhan sonunda dayanamayarak masaya indirdi yumruğunu.

"Ulan aşkı yasakladığım kişi o değil benim!" dedi öfkeyle. Elhan kalbinin eridiğini hissetti. İlk kez içini dökmüştü ağabeyi. Yavaş adımlarla ona yaklaştı. Elini omzuna koyarak sıktı.

"Neden abi? Neden birini sevmek istemiyorsun?" Sarhan omuz silkti. Bakışları bir noktaya sabitlenirken ağzından çıkan kelimeler kardeşinin ciğerini dağlamıştı.

"Çünkü seversem o da ölür Elhan!"

"Ölmeyecek abi." Sarhan kafasını iki yana salladı.

"Uuu beybi siz iki kardeş ne konuşuyorsunuz öyle?" İçeri giren Mert iki kardeşin konuşmasına son noktayı koymuştu. Sarhan tepkisini gözlerini devirerek göstermişti. Elhan ise yaşadığı kısa duygusal anının etkisindeydi.

***

Ömür...

Demir ve Gülce'yle vedalaştıktan sonra Feriha beni eve bıraktı. Kapının önünde durdum ve derin bir nefes aldım. Acaba evde miydi? Beni boşayacak mıydı? Ve en önemlisi ben neden *-ya beni boşarsa-* paniğine kapılıyordum? Bunu kendim istemiştim sonuçta. Kafamı iki yana salladım. Düşünmemeliydim bunları. Artık her şey bitmişti.

Kapıyı açarak eve girdim. Salonun ışığı açıktı. Kim vardı içeride acaba? Salona gitmek üzereyken mutfaktan gelen sesleri duydum. Ama kim olduklarına bakmamaya karar verdim. Daha sabah kapı dinlerken yakalanmıştım. Aslında kendi ismimi duymasam asla dinlemezdim. Şimdi de olduğu gibi. Kapının önünden geçerken ismimi duymuştum yine.

"Karamelin gerçeği öğrendiği zaman tepkisi ne olacak acaba?" diye sordu Mert. Sesini tanımıştım. Neyi öğrenecektim ki ben? Neler dönüyordu ortada? Mutfak kapısına bir adım daha yaklaştım. Tüm duyularımı mutfağın içine yönelterek beklemeye koyuldum.

"Güçlü kadınlara yakışır bir tepki koyar ortaya" Sesin sahibini anında tanımıştım.

Sarhan Şahzade!

Canımı yakan adam.

"Ne de olsa senin karın değil mi abi?" Elhan?

Elimi ağzıma götürdüm. Benim onun imam nikahlı karısı olduğumu biliyor muydu yani? Peki neden bana bildiğini söylememişti? İşler gittikçe karışıyordu.

"Peki sana evlilik başvurusunu imzalattığımı ne zaman öğrendin?" Mert'in sesi kulaklarımda yankılanmaya başladığında elimi kalbime götürdüm. Dayanılmaz acı içimi kavurmaya başlamıştı. Bizden, benden habersiz Orduya evlilik başvurusunda bulunmuşlardı. Özel Kuvvetler uygun görürse bir sene sonra evlenecektik.

Daha duyduklarımı idrak edemeden kalbimin ucunu yakan o kelimeler tırmaladı kulaklarımı. Bir telefonun bildirim sesi cızırdadı beynimde. Daha sonra dedikleri.

"Bana sormadan adımıza evlilik başvurusunda bulundunuz. Ulan benim ağzımdan duydunuz mu Ömür karım olsun, kızımın annesi olsun. Onu gözümün içine sokun ben mi dedim?" Sevdiğimi yeni kabul ettiğim kişiden böyle şeyler duymak yaralı ruhumu küçük parçalara ayırdı.

Beni bir mecburiyet olarak görüyordu. Gözlerimi kapattım. Yaşlar yanaklarımı yalayıp geçerken onları silmeye tenezzül bile etmedim. Elim kalbimi avutmak istercesine üzerine baskı yapmakla meşguldü çünkü. Beni böyle bir duruma soktukları için onlara çok kızgındım. Beni istemeyen adamla evlendirmek için gizlice başvurarak ne yapmak istemişlerdi? Bana helal olmayan biriyle yalanlara inanarak aynı odada uyuyordum. Gerçek acıyla bilenmiş bıçaklarını göğsüme saplarken dizlerimin üzerine çöktüm. Soğuk avuçlarımı sıcak döşemeye bastırıp kafamı önüme eğdim. Burnumdan soluyarak hızlı nefesler alıp veriyordum. İçeriye girip dördünün de yüzüne tükürmek istiyordum. Ağzıma geleni söylemek ve içimi dökmek istiyordum. Yerdeki ellerimden güç alarak ayağa kalkacağım sırada saçlarını savurarak kulağıma cazip bir tonda fısıldayan birini duydum.

Kırmızılı Sürtük kızgın gözlerle bana bakarak *'İntikam!'* diye inliyordu.

İntikam soğuk yenen yemekti. Altını önce öfkemle harlamalı, içine hayal kırıklıklarımı ilave ederek pişirmeli sonra da soğumaya bırakmalıydım. İntikam anca böyle lezzetli olurdu.

Kafamı kaldırarak mutfağa doğru baktım. Her zerrem bu fikirden zevk alarak titredi. Ellerimden güç alarak ayağa kalktım. Başımı dik tutarak mutfağa girmekten vazgeçip, adımlarımı merdivenlere doğru yönelttim ve aldığı darbeden dolayı kan revan içinde kalan kalbimi yok saydım. İntikam istiyorsam kalbimi devre dışı bırakmalıydım. Yoksa o aptal yine bir neden bulup kendini hiçe sayan adama inanacaktı.

29. BÖLÜM

Odama geldiğimde kapıyı kapattım. Temizlenmeye ihtiyacım vardı. Duyduklarımdan sonra kendimi kullanılmış ve kirli hissetmiştim. Kıyafetlerimi alarak banyoya girdim. Üzerimdekileri iğrenerek çıkardım. Aynaya baktığımda darmadağın bir Ömür bakıyordu bana. Dudakları titriyordu. Ağladı ağlayacaktı.

O gün bana kirli muamelesi yapan babam bile beni bu kadar incitmemişti. İçimde bir yer sızlıyordu, beni kızına layık görmemişti. Mavi gözlü mucizeye layık değildim ben. Ruhum acı içinde çığlık atınca dizlerim zavallı bedenimi taşımakta zorlanmıştı. Banyo döşemesine kendimi bıraktığımda sarsılarak ağlıyordum. Göz yaşlarım sesim çıkmasın diye ısırdığım dudağımın kanına karışarak çeneme sızıyordu. Ben bir zavallıydım. Yeni tanıştığı insanlara hemen güvenen bir zavallı. Amaçları neydi? Beni neden kandırmışlardı? Eğlenmek için mi? Belki de benim kıvranmalarımı izleyip katıla katıla gülmüşlerdir.

'Kendine gel aptal!' Öfke ile bağıran Kırmızılı beni kendime getirdi. Yanaklarımı silerek derin bir nefes aldım. Deli gibi çarpan kalbimi kontrol altına almalıydım. İntikamımı düşünmeli plan yapmalıydım. Ama ilk önce güzel bir duş almalıydım.

Banyodan çıktığımda artık planım hazırdı. Rahat nefes alarak kurulandım. Üzerimi giydikten sonra saçlarımı düzene soktum. Her şey bittiğinde planımın ilk aşamasını uygulamak için telefonumu elime aldım. Rehbere girerek aradığım ismi bulduğumda gülümsedim. Bana yardım edeceğini umuyordum. Numarasını kaydırarak çalmasını bekledim. Üçüncü çalışta cevaplamıştı. Derin nefes alarak

"Baba!" dedim. İki saniyelik duraksamanın ardından beni cevaplamıştı. Bir saat sonra telefonu kapattığımda yüzümü mutlu bir gülümseme süslüyordu. İntikam yemeğimi malzemelerini ekleyerek pişmeye bırakmıştım artık. Sabırla hazır olmasını bekleyecektim. Tabii o süre zarfında eski Ömür gibi davranmalıydım. Yatak örtüsünü açarak yorganın altına girdiğimde gevşemiş bedenimi uykunun tatlı kollarına bıraktım.

Sabah uyandığımda gözlerimi ovuşturdum. Etrafa baktığımda aynanın karşısında kravatını bağlayan kocamı pardon sahte kocamı gördüm. Uyandığımı görünce bana döndü ve gülümsedi. Ona yüzümü buruşturmak istedim ama yapmadım.

"Günaydın güzelim." Dişlerimi sıkarak derin nefes aldım.

'Plana sadık kal! Plana sadık kal!' diye sürekli tekrarladım içimden. Yüz kaslarımı zorlayarak gülümsedim ben de.

"Günaydın." Yorganı üstümden atarak ayaklarımı yataktan sarkıtıp, sallamaya başladım.

"Akşam ne zaman geldin? Hiç fark etmedim." dediğinde kafamı kaldırarak bakışlarımı yüzüne sapladım. Aklıma dün duyduklarım gelince içimdeki ağlak Ömür dudaklarını büzdü. Hızla onu tekmeleyerek zihnimden ittim. Umursamaz bir tavır takındım.

"Ben geldiğimde mutfakta konuşuyordunuz." dedim omuz silkerek. Tepkilerini dikkatle izlemeye koyuldum. Yüzünün rengi atmıştı aniden. İçimdeki yeni intikam meleğim Kırmızılı Sürtük kırmızı dudaklarının ardındaki beyaz dişlerini göstererek güldü. Gülüşü vahşi ve intikam kokuluydu. "Ben de önemli bir şey konuştuğunuzu düşünerek rahatsız etmeden odama çıktım." dediğimde rahat nefes alarak yüzündeki şok olmuş ifadeyi sildi. Elini sallayarak

"Aman! Havadan sudan konuşuyorduk." Kalbim göğsümü tekmeledi. Gözlerimi kapatarak yalanın boğazımdan geçmesini umarak yutkundum. Kafamı salladım. Ayağa kalkarak banyoya doğru yürüdüm. Ona bakmadan içeri girdim. İşlerimi halletikten sonra çıktığımda Elhan odada yoktu. Rahat soluk alarak giyinme odama girdim ve seçtiğim kıyafetleri giyindim. Sade kıyafetlerime baktığımda gülümsedim.

Aşağı indiğimde kahvaltı yapıyorlardı. Beni ilk farkeden Çilek kız oldu. Elini sallayarak bana

"Günaydın abla." dedi ninni gibi gelen güzel sesiyle. Yasak olduğundan mı yoksa gün geçtikçe çoğalan sevgimden mi meleğim bir mucizeymiş gibi geliyordu bana. Yavaş adımlarla yürüyerek ona doğru gittim. Kızının sesini duyan babası Duygu ile konuşmasını bölerek bana çevirdi kafasını. Tek kaşını kaldırarak yeşillerini üzerimde gezdirdi. Karanlık ormanın nasıl fırtınaya tutulduğunu zevkle izledim. Odamdayken kıyafetime sade demiştim değil mi? Yalan söylemiştim. Beyaz göbekten bağlamalı gömleğin altına kot pantolon ve topuklu bot giymiştim. Aylardan ekim olmasına rağmen etrafı ısıtan güneş gözlerimi taciz etmesin diye taktığım yuvarlak gözlük, düzleştirdiğim karamel renk saçlarım ve kulağıma taktığım halka küpeler ile gayet şıktım. İçimdeki sürtük kıs kıs güldü. Lalin'e yaklaşarak yanağını öptüm. Eğilirken babasına göğüs frikiği verdiğimi biliyordum. Hareketlerim son derece yavaş ve deli edecek kadar zarifti. Dün gece benden nasıl bir yaratık yarattıklarından haberleri yoktu. Kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Kalbimin etrafını saran küçük buz parçacıklarının serinliğini hissediyordum. Sarhan'dan gelen tıslamayla karışık homurdanma amacıma ulaştığımı göstermişti. Kahkaha atma isteğimi güçlükle bastırarak doğruldum ve masadaki herkese "Günaydın." dedim. Lalin'in yanındaki boş sandalyeye oturdum. Tabağımı kahvaltılıklarla doldururken gözlerin üzerimde olduğunu fark ettim. Bugün fazla hanımefendi gibi davranıyordum. Bunun farkındaydım. Bana çay koyan Saliha ablaya gülümseyerek teşekkür ettim. Kahvaltıma başladığımda bana şaşkınca bakan *canım arkadaşım;*

"Ömür" diye seslendi. Arkamdan iş çevirdiği için ona da kızgındım. Benim sadece Sarhan'la evli olduğumu bildiği halde saklamıştı. Tamam sadece imam nikahıydı ama olsun. Aylarca kıvranmamı izlemişti gaddarca. Ağzımdaki lokmamı çiğneyip yuttuktan sonra gülümseyerek yüzüne baktım.

"Efendim." Ne söyleyeceğini merak ediyordum. Kafasını salladı gülerek.

"Hiç. Sadece sen misin diye merak ettim." Gülümsedim. Onun evindeyken yalnız kaldığımda izlediğim Audrey Hepburn filmlerinden öğrendiğim hanımefendilik kurallarını unutsam da bilinçaltım bana bir hazine gibi sunmuştu bu sabah. Çünkü Audrey Hepburn tam bir ha-

nımefendiydi. Onu hiçbir filmde ne kadar üzgün olursa olsun somurturken göremezdiniz. İçim kan ağlasa bile bunu onlara gösterecek kadar zayıf değildim. En azından bugünden sonra değildim.

"Benim canım. Dün akşamdan beri fazlasıyla kendimim." İmalı konuşmam Sarhan'ın dikkatini çekse de bir şey söylemedi. Kahvaltı devam ederken Koray içeri girdi ve eğilerek Sarhan'ın kulağına bir şeyler söyledi. Duyduğu her kelimede yüzü bir az daha karanıyordu. Konuşma sonladığında bakışlarını bana çevirdi. Yeşilleriyle beni yutacakmış gibi baktı. Anlık bakışı kalbimi hoplatsa da dün söylediklerini içimden tekrarlayarak onu yok saydım. Kahvaltısını bitirip;

"Bekle beni aşkım geliyorum. Beni sıcak koynuna alıp uyutman lazım. Yorgunum." diyerek yukarı çıkan Mert'in arkasından baktı Sarhan. Ardından Koray'a dönerek;

"Yukarıda bir kadın mı var Koray?" diye sordu ciddi sesle. Koray gülmemek için direnen fakat titreyen dudaklarını bir araya topladı.

"Hayır abi. Mert Bey en büyük aşkı Uykuya koşuyor." Aldığı cevapla kafasını iki yana sallayarak yemeğine döndü.

"Geri zekâlı." diye mırıldanmayı da ihmal etmedi tabii. Kıkırdadım. Anında kafasını kaldırarak bana baktı. Ona bakmayı reddederek yemeğimi bitirdim. Baksaydım aşık kalbim umut edecekti. Buna izin veremezdim.

Öğleden sonra okuldan eve geldiğimde odama çıktım ve üzerimi değiştim. Saçlarımı toplayarak at kuyruğu yaptım. Şortlu eşofman takımımı giyerek odamdan çıkacakken yukarıdan Lalin'in kahkahasını ve müzik sesini duydum. Bir dakika vals miydi o?

Yukarı çıkarken böyle bir manzara görmeyi beklemiyordum açıkcası. Sarhan ve Duygu vals yapıyorlardı. Şaşkınlığımı gizlemem bir iki dakikamı almıştı. Duygu'yu döndürüp göğsüne yasladığında benim varlığımı fark etmişcesine bakışlarını bana çevirdi. Gülümsedim. Öylece bana bakakaldı. Duygu durduğunu görünce önce ona sonra da bana baktı. Abartılı bir şekilde referans yaparak Sarhan'ı bana gösterdi.

"Tuğçe'nin düğününe gideceğim kavalyemle tanışın Ömür Hanım." Gülerek alkışladım, Lalin bana yaklaşarak yanımda durdu. Masum meleğimde bana katıldı hem alkışlıyor hem de gülüyordu.

"Tebrik ederim arkadaşım. Kavalyenin en fiyakalısını bulmuşsun." Bakışlarım üzerinde gri tişörtü ve siyah eşofman altıyla bile muazzam görünen adama kaydı. İçimdeki ona aç Ömür'ü güçlükle yatıştırdım. Sarhan bana şüpheli dedektif bakışıyla bakıyordu.

"Kızıl küçüğüme prenses elbisesini giydir. Onunla da dans edeceğim." dedi bakışlarını benden çekmeden. Duygu bizi yalnız bırakması gerektiğini anlamıştı. Lalin ellerini çırparak Duygu'yu takip etti. Onlar kapıdan çıkar çıkmaz Sarhan önüme geldi. Kafasını yana eğerek yüzümü inceledi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu ciddi sesle. Gülümsedim. Alnı sinirle kırıştı. Bir adım daha yaklaşarak harika kokusunu ciğerlerime eziyet etsin diye etrafıma yaydı. Başım fena halde dertteydi. Kalp ağrısı göğsüme saplandı. Boğazım anında kurumuştu. Ben bu adama umutsuzca aşıktım. Beni seveceğine dair hep bir umut vardı içimde. Ve o umut zehirli sarmaşık gibi etrafımı sararak mantığımı boğuyordu. Sarhan Şahzade için sadece bedeninden zevk aldığı ve kızına annelik etmeye layık görmediği bir kadındım.

"Bir şey yaptığım yok."

"Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?" diye sorunca histerik bi kahkaha attım. Hayır amacım onu kıskandırmak değildi. Peki tamam bakmayın öyle. İtiraf ediyorum amacım tam da buydu. "Eğer amacı buysa başardığını söylemeliyim."

Ve başarmıştım.

Az önce beni kıskandığını itiraf etmişti. Duruşumu dikleştirdim. Bu hoşuma gitse de beni hedefimden saptırmaya yetecek kadar güç bir girişim değildi. İşaret parmağımı atar damarının üstüne koydum. Gözlerini gözlerimden çekmeden yutkundu. Parmak ucumun alev a dığını unutmaya çalışarak onu aşağı kaydırdım. Parmağım dövmesin üzerinde durdu. Damarlarımda akan kan çağlayarak kasıklarıma doğ süzüldü. Bacaklarımı bibirine bastırma isteğime zorla karşı koydu Bedenini süzerek dudaklarımı yaladım. Tepkisizce beni izliyordu.

"Bana verdiğin bedeninden ve tutkundan yararlandım. Her gü şeyin bir sonu var." Parmak ucumu akrep dövmesine bastırdım. Diş rini sıktı. Biraz cesaret toplayarak ona yaklaştım kulağına "Yaşattu zevk dolu her an için teşekkür ederim asker." diye fısıldadım.

Bana bir şey söylemesine fırsat vermeden çalan telefonuma içimden teşekkür ettim. Geri çekilerek karanmış yüzüne baktım gülümseyerek. Telefonu cebimden çıkararak ekrana baktım. Arayan kişiyi gördüğümde yüzüm aydınlanmıştı. Hızla arkamı dönerek odadan çıktım. Yeşil ikonu kaydırarak hemen cevapladım.

"Efendim baba. Tamam." Telefonu kapattıktan sonra hüzün kanatlarını üzerime serdiğinde derin bir soluk aldım. Sevdiğim insanlardan uzak kalacak olmak canımı yakıyordu. Evimi de çok sevmiştim. Alışmıştım buraya.

Akşam üstü Duygu ile Sarhan düğüne gittikten sonra hazırlanmak için bolca zamanım vardı. Babamı arayarak beni almasını istemiştim. Yukarı çıkarak bavulumu aldım. İçine gerekli eşyalarımı koyduktan sonra bir kenara bıraktım. Şimdi ise bu evde tek masum kişi ile vedalaşma zamanıydı. Aşağı indiğimde Lalin televizyonun önündeydi. Gülümseyerek yanına yaklaştım.

"Ne yapıyorsun Çilek kız?"

"Çizgi filmi izlemek istiyorum."

"Ne izlemek istiyorsun?"

Yanına oturdum ve kumandayı aldım. Ona dönerek beklemeye başladım. İşaret parmağını çenesine dayayarak düşündü. O kadar tatlıydı ki yanaklarını ısırmamak için kendimi zor tuttum. Düşündükten sonra ellerini çırptı.

"Karlar ülkesi." dediğinde kafamı sallayarak çizgi filmini buldum. İzlemeye başladığında yüzündeki hayran ifadeyi yudum yudum içtim. Çizgi filmi izleyen çocuk görüntüsü içimi eritmiştir hep.

Film bittiğinde ayağa kalkarak yanıma oturdu. Olaf'ı nasıl sevdiğini gülerek anlatmaya başladı. Tebessüm ederek saçlarını okşadım. Dayanamayarak yanaklarını öptüm. Geri çekildiğimde duvardaki saate baktım. Saat dokuzdu. Prensesin uyku zamanıydı yani. Odasına çıktığımızda önce dişlerini fırçaladı sonra geceliğini giyerek yatağa girdi. Yanına oturarak derin nefes aldım. Veda zamanı gelip çatmıştı. Saçlarını okşadım.

"Bir şey mi söyleyeceksin abla?" diye sordu akıllı cimcime. Gülümseyip kafamı salladım. Beklentiyle yüzüme baktı. Ne diyeceğimi merak ediyordu.

"Ben karlar ülkesine gidiyorum Çileğim." Gözleri irileşti. Ağzını açacağı sırada "Geri geleceğim merak etme. Sadece uzaklaşmam gerek." dediğimde yerinde doğruldu. Mavi gözleri parlıyordu.

"Karlar ülkesine mi? Elsa gibi insanlara mı küstün abla?" diye sorunca zehir gibi zekasına hayran kalmadan edemedim. Saçlarını okşadım.

"Evet. Küstürdüler bir tanem. Yalan söylediler. Ama öğrendim her şeyi." Mavi gözleri doldu. Belime sarılarak başını karnıma koydu.

"Babam da mı üzdü?"

"Evet." En çok baban üzdü be küçüğüm. Beni sana layık görmedi, kalbini verecek kadar değerli bulmadı.

"Ben de küsüceğim ona." Sesi boğuk çıkmıştı.

"Neden?" diye sorduğumda omuz silkti.

"Seni üzdü çünkü." Verdiği cevap dolan gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. Sıkıca sarıldım küçük bedenine. Sıcak yaşlar yanaklarımı yalayarak çeneme sarılıyordu. Ona sahip olduğu için Sarhan Şahzade dünyanın en şanslı adamıydı.

Lalin'i uyutup odama indim. Bavulumu alarak aşağı sürükledim. Evden çıkarken Saliha ablanın mutfakta söylediği türkü ilişti kulaklarıma. Ayaklarım yere mıhlandı o an.

Gitme,
Bahar solar güller küser mevsimlerime
Gitme,
Güneş batar gece basar bu yüreğime
Yüreğimde hasretini dindiremedim
Yalan oldu umudumuz güldüremedim
Yanar yanar özlem ateşi içimde
Kavruldum kavruldum söndüremedim[6]

Yanaklarımı kurulayarak ayaklarımı hareket ettirdim. Gitmek zorundaydım. Kırık kalbimi onarmak için gitmek zorundaydım. Evden çıkarken kalbimin kırık bir parçasını ardımda bıraktığımı biliyordum. Dış kapıdan çıkarak birkaç metre ileri gittim. Arabamı, telefonumu diğer bütün eşyalarımı evde bırakmıştım. Geri dönene kadar beni bulmamaları lazımdı. Beni bekleyen arabanın yanına vardığımda sürücü

6Söz Ahmet Doğan Müzik Zeynel Demir'e ait Gitme türküsünün sözleri.

koltuğunda oturan kişi aşağı indi. Bavulumu alarak bagaja yerleştirdi. Yanıma geldiğinde hafif bir gülümseme gönderdi bana. Demirhan Şahzade beni oğlundan kaçırabilecek tek kişiydi. Çünkü Sarhan'ın aklına dahi gelmezdi beni onun yanında aramak.

***

Dans bittikten sonra genç adam balkona çıktı. Cebinden sigara paketini çıkartıp bir dal çekti. Ucunu tutuşturmak için çakmağı çaktı ve ateşleyerek yaktı. Sigara dudaklarının arasında aheste aheste çatırdayarak yanarken beynini zorlayan düşünceleri de böyle yakarak yok etmek istiyordu. Dediği sözleri bir bir kendisine yuttururken nasıl da öpülesiydi. O görüntü aklının ucuna düştüğünde ağzında sigara olmasına rağmen dudağının sağ kenarı yukarı kıvrıldı. Ciğerine doldurduğu gri dumanı aldığı derin nefesle birlikte dışarı üfledi. Canının yandığını anlamıştı ve rahatlaması için konuşmasına izin vermişti. Böyle ağır bir laf edeceğini bilememişti. İçi sızlamıştı o an.

Gelen telefonla kaçar gibi ondan uzaklaştığında kolunu tutarak kendisine çekmek ve gerçek hislerini anlatmak istemişti. Fakat yapamamıştı. Gitmesini istiyordu. Kendisinden uzaklaşması lazımdı çünkü. Onun yanında olması hayatının tehlikeye girmesi demekti. Dün gece Elhan'larla mutfakta konuşurken telefonuna gelen mesaj içini öfke ile kavurmuş korku ile soğutmuştu. Mesajda Feriha ile eğlenen ve ardından eve giren Ömür'ün fotoğrafları vardı.

'Yeni kadının güzelmiş. Tam ağzıma layık. Onu elime geçirirsem diğeri gibi sadece boğazını kesmem. Kesmeden önce güzelce tadına bakarım bilesin Gölge.'

O yüzden onları dinleyen Ömür'ü en hassas yerinden en çok sevdiği kızı Lalin ile vurmuştu. Kızına onu anne olarak layık görmemişti. Halbuki bir tek o layıktı küçük meleğinin annesi olmaya. Gözlerini kapatarak ciğerlerini zehirlemeye devam etti.

"Bu kız tam bir sürtük yeminle." diye homurdanarak arkasından gelen kadına

"Ne oldu yine?" Düğüne geldiğinden beri bir çok kadının tacizine uğramıştı. Duygu yanına geldiğinde kollarını göğsünde bağladı sinirle.

"Seni sorup durdu tüm gece. Ulan bu gece evleniyorsun daha ne istiyorsun?"

"Seninle bu düğüne gelmeyi kabul eden aklıma tükürüyüm ben" İçine çektiği dumanı öfke ile dışarı üfledi. Duygu kafasını ona çevirdi.

"Hey! Sen sevgili karınla halvet olurken ben kızına baktım. Tek şartım ise benimle bu lanet düğüne gelmendi. Sen de düşünmeden kabul etmiştin"

"Hoşlandığın çocuğun adına sahte hesap açarak seninle eğlendiğini söyledin. O yüzden kabul ettim Kızıl. Ben düşünmeden hiçbir şey yapmam."

"Kaltak!"

"Her neyse. Mahkeme salonunda ne kadar yetenekliysen dans pistinde o kadar fiyaskosun Kızıl." dedi bitmiş sigara izmaritini çöp kutusuna atarken. Duygu tavır alarak kızıl saçlarını savurdu.

"Birkaç kere ayağına basmam beni yeteneksiz yapmaz Bordo." dediğinde Sarhan'ın kaşları yukarı kalktı.

"O yüzden mi *'Vals yapmayalım Bordo sade dans yeter.'* dedin?" Sesi yoğun alay kokuyordu. Genç kadın gözlerini kıstı.

"Nereden vuracağını iyi biliyorsun." Duyduğu kelimeler dün gec karısına indirdiği darbeyi hatırlatmıştı. Evet nereden vuracağını çok i biliyordu. Fakat indirdiği her darbede kendi canı daha çok yanmıştı.

"Küçüğümü özledim gidelim." dedi umursamaz tavırla. Dışı b içi kordu adamın.

Eve geldiğinde saat dokuz buçuktu. Direkt odasına çıkarak üzeri değişti. Hızlı bir duş alarak kendini yatağa bıraktı. Aşağı inmemek i kendini zor tutuyordu. Yüzünü görmek istemediğini biliyordu. De bir nefes alarak operasyon için çalmayan telefonuna okkalı bir kü savurdu.

Sabah gözlerini kardeşinin kendisine seslenmesiyle açmıştı. Yor nı üstünden atarken

"Sabah sabah ne oluyor Elhan?" diye sordu huysuz bir sesle. El huzursuzca kıpırdandı yerinde.

"Abi Ömür yok." dediğinde Sarhan saçlarını karıştırarak kardeşine döndü. Kardeşi beklediği haberi vermişti. Ömür Şahzade duyduklarından sonra burada kalacak kadar gurursuz bir kadın değildi.

"Dün bizi konuşurken duydu Elhan."

Sakin tavrı paniklemiş Elhan'ı çileden çıkarıyordu. Elhan'ın bilmediği şey ağabeyi sakin değildi sadece öyle davranıyordu.

"Ömür her şeyi biliyorsa sen neden bu kadar sakinsin abi?" Sesi gereğinden fazla yüksek çıkmıştı. "Gitti abi. Evi terk etti ve nerede olduğunu bilmiyoruz. Bunu kavrayabiliyorsun değil mi?" Ağabeyinin önüne gelerek yüzüne baktı. Yüzünü dikkatle izledi. Ufacık da olsa duygu kırıntısı aradı ama bulamadı. "Kim bilir duydukları canını nasıl acıtmıştır." Ellerini saçlarından geçirdi umutsuzca.

"Gerçekler sadece acıtmaz aslanım. Gerçekler onun gibi kadınları acıyla büyütür. Olgunlaştırır. Güçlü kılar." Elhan kafasını salladı. Belli kendisinin bildiklerini bilmiyordu ağabeyi.

"Birkaç parça kıyafetten başka her şeyi bırakıp gitmiş abi." dediğinde ağabeyinin deminden beri aradığı duygu kırıntısını buldu.

Şaşkınlık.

Sarhan iki saniyelik şaşkınlığın ardından yüzünde peydah olan gülümseme bu sefer Elhan'ı şaşırtmıştı.

"Zeki kadınım benim." İçi gururla dolmuştu.

"Abi!" Ağabeyinin dikkatini çekmek için sesini yükseltti. Sarhan ona bakarak

"Yalnız kalmak istiyor demek ki. Endişe etme Feriha'ya gitmiştir o. Birkaç gün sonra gider konuşuruz merak etme aslanım."

Genç adam rahattı çünkü karısının nerede olduğunu biliyordu. Yeni arkadaşı Feriha'daydı kesin. Bir iki gün sonra görmeye gidecek onunla konuşacak ve ikna etmeye çalışacaktı.

Duşunu alıp odasından çıktı. Evde olduğunda her sabah yaptığı şeyi yaparak kızının odasına girdi. Ama oda boştu. Kaşlarını çatarak etrafa baktı. Kızını bulamayınca odadan çıktı. Aşağı indi. Salondaydı. Koltuğun köşesinde oturmuş somurtuyordu. Yanında dayısı ve amcası vardı. Kollarını göğsünde toplamış trip moduna girmişti.

"Yine ne yaptınız benim küçüğüme?" diye sordu yanlarına gelirken. Kızını somurturken görmeyi sevmiyordu ama somurturken de çok tatlı olduğunu kabul ediyordu. Mert omuz silkti.

"Öğrenmeye çalışıyoruz abi."

Lalin babasını görünce burun kıvırdı. Genç adam şaşkınlığını saklayamadı gördüğü tavır karşısında. Kendisini görünce koşarak kucağına atlayacağını düşünmüştü oysaki.

Lalin aniden onlara döndü.

"Siz Ömür ablamı üzdünüz. Size küstü ve Karlar ülkesine gitti. Ben de küstüm size." dedi ağlamaklı sesle. Sarhan kızının Ömür'ü özlediğini anlamıştı. Yürüyerek önünde eğildi. Ellerini kızının dizlerine koyarak mavi denizlerini sardı orman yeşilleriyle.

"Bana da mı küstün küçüğüm?" diye sordu yüzünü incelerken. Lalin babasının ellerini itti dizlerinden. İçi burkuldu adamın. Derin nefes aldı.

"En çok sana küstüm. Çünkü Ömür ablamı en çok sen üzdün." demek giderken kızı ile vedalaşmıştı. O cümleleri kurarken onu bu kadar yaralayacağını hayal etmemişti. Karısı kızını tahmininden de çok seviyordu. Buna hem sevindi hem üzüldü. Kızını seven kalbi kırmıştı o. Sebebi ne olursa olsun ayağının altına alarak acımasızca ezmişti o kalbi. Tamiri zordu artık. Ayağa kalkarak kızının yanından geçip yukarı; odasına çıkmasına izin verdi.

"Benim güzel yiğenim şimdi bana küsmüş mü?" diyen Elhan şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamıyordu. Mert omzuna vurdu.

"Barışacak abi. Ömür geri dönecek ve her şey yoluna girecek." Elhan donuk bir şekilde kafasını salladı. Sarhan onları orada bırakarak kafasını dağıtacağı yere; şirkete gitti.

Akşam eve geldikten sonra kızı ile bir kez konuşmaya çalışmış başarısız olunca rahat bırakmıştı. Onunla barışacağı anı biliyordu. Lalin, Saliha Hanımın yardımı ile yatağına yattı. Üzerini değişerek kızının odasına girdi. Yatağında uyuyordu. Yatağa yaklaştı ve yorganı kaldırıp altına girdi. Yer yüzünde en çok sevdiği küçük bedene sarıldı. Lalin onun varlığını hissetse de kıpırdamadı. Sarhan boğazını temizledi konuşmadan önce.

"İyi geceler efendim. Burada babasına küsen prenses Elsa varmış. Acaba onu gördünüz mü?" Yine ses gelmeyince devam etti. "Anlaşıldı babayla hâlâ konuşulmuyor. Küçüğüm neden böyle yapıyorsun? Ömür ablan kendi gitti. Ben ona git demedim." dediğinde Lalin hızla ona döndü.

"O benim annem olacaktı. Okuldaki anne kız etkinliğine beraber gidecektik ve sen onu üzdün. O da Karlar ülkesine gitti. Bende gideceğim görürsün." diyerek meydan okudu babasına.

Adam kaşlarını çattı.

"Peki nasıl gideceksin oraya?"

"Ömür abla söz verdi. Beni almaya gelecek ve biz beraber yaşayıp çok mutlu olacağız."

"Bensiz mi mutlu olacaksınız?"

"Evet. Karlar ülkesinde prensesleri ağlatanlara yer yok." Sesi hafif kırılmıştı ama inadından geri durmuyordu. Babasını özleyeceğini biliyordu. Minik kalbi onsuzluğa dayanmazdı. Asla.

"İyi o zaman benim iki güzelimde benden gitsin. Ben de üzüleyim. Ağlayayım. Hiç yemek yemeyeyim. Ve öleyim." Adam her zamanki gibi tam on ikiden vurmuştu. Lalin hızla babasının boynuna sarıldı. Geri çekildiğinde yüzünün her köşesini öpmeye başladı. Gülerek karşılık vermeye başladı. Sanki bin yıldır kızının mis kokusuna hasretti. Doya doya içine çekti o kokuyu.

"Baba Ömür ablayı istiyorum ben." Göğsüne yatan kızının saçlarını öptü.

"Birkaç güne getireceğim bebeğim. Şimdi uyuyalım."

***

Salonun ortasında saçlarını çekerek çılgınlar gibi dolanan adama baktı Mert. Kafasını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattı.

"Bir haftadır ev ev değil. Cehennem sanki anasını satayım." Sarhan durarak kafasını geriye attı. Ciğerlerini oksijenle doldurarak dışarı üfledi.

"Cehennem burası değil ulan. Benim ciğerim. Cayır cayır yanıyor şu an." dedi ve hızla ağzını bir şey söylemek için açan Emre'ye döndü. Elini kaldırarak dilinin ucuna gelen kelimeleri can bulamadan yutmasını sağladı.

"Sakın Emre!" Uyarısı netti. Ellerini kaldırarak sustuğunu belli eden Emre susan dilinin yerine gözlerini konuşturuyordu. Dişlerini sıktı. "Kabul edemem. Şu an olmaz."

"Abi-" Elhan ağabeyinin çaresiz haline çok üzülüyordu.

"Kabul edersem çözülürüm. Çözülürsem taş taş üstünde bırakmam aslanım." Erkeklerin üçü de susmuştu bu kelimelerden sonra. Elindeki bilgisayara geri dönen Mert düşünceli bir şekilde kafasını kaşıdı.

"Bir haftadır ülkenin tüm mobese kameralarına bakıyorum yok abi. Onu saklayan her kimse ya gayet profesyonel biri ya da seni iyi tanıyor."

Ömür gittikten iki gün sonra Sarhan onunla konuşmak için Feriha'ya gitmiş ama onu orada bulamamıştı. Çok sıkıştırmasına rağmen bir şey öğrenememişti kızdan. Telefonunu, kartlarını ve arabasını evde bıraktığı için izini süremememişlerdi. Tek çare mobese kameralarıydı. Ama oradan da bir şey çıkmamıştı. Ömür Şahzade sanki hiç olmamış gibi kaybolmuştu ortadan.

Geçen bir hafta içinde pimi çekilmiş bomba gibi ortalıkta dolaşan Sarhan zaten gergin olan sinirleri daha da germişti. İçeri giren Saliha elindeki mektupla odadaki gözlerin üzerine çevrilmesine neden olmuştu. Saliha sessizce Sarhan'a yaklaşarak zarfı uzattı. Genç adam kaşlarını çatsada zarfı aldı.

"Bunu bana Ömür kızım vermişti gitmeden önce. Bir hafta sonra sana vermemi istedi." Üzgün bakışlarını adama dikerek. Sarhan sıktığı yumruğunu açarak zarfı aldı. Azami hızla açarak kağıtta yazılanları okudu. Okuduğu her kelime yüzünü bir ton daha karartıyordu.

Elhan "Ne o abi?" diye sordu merakla. Sarhan sinirle güldü. Elindeki zarfı sallayarak evdekilere gösterdi.

"Beni boşa diyor." dedi öfkeyle. Duydukları Elhan'ı yıldırım çarpmış gibi sarsmıştı.

30. BÖLÜM

Dört ay sonra...

Tam dört ay geçmişti sevdiği insanlardan uzakta. Aslında fazla uzakta değildi. İstanbul'un diğer ucundaydı o kadar. Genç kadın içine çektiği tuzlu deniz kokusunun tadını çıkarırken yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamamıştı. Hava soğuktu ama o bunun farkında bile değildi. İçindeki sıcaklık üşümesini engelliyordu. Ellerini ceplerine sokarak yürümeye devam etti. Aklına dört ay önce mektubu alan kocasının delirdiği gün gelince düşünceye daldı. Boşa beni demişti. Sarhan boşamak bir yana onu resmi nikahına da alacağını kükremişti o gün. Bunu biliyordu çünkü Demirhan Bey ona anlatmıştı. Sevmediği, kızına layık görmediği kadını nikahında tutmak için neden bu kadar ısrar ettiğini anlamıyordu genç kadın.

Yüzüne gelen saçlarını geri itmek için elini cebinden çıkarmıştı. Onu havaya kaldırdığında yüzük parmağından çıkarmadığı alyans takıldı kahvelerine. Aslında evden gittiği gün Demirhan Bey'in onun için ayarladığı evde çıkartmıştı çıkartmasına ama içine yazılan o yazıyı fark etmesiyle durmuştu.

Sarhan'ın eşi, Lalin'in annesi...

O an sanki yüzüğü çıkartırsa Çilek kızına ihanet edecekmiş hissine kapılmış ve vazgeçmişti. Bu yazıyı yazdıran herkes olabilirdi ama kocası asla. Çünkü onu kızının annesi olmaya layık görmüyordu. Kalbinin kırık parçası sızladı o sözler aklına gelince. O bilmiyordu ama alyansın içindeki yazıyı tam da Sarhan Şahzade yazdırmıştı.

Çalan telefonu düşüncelerinden ayırdı onu. Telefonu cebinden çıkartıp ekranına baktı ve cevapladı. Bir yandan da yürümeye devam ediyordu.

"Efendim Gülüm abla. Yakınlardayım. Gideceğim birazdan." Konuşurken yanından geçtiği çifti görmemiş adamın koluna çarpmıştı. Kafasını kaldırıp özür dileyecekken gördüğü adam kalp krizinin eşiğine getirmişti kadını. Oradan hızla ve kaçarcasına uzaklaştı.

Elhan koluna dokunan kişiye bakmak için döndüğünde sarhoş olduğu çikolata gözlerden ayrılmak zorunda kaldı. Son anda gözlerine takılan kadın kaşlarını çatmasına neden oldu. Yanından hızla geçtiği için yüzüne bakamadı ama gördüğünü sandığı kişi olma ihtimali bile kalp ritminin ibrelerini son noktaya taşımıştı. Gittiği boş yola bakıyordu hâlâ.

"Kıza bak ya. Bir özür bile dilemedi senden." diyen Büşra'ya çevirdi bakışlarını. Fakat Elhan onu duymuyordu.

"Ömür?" diye kendi kendine fısıldadı. Hızla telefonu cebinden çıkartarak ekranına dokundu. Uzun çalıştan sonra çağrısına yanıt alınca heyecanla gördüğü kişi hakkında konuşmaya başladı. Emre kaşlarını çatarak dinliyordu arkadaşını. Nasıl yani kaç aydır her yerde aradıkları kadın İstanbul'da mıydı? İnanılır gibi değildi. Telefonuna davrandı ama sonra Sarhan'ın bugün görevde olacağı aklına geldi, o yüzden vazgeçti aramaktan.

Ömür hızla bindiği arabanın dikiz aynasından baktı endişeyle. Kimse gelmiyordu arkasından. Elini kalbine koydu. Dört nala koşuyordu zavallı kalbi. Bir iki dakikalık beklemenin ardından sakinleşerek arabayı çalıştırdı ve hastaneye doğru sürdü. Arabayı otoparka park ettikten sonra inerek yavaş adımlarla hastaneye girdi. Asansöre binerek doktorunun olduğu kata çıktı. Kapının önünde durduğunda heyecanla birleştirdi avuçlarını. Onu gören sekreter gülümseyerek doktorun kendisini beklediğini söyledi. Odaya girmeden önce koridorun başında kapısında asker bekleyen oda dikkatini çekmişti. Doktoru Nehir Hanımın sekreteri onun baktığı yöne bakarak nefret dolu sesle;

"O odada yaralı terörist yatıyor. O yüzden bekliyorlar kapısında."

"Bir bitmedi şerefsizler." diyerek kapıya vurdu kibarca. Kendini tutamayarak küfür etmişti. Dilini ısırdı. Nehir Hanımın narin sesini du-

yunca kapıyı açarak içeri girdi. Kendisini gören doktor gülümseyerek karşısındaki koltuğu işaret ettiğinde teşekkür ederek koltuğa oturdu.

"Merhaba Ömürcüğüm. Nasılsınız?" diye sordu Nehir Hanım. Gülümsedi kadın ama aniden patlayan silah gülümsemesini dondurmuştu yüzünde. Koridordan gelen bağırışma sesleri, dışarıda bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. Aniden oturduğu koltuktan kalkınca kasıklarına giren sancı dişlerini sıkmasına neden olmuştu. Nehir Hanım yanına gelerek koluna girdi endişeyle. O sırada açılan kapı konuşmalarını engellemişti. İkisi de kafasını kaldırarak kapıya baktılar. Kapıda duran eli silahlı adamı görünce korku ile derin bir nefes aldı kadın. Eskiden olsa bu kadar korkmazdı ama şimdi taşıdığı emanet yüzünden deli gibi korkuyordu. Adam silahı onlara doğrultarak

"Çıkın buradan!" İki kadın da irkilerek ayağa kalktı ve tek kelime etmeden adamın onlar için açtığı boşluktan dışarı çıktılar. Onlardan başka üç kişi daha vardı koridorda. Kapıda duran askerler öldürülmüştü. Kadın titreyerek elini ağzına götürdü. Vatanı iki yiğit daha yitirmişti, içi acıyla sızladı. Gözlerini her kırptığında yaşlar yuvarlanarak boynuna sarılıyordu.

Ağlayan kadına tiksinti ile bakan terörist sırtına silahın ucuyla vurarak "Zırlama da çök şuraya!" dedi. Yanaklarını kurulayarak arkasına döndü. Kahveleri nefretle yanıyordu cayır cayır. Kendini tutamayarak tüm nefreti ile adamın pis suratına tükürdü. Aldığı karşılık ise yanağında patlayan tokattı.

"Lan dua et etrafımız sarılı ve sana ihtiyacımız var. Yoksa bu gördüğün silahtaki tüm mermileri boğazına dizerdim." diye bağırınca Ömür yanağındaki yanmaya rağmen gülümsedi dişlerini göstererek. Demek ki güzel vatanının arslanları buradaydı. Asansörün önünde duran diğer adam telaşla kendisine tokat atan adama döndü.

"Birileri yukarı çıkıyor Asım abi!" Adının Asım olduğunu öğrendiği şerefsiz elini çirkin biçimli saçlarına geçirerek çekiştirdi. Sonra hızla genç kadına doğru yürüdü ve kolunu kavradı. Kaldırarak asansörün önüne sürükledi.

"Bizi öldürsenizde buradan çıkamayacaksınız şerefsizler." dedi sıkılı dişlerinin arasından. Asım saçlarını eline dolayarak arkaya doğru çekti. Canı yansada belli etmedi kadın. Duyacağı hakaretleri bekler-

ken koridor geceden bile karanlık tona büründü bir anda. Birkaç saniye içinde saçlarındaki el gitmişti. Kurtulduğunu anladığı anda yere çökerek ellerini ağrıyan kasıklarına bastırdı.

"Lütfen Allah'ım." diye inledi acıyla. Zihni de bedeni gibi karanlık bir köşeye sürüklenirken bedeni oturduğu yerden havalandı. Kendisini taşıyan bedenden yayılan amber kokusu kapanmaya yüz tutmuş göz kapaklarını yavaş yavaş kaldırmasına neden olmuştu. Kafasını çevirdi kendisini taşıyan bedene doğru. Gözlerinde termal kamera takılı olan adam tanıdık geliyordu. İçinden bu karşılaşma için hem seviniyor hem üzülüyordu. Böyle de çelişki içindeydi kadın.

"Bebeğimize bir şey olmayacak Kelebek."

Adam o mükemmel ses tonuyla ruhunu okşayınca içindeki o olmamasına dair beslediği küçücük umut tuzla buz olmuştu. Hızla yüzündeki termal kamerayı çıkartıp attı. Dört aydır hem kırgın olup hem de deli gibi özlediği yeşiller karşısındaydı. O kadar güzel bakıyordu ki, aptal kalbi dans ederek kendisini göğsüne çarpmıştı. Zihnini tekrar ele geçiren karanlığa teslim olmadan önce gördüğü son şey o yeşillerdi.

Tonlarca ağırlık yüklenmiş gibi hissettiği göz kapaklarını zorlukla da olsa kırpıştırarak onları yukarı kaldırdı. Kurumuş boğazını ıslatmak için yutkunarak etrafa bakındı. Bayılmadan önceki anılar zihnini doldurunca elini karnına götürdü.

"Bebeğimiz iyi." Sesini duyunca kafasını o yöne çevirdi. Camın önünde duruyor, kollarını göğsünde bağlamış dışarıyı izliyordu. Üzerindeki asker üniforması, bordo beresi kanını kaynatsa da onu yok sayarak yanındaki komodinde duran bardağa uzandı. Sarhan karısından önce davranarak bardağı kavradı ve ona uzattı. Eliyle bardağı iterek;

"İstemiyorum!" dedi aksi sesle. Adam kaşlarını çattı. İçten içe üzülse de belli etmedi bunu. Hak ettiğini biliyordu çünkü.

"Susadığını biliyorum Kelebek. İç şunu." Tekrar uzatınca Ömür hasretle baktı suya. Haklıydı. Çok susamıştı. Ağzı kupkuruydu resmen. Burnunu havaya dikerek komodini gösterdi aynı aksi tavırla.

"Koy oraya. Kendim alacağım."

"Tamam."

Sarhan onu ikiletmeden bardağı komodine bıraktı. Ömür hızla bardağı alarak kafasına dikti. Son damlasına kadar içtikten sonra elinin tersi ile ağzını sildi. Doymuş ve rahat hissediyordu kendini. Bardağı komodine bıraktıktan sonra kendisini ilgiyle izleyen kocasına baktı. Karşısında aşık olunası bordo beresiyle dururken ona kızmak biraz zordu. Aklına gelen müstehcen sahnelerden dolayı hamileliğin getirisi olan hormonlarını suçlamıştı. Onları kışkışlayarak konuya döndü.

"Neden buradasın?" diye sordu kendine gelerek. Sarhan kafasını yana yatırarak karısının yeni halini izledi bir süre. Şişmeye başlamış karnı ve hafif kilosu ona acayip yakışmıştı. Yeniden baba olacağı düşüncesi içini sevinçle dolduruyordu.

"Olmam gereken yerdeyim ben." diye bir yanıt almayı beklemeyen kadın kaşlarını çattı.

"Sevmediğin, kızına anne olmaya layık görmediğin kadının yanı mı olman gereken yer?" Sesi sona doğru kırgın çıkmıştı. Sarhan kafasını salladı. Yanına yaklaşarak refakatçi koltuğuna oturdu. Yakınına gelince adamdan yayılan sıcaklığı duyması hamile kadın için iyi olmamıştı.

"O gün bizi dinlediğini biliyordum Kelebek. Dediklerim seni o evden ve benden uzaklaştırmaktı. Hayatın teh-" Daha fazla dayanamayan kadın elini havaya kaldırarak kocasını susturdu.

"Hah! Sen ve senin şu bahanelerin. Hiç bitmiyor. Neyse ne. Sen o sözleri ben evden uzaklaşayım, senden gideyim diye söylemedin mi? Tamam işte ben de gittim. Şimdi sen de buradan defol. Yüzünü görmek istemiyorum!" Yavaş hareketlerle arkasını dönerek gözlerini kapattı. Daha fazla dinleyip umut etmek istemiyordu.

Yorulmuştu.

Her seferinde yıkık dökük, yarım bırakılmaktan bıkmıştı. Bahanesi her ne olursa olsun gerçek tekti. Kalbi kırılmıştı. Ve o kırgın kalbi hiçbir güzel söz onaramazdı. Ağlamamak için ısırdığı dudakları kanamaya doğru yüz tutmuştu. Genç adam konuşma fırsatı bulamadan kapı açıldı. Odaya giren doktor hanım kadına yaklaşarak elini karnına koydu. Gülümseyerek

"Nasılsın Ömür? Küçük Hanım nasıl?" diye sordu. Ömür karnına ilgiyle bakan adama bakmamak için kendini zor tutarak doktoruna gülümsedi.

"İyiyiz Doktor teyzesi." Yüzüne bakan Nehir Hanım bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı anında. Çünkü kadın ağlamıştı. Kendilerini izleyen adama döndü yavaşça

"Sarhan Bey lütfen çıkar mısınız? Ömür'ü muayene etmem lazım." Sarhan duydukları ile kafasını sallayarak tek kelime etmeden ayağa kalktı ve odayı terk etti. Dışarı çıktığında telefonu alarak kardeşini aradı ve her şeyi anlattı. Elhan gelmek için ısrar ettiğinde sert bir şekilde gelmemesi için onu uyarmıştı.

"Yüzbaşım." diyerek resmi selam veren askere çevirdi bakışlarını.

"Rahat Meriç." Meriç rahat pozisyona geçti anında. "Ne oldu?" diye sordu dalgınca. Cismi buradaydı fakat aklı az ilerideki kapının arkasındaydı.

"Buradaki işimiz bitti. Kimse görmeden gitsek iyi olacak efendim."

"Bana sivil kıyafet getir Meriç. Burada kalıyorum." Söylediğinde Meriç sorgulamadan emri yerine getirmek için harekete geçti. Bir saat sonra Nehir Hanım dışarı çıktığında genç adama karsının uyuduğunu söylemişti. Sarhan asker üniformasını değişmiş sivil kıyafetler giyinmişti. Bedenini hareket ettirip odaya doğru yürüdü. Kapıyı yavaşça açarak içeri süzüldü. Koltuğa oturdu. Arkası kendisine dönük uyuyan kadını izledi bir süre. Duymadığın bildiği halde duvarlarını yıktığı tek kişinin yanında kendi olarak bugüne kadar kimseye anlatmadığı şeyi anlatmaya başladı.

"Bu anlatacaklarımı daha önce kimseye anlatmadım Kelebek. Nedense sana anlatmayı çok istiyorum. On birinci yaşımı kutlayacaktım o gün. Çok heyecanlıydım. Erdem abi annemin ikinci eşi söz vermişti on bir yaşına geldiğinde seni balığa götüreceğim diye. O yüzden gün sayıyordum. Büyük balıkçı gemisi vardı Erdem abinin. Sezon açıldığında muhakkak balığa çıkardı birkaç kere. Annem çok güzel bir sofra hazırlamıştı o gün. En sevdiğim çikolatalı pastadan da yapmıştı." Annesi aklına gelince kırık gülümseme yayıldı kederli yüzüne. "O gün misafir beklemiyorduk ama Erdem abinin avukatı ve arkadaşı Suat da gelmişti bize. Erdem abiyle rakı eşliğinde sohbet ederek eğleniyordu. Arada beni yanına çağırıyor saçlarımı karıştırıyor yanağımı öpüyordu. Bunu pek sevmesem de ses etmiyordum. Bir süre sonra Erdem abi sarhoş olmuştu. Yalpalayarak koltuğa doğru yürüdü ve orada sızdı. Bir iki

dakika sonra kapı çalındı. Annem açmak için gittiğinde..." sesi titremişti o anı hatırlayınca "... annemin çığlığını ve birkaç adamın sesini duydum. Oraya koşmak için hareket ettiğimde Suat kolumu yakaladı. Kendine çekerek ağzımı kapattı. Kulağıma *'Sesini çıkarırsan boğazını keserim.'* diye fısıldadı. Kafamı salladım anladığımı belirtmek için. Kahkaha atarak saçlarımı kokladı şerefsiz. Alkol kokan pis nefesi midemi boğazıma getirmişti. Kolumu bırakmayarak beni odama sürükledi." Yumruklarını sıktı öfkeyle "Annemin yalvarışları ve çığlıkları içimi eziyordu. O zaman çocuktum annemi dövüyorlar sanıyordum. Büyüyünce anladım yan odada diğerlerinin anneme tecavüz ettiğini." Genç adam anlattıkça o günlere dönüyor, kalbinin bir köşesini yakan anne özlemi ile kavruluyordu. "Suat o sesleri zevkle dinleyerek beni yatağıma fırlattı." Zihninin köşesine süpürdüğü tozlu kabusu silkinerek "Bana dokundu..." Transa geçmiş gibi anlatıyordu yaşadıklarını. Sanki on bir yaşına dönmüştü yeniden. "Cinsel ilişkiye girmedi ama dokundu. O kirli ellerini ile her yerime dokundu." Sesi iğrenir gibi çıkmıştı. "Ben de refleks olarak bacak arasına tekme attım. Pezevenk yerde böğürürken odadan kaçmış salona gitmiştim. Erdem abiyi uyandırmak için. Odaya girdiğimde kanlar içinde yatan Erdem abi karşılamıştı beni. Ölmüştü. Buradan, bu adamlardan kurtulma umudum tamamen tükenmişti o an. Yanına çökerek soğumuş cesedine sarılarak ağladım dakikalarca. Ta ki Suat'ın acısı geçip beni ondan koparana kadar. Canını yaktığım için beni ölesiye dövdü. Vurdukça bana neler yapacağını bağırdı. Ölmek istedim Kelebek. O iğrenç şeyleri yaşamaktansa ölmek istedim. O gecenin sabahı annem kendini asmıştı. Öğlen sesini duyamadığım annemi sorduğumda bana asılmış cesedini gösterdiler. Bu dünyada sevdiğim tek kadını kaybetmenin acısı hâlâ taze şuramda." Yumruk yaptığı elini göğsüne vurdu. "Anneme tecavüz eden orospu çocukları gitmişti akşam üstü. Suat beni banyoya sokarak yıkanmamı ve hazırlanmamı istedi. Banyoya girdim. Suyu açtım ve klozetin üstüne oturarak düşünmeye başladım. Planımı iyi gözden geçirdikten sonra banyodan çıktım. Salona geldiğimde tam tahmin ettiğim gibi sızmıştı piç herif. Mutfağa girerek çay koydum. Gazı sonuna kadar açmıştım. Her şeyi hallettikten sonra bahçemizdeki küçük depoya kilitledim kendimi. Sesini kaplayan sertlik ve soğukluk tüyleri ürpertecek kadar korkutucuydu. "Ertesi gün

bizi buldular. Suat piçi karbonmonoksit zehirlenmesinden ölmüştü. Altını açık unuttuğu çaydanlık taşarak gazı söndürmüş.... Gaz eve yayılmış ve o dol israfını zehirlemişti. Herkes bunu onun yaptığını düşündü ama o öldürülmüştü. Onu ben öldürmüştüm Kelebek. İlk cinayetimi işlemiştim o gün. Kimse bilmedi. Bir tek sana anlatıyorum." Kafasını ellerinin arasına alarak mırıldandı. "Lanet olsun Kelebek. Şu an bana sarılmana ihtiyacım var." Gözlerini kapatmış kalbini dağlayan anne özlemiyle baş etmeye çalışıyordu.

"Gel buraya." Kadının çatallaşmış sesini duyunca hızla gözlerini açtı. Kollarını açmış onu bekliyordu. Burnu kızarmış kirpikleri nemliydi. Anlattıklarını duymuştu demek ki. Yerinden kalkarak iri bedenini küçük karısının kollarının arasına bıraktı. Dört aydır hasret kaldığı karamel kokusunu içine çekti doya doya. Onu özlemişti. Hem de çok.

Ömür hâlâ duyduklarının etkisindeydi. Yıkılmaz dağ gibi duran adam meğersem ne dertler taşıyormuş yaralı kalbinde. Odaya girdiğinde duymuştu onu. Sonuna kadar anlatmasını istediği için dönmemiş, uyanık olduğunu belli etmemişti. Bu fırsatı bir daha yakalayamacağını biliyordu çünkü. Aylardır özlediği amber kokusunu içine çektiğinde gözleri dolmuştu tekrar. Onu özlemişti. Hem de çok.

"Şu an sana değil o on bir yaşındaki Sarhan'a sarılıyorum. Sakın seni affettiğimi filan sanma." dediğinde kollarındaki adam kafasını salladı sadece. Saçlarını okşayarak sıkıca sarılmaya devam ediyordu ona.

"Seni özledim." Uzun zaman sonra ilk kez konuşan adam kadını şaşkınlık denen girdabın en dibine itmişti...

31. BÖLÜM

Ömür..

Beni özlediğini söylemesi şaşırtmıştı ama içimdeki kırgın kadın bir türlü bakmıyordu onun yüzüne. *'Ona inanırsan* yine kırılacaksın.' diye haykırıyordu. Gözlerimi kapatarak son kez kokusunun tadını çıkardım.

"Beni özlemen içimdeki kırgınlıkları geçirmiyor maalesef." Sesimdeki soğukluk beni bile şaşırtmıştı. Aramıza giren mesafeyi iliklerime kadar hissediyordum. Oda bir anda buz kesmişti. Üşümüştüm. Kollarımdaki küçük Sarhan büyümüş beni ezip geçen adama dönüşmüştü. Ayrıldık sessizce. Yataktan kalkarak koltuğa geçti. Ben nasıl davranacağımı düşünürken odanın kapısı açıldı.

"Seni doktora muayene için gönderiyorum, ama sen teröristlere rehine oluyorsun." İçeriye giren Gülüm abla veryansınlarını nefes almadan sıralarken Sarhan'a baktım. Sesini duyunca gözlerini devirerek kafasını iki yana salladı. Gülüm abla nihayet yalnız olmadığımı anladığında Sarhan'a baktı gözlerini kısarak. Baştan aşağı inceledikten sonra kim olduğunu anlamıştı. Gözleri irileşerek bana döndü hızla.

"Barıştınız mı?" İlk tepkisi bu olmuştu.

"Hayır." dedim bakışlarımı bana dikkatle bakan adamdan kaçırarak. Cevabını almıştı. Kafasını sallayarak dağılmış saçlarını düzeltti. Destek arar gibi karnıma sardım ellerimi. Gidiyordu.

"Hanımlar." diyerek bize kısa baş selamı vererek odadan çıkmak için hareketlendi. Kapıdan çıkana kadar bekledi Gülüm abla. Adam çıkar çıkmaz bana döndü.

"Anlat." dedi. Anlattım. Konuşurken dalgındım. Beni bu kadar kolay bırakmasına üzülmüştüm. Gülüm abla benim dört aydır ev arkada-

şımdı. Babam getirmişti yalnız kalmayayım diye. Birlikte ağladığım, birlikte güldüğüm kadındı o. Hamile olduğum fikrini de ilk o aklıma sokmuştu. Halbuki evden gittikten üç gün sonra regl olmuştum. Üç gün sürmüştü ve lekelenme gibiydi. Şüphelenmemiştim durumumdan. Aklıma bile gelmemişti hamile olduğum. Gülüm abla aldığı testi zorla elime tutuşturarak beni banyoya sokmuştu. O gün Sarhan'ın doğum günüydü. Test elimde banyodan çıktığımda fazlasıyla şaşkındım. Şaşkınlığım birkaç dakika sürmüştü. Hemen alışmıştım taşıdığım küçük cana. Sevdiğim adamdan bir parça taşıyordum. Bizimki normal bir evlilik olsaydı çok güzel hediye olurdu babası için. On iki kasım günü bebeğimin varlığını öğrenmiştim. O gün bütün günü yüzümde aptal bir sırıtma ile gezmiştim. Gülüm abla da bol bol dalga geçmişti. Biliyordum bu durum beni üzmeli veya korkutmalıydı ama ne korkmuş ne de üzülmüştüm. Babam her fırsatta beni ziyaret ediyordu. O günde uğramıştı. Gülüm abla hemen vermişti mutlu haberi. Çok sevinmişti canım babam, araba almıştı hediye olarak. Arabayı ilk gördüğümde rüya sanmış kolumu çimdiklemiştim. Gerçek olduğunu anladığımda babama sarılmıştım koşarak.

Kapı çalınınca anıların beni çektiği girdaptan kurtulabilmiştim. Gel dediğimde kapı açıldı. Gelen kişi bana suçlu bir tebessümle "Girebilir miyim?" diye sordu.

"Gel Duygu!" Onu özlemiştim ama yaşadıklarımı bildiği halde gerçekleri benden saklaması ona karşı yumuşamamı engelliyordu. Sarhan bile bu kadar incitmemişti beni. Adı güven olan en kıymetli duyguyu çekip almıştı benden. Oysa ki beni o kurtarmıştı. Bana yuva vermiş, yaralarımı sarmıştı. Ama güven gittikten sonra eskisi gibi olamıyordu insan. Kalbi o insana karşı soğuk duvarlar örüyor hisslerini engelliyordu. Duygu mahcup gülümsemesiyle içeri girdi ama kapıyı kapatmadı. Arkasına baktı. Kafasını salladığında tanımadığım bir adam girdi içeri. Duygu'nun yanına gelerek elini tuttu. Birleşen ellerini gördüğümde verdiğim tek tepki kaşlarımı kaldırmaktı.

"Nasılsın?" diye sordu karımıma bakarak.

"İyiyim."

Derin bir nefes aldı.

"Ömür biliyorum yaptığım affedilir şey değil-" Elimi kaldırarak devam etmesine izin vermedim. Çünkü ağlayacaktım. Onu kaybetmiştim ama asla sevmekten vazgeçmeyecektim.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum Duygu." Ona ismiyle her seslendiğimde yüzünde tarifi imkansız acılı bir ifade can buluyordu. Anlayışla kafasını salladı. Yanındaki adama dönerek gülümsedi. Onu daha önce böyle gülümsediğini görmemiştim. İçim ısındı. Arkadaşım aşık olmuştu. Adam da ona sanki mucizeymiş gibi bakıyordu. Bu iyiydi. Artık ben yoktum hayatında ama onu emanet edeceğim biri vardı.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" dedim adamı işaret ederek. Duygu gülümseyerek kafasını salladı. Beni işaret ederek

"Ömür Şahzade" dedi. O soyadı duyunca ürperdim. Ben bir Şahzade değildim. Sahte nikah töreni ile sahte Şahzade olmuştum ama o rüya kısa sürmüştü. Soyadım hâlâ Doğan'dı. O yüzden Duygu'yu düzeltme ihtiyacı hissettim.

"Ömür Doğan" Ona baktığımda dudaklarını ısırmıştı.

"Gökhan Arslan." dedi adama tekrar gülümseyerek.

"Memnun oldum Ömür Hanım." Elini bana uzatınca nazikçe sıktım.

"Ben de memnun oldum Gökhan Bey." diyerek gülümsedim. Gökhan, Duygu'ya dönerek şakağını öptü.

"Ben dışarıdayım birtanem." dedi sevgiyle.

"Tamam sevgilim." dedi aşktan mayışmış bir adet Duygu. Gökhan çıkar çıkmaz bana baktı. Mahcup haline geri dönmüştü. Onu böyle görmeye alışık değildim. O sürekli konuşan ve etrafına enerji yayan biriydi. Böyle durgun biri değildi. Utanarak da olsa yanıma gelerek Gülüm ablaya baktı. Onun varlığını hatırlayınca utançla yüzüne baktım. Gülümsedi.

"Ben de dışarı çıkayım bari." Ona teşekkür gülücüğü atarak kafamı salladım. O çıktıktan sonra arkadaşıma döndüm. Karnıma bakıyordu.

"Kaç aylık?"

"Dört ay oldu bir hafta önce." dedim karnımı okşayarak. Henüz tekme atmamıştı kızım. Sabırsızlıkla beni tekmeleyeceği günü bekli-

yordum. Ona baktığımda yaşların yanaklarından yuvarlandığını gördüm.

"Sonunda teyze oluyorum ha. Duyduğumda nasıl sevindim anlatamam. Giderken gözüm arkada kalmayacak. Seni gözüm kapalı emanet edeceğim biri var artık." dedi üzüntüyle. Kaşlarımı çattım.

"Ne demek bu?"

"Ben gidiyorum biriane m." Deyince kalbim sıkıştı. Ona olan güvenim hasar görmüş olabilirdi ama içimdeki sevgi hâlâ yerindeydi.

"Nereye?"

"Fransa'ya. Gökhan ile birlikte gidiyorum."

Ülkeyi terk ediyordu demek. Ağlamak istiyordum. Nitekim yaptım da. Dudaklarımı büzerek ona kollarımı açtım. Arasına girince ağlamaya başladım. O da ağlıyordu. Omzumu öperek konuşuyordu.

"Özür dilerim." Sarılarak ağladığımız sürece bu iki kelimeyi sürekli tekrar etmişti. Geri çekildiğimde yanaklarını sildim. Evet o gerçekleri saklamıştı ama diğerlerinin faturasını ona kesmeyecektim. Her biri cezasını aynı şekilde çekecekti.

"Seni affediyorum anneciğim." Mahçup tebessümü içimi burktu. Üzerinde durmadım.

"Anlat bakalım enişteyle nasıl tanıştın?"

"Taciz davasında." dediğinde gözlerim irice açılmıştı. Devam etti. "Sekreteri ona iftira atmıştı. Kaltak." Küfür etmeyi de ihmal etmemişti benim deli arkadaşım. "Gözü patronundaymış ne zamandır. Gökhan da yüz vermeyince öyle bir plan kurmuş." Sesindeki gururu sezdiğimde sırıttım. "Gökhan'ın avukatı bendim. Uzun sürdü dava ama başardım. Ve sonra olaylar hızlıca gelişti. Gökhan bana aşık olduğunu söyleyince şaşırdım. Ama hayır demedim. Duygularımı anlamak için zaman istedim."

"Ve aşık olduğunu anladın." diye bitirdim hikayesini. Kafasını salladı. Bir anda bir yerlerden küçük bir üzüntü koşarak içime çöreklendi. Beni böyle seven bir adam olmayacaktı. Daha doğrusu kocam beni böyle sevmeyecekti. Duygu sanki düşüncelerimi anlamış gibi elini elimin üzerine koydu ve "Seni seviyor." dedi.

Güldüm. Kaşlarını çattı. İfadesi ciddiydi. "Gerçekten seni seviyor. Sadece kabul etmiyor." Gözlerimi devirdim.

"O konuya hiç girmeyelim Duygu. Çıkmamız imkansız çünkü."

"Her neyse. Anlat bakalım minik yeğenim nasıl?" diye sorunca ona *'Hah bana böyle şeylerle gel.'* bakışı attım. Karnımı severek

"İyi teyzesi."

"Vay be! Bordo'ya bak sen. Nokta atışı yapmış. Ee ne de olsa keskin nişancı." dedi alkış tutarak. İşte benim arkadaşım buydu. Pozitif enerjiyi insanun damarına damarına enjekte ediyordu. Gülerek koluna vurdum.

"Mutlu musun?" diye sorunca kafamı salladım. Çocuklara aşık biri olarak nasıl mutlu olmazdım ki. Hem o benim aşık olduğum adamın bir parçasıydı. İçim mutlulukla titredi. Kafamı kaldırarak ona baktım. Karnıma bakıyordu istekle. Gülerek elini tuttum ve karnıma koydum. İç geçirdi. Hafif hafif okşamaya başladı. Sonra eğilerek kulağını karnıma dayadı. Konuşmaya başlayınca kıkırdadım.

"Merhaba minik prenses. Ben Duygu teyzen. Annenin arkadaşı. Ben şimdi gidiyorum ama sen doğduğunda geleceğim. O zamana kadar annene, benim kıymetlime iyi bak olur mu? Midesini fazla bulandırıp olur olmaz şeylere aş erme." O konuşuyor, ben gülüyordum. "Seni seviyorum minik. Sen daha doğmadan kalbimi fethettin." Saçlarını okşadım. Bana baktı dolu dolu gözlerle. Kapı aniden açılınca oraya baktık. Gelen Gökhan'dı.

"Uçak saati yaklaşıyor birtanem. Hatırlatayım dedim."

Duygu "Geliyorum sevgilim." diye karşılık vermişti. Sonra bana sıkıca sarılmış sayamadığım kere *'Seni seviyorum'* demişti. Ben de ona. Duygu gittikten sonra bulanan midemi rahatlatmak için lavaboya girdim. İçtiğim bir iki kaşık çorbayı çıkardıktan sonra elimi yüzümü yıkadım. Kafamı kaldırdığımda aynada kendime baktım. Oradan bana gözleri hem keder hem mutlulukla bakan kadın gördüm. Kederliydi çünkü sevdiği adamın nasıl acılar yaşadığını öğrenmişti. Eminim dahası da vardı. Kendimle bakışmayı kesip yüzümü kuruladım. Üzerime ağırlık çökmüştü yine. Uyku bastırıyordu. Hamile kaldığımdan beri sürekli uyku halindeydim. Acıkmadığım zamanlarda hep uyumak istiyordum.

Esneyerek kapıyı açtım ve odaya girdim. Gördüğüm kişiyle kalbim deli gibi mutlu olsa da mantığım homurdanmıştı.

"Bir az daha geç çıksaydın içeri girmeyi düşünüyordum Kelebek."

"Sen gitmedin mi?" diye sordum dediklerini duymazdan gelerek.

"Hayır. Nehir Hanımla konuştum. Birazdan çıkışını yapacaklar." Ellerini ceplerine sokarak bana bakıyordu. Bakışları sürekli karnıma kayıyordu ve o an içim kıpır kıpır oluyordu elimde olmadan. İçimdeki karnıma dokunmasını isteyen Ömür'ü tokatlamak istiyordum. Dikkatimi dağıtmak için aklıma gelen soruyu sordum.

"Sen Gülüm abla geldiğinde neden gözlerini devirdin?" dedim hesap sorar gibi. Gibi değil dosdoğru hesap soruyordum. O kadın hep yanımdaydı çünkü. Onun özleminden saatlerce ağladığım gecelerde bir tek Gülüm abla vardı yanımda. Kollarına alarak sakinleşene kadar bekliyor, uyuyana kadar başımda bekliyordu.

"Çünkü o kadın beni sana sürekli kötülüyor." Yine yapmıştı. Gözlerini devirmişti. Gözlerimi kıstım.

"Nereden biliyors-" Aniden kendi lafımı bölerek elimi ağzıma kapatım. "Biliyordun. Nerede olduğumu biliyordun" dedim bariz hayal kırıklığı ile. Yerimi biliyordu. Bizi izlemişti ama yanıma gelmemişti. Gülüm abla ile arada sahile iniyor gezerek sohbet ediyorduk. Ve o sohbet boyunca Gülüm abla ona sövüp duruyordu. Yüzüm düşerken gözlerimi kapattım. Bir darbe daha indirmişti kalbime. Kalbimi avuçlarıma alarak teselli etmek istedim. Sarhan ise sıkıntıyla iç geçirdi.

"Sana yaklaşmayacağıma dair söz vermiştim. Uzaklaşman gerekiyormuş. Düşünmeye ihtiyacın varmış." dediğinden bir iki adımda ona yaklaştım. Hırsla göğsüne vurarak acıyla bağırdım.

"Beni üzmüştün. Kızına layık görmemiştin. Aşkı çok görmüştün. Sadece seks için beni istediğini söylemiştin..." Göğsüne indirdiğim güçsüz darbelerimi durdurarak ellerimi kavradı ve bedenimi kendine çekti. Belimi kavrayarak eğildi ve gözlerimin içine baktı. Yeşil irisleri alev alev yanıyordu. Özlediğim kokusu arsızca ciğerlerimi taciz ederken ona öfke ile bakmak gittikçe zorlaşıyordu. Sarhan biraz da yaklaşarak özel alan adına bir santim bırakmayarak dudaklarıma doğru fısıldadı.

"Sadece bedenini isteseydim seni hamile bırakmazdım Kelebek." dedi ılık bir sesle. Beni bilerek hamile bırakmıştı. Beynim bunu çoktan

idrak etmişti ama aptal kalbim iri cüssesinden yayılan kavurucu sıcaklık nedeniyle olayı bile kavrayamıyordu. Yakınlığı başımı döndürüyordu. Kalp sağlığım için ondan uzaklaşmam lazımdı. Çünkü infilak etmesine saniyeler kalmıştı. Onun gibi tecrübeli bir adam bir kadını tesadüfen hamile bırakmazdı. Gülüm abla yine haklı çıkmıştı. Bana sürekli *'O aptal seni bilerek hamile bıraktı.'* diye homurdanıyordu. Yine beni kandırmıştı. Yine haberim dışında gelişmişti olay. Hayatımın en önemli aşamasından habersizdim.

"Bırak!" diye tıslادım. Bırakmak yerine beni kendine daha çok çekti. Yeşillerini eriterek kahvelerimi dağladı insafsızca. "Eve geri dönmeni istiyorum." dedi kalbe zarar ses tonuyla. "Senin olduğun hiçbir yere gelmiyorum ben." Dişlerimin arasından tıslamıştım yüzüne doğru. Şu an onunla konuşan hasar görmüş gururumdu. Kalbim ona hayranlık dolu bakışlar atmakla meşguldü çünkü. Söküp atmak istiyordum onu. Yeşillerinden geçen kırgınlığı görür gibi olmuştum o anda. Ama bu benim hayalim de olabilirdi. "Senin yerin benim yanım Kelebek!"

"Neden?" diye sordum alayla. Etkilenmeden dudaklarıma bakıyordu. Öpmek ister gibi bakıyordu hem de.

"Çünkü benim karımsın." dediğinde kahkaha attım.

"Salak yerine koyup, oynadığın karın mı?" sonunda durarak ciddileşmiştim. "Şu an seninle evliysem sebebi karnımda taşıdığım bebeğim Sarhan. Kızımı babasız bırakmaya hakkım yok çünkü. Onun dışında sen..." Sağ elimi elinden kurtardım ve göğsüne vurdum. "... benim hiçbir şeyim değilsin!" Son cümlem dilimi yakmıştı ama söylemiştim. Kendimi ezdirmeye niyetim yoktu. Beni istiyorsa uğraşmak zorunday-dı. Kırdığı kalbime yaşattıklarını unutturmalı, değerli olduğumu göstermeliydi. Duyduğu kelimelerden sonra beni yavaşça bıraktı. Ondan kurtulduğumda derin nefes aldım. Huşu edici kokusu yüzünden birkaç dakikadır yarım yamalak nefes alıyordum. Benden iki adım uzaklaştı. Önce karnıma sonra yüzüme baktı. Mucizeye bakıyor gibiydi yeşilleri.

"Sana ve kızıma kendimi affettireceğim Kelebek." dedi ve yavaş adımlarla odadan çıktı. O çıkınca tuttuğum nefesimi verdim. Yatağıma doğru giderek oturdum. Uykum kaçmıştı büsbütün.

Sarhan Şahzade'nin yörüngesinden çıktığım için mantığım yerine geldi ve beynime tekmeyi geçirdi. *'Senin nerede olduğunu kimden öğrendiğini sormadın aptal.'*

Haklıydı. Neden sormamıştım ki?

***

Akşama doğru dört aydır yaşadığım şirin eve geldiğimizde kendimi fazlasıyla yorgun hissediyordum. Midem bulanıyor, uykum geliyordu. Odama girdiğimde direkt banyoya girdim. Midemi boşaltıp elimi yüzümü yıkadım. Güzel bir duşa ihtiyacım vardı. Üzerimi çıkararak küvete girdim. Suyu ayarlayarak kendimi ılık suyun rahatlatıcı ellerine bıraktım. Memnun mırıltılar eşliğinde yarım saatlik duşumu aldım. Banyodan çıktıktan sonra rutin bakımımı yaparak üzerimi giydim. Saçlarımı kuruttum. Yandan örerek odamdan çıktım.

Kapıyı kapatırken kalbimi sımsıcak bir duygu sardı. Midemde bir yerlerde kelebekler yuva yapmış gibi hissettim. Elimi hızla çarpan kalbimin üzerine koydum. Neden böyle olmuştum ki ben? Kafamı sağa sola sallayarak salona doğru yürüdüm. Salona girdiğimde gördüğüm kişiler az önceki halimi izah etmişti bana. Beni ilk fark eden Çilek kızımdı. Mutlulukla çığlık atarak bana doğru koştu. Karnıma dikkat ederek diz çöktüm ve bana sarılmasına izin verdim. Güzel kokuyordu. Geri çekilerek yüzünün her köşesini öptüm. Onu öperken bakışlarım koltukta oturarak bizi izleyen adama takıldı. Kot pantolon üzerine beyaz bisiklet yaka tişört giymişti. Ve tişörtün üzerinde *'Dangerous'* [7]yazıyordu. Tam da onu anlatan bir kelimeydi. Sarhan Şahzade gerçekten de tehlikeli bir adamdı. Fakat şu anki bakışı farklıydı. Yeşillerinde sıcak bir duygu vardı. Mutluluk muydu o? Yoksa yine zihnim bana oyun mu oynuyordu? Ona daha fazla bakamadan Lalin geri çekildi ve yanaklarımı avuçladı.

"Seni çok özledim anne." Gözlerim şaşkınlıktan irice açıldı. Bana az önce anne demişti. Bedenim sıvı haline gelerek ayaklarının altına dökülmüştü. Yerinden kopan kalbim ivme alarak ağzıma kadar gelmişti. Mavi gözleri o kadar güzel bakıyordu ki.

---

7 Tehlikeli

"Ne dedin sen?" Tekrar duyma ihtiyacı ile dolmuştum. Kıkırdayarak yanağımı öptü. Geri çekildiğinde gözlerimin içine bakarak "Anne dedim anne." dedi.

Bakışlarım hızla koltukta oturan adamı buldu. Lalin de ona dönerek gülümsedi. Sarhan kafasını sallayarak beni teyit etti. Ona *'Bu ne demek oluyor?'* bakışımı atınca bana *'Sonra konuşuruz.'* bakışı ile yanıt verdi. Omuz silktim. Kızıma döndüm ve onunla ilgilenmeye başladım.

"Annen sana kurban olsun Çilek kızım." dedim titreyen sesimle. Hamilelik hormonları olmadık yerde beni yakalıyordu. Şu an delice ağlama isteği ile dolup taşıyordum. Onu seviyordum. Çok seviyordum. Gerçek annesi olsaydım ancak bu kadar severdim. Aniden karnımda el hissedince irkilerek düşüncelerimden uzaklaştım.

"Aşkım babam burada kardeşimin olduğunu söyledi anne. Doğru mu?" diye sorunca yanaklarımdan yuvarlanan yaşları sildim elimin tersiyle. Kafamı sallayarak gülümsedim yaşlı gözlerimi umursamadan.

"Evet kızım. Kardeşin var orada." dedim sevgi akan sesimle. Ellerini çırptı.

"Kız mı?" Heyecanla cevabımı bekliyordu. Kafamı salladım. Boynuma atladı sevinçle.

"Kardeşimle Çilek kız izleyeceğiz. Ona elbiselerimi vereceğim." Hayal kuruyordu gözlerini kapatarak.

"Anneni yorma küçüğüm." Sesini duyunca kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Beni izliyordu. Ne zamandan beri beni düşünür olmuştu ki? Yüzüme sahte gülümseme yapıştırarak ayağa kalktım. Karnım büyüyordu ve hareketlerim kısıtlanmaya başlamıştı. Bir iki aya ayakkabımı bile giyemeyecek duruma gelecektim. Yavaş adımlarla kanepeye doğru yürüdüm ve oturdum. Lalin anında yanıma ilişmişti. Bakışlarını karnımdan ayırmıyordu. Gülümseyerek saçlarını okşadım. Üzerimde dolanan berrak yeşilleri hissetsem de o tarafa bakmamaya çalışıyordum. Kalbimi hoplatmasını istemiyordum. Burada oluşu bile yeterince kriz sebebiydi zaten.

"Anne!"

"Efendim Çileğim."

"Burada seninle kalabilir miyim?" Mavi gözleri öyle güzel bakıyordu ki onu reddetmek imkânsızdı. Zaten reddetmek isteyen de yoktu. Gülümseyerek eğildim ve şakağını öptüm. Elimi karnıma koydum.

"Tabii. Kardeşin de ben de çok seviniriz burada kalmana." Az öteden derin iç çekiş duydum. Kafamı kaldırıp baktığımda beni koyu yeşilleriyle izlediğini gördüm. Heyecandan kalbim titrerken nefesimi kontrol altına almakta zorlanıyordum.

'Yelkenleri bu kadar çabuk indiremezsin. Kendine gel.' Mantıklı yanım devreye girdiğinde yutkunarak bakışlarımı ondan çektim.

"Anne, babam da kalabilir mi?" diye soran cimcimeye çevirdim bakışlarımı tekrar. Şaşkınlıktan ağzım açık kalırken tekrar Sarhan'a baktım. *'Benim suçum yok.'* der gibi omuz silkti. Ama bakışlarından durumdan memnun olduğunu görebiliyordum. Sahi ne zamandan beri onu okuyabiliyordum ben? Biliyordum o istemezse asla bunu başaramayacaktım. Tabii şimdi en önemli mesele ben onun burada kalmasını istiyor muydum? Çilek kız bana maviş gözleri ile küçük köpek yavrusu bakışları atarken istiyordum.

"İsterse kalabilir." der demez Çilek kız ellerini çırptı. Sarhan dikkatle beni izliyordu. Bu kelimenin devamı olacağını biliyordu çünkü. "Ama evimiz küçük çileğim. Sen benimle uyuyacaksan baban da burada kanepede yatabilir." Sarhan'ın tek kaşı kalktı. Birkaç dakika sessizce beni izledi. Ben kabul etmeyeceğini düşünürken geri yaslanarak bedenimi süzdü. Gözlerimi kırpıştırarak baktım ona.

"Peki." dedi pürüzsüz sesiyle. Bir an onu bu ses tonu ile bana şiir okurken hayal ettim. Kurduğum hayale yüzümü buruşturmak istesem de yapmadım. Gözlerimi kapatarak kışkışladım onu.

"Yemek hazır. Buyurun sofraya." Gülüm ablanın sesini duyunca sevinç narası atan mideme gülümsedim. Yemeği zaten çok seviyordum. Hamile kaldıktan sonra iyice obur olmuştum. Tabii bu her önüme geleni yediğim anlamına gelmiyordu. Doktorum Nehir Hanımın verdiği listeye uymaya çalışıyordum. Aş ermediğim zamanlarda o listedeki yiyecekleri tüketiyordum. Hep sağlıklı şeyler geliyordu Kayseri'den. Babam çok dikkat ediyordu kızımla benim sağlığıma. Bazen benden bile çok. Elimi karnıma koyarak okşadım. Burnuma dolan koku muazzamdı.

Mutfağa girmeden yemekleri sormazdım. Çünkü gözlerimle görüp sevinmeyi seviyordum. Ayağa kalkarak yanımdaki meleğe elimi uzattım. Bana gülümseyerek elimi tuttu. Bir iki adım attıktan sonra arkama baktım. Sarhan'ın da ayağa kalktığını görünce rahatlamıştım. Hiç sevmediğim şeydi evde birinin tok diğerinin aç olması. Bu kişi kalbimi kıran biri de olsa aç kalmayı haketmiyordu. Kafamı çevirdim ve rahat nefes alarak mutfağa doğru yürüdüm. Tam içeri geçecektim ki Gülüm ablanın sesi durmama neden olmuştu.

"Tek bir soru soracağım Sarhan Bey." dediğinde merakla ikisine baktım.

"Buyurun Gülüm Hanım." Sesi saygılı ve mesafeliydi. Gülüm abla duyduğu sözlerden sonra kafasını salladı ve elini kaldırarak Sarhan'ın göğsüne koydu. Doğrudan gözlerinin içine baktı. Kalbim tekledi.

"Anne ellerimi yıkayalım." diyen Lalin beni onlardan uzaklaştırdı. Kendi merakım yüzünden onun küçük kalbini kıramazdım. "Tamam kızım." diyerek lavaboya gitmek için hareketlendim.

***

Sarhan karısı kızı ile lavaboya gittikten sonra arkasından baktı kısa bir an. Sonra tekrar göğsündeki elin sahibine döndü. Sözlü cevap vermek yerine kafasını salladı belli belirsiz. Gülüm hanım memnun ifade ile elini çekti adamın göğsünden.

"Yemekleri soğutmayalım genç adam." diyerek önden yürüdü. Genç adam kafasını sallayarak sessizce takip etti kadını. Yürürken fark ettiği tek şey kavuştuğu ferahlıktı. Omuzlarından tonlarca yük kalkmıştı. Kabul etmek o kadar da kötü bir şey değildi galiba.

***

Ömür...

Lalin elini yıkadıktan sonra mutfağa geldiğimizde Sarhan ve Gülüm ablayı sohbet ederken bulmuştuk. Daha doğrusu Gülüm abla soruyor Sarhan cevaplıyordu. Yapımcılığını Sarhan'ın yaptığı dizi, *'Sultan'*

hakkında konuşuyorlardı. Gülüm abla dizi izlemeyi çok seven bir Türk kadınıydı. Bulmuştu ünlü bir yapımcıyı ve sordukça soruyordu. Gülüm abla her konuda dizi izlerken ben komedi, polisiye ve aksiyon dizilerini çok seviyorum. Masaya bakınca onların ne konuştuğunu saniyesinde unutmuştum. Gülüm abla yine döktürmüştü. Masada analı kızlı çorbası ve ana yemek olarak da çökertme kebabı vardı. Mutlulukla iç geçirdim. İkisi de bize döndü. Ellerimi ovuşturarak sandalyeyi çektim.

"Döktürmüşsün Gülüm Sultan."

"Afiyet olsun kuzum."

Yemeklerimizi yedikten sonra beynime kan gittiği için nihayet Gülüm ablanın Sarhan'a ne sorduğu geldi aklıma. Sarhan salonda kızı ile oynarken ben çok sevdiğim armutlarımı yiyordum iştahla. Gülüm abla da makineden bulaşıkları çıkarıyordu.

"Abla yemekten önce Sarhan'a ne sordun sen?" diye sordum çiğnediğim armutu yutarken.

"Seni ona emanet edip edemeyeceğimi soruyordum." dedi gülümseyerek. Oturduğum yerde dikleştim.

"Ne dedi?" cevabı merak etmiştim. Bana döndü.

"Seni emanet edebileceğim tek adam o kuzum." dediğinde kafamı iki yana salladım.

"Sende mi abla ya?" dedim inanmayarak. Bu adam neden önüne gelen her dişiyi etkiliyordu ki? Gülüm abla bir şey diyeceği sırada mutfağa Lalin girdi. Gözlerini ovuşturuyordu. Uykusu gelmişti kızımın.

"Anne uykum var." Elimi peçete ile silerek ayağa kalktım. "Hadi gidip uyuyalım." dedim. Lalin'in elini tuttuğumda Gülüm ablaya döndüm. "Abla ya canım puding çekti." dedim dudaklarımı yalayarak. Gülümsedi ve bana *'O iş bende.'* bakışı attı. Havadan öpücük atarak mutfaktan çıktık kızımla. Lalin elimden çıkarak babasına gitti ve yanaklarını öptü. Sarhan kızını sevgiyle sardı. Saçlarını öperek;

"Uslu uyu küçüğüm. Kardeşinle anneni rahatsız etme." Beni düşünmesi git gide hoşuma gitmeye başlıyordu. Bunu fark edince irkilmiştim.

"Tamam aşkım babam."

"Seni seviyorum küçüğüm." dedi kızının gözlerine bakarak. Bu adamın ağzına ne de güzel yakışıyordu sevgi sözcükleri. Kalbim erimişti o iki kelimeyi duyunca. Keşke diye inledi kalbim. Hemen susturdum onu. Cümlenin sonunu getirmesine izin vermedim. Verirsem üzülecektim.

"Ben de seni seviyorum aşkım babam." Yanaklarını öperek kucağından indi ve bana doğru geldi. Elimi uzattım tutması için. Üzerimde dolaşan yakıcı yeşilleri hissetsem de dönüp ona bakmadım. Lalin elimi tuttuktan sonra odama gittik. Yatağı hazırlayarak dişlerimizi fırçaladık ve yerimize yattık. Lalin uyuyana kadar kardeşi ile ilgili hayaller kurup durmuştu. Kollarımdaki ve karımdaki melekler yüzünden çehremde mutlu bir gülümseme ile kendimi uykunun karanlığına bırakmıştım.

Gece tuvalet için kalktım. Elimi yıkadıktan sonra ani gelen meyve yeme ihtiyacımı karşılamak için mutfağa gitmem gerekiyordu. Ama ben salonda uyuyan adam yüzünden oraya gitmek istemiyordum. Onu kanepede iki büklüm uyumasını da görmek istemiyordum. Ben durdukça yoğunlaşan istek yüzünden omuz silkerek odamdan çıktım yavaşça. Mutfağa girdiğimde ışığı açtım. Masanın üzerinde duran meyve kasesine uzandım. Sulu bir armut aldım. Bir ısırık aldım ve memnuniyet dolu inleme eşliğinde yavaş yavaş yedim armudu. Bu hafta armutlara takmıştım. İsmini bile duyunca ağzım sulanıyordu. İkinci armuda uzandığımda birinin beni izlediği hissine kapıldım. Arkama döndüğümde beni izlediğini gördüm. Kapı pervazına omuzunu yaslamış beni izliyordu.

"Neden uyumuyorsun? Yerin mi rahatsız?" diye sordum sıradan olduğunu umduğum tavırla. Zira kalbim olması gerektiğinden hızlı atıyordu. Kapıdan ayrılarak bana doğru yürüdü. Geri geri gitmemek için kendimi zor tuttum. Önümde durdu ve kollarımdan tutarak bedenimi nazikçe döndürdü. Şimdi arkamda kalmıştı. Merak ve heyecanla ne yaptığını merak etmiştim. Nefesimi kontrol altına almakta zorlanıyordum. Uyumadan önce ördüğüm saçlarıma dokundu. Gözlerim kayarak kapandı. Sesini duyduğumda hepten nefes almayı bırakmıştım.

"Ben nerelerde uyudum bir bilsen Kelebek. O küçük kanepe benim için kral yatağı." Erkeksi sesi ile gözlerimi kırpıştırarak açtım. Bakışlarım karşıdaki camda yansımamızı bulduğunda donup kalmıştım. Saçımda papatya vardı. Tek kelime etmeden elimi o narin çiçeğe götür-

düğümde yakaladı ve avuç içime sıcak bir öpücük kondurdu. E insaf be adam. Böyle şeyler yapma. Karşında hamile ve sana aşık bir kadın var. Yaptıklarını yanlış yorumlayabilir yani. Derin bir nefes aldığımda ciğerim bana küfürler ediyordu.

"Papatya sade ve gösterişten uzak bir çiçektir. Tıpkı senin gibi. Grup halinde bulunur ve insana yalnız olmadığını hissettirir. Seni bulduğumuz gece yatağıma taşırken artık yalnız olmadığımı biliyordum Kelebek." Kalp teklemesi yüzünden erken gidecektim bu dünyadan. Suçlusu da arkamda bana güzel sesiyle güzel şeyler söyleyen adamdı. "Papatyanın çiçek dilinde anlamı *Temiz kalptir.* Senin kalbin gibi. Kızımı öyle güzel seviyorsun ki sana hayran olmamak elde değil. Sen ve kızlarım benim güzel kokan papatyalarımsınız Kelebek." Hızla ona doğru döndüm. Gözlerini görmeye ihtiyacım vardı. Bana gülümseyerek bakıyordu. Yeşillerinin daha önce bu kadar samimiyetle parladığını görmemiştim. Karnımda hissettiğim sıcaklık dengemi kaybettirmişti bana. Bakışlarımı ondan ayırıp eline çevirdim. Titrek bir nefes aldım zorla. Bu gece bana uyku yoktu anlaşılan.

"Kızımla konuşmak istiyorum Kelebek." dediğinde kafamı sallamıştım sadece. Benden onay alınca sandalye çekerek oturmamı sağladı ve önümde çömeldi. Gözlerim irice açılırken o karnıma baktı. Boğazını temizleyerek karnıma koydu ellerini. Kanımda yükselen adrenalin söyleyeceklerini duyamadan kalbimi patlatacaktı birazdan.

"Merhaba miniğim, benim baban. Biliyorum tanışmak için geç kaldım. Çünkü annen benden uzaktaydı. Kalbini çok kötü kırmıştım. Söylediklerimin tek kelimesi bile doğru değildi. O gece annen benden kalbimi istediğinde korkmuştum." Şaşkınlıkla açılan ağızmı umursamadan ellerimi ellerinin üzerine koydum. Bana bakmadan konuşmaya devam etti. "Çünkü beni severse, ben onu seversem öleceğini düşündüm." Elimi ağzıma kapattım. Bu adamın yaraları göründüğünden de derindi. "Sevdiğim annem, beni seven Mine öldüler çünkü." Kafasını iki yana salladı. "Dört ay önce annen bana mektupla *'boşa beni'* dediğinde delirdim. Kendimi arkadaşı Feriha'nın kapısını yumruklarken buldum o gece. Halimi görmüş ve bana annenin adresini vermişti." Gözlerimi kıstım. Hain Feriha. Demek adresimi o vermişti. " Şaşırmıştım biliyor musun? Onun babam, senin deden, yani Demirhan Beyden yardım is-

teyeceğini aklımın ucuna dahi getirmemiştim." Kamıma yaklaşarak sır vermek ister gibi sesini kıstı "Annen çok zeki kızım." dedi fısıltıyla "Onu bir tek o adamın yanında aramayacağımı biliyordu." Gülümsedi. Kendimi büyülü bir masalın içindeymiş gibi hissediyordum. "Onları görevden geri geldiğimde uzaktan izledim. Uzaktan izledim çünkü Feriha'ya söz vermiştim kendimi göstermeyeceğime dair. Benim için bu da yeterdi. Seni öğrendiğinde sahilde kamına sarılarak ağlamasını izlemek işkenceydi. O gün anlamıştım senin bu kutsal yere geldiğini." deyip kamımı okşadı. Dudaklarımı ısırdım. Dokunuşları mayıştırıyor ve rahatlatıyordu. Uzun zamandır beni terkeden huzur teşrif etmişti nihayet. "Annen benden ne kadar nefret etse azdır miniğim. Ben rezil adamın tekiyim. Onun sevgisini küçümsedim. Bana olan güvenini kaybettim. Üzdüm. Ağlattım." dediğinde elim saçlarına dokunmak için kalktı ama dokunmadan geri indirdim. Hemen su koyvermek yoktu. Onu affettiğimi bilmemeliydi. "Onsuz geçen her an boşlukta gibiydim." Kafasını kaldırarak gözlerime baktı. " Ama sana söz onu geri kazanacağım. Bana yeniden güvenecek." dedi içimi titreten sesiyle.

"Yeter!" dedim ellerimi omzuna koyarak. Elini kaldırarak yanağımı kavradı.

"Ağlama." dedi sinirle. Siniri bana değil kendisineydi. Biliyordum. O söyleyene kadar ağladığımın farkında bile değildim. Ayağa kalktım. Ben kalkınca o da kalkmıştı.

"Evimize geri dön Kelebek." Gözlerime öyle bir bakıyordu ki, uzanıp öpmemek için kendimle savaş halindeydim.

"Hangi yüzle döneyim o eve? Ailene ne diyeceğim? Kusura bakmayın ben Elhan ile evliyim ama diğer oğlunuzdan hamileyim mi diyeyim?" diye sordum öfkeyle.

"Elhan onlarla konuştu. Aslında bizim evlilik izni için orduya başvurduğumuzu, imam nikahımızın kıyıldığını biliyorlar. Seni koruyabilmek için Elhan'la evliymiş gibi gösterdiğimizi de anlattık. Merak etme kimse seni yargılamayacak eve döndüğünde. Hatta herkes çok heyecanlandı hamile olduğunu duyduklarında." Bu iyi haberdi işte.

"Döneceğim. Ama Lalin için." dediğimde yüzündeki sevinç görülmeye değerdi. "Ama seni kolay kolay affetmeyeceğim bunu iyi bil." Kafasını salladı. Şimdi ne dersem kabul edecekmiş gibi duruyordu.

"Canından bezmeye hazır ol Sarhan Şahzade. Bakalım ne kadar dayanabileceksin bana."

"İçimden bir his bu minik kızın da seninle aynı fikirde olduğunu söylüyor." diyerek ellerimi karnıma koydu. O an kızım babasının avucunun içine tekme atarak benimle aynı fikirde olduğunu göstermişti.

32. BÖLÜM

Arabadan indiğimde gördüğüm manzara ile iç geçirdim. Denize birkaç metre uzaklıkta iki katlı küçük şirin bir aile evi vardı karşımda. Sarhan arabayı park ederken elimi tutan Lalin ile evin önüne geldik. Daha zile dokunmadan kapı hızla açıldı. Korku ile geri geri giderken kapıyı açan kişiye baktım. Berivan yerinde zıplayarak bana sarıldı.

"Yavaş güzelim yengen hamile." diye homurdanan düşünceli Sarhan gülümsetmişti beni. Berivan geri çekildi. Yüzünde mahcup bir gülümseme vardı.

"Hoş geldin abla. Canınızı yakmadım değil mi?" diye sorunca sadece tebessüm ettim.

"Hoş bulduk gamzeli güzel." deyip yanaklarını öptüm. Onu özlemiştim. Geri çekilerek ellerini karnıma koydu ve titrek bir nefes alarak yeğenini okşadı.

"Tekme atıyor mu abla?" diye sorunca bakışlarım istemsizce arkasındaki adama kaydı. Birkaç gün önce kızım babasının avucuna tekme attığında içimdeki tüm kırgınlıkları unutup sevinçle ona sarılmıştım. Bedenimi öyle sarmıştı ki güçlü kollarıyla. Kendimi orada tüm kötülüklerden korunmuş gibi hissetmiştim. Sarhan yüzünü saçlarıma gömerek derin nefes çekmişti. Beni koklamıştı. Şaşırsam da kendimi toparlayarak bedenimi iri bedenden koparmıştım. Ne de olsa ona hâlâ kırgındım. Anılardan kurtularak Berivan'ı yanıtladım.

"Evet halası tekme atıyor." Bakışlarım karşımdaki adamın dudaklarıma takıldığında yutkundum. Vişne reçeli tadındaki o enfes dudakları özlemiştim. Tam o yüz kızartan düşüncelerin içine kendimi bırakıyor-

dum ki Berivan'ın ağabeyine sorduğu soru elini uzatarak beni kurtarmıştı onlardan.

"İsim düşündünüz mü abi?" Tam cevap verecektim ki Sarhan benden önce davrandı.

"Eflin." dedi mavi kelebeklerin kanat çırpışını andıran kadife sesiyle. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bu benim bir ay önce rüyamda gördüğüm kızına seslendiği isimdi.

"Sen nereden-" diye soracaktım ki aklıma vurulduğunda sayıkladığı an geldi. *'Eflin'* diye sayıklamıştı o gün.

"Eflin mi?" diyerek ellerini çırptı Berivan. "Çok güzel isim. Hem Lalin'e de uyuyor." dedi güzel yeğenini kucağına alarak. Hala yiğen öpüşüp hasret giderirken kahvelerim ile yeşilleri birbirine sarılmış gibi kopamıyordu.

"Güzel kızımı ayakta bekletmeyin. Haydi içeri gelin." diyen Demirhan babam bakışlarımızın kopmasına neden olmuştu. Ona döndüğümde bana gülümsüyordu. Bakışları bir iki saniyelik benden ayırlıp arkama kaydığında yeşilleri hüzünle dalgalanmıştı. Bende arkama döndüğümde oğlunun ona yabancı gibi baktığını görmüştüm. Eskiden mesafeli de olsa selamlaşıyordu ama bu sefer onu yok sayarak yanından geçti ve Selma anneyi alnından öptü.

"Nasılsın anne?" diye sordu.

"İyiyim oğlum." Ona her anne dediğinde nasıl mutlu olduğunu görebiliyordum. Kapıda korkuluk gibi dikilmeyi bırakıp içeri girdim ve Selma anne ile Saliha ablaya sarıldım. Beni sevgi ile kucaklarken kendi annem aklıma gelmişti. Birkaç gün önce babamdan gizli buluşmamıza rağmen onu çok özlemiştim. Görüştüğümüzde ona her şeyi anlatmıştım. Tabii Sarhan'ın işi yüzünden Elhan ile evli görünmek zorunda olduğumuzu söylemiştim. Bir nevi yalan söylemiştim ama mecburdum. Benim için utanmasını istememiştim.

"Torunum nasıl?" diye soran Demirhan babaya döndüm düşüncelerimden sıyrılarak. Gülümsüyordu ama gözleri o gülümsemeye ev sahipliği yapmıyordu. Berrak yeşilleri hâlâ hüzne sıkıca sarılıydı. Oğlunun öyle davranmasına üzülüyordu belli ki. Aniden içimi dolduran anne şefkati ile beline sarıldım sıkıca. Ben seninleyim der gibi. Nasıl

olmazdım ki? Bu adam öz babamın yapmadığı şeyi yapmıştı. Sorgusuz sualsiz kalbini açmıştı bana.

"Seni seviyorum baba."

Saçlarımı okşayarak "Ben de seni seviyorum güzel kızım." dedi.

Salona girdiğimde yan yana duran Elhan, Emre ve Mert üçlüsü karşılamıştı beni. Yüzlerinde mahcup bir ifadeyle bakışları yüzüm ve karnım arasında geziyordu. Az önce Sarhan'ın babasına yaptığı şeyi yaparak onları yok saymıştım. Ardımdan Emre'nin üzüntülü mırıldanmasını duysam da tepki vermedim.

"Gel sana odanı göstereyim kızım. Akşam yemeğine kadar dinlenirsin." diyen Selma anneye minnetle baktım.

"Çok iyi olur. Teşekkür ederim." dedim ve onu takip ettim. Yukarı çıktığımızda dört oda olduğunu gördüm. Sarhan'ın odasını hiç merak etmemiştim. Asla!

'Pis yalancı.' diyen iç sesime kulaklarımı tıkadım. Yüz yüze duran odalardan en baştakinin kapısını açınca odamın orası olduğunu anladım. İçeri girdiğimizde açık kalan ağzımı Selma anne gülerek kapatmıştı. Genel rengi krem olan odanın ortasındaki kocaman yatak ve etrafından sarkan tüller ile muhteşem görünüyordu. Ve de çok rahat.

"Beğendin mi?"

"Çok beğendim. Muhteşem. Burası hayalimdeki oda Selma anne." dedim odayı incelerken. Yatağın etrafında dolandığımda gözüme çarpan altın işlemeli göz alıcı beşik gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Beşiğin az ilerisinde ise emzirme koltuğu vardı. Bebeğimin benimle uyuyacak olmasına çok sevinmiştim. Kızımın da tıpkı annesininki gibi tepesinden tüller sarkan güzel bir beşiği vardı.

"Teşekkür ederim Selma anne. Çok güzel bu oda." dedim beni sevgiyle izleyen kadına sarılırken.

"Bana değil oğluma teşekkür et kızım." dediğinde geri çekilerek yüzüne baktım.

"Sarhan mı yaptı burayı?" diye sordum inanmaz gözlerle. Gerçi odanın krem ve altın renk olmasından anlamak mümkündü. Benim mor rengini sevdiğimi bildiği halde o renk hiçbir şey eklememişti buraya.

"Seni seviyor kızım." diyen kadını duymama karar almıştım. Çünkü öyle bir şey yoktu. Sarhan Şahzade beni sevmiyordu. Aptal kalbim sevinçle çırpınınca söküp atmak istedim göğsümden. Burada durup kalbe zarar şeyleri düşüneceğime elimi yüzümü yıkamaya karar verdim.

"Ben gideyim kızım. Saliha'ya yardım edeyim yemekler için. Sen de yeni odanda dinlen."

"Tamam anne." dediğimde yanağımı öperek çıktı odadan. Odadaki iki kapıdan biri banyoya açılıyordu kesin. Birini seçerek kolunu aşağı indirdim ve çığlık atma isteğimi zorla bastırdım. Burası banyoydu ve krem mor renkteydi. Hazine bulmuş gibi sırıtarak girdim içeri. Mor rengine aşıktım resmen. Parmak uçlarımı mor fayanslarda dolaştırdım.

"Bu rengi neden sevmiyorsun?" diye sordum lavabonun önüne gelerek. Kendimden geçip buraya hayran olsamda içime ılık ılık akan duygu ile onun arkamda olduğunu anlamıştım. Artık bu halime alışmıştım. Onun varlığı ile değişen kimyama alışmıştım. Yüzümü ona döndüm yavaşça. Kollarını göğsünde toplamış beni izliyordu. Üzerine giydiği gri triko kazak, kot pantolon ve gece siyahı saçları ile etkileyici görünüyordu.

"Tatlıyı hatırlatıyor bana." dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Çikolatalı pastayı sevdiğini söylemiştin ama." Yüzünün değişen ifadesini gördüğümde küçük bir pişmanlık tohumu yerleşti içime. Belli ki çocukluğunu hatırlatan hiçbir şeyi sevmiyordu. Tam özür dilemek için ağzımı açacaktım ki, sesimi kısan şeytan zihnime bir şeyler fısıldadı. İçimden gülümseyerek dışımdan ifademi sabit tuttum.

"Neyse çıkar mısın? Duş alacağım." Yine o lanet şeytana uyarak üzerimdekileri yavaş yavaş çıkarmaya başladım. Kazağımı çıkartarak sütyenimi gözünün önüne serdim. Hırlama ile karışık nefes alınca sinsice gülümsedim. Arkamı dönerek yüzüme masum bir ifade takındım.

"Ne oldu?" Kafasını iki yana salladı zihninden bir şeyleri def etmek ister gibi.

"Elimden bir kaza çıkmadan ben gideyim buradan." Neredeyse inlemişti konuşurken. Banyoyu kaçar gibi terk ettikten sonra içimden attığım kahkahayı dudaklarımı aralayarak serbest bıraktım.

"Gül sen gül Kelebek. Beni affettikten sonra da böyle gülebilecek misin bakalım?" diye bağırdığında elimi ağzıma kapatarak kıkırdamaya

devam ettim. Çarpılan kapı sesini duyunca elimde tuttuğum kazağımı tekrar giyindim. Elimi yüzümü yıkadım. Kuruladıktan sonra banyodan çıktım. İçim titreyerek yatağa yaklaştım. Bu sefer soyundum ve örtüyü açarak içine girdim. İpek gibi yumuşak çarşaflara sarılarak gözlerimi kapattım. Nihayet kendimle baş başaydım. Onu seven kalbim uzaktayken zor da olsa dayanıyordu ama bir oda uzağımdayken nasıl dayanacaktı bilemiyordum. Ama ona yapacaklarım için şimdiden heyecan içindeydim. Gülümseyerek gözlerimi kapattım. Uykuya dalmam uzun sürmemişti.

Gözlerimi açtığımda oda karalık içindeydi. Akşam olmuştu. Yorganı üstümden çekerek yataktan kalktım. Ayaklarım sıcak döşeme ile buluştuğunda içim hoş olmuştu. Sarhan beyin evde yalın ayak gezme takıntısını sevmiştim.

Banyoya girerek ihtiyaçlarımı giderdim ve elimi yüzümü yıkadım. Odaya döndüğümde diğer kapıya yaklaştım ve açtım. Tahmin ettiğim gibi burası giyinme odasıydı. İçeri girerek dolapta sıra sıra dizilmiş hamile kıyafetlerinden mor olanını seçtim. Kışlık kumaştan yapılmış diz üstünde biten, belden aşağı hafif bollaşan çok güzel elbiseydi giyindiğim. Altıma siyah ince külotlu çoraplarımdan geçirdim. Ayaklarıma gri renk ev ayakkabılarımı giydim. Saçlarımı açık bırakarak kenarlarından tutturdum.

Aşağı indiğimde Saliha abla elinde tepsiyle evden çıkıyordu. Acıkmıştım ve masa boştu. Bu kadın nereye götürüyordu o yemek dolu tepsiyi? Artık sinirlenmeye başlıyordum.

"O tepsiyi nereye götürüyorsun abla?" diye sordum sinir hücrelerimi kontrol altına alarak. İçten bir gülümseme sundu bana fark ettiğinde.

"Kış bahçesine götürüyorum kızım. Orda yiyeceksiniz yemeğinizi." Kış bahçesi mi?

"Bizim kış bahçemiz mi var abla?"

"Evet kızım. Haydi sen de gel. Acıkmışsın. Sarhan oğlum seni sorup duruyordu deminden beri."

Kafamı salladım. Beni sormuş demek. Bu adam buzlarını benim güneşime mi açmıştı? Eriyip gidiyordu kalbinin etrafındaki buzlar haberi yoktu. Yoksa var mıydı? Kızım açlıktan karnıma tekme atınca düşünmeyi keserek Saliha ablayı takip ettim. Bahçeye girince ağzım açık

kalmıştı. Duvarlara yakın saksılarda ekilen güzel çiçekler. Bahar havası katmıştı bahçeye. Çok rahat görünen koltuk takımları ve büyük yemek masası vardı. Tabii bir de mini kütüphane. Kitapları görünce gözlerim ışıldamıştı. Onları elime alarak koklayıp o koltuklarda okumak için sabırsızlanıyordum. Ama şimdi karnımdaki minik canavarı doyurmam gerekiyordu. Masaya döndüğümde eksikliği hemen fark etmiştim. Bana bakan yeşilleri yok sayarak Selma anneye döndüm.

"Demirhan babam nerede?" diye sorunca Selma anne üzgün kahvelerini sevgili kocama çevirdi. Tek kaşımı kaldırarak ona döndüm ve cevap vermesi için bekledim.

"O adamı bir daha bu evde görmek istemiyorum!"

"*O adam* dediğin senin baban Sarhan." Sesimi yükseltmiştim ama hak etmişti. Aralarındaki soğukluğun sebebini daha çok merak etmeye başlamıştım. Bunu öğrenmeyi kafamda bir yere not ettim.

"Yeter Ömür! Benden kaçıp o adama sığınmanı daha hazmedememişken ikide bir baban deyip durma. Bu sıfata yakışmayacak bir insan o. Konuyu da daha fazla uzatma. O adam bu eve bir daha gelmeyecek!" Sesindeki tehlikeli ton gözlerimi kısmamı sağladı. Ağzımı açıp cevabını verecekken

"Anne!" diyerek eteğime yapışan Lalin beni kendime getirmişti. Yoksa ağzımdan istemediğim kelimeler çıkabilirdi. Yüzüne baktığımda korkmuş haline üzülmüştüm. Eğildim ve saçlarını öptüm. Kızım boynuma sarılırken babasına *'Bu iş burada bitmedi.'* bakışı attım. Ayağa kalktığımda;

"Haydi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum." dedim gülümsemeye çalışarak. Masada Sarhan'a en uzak yerde oturdum. Lalin de yanıma oturdu. Zaten Elhan, Emre ve Mert üçlüsünü tamamıyla yok saymıştım. Benimle konuşma çabalarının işe yaramayacağını anlayınca pes etmiş beni rahat bırakmışlardı. Ben masada ne varsa silip süpürürken Sarhan'ın hafif tebessümle beni izlediğini görmüştüm bir ara. Benim fark ettiğimi görünce hemen kendini toparlamıştı. Demek hamile hallerim sinirini yatıştırıyordu. İşte bu güzel haberdi. Aklıma gelen bazı görüntülerle hırzırca sırıttım. Yemek yedikten sonra masayı toplamaya yardım etme isteğim Selma anne ve Saliha abla tarafından veto yemişti. Ben de vakit geçirmek için kütüphaneyi karıştırmaya karar verdim.

Gördüğüm eserler tam bir hazineydi. Raf dolusu Necip Fazıl Kısakürek kitaplarını gördükte heyecandan titremiştim. Hepsi ilk baskıydı. Gülümseyerek üzerlerinde parmak uçlarımı dolaştırdım.

"Abim Necip Fazıl okumayı çok sever. Bunları alabilmek için çok uğraştı." diyen Berivan'a döndüm. Sarhan Şahzade beni şaşırtmaya devam ediyordu.

"Şaşırdım." dedim sadece. Diyecek kelime bulamamıştım. Güldü.

"Biliyorum abimin hayatı kaile almayan bir tipi var." İç geçirdi derince "Ama onu tanıyınca şiir gibi bir adam olduğunu anlıyorsun abla." Kalbim teklemişti. Şiir gibi adam. Evet bu ona uyacak bir benzetmeydi. Benim bir şey söylemeyeceğimi anlayınca Berivan kendisine seslenen Lalin'in yanına gitti. Ben de bu hazineyi keşfetmeyi sonraya bırakarak eve girdim. Yukarı odama çıkmak için merdivenlere doğru yürürken duyduğum seslere kulak verdim. Yine başkalarını dinliyordum ama çok merak etmiştim. Merdivenlere çıkmaktan vazgeçerek odaya doğru yürüdüm. Kapı açıktı. Emre, Mert, Elhan ve Sarhan'ın karşısında suçlu çocuklar gibi sırayla duruyor Sarhan da bir şeyler söylüyordu. Emre beni fark etse de etmemiş gibi yaptı.

"Ulan ben o kadına doyasıya sarılmanın hayallerini kurdum be." Hangi kadına? Kaşlarımı çatarak adamın sırtını kahvelerimle delerken bilmiş gülümsemesi ile bana bakan Emre şok olmama neden olmuştu. Yoksa o kadın ben miydim? Yok canım, ben değilim kesin. Emre gözlerini kapatıp açarak beni onayladığında hızla oradan uzaklaşmıştım. Odama girerek kapattığım kapıya sırtımı yasladım. Şimdi anlamıştım neden böyle plan yaptıklarını. Mesele bizi evlendirmek değildi mesele Sarhan'a hayal kurdurmaktı. Beni imkansız görüp istemesini ve duygularla hareket etmesini sağlamaktı. Daha fazla bunları düşünmek istemiyordum. Beni çağıran uykuya doğru giderek yatağa girdim ve gözlerimi kapatarak kendimi ona bıraktım.

***

Herkes gittikten sonra yalnız kaldığımız için Lalin'den odasını göstermesini istedim. Odası bir prenses odasıydı. Beyaz ve cezayir menekşesinin ahengi çok güzeldi. Bu adam ciddi ciddi pembe rengini sevmi-

yordu. Lalin odasındaki çalışma masasında resim çizmeye başlayınca odama gittim ve kızım için hazırladığım sürprizle geri döndüm.

"Çileğim."

"Efendim anne."

"Bak sana ne getirdim." diyerek elimdeki şeyi yukarı kaldırdım ve görmesini sağladım.

"Olaaf!" Çığlık atarak sandalyeden kalktı ve bana doğru koştu. Olaf'ı ona verdiğimde bağrına bastı gülerek. Koltuğa oturarak yanıma çağırdım onu.

"Bunu sana Elsa gönderdi."

"Teşekkür ederim anne."

"Rica ederim kızım. Elsa arkadaşına iyi bakmanı istedi."

Lalin, Olaf ile oynarken bana baktı ve "Bonbon ve Olaf en iyi arkadaşım oldular bundan sonra anne." dedi. Uzanıp yanağımı öpmesi beni mutlu etmişti. Bir çocuğu mutlu etmek bir meleği mutlu etmek demekti. Çünkü onlar Rabbimiz tarafından yer yüzüne emanet edilmiş meleklerdi. Lalin, Bonbon ve Olaf ile oynarken ben internetten sipariş veriyordum. Nihayet aldığımda sinsice gülümsedim. Çilek kız onunla uyumamı isteyince meleğimi kırmamıştım. Yatağa Lalin, ben, Olaf ve Bonbon girmiştik. Anlattığım masaldan sonra uyuyan Lalin'in ardından ben de gözlerimi kapattım. Aklımda yarın gelecek siparişlerimi görünce Sarhan'ın suratının alacağı hali vardı sadece.

Bakalım ne kadar dayanacaktı bana.

Ertesi sabah heyecanla kalktım. Lalin de uyanarak babasına koştu. Arkasından bakarken iç geçirdiğimi sonradan fark etmiştim. Kafamı iki yana sallayarak yataktan kalktım Lalin'in odasından çıkarak kendi odama girdim. Elimi yüzümü yıkayarak üzerimi değiştim. Aşağı indiğimde Lalin ile oyun oynayan babasını gördüm. Sarhan kızını koltuğa yatırarak gıdıklıyordu. Onlara bakmayı kesip aç karnımı doyurmam gerekiyordu. Mutfağa girdim. Saliha abla yine döktürmüştü. Guruldayan karnımı dinleyerek masaya geçtim. Biraz sonra Sarhan ve Lalin de gelmişti. Hep beraber kahvaltı ettikten sonra Sarhan şirkete geçti biz de Lalin ile mutfağa. Sarhan için sürpriz yapma zamanıydı. Birazdan diğer sürpriz de gelirdi zaten. Gün ortasından kapı çaldığında heyecanla aç-

tım. Gelmişlerdi. Gülümseyerek içeri girmelerini söyledim. Aldıklarını yerleştirdikten ve eskilerini aldıktan sonra gitmişlerdi. Lalin aldıklarımı görünce elini ağzına kapattı. Daha sonra

"Anne babam çok sinirlenecek. Ama bunlar çok güzel." diyerek kıkırdadı. Saçlarını okşayarak omuzlarımı dikleştirdim. Akşama yakın Sarhan eve geldi. İçeri girdiğinde Lalin kucağına atladı. Kızını sıkıca saran babası yanaklarını öptü. Üzerindeki siyah takım ile fazlasıyla dikkat çekiciydi. Hele saçları. Az önce karıştırılmıştı belli ki. Aptal kalbim sıkışmıştı onu görünce.

"Hoş geldin aşkım babam."

"Hoş buldum küçüğüm." diyerek bana baktı. Hiç tepki vermeden salona geri döndüm. Dışım sakin olsa da içim kıpır kıpırdı. Az sonra olacakları çok merak ediyordum. Yavaş adımlarla ikili koltuğa doğru yürüyüp oturdum. Elimi koltuğun kaliteli kumaşının üstünde dolaştırarak gülümsedim. Ve beklediğim an gelmişti. Sarhan kucağında Lalin ile salona girdi. Önce bana sonra oturduğum koltuğa baktı. Dişlerini sıkarak dudaklarını birbirine bastırdı.

"Koltukları yenilemişsin Kelebek." dedi sakince. Mavi kelebekler kanat çırparak tenimi okşadı. Kendime gelerek gülümsedim.

"Evet. Çok güzeller değil mi?" Hayranlıkla baktım koltuklara. Bekliyordum. Büyük tepki vermesini ve bana bağırmasını... O ise beni dumura uğratarak kızı ile birlikte karşımdaki koltuğa geçti.

"Koltukların pembe renkli olması çok güzel olmuş. Tebrik ederim." Sesinde ima vardı, ayrıca tebrik ettiği kişi ben değil kendisiydi. Çünkü sakin kalmayı başarmıştı. Fakat yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi saklama gereği duymamıştı. Dün aklıma banyodaki konuşmamızdan sonra gelmişti bu fikir. Krem ve pembe renk koltuklar sipariş etmiştim uyumadan önce. Onu zorlamak ve bana ne kadar dayanacağını denemek istiyordum.

"Aşkım babam bugün annemle meyveli pasta yaptık." dedi ortamdaki gerginliği hissetmeyen güzel kızım. Sarhan yeşillerini benden çekip kızına döndü. Gülümseyerek saçlarını öptü.

"İyi yaptınız küçüğüm. Yediniz mi?" diye sordu. Ardından gözlerini kısarak bana baktı. Omuz silktim.

"Seni bekledik. Çay içerken yeriz birer dilim değil mi?" dedim masum bir ifadeyle. Madem pembe koltuklara ses çıkarmadın şimdi görelim seni Sarhan Bey.

"Ben çay içmem. Bunu biliyorsun Kelebek." dedi tek kaşını kaldırarak. Fazla zorlama diyordu ama ben anlamazlıktan geldim.

"Kahve ile ye!" Israr ediyordum. Gözlerini kapatarak kafasını geri attı. Sabır dilediğine adım gibi emindim. Gözlerini açıp sevdiğim yeşillerini bana sundu.

"Tamam!" dedi dişlerinin arasından. Sırıttım.

Ellerimi çırparak "Güzel. Hemen hazırlıyorum pastalarımızı." deyip kalktım ve mutfağa doğru yürüdüm.

"Kendini fazla yorma." Arkamdan seslenince içime akan sıcak duyguları görmezden gelmek çok zordu. Buz gibi Sarhan ile baş etmek kolaydı ama bu yeni Sarhan ile işim çok zor olacaktı. Onu affetmek için çırpınan aşık bir kalbim vardı çünkü. Etkilenmemiş gibi yaparak mutfağa girdim ve pastayı dilimledim. Çay demlenirken kahveyi de pişirdim. Zehir zemberek kahve hazır olduktan sonra onu fincana, çayları ise bardaklara koydum. Hepsini tepsiye koyduktan sonra salona geçtim. Baba kız televizyon karşısına geçmiş izlemek için film arıyorlardı. Yanlarına gelerek tepsiyi sehpaya koydum. Tabakları, kahveyi ve çayı onların önüne koydum. Kendim için koyduğum iki dilim pastayı önüme çektim. Sarhan'ın meraklı bakışları bana çevrilince

"Ne?" diye karşılık verdim. Çatalımı pastaya batırarak küçük parça koparıp ağzıma koydum "Fark etmediysen seni bilgilendireyim kocacığım..." Çatalı karnıma doğrultup "... hamileyim ben." dedim ikinci parçayı ona uzatırken. Birkaç saniye çatal ve benim aramda gidip geldi yeşilleri. Onu ikna etmek için alt dudağımı sarkıtarak üzülmüş numarası yaptım. Ben beni reddetmesini beklerken o dudağının sağ tarafını kıvırdı ve beni alt edecek şeyi yaptı. Uzanarak pastayı dudaklarının arasına aldı. Sanki ilk kez tadıyormuş gibi ağzında yuvarladı ve çiğnedi. Sonra yuttu. Yüz ifadesi sanki ona kezzap içirmişim gibiydi.

"Aa anne babam pasta yedi. Doğduğumdan beri onu tatlı yerken görmedim ben." Kendimle gurur duyarak burnumu havaya diktim. Benim bu halimi görünce gözlerini kıstı. Kahkaha atmak geçti içimden.

"Sakın alışmayın!" diyerek uyardı bizi. Omuz silktim. Elime düşmüştü bir kere hiç kurtuluşu yoktu. Kahvesine uzanarak yudumladı. Bir daha da pastadan yemedi tabii. Ama benim için o küçük parça bile yeterdi.

Filmi seçtik ve izlemeye başladık. Daha yirmi dakika olmadan Çilek kızım uyumuştu. Sarhan onu kucağına alarak odasına götürdü. Geri geldiğinde yanıma oturdu. Gözüm ekrandaydı ama aklım bedeninden yayılan özlediğim sıcaklığındaydı. Kaç aydır rüyalarımda ona sarılıp uyuyordum. Özlemiştim. Onu fena halde istiyordum. Kaç kere uykumdan sırılsıklam uyanmıştım hatırlamıyordum. Tabii bunda hamilelik hormonlarının katkısı büyüktü. Kafamı hızla ona çevirdim. Filme odaklanmıştı ama benim ona baktığımı biliyordu elbette. Onun yüzünden zihnime dolaşan sahneler yüzünden kendimden soğumuştum. Bu kadar mı kudurmuştum ben?

Ona bakarken filmde duyduğum bir kelime dikkatimi mıknatıs gibi kendine çekti ve çığlığı bastım

"Ayy Sarhan duydun mu?" Nihayet bana bakma zahmetinde bulunuyor beyefendi.

"Neyi Kelebek?" diye sordu ilgiyle.

"Şekerpareyi!" diyerek ellerimi çırptım çocuklar gibi.

Bana deliymişim gibi baktı "Şekerpare yok ki filmde. Nereden geldi aklına?" diye sordu.

"Yaa adam kızına Şekerparem dedi duymadın mı?" dedim televizyonu göstererek.

"Onu duydum da sen neden böyle bağırdın?"

"Canım çekti benim." dedim dudağımı büzerek. Kafasını salladı ve telefonuna uzandı. Ekrana dokunarak

"Tamam şimdi söylerim Koray alıp getirir." Telefonu kulağına götüreceği sırada sinirlenip elinden alıp koltuğa fırlattım. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmış halde bana baktı.

"Gidip o Şekerpareyi sen alacaksın Sarhan." dedim tek kaşımı kaldırarak. Tek kelime etmeden kafasını salladı ve ayağa kalktı.

***

"Im... Harika... Harika ötesi bir şey bu!"

"Ye ye bitmez... Enfes... Ne güzel şekerpare böyle..."

"Ömür..."

"Şekerpareyle aşkımı bölme Şahzade. Nerede kalmıştık. Seni seviyorum şekerpare, sakın bitme. Doyamıyorum sana!"

"Çıkardığın seslerin farkında mısın?" diye sordu can çekişir gibi.

"Nasıl sesler çıkarıyor muşum?" dedim ağzımda çiğnediğim şekerpareyi yutarak. Sarhan ağzını açıp cevap verecekken midemden yukarı çıkan yiyecekleri orta yere çıkarmamak için mutfağın az ilerisindeki banyoya koştum. Arkamdan geldiğini biliyordum. Gelmesini istemiyordum ama ağzımı açıpta bunu dile getiremiyordum. Klozetin yanında çöküp az önce büyük bir aşkla yediğim şekerpareleri çıkarırken gözlerim yuvalarından çıkacaktı neredeyse. Nihayet öğürmem bittiğinde midemin dışarı çıkmadığı için seviniyordum. Klozetten uzaklaşıp sırtımı duvara yasladım. Gözlerimden süzülen yaşları dahi silemeyecek durumdaydım. Bunu benim yerime kocam yapmıştı.

"Hep böyle misin Kelebek?" diye sordu beni yerimden kaldırıp lavabonun önüne getirirken. Kafamı salladım. Küçük bir bebek gibi elimi yüzümü yıkadı. Ağzımı da çalkalayıp ona baktım. Elindeki havlu ile yüzümü kuruladı. Benimle ilgilenmesi hoşuma gitmişti.

"Uyumak istiyorum." Aniden üzerime çöken uyku zihnimi kendine çekiyordu. Kafasını salladı ve havluyu yerine astı. Beni kolumdan tutarak banyodan dışarı çıkarttı. Yorgun bedenimi taşıması iyi olmuştu. Merdivenlere geldiğimizde beni kucağına almıştı. Aniden gelen hareket ile kollarımı hızla boynuna dolamıştım. Kokusu ciğerlerime dolduğunda gözlerimi kapatarak yüzümü oraya gömdüm. Parfüm karışık kendi kokusu beynimi uyuşturuyor kalbimi titretiyordu. Sırtım yumuşak yatakla buluştuğunda güzel yolculuğumun sonuna geldiğimi anladım. Gözlerimi titreyerek açtığımda beni izleyen yeşillerle karşılaştım. Aramızda bir nefeslik mesafe vardı. Hafif kıpırdansa dudaklarımız birbirine dokunacaktı. Yaşadığımız yakınlık kalp ritmimi bozmuştu. Odadaki tek ses kalbimin gümbürdeyerek göğsümde dört dönmesiydi.

"Uzaklaştır beni Kelebek." dedi. Boğuk sesi ve bakışları dudaklarımı dağlıyordu. Yutkundum. Benden cevap gelmeyince "Beş saniyen var. Vakit dolduktan sonra yapacaklarımdan ben değil sen sorumlu ola-

caksın." dedi ama ikimizde beş saniyenin çoktan dolduğunu biliyorduk. Yavaşça eğilerek dudaklarımı esir aldı muhteşem yumuşaklıktaki dudakları. Gözlerimiz anında kapanmıştı. Ona karşılık vermeyi düşünmüyordum ama hain dudaklarım bana ihanet ederek çoktan aralanmış onu kabul etmişlerdi. Özlediğim tat ağzıma yayılırken titremiştim. Alt dudağımı ağzının içinde yuvarlayarak dişleri ile kıstırıp ezmesi inlememe neden olmuştu. Karşılık olarak aldığım genizden gelen hırlama ile kendini bacak arama bastırdı. Sertliği aklımı alırken nefes almam için dudaklarımı serbest bırakarak ateş gibi yanan dudaklarını bu sefer boynuma değdirmişti. Ellerim istemsizce ensesindeki asi tutamları okşuyor, çekiştiriyordu. Öpüşlerinin arasında

"Seni istiyorum Kelebek." diye fısıldadı. O an düşünmeye zaman kazanmış beynim kendime getirdi beni. Etrafımı saran tutku bulutları dağılarak beni gerçeklerle baş başa bıraktı. Saçlarını okşayan ellerimi göğsüne getirerek üzerimden kalkması için baskı yaptım. Direnmeden kaskatı kesilmiş bedenini üzerimden çekti. Bedeninin kıskacından kurtulur kurtulmaz ona arkamı dönerek cenin pozisyonu aldım. Görmesem de sinirli nefeslerinin sesini duyabiliyordum.

"Git!" dedim. Sesim kırgındı, kalbimi onarmadan bedenime dokunmasını istemiyordum. Onun için ölsem bile bu mümkün değildi. Kapı kapandığında tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım. "Beni ağlatmanı değil sevmeni istiyorum Han!" dedim hıçkırıklarımın arasında. Evin dış kapısının açılıp kapanma sesini duyduğumda yerimde doğruldum.

Gitmiş miydi? Canavarının sesini duyduğumda gittiğine kesinlikle emin olmuştum. Derin nefes alarak yanaklarımı kuruladım. Ayağa kalkarak banyoya girdim ve elimi yüzümü ılık suyla yıkadım. Soğuk suyla yıkarsam uykumun kaçacağını biliyordum. Banyodan çıktıktan sonra üzerimi değiştirip, pijamalarımı giyindim. Örtüyü çekerek yatağıma girdim. Az önce alev alev yanan bedenim şimdi üşüyordu. Gözlerimi kapatarak kendimi uyumaya zorladım. Gecenin bir yarısı aç midem beni tatlı uykumdan uyandırmıştı. Mutfağa inerek buzdolabını açtım ve tavuk soteden kalanları ocağa koyup ısıttım. Isıttığım tavukları iştahla yedikten sonra tencereyi evyeye bıraktım. Şu an onu yıkamak için fazla uykuluydum. Ellerimi yıkadıktan sonra kuruladım ve mutfaktan çıkmak için hareketlendim. Dış kapının açılma sesiyle olduğum yerde

kaldım. Korku ile gözlerim açılırken kaçan uykumun arkasından bakmıştım hasretle. Acaba hırsız mıydı? Yere düşen anahtar sesi ile irkilerek saçma sapan düşünceleri aklımdan kovdum.

Hırsız eve anahtarla gelmez aptal!

"Hay sikeyim!" Küfürünü duyduğumda kimin geldiğini anlamıştım. Mutfaktan çıkarak kapıya doğru gittim. Hafif sarsak adımlarla bana doğru gelen bir Sarhan görmeyi beklemiyordum açıkcası. Önümden geçerek salona gitti ve koltukların birine bıraktı bedenini. Kafasını arkaya atarak gözlerini kapattı. Arkasından yürüyerek salona girdim ve önünde durdum. Kendi kokusuna karışmış alkol kokusu hassas burnumdan içeri dolduğunda kaşlarımı çattım.

"İçtin mi sen?"

"Hı hı!"

"Sarhoş olacak kadar içmendeki sebep neydi?"

"Sarhoş değilim ben... sadece kafam güzel."

"Gel hadi odana gidelim Han." Kolunu tutarak kaldırmak istedim. Kafasını kaldırarak bana baktı buğulu yeşilleriyle.

"Kelebek."

"Efendim."

"Ben neden sabahları senin kokunla uyanamıyorum?" diye sorunca derin nefes aldım.

'Çünkü kalbimi kırdın.' demek istedim ama demedim.

"Haydi odana gidelim." Sorusunu es geçmiştim. Cevap vermeyeceğimi anlayınca kafasını salladı ve ayağa kalktı. Yukarı çıkarak odasına girdi. Arkasından giderek yatağa girmesine yardım etmek istiyordum. Odaya girdiğimde üstünü çıkarıyordu. Biliyordum şimdi dışarı çıkmam gerekiyordu ama ayaklarım yere yapışmış gibi kıpırdayamıyordum. Esmer teni loş ışıkta parıldıyordu. Güçlü kolları, iri gövdesi ve sert kasları parmak uçlarımı karıncalandırmıştı. Hafif yalpalayarak sırt üstü yatağa attı kendini. Kollarını açarak gözlerini kapattı.

"Daha ne kadar sürecek?" diye sordu. Gözlerini açarak bana baktı. "Canım yanıyor Kelebek. Kokun olmadan, narin bedenine sarılmadan uyumak gittikçe zorlaşıyor. Canımı en çok yakansa bana her baktığında kırgınlıkla bezenmiş kahvelerin." Bakışlarını benden çekerek tava-

na çevirdi. Sustum. Ne diyebilirdim ki? Bu yaşadıkları kendi suçuydu. Ağzından çıkan kelimeler güzeldi ama keşke sarhoşken değil ayıkken söyleseydi.

"Beni sevmiyorsun." dedim kısık sesle. Tabii beni duymuştu. Kafasını bana çevirerek sıktığı yumruğunu kalbine vurdu.

"Kalbim bozuk pusula gibi. Nereye dönsem seni gösteriyor kadın."

33.BÖLÜM

Bu ne demekti şimdi? Beni seviyor mu yani? Bu imkansızdı. Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde sızmıştı. Uyumasından güç alarak yüzüne yaklaştım. Sertliğini koruyan yüz hatları içimi hoplatıyordu. Ona duyduğum aşk gün geçtikçe kalbime ağır geliyor ve beni korkutmaya başlıyordu. Sevdiğim yeşillerini kapatan göz kapaklarını okşadım. Hafif kıpırdansa da uyanmadı. Yanağını bezeyen kirli sakalının avuç içime batmasını sağladım.

"Benim kalbim çoktan yolunu kaybetti adam. Adım attığı her yol sana çıkıyor." Derin nefes aldım, elimi sol göğsüne koydum. "Bu kalp benim için atıyorsa bile dudaklarından o iki kelime çıkmadan sana teslim olmayacağım asker." Avucumun içince vuran kalbi öpmek geçiyordu içimden. Kendi kendime gülümseyerek eğildim ve yanağını öptüm. Yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Kalbime akan sıcaklığı hissedince arkama baktım. Bir insan başka insanın kalbini hissedebilir miydi? Çünkü ben az önce sevdiğim adamın kalbini hissetmiştim. Sıcaklığı ile beni sarmalamış içimi ısıtmıştı. İçimden bir ses onun beni duyduğunu söylüyordu ama ben o sese kulağımı tıkamayı seçmiştim. Yatağıma girdiğimde uykuya dalmadan önce mutlu bir tebessüm vardı yüzümde.

***

Oturduğum koltuktan kalkarak çalan kapıya doğru yürüdüm açmak için. Nihayet ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Bebeğim karnımda büyüdükçe yürümem zorlaşıyordu. Tıpkı bir penguen gibi yürüyordum. Dün altı aylık olmuştu kızım. Ablası ve babası ile birlikte kutlamıştık

dünü. O geceden sonra bir az daha uzaklaşmıştım Sarhan'dan. Çünkü kendi kendime söz vermiştim. Bana *'Seni seviyorum.'* demeden teslim olmayacaktım ona. Canına okumayı tabii ki ihmal etmemiştim. Ama hakkını vermeliydim. Çok iyi dayanıyordu bana.

"Hoş geldin hain arkadaşım." dedim gözlerimi devirerek. Feriha somurtarak yanağımı öptü. İki aydır her görüştüğümüzde ona böyle sesleniyordum. Yerimi Sarhan'a yumurtladığı için.

"Yeter Karamelim ya. Seslenme bana öyle." İçeri geçerek ayakkabılarını çıkardı. Çantasından ev babetlerini çıkartarak giydi. Kapıyı kapatarak arkasından gittim. "Sarhan abi bana resmen yalvardı senin yerini öğrenmek için." Bana döndü inanmaz gözlerle. "O kadar kötüydü ki. Bir ayaklarıma kapanmadığı kalmıştı. İnana biliyor musun? Sarhan Şahzade bana..." kendini gösterdi "... bir kadına yalvarıyordu. Ne için?" Ay yine başlıyoruz.

"Ne için?" diye sordum bıkkın sesle.

"Sevdiği kadını bulmak için."

"Ayy yeter! Hepiniz tutturmuşsunuz seni seviyor diye." İşaret parmağımı şakağıma vurdum "Bunu kafanıza yazın artık. Sarhan Şahzade'nin on tane kalbi olsa birini bile bana vermez." diye sesimi yükselttim. Yüzünü buruşturdu.

"O gece sana kalbini açmış işte adam. Daha ne diye inat ediyorsun? Anlamıyorum ki..." Evet açmıştı ama bu benim aklımı daha çok karıştırmıştı. Çünkü ona inanmaktan ve yeniden kırılmaktan korkuyordum. Feriha aklına bir şey gelmiş gibi elini beline koyarak bana döndü ve gözlerini kıstı. "Dün gece Sarhan abiyi nereye göndermiştin sen?" diye sorunca kıkırdadım. Yavaş adımlarla koltuğa yürüdüm ve o gelmeden önce yediğim can erikleri ile dolu tabaktan bir erik alıp ağzıma attım. Nisan ayındaydık ve can eriğinin tam mevsimiydi. Feriha sabırsız bir tavırla yanıma oturdu. Erik dolu tabağı alması için ona uzattım. Geri çevirmeyerek bir tanesini aldı.

"Söyleyecek misin?" diye sordu eriği ağzına atmadan önce. Elimi önemli bir şey değil der gibi salladım.

"Amasya'ya gönderdim elma alması için." Bana sinirli bakış fırlattı. Yeşil gözleri çakmak çakmaktı.

"Canının çektiğini söyle lütfen Karamel." Sesindeki ümidi kıracağım için azıcık üzgündüm ama son zamanlarda fazlasıyla zevk alıyordum bu durumdan.

"Hayır. Bir kasa aldığı elmadan sadece bir tanesini aldım ve ısırdım. Yemek ister misin kilerde var." Der demez ayağa fırladı.

"Sana inanamıyorum Ömür! Gecenin üçünde adamı kaldırıp Amasya'ya elma için mi gönderdin? Sırf sabrını zorlamak için." Evet son zamanlarda öyle olur olmadık zamanlarda uykusundan uyandırıp canımın bir şeyler çektiğini söylüyor ve alması için gönderiyordum. Ve adam çok iyi dayanıyordu. Ben bile bazen kendime tokat atma isteği ile doluyordum. Omuz silktim.

"Bana yoğun bakan yeşillerini görmeyi seviyorum. Ne yapayım?" dedim gülümseyerek.

"Sen o adamı seviyorsun arkadaşım." dedi bilmiş bir tavırla.

"Seviyorum." Nihayet sesli olarak itiraf etmiştim duygularımı.

"Sana sarılmayı çok istiyorum ama..." Karnımı gösterdi yüzündeki sevgi dolu ifade ile "... içindeki minik melek izin vermiyor bir tanem." dedikten sonra ciddileşti. "Ne zaman affedeceksin adamı? Bitmedi mi işkencelerin?"

"Son bir şey kaldı ondan sonra affedeceğim yeşilimi." dedim düşünceli bir şekilde karnımı okşayarak. Umarım yapacağım şeyden sonra işler daha çok karışmaz.

***

"Bitmedi mi Kelebek? İki saattir dolaşıyoruz markette." Bezmiş sesini duyunca sırıttım.

"Sana gel mi dedim Sarhan? Kendin gelmek istedin." İncelediğim pirinç paketini yerine koyarak ona döndüm. Evet şu an sevgili kocamla market alışverişindeydim. İki saat önce ona çok önemli misafirim geleceğini ve ona yapacağım yemeğin malzemelerini kendim alacağımı söylediğimde önce beni gitmemek için ikna etmeye çalışmış ama ben vazgeçmeyince benimle geleceğini söylemişti. İçimden çok sevinsem de dışımdan umursamaz görünmeye çalışarak gel demiştim. "Ayrıca

markette her ürünü incelemek herkesin vatandaşlık borcudur. Öylece alıp gitmek yakışmaz bize." Saçmaladığımı bildiği halde beni ilgiyle dinliyordu kocam. Yanağını sıkmak istesem de kendimi tuttum. Bir iki tane pirinç paketini alıp alışveriş arabasına attım. Koca karımı zorla taşıyarak diğer reyona geçtim. Geçtiğim reyonlardaki malları dikkatle inceleyerek arabaya atıyordum. Abur cubur reyonunun önünden geçerek meyve sebze bölümüne yaklaştım. Patlıcanlara bakarken arkadan duyduğum tıkırtı dikkatimi çekti. Döndüğümde rüyalarımda bile göremeyeceğim görüntü ile karşılaşmıştım. Sarhan Şahzade cips yiyordu. Ağzım açık şekilde ona bakarken elini uzatarak çenemi kapattı.

"Ne oldu Kelebek?" diye sordu cips paketine uzanırken. Yüzünde gezinen hınzır ifade bu halimle eğlediğini gösteriyordu. Bıyık altından gülmesi dikkatimden kaçmamıştı tabii ki. Gözlerimi kırpıştırdım.

"Sen ve cips?" diyebildim sadece. Paketi bana uzattı. "İster misin?" Dudağının kenarına bulaşan cips kalıntısını diliyle silerken. Yutkundum. Bilerek yapıyordu piç. Silkinerek kendime geldim. "Neyli o?" diye sordum. "Acılı." dediğinde uzanıp paketin içine daldırdım elimi. Birkaç tane cips alarak ağzıma götürdüm. Canım fena halde çekmişti acılı cipsi. "Şundan hemen on paket alayım. Evde yerim." diyerek abur cubur reyonun doğru gitmek istediğimde beni durdurup kendi gitti almaya. Arkasından erimiş bir şekilde baktım. Pişmiş kelle gibi sırıttığımın da çok sonra farkına varmıştım.

Eve vardığımızda Koray, Sarhan'a poşetleri eve taşımak için yardım etmişti. O kadar çok şey almıştım ki tek başına yirmi dakikada anca taşırdı eve adam.

"Söyler misin Kelebek? Orduyu mu davet ettin eve? Ne bu Allah aşkına?" diye söylenerek poşetleri taşıma işini bitirmişti. Ona kulaklarımı tıkayarak koltuğa attım kendimi. Ayaklarımı sehpaya uzattım. Sarhan'ı bezdireceğim diye ayaklarımı davul gibi yapmıştım. Canım ayaklarım nasıl da şişmişlerdi. Üzülerek onlara baktığım sırada kocam sehpaya oturdu. Ve beni yeni bir şok dalgasına yem etti. Ayaklarımı alarak dizlerine koydu ve masaj yapmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Maharetli elleri doğru noktalara temas ederek bedenimi mayıştırıyordu. Kafasını ayaklarımdan kaldırmadan "Arkana yaslan ve keyfine bak bebeğim" dedi zevkle.

Dediğini yaparak arkama yaslandım ve beni uyutacak kadar muhteşem masajının tadını çıkardım.

"Imm bu muhteşem." Kafasını kaldırıp bana baktı birkaç saniye. Yeşil irisleri siyaha dönmüştü bir anda. İnlemiştim tabii adam öyle bakacaktı. Altı aydır birbirimize dokunmuyorduk ama suç onundu. Böyle güzel masaj yapmasaydı. Sert ve nasırlı elleri tüm yorgunluğumu söküp atıyordu üzerimden.

Masajdan sonra biraz dinlenmiş ve ayağa kalkmıştım. Sarhan şirkete geçmişti. Misafirimiz bir iki saate gelecekti. O yüzden evde hummalı bir çalışma vardı. Misafirime kendi ellerimle çok sevdiği yemek kamıyarık yapmıştım. Akşam masa hazır olduğunda kapı çalındı. Saliha abla kapıyı açmaya gitti. Heyecanla bekliyordum. Nihayet beklediğim kişi içeri girdiğinde heyecanla ona doğru yürüdüm.

"Hoş geldin baba." Sarılma işi birkaç aylığına rafa kalkmıştı. Demirhan baba yanaklarımı öptü sadece. Belli etmemeye çalışıyordu ama gergindi adam, niye olmasın? İki ay önce oğlu göndermişti onu bu evden. Koltuğa geçerek oturduk.

"Hoş bulduk kızım." etrafa baktı. "Oğlum nerede?" nihayet sormuştu.

"Bir, ben senin oğlun değilim." Buz gibi sesi salonu doldurduğunda irkilmiştim. Demirhan baba anında oğluna bakmıştı buğulu gözlerle "İki, bu adamın burada ne işi var Ömür?" bu sefer soğuk bakışları benim üzerimdeydi. "Yoksa o uğruna markette saatlerini geçirdiğin değerli misafirin bu adam mı?"

"Sarhan!" diyerek uyarmama rağmen beni kaile almadı.

"Oğlum!" diyen adama elini kaldırarak sus işareti yaptı.

"Sakın bana bir daha oğlum demeyin Demirhan Bey." Bana döndü. Boğazım kurumuştu resmen "Mutfağa!" Sesi kısık ve öfkeliydi. Demirhan babaya döndüm ve bakışlarımla kalması için yalvardım. Gözlerini kapatıp açtığında içim rahatlamıştı. Gitmek istemesem de mutfakta beni bekleyen bir fırtına vardı. Gidip bir an önce o fırtınayla karşılaşmalıydım. Mutfak kapısından içeri girdiğimde sakinleşmeye çalışan Sarhan ilişti gözlerime. Arkası bana dönüktü.

"Aylardır yaptığın her eziyete katlandım. Haklı dedim sustum. Cezam ne ise çekerim dedim ama bu çok fazla anladın mı? Sana fikrin ol-

mayan şeylere karışma dedim." Bana döndü yüzünü. Aylardır bana tüm duvarlarını yıkan adam o duvarları ışık hızı ile inşa etmişti. İçi sinirden közlense de kendini tutmayı başaran adam vardı karşımda. Ürperdim. "Babanla yemek mi yemek istiyorsun al otur ye. Size afiyet olsun. Ama ben o adamın olduğu masaya oturmayacağım!" Ateş saçan gözlerine kısık ama bağıran sesi eşlik ediyordu. "Ağlama!" Yanaklarımı avuçlarına alarak baş parmakları ile onları kurulادı. "Sana bunları ağlaman için demedim Kelebek. Bu konudaki hassasiyetimi anla istedim." Sesi kızgın geliyordu ama yeşilleri merhametle parlıyordu. "Şimdi ben gidiyorum. O adam gittikten sonra bana haber verirsin." Gitmek için yeltendiğinde kolundan tuttum. Önüne geçerek;

"Lütfen gitme." diye tekrarlayarak dudaklarına kapandım. Onu öptüğüm sürece buz gibi dudaklarını kıpırdatıp bana karşılık vermedi. İçimde bir yerler acısa da sesimi çıkarmadım. Ben kaşınmıştım. Kabul ediyordum. Sarhan bana karşılık vermek bir yana kolumdan tutarak kendinden uzaklaştırmak istediğinde ufak sancı saplandı karnıma. İnleyerek karnımı tuttuğumda bana yaklaştı. Abartılı bir şekilde kendimden geçecekmişim gibi yaptım. Ufak sancıyı büyütüyordum ama onun yanımda kalması için yapmalıydım bunu. Affet asker.

"Ne oldu?" Sesinde mesafeli telaş vardı.

"Geçer şimdi." dedim elini tutarak. Gitmesini istemiyordum. "Doktora gidelim." Beni kucağına almak için yeltendiğinde durdurdum onu. "Üzüldüğümde geliyor bu sancı. Lütfen Han içeri geçelim." Kaç aydır etkili olan yüz ifademi takındım. Bu halime dayanamadığımı biliyordum. Kafasını iki yana sallayarak

"Tamam Kelebek. Senin hatırına bir iki saat o adama da katlanırım." Kendi kendine inanamıyormuş gibi hali vardı. Gülümseyerek doğruldum. Acı çekiyormuş gibi ifade takınmayı da ihmal etmedim tabi. Berbarer salona girdiğimizde Demirhan baba hâlâ oradaydı. Bizi el ele görünce başardığımı anlamıştı. Rahat nefes alarak önüne gelmemizi bekledi. Sarhan yüzüne bakmadan

"Size yemek boyunca katlanmamın tek nedeni elini tuttuğum kadın Demirhan Bey. Yoksa bir saniye bile sizinle aynı çatı altında durmam." dedi ve benim canımı aldı. Bakışlarımı ona çevirdim. Bu ona yaptığım

son eziyetti. Kırgın kalbim öyle bir sarılmıştı ki aşkına affetmemek için direnen mantığım bile pes etmişti.

Yemek boyunca Sarhan sanki tabakla savaş yapıyormuş gibi sertçe çatalını zavallı karnıyarığa vurarak sessiz yenen yemeği az da olsa şenlendiriyordu!

"Ellerine sağlık kızım karnıyarık çok leziz olmuş." diyen adama gülümsedim. Yanımda tabağa sertçe bırakılan çatal sesini duyunca irkilmiştim.

Sarhan "E baba! Bizsiz hayatın nasıldı? Görüyorum servetine servet katmışsın. Benim anlamadığım, anlamak istemediğim bizi bırakıp giderken hiç mi pişman olmadın?" diye direkt konuya girdi. Şu an konuşanın yetişkin Sarhan değil de babasına kırılmış küçük Sarhan olduğunu anlamıştım. Baba oğul etteklerindeki tüm taşları döksünler istiyordum bu akşam. Demirhan baba çatalını tabağına bırakıp peçete ile ağzını sildi. Ve anlatmaya başladı.

"Annenle ben severek evlenmedik oğlum. Beren, annemin uzaktan akrabasının kızıydı. Annem onu görmüş beğenmiş bana tavsiye etmişti. E o zamanlar benim kalbim de boştu. Olur dedim. Evlendik." Derin bir nefes aldı. Sarhan ilgisiz olmaya çalışıyordu ama ilgiyle dinlediği gözümden kaçmamıştı. "Sonra sen doğdun oğlum. Çok mutlu olduk. Ama tam anlamıyla aile olamadık. Çünkü birbirimizi sevmiyorduk. Ne annen beni sevdi ne de ben onu. Annenin arkadaşı oldum ama sevdiği adam olamadım oğlum." Koca adam ağladı ağlayacaktı şimdi. "Bir gün bana başkasına aşık olduğunu ve boşanmak istediğini söyledi." Sarhan tek kelime etmeden sıktığı yumruğunu masaya geçirdi. İrkildiğimde bana baktı özür diler gibi. Demirhan baba devam ediyordu "Çok direndim oğlum. Senin geleceğin için, boşanmamak için ona çok yalvardım. Beni dinlemedi. Tek celsede boşandık."

"Oğlunu görmeye geldin mi baba?" Araya girme ihtiyacı hissetmiştim. Demirhan baba başını eğerek mahcup sesle "Hayır." dedi.

"Neden?"

"Çünkü Beren'e kızgındım. Aklım başıma geldiğinde çok geç kalmıştım. Başınıza gelen olayları öğrendiğimde Elhan'ın tedavisi için yurtdışından yeni dönmüştük. Seni çoktan yetimhaneye vermişlerdi ben hangi şehirde olduğunu bulana kadar bir aile seni evlat edinmişti

bile. Seni almam çok zor oldu ama aldım oğlum." Hızla kafamı Sarhan'a çevirdim. Yetimhaneye mi verilmişti? "Başına gelenler için çok üzgünüm oğlum." Sarhan alaylı bir kıkırtı çıkardı genizinden.

"Ben kaç gece cam önünde senin gelmeni beklerken sabahladım haberin var mı?" Sesini yükseltmiş ayağa kalkarken oturduğu sandalyeyi devirmişti. "Şimdi üzgün olman neyi değiştirecek ki? Sen be-ni yal-nız bı-rak-tın ba-ba." dedi tane tane. İçindeki kırgınlığı şimdi anlamıştım. Elimi sırtına koyarak şefkatle okşadım. Bana baktı. İçindeki kırgın çocuğa sarılmak için çıldırıyordum. Birbirimize böyle baktığımızda etrafımız silikleşiyor bir tek ikimiz kalıyorduk.

"Onu seviyorsun oğlum." Sarhan babasını duysa da ona bakmadı. Onun yerine gözlerimin içine bakarak tüm benliğimi alt edecek o kelimeyi çıkardı dudaklarından

"Seviyorum..."

34. BÖLÜM

Duyduğum o kelime zamanın çarkına çomak sokmuş dünyayı dur durmuştu. Aldığım nefes boğazıma takılıyor, canımı yakıyordu. Gözler öyle güzel bakıyordu ki, kendimi değerli hissediyordum.

"Dünya boka sarmış. Bir sürü rezaletin, pisliğin içinde yaşıyoruz Güven denen duygu insanlar için güzel bir hatıra iken sana güveniyoru Kelebek. Seni seviyorum demekten çok daha önemli bu. Sana güven yorum." Bu... bu seni seviyorum demesinden bile kıymetliydi. Zamanl tüm duygular geri gelirdi ama güven bir kere gitti mi asla dönmezd Kalbim şu an büyümüş göğsüme büyük gelmeye başlamıştı. Ben ona güveniyordum nedensizce. Kalbimi kırdığında bile güveniyordu

"Ben gideyim çocuklar. Her şey için teşekkür ederim kızım." D mirhan babaya döndüm. Sarhan hâlâ bana bakıyordu. Gülümsedim.

"Teşekkür ederim baba. Seni geçireyim." Demirhan baba elini k dırarak beni durdurdu. "Gerek yok kızım. Kendim giderim." Sonra luna baktı sevgiyle "Görüşürüz oğlum." dedi. Sarhan gözlerini kapa Kafasını iki yana sallayarak

"Bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum Demirhan Bey." dedi de sine ama sesinde az önceki gibi soğukluk yoktu. Bunu hisseden Dem han baba gülümseyerek gitti evimizden. O gittikten sonra tüm dikka kocama yöneldi. Karşımda hâlâ kırgın o çocuk vardı ve ben onu sar lamak için çıldırıyordum.

"Seni odana götüreyim." Kafamı salladım. Beni kucağına Kollarımı boynuna doladım. Beni rahatça taşıması kıkırdamama n olmuştu.

"Seni güldüren şeyi merak ettim." dedi bana bakmadan. Dikkatlice merdivenleri çıkıyordu çünkü.

"Beni nasıl bu kadar rahat taşıyorsun? Artık Fil gibi ağırım." Dudağının kenarını kıvırdı.

"İçindeki mucize benim eserim Kelebek. Seni taşımak benim borcum." İnsaf be adam bir gecede bu kadar duygu yeter bana. Daha beni sevdiğin gerçeğini hazmedememişken kalkmış bana neler diyorsun sen. İçim duygu seline kapılırken dışım sessiz kalmıştı.

Odama girdiğimizde beni yatağa bıraktı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Bana bakıyordu.

"Ağrın var mı?" diye sorunca kafamı yanlara salladım. "İyi. Ben gideyim o zaman. Sen uyu." dedi ve gitmek için hareketlendi. Hızla elini yakaladım.

"Gitme. Birlikte uyuyalım." Sesim yumuşak ve karşı konulamaz şirinlik barındırıyordu. Eğildi elimi çevirdi ve avuç içime öpücük kondurdu. Yeşillerini kahvelerime kilitledi.

"Beni affettiğini söylemeden olmaz Kelebek." Gülümsedim. Elimi sakallı yanağına bastırdım ve "Seni affettim Han." dedim. Benim hatırıma babası ile yemek yemeğe razı olduğunda onu affetmiştim zaten. Teslimiyetim *'Seviyorum'* kelimesini duyduğumda olmuştu. Teslimiyete sebep olan tek şey aşktır. Seven insan sevdiğine teslim olarak ona muhtaç olduğunu gösterir. Sarhan soyunmama yardım ederek yatağa soktu beni. Kendi de üzerini değişerek yanıma yattı. Ben bana sarılacak diye beklerken o yine beni şaşırtarak başını göğsüme koydu. Kalbim yaralı kuş gibi göğsümde çırpınmış ve beni nefessiz bırakmıştı. Kızımı ve beni kolları ile sararak başını iyice yerleştirdi göğsüme. Bunu yaparken sakalları tenimi çizmiş tatlı sızı yaymıştı bedenime. Gayri ihtiyari ellerimi saçlarına daldırdığımda iç geçirdi.

"Geceleri annemin saçlarımla oynaması ile uyuyakalıyordum." Tek kelime etmeden saçları ile oynamaya başladım. Kısa süre sonra ikimizde son zamanların en huzurlu uykusuna dalmıştık.

Gözlerimi omzuma konan sıcak dudaklarla açtım. Yüzümde gülümseme ile arkama döndüm. "Günaydın." Yeşilleri yüzümün her köşesini dolaşarak ılık bir sesle karşılık verdi. "Günaydın." Elinin tersi ile yanağımı okşayarak bakışlarını dudaklarıma indirdi. Tenim ısınırken

tırnaklarımı omzuna bastırdım. Tüm cesaretimi toplayıp "Öp beni!" dedim. İstediğimi yaptı. Susuz kalmış gibi dudaklarıma yapıştığında anında karşılık vermiştim. Nefes almam için geri çekildiğinde gözlerime baktı. Elimi atletinin eteğine götürdüm. İznimi alınca kendisi çıkardı atletini. Kenara fırlatarak giydiğim pijamayı üzerimden çıkarttı. Karşısında hamile kilodumla kalmıştım. Dizlerinin üzerinde durarak beni izledi. Kıvrılan dudaklarından mutlu olduğunu anlamıştım.

"Çok güzelsin." dedi derinden gelen hırıltılı sesle. Bana ilk kez iltifat ediyordu. Şaşırmıştım.

"Güzel miyim?" diye sordum nefes nefese. Bana baktı. Yutkundu. Sanki söyleyecek çok şeyi vardı da söyleyemiyordu.

"Çok..." diye fısıldadı sadece. Sonra eğildi ve göbeğimi öptü. İnleyerek elimi saçlarına daldırdım. Hem kalbime hem tenime dokunuşları içimi mutlulukla dolduruyordu. Sanki incitmekten korkar gibi bedenimin her zerresini öptü. Ben ise inlemekten ve adını sayıklamaktan başka bir şey yapmamıştım.

Yanıma yatarak kolunu uzattı ve başımı pazusuna koymamı sağladı. Bir bacağımı kendi bacağını üstüne koydu ve sertleşmiş erkekliğini onun için yanan kadınlığıma daldırdı. Uzun zaman sonra ilk birleşmemizde ikimiz de titremiştik. Yüzünü boynuma gömerek boynumu öpmeye başladı. Diğer elini karnıma koyarak hareketlerini ölçülü olarak hızlandırdı. Çok hızlı olmak istiyor ama hamileliğimden dolayı kendini tutuyordu. Bedenimi azıcık döndürerek dudaklarına yapıştım. Sertçe öperken alt dudağını ısırarak kendimi orgazmın derinliklerine bıraktım. Saniyeler sonra içime akan sıcaklık ile gözlerimi kapattım. Alnını enseme yasladı.

"Canın yandı mı?" diye sordu boğuk sesle.

"Hayır." Sesim uykulu çıkmıştı. Ama duşa girip temizlenmem lazımdı. Yorgun bedenimi yataktan çıkardım. Benimle gelme ısrarlarını dinlemedim ve yalnız girdim banyoya.

Öğlen gelen kızımı bağrıma basarak yüzünün her yerini öpmüştüm. Birlikte yemek yedik, oyunlar oynadık, televizyon izledik. Seçtiğimiz komedi filmini izlerken bakışlarımı televizyondan ayırarak çalan telefona çevirdim. Arayan Selma anneydi.

"Efendim Selma anne." dedim mutlu sesle. Birkaç saniyelik sessizlik içime endişe tohumları ekmişti anında. "Ne oldu anne?" diye sordum korkuyla.

"Sakin ol kızım. Biz hastanedeyiz." Ayağa kalkarak elimi kalbime koydum.

"Kim için?" Sesim titremişti. Aklıma bin türlü şey geliyordu. Hepsi de Sarhan'ı gösteriyordu.

"Elhan'ı bıçaklamışlar. Ama şu an iyi kızım. Sadece seni görmek istiyor." O konuşurken ben çoktan ceketimi giyiniyordum. Saliha abla ayakkabılarımı giydirdi, kapıda duran bir yığın koruma beni görünce kendilerine çeki düzen vermişlerdi. Koray öne atılarak arabaya doğru koştu ve arka kapıyı açıp, binmeme yardım ettikten sonra kapıyı kapattı. Belli bir hızla arabayı sürerken Selma annenin bana verdiği adresi ona söyledim. Hastaneye geldiğimde hamile halimle ne kadar beceriyorsam artık hızlıca yürüyerek danışmaya yaklaştım. Elhan'ın ismini verince bana hangi odada kaldığını söylediler. Asansöre binerek odanın bulunduğu kata çıktım. Asansör durur durmaz kendimi dışarı attım. Odayı bularak içeri girdim. Yatakta yatıyordu. Hızlıca yüzünü taradım. Görünürde bir tek kaşı patlamıştı. Beni görünce gülümsedi.

"Hoş geldin yenge." Yanına yürüdüm.

"İyi misin?"

"İyiyim. Biraz sızım var o kadar." Tekrar gülümsedi bana. Ağzımı açıp bir şey söyleyemeden televizyonda duyduğum isim susmama neden olmuştu.

'Son zamanlar gündemimizi meşgul eden Sarılar mahallesi olayına bir yenisi daha eklendi. Dün gece o mahalleyi korku altında tutan suç çetesinin lideri Sarışın lakaplı Akil Toptaş mahallenin ortasında asılı olarak bulundu. Ölüm sebebinin intihar mı cinayet mi olduğu şimdilik belli değil.' Elimi ağzıma götürdüm. *'Çetenin diğer üyeleri mahallede dizleri üzerine çökerek bir zamanlar o mahallede yaşayan ve haksızlıklarına dayanamayarak sesini yükselten genç kızın babasına; kızına neler yaptıklarını anlatmış defalarca özür dilemişler.'* Daha fazla dinlemedim. Heyecanlanmak ve yaşadıklarımı hatırlamak istemediğim için televizyonu kapattım.

"Ömür!" Bana seslenen Elhan'a döndüm. Yanına yaklaşarak yüzüne baktım.

"O adamı siz mi astınız?" Kafasını iki yana salladı.

"Ben astım!" Arkadan duyduğum sese döndüm. Sarhan buz gibi varlığı ile odaya girmişti. İçim ürpermişti yüzüne bakınca.

Korkuyla "Ya sen olduğunu anlasalar? Ne olacak?" diye sordum. Yeni kavuşmuşken onsuz kalmak istemiyordum. Hele benim yüzümden hapisane de yatmasını hiç istemiyordum. İki adımda yanıma vararak yanağımı kavradı gözlerime baktı güven verircesine.

"Ölüm bir sanattır Kelebek ve ben de en iyi sanatçı. Merak etme yakalanmam." Hâlâ tedirgin olsam da bir şey söylemedim. Ona güveniyordum.

"Seni kim bıçakladı Elhan?"

"Babandan özür dileyen şerefsizlerden biri."

"Ne yani onları sen mi dövdün?"

"Yalnız değildi kardeşim. Biz de vardık yanında." diyen Emre'ye döndüm. Onun da yanağı morarmış dudağının kenarı patlamıştı. Yanındaki Mert'e kaydı bakışlarım. O sapasağlamdı. Ellerini kaldırarak "Ben Sarhan abinin yanındaydım Karamel. Çete başını halletmekle meşguldük." dedi sırıtarak.

Bana söz verdikleri gibi intikamımı almışlardı. Artık hayatımın o dönemini rahatça kapatabilirdim.

***

Yemekten sonra Sarhan bana "Birlikte sahile inelim." dediğinde şaşırmış ama kabul etmiştim. Hazırlanmış aşağıda beni bekleyen kocamın yanına inmiştim. Spor kıyafetler içinde ayrı çekici görünüyordu. Merdivenlerin son basamağında bana elini uzattı. Yavaş adımlarla ona yaklaştım ve bana uzattığı eline bıraktım elimi. Daha önce de tutmuştu elimi ama bu sefer başkaydı. Teninden tenime akan sıcaklığın kalbinden geliyordu. İndikten sonra beraber evden çıktık. Birkaç merte ileride dalgalar coşarak sevdiğine kavuşmak isteyen aşıklar gibi kendini sahile

vuruyordu. Avucumu terleten sıcaklığı aklımı başka yöne vermemi engelliyordu. Ve aklımda hep o sözler dolaşıyordu.

Ellerini ezberlemek istiyorum, bir kere tutsam ellerini; bilirim elli yıl unutmam. Nasıl unutulur sevdiğim adamın elleri?

Zihnim ellerini ezberlemişti anında. Sahile geldiğimizde yavaş yavaş yürümeye başladık. Evden çıktığımızdan beri tek kelime etmemiştik. Onunla el ele sahilde yürümek bile mucize gibi geliyordu. Herkes için sıradan gelen bu eylem Sarhan Şahzade gibi bir adamla yapılınca büyülü bir şeymiş gibi geliyordu bana.

"Lalin Selma annede mi?" diye sorunca aramızdaki sessizliği dağıtmıştı tok sesiyle. "Evet!" dedim kısaca. Kafasını salladı. "Akşam gidip alalımm. Kızımı özledim." Kızım dediğinde aklıma hep merak ettiğim hikaye geldi. İnsan sevdiği kişinin hayatını merak ediyordu her zaman. Ben de onun Lalin'in annesi ile nasıl bir birliktelik yaşadığını ve onun neden öldüğünü merak ediyordum. Ben düşüncelerimle boğuşurken durduk. Sarhan elimi bırakarak yüzümü avuçlarına aldı ve yeşilleri yüzümü inceledi.

"Bir şey mi oldu Kelebek?" diye sordu gözlerimin ta en içine bakarken. Kendimi çırılçıplak hissetmiştim o an. Daha dün gece sevişmemize rağmen onu yine istiyordum. Acınası durumdaydım. Altı aydır adama ders vereceğim diye kendimi cezalandırmışım meğersem. Kendi kendime acıyarak yüzümü buruşturdum. O ise bu yaptığım şeyi yanlış yorumlayarak elini karnıma koydu.

"Bir yerin mi ağrıyor canım?" diye sorunca kafamı iki yana salladım. Beni dinlemedi ve kucağına aldı koca bedenimi. Kollarımı boynuna dolayarak "Ne yapıyorsun Han?" diye sordum yüksek sesle. Bize bakan bir iki kişiden utanmıştım. "Hastaneye gidiyoruz." dedi dikkatli ama hızlı adımlarla yürüyerek.

"Hemen indir beni. Bir şeyim yok." dediğimde yavaşlayarak yüzüme baktı. İnanmayan bir ifade vardı suratında. Benim için endişelenmesi hoşuma gitse de bu kadar evhamlı olmasını sevmemiştim. "Emin misin?" Sorusuna gözlerimi devirdim.

"Hamile olan benim Han. Sen değilsin. İyiyim diyorsam iyiyim canım." İkna etmek için elimi yanağına koydum. Okşadığımda gözlerini kapattı ve beni yere indirdi. Gözlerini açtığında "Peki neden öyle bakı-

yordun bana?" diye sordu. Bakışlarımı ellerime indirerek sorup sormamak arasında gidip geldim. Sonunda karar verdiğimde;

"Lalin'in annesiyle nasıl tanıştığını merak ediyorum." dedim. Elimi tutarak yanındaki bir banka doğru götürdü ve oturttu. Kendisi de yanıma oturarak bakışlarını denize dikti.

"Mine ile Mert'in evinde tanışmıştım. Beni ilk gördüğünde aşık olmuştu. Bunu benden saklamayarak ikinci karşılaşmamızda söyledi. Duygularını asla içinde tutan tiplerden olmamıştı. Ben arkadaşım yüzünden olmaz deyince o Mert'in haberi olduğunu söylemişti. O zamanlar aşk demek vatan demekti benim için. Mine'ye aşık değildim ama tavırları ve ilgisi hoşuma gitmişti." Kendime gelerek dinlemeye devam ettim "Mert de onay verince birlikte olduk onunla." dediğinde yüzüne baktım "Bir keresinde ona bebekleri çok sevdiğimi söylemiştim. Akıllı kadın..." kafasını iki yana salladı inanmayarak "... onunla birlikte olduktan sonra çıkartıp attığım prezervatifin içindeki spermlerden hamile kalmıştı. Ben banyoya gidince kullanmıştı onu. Sperm hava ile temas edince en fazla bir saat yaşıyor. Hamile olduğunu öğrendiğimde evlendim onunla." Hikâyenin hüzünlü yerine yaklaştığımızı hissediyordum. Üzüntüyle yanımda oturan adamın elini tuttum. Bakışları benimle buluşunca gülümsedim. Ben yanındayım demek istedim bakışlarımla. Anlamıştı. Bana gözlerini kapatıp açarak biliyorum dedi. "Lalin doğduktan sonra bir görev almıştım. Her türlü pisliğe bulaşmış bir suçlunun güvenini kazanarak çetesini çökertecektim. Yaptım da. Fakat içimizden biri beni o adama satmıştı. Satmakla kalmamış karımı ona vermişti. Siktiğimin herifi de Mine'nin kamera karşısında boğazını kesmişti. Kızım dört aylıktı o zaman." Hırsla yumruk yaptığı eline baktım. O anı yeniden yaşıyordu sanki. "Senin için değerli olan bir kişinin acısına tepkisiz kalmak nasıl zordur yaşayan anlar Kelebek." Dolan gözlerimi kırparak ona baktığımda beni çekerek göğsüne bastırdı. Kollarımı beline dolayarak en güvenli limanım, sevdiğim adamın göğsüne sığındım.

"Peki ya biz?" Yüzüm göğsüne gömülü olduğu için sesim boğuk çıkmıştı. Sorumu duyunca başımı göğsümden çekti. Islak kirpiklerime bakıp kaşlarını çattı.

"Biz?" Sorumu anlamadığı için açıklamamı istedi. Ondan uzaklaşıp denize baktım. Ne tepki vereceğini bilmediğim için öyle yapmıştım.

"Biz işte. Sen, ben Eflin. Bu durumumuz. Benim de seni kandırdığımı düşünüyor musun?" Yüz ifadesini kaçırmamak için kafamı ona çevirdim. Yüzünde hafif bir tebessümle bana döndü.

"Seni baygın bir şekilde arabanın bagajında bulduğumda başıma bela olacağını anlamıştım." İfadesi ciddileşti "Ben bilmiyorum Kelebek. Bir insan inciltilmeden nasıl sevilir bilmiyorum. Sana söylediğim tüm sözlerin hepsini aslında kendime söylemiştim. Ben bencil bir adamım. Sevgi nedir bilmem. Sevilmek, değer görmek birileri tarafından mutlu edilip düşünülmek, bunlar benim hiç tatmadığım duygular. Benim tek bildiğim yıkıp dökmek. Yarattığım bu yıkıntının altında kalıp ezilmenden korktum. Kanatlarını kırıp bir daha özgürlüğünü verememekten çok korktum Kelebek." Elini karnıma koydu. Hafif dokunuşlarla eğildi ve kızımızı öptü. "Eflin'im miniğim. Ona hamile olduğunu öğrendiğimde kalbim göğsüme sığmamıştı. Ağlamıştım." deyince kafasını kaldırıp yüzüne baktım. Ağlamış mıydı? Kafasını salladı. "Bu lanet dünyada bana bir melek emanet etmişlerdi. Nasıl mutlu olmayayım ki?" Dudaklarını karnımdan çekti ve gözlerimin içine bakarak sıcak yeşillerini kahvelerime akıttı. "Sen başkasın bebeğim. Siz çok başkasınız." diyerek alnıma koyduğu öpücük ile içimi mutluluk ile doldurdu. Dudaklarımda mutlu bir tebessüm can buldu. Gözlerimi kapatarak;

"Bizi seviyorsun." dedim.

Alnını alnıma yasladı. "Tüm kalbimle hem de."

Sahilde biraz daha dolaştıktan sonra canım komişon turşusu çekmişti. Sarhan bir marketin önünde durarak kendisi girdi ve bir kavanoz turşu ile geri döndü. Girmesi ile çıkması beş dakikayı bulmamıştı. Son market maceramızdan sonra sanırım ben bir süre cezalıydım. Kavanozun kapağını açarak bana uzattığında hevesle alarak küçük salatalıkları bir bir mideye indirmeye başladım. Eve varana kadar kavanozu yarılamıştım. Hem yiyor hem konuşuyordum. Sarhan'ın bana verdiği tek tepki ise arada gülümsemekti. Kapıyı açarak içeri girdiğimizde mutfaktan gelen tatlı kokusunu takip ederek oraya girdim. Saliha abla fırından çıkardığı baklavalara şerbetini veriyordu. Hemen yanına gittim ve kavanozu tezgaha bıraktım. Yıkadığım ellerimi sevinçle ovuşturarak şerbetini emmemiş baklavaları teker teker onlar için çıldıran mideme armağan ettim.

"Kızım otursana. Ayakta kalma. Ayakların şişecek yoksa" Dolu ağzımla ona gülümseyerek tabağı aldığım baklavalarla masaya geçtim. Orada yemeye devam ettim.

"Abi galiba midem bulanıyor." dedi biri. Kafamı kaldırdığımda bana yüzünü buruşturarak bakan Mert ile karşılaştım. Gözlerim diğerlerinin üzerinde dolaştı. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı.

"Neden öyle bakıyorsunuz?" diye sordum kırgın sesle. Muhteşem üçlü benim onlarla konuştuğumu görünce derin nefes aldılar.

"Çünkü baklava ile turşu yiyorsun Karamel." dedi Mert. Bakışlarımı onlardan çektim ve elime indirdim. Sağ elimde baklava sol elimde ise komişon turşusu vardı. Bir baklavadan bir turşudan ısırıyormuşum. Oysa onlar söylemese hiç farkında değildim tatlı ile turşu yediğimin. Elimdekilere bakarak bana bir şeyler fısıldayan şeytanı dinledim ve dediğini yaptım.

"Yer misiniz?" diye sordum elimdekileri onlara uzatarak. Hepsi aynı anda elimde sanki bomba varmış gibi geri çekildi. Kaçmak için yer arıyolardı. Elim havada kalmıştı ve ben dudaklarımı sallayarak üzgünmüş gibi yaptım.

"Affedilmek istiyorsanız yersiniz. Bence..." diyen Sarhan'a döndüler. Emre ve Elhan aynı anda Mert'i iterek öne çıkardılar. İçimden kıs kıs gülerek ilk kurbanıma yaklaştım. Ben yaklaştıkça göz bebekleri büyüyordu.

"Karamel başka ceza ver." Omuz silktim. "Ağzını aç Mert." Çaresizce açtı ağzını. Önce baklavayı sonra da komişonu yedirdim ona. İsteksizce yedikten sonra bana yavru köpek bakışlarıyla baktı.

"Affettin mi yengeciğim?" Çok tatlısın Mert'cim ama beni böyle kandıramazsın. Kafamı iki yana salladım. "Baklava ve turşu ile yırtamazsın. Gönlümü alacak şeyler yapmanız lazım." Baklava ve turşu ikilisinin tadına diğer ikisi de bakmıştı.

35. BÖLÜM

"Han!" dedim yüzümü ona dönerek. Az önce sevişmiş duş alarak yatakta yan yana uzanıyorduk. O sırtını yatak başına yaslamış kitap okuyor, bense karımıma doğumdan sonra çatlak oluşmasını önleyen kremimi sürüyordum. Bana özellikle bakmadığını biliyordum. Kaç gündür her sevişmemizde karımın onu azdırdığını söylüyordu. İçimde büyüyen meleğin orada olmasında katkısı olduğu için kendisiyle gurur duyuyormuş. İçimden geçen ürpertiyi yok saymaya çalıştım ama olmadı. Bir saat önce içimdeyken ismini defalarca inleyerek söylesem de. Kendimi toparladım.

"Görmediğin zaman beni özlüyor musun?" diye sordum kremin kapağını kapatırken. Tepkisini görmek için kafamı ona çevirdim. Son zamanlar ona durduk yere böyle sorular sorduğum için yadırgamadığını biliyordum. Kitabını kapattı ve bana döndü. Açık karımıma bakmadan yüzüme çevirdi yeşillerini.

"Ben seni mutfağa bana kahve yapmaya gittiğinde bile özlüyorum Kelebek." Sesi ağzımda yoğun çikolata tadı bırakmıştı. Yutkundum. Onun duygularını beni böyle sıvı haline getiren kelimelerle ifade etmesini seviyordum. Gülümsedim.

"Karnını kapat yanıma gel Kelebek." Kitabı komodinin üzerine bıraktı. Dediğini yaparak yanına gittim. Beni kolunun altına çekerek başımı öptü. Karnımın izin verdiği kadar beline sarıldım. Göğsünün inip kalktığını hissedince kafamı kaldırarak yüzüne baktım. Gülüyordu.

"Neye gülüyorsun?"

"Baklava ile turşuyu yerken suratları çok komikti." dediğinde kıkırdadım. Ondan daha fazlasını yaptığımı bilseydi ne derdi acaba?

"Sen de yedin ama..." Yeşilleri yüzümü dolaştıktan sonra gözlerime geri döndü. O gün turşu baklava ikilisinin tadına sevgili eşim de bakmıştı.

"Tatlı kısmını sevmedim ama üstüne turşu yemek hoşuma gitti Kelebek." Gözlerini kıstı "Beni öyle küçük şeylerle yıldıramayacağını öğrenmen lazımdı bu iki buçuk ay içinde." Onu bezdirmem için beni ilk önce sevmemesi lazımdı. Kafamı salladım. "Affettin mi onları? Yoksa başka cezada mı verdin?" diye sorunca gözlerimi kaçırdım. Çenemi tuttu ve gözlerine bakmamı sağladı. "Hadi anlat." Sesi eğleniyormuş gibi geliyordu. Bundan cesaret alarak anlattım. Anlatırken kahkaha atacağını düşünmediğim için biraz korkmuştum. Daha sonra korku yerini hayranlığa bırakmıştı. Büyülenmiş gibi izlemiştim onu gülerken. İçinde olduğum durum ender rastladığım durumlardandı ve ben her saniyesini zihnime kazımak istiyordum. Gülerken yanaklarında oluşan gamzelerini saatlerce öpsem doyamazdım.

Ne güzel söylemiş Cemal Süreya; *Baktım gülüşünden güzel şiir olur, ben de sevdim gitti.*

"Demek o dingillere temizlik yaptırdın öyle mi?" deyince kendime gelerek gerçek dünyaya geri döndüm.

"Evet. Annelerin deyimi ile bayram temizliği yaptırdım onlara."

Kendilerini affettirmelerini istiyorlarsa onlara evi dip bucak temizlemeleri gerektiğini söylemiştim. Başta itiraz ederek beni vazgeçirmeye çalıştılar ama benim Nuh deyip peygamber demediğimi görünce çaresiz razı olmuşlardı kaderlerine. Daha sonra ben, Gülcan ve Büşra elimizde çayımız kahkahalarla onları izlemiştik. İşleri bittikten sonra her yeri kontrol etmiş beğenmeyerek *-aslında temiz olmuştu-* evi ikinci defa temizletmiştik. İkinci keresinde evin tertemiz olduğuna kanaat getirerek adamları azat etmiştik. Birlikte geçirdiğimiz o saatlerde çok eğlenmiş olsak da benim aklımdan çıkmayan kocam, içimde buruk bir sevinçle gezmemi sağlamıştı.

"Operasyonda olmasaydın sende görürdün onları o komik hallerini." dedim buruk sesle. İşiydi biliyordum ama yine de haftalarca onu görmediğimde çok özlüyordum. Elhan'lara turşu baklava yedirdiğim günün akşamı acil operasyona gitmiş iki hafta sonra yani dün gece dön-

müştü. Asker karısı olmak çok zordu. Her an tetikte olmak yoruyordu insanı. Bedenini bana döndürerek yüzümü avuçladı.

"Senden uzak durmak istememin nedenlerinden biri de buydu Kelebek." Ben susunca devam etti. "Seni üzdüğümün, beklettiğimin farkındayım ama benim işim bu. Ben bu vatana hizmet etmek için gelmişim dünyaya. Seni ne kadar çok seviyorsam üzerinde özgürce dolaştığımız, şehitlerimizin kanı ile yoğrulmuş bu toprakları daha fazla seviyorum." Vatanına aşık bir adama sahiptim ve salak gibi şikayet ediyordum. Bundan sonra özlemimden gebersem bile sesimi çıkarmayacaktım. Aklının bende kalmasını istemiyordum çünkü. Bir şey söylemek yerine uzanıp dudaklarını öptüm. Karşılık vermesi gecikmemişti.

Sabah üstümü değişmeme sevgili kocam yardım etmişti. İlk başta şaşırsam da bana yardım etmesine izin vermiştim. Nihayet hazır olduğumuzda elimden tutarak benimle birlikte aşağı indi. Kahvaltı masasına baktım iner inmez. Herkes oradaydı.

"Dingillerin sevgililerini kahvaltıya mı davet ettin?" diye soran kocama gülümseyerek "Evet." dedim. Sonra misafirlerime "Günaydın kızlar." dediğimde sesim fazla sevinçli çıkmıştı. Gülcan, Sarhan'ı görür görmez ayağa kalktı. Sarhan "Rahat asker." dedi bariton sesiyle.

Sarhan bir fincan kahve içerek işe gittikten sonra kızlarla kahvaltı faslı başlamıştı. Hem karnımızı doyuruyor hem de sohbet ediyorduk. Temel konumuz tabii ki erkeklerimizdi.

"Kızlar adamları nasıl yorduysak hâlâ kasları ağrıyor." diyen Büşra'ya baktım. Galiba azıcık üzülmüştü sevgilisinin haline. Ne de olsa sevgili kayınbiraderimin beline halı düşmüştü.

"Emre'ye önlük çok yakışmıştı ama..." diyen Gülcan abimin cam silerken sandalyeden düşüşünü hatırlatmıştı bize. Az önce gülsek de hatırladıkça sanki yeniden yaşıyormuş gibi daha fazla gülüyorduk. Nihayet sakinleşip normal konulara döndüğümüzde Gülcan'ın durgun halleri dikkatimi çekmişti. Yanımda oturduğu için elimi elinin üstüne koydum.

"Bir şeyin mi var senin?" Bana döndü dalgın gözlerle. "Bir şey mi dedin canım?" diye sorunca elimi gözlerinin önünde salladım. Elini avucuma alarak sıktım "Burada mısın? Sabahtan beri dikkat ediyorum sanki aklın başka yerde." Alt dudağını dişledi. Sanki bir şey söylemek

istiyordu ama tereddüt ediyordu. Büşra da endişelenerek sandalyesinden kalktı ve Gülcan'ın yanına oturdu. Diğer elini de o tutarak desteğini belli etti. Gülcan derin nefes alarak "Ben hamileyim!" dedi. Büşra ile aynı anda gözlerimiz irileşirken ağzımız açık kalmıştı. Bizim tepkisiz kalmamızı yanlış yorumlayan Gülcan burnunu çekerek ağlamaya başladı.

"Biliyorum çok aptalım. Mert operasyona gittikten sonra doğum kontrol hapını almayı bıraktım. Birkaç gün önce adetim gecikince test aldım. Pozitif çıktı. Sonra öğrendim ki hapları ilişkiye girmediğin zamanlarda bile almam gerekiyormuş." Gülerek onu kendime çektim ve sıkıca sarıldım. Büşra da ikimize sarıldı. "Tebrik ediyorum canımın içi. Çok mutlu oldum sizin adınıza." O da gülerek geri çekildi.

"Mert'e ne zaman söyleyeceksin?" diye soran Büşra'ya baktım. Aynı soru benim de aklımdan geçiyordu. Gülcan yanaklarını kurulayarak ciddi surat ifadesi aldı "Onun benimle bebek yüzünden evlenmesini istemiyorum kızlar. Dün gece artık birlikte yaşayalım dedi." kaşlarımı kaldırdım. Mert Ulusoy bir kadınla aynı evde yaşamak istiyorsa durum çok ciddiydi demek. Tabii bunu yanımdaki hamile ve hassas kadına söylemedim. En kısa zamanda Mert ile konuşmayı kendime not ettim.

"Sen ne cevap verdin?" diye sorunca ofladı. "Konuyu değiştirdim. Bu halimle onunla yaşayamam. Off kızlar ben bebeği aldırmak istemiyorum." Tekrar ağlamaya başlayınca sinirle soludum. "Tabii ki aldırmayacaksın Mert istemese bile. Çünkü o senin bir parçan." Elimi karnına koydum "Gerekirse tek başına büyüteceksin ama bu meleğe kıymayacaksın!" Sesim çok sinirli çıkmıştı.

"Anne." diyerek biza doğru gelen kızım konuşmamıza son vermişti. Ama konu kapanmamıştı. Kollarımı açarak onu bekledim. Küçük meleğim bana sarılmaya çalışırken çok tatlıydı. Uzanıp yanaklarımı öptü ve karnıma dokunarak okşadı. "Merhaba kardeşim." dedi kardeşini öpmeden önce. Sonra iki kadına dönerek onları selamladı. Lalin anaokuluna gittikten sonra kızlar da vedalaşıp gitmişlerdi.

Saliha ablayla yalnız kaldığımda sohbet ederek sarma sarmıştık. Canım çok çekmişti aniden. Sarma bittikten sonra kilerde duran Amasya elmasından alarak yanına diğer meyvelerden de ilave ederek televizyon önünde yemeye başlamıştım. Televizyona dalmış izlerken çalınan

kapı dikkatimi çekmişti. Gelenin kim olduğunu merak etmiştim. Kapı açılır açılmaz Saliha ablanın kahkahasını duyduğumda gelenin Mert olduğunu anlamıştım. İçeri girer girmez her zaman yaptığı gibi kadına asılıyordu. Onun gibi pozitif adamla arkadaşlık ettiği için Sarhan çok şanslıydı. Gülümseyerek tabağı sehpaya bıraktım. Mert'in gülen yüzü salonda göründüğünde gülümsemem genişledi. Onunla konuşmayı, bana takılmasını özlemiştim. Bana yaklaşarak yanaklarımı öptü. Karnıma bakarak sırıttı.

"Selam güzeller, nasılsınız?" diye sordu neşeyle. Bugün başka neşeliydi. Her zamanki Mert değildi sanki. Daha mutluydu. Sebebini öğrenmek için yanıp tutuştum bir anda. Elimi karnıma koyarak ona *hemen dökül* bakışı atarak "Biz iyiyiz amcası. Sen nasılsın?" diye sordum. Yanıma oturarak ellerini birbirine sürttü. Her şeye bir cevabı olan adam şimdi konuşamaz haldeydi. Bu iş gittikçe ilginç olmaya başlamıştı. Gözlerini kapatarak derin nefes aldı ve bir anda;

"Gülcan'a evlenme teklif etmek istiyorum." Cevap vermesini beklerken ağzıma attığım elma dilimi boğazıma kaçarak beni öksürük krizine soktu. Sakinleştiğim de Mert endişe ile telefonunu çıkardı cebinden. Ekranına dokunmak için hareket edince elini tuttum. Derin derin soluyarak "İyiyim Mert. Kimseyi arama." dedim. Kafasını sallayarak ayağa kalktı mutfağa gitti ve bir bardak su ile geri döndü. Elinden alarak içtim. Rahatlayarak "Teşekkür ederim" Bardağı sehpaya bıraktım ve ona döndüm merakla. "Bana fikir için mi geldin?" diye sordum. "Evet. Ne zamandır birlikte takılıyorsunuz. Onun hakkında bir fikrin oluşmuştur." Kafamı salladım. Evet Gülcan'ı tanıyordum artık. "Sence o nasıl bir evlenme teklifi almak ister?" Baba oluyordu zavallı haberi yoktu. Olmayacaktı da. En azından benden öğrenmeyecekti. Teklif ettikten sonra Gülcan büyük ihtimal söylerdi. Şimdi bu hususu da göz önünde bulundurarak güzel bir evlilik teklifi etmesine yardım etmem lazımdı. Ben konuşurken dikkatle beni dinleyip kafasına not ederken çok tatlı görünüyordu.

***

Mert gittikten sonra içimi kaplayan anne özlemine daha fazla dayanamayarak telefonu elime aldım. Numarasına dokunurken kalbim heyecanla çarpıyordu. Bir aydır görüşmüyorduk. Birkaç kere aramama rağmen açmaması endişelendirmişti beni. Bir şey mi olmuştu? Kalbim korku ile çarptı. Üstümü değişerek taksi çağırdım. Saliha ablaya "Sarhan'ı görmeye gidiyorum." Yalanını uydurarak çıktım evden. Taksi söylediğim adreste durduğunda derin nefes aldım. Bir sene önce burayı yaralı halde terk edişim zihnimi doldururken titredim. O gün yarayı bedenim değil kalbim almıştı. Ailem benden vazgeçerek yıkmıştı beni. Yavaş adımlarla eve doğru yürüdüm. Küçüklüğümün geçtiği ev. Buruk bir tebessüm can buldu yüzünde. Yolda beni görenler önce şaşırıyor ardından kınayan bakışlarla süzüyorlardı. Onlara aldırış etmeden evin önünde durdum.

Kaç dakikadır bu kapıda beklediğimi bilmiyordum. Buraya neden geldiğimi, onları görünce neler söyleyeceğimi hepsini unutmuştum. Olduğum yere çakılmış gibi ne bir adım ileri atabiliyor ne de koşarak oradan uzaklaşabiliyordum.

"Hanım içeriden gelirken tuzu da getir. Hale kızım haydi siz de gelin."

Duyduğum sesle adımlarımı o yöne doğru çevirdim. Bahçe kapısından içeri girdiğimde babamı mangalın başında sırtı dönük şekilde buldum. Hüzünle etrafa hızlıca göz attım. Masada bulunan tuzu aldım ve babama uzattım.

"Buyurun Çetin Bey tuzunuz."

"Sen... senin benim evimde ne işin var. Sana bu eve bir daha gelmeyeceksin demedim mi ben? Üstelik bu halinle gelmişsin." Karnımı gösterdi tiksintiyle. "Kimden bu çocuk ha? Bizi mahalleye yine rezil mi edeceksin?" Kollarımı karnımı sarma isteğime zorla gem vurdum. Onun yerine alaycı ifadeyle;

"Ne o Çetin Bey aile saadetinizi mi bozdum?" Aşağılayıcı bakışlarım o sırada yanımıza gelen ablam Hale'nin üzerinde dolaştı. "Namus kavramın bir bende işliyor galiba. Senin kızın benim nişanlımı çalıp evlenirken hiç o namustan bahsetmiyordunuz." Babam iki adımda bana yaklaşarak kolumu kavradı hırsla. Canım acısa da sesimi çıkarmadım.

"Sen kimsin de benimle böyle konuşuyorsun? Geçen gün yaşanan olaylardan mı aldın bu cesareti de kalktın kapıma geldin. Mahallede başım eğik dolaştım ben aylarca. Kim inandı o gösteriye? Hiç kimse! Unutulmuş olayları yine gün yüzüne çıkardın anca. İki parçalık huzurumuz kaldı, onu da mı almaya geldin?" Ne düşünmüştüm ki buraya gelirken? Bana inandıklarını mı? Kolumu elinden kurtarıp bizi ilgiyle izleyen namus bekçilerine baktım. Sanki tiyatro izliyorlardı. Midemden yükselen safrayı zorlukla bastırdım.

"Bana inanmak bu kadar mı zor? Ne yaptım ben size? Elalem ne der deyip duruyorsunuz. Bir kere de kızım ne yaşadı diye sorsaydın keşke. Ne yedi, ne içti? Nasıl hayatta kaldı? Belki düzelir her şey diye düşünmüştüm ama siz beni çoktan unutup hayatınıza devam etmişsiniz." değiştiklerini düşünüp buraya geldiğim için kendimden tiksiniyordum.

"Görüyoruz nasıl hayatta kaldığını. Kendine yağlı bir kapı bulmuşsun belli. O adamlara öyle laflar ettirmek herkesin harcı değil çünkü. Söylesene sevgili küçük kardeşim o adamı nasıl kandırdın?" Hale'nin sinir bozucu sesi kulaklarıma çalındığında öfke dolu nefes verdim burnumdan. Ardından yüzüme onun sinirini bozacak bir gülümseme yerleştirdim.

"İkna etmek için senin gibi kardeşimin nişanlısının altına yatmadım sevgili ablacığım!" Sözlerimin ardından etraftan ayıplama sesleri duyuldu. Ardından da Çetin Bey'in kükreyen sesi. Anlaşılan biricik kızının gerçek yüzünü mahallesine haykırdığım için fena sinirlendirmişti onu. Elini havaya kaldırdı. İndirdiğinde dudağımın kenarı sızlıyordu. Bunu da yapmıştı sonunda. Bilmediği bir şey vardı. Dudağımdaki sızı kalbimdeki sızının yanında devede kulaktı.

"Yeter artık. Evimden defol hemen." diye bağırdığında bedenimi dikleştirdim.

"Bir daha asla karşınıza çıkmayacağım merak etmeyin Çetin Bey. Hepinizi olmayan vicdanınızla baş başa bırakıyorum." Arkamı dönerek bahçe kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı açacağım sırada kolum kavrayan ele sonra ise sahibine baktım.

"Kızım!" Yalvaran anneme baktım. Parmaklarını kavrayarak kolumdan kopardım ve ondan uzaklaştım.

"Benim kızın olduğunu hatırladın. Hayret!" Kelimelerim ona acı veriyordu ama susmadım. Bunun beni etkilemesine izin vermeyecektim. "Bir sene önce de aynı şimdiki gibi sustun anne. Benim suçsuz olduğumu bildiğin halde arkamda durmadın." Ağlayan annemin akan göz yaşları yüzünden titreyen sesime engel olamıyordum. "Bunlar yaraladı ama sen öldürdün anne." Acıyan kalbimi de yanıma alarak çıktım kapıdan. Oradan uzaklaştığımda çiselyen yağmur şiddetini artırmıştı. Nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm önüme serilen yolda. Attığım her adımda geçmişim geride kalıyordu. Artık sadece ilerisi vardı benim için.

Sanlar'da akşam saat 6-7 gibi hayat durur, insanlar kendileri yerine sert rüzgârlara bırakırdı sokaklara. Şimdi ise telefonumun saati 22.30'u gösteriyordu. Birkaç saat önce dinen yağmur gecenin sert rüzgârıyla yeniden çiselemeye başlamıştı. Mayısın başlarında olmamıza rağmen hava akşamları soğuk oluyordu. Ya da benim içim üşüyordu. Bilemiyordum. Esen rüzgâr terleyen enseme baskı yaptığında hızlanmaya başlayan yağmurun ıslattığı karnımı kollarımla sardım. Babamı kaybetmiştim. Doğup büyüdüğüm, adım adım ezberlediğim bu sokaklarda bir yabancıydım artık. Suçsuz olamama rağmen ailesinin ondan tiksindiği bir varlığa dönüşmüştüm. Bir yıldır girdiğim o kocaman hayal dünyasından bir yağmur damlasından daha hızlı düşüp sızmıştım yerin dibine. Okuduğum kitaplar, izlediğim filmler gibi bir hayat değildi. Bu hayatta acı da vardı. Ağzınızın içine ekşimsi bir tat dolduran, midenizde boşluklar bırakan ve en önemlisi ruhunuza saniye saniye işkenceler yapan. Ben bugün ailemi kaybetmiştim. Ne olursa olsun artık sırtımı yaslayacağım hiç kimsem yoktu. Ailem yoktu.

Yalnızdım.

Yolda yürürken ayağım taşa takılınca tökezledim. Gözlerimi kapatarak düşmeyi beklerken bedenimi tümüyle saran sıcaklık yüzünden gözlerimi açtım. Dirseklerimden yardım alıp hafifçe doğrulduğumda gördüğüm ilk şey her saniye özlem duyduğum gözler olmuştu. Rahatladığımı belirten nefesimi verdiğimde gözyaşlarımın yüzümü ıslattığını hissettim.

"Tamam, tamam geçti." dedi başımı göğsüne bastırırken.

"Kaybettim Han, ailemi kaybettim."

"Şşş tamam. Kelebek bana bak." dedi iki parmağıyla çenemi kaldırırken. İşaret parmağını yanağıma sürtüğünde yüzünün aldığı biçim beni korkutmuştu.

"Bunu sana o mu yaptı?" dedi yanağımdaki parmağını gezdirirken. Yavaşça evet anlamında başımı salladım.

Birkaç saattir içimde durgunluğa yüz tutmuş kıpırtılar şimdi tekrardan canlanmıştı.

"Bunu ona ödeteceğim."

"Sarhan lütfen yapma..." dedim cümlenin sonunu getiremeden yanaklarım gözyaşlarım ile daha da ıslanmaya başlamıştı. Sesim çatlıyordu, ellerimin titremesini durduramıyordum.

"Sakın o benim babam diyerek tamamlama cümleni." Soğuk sesi içimi buz dağına çevirirken kahvelerimi yeşillerine sabitledim. Beni yanlış anlamıştı. Kafamı yanlara salladım.

"Dövmeni istemiyorum. Onlara bunu ödeteceğiz ama şiddetle değil." Saatlerdir aklımda dolaşan planı hatırlayınca gülümsemeye çalıştım. "Bu mahalleyi yok edeceğim Han. Gücüne ihtiyacım var." dediğimde şeytanı bile kıskandıracak gülümseme aydınlattı yakışıklı yüzünü.

"Benim gücüm dâhil her şeyim senin Kelebek." Mavi kelebekler göğüs kafesimi kanat uçları ile okşayarak geçtiler. Daha sonra bedenimi kaldırarak kucağına aldı. Arabaya doğru giderek kapısını açtı ve beni yolcu koltuğuna yerleştirdi. Kendisi direksiyona geçerek canavarı çalıştırdı. Gaza basmadan telefonu çıkardı ve ekrana dokundu. Kulağına götürerek açılmasını bekledi. Ben meraklı gözlerle kendisini izlerken o yeşillerini İstanbul'un karanlığına saplamıştı.

"Aslanım neredesin? Büşra'yı da al bizim eve geç, Lalin yalnız kalmasın."

"..."

"Haftasonu yokuz. Pazartesi döneceğiz."

"..."

"Bir şey olduğu yok kardeşim. Görüşürüz." diyerek kapattı telefonu.

"Nereye gidiyoruz Han?" diye sorunca bana kısa bakış atarak arabayı çalıştırdı.

"Baş başa kalabileceğimiz yere gidiyoruz bebeğim." Bana şu an tek ihtiyacım olan şeyi veriyordu. Yalnızlık ve kendisi. Derin nefes alarak burnumdan içer dolan kokusunu soludum. Dolan gözlerimi kırpıştırarak yaşları geri itmek istedim ama olmadı. Çenemde hissettiğim ılık parmaklarla kafamı ona çevirdim.

"Ağlama!" Sert sesi kulaklarıma dolarken dudaklarım kıvrıldı. Elini kavrayarak avuç içine öpücük kondurdum. Gözleri anında ısınmıştı.

"Seninle yalnız kalacağımız için sevinmiştim sadece."

"Sevinçten bile olsa ağlamanı istemiyorum." Omuz silkerek göbeğimi gösterdim.

"Ben hamileyim unuttun mu? Şu an her şeye ağlayacak durumdayım."

Birkaç saat sonra şehrin diğer ucuna gelmiştik. Arabadan inerek karşımdaki tek katlı ahşap eve baktım. Çok şirindi. Etraf karanlık olduğu için inceleyememiştim. Sarhan elimi tutarak eve doğru yürüdü. Evin önüne geldiğimizde cebinden anahtarı çıkartarak kapıyı açtı. Kapı açılır açılmaz ev otomatik olarak aydınlanmıştı. Evin içi son derece şık ve rahat döşenmişti.

"Lavabo nerede?" Hamileliğim yüzünden çok fazla tuvalete gidiyordum. Şimdi sanki saatlerdir çişim geliyormuş gibi sıkışmıştım. Sarhan gülümseyerek lavaboyu gösterdi. İçeri girerken genişleyen gülümsemesi yüzünden ona öldürücü bakış attım. İşimi hallederek dışarı çıktığımda etrafa baktım. Sarhan ortalıkta yoktu.

"Buradayım Kelebek." Sesine doğru giderek bulunduğu odaya girdim. Burası mutfaktı. Sarhan elindeki büyük kupayı masaya koyuyordu.

"İç şunu da için ısınsın." dedi sandalyeyi çekerek beni beklerken. Gülümseyerek yanına gittim ve çektiği sandalyeye oturdum. Kupaya baktığımda sıcak çikolata olduğunu gördüm. Dudaklarımı yalayarak kupayı aldım ve çikolatadan bir yudum aldım. Kahveregi sıvı boğazımdan aşağı kayarken gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Karşıma geçerek oturdu. Bakışlarını üzerimde dolaştırarak yüzüme geri döndü.

"Neden oraya gittin Kelebek?" Sorusu ile kupayı masaya bıraktım. "İçmeni istiyorum." Deyip gözleri ile kupayı işaret etti. Kupayı alarak birkaç yudum içtim.

"Annemi aradım cevap vermedi. Ben de merak ederek o eve gittim. Hem düşündüm ki-"

"Seni kabul edeceklerini mi düşündün?" Kafamı salladım.

"Onlara geri döneceğimden değil. Sadece tepkilerini merak etmiştim." Kafasını salladı.

"Uyuyalım yarın konuşuruz." Birlikte mutfaktan çıktık. Başka bir odaya girdik. Sarhan yatağı açarken ben giyecek bir şeyler bulmak için dolabı karıştırdım. Nihayet kocamın geniş tişörtünü bulup üstümdekilerini çıkardım. Tişörtü giyerek Sarhan'ın benim için açtığı yatağa yattım. O da yanıma uzanıp sırtımı göğsüne yasladığında ihtiyacım olan tek şeyin sıcaklığını hissettiğim adam olduğunu anlamıştım. Gözlerim huzurla uykuya dalarken yaralı kalbimi onaracak sevgisine inanıyordum.

Ertesi gün öğlen uyanmıştım. Yatakta kocamı bulamayınca endişelensem de yakınlarda olduğunu bildiğim için sakinleşmiştim. Odadan çıkarak lavaboya girmiş ihtiyaçlarımı giderdikten sonra elimi yüzümü yıkayıp çıkmıştım. Beni tekmeleyen aç kızıma uyarak mutfağa yönelttim adımlarımı. Kahvaltı yapmak istemiyordum. O yüzden yemek yapmaya karar verdim. Buzdolabında bir şeyler vardır inşallah diyerek açtım kapağını. Doluydu. Sevinçle ellerimi çırparak malzemeleri inceledim. Canım şu an köfte ile kızarmış patates çekiyordu. Etler yeni alınmıştı. Anlaşılan kocam ben uyurken alışverişe çıkmıştı. Malzemeleri hazırlarken boynuma konan sıcak öpücükle gülümsedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kulağımı dişlerinin arasına alarak hafifçe dişlerken. İnleyerek

"Köfte yanında da kızarmış patates yapacağım yer misin?" diye sordum. Kasıklarını kalçalarıma sürterek göğüslerimi avuçladı.

"Yerim. Ama ben de yardım edeceğim. Sen köfteleri yap ben patatesleri kızartayım." dediğinde kalçalarımı sertliğine sürterek;

"Becerebilecek misin?" diye sordum. Boğazından kopup gelen hırlama ile kıkırdadım. Eğilerek dişlerini omzuma geçirdi,

"Zorlama Kelebek." Ellerimi havaya kaldırdım.

Yemek yaparken sıkılmayalım diye evdeki tek teknolojik alet radyoyu açtım. Rastgele bir kanaldı sunucunun sesi mutfakta yankılanıyordu

"Evet sevgili dinleyiciler şimdi istek saatimize geldik. Sizin için çalmamızı istediğiniz şarkıyı bize yazın ya da telefon ederek söyleyin. Biz de sizin için çalalım sadece şarkının adı ve kime hediye etmek istediğinizi de söylemeyi unutmayın. Ve ilk isteğimiz de Yalova'dan sevgili Berk eski sevgilisi Özlem için istemiş. Kayahan'dan *'Mevsim hâlâ sen* 'Özlem için geliyor. Keyifli dinlemeler." dedikten sonra şarkının ezgileri mutfağı sardı. Ben şarkıya eşlik etmeye başladım.

Sarhan da durdu bana baktı ve "Bu şarkıyı seviyor musun?" diye sordu

"Evet Kayahan'ın her şarkısı harika ama benim favori şarkım *'Seninle Her Şeye Varım Ben.* 'O şarkıya bayılıyorum." dedim hülyalı hülyalı gözlerimi kırpıştırırken. Gözlerimi ona çevirdiğimde bana gülümseyerek bakıyordu. Ellerini kurulayarak arka cebinden telefonu çıkardı. Ekrana dokunarak bir şeyler yazıp tekrar cebine attı. Beş dakika sonra yemek hazırdı. Yorulmuştum ve bir sandalye çekip oturdum. Sarhan tezgaha yaslanmış bana bakıyordu.

Radyodaki kanalda reklam bittiğinde sunucu yine konuşmaya başladı.

"Evet sevgili dinleyiciler yine bir Kayahan şarkısı daha istendi. Sarhan Bey eşi Ömür Hanım için onun en sevdiği şarkı olan *'Seninle Her Şeye Varım.* 'önce Ömür Hanım ve Sarhan Beye sonrada siz değerli dinleyenlerimize gelsin.

Sarhan yaslandığı tezgahtan uzaklaşarak elini bana uzattı. Şaşkınlıkla açılmış ağzımı kapatarak elini tuttum. Kalkmama yardım ederek bedenimi döndürdü. Sırtımı göğsüne yaslayarak kollarını karnıma doladı. Birlikte şarkı eşliğinde salınmaya başladık. Kalbim erirken mutlulukla iç geçirdim. O dudaklarını boynuma değdirerek güzel sesi ile şarkıyı söylemeye başladı.

Sen, sen benim için teksin bu dünyada meleksin, bebeksin
Her şeyimsin benim. Yaşayamam sensiz yaşayamam asla
Doyulmaz balımsın, Kelebeksin
Gülümsedim ben de şarkının diğer kısmına eşlik ettim...
Sen, sen benim için sıcak bir güneşsin
Bugünlerim, yarınlarım her şeyimsin benim
Göstermesin tanrı, yaşatmasın bana
Nefes bile alamam yokluğunda
Sen, sen benim için...

Bana bakıyordu büyülenmişcesine. Şarkının ikili kısmını aynı anda söylemeye başladık.

Sen her şeysin canımı canına katabilirsin
Cayarsam senden beni şu ateşe atabilirsin[8]

8 Söz ve Müzik Kayahan Açar'a ait olan Seninle Her Şeye Varım Ben Şarkısının sözleri.

36. BÖLÜM

"Hep böyle mi olacaksın?" diye sordum merakla. Benim için istediği şarkı bitmiş radyoyu kapatmıştık. Ama hâlâ arkamdaydı ve birlikte salınıyorduk. Neyi kastettiğimi biliyordu.

"Yeri geldiğinde Kelebek. Hep böyle olmayacağım. Doğama ters." Dudaklarını kulağıma belli belirsiz sürtmüştü konuşurken. Artık az önceki gibi yoğun sevgi dolu değil bacaklarımı titretecek kadar tutku doluydum. İç geçirdim. Böyle romantik, sürpriz dolu olmasını istemiyordum. Ben beni severken yakmasını istiyordum. Cehennemde kavurup teninde soğutmasını istiyordum.

Tenin tenime değdiğinde yanmaya başlamıştım. Terlemesek ben tutuşacaktım. Aşktan kavrulan bir kalbin bedeni şehvetten kül olacaktı...

"İyi. Ben de zaten sürekli peşimde dolanan romantik adam istemiyorum." Elimi geri atarak parmaklarımı saçlarına geçirdim. Çekiştirdiğimde dişlerini omzuma geçirdi.

"Ahh." İnlememle kasığını kalçalarıma bastırdı. Diliyle boynumu yalayarak ıslattığı yerleri iştahla emdi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Sesi boğuklaşmış bedenimi günaha davet eder gibiydi. Ben de o daveti seve seve kabul ettim. Belimi hafif bükerek erkekliğine sürtündüm. Genizinden gelen hayvani hırlama ayak parmaklarımı bükmeme sebep olmuştu.

"Ah! Siktir." Pantolonunu zorlayan sertliği boyunca sürtündü bana. Dudağımı dişleyerek tezgaha tutundum. Onu feci şekilde istiyordum. Ve bunu söylemekten çekinmemiştim.

"Seni istiyorum Han." dedim nefes nefese. İnledi.

"O zaman kocalık vazifemi yerine getireyim ben." dedi eğlenir ses tonuyla. Bir iki dakika sonra eteğim belimde toplanmış külotum ise zeminde bir yerlerdeydi. İhtiyaçla kasılan kadınlığımı yatıştırmak için bacaklarımı birbirine bastırdım. Bacaklarımı açarak göğsümü tezgaha dayamamı sağladı. Arkamda duyduğum fermuar açılma sesi ile tezgaha sıkıca tutundum. Pantolonun zemine düştüğünü belli eden kemer tokası aramızdaki engelin kalktığını haber veriyordu. Dudağımı ısırarak doldurulmayı bekledim.

Beni bekletmedi. Bacaklarımı kendine göre ayarlayarak kocaman erkekliğini içime itti. Çığlık atarak onu kabul ettim. Tamamen içime gömüldüğünde eğildi belimi öptü.

"Dar sıcaklığının beni sıkıştırmasını seviyorum Kelebek." Hırladı ve yavaşça hareket etmeye başladı. Ah ben de iri erkekliğinin beni tamamen doldurmasını seviyordum. Bir süre sonra yavaş hareketleri sinirime dokunduğunda kalçalarımı oynattım.

"Hızlansana be adam." dedim öfkeyle. Duyduğum seksi kıkırtı benimle oynadığını söylüyordu. Hırsla vajina kaslarımı sıkarak onu zorladım. Derinden hırladığında bu sefer kıkırdayan taraf bendim. Darlaşan vajinamda sıkışan aletini serbest bıraktığımda çıkarak kendini hızla içime çarptı. Çığlık atarak onu karşıladım.

"İşte benim kadımın." diye soludu darbelerinin arasında. Tutturduğu sert ritim başımı döndürürken gözlerimin önünde kayan yıldızlar çok yakın olduğumu haber veriyorlardı. Çığlık çığlığa orgazm olurken içimdeki kocaman şeyi sağıyordum. Birkaç saniye sonra beni takip eden Sarhan adımı haykırarak sıcaklığını içime akıttı. Eğilip sırtımı öptü. İçimden çıktığında kendimi bomboş hissettim. Ben böyle aşk istiyordum işte. Cehennem ateşinde kavrulmuş, tutku ile harmanlanmış bir aşk. Gül yaprakları ile çevrili aşk değil. Sevdiğim adamın bedenime dokunurken verdiği değeri istiyordum. Beni sevdiğini orman yeşilleri ile söylesin istiyordum.

Pazar akşamı eve döndüğümüzde Lalin üzerime atladı. Beni özlediğini söyleyerek sıkıca sarıldı. Ben de onu çok özlemiştim. O gece dördümüz birlikte uyuduk. Ertesi gün kızım anaokulundan geldikten sonra alışverişe çıkmaya karar verdim. Bizi yalnız bırakmak istemeyen kocam da market alışverişine rağmen bizimle birlikte gelmek istedi.

Aile olarak ilk kez dışarı çıkacaktık. O yüzden çok heyecanlıydım. İlerleyen hamileliğimden dolayı zar zor yürüyor olmam bile mutluluğumu bozmamıştı.

Büyük alışveriş merkezinin otoparkına arabayı park ederek asansör ile yukarı çıktık. İçeri girdiğimizde Lalin'i ortamıza alarak ellerinden tutmuştuk. Yanlarından geçtiğimiz insanların imrenme yüklü bakışları gülümsetiyordu beni. Başımı yana çevirdiğimde sevdiğim adamın çoktan beni izlediğini fark ettim. Kalbimi titreten bakışları iç geçirmemi sağlamıştı.

'Seni seviyorum.' dedi yeşilleri.

'Seni seviyorum.' diye karşılık verdi kahvelerim.

"Ay pardon!" diyerek kocama çarpma cesareti gösteren kaltak aramızdaki sevgi dolu bakışmayı kesmişti. Bakışlarımı ona çevirdiğimde elini kocamın geniş göğsüne sanki tesadüfen çarpmış gibi koymuştu. Gözleri yüzünde dolaşıyor alt dudağını ısırıyordu. Şu an kocamın altında olduğunu hayal ettiğine kalıbımı basardım. Öfke kör bıçak gibi sinir uçlarımı doğrarken dişlerimi sıktım. Allahtan Sarhan bu birkaç saniyelik dokunuştan uzaklaşarak bedenini geri çekti. Bana dönerek "Ne alacaktınız bebeğim?" diye sordu. Yüzüme memnun gülümseme yayıldı. Onu yok saymıştı. Cevap verme gereği bile duymamıştı. Kıza baktığımda kıpkırmızı kesilmiş suratla bana bakıyordu. Ona tüm dişlerimi göstererek sırıttım. Lalin babasını çekerek gördüğü oyuncak mağazasına doğru sürüklerken kız yanımdan geçerken omzuma çarptı. Sinirle soludum.

"Şişko!" demeyi de ihmal etmemişti tabii. Hamile olmasaydım ona gösterirdim ama öfke ile kalkarak bebeğime zarar vermek istemedim. Ellerimi yanımda yumruk yaparak gözümün önüne gelen saç telimi sinirle üfledim.

"Hamileyim ben gerizekalı. Şişko değilim." Diye homurdandım kendi kendime.

***

Kafede oturmuş elimdeki dondurmayı iştahla yalarken bakışlarım önce melek kızımla buluştu. Üzerinde pembe elbisesi onu tamamlayan tacı ile prenseslere benziyordu. O elbiseyi aldırmamak için mücadele eden kocamı koltukta yatmakla tehdit etmiştim ve işe yaramıştı. Çileğimin mükemmel görüntüsünü bozan elindeki dondurması ve dudaklarına bulaşan çikolataydı. Lalin dondurmasını keyifle yerken bakışlarım az ilerimizdeki kocamla buluştu. Üzerime hiçbir kıyafetimin olmadığını anladığım ve onun üzerine 2 saat ağlamam sonucunda soluğu burada almıştık. Sevgili kocamın somurtan suratını gördüğümde kıkırtımı serbest bıraktım.

Saatlerdir gezmemizin verdiği bıkkınlık vardı yüzünde. Tabii birde iştahla yediğim dondurmanın. Gözlerindeki yoğun şehvet bacaklarımı birbirine bastırma isteğiyle dolduruyordu içimi. Ona baktığım için dikkatim dağılmıştı. Parmağıma damlayan dondurma ile bakışlarım oraya inmişti. Tam ağzıma götüreceğim sırada sıcak dolgun dudaklar kavradı parmağımı. Gözlerim hızla gözlerini bulurken o yine benden önce beni izliyordu. İnlememek için dudaklarımı ısırdım sertçe.

Elimdeki dondurmayı bitirip temizlenme işlemi kocamın dudakları ile yapıldıktan sonra işime odaklanabilirdim. Karşımda duran oyuncak mağazası bana göz kırpıyordu. Sarhan'a baktığımda telefonu ile uğraştığını gördüm. Biraz bozulsamda belli etmedim.

"Sarhan." Kafasını telefonundan kaldırmadan

"Söyle Kelebek."

"Şu mağazaya da bakabilir miyiz?" Ses tonumdaki kırılmışlığı anlayan kocam önce bana sonra başımla işaret ettiğim mağazaya baktı.

"Tamam. Siz Lalin'le önden gidin. Ben de önemli bir telefon bekliyorum. Onu halledeyim yanınıza geleceğim." Konuşmasını bitirir bitirmez yine bakışlarını telefonuna döndürdü. Lalin'in elinden tutup oyuncak mağazasına girdik. İçeri girer girmez Lalin elimi bırakıp çığlıklarla koşarak ayıların olduğu reyona gitti.

"Kızım dur koşma!" Gülerek onun peşinden gittim. Reyonlardaki tüm ayılara sarılıyor öpüyor arada bana dönüp "Anne bak ne kadar ponçik." diyordu. Ellerimi kamıma dolayıp bakışlarımı etrafta gezdirdim. Dikkatimi çeken çıngırağa tam uzanacakken kızımın kocaman bir çığlığı ile korkarak ona baktım.

"Anneeeeee şuna bak!" Eliyle gösterdiği yere bakışlarımı çevirdiğimde yerde duran kocaman bir ayı olduğunu gördüm. Bize bakan kalabalığa mahcup bir gülümseme yollayıp kızımın peşine takıldım.

"Lalin annecim koşma düşersin." Kendimce hızlı adımlarla Lalin'in yanına geldiğimde kocaman ayının bir bacağında melek kızım diğerinde de onun yaşlarında bir oğlan çocuğu oturuyordu. Muhabbeti ne ara bu kadar ilerlettiler diye düşünürken oğlan Lalin'in yamulan tacını düzeltiyordu. Ve benim pek sevgili kızım bu durumdan şikayetçi değildi. Aksine kıkırtısını buradan duyuyordum.

"Çocuklar işte bu büyülü dünyaya girdiler mi kendilerini kaybediyorlar." Dikkatimi kocaman ayıda oturan Lalin ve oğlandan ayırdım. Dibimdeki yabancı sesle tedirgin olup bir iki adım geri adım atmıştım ki dengemi sağlamayıp düşeceğim sırada kolumdan tutuldum. Dengemi sağladıktan sonra karşımdaki yabancı adamın tutuğu kolumu hızlıca çektim.

"Korkuttuğum için kusura bakmayın. Ben Ömer. Melih'in babası." Kafasıyla Lalin ve oğlanın olduğu tarafı işaret etti.

İçimdeki huzursuzluk git gide büyürken karşımdaki yabancı adama kısa bir tebessüm gönderdim.

"Kızım." Bana bakınca elimle gel işareti yaptım. Beni dinleyerek ayının ayağından kalktı ve bana doğru yürüdü. Oğlan yani Melih ona bir şey söyledi ama o arkasını dönmeden bana doğru yürümeye devam etti. Elini tuttum ve adama dönerek kısa baş selamı vererek uzaklaştım yanından. Bana bakışlarını sevmemiştim. Kafamı yanlara sallayarak bir daha hiçbir zaman görmeyeceğim adamı zihnimden kovarak uzaklaştırdım. Birlikte oturduğumuz masaya döndüğümüzde Sarhan telefonda biri ile görüşüyordu. Bizi fark edince derin nefes aldı ve

"Akşam geleceğim Tufan abi." diyerek kapattı telefonu. Ona merakla baktım ama bana cevap vermeyeceğini kızını kucağına çekerek gösterdi. Tufan denen adamın kim olduğunu merak etsem de daha fazla üstelemedim. Telefonu cebine atarak bize baktı. Karnımı tutarak sandalyeye oturdum. "Yoruldun mu?" diye sordu karnıma bakarak. Kafamı salladım. Neredeyse üç saattir alışverişteydik. Hamile olmasam sorun olmazdı tabi. Şu an uykum vardı ve ayaklarım davul gibi şişmişti. Dudaklarımı büktüm kararan yeşilleri anında dudaklarımı buldu.

"Uykum var." diye mırıldandım. Ayaklarımı kaldırarak ona gösterdim. "Ayaklarım da şişti." Ayaklarıma kısa bakış atarak ayağa kalktı.

"Eve gidiyoruz." Otoriter sesi gülümsememi sağlamıştı. Onun hakimiyetini seviyordum. Bir kadına kendini bulunmaz hint kumaşı gibi hissettiriyordu. Yanıma geldi elini uzattı. Elini tutarak kalktım ve birlikte yürümeye başladık. Oturduğumuz kafeden çıkarken ürperdim. Sanki biri beni izliyordu. Hızla etrafı taradım. Görünürde kimse yoktu. Üstüme çöken yorgunluk fazla düşünmemi engelliyordu.

Eve geldiğimizde kızım banyo yaparak resim defterini alarak çizim yapmaya başladı. Ben ise odama çıkarak ılık duş aldım. Banyodan çıktıktan sonra sevgili kocam tarafından güzel bir ayak masajı ile ödüllendirildim. Masajdan sonra uyuya kalmıştım.

Sabah Sarhan'ı işe kızımı anaokuluna gönderdikten sonra yürüyüşe çıktım. Sahilde yavaş yavaş yürürken telefonum çaldı. Eşofmanın cebinden çıkardığım telefonun ekranına baktığımda kızımın öğretmeninin aradığını gördüm. Derin nefes alarak yeşil ikonu kaydırdım. Hemen olumsuz yöne doğru koşan aklımı sertçe durdurdum.

"Buyurun Zehra Hanım."

"İyi günler Ömür Hanım." Ses tonu hoşuma gitmemişti. Kaşlarımı çattım.

"İyi günler." dedim. Ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Hamilesiniz biliyorum ama-"

"Kızıma ne oldu Zehra hanım?"

"Düştü. Sadece size yanında istiyor."

"Geliyorum!" diyerek konuşmayı sonlandırdım. Telefonu cebime atarak yola doğru yürüdüm. Önüme çıkan ilk taksiyi durdurup yavaşça arabaya bindim. Şoföre anaokulunun adresini verdim. Şoför durduğu ilk kırmızı ışıkta bana döndü ve yüzüme az once torpidodan aldığı spreyi sıktı. Ben daha tepki vermeden zihnim karanlığa gömülmüştü.

***

Tonlarca yük varmış gibi kalkmayan kirpiklerimi zorlayarak yukarı kaldırdım. Gözlerimi açmayı başardığımda kırpıştırarak etrafa baktım. Bir odadaydım. Yatağın üzerinde yatıyordum. En son nerede olduğum

aklıma gelince karnımı tutarak yataktan kalktım ve paytak adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Ben daha kapıya ulaşamadan açılınca irkilerek geri çekildim. İçeri giren adam beni süzdü baştan aşağı. Orta boylu esmer bir adamdı.

"Ah, uyanmışsın." dedi sırıtarak. "Haydi gel, seni Gölge'ye götüreyim." Elini bana uzattı. Tutmamı bekliyordu. Ah çok bekleyecekti. Elini tutmayı reddettiğimi görünce omuz silkerek bana reverans yaptı. Dışarı çıkmamı istiyordu. Bir dakika Gölge mi dedi o? Sarhan mı gelmişti? Adama döndüm.

"Nerede o?" Yine sırıttı. Bir iki adımda dibime girerek gözlerimin içine baktı. İrkilerek geri çekildim. Yüzündeki sırıtış silinmiş, bakışları saf nefret ile süslenmişti.

"Bir gün o şerefsizi eli kolu bağlı göreceğimi söyleselerdi kıçımla gülerdim. Ama gel gör ki şu an aşağıda ve eli kolu bağlı." dedi vahşice bir tatminle. Sanırım Sarhan bu şerefsizin canını yakmıştı. *'Sensin şerefsiz!'* diye bağırmak istesem de dilimi ısırdım. Şimdi önemli olan sevdiğim adam ve bebeğimdi, bu pislik değil.

"Beni ona götür." Neden yalnız gelmişti ki? Mert neredeydi? Adam hırsla dirseğimi kavrayarak bedenimi sürükledi. Ona ayak uydurmakta zorlansam da sesimi çıkarmadım. Merdivenlerden aşağı indiğimizde salona doğru yürüdük. Salona girince tam ortada eli kolu sandalyeye sıkıca bağlanmış kocamı görmemle böğrüme yumruğu yemiştim. Göz pınarlarımdan akmak için hazırda duran yaşlar artık özgürdü. Kendinde değildi, başı sağ omzuna düşmüştü. Boynunun sol tarafından ince yol çizerek akan kan oraya bir şey sapladıklarını gösteriyordu. İçim sızladı. Ona doğru giderek sarılmak istedim. Fakat bir adım bile gidemedim. Çünkü güçlü bir el tarafından durduruldum. Kafamı hızla elin sahibine çevirdim. Mavi gözlü, orta yaşlı ve kumral saçlı adamdı. Gözlerine çekilen gözlerim karnıma dayanan sert şeyle ondan temasını kopartarak aşağı kaydı. Silahın sert ucu karnıma dayanmıştı. Yaşlı gözlerimi kaldırıp tekrar yüzüne baktım. Konuşmamı engelleyen inlemeyi takip ederek kocama döndüm. Uyanıyordu. Kafasını hafif sallayarak gözlerini aralamaya çalışıyordu. Dişlerimi sıktım. Benim yüzümden bu haldeydi. Sorumsuzca davranarak hem kendimi hem onu tehlikeye atmıştım.

"Sikeyim!" Kısık sesle küfür ederek bileklerini saran kalın iplere asıldı. Çık sıkı olduklarını ben bile buradan görebiliyordum. Ondan korktuklarını o kadar belli ediyorlardı ki. Gülmek istedim. Bu adamlar Sarhan Şahzade'yi bir iple durduracaklarını düşünecek kadar salaklardı. Onun gibi eğitimli bir asker plan yapmadan asla yakalanmazdı. Çok değil birkaç saate buradan kurtulacaktık. Kurtulacaktık değil mi? Titrek bir nefes aldım. Ciğerimi soluksuz bırakarak izlemiştim uyanışını. Nihayet tamemen uyandığında yeşilleri olduğu yeri taradı. Beni bulduğunda kalbim tekledi. Onu özlemiştim. Onun için ölesiye korkuyordum.

"Han!" dedim ağlamaklı ses tonuyla.

"Kelebek." Gözlerime bakarak "Ağlama! Sakın ağlama çıkacağız buradan." dedi. Etrafa bakınıyordu bir yandan da.

"Ooooo Gölge uyandın mı?" dedi karnıma silah dayayan adam ona alayla gülerek. Sarhan bakışlarını ona çevirdiğinde gözleri tanıdık bir renge boyandı. Öfkeye! "Boris Lavrov ya da nam-ı diğer *Doktor* ne güzel sürpriz." Adamla dalga geçer gibi "Köpeğin nerede?" dedikten sonra sakince etrafa bakındı. Boris yüzündeki kibirli tebessümü bozmadı ama yanakları çöktü ve sinirle dişlerini sıktı.

"Aleksey mi? Merak etme o da birazdan bize katılacak."

"İyi. Beni uğraştıramayacaksınız demek. İkinizi de aynı gün öldüreceğim. Bu güzel." Kafasını salladı ağır ağır. Yüzünde vahşi tebessüm, gözlerinde ise eksi kırk derece soğukluk vardı.

Boris iç çekerek bakışlarını onun soğuk yeşillerinden çekti.

"Senle işimiz var. Bana bak fıstık." dedi bana dönerek "Sevgilinin yaşamasını ister misin?" Onu sevgilim sanıyordu.

"Ona bir şey yapma." dedim titreyen sesimle.

"Sana bir teklifim var. Benimle sevgilinin gözü önünde sevişirsen..." dedi gözlerim kocaman açılırken.

"Buradan bir çıkayım senin gelmişini, geçmişini, belanı sikeceğim." diye bağırdı Sarhan. Gözleri daha önce hiç karşılaşmadığım yoğun derecede bir öfke ile kaplanmıştı.

"Sen kes sesini!"

"Bak lütfen bırak bizi. Hamile olduğumu görmüyor musun?" dedim titreyen sesimle. Bağlı ellerime aldırmadan birden dirseğimi kavrayıp kulağıma doğru konuşmaya başladı.

"Dün Doruk'un altında kıvranıp inlerken hamileliğin aklına gelmiyordu ama." dedi Sarhan'ı göstererek.

"Sen nerd-" Lafını yarıda kesti Boris'in yanına gelen adamı görünce "Vahit!" dedi alaylı gözlerle. Vahit, Sarhan'ın adamıydı. Ona ihanet etmişti.

Şu an kocamın sessizliğinden korkuyordum.

Boris bana döndü tekrar "Sevgilinin kafasına kurşunu yemesini mi istiyorsun?" dedi silahı onun kafasına dayayarak. Korkuyordum hatta korkudan bayılmak üzereydim. Midem bulanıyordu. Ama en çokta sinirliydim benden Sarhan'ın gözünün önünde onunla yatmamı istiyordu. Kocam dışında biri ile beraber olmam isteniyordu. Yoksa onu öldürecekti.

"Şöyle söyleyeyim. Ya isteyerek yapar; sen de zevk alırsın ya da Hanlıer'in işini bitirdikten sonra seni bağırta bağırta sikerim." dedi elindeki silahı yanağıma sürterek. Doruk Hanlıer, Sarhan'ın diğer ismiydi. Özel Tim'de bu ismi kullanıyordu.

Gözyaşlarımı elimin tersi ile silip ona yaklaştım ve yüzüne bakarak "Eğer isteyerek yaparsam ona bir şey yapmayacaksın." dedim göz yaşlarımı elimin tersi ile silerken kendimden emin bir tavırla.

"Hayır." dedi çirkin gülümsemesinin altından.

Sarhan hayretle bana baktı önce. Sonra "Ömür! Yap-ma-ya-caksın." dedi tane tane. Sakindi hiç olmadığı kadar sakindi. İşte şimdi korkuyordum. İki kelimede gözlerimin içine sayfalarca yazı dökmüştü. Kıskançlık, ihanet, intikam, öfke, hırs, acıma, aldırmazlık, azap, dehşet ve hayal kırıklığı...

Daha bir sürü sayılabilecek duygunun yanında birde hâlâ tanımlayamadığım o şey vardı. Zaman zaman onu Sarhan'ın gözlerinde görüyordum. Bir yalvarış veya ölesiye bir öfke değildi. Bu başka bir şeydi...

"Hazırım vurabilirsiniz." dedim gözlerimi tüm bu duygu kargaşasını taşıyan gözlere dikerek, kendimden emin bir sesle.

Sarhan "İşte benim kızım!" dedi gülerek. Kendimin bile zor duyduğu bir fısıltıda "Seni seviyorum." diye kıpırdattım dudaklarımı. Gözümden bir damla yaş yanağıma süzülmüştü. Buna karşılık göz kapaklarını indirip kaldırdı hızlıca.

Boris bize bakıp alayla gülmeye başladı. "Gözlerim yaşardı."

"Eğer birazcık aklın varsa Doktor beni hemen öldür."

"Öldürmezsem?" diye sordu gülerek..

"Öldürmezsen ben seni öldüreceğim. Ama öldürmeden önce o bedenine fazla gelen sikini kesip ağzına tıkacağım. Anladın mı beni?"

Söylediği söz bende gülme hissi yaratsa da bu hissimi bastırdım.

"İyi fikirmiş. Üzerinde denemek güzel olacak." Doktor bana döndü ve gözlerimin içine bakarak "Söylediğim gibi isteyerek veya istemeyerek. Moral depolaman için sana bir gece veriyorum." dedi. İğrenerek kafamı Sarhan'a çevirdim. Boris adamlarına kocamın ellerini açmaları için işaret etti. Odaya bir anda altı tane adam girdi. İkisi Sarhan'ın ellerini açarken diğerleri silahlarını ona doğrultmuşlardı. Altı kişi olmalarına ragmen ondan it gibi korkuyorlardı. Tıpkı ermeni soysuzlarının Azerbaycan'ın efsane kahramanı Mübariz İbrahimov'dan korktukları gibi. Adam tek başına ermeni karakoluna girerek yirmi dört saat onlarla çarpışmıştı. Şehit düştüğünde bile korkudan naaşını kelepçelemişlerdi.

Boris "Kilitle bunları." diyerek hızla çıktı salondan.

Altı kişi eşliğinde bir odaya girdik. Biz içeri girer girmez kapıyı hızla kilitlediler. Sarhan yanıma gelerek bana sarıldı "İyi misin?" diye sordu kızaran bileklerimi okşarken.

Başımı *'tek parçayım'* anlamında aşağı yukarı sallarken ona daha da sokuldum. Burnumu boyun girintisine gömdüm kokusunu olabildiğince içime çekmeye çalıştım. O ise beni kendinden ayırararak dudaklarıma kapandı. Karşılığı gecikmedi. Yumuşak bir öpücükten sonra olduğumuz yerde beni odada bulunan çarşafsız bir yatağa getirdi. Odayı incelemeye başladım içeride sadece yatak vardı. Bir tane de masa başka hiçbir şey yoktu. Yatağın kenarına oturduk.

"Sarhan!" dedim sakin bir sesle.

"Efendim." diye cevap verdi içimi ısıtan ses tonuyla.

"Bu adam kim? Seni nereden tanıyor? Seni niye öldürmeye çalışıyor?"

"Bu adam uyuşturucu taciri ve uyuşturucu uzmanı... Hem üretiyor hem de satıyor. Aynı zamanda yaptığı uyuşturucu piyasada bayağı ilgi görüyor."

"Aman ne güzel. Büyük marifet." dedim yüzümü buruşturarak.

"Mine'nin katili aynı zamanda." Kafamı hızla ona çevirdim. Gözlerim irice açıldı.

"Sarhan sen nasıl bu kadar rahatsın? Hayır adam yarın seni öldürecek muhtemelen. Ardından da beni..."

"Bekle Kelebek." dedi karnımı okşarken. Yok kesin bu adamın bir planı vardı.

"Çilek." dedim aklımdan geçen düşünceyi durduramayarak. Bu haldeyken bile aş eriyordum. Acaba benim sorunum neydi?

"Ne?"

"Ha... Hiç yok bir şey." dedim karnımın üzerindeki elini kavrarken.

Kapının önünden sesler geliyordu. Kapı açıldığında Sarhan ellerini karnımdan çekti.

Vahit denilen adam içeri girmişti arkasına bakarken.

"Geldim abi." dedi Vahit düğmelerini iliklerken.

Sarhan olduğu yerde soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Vahit kafasını salladı.

"Bana telefonunu ver Vahit." Vahit ikiletmeden uzatmıştı. Bu adam Sarhan'a ihanet etmemiş miydi? Neler dönüyordu burada?

Sarhan ekranın yüzeyine birkaç kez dokunduktan sonra telefonu kulağına götürdü. Karşıdaki kişi henüz yanıtlamadan bana dönmüştü bakışları. Az sonra da dudaklarıma kaydı.

"Vahit iki su kap gel." dedi parmaklarını belime değdirdiğinde.

"Mert!" Vahit odadan çıkmış az sonra elinde iki şişe su ve yiyecek bir şeylerle gelmişti.

"Neredesiniz?" Duraksadı bana döndü "Mert gelirken çilek getir."

"..."

"Yanımda ve iyiler." Onu merakla izlediğimi görünce sırtımı sıvazladı. Dokunuşları yatıştırıcıydı.

Telefonu kapattığında Vahit elindeki poşeti uzattı Sarhan'a. "Buyur abi." Dedi ve ardından hızlıca çıkıp gitti.

Sarhan su şişelerinden birini açıp bana uzattı. Hızla elinden aldığımda su göğsümden akıp giderken dudaklarımın ne kadar kuruduğunu hissetmiştim.

Ardından çikolata paketlerinden birini açıp bana uzattı. Kafamı iki yana salladığımda kaşlarını çattı.

"Ye Kelebek."

"İstemiyorum."

"Ömür ye!" dedi sertçe. Ardından kafasını iki yana salladı. "Bebeğimiz için haydi." Elindeki bitter çikolatalı gofretten bir parça kopardım. En sevdiğim ve yenilmesi en zor çikolataydı üstelik. Ben iştahla çikolatamı yerken yoğun bakışları tenimi karıncalandırıyordu. Dudağımın kenarına bulaşan çikolatayı dilimle sıyırdım.

"Dilini çıkar." dedi boğuk sesle. Şaşırsam da dediğini yaptım. Dilimi çıkardım. Burnundan nefes vererek eğildi ve çikolataya bulaşmış dilimi emdi. İnleyerek omuzlarına tutundum, geri çekildiğinde kararmış yeşilleri yüzümde dolaştı. Bakışlarım kanayan boynunu bulunca yüzümü buruşturdum. Parmak uçlarımı kurumuş kanın üzerinde dolaştırdım.

"Canın acıdı mı?"

"Sinek ısırığı gibi bir şeydi Kelebek. Endişelenme." Son derece umursamaz tavırla omuz silkti. Silktiği omzunun ve boynunun birleştiği yere takıldı kahvelerim.

"Senin burada benin mi vardı?" diye sordum oradaki küçük bene dokunarak. Daha önce hiç görmemiştim onu. Vücudunu ezbere biliyordum. O ben orada yoktu! Sarhan elimi nazikçe çekti benin üzerinden. Elimi çevirerek bileğime sıcak bir öpücük kondurdu. Kalbim küçük serçe gibi çırpındı göğsümde. Dudaklarını tenimden çekmeden

"O bir ben değil Kelebek. Bir verici. Mert yapıştırdı oraya." Gülümsedim. Aklıma gelen şeyle gülümsemem fırtınaya yakalanmış gül gibi yüzümden kopmuştu.

"Lalin! O iyi mi Han?" diye sordum telaşla. Kafasını salladı. "Lalin evde ve seni bekliyor Kelebek. Merak etme o iyi." Derin bir oh çekerek kaskatı kesilen bedenimi serbest bıraktım. "Bana düştüğünü söylediler. O kadar çok korktum ki." Titrediğimde bedenimi sardı kolları. Dudaklarını şakağıma bastırarak yatıştırıcı sesiyle kalbimi okşadı.

"Geçti bebeğim. Uzanmak ister misin?" diye sorunca geri çekilerek yüzüne baktım. Yatağa göz atarak ona döndüm yüzümde tiksinti dolu ifadeyle.

"Buraya asla uzanmam ben." dedim burun kıvırarak.

"Kalk o zaman." dedi beni yataktan kaldırarak. Şaşkınlıkla onu izlerken o yatağın üzerindeki döşeği çevirdi. Bu öncekinden biraz daha iyiydi. Ayakkabılarını çıkarmadan yatağa çıktı ve sırtını yatak başına yasladı. Elini bana uzattı.

"Buraya gel Kelebek. Ayakta kalma daha fazla." Yanına oturdum. Elini omzuma atarak beni kendine çekti. Başım göğsüne düşerken derin bir nefes aldım. Kollarımı beline sardığım an kalbimi zorlayarak boğazıma baskı yapan kelimelerin dudaklarımın arasından çıkmasına izin verdim.

"Seni seviyorum." dedim. Karşılığı başıma konan sevgi dolu öpücüktü. İç çektim.

"Han!"

"Hı..."

"Sevdiğini ne zaman anladın?" diye sordum nefesimi tutarak. Onun hakkında yeni bir şey öğrenmeye aç ruhum sabırsızlandı. İnce güzel parmakları çenemi kavradı ve yüzüne bakmam için hafif kaldırdı. Kahvelerim yeşillerine karışırken kalbim göğsümde ılık ılık aktı.

"İlk gecemizde." Oturduğum yerde doğruldum. Meraklı bakışlarım yüzünde dolaştı. "O gece sen bedeninin bekaretini kaybettin, ben ise kalbimin Kelebek." Kocaman açılan gözlerime bakarak eğildi ve yanaklarımı avuçladı. "Sen el değmemiş kalbimin ilki, günahkar bedenimin sonusun." dedi dudaklarıma kapanmadan önce.

"Biz neden burada sakince öpüşüp konuşuyoruz Han?" diye sordum dudaklarımızı ayırdıktan sonra. Saçlarımı kokladı eğilerek.

"Çünkü etrafımız sarılı." der demez yerimde dikleştim.

"Nerededer? Neden kurtarmıyorlar bizi?" diye sordum nefes almadan.

"Buradayız Karamel." Sesini duyar duymaz arkama döndüm. Mert kutsal asker üniforması ile arkamda duruyordu. Odanın küçük camından içeri nasıl girmişti? Üstelik elinde bir poşet vardı. Ellerimi yatağa bastırarak zorlukla yataktan çıktım. Üzerini baştan aşağı inceledim.

"Mert?" Onu ilk kez üniformalı görüyordum. Ve açıkcası çok yakışmıştı. Boşta olan elini saçlarından geçirdi. Havalı olduğunu bildiği gülümsemesini sundu bana.

"Dediğimi aldın mı?" Sarhan'ın sesini duyar duymaz ciddileşti ve gülümsemesinin yerini bezgin ifade aldı.

"Operasyonu tam bir saattir bunun için bekletiyorum abi. Tabii ki buldum. Gecenin bir saatinde bilmediğim bir şehirde bulduğum her kapıyı çaldım bunun için." Poşeti Sarhan'a uzattı. Sarhan poşeti alarak içine baktı. Memnun ifade ile kafasını salladıktan sonra artık büyük merak sebebim olan o poşeti bana uzattı. Poşeti hızla kaparak içine baktım. Hem sevinç hem şaşkınlık dolu nida döküldü dudaklarımdan.

"Çilek bu!" dedim elimle ağzımı kapatarak. Paketi masaya bırakarak becerebildiğim kadar sarıldım Mert'e. Sırtıma vurdu hafifçe.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil Karamel." dedi ve ardından saçlarımı öptü Mert. Tabii ki anında sertçe çekildi kollarımdan. Kıkırdadım. Kıskanç ve sabırsız kocam yine sarılmamıza engel olmuştu.

"Hangi şehirdeyiz?" diye soran Sarhan'a dönmeden önce bana göz kırptı Mert.

"Yalova'dayız abi!" Cevabını alan Sarhan tek kaşını kaldırdı. İkisinin arasında sadece ikisinin anlayacağı on saniyelik bir bakışma geçti. Ardından Mert duruşunu dikleştirerek resmi selamını verdi. "Yalova'dayız yüzbaşım." dedi.

Sarhan kafasını salladı.

"Neden Yalova?" diye sordum iki askerin arasına girerek. Kendimi hiç hissetmediğim kadar güvende hissediyordum.

"Çünkü yapacakları sevkiyat burada." diye yanıtladı beni Mert. Sarhan bana doğru yaklaştı ve poşetin içindeki çilek dolu kabı çıkart-

tı ve elime tutuşturdu. O sırada Mert kulağındaki kulaklığa bir şeyler söylüyordu.

"Sen bunları ye Kelebek. Biz işimiz bittiğinde geleceğiz." dedi ve ben tek kelime edemeden Mert ile birlikte odadan çıktılar. Onlara güveniyordum. Bizi buradan sağ salim çıkaracaklardı. O yüzden omuz silkerek yatağa oturdum ve çilekleri afiyetle yemeye başladım. Çilekler bitmişti ama onlardan hâlâ ses yoktu. Geçen her dakika içimdeki huzursuzluk büyürken karnıma saplanan acı iki büklüm olmama neden olmuştu. Derin derin nefes alarak gittikçe şiddetlenen sancının geçmesini bekledim.

"Allah'ım lütfen şimdi değil. Burada olmaz. Yalvarıyorum." Hıçkırarak ağlamaya başladım Rabbim'e yakarırken. Bir iki dakika sonra sancım durdu. Gözyaşları içinde gülümseyerek Rabbim'e binlerce kere şükür ettim.

Sarhan ve Mert içeri girdiklerinde kendimi iyi hissediyordum. Bana doğru yaklaşan kocamın beyaz gömleğine bulaşmış kan lekeleri dikkatimi çekmişti anında. Karnımı tutarak başarabildiğim kadar hızla ayağa kalktım oturduğum yataktan.

"Yaralandın mı?" diye sordum telaşla.

"Yaralanmadım." dediyse bile inanmayarak elimi göğsüne koydum ve yaralanmadığına emin oldum. Rahatlayarak tuttuğum nefesi dışarı üfledim.

"Kimin kanı bu?" Dışarıda neler olduğunu hem merak ediyor hem etmiyordum. Garip bir ikilem içindeydim. Orada midemi ağzıma getirecek şeylerin olduğunu haykırıyordu içimdeki ses. Sarhan elimi tutup dışarı çekerken

"Boris piçinin." dedi umursamazca. Arkadan Mert'in hayranlık akan sesini duyduğumda ürperdim.

"Boğazını kesti. Ama önce si... şeyini kes-" daha da devam edecekti tabii benim az önce geçtiğini sandığım sancı şiddetlenerek geri gelmeseydi. Boştaki elimi karnıma bastırarak

"Ah!" diye inledim acıyla. Karnımın içi doğranıyordu sanki. İki büklüm olarak olduğum yere çöktüm.

"Ne oldu Kelebek?" Kocamın telaşlı sesi kulaklarıma dolduğunda kafamı yavaşça ona çevirdim. Sancı daha şiddetleniyor bedenimi halsizleştiriyordu. Dişlerimi sıkarak kendimi konuşmaya zorladım.

"Bebeğime bir-şey-ol-ma-sın Ha-Han!" dedim kesik kesik.

"Olmayacak!" diyerek beni kucağına aldı. Kollarımı hızla boynuna doladım. Yavaş ama aceleci adımlarla bizi odadan uzaklaştırdı. Tutulduğumuz salona girdiğimizde karşımda birkaç tane bordo bereli vardı. Ama ben onlara hayranlık duyamayacak kadar acı içindeydim. Ve bizi şaşkınlık içinde izliyorlardı. Belimden karnıma vuran şiddetli ağrı ile inleyerek dişlerimi Sarhan'ın omzuna geçirdim. Bedeni kaskatıydı.

"Abi kolundan kan damlıyor." diyen Mert içimi korku ile kavurmuştu. Kafamı geri atarak Sarhan'ın yüzüne baktım. Bakışları anında beni bulmuştu. Yine o duygu dalgalandırıyordu yeşillerini. Bu sefer o duyguyu okumama izin vermişti.

Korku...

Şu an benim yaşadığım korkunun aynısı. Kaybetme korkusu. Kanamam vardı. Yaşlar yanaklarımdan yuvarlanırken yutkundum. Kalbim sıkışıyor, tüm bedenimi kavurucu sıcaklık kaplıyordu. Karanlık zihnimde çığlık atarak beni kendine çekmeye başladı.

***

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Göz bebeklerimi esir alan yoğun ışık gözlerimi kapatmama neden oldu. Ben ışığa alışmaya çalışırken burnuma dolan koku nerede olduğumu kulaklarıma fısıldıyordu yavaşça.

"Ömür hanım. Beni duyuyor musunuz?" Duyduğum narin kadın sesi gözlerimi açtırmıştı bana. Üzerinde doktor önlüğü olan, uzun boylu sarışın güzel kadın bir kadın bana bakıyordu. Onu görünce burada olma sebebim aklıma yıldırım gibi düştü, elimi karnıma götürmek istedim. Fakat koluma saplanan acı inlememe neden oldu. Doktor elimi tutarak kolumu kontrol etti.

"Dikkatli olun lütfen. Kolunuza serum takılı." Koluma serum takılı olması umurumda değildi.

"Bebeğim nasıl?" diye sorduğumda gülümsedi. Gülümsemesi tedirgindi.

"Sevda."

"Buyurun Aysun Hanım." Odada üçüncü kişinin olduğunu şimdi fark ediyordum. Kafamı ona çevirdiğimde bana gülümseyerek bakan kızıl saçlı kadın vardı.

"Üç saattir hastaneyi başımıza yıkan adamı çağır." Sevda kafasını sallayarak odadan çıktı. Sarhan kim bilir ne kadar endişelenmişti benim için. Onun hayatı tehlikeydi. Zamanında beni tehlikeden korumak için kalbimi kırmıştı.

"Kelebek!" Kadife gibi yumuşak sesi kulaklarıma çalındı. Düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım. Yanaklarım anında göz yaşlarım ile ıslanmıştı. Eğildi ve yanaklarımı silerek adının Aysun olduğunu öğrendiğim doktora baktı.

"Karım ve kızımın durumu nasıl doktor?"

"Sizinle açık konuşacağım." Kalbim tekledi anında. "Bebek erken doğabilir."

"O daha sekiz aylık." dedim araya girerek. Kafasını salladı. "Biliyorum Ömür Hanım. Fakat yaşadığınız stress ve korku nedeniyle kanamanız olmuş. Buraya getirildiğinizde çok fazla kan kaybetmiştiniz." Elimi sıkan güçlü elin sahibine baktım. Kendini suçladığını dili söylemese de bedeni haykırıyordu. "Kızınız ve sizin durumunuz çok kritik."

"Peki ne kadar süremiz var?" diye sordum ağlamaklı sesle. Doğum yaparken ailem yanımda olsun istiyordum.

"Belirli bir zaman söyleyemiyorum. Bu her an olabilir. Şimdi veya bir hafta sonra" Bakışlarımı Sarhan'a çevirdim.

"Helikopter ambulansın inebileceği bir alanınız var mı?" Yutkundum. Gidiyorduk. Aysun Hanımın surat ifadesi ciddileşti.

"Var. Ama ben birkaç gün beklemenizi öneriyorum Sarhan Bey." Onlar konuşurken karnımda kıpırdayan kızım dikkatimi çekmişti. Kızım kıpırdar kıpırdamaz ardından gelen sancı ile inlemiştim.

"Ne oldu Kelebek?" Onu benim yerime Aysun Hanım cevapladı.

"Doğum başlıyor. Sevda ameliyathaneyi hazırlayın."

Kızım geliyordu ama ben onun gelişini böyle hayal etmemiştim. Ben doğuma girerken ailem beni bekleyecekti kapıda. Kızım doğunca babasından müjde almak için sıraya girecekti amcası, dayısı. Feriha ile özenle hazırladığımız doğum çantam yoktu yanımda. Sancım şiddetlenince çığlık atmıştım. Odaya giren hastane ekibi beni hızla sedyeye yerleştirerek odadan çıkarmıştı. Sarhan benimle gelmişti ameliyathanenin kapısına kadar.

"Aysun hanım bir dakika verin bize." dedim acı içinde. Kafasını salladı. Sarhan bana doğru eğildi ve alnımı öptü. Boştaki elimi yanağına koydum. Karışık duygulara ev sahipliği yapan yeşillerine baktım. Bu adama deli gibi aşıktım.

"Seçim yapmak zorunda kalırsan kızımızı seç Han." Gözleri kapandı ve yanakları çöktü. Kafasını iki yana salladı.

"Benden böyle bir şey isteme kadın. Sakın!" Kabul etmeyeceğini biliyordum zaten. "İkiniz de iyi olacaksınız. Kızlarımızı birlikte büyüteceğiz." dediğinde gülümsedim. O kadar çok istiyordum ki onları birlikte büyütmeyi. Çenesini kavrayıp gözlerime bakmasını sağladım. Yeşilleri hüzünle kaplanmıştı. Kamıma giren yeni sancı ile yüzümü buruşturdum. Ekip beni içeri sokmak için harekete geçti. Elim teninden uzaklaşırken içimi kaplayan karışık duygu ile titrek nefes aldım.

"Se-ni se-vi-yo-rum Han. Lütfen kızımızı seç." dedim zorlukla. Söylemiştim ama duyduğuna şüphe ediyordum. Ameliyathanenin kapısı kapanırken Mert'in ve diğer bordo berelilerin onun yanına geldiğini görmüştüm.

37. BÖLÜM

Genç adam kapanan kapıların ardından baktı dişlerini sıkarak. Şu an önüne geleni yakıp yıkmak istiyordu. İçi kendine duyduğu öfke ile öyle bir çağlıyordu ki, göğsünü eritecekti neredeyse.

"Aptal Kelebek!" dedi üzüntü ile karışık öfkeyle. Kendisini bu kadar sevmeseydi, kalbini kırdığında uzaklaşsaydı şimdi yaşadığı acıyı hiç yaşamazdı. Yine kaybediyordu. Kendisini seven bir kadın daha onun yüzünden can çekişiyordu içeride.

"İyi olacaklar abi." Mert'in sesini duysa da keskin yeşillerini sapladığı kapıdan çekmedi.

"Bana bir şey olursa kızımızı seç dedi Mert." Hâlâ inanamıyordu. Ömür hiç görmediği bebek için kendinden vazgeçiyordu. Böyle fedakarlığı yalnız anneler yapardı. Kendi annesi de onu seçmişti. Büyük günah işleyerek canına kıymıştı.

Sırtını yasladığı duvara kafasını vurmaya başladı. Mert omzuna dokunarak gülümsedi.

"İkisi de o kapıdan sapasağlam çıkacak abi." Ardından yüzünde ağabeyine acıyan bir ifade yer aldı. "Allah sabrını versin abi." Gözlerini kapatarak kollarını göğsünde topladı.

"İkisini de O'na emanet ettim. Şu an Rabbim'den başka güvenebileceğim biri yok. İnşallah benim gibi günahkara kulaklarını tıkamaz." dedi içi kavrularak. Bildiği tüm duaları sıralıyordu içinden.

"Bu senin imtihanın abi. Sabırlı ol yeter." diyen Mert'e kafasını sallamakla yetindi.

Diğer askerler de kendisine üzgün gözlerle bakıyordu. Sakin duruyordu ama içindeki fırtınayı ortamdaki soğuk havadan anlıyorlardı.

Birkaç saat sonra ameliyathanenin kapısı kayarak açıldığında genç adam sırtını dayadığı duvardan koparak hızla kapıya doğru yürüdü hemen arkasında Mert vardı. Aysun Hanım kapıda durarak Sarhan'ın ona doğru gelmesini izledi. Yüzünde yorgun bir ifade vardı. Ter içindeydi. Genç adam yanına gelir gelmez sorguya başlamıştı.

"Eşim nasıl doktor?" diye sordu sabırsızca. Aysun Hanım yorgun gülümseme sundu kendisine.

"Çok şükür ikisini de hayatta tutmayı başarabildik Sarhan Bey." Yüzü yorgundu ama sesi yüzüne tezat olarak fazlasıyla mutlu çıkıyordu. Sarhan tuttuğu nefesi dışarı üfleyerek rahatlamıştı. Mert gülerek omzunu sıktı ağabeyinin. "Ameliyat çok zordu. Ömür Hanımın kalbi durdu." Genç adamın kalbi göğsünde takla attı. Dişlerini sıkarak dinlemeye devam etti. "Sanki kendini kızı için bırakmıştı. Sanki o yaşasın diye yaşamaktan vazgeçmişti. Ama kızınız onu bırakmadı. Yüksek sesle ağlayarak annesini geri getirdi." Duyduklarıyla gülümsedi genç adam. Eflin'i. Babasının asker kızı. Şimdiden nasıl bir inatçı olduğunu göstermişti hayata. Göğsü gururla kabardı adamın.

Aysun Hanım alnında biriken terleri silerek "Daha sonra detaylı bir şekilde konuşuruz. Şimdi izninizle biraz dinlenmeliyim." dedi. Yanlarından geçerken genç adam koluna yapıştı. "Karımı ve kızımı görmek istiyorum doktor!" Sesi her hangi bir prosedür saçmalığını kabul etmeyecek kadar ciddiydi. Soğuk ve sert. Aysun Hanım olumlu anlamda kafasını salladı.

"Bir saat sonra sizi içeri alırlar Sarhan Bey." diyerek yanlarından ayrıldı. Mert aniden kendine çekince boş bulunduğu için ona doğru savruldu iri bedeni. Sırtına vurarak geri çekildi hızlıca. Çünkü onun erkeklerin kendisine dokunmasına tahammül edemediğini biliyordu Mert.

"Tebrik ederim abi. İkinci kez baba oldun."

"Sağol Mert."

Mert'in ardından oradaki askerler de kendisini tebrik ederek yanlarından ayrıldılar. Ameliyathanenin kapısı tekrar açılınca genç adam dünyayı unuttu. İki hemşire eşliğinde sedyede dışarı çıkan rengi solmuş karısını görünce yanına koştu. Hemşireler onu görünce durmuşlardı. Sarhan derin nefes alarak kadının küçük elini avucuna aldı. Buz gi-

biydi. İçinden kendine piyasada olmayan yepyeni küfürler savururken hemşirenin sabırsız sesi tırmıladı kulaklarını.

"Hastayı hemen odaya götürmemiz lazım efendim. Dinlenmesi gerekiyor." Haklıydı. Kadına daha fazla direnmeden eğildi ve karısını alnından öptü. Geri çekilerek geçmelerine izin verdi.

"Hangi odaya götürüyorsunuz onu?" diye sormayı da ihmal etmedi tabi.

"915 numaralı odaya."

***

Odadaki sandalyeye otururken yatakta uyuyan karısını seyretmeye devam etti genç adam. Doğumu zorlu geçmiş ve bünyesi zayıf düştüğü için hâlâ uyanamamıştı. Gözleri solgun yüzünden karnında takıldı. Eskiye göre şiş olan karnı şimdi inmişti. Uzun bir süredir kalbindeki bu yabancı hissi görmezden gelmeye çalışıyordu.

Büyürken bir babaya sahip olmadığı için baba olmak konusunda birçok endişesi vardı. Bu endişelerin çoğunu Lalin'de görmezden gelmeyi başarabilmişti. Çünkü çoğu zaman göreve gider kızını ailesine emanet ederdi. Ama şimdi içinde olduğunun farkında bile olmadığı bir boşluk doldurulmuştu. O boşluk başka hiçbir şey tarafından doldurulamazdı. Onun artık bir ailesi vardı. Üç kadından oluşan ailesi. Uzun zamandır hissetmediği kalbi sevinçle göğsüne çarptı.

Kapı yavaşça tıklatıldığında düşüncelerinden hızlıca ayrıldı genç adam. Hemşire kucağında kızı ile içeriye girdi. Başıyla önce kendisine selam verip sonra adımlarını Ömür'ün yanındaki boş beşiğe çevirdi. Kızını yavaşça yatağına bırakıp;

"Ömür Hanım birazdan kendine gelecektir." diyerek odadan çıktı. Odaya dolan koku ile gözlerini kapattı. Huzurun saf kokusuydu bu. Lalin'de çok şeye geç kalmıştı. Kızının bir çok anını kaçırmıştı. Sızlayan burun direğini yok sayıp yavaşça yerinden kalktı. Sessiz adımlarla kızının beşiğine doğru yürüdü. Beşiğe doğru eğildiğinde kundağın içinde kendisine bakan gözlerle bir iki saniye nefesini tutmasına yetmişti.

Dünyanın en güzel siyah saçlı ve yeşil gözlü bebeği. Gözünde yaşlar dışında hiçbir şey yoktu. O noktada, o anda hayatının şimdiye kadarkinden çok daha iyi olması için Allah'a yalvardı genç adam. Gözündeki yaşları görmezden gelerek titreyen ellerini minik kızının yanağında dolaştırdı. Onun nasırlı, silah tutan elleri minik kızın pamuk gibi yanağı ile buluştu. Eflin tamamen babasının kızıydı. O gerçekten muhteşemdi ve adam tüm hayatının değişmek üzere olduğunun farkındaydı. Gözlerini kapatarak minik meleği kokladı. Kendisini izleyen yeşil gözleri tekrar görebilmek için gözlerini hızla açtı ve uzun süre izledi kızını. Yüzünü süsleyen hayran gülümseme eşliğinde kalbinden taşan duygularını iki dudağının arasından sesine katarak dışarı çıkardı.

"Sanırım âşık oldum." dedi keyifle.

"Kıskanıyorum ama ben..." Odada çınlayan zayıf ses içini mutlulukla doldurdu.

***

Ömür...

Sarhan kafasını kaldırıp bana baktı. Yeşilleri öyle berraktı ki orada kendimi gördüğüme yemin edebilirdim. Beşiğin başından ayrılarak bana yaklaştı. Yaklaşmasını beklemeden elimi tutması için ona uzattım. Uyanmadan önce gördüğüm rüyanın etkisi hâlâ üzerimdeydi.

Kızım için kendimi bıraktığımda esmer, yeşil gözlü muhteşem güzellikte bir kız geldi. Gözlerini gördüğüm de anlamıştım onun benim kızım olduğunu. Babasının kopyasıydı. Üzerinde asker üniforması vardı. Keskin yeşillerini kahvelerime dayayarak sinirle bana "Geri dön anne. Sakın babamı üzme!" Şimdiden belliydi Eflin Hanım babacı olacağı.

Sarhan elimi tutarak yanıma oturdu. Boşta olan eliyle yanağıma dokundu. Gözlerim anında kapanmıştı. Birkaç saattir görmüyordum ama fazlasıyla özlemiştim.

"Özledim." dedik aynı anda. Vakit kaybetmeden kurumuş dudaklarıma yaşam öpücüğümü vermek için eğildi.

Tam o sırada yanımızdaki beşikten cılız ağlama sesi geldi. Sarhan dudaklarımın üzerindeyken gülümsedi. Öyle güzeldi ki gülümsemesi. Göğsüm mutlulukla dolup taştı. Tüm ağrımı, acımı unuttum o an.

"Anlaşılan bir rakip doğurdum kendime." diyerek kıkırdadım. Kızım şimdiden babasını kıskanıyordu. İşimiz çok zor olacaktı. Sarhan bir şey demeden yanımdan kalktı ve beşiğe eğildi. Dikkatle kızımızın minik bedenini avucuna aldı. Ellerinde küçücük kalmıştı. Onu ilk defa görmenin verdiği heyecanla kalbim mutlulukla titredi. Kucağıma almak istiyordum ama sezaryen yaram izin vermiyordu. Bebeğimi sezaryenle doğuracağımı hiç düşünmemiştim. Normal doğum tercihimdi. Ama gel gör ki felek bizim hesapla değil kendi hesabıyla örüyordu ağlarını.

Sarhan çenesiyle yatağın yanını gösterdi. "Yanındaki butona bas Kelebek." dediğini yaptım. Bir iki dakika sonra içeri Aysun Hanımla beraber bir hemşire girdi. Beni görünce gülümsedi.

"Aramıza tekrar hoş geldin Ömür." dedi gülen yüzüyle.

"Hoş buldum Aysun Hanım." diyerek kafamı kızıma çevirdim. Hemşire kızımı babasından alıyordu. Aysun Hanım yatakta kenara çekilmeme yardım ederken hemşire bebeğimi yanıma koydu. Aysun Hanım

"Şimdilik böyle emzirmen lazım. Daha sonra kucağına yastık koyarak öyle emzireceksin." dediğinde kafamı salladım. O sırada bizi izleyen kocama çevrildi bakışlarım. İlgiyle bizi izliyordu. Hastane önlüğünü açarak sağ göğsümü dışarı çıkardım. Göğsümü kızıma yaklaştırarak ucunu tutmasını izledim. Daha önce bu kadar büyülü bir sahne görmemiştim. Kızım küçük ağzı ile göğüs ucumu yakalayıp emmeye çalışırken garip bir ürperti geçti bedenimden. Göğsümden ilk süt damlasını içerken anneliğin farkına varmıştım.

Allah'ım bana ne güzel emanet göndermişti böyle?

Daha yeni olduğu için fazlasıyla yavaş hareketlerle karnını doyuran kızımın yumuşacık tenini okşadım parmak ucumla. Alnına düşen damla ile ağladığımı fark ettim. Gülerek ağlamak buydu demek. Ağzım kulaklarımdaydı mutluluktan.

"Kızım. Annem. Hayatımıza hoş geldin mucizem." dedim titreyen sesimle. Saçlarımda hissettiğim dudaklarla bastırmaya çalıştığım hıçkırık firar etti dudaklarımdan. Eğildim ve kızımı kokladım. Bir taze

ekmek kokusu bir de bebek kokusu. Bu iki kokuyu hep sevmişim. Bana yer yüzünde cenneti hatırlatıyorlar.

Kızım on beş dakika boyunca emdikten sonra doyarak göğüs ucumu ağzından çıkardı. Kalbimi zorlayan sevgiye kapılarak onu bağrıma basmak istiyordum ama daha çok küçüktü. O yüzden sadece koklamakla yetindim. Sarhan onu yanımdan alıp beşiğine koydu. Koyarken o da koklamıştı meleğimizi.

Yalova'da hastanede iki gün kaldıktan sonra helikopter ambulans ile İstanbul'daki hastaneye geldik. Orada da muayene olduktan sonra evimize gittik. Evimi özlemiştim. Arabadan indiğimizde Sarhan bana yardım ediyor, Mert ise kızımın pusetini hem taşıyor hem de onunla aşk yaşıyordu. Mert kafasını puset'e sokup

"Abi kızın küçük şeker parçasına benziyor. Adamın tek lokmada yutası geliyor." dediğinde kahkaha attım.

"Senin ağzını kırarım Mert." diye homurdandı Sarhan. Mert'e seslense de bakışları dudaklarımdaydı. Ona sevimlice gülümseyerek kapıyı açtım. İçeri girdiğimiz anda etrafta konfetiler patladı.

"Hoş geldiniz." diye bağırdı sevdiğim kişiler. Gözlerim anında dolarak etrafı inceledim. Balonlar, pankartlar her şey o kadar güzeldi ki. Elimi ağzıma götürerek hıçkırığımı bastırdım. Sarhan eğilerek

"Evimize hoş geldin kadınım." diye fısıldadı kulağıma. Lalin koşarak bacaklarıma sarıldı. Eğilemediğim için saçlarını okşadım sadece.

"Hoş geldin anne."

"Hoş bulduk kızım." Bana biraz daha sarıldıktan sonra arkaya doğru gitti. Dayısı eğilerek kucağındaki puset'i ona doğru tuttu. Hepimiz iki kardeşin tanışmasını merakla izliyorduk. Lalin, Eflin'i ilk gördüğünde elini ağzına kapatarak sanki bir masal prensesi ile yüz yüze gelmiş gibi hayretler içindeydi.

"Bu benim kardeşim mi dayı?" diye sordu iç geçirerek. Mert eğilerek oyuncu tavırla yeğenini taklit etti.

"Hayır minik şeytan. Bu Rapunzel. Baban onu cadıdan kurtardı." Lalin gülerek dayısının omzuna vurdu.

"Bu Rapunzel değil dayısı. Benim kardeşim. Annemin karnından çıkardılar onu." dediğinde hepimiz kahkaha attık. Kimse benim bilmiş kızımla aşık atamazdı.

"Gördüğüm en güzel anne olmuşsun." Sesini duyduğumda kafamı o yöne çevirdim. Üzerinde krem rengi kalem elbise vardı. Yüzü mutlulukla ışıldıyordu. Sebebi yanındaki adamıdı. Biliyordum. Gözlerim dolu dolu kollarımı açtım. Beni fazla bekletmedi. Hemen kollarımın arasına girdi.

"Hoş geldin Duygu'm." dedim ağlamaklı sesle. Geri çekilip yanaklarımı öptü. Eşi ile kısa el sıkışmasından sonra tekrar arkadaşıma sarıldım. Söz verdiği gibi gelmişti. Buna çok sevinmiştim.

Akşam herkes gittikten sonra Sarhan uyuyan Lalin'i yatırıp odamıza geldi. Bizim için alt kattaki misafir odalarından birini hazırlatmıştı. Bu dikişlerle ikinci kata çıkıp inmek zor olacaktı yoksa. Kızımı emzirmeme yardım ettikten sonra onu yanımdan alarak beşiğine koydu. Yanıma gelerek bu sefer de banyoya girmeme yardım etti. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra üzerimi değiştim. Yatağa girerek kocamın soyunup yanıma gelmesini izledim. Yatağa girerek bana yaklaştı ve bekletmeden istediğimi vererek dudaklarımı esir aldı. Dudaklarımı yiyip bitirdikten sonra geri çekildi. Nefes nefese alnını alnıma dayadı.

"Seni kaybetmekten çok korktum Kelebek." dedi tekrar dudaklarıma küçük küçük öpücükler kondururken.

"Ya ben? Sizi bir daha göremeyeceğim diye ödüm koptu." dedim yanaklarını okşarken. Sarhan eğilip beni tekrar öpecekken telefonuna gelen bildirim sesi ile durdu. Dudaklarıma kısa öpücük kondurup yatakta yan döndü ve telefonu komodinin üstünden aldı. Ekrana dokundu ve gelen mesajı okudu. Okuduğu her satırdı yüzü kararan Sarhan telefonu kapatarak yataktan kalktı. Kapıya ulaşıp açacakken

"Ne oldu?" diye sorarak durdurdum onu. Bana dönerek hafif tedirgin bir ifadeyle

"Müge salonda." dedi. Tek tepkim kaşlarımı kaldırmak oldu. Gecenin bu saatinde ne diye gelirdi ki bu kadın evimize? Kafamı salladım ve elimi ona uzattım.

"Ben de geliyorum." Bir şey demeden yanıma geldi ve elimi tuttu. Yataktan kalkmama yardım ederek koluna girmemi sağladı ve birlikte odadan çıktık. Dikişlerim yüzünden yavaş yürüyordum. Daha iki gün olmuştu ameliyat olalı. Çok fazla yürüdüğümün farkındaydım ama kocamı o kadının yanına yalnız gönderemezdim. Salona girdiğimizde

koltukta oturan Müge ve başında bekleyen Koray karşıladı bizi. İçeri girdiğimiz an bizi gören Müge ayağa kalkarak ağlamaklı yüz ifadesi ile kocama doğru tabiri caizse uçtu. Boynuna atlayarak ağlamaya başladı. Ben hırsla tırnaklarımı kocamın sert kaslarına geçirince kocam anında o kaltağı bedeninden ayırarak bir kol mesafesinde tuttu.

"Ne istiyorsun Müge?"

"Gecenin bu saatinde hem de..." derken sesimin imalı çıkmasına aldırış etmedim. Müge beni yok sayarak kocama baktı ve dudaklarını büzdü.

"Malik benim sana çalıştığımı öğrendi Han. Hakkında bilgi vermem için beni sıkıştırıyor." Sarhan duyduklarıyla kafasını salladı. Nedense inanmamıştım bu kadına. Bakışlarındaki sinsilik rahatsız etmişti beni.

"Seni güvenli bir yere yerleştiririz merak etme. Malik'in icabına baktıktan sonra çıkarsın ortaya."

"Burada kalsam olmaz mı? Bence benim için en güvenli yer burası." dedi bu sefer bana bakarak. Kahverengi gözleri alev alevdi. Annelik iç güdülerim çoktan heyecan sinyali vermeye başlamıştı. Sarhan'ın yanıtı net ve sesi o kadar sertti.

"Burada kalamazsın Müge!"

"Tamam. Ama hiç olmazsa bu gece kalayım." Hiç vazgeçmeyecekti. Gözlerimi devirerek "Kalabilirsin." dedim. Ona inanmasam da başına bir şey gelmemesi için birkaç saat burada kalmasına izin verecektim. "Ama maalesef misafir odamız yok. Buradaki koltukların birinde uyuyacaksın." Bana baktı ve dişlerini sıktı. Küçük intikamım hoşuna gitmemişti ama sesini çıkarmadı.

"Koltuk pek rahat görünüyor. Burada uyurum." dedi az önce kalktığı koltuğa bakarak. Bizi sessizce izleyen kocam konuşmamakla akıllılık etmişti. Yanımızda merakla bizi izleyen Saliha ablaya onun için yastık çarşaf getirmesini söyleyerek odamıza gittik.

Yatağa girdikten sonra Sarhan "Senden korkmalı mıyım?" diye sordu alnımı öperken. Müge ile kısa savaşımızı kast ediyordu. Kıkırdadım. "Bence evet." Gözlerini irice açarak korkmuş gibi yaptı. Kahkaha attım bu haline. Sesimi salondaki misafirimiz duysun diye biraz fazla yükseltmiş de olabilirdim.

***

Müge, Ömür ve Sarhan salondan çıktıktan sonra arkalarından baktı. Telefonunu çıkararak ekrana dokundu ve kulağına götürdü.

"Evdeyim."

"..."

"Hayır bir şey anlamadı. Yarın istediğini yapacağım merak etme. Ruhları bile duymayacak."

38. BÖLÜM

Ömür...

Sabah gözlerimi boynuma konan sıcak dudakların ateşli dokunuşları ile açtım. Yüzümü aydınlatan gülümseme ile uykunun kollarından kurtularak beni izleyen, buzlarını aşkın ateşi ile eriten yeşillere baktım. Kahvelerim gülümseyen yüzünde dolaştı saniyelerce. Kalbim aşk ile kıvrılarak göğsümü tekmeledi. Parmak uçlarımı kıvrılan dudaklarında dolaştırdım. Gülümsemesini kavanoza koyarak canım çektiğinde doya doya izlemek istiyordum.

"Günaydın." dedi aramızdaki tatlı sessizliği bozarak. Eğildi ve dudaklarıma uzun öpücük kondurdu.

"Günaydın." dedim nefes nefese. Sabah sabah öpücüğü ile sersemlemiştim. Eflin babasının bana yaklaştığını hissetmiş gibi aniden çığlık atarak ağlamaya başladı. Sarhan kalkarak kızımızı beşiğinden aldı. Sonra kendi yastığını yanıma koyarak Eflin'i üzerine koydu. Ve kızım sanki kendini yırtarak ağlayan o değilmiş gibi sus pus olmuştu. Sarhan Şahzade kokusuna aşık bir kadın daha büyüyordu bu evde.

"Burada aç bir minik var annesi. Onu doyurmanı bekliyor." Sakin ve mutlu sesi ile kıpır kıpır oldu içim. Binlerce mavi kelebek kanat çırparak göğsümü okşamıştı. Ben gülerek kızımı emzirirken Sarhan'ın telefonuna gelen çağrı ile yataktan kalkarak giyinme odasına girdi. Anlaşılan önemli bir telefondu.

***

Sarhan konuştuğu telefonu kapatarak avucunda sıktı. Burnundan soluyarak etrafına bakındı. O aptal Müge'nin sattığı bilgiyi silmek için birkaç kişinin beynini dağıtması gerekmişti. En önemlisi kendisine ihanet eden kadının hayatına son vermesiydi. Müge onun ailesini tehlikeye atmıştı. Evini hedef göstermişti. O ev ki, orda yeni doğum yapmış kadını, yeni doğmuş kızı vardı.

Dün gece Koray gözlerinin önünde kadının kafasına sıkarken katil yanı tatmin olurken diğer yanı birkaç yılını birlikte geçirdiği kadın için üzülmüştü.

Ve şimdi bir şeyleri dağıtmaya ihtiyacı vardı. Fakat o isteği içinde boğarak ailesini korkutmaktan vazgeçti.

***

Ömür...

Sarhan geri geldiğinde aklıma gelen kişiyi sordum. "Müge?" dedim ona bakarak. Bana bakmadan eğildi ve işaret parmağının tersi ile kızının yanağını okşadı.

"Cezasını aldı Kelebek" Sesindeki soğukluk ile buz kesmiştim. Müge artık yoktu. Onu ihaneti yüzünden öldürmüştü. Biliyordum. Her ne yaptıysa Sarhan onun için bu kararı vermişti. Kendi sonunu getirmişti zavallı. Üzerime akın eden kor gibi gerçeklikle baş etmek için göğsümü küçük ağzı ile beceriksizce emen kızıma baktım. Anne olmak güzeldi. Bunu anne olunca anlamıştım. Bebeğimi tüm kötülüklerden korumak için kendimi o kadar güçlü hissediyordum ki.

"Annelik sana çok yakıştı." Sesini duyunca bakışlarımı kızımdan çekip gömleğini giyen kocama baktım. Yüzünde samimi bir ifade vardı. Gülümsedim.

"Babalığın sana yakıştığı kadar değil ama." Anne olduktan sonra onu bir başka seviyordum. Gün geçtikçe artan sevgim beni korkutmaya başlıyordu. Korkuyordum çünkü o bir askerdi. Aklıma getirmek istemesem de ölüm riski yüksek bir görevdeydi. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertirken yokluğunu nasıl kabullenecektim hiçbir fikrim yoktu. Az

önce mutluluğun kollarındayken böyle karanlık düşüncelere nasıl dalabilmiştim bilmiyordum.

"Anne!" diye cıvıldayarak odaya giren Lalin keyfimi yerine getirmeyi başarmıştı. Yanıma yaklaşırken uyuyan kardeşini görünce elini ağzına kapadı. Sessizce küçük meleğimizi izlemeye başladı.

"Sanırım benim pabucum dama atıldı." diye isyan etti Sarhan ve bana bakarak. Lalin hızla ona dönerek kollarını kaldırdı ve babasının onu kucaklamasını bekledi. Sarhan fazla bekletmeden kızını kollarına aldı. Lalin'i ilk gördüğüm günde seviyordum ama anne olduktan sonra ona duyduğum sevgi büyüyerek kalbimi delecek kıvama gelmişti.

Sarhan kahvaltıdan sonra işe gittikten sonra Elhan uğramıştı bizi görmek için. Yeğenlerini sevdikten sonra onun için yaptırdığım en sevdiği tatlı höşmerimi büyük iştahla yiyordu. Elhan yemeğe Mert kadar düşkün değildi ama sevdiği bir şeyi yerken yüzünün aldığı ifade görülmeye değerdi. Çok tatlı oluyordu. Gülümseyerek tatlıyı yemesini izliyor ve Mert'in Gülcan'a yaptığı evlilik teklifini anlatmasını dinliyordum. Fikrin benden çıkmasına rağmen dinlemek heyecanlandırıyordu.

"Mert, Gülcan'a evlilik teklifini yeni aldığı evi göstermek için gittiğinde etmişti. Eve girdiği anda her yer gül yaprakları ile kaplıydı ve tavandan dilek fenerleri asılıydı. Hani Gülcan Rapunzel çizgi filmini seviyor ya..." dedikten sonra gözlerini kısarak bana baktı "... birinden yardım aldığı çok belliydi." dediğinde gülümsedim. Mert, Gülcan'ın Rapunzel sevdiğini bilmiyordu. Gülcan bir ara Lalin Çilek kız izlerken boş bulunup bana söylemişti. Teklifi ederken böyle bir detayın hoş olacağını düşündüğüm için yapmasını önermiştim Mert'e. "Neyse devam ediyorum. Mert o dilek fenerlerine bir sürü sevgi sözcükleri yazan kağıtlar asmış. Gülcan okudukça ağlıyormuş." dedi gülümseyerek. Hassas burnum bir evlilik teklifi kokusunu daha almıştı. Yakında Elhan Şahzade'yi de baş göz edeceğimize dair bir his doğmuştu içime. "Sonra evi dolaşmışlar. En son çocuk odasına girmişler ve yılın romantik adamı Mert Ulusoy orada patlatmış teklifi. Tabii Gülcan ondan daha büyük bombayı; bebek haberini patlatınca evi bedenlerinden ayrılan mutluluk parçaları ile sarmışlar."

Anlatmayı bitirdiğinde derinde bir yerde küçük sızı hissettim. Sevdiğim adamla beraberdim bebeğimizde vardı ama henüz resmen evli

değildik... Bir teklif bile almamıştım. Zihnimi zehirleyen düşünceleri kışkışlayarak tüm dikkatimi Elhan'a verdim. "Mert hâlâ ortalıkta sersem gibi dolanıyor." Kıkırdayarak kafasını iki yana salladı "Çok mutlu." Sesindeki özlemi fark etmiştim. Artık emindim sevgili kayınbiraderim de evlenmek, baba olmak istiyordu. İnşallah çok yakında olurdu. Elhan'a tuzlu kahve içirmek ve intikamımı almak için sabırsızlanıyordum.

İki ay sonra...

"Ah!" diye inledim kendimi ona bastırarak. "İstemeye geç kalıyoruz Sarhan." dedim son mantık kırıntılarımı bularak. İki saat sonra Elhan için Büşra'yı isteyecektik fakat ben hâlâ hazır değildim. Son iki saattir üçüncü elbisemi çıkarıyordum. Sebebini merak ettiyseniz söyleyeyim. Pek sevgili kocam yüzünden. Giydiğim her elbisede azgın boğa gibi üzerime atlıyordu. Üstelik giydiklerim de en ufak bir dekolte bile yoktu.

"İçine girmem lazım." dedi elbisemin eteklerini yukarı kaldırırken. Sesi bacak aramı sırılsıklam yapmıştı.

Yeniden...

İki saat içinde beş kere orgazm olmuştum ama hâlâ ıslanıyordum. Düşüncelerime son vererek kocama elbisemi çıkarmasına izin verdim. Beni yatağa iterken yüzündeki vahşi galip ifade kıkırdamama sebep olmuştu. Bu adama her geçen saniye yeniden ve daha çok aşık oluyordum. Ve içimde beslediğim duyguların büyüklüğü gözümü korkutmaya başlamıştı. İç çamaşırımı hırlayarak yırttı ve eğilerek bacak içlerime bulaşan zevk sıvılarımı yaladı. İnleyerek saçlarına yapıştım. Yukarı çekiştirerek üzerime gelmesini sağladım. Üzerimde şınav pozisyonuna gelerek yüzüme baktı. Dudakları benim sıvılarımla parlıyordu. Kadınlığım görüntüye tepki olarak ihtiyaçla sızladı. Saçlarındaki elimi çenesine indirerek sıktım ve gözlerine bakarak bana izin verdiği kadar üzerinde hükmümü kurdum. Hakimiyeti bir tek yatakta kaybetmeyi seviyordu.

"Oyalanmayı bırakıp içime girecek misin artık?" diye sordum hırsla. Tepkisi dişlerini göstererek sırıtmak oldu. Ben şaşkınlıkla ona bakarken bedenimizi sertçe birleştirdi. Çığlık atacağımı anladığı için sağ

avucunu ağzıma kapadı. İçimi dolduran sertliği avucunun içine gülümsememi sağladı. İstediğimi vermişti. Hızla hareket etmeye başladığında eğilerek dudaklarını kulağıma değdirdi.

"Girmek derken böyle bir şeyden mi bahsediyordunuz Ömür Hanım?" Sorusuna cevap vermek yerine vajinal kaslarımı kasarak onu içimde sıkıştırdım. İnleyerek yüzünü boynuma gömdü. Gülümsedim. Onunla inatlaşmayı seviyordum.

***

Nihayet evden çıkabilmiştik. Eflin, Selma anneyle gidiyordu amcasına gelin istemeye. Lalin bizimle geliyordu. Aşkı amcası için kız istemeye gittiğimiz için çok mutluydu. Bir buçuk ay önce Gülcan ile Mert'in düğününde çok eğlenmişti. Mert, Gülcan'ın hamile olduğunu öğrenir öğrenmez hemen nikah işlemlerini başlatmış ve aile arasında küçük bir düğün yapmıştık. Şimdi Gülcan beş aylık hamileydi. Ve sevdiği adamla çok mutluydu. Tabii Mert'in aşırı ilgisi bazen onu boğuyordu ama sinirlenirken bile mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Büşra'nın evinin önünde durduğumuzda Lalin arabadan inerek amcasının yanına koştu. Sarhan sevgi dolu tebessüm ile izledi kızını. Elhan heyecanını yeğenine sarılarak bastırmaya çalıştı. İki hafta önce Büşra'ya evlilik teklif ederken de bu kadar heyecanlıydı. Fikiri tabii ki benden almıştı. Ona Büşra'nın çok sevdiği pardon düzeltiyorum aşık olduğu çiçek orkide ile bezenmiş bir sandalda göl gezisine çıkmayı hayal ettiğini söylemiştim. O da benim dediğimi yapmış çok güzel sonuçlanan bir evlilik teklifi etmişti. Onların adına çok mutluydum. Tek kişi hariç hepimiz yarımızı bulmuştuk.

Emre Kılıç...

Hayatında hiç kimse yoktu. Yani ciddi kimse yoktu. Bu aralar kumral bir güzelle takıldığını biliyordum ama sonu yoktu. Ben onun da bizim gibi evlenip çoluk çocuğa karışmasını istiyordum.

"Bu aralar çok fazla düşünüyorsun Kelebek." Kollarını belime sararken gözlerimi kapattım. Onun bana olur olmadık zamanlarda dokunmasını seviyordum. Dokunuşları ile beynimi kemiren düşünceler toz bulutu olup zihnimin karanlığına gömülmüşlerdi.

"Emre'yi düşünüyordum."

"Nesini düşünüyorsun o dingilin?" Ona dingil demesini seviyordum. Aralarındaki bağ çok güçlüydü. Sarhan annesi öldükten sonra bir senesini geçirdiği yetiştirme yurdunda kendisine çok güzel dost kazanmıştı. Arkama dönerek benden cevap bekleyen kocama baktım. Üzerindeki siyah takım elbise beyaz gömlek sıradandı ama içindeki adamın kendine has karizması onu büyülü kılıyordu.

"Onun da aile sahibi olmasını istiyorum Han." dediğimde dikkatle bana baktı. Ardından arkamda bir yere takıldı bakışları.

"Bazı adamlar ciddi ilişki sevmiyor Kelebek." Duyduklarımla kaşlarımı çattım. Emre'nin altın gibi kalbi vardı. Onun serseri görüntüsünün altında tam bir aile babasının var olduğunu biliyordum. Bunu Eflin ile oynarken ve Sarhan bana sarıldığında gözlerinde görmüştüm. Düşünmeyi keserek arkama döndüm ve onun baktığı kişiye; Berivan'a baktım.

"Belki de çok özel birinin kalbini kıramayacak kadar yüce gönüllü biri Emre." dedim görümceme bakmayı keserek. Berivan, Emre'ye aşıktı. Bunu geçenlerde kendisine de itiraf etmişti. Emre on sekizine yeni basmış, daha hayatın zorluğunu bilmeyen zarif kalbi kırmamak için kimseyi sevmediğini ve asla ciddi ilişki istemediğini söylemişti nazikçe. Berivan elbette üzülmüştü ama sonra kabullenmişti durumu. *'En azından hayatında kimse yok.'* diyerek kendini teselli ediyordu zavallı kız. Ve bunu ağabeyi de biliyordu. Kimse söylememişti tabii. Bu sırrı yüksek askeri becerilerinden biri olan dudak okuma yetisi sayesinde öğrenmişti. Emre onu nazikçe reddettiği için bilmiyormuş gibi davranıyordu.

"Abi girin artık şu eve. Herkes size bakıyor." Bize dik dik bakan Elhan sohbetimize noktayı koymuştu. Heyecandan elindeki orkide saksısını sıkarak kıracaktı neredeyse. Sarhan'dan ayrılıp Elhan'ın koluna girdim. Ceketinin üzerinden kolunu sıvazlayarak sakinleştirmeye çalıştım.

"Sakin ol abi. Bayılacakmış gibi duruyorsun. Merak etme kızı alacağız." Güldü. Kasılan bedeni anında gevşemişti.

"Alacağız." dediğinde aferin der gibi kafamı salladım.

Kapıya vardığımızda bizi Büşra'nın annesi Emine Hanım karşıladı. Çok tatlı kadındı. Bana içtenlikle sarılarak hoş geldin dedi. Sarhan ile el sıkışarak Elhan'a döndü. Bakışlarında gurur ve sevgi vardı. Kaynanası damat beyi seviyordu. İşte bu iyi haberdi. Elhan kendisine uzatılan eli sıkmak yerine eğilerek öptü ve başına koydu. Emine Hanım gülerek boştaki eli ile Elhan'ın başını okşadı anne edasıyla. İçimde bir yerler sızlamıştı o an. Annemi özlemiştim. Onu mahalledeki son görüşümden bu yana dört ay geçmişti ve o benimle görüşmeye çalışmamıştı bile. Doğan ailesi küçük kızlarını tamamen silmişlerdi. Sarhan bana bakarak kaşlarını çattı. Ne düşündüğümü biliyordu elbette.

"Sen her böyle üzüldüğünde o mahalleyi yerle bir etmek istiyorum Kelebek." dedi öfkeyle. Koridorda yürürken elini tuttum. Yatıştırıcı olduğunu umduğum bir sesle

"Neyse ki çok az kaldı oranın yerle bir olmasına sevgilim." Sözlerimle dudağının kenarı kıvrıldı. Evet az kalmıştı. Çok yakında o mahalledeki herkes bana yaptığının bedelini ödeyecekti. Başka söz söylemeden salona girdik. Büşra'nın en yakın akrabaları ile ailemiz tanıştıktan sonra oturarak koyu bir sohbete daldılar. Kızımı Büşra'nın odasında yatağına uyumaya bırakarak mutfağa kızların yanına gittim. Birazdan verilecek akşam yemeği için hummalı bir çalışma vardı mutfakta. Büşra beni görünce kardeşi ile tartışmayı keserek yanıma geldi ve sıkıca sarıldık.

"Hoş geldin." dedi yanaklarımı öperken. Aynı sıcaklıkla karşılık verdim.

"Hoş bulduk gelin hanım." dediğimde gergince gülümsedi. O da sevgilisi gibi heyecanlıydı.

"Ömür abla, ablam Elhan abinin kahvesine tuz koymama izin vermiyor." diye yakındı Büşra'nın küçük kardeşi Sıla. İşte küçük suç ortağımı bulmuştum. Sinsice gülümseyerek Sıla'ya göz kırptım. Sıla rahatlayarak derin nefes aldı.

"İzin vermiyorum Sıla, bu konu kapandı. Sevgilimin acı çekmesini izleyemem ben." Ne kadar dokunaklı bir düşünce. Ama ben kaynımın kıvranmasını izlemek istiyordum. Hem o benim ağabeyine tuzlu kahve içirmeme izin vermişti. Gün intikam günüydü. Kimse bana engel olamazdı.

"Aaa Sıla çok ayıp. İnsan hiç eniştesine tuzlu kahve içirir mi?" dedim gülmemeye çalışarak. Dışımdan sakindim ama içimde kahkahalarım göğsümü deliyordu. Sıla mesajı almıştı. Bozulmuş gibi yaparak omuz silkti.

Zeki kız...

Yemek başlarken Eflin uyanarak ağlamaya başladı. Acıkmıştı. Masada izin isteyerek ayağa kalktım ve odaya girdim. Kızım kendini parçalayacak gibi ağlıyordu. Gülümseyerek yanına gittim. Elbisemin yakasını açıp, göğsümü çıkararak kızımı kucağıma aldım ve sabırsızca göğüs ucumu arayan kızıma emmesi için uzattım. Emmeye başladığında parmak ucumla yanağını okşamaya başladım. Gülümseyerek kızımı izlediğim için kapı açıldığında irkilmiştim. Üzerimi örtmek için bir şey ararken

"Benim Kelebek." Sarhan'ın sesini duyunca rahatlamıştım. Kafamı kaldırıp ona baktım. Elinde yemek tabağı tutuyordu. En sevdiğim yemek yaprak sarmasının kokusunu alınca ne kadar acıktığımı anlamıştım. Evden çıkarken de bir şey yemediğim için bir hayli açtım. Gözlerimi kapatarak havada dolanan mis gibi sarma kokusunu memnun mırıltılar eşliğinde içime çektim.

"Aç ağzını!" Emrini duyunca gözlerimi açtım. Makyaj sandalyesini çekerek önümde oturmuş elindeki çatalın ucuna ise leziz sarmalardan takmıştı. Dudaklarımı yalayarak emrine uydum ve ağzımı açtım. Çatalı ağzıma doğru yaklaştırarak sarmadan ısırık almamı sağladı.

"Mmm muhteşem." diye inledim elimde olmadan. Kısık sesle küfür ettiğini duyunca kıkırdadım.

"Gecenin geri kalanını pantolonumda bir sopayla dolaşmamı istemiyorsan böyle sesler çıkarmayı kesmen gerek bebeğim." dedi aksi sesle.

"Ben sadece yemeği beğendiğim için öyle ses çıkarmıştım Han. Seni tahrik edeceğini nereden bileyim?" dedim gözlerimi masumca kırpıştırarak. Tek kaşını kaldırdı.

"Bak sen." Tabii ki inanmamıştı. Adamın nefes alışverişimden bile tahrik olduğunu biliyordum zaten. Öyle ses çıkartırsam deliye döneceğini elbette farkındaydım. Bir şey söylemeden yemeğimi yedirdi bana. Tabağın yarısına geldiğimde kızım zaten ağzını göğsümden çekerek

uyumuştu. Sarhan tabağı elime vererek miniğini aldı ve yatağa yatırdı. Eğilerek koklamayı da ihmal etmedi tabi. O kızı ile aşk yaşarken ben tabağı silip süpürmüştüm.

"Bitirdin mi?" diye sordu yataktan doğrulduğunda. Kafamı salladım. Cebinden peçete çıkartarak dudaklarımı sildi ve tutkulu öpücük kondurdu. Ben yatağa sıvı gibi akarak örtüyü ıslatırken elimi tuttu ve kaldırdı.

"Elimden bir kaza çıkmadan gidelim buradan." dedi sabırsızca. Kıkırdayarak önden yürüdüm. Salona girdiğimizde yemek hâlâ devam ediyordu. Tok olsam da ayıp olmasın diye masaya geçtim. Kocam açtı ve Emine teyzenin yaptığı *Hünkar beğendi'yi* iştahla yemeye başladı.

Yemek faslı bittikten sonra Demirhan baba, Büşra'yı babasından istemişti. Babası kızını verdikten sonra sıra kahveye gelmişti. Benim en başından beri beklediğim kısıma. Mutfağa gireceğim sırada Sıla ile Berivan kollarımdan tutarak beni kenara çektiler.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla. Sıla sabırsızca iç çekti.

"Abla kahveye nasıl tuz koyacağız?" diye soran Berivan'a bilmiş bir bakış attım.

"Kahveye tuz koyacağımızı kim söyledi?" Bilmece gibi konuştuğumu biliyordum ama böyle daha heyecanlı oluyordu. Kocam sağolsun.

"Nasıl yani!" Sinirle karışık şaşkınlık nidalarını duyunca gülümsedim. Burnumu havaya dikerek kendimi beğenmiş bir tavırla

"Bekleyin ve görün kızlar. Çok eğleneceğiz."

Büşra kahveleri yaparken bir asker edasıyla ne kardeşini ne de görümcesini yaklaştırmıştı tezgaha. Bana güvendiği için hiçbir yasağım yoktu.

Yanlış kişiye güvenmişti ya orası ayrı...

Nihayet tepsiler hazır olunca Elhan'ın kahvesi küçük tepsideydi ve bana emanet edilmişti. Kocamın şekersiz ve köpüksüz kahvesini tabii ki ben yapmıştım. Büşra büyüklere kahvelerini ikram ettikten sonra en son damat beyin kahvesine gelmişti sıra. Tepsiyi ona vererek az sonra nişanlısı olacak adama kahvesini vermesini izledim. Elhan kaş göz işareti ile kahvede tuz olup olmadığını sorunca Büşra eminlikle gülüm-

sedi ve kafasını belli belirsiz iki yana salladı. Elhan rahat nefes alınca ben gülmemek için alt dudağımı ısırdım. Gülmemek için uğraşırken bedenimi yakan bakışların sahibine çevirdim yüzümü. Yüzü ifadesizdi ama yeşillerinde dolaşan yaramaz pırıltılar ne yapacağımı anlamıştı. Ona dalıp gittiğimi fark edince hemen bakışlarımı çekerek damat beyin kahvesini keyifle içmesini izledim. Berivan ve Sıla tırnaklarını kemirerek izliyorlardı Elhan'ı. Ve hayal kırıklığı ile bana baktılar. Tek kaşımı kaldırarak onlara meydan okudum. O sırada Elhan kahvesini içtikten sonra suyuna uzandı. Suyundan bir yudum aldıktan sonra suratı kıpkırmızı oldu. Onun bu halini gören kızlar bakışları ile bana bir beşlik çaktılar. Evet tuzu kahveye değil suyuna katmıştım. Gülmemek için elimi ağzıma kapatarak tuzlu suyu yutmaya çalışan kaynımı izledim keyifle. Elhan suyu yuttuktan sonra öksürük krizine girince kahkahamı tutamadım. Büşra telaşla mutfağa su için koşarken odadaki diğer herkes beni takip ederken Büşra'nın babası Mehmet Bey gülerek damadını sırtına vurdu. Kızı suyu getirdiğinde damadının içmesini izliyordu. Onlara bakmayı kesip bakışlarını üçümüzün üzerinde gezdirdi.

"Hanginiz yaptı?" diye sordu sakinleştikten sonra. Bir adım öne çıkarak

"Ben!" dedim dürüstçe. O sırada Büşra'nın ihanete uğramış bakışlarını görmezden gelmiştim. Mehmet Bey, Sarhan'a baktı. "Karını kendine benzetmişsin evlat. Teşkilat gibi gizlice çalışıyor." dedi keyifle. Sarhan sakalını kaşıdı. Bakışlarındaki tutku içimi eritiyordu şu an.

"Akıllı kadın tehlikeli olur Mehmet Bey. Ama onunla rekabet etmek çok zevklidir." Sesindeki gizli şehvet kasıklarımda hafif sancıya sebep olmuştu. Mehmet bey kafasını sallayarak ona katıldığını belirtmişti.

Elhan kendine geldikten sonra bana kafasını salladı ve gözlerini kısarak baktı. Attığı bakış bu maçın bir rövanşı olacağı anlamına geliyordu. Omuz silktim. İstediğini yapabilirdi. Kahve krizinden sonra sıra yüzüklerin takılmasına gelmişti. Yüzükler olan tepsiyi Sıla getirerek babasının önünde durdu. Ama Mehmet Bey kızını Sarhan'a yönlendirdi. Elhan kendi istemişti nişan kurdelesini ağabeyi kessin diye. Sarhan tepsiye bakarak dudağını kıvırdı. Elhan ile Büşra yüzüklerini taktıktan sonra kocam etrafa baktı.

"Makası kim aldı?" Kızlar bana döndü hemen. Gülümseyerek bana baktığında arkamda sakladığım makası çıkararak gözlerinin önünde salladım. Kafasını sallayarak cebinden cüzdanını çıkardı. İçinden iki yüzlük banknot çıkardı. Berivan ve Sıla burunlarını kıvırarak

"Amma da yaptın enişte bey. Bizden cillop gibi kız aldın. Vere vere iki yüz tl mi verdin? Ben Elhan abiyi cimri sanırdım. Sen ondan betermişsin." Sıla'nın söyledikleri odadaki iki kişi hariç herkesin gülmesini sağlamıştı. Gözlerim hızlıca tebessüm eden kocamın arkasında gözleri ile bizi öldürmeyi hedefleyen Elhan ve utangaç Büşra'sı vardı.

Sarhan sabır dileyerek cüzdanından iki yüz lira daha çıkardı. Kızlar tuzlu kahvenin intikamını almak için yarışa girmişlerdi sanki. Bende battı balık yan gider misali onlara uyum sağlıyordum. Makası arkama sakladım ve kafamı olumsuz anlamda salladım. Berivan bu tepkimi görüp hemen konuşmaya başladı.

"Abi sana inanamıyorum. Benim güzeller güzeli yengeme dört yüz lirayı mı layık gördün?" Biraz düşünür gibi yaptı. "Sakın bana yengeme limitli kart verdiğini söyleme düşüp bayılırım şurada." dedi sahte hayretle. İki genç kızın espirisi gergin ortamı neşelendirirken surat asma sırası benim kocama geçmişti.

Sarhan hışımla elimdeki dört yüz lirayı alıp elini cebine attı. O sırada Berivan'ın üzerine bir iki adım atmayı ihmal etmedi.

"Ulan Berivan"

"Şaka abi. Valla şaka. Benim zengin abim, benim yakışıklı abim. Ben bilirim karına çiçekler gibi bakıyorsun sen." Muzurluğu elin alan Berivan, Sıla'nın arkasına saklandı. Sarhan kardeşini pas geçerek iki adımda önüme dikildi. Benden aldığı dört yüz lirayı cüzdanının içine koydu. Berivan'a sinirle bakarak cüzdanı elime bıraktı.

"Al Kelebek. Neyim var neyim yok senin. Kartların şifresini zaten biliyorsun. Ben artık şu makası alayım." Ortamdaki kalabalık Sarhan'ın yaptığı bu inceliği alkışlarken ben ağzım açık ona bakıyordum. Ben kal gelmiş gibi hareketsizce dururken Sarhan üzerime eğilerek sakladığım makası aldı. Geri çekilirken de kulağımı dişlemeyi ihmal etmedi. Bu akşamın cezasını şimdiden kesmeye başlamıştı benim yakışıklı kocam.

Sonunda kurdele de kesilince herkes derin bir oh çekti. El öpme, takı merasimi, pasta derken vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Eve

geldiğimizde yorgunluktan ölüyordum. Sarhan kucağında taşıdığı Lalin'i odasına çıkararak yatağına yatırdı. Ben ise Eflin'i beşiğine yatırarak üstünü örttüm. Esneyerek üzerimdeki elbiseyi çıkardım. Yüzümdeki hafif makyajı silerek ensemde topladığını saçlarımı açtım. Parmak uçlarımla saç diplerime masaj yaparken popoma yediğim şaplakla irkilerek arkama döndüm. Döner dönmez güçlü bir el tarafından çekilerek sert bir göğse yapıştım.

"Nişanda çok eğlendin mi Kelebek?" diye sordu boğuk sesle. Saçlarımı geri atarak gözlerinin içine baktım. Üzerimde sadece iç çamaşırlarım vardı. Diklenmek için pek uygun pozisyonda değildim bildiğiniz. Ama yapacaktım.

"Evet çok eğlendim." dedim yarım ağız gülerek. Karanmış bakışları anında dudaklarımı bulmuştu. Tutkuya boyanmış karanlık orman yeşilleri kasıklarıma keskin bir sancı göndermişti. Bacaklarımı birbirine bastırma isteğini zar zor bastırdım. Az önce uyku için yalvaran bedenim şimdi fikrini değişmişti. Sarhan çenemi sıkarak dikkatimi dağıttı ve üzerime eğildi. Vişne reçeli tadında ağzımı sulandıran dudaklarını dudaklarıma sürttü. Tutkulu öpüşme bekleyen dudaklarım itiraz dolu mırıltı ile aralandı. Sarhan kıkırdayarak alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Dilini alt dudağımın üzerinde dolaştırdı aheste aheste. Onu hissetme arzusu jet yakıtı gibi hızlıca kanımda dolaşmaya başladı. İnleyerek gömleğine tutundum. Beni öpmesi için parmak uçlarımda ona doğru atılırken gıcık kocam alt dudağımı emerek geri çekildi. Kaşlarımı çatarak öfke ile parlayan kahvelerimi ona sapladım. Hiç etkilenmemiş gibi ifadesiz suratla bana bakarak

"Bu gece cezalısın ufaklık." Ufaklık mı? Resmen işkence ediyordu bana.

"Bana ufaklık deme!" dedim sıkılı dişlerimin arasından. O kelime bana kendimi yetersiz hissettiriyordu. Sanki Sarhan Şahzade'yi tatmin edemeyecekmişim hissi veriyordu. Tek adımda bana yaklaştı ve edepsiz parmakları iç çamaşırımın içine sızarak kadınlığımın katmanlarında dolaşmaya başladı. Etkilenmemeye çalışarak burnumu havaya diktim.

"Bacaklarının arasında ateş gibi yanan bu küçük tatlı şeyi becermemi istemiyor musun?" Sorusu inadımı önüne geleni yıkıp geçen güçlü sel gibi silip süpürmüştü. Tek kelime etmedim. Birkaç saniye içinde

benden cevap gelmeyince avuç içi ile klitorisime baskı uygulayarak orta parmağını içime itti. Dişlerimi sıktım. Yaptığı şey bedenimi ateşe vermişti. Gözlerini kısarak gözlerime baktı. Sakin tavrına tezat olarak yeşil ormanları ateşe verilmiş gibi alev alev yanıyordu.

"Bü-tün sik-ik ge-ce bo-yun-ca bu-ra-ya gi-rip çık-tığı-mı ha-yal et-tim... kadın. Şimdi o güzel ağzını aç ve hayalimi gerçekleştirmeme izin ver. Haydi!" Bu sefer dişlerini sıkma sırası ondaydı. İçimdeki orta parmağını kıvırarak zevk noktama denk getirince inleyerek omuzuna tutundum ve fısıltı ile "İzin veriyorum." dedim. Parmakları anında iç çamaşırımı terk ederek yukarı çıktı ve sütyenimi açtı. Sütle dolu dolgun göğüslerim salınarak özgürlüklerine kavuşurken dudaklarını yalayarak manzaranın tadını çıkardı. Onu beklemeden parmaklarımı iç çamaşırıma geçirdim ve aşağı çektim. Çamaşır yere düştüğünde içinden çıkarak cesaretle gözlerine baktım. O tamamen giyinikti ve bu kendimi biraz garip hissetmeme neden oluyordu. Bakışlarımı üzerinde dolaştırdığımda gömleğinin düğmelerini açtı. Gömleğini çıkarıp

"Kollarını kaldır." dedi. Kollarımı kaldırdım ve az önce çıkardığı gömleğini bana giydirdi. Kokusu sinen gömlek tenimi ısıtırken ona duyduğum arzuyu zirveye taşıyordu. Eğilerek boynumu öptü. İnledim.

"Seni bu gömleğin içinde düzmek istiyorum." dedi dişlerini tenime geçirirken.

"Al beni artık." diye söylendim sabırsızca. Boynumdan uzaklaşarak elimi tuttu. Arkamda duran beşiğe baktıktan sonra "Berivan'ın odasına geçelim. İçindeyken inlemelerini duymak istiyorum." dediğinde kafamı salladım. Kızımız yanımızda uyuduğu için sevişirken sessiz oluyordum. O yüzden Sarhan'ın beni Berivan'ın buraya gelince kaldığı odasına götürmesine izin verdim. Odaya girdiğimizde

"Yatağa yat." dedi pantolonunu çıkarırken. Dediğini yaptım. Heybetli bedeni karşımda dikilirken iç geçirdim. Ben feci şekilde şanslı bir kadındım. Karşımda duran kusurları ile kusursuz olan adam benimdi. Göğsüm bir anda gururla kabartmıştı. Sarhan beni fazla bekletmeyerek üzerime geldi ve bacaklarımın arasına girdi. Gömleğinin iki düğmesini açarak memelerimi açığa çıkardı. Eğilerek sağ mememi avuçladı ve iştahla emmeye başladı. İnleyerek saçlarını çekiştirdim. Diğer elim ise

sırtında dolaşmaya başladı. Ürperdiğini mememi dişlediğinde anlamıştım. Kafasını kaldırarak yüzüme baktı karanmış yeşilleriyle.

"Burada nazik olmaya çalışıyorum Kelebek." dedi şehvetten boğuklaşmış sesiyle. Sırıttım. Parmak uçlarım tekrar arsızca dolaştı sırtında. Dişlerini sıktı.

"Senden nazik olmanı isteyen mi oldu?" diye sordum arsızlığımı sesime de yansıtarak. Sarhan ahlaksızca gülümsedi.

"Bundan sonra nazik olanı siksinler."dedi ve sertçe içime girdi.

Durmadı. Nazik hiç olmadı. Her darbesi bir öncekinden daha sertti. Aletinin şişmiş ucu rahmime her sürttüğünde odanın duvarlarına çığlıklarımı kazıyordum.

Ve sonra ben öyle boşaldım ki nasıl nefes alacağımı unuttum. Kapalı göz kapaklarımın arkasında çakan binlerce yıldız bana el salladı.

***

Sabah uyandığımda kendi yatağımızdaydım. Gece uyurken Berivan'ın yatağında olduğumu biliyordum. Sarhan beni odaya kadar taşımıştı. Gözlerimi ovuşturarak bedenimin tatlı sızısını görmezden geldim. Yataktan kalkarak kızıma baktım. Uyuyordu. Gece bir kere uyanmıştı. Emzirip uyutmuştum. O kadar yorgundum ki beşiğine bile koyamamıştım. Sağ olsun kocam onu da yaparak kızımızı beşiğine koymuştu. Şimdi ise yatakta yalnız uyanmıştım. İç güdülerim beni banyoya yönlendirdi hemen. Yavaş adımlarla banyoya girdim. Banyodaydı ve duş almıştı.

"Sen gerçeksin ve benimsin." İnce beline kollarımı dolayarak omurgasına ıslak bir öpücük kondurdum. O gerçekti ve benimdi. O benim ilkim ben onun sonuydum.

"Gerçeğim ve seninim Kelebek." Elindeki küçük baş havlusu ile geceye meydan okuyan saçlarını kuruluyordu. Hareket ettikçe içim gıdıklanıyordu. Esmer teni o kadar iştah açıcıydı ki dayanamadım ve dişlerimi kaslı sırtına geçirdim. Ve aniden ne olduğunu anlamadan önüne gelmiştim. Bana doğru eğilerek yeşillerini bana bir iki beden büyük

olan gömleğinin içinden gözüken göğüslerime dokundurdu. Alt dudağını inci dişlerinin arasına aldı konuşmadan önce.

"Sırtım Kelebek. Orası tehlikeli bölge. Birkaç saat önce oraya her dokunduğunda uygulamalı olarak başına neler geleceğini gördün." Sesi bedenimi titretmişti. Öylesine tutkuluydu ki. Bir kere daha o tutkuda kavrulmak istedim. Parmak uçlarımda yükselerek dişlerimi alt dudağına geçirdim.

"Dudağın adam. Bundan sonra alt dudağını her ısırdığında başına neler geleceğini uygulamalı olarak göstereyim." İşaret parmağımı belindeki havlunun üstünden akrep dövmesinin üzerinde dolaştırmaya başladım. Havluyu çekerek aşağı indireceğim sırada tiz bir çığlık duydum. Sarhan bariton sesine yakışır gürlükte güçlü bir kahkaha attı.

"Kızım yine kıskandı annesi. İstersen bekletme onu." dedi sakinleştiğinde. Ben somurtarak banyodan çıkarken o hâlâ gülüyordu.

Kızımı emzirip altını değiştirdikten sonra duş alarak aşağı indim. Lalin sehpanın üzerine yaydığı renkli kalemleri ile beyaz kağıda bir şeyler çiziyordu. Beni görünce ayağa kalktı ve koşarak boynuma atladı.

"Günaydın anneciğim." dedi yanaklarımı öperken. Sımsıkı sardım kızımı. En azından büyük kızım anneciydi. Diğeri gibi baba aşığı değildi.

"Günaydın güzel kızım." Saçlarını koklayarak öptüm. "Ne yapıyordun?" diyerek önündeki kağıda doğru uzandım.

"Aşkım babama babalar günü hediyesi." Kulağıma eğilerek sır verir gibi fısıltıyla konuşmuştu. Yanaklarını sıkarak sulu sulu öptüm. Kızım babasına hediye hazırlıyordu.

"Babana ben de hediye hazırlamak istiyorum. Bana yardım edersin değil mi?" diye sorduğumda kafasını hevesle salladı. Bir hafta sonra babalar günüydü ve biz anne kız şimdiden planlar yapıyorduk. Daha evde olup olmayacağını bile bilmiyordum.

Kahvaltıdan sonra bahçede oturuyorduk. Lalin onun için yeni aldığımız küçük köpeği ile oynuyor ben ise Eflin'in beşiğini hafif hafif sallıyordum. Sarhan içeride telefonla konuşuyordu. Birkaç dakika sonra yüzünde hafif tebessümle bana doğru yaklaştı. Yanıma oturarak kolunu omuzuma attı. Tek kelime etmeden kolumu beline dolayarak, başımı

göğsüne koydum. Saçlarımı öptü. Giydiği tişörtün üzerinden göğsünü öperek karşılık verdim.

"Birkaç aya Sarılar mahallesi diye bir yer İstanbul'da kalmayacak Kelebek." dedi aniden konuya dalarak. Gülümsedim. Aylar önce oradan kovulduğumda yaptığım plan nihayet tutmuştu. Göğsünden ahest ahestе kalkarak yüzüne baktım.

"Evlerini teslim ettiler mi?"

"Ettiler. İstediğin gibi bir tek Süreya Hanım evlerimizden birine yerleştirildi." dediğinde gülümsedim. Bana iyi davranan tek kişi Süreya teyzeydi. Yanmış evini tamir ettiremediği için ablasının yanına küçük gecekonduya taşınmıştı. Gecekondu mahallesi Sarılar'ın tam arkasındaydı ve sakinlerini başka yere taşıyarak evlerinin sökülmesini sağlamıştık. Daha sonra sıra o lanet mahalleye gelmişti. Önce hepsine o kadar da namuslu olmadıklarını göstermiştim. Sarhan'a fikrimi ilk söylediğimde mahallelilerin tüm sicilini iki gün içinde dijital dosya halinde önüme koymuştu. Ve inanın o mahallede temiz beş kişi ya vardı ya yoktu. Hepsinin kirli çamaşırını ortaya dökmek için sabırsızlanmıştım. Ve ilk önce yaralı halde yerde yatarken beni küçümseyen, bana ilk kahpe diyen karşı komşumuz Semih amcadan başladım. Dosyasını açtığımda lafın tam anlamıyla şok olmuştum. Midem bulanmıştı, kusma isteğimi zor bastırmıştım. Meğersem Semih'in herkesten sakındığı namuslu kızı evli olduğu halde eşinin üvey amcası ile ilişki yaşıyormuş. Ve en önemlisi Semih şerefsizinin bunu biliyor olmasıydı. Böyle bir rezilliğe nasıl göz yummuştu aklım almıyordu. O gün sinirle bilgisayara vurmaktan kendimi zar zor alıkoymuştum. Pisliklerini mahallenin orta yerine saçtığımızda ilk taşınan onlar olmuştu. Daha sonra her şey çorap söküğü gibi art arda gelmişti.

"Ha bu arada eski nişanlın şimdiki enişten." derken sesindeki tiksinti ağzımda eşki bir tat bırakmıştı. "Metin Sağyaşar dün iflas bayrağını çektikten sonra kafasına sıkarak intihar etmiş." dedi. Metin'in kumara olan düşkünlüğünü öğrendiğimde şaşırmıştım açıkcası. Demek sonunda iflas edince dayanamamış canına kıymıştı. Gerçi en son oyunda babamın evini kaybetmişti. Ve biz de o evi almıştık kumarhanenin sahibinden. Yani doğup büyüdüğüm ev şimdi benimdi.

"Allah günahlarını affetsin. Ne diyeyim?" Bazen kader sizin yerinize intikamınızı alıyordu canınızı yakan kişilerden. Bu iyiydi. Onun yüzünden Sarhan'a bir şey olmasını istemiyordum. "Evin tapusunu verdin mi?" dedim konuyu değişerek.

"Evet. Ve verirken biraz ağır konuştum. Baban olmasa daha beter yapardım ama dua etsin ki senin baban." Haklıydı. Bana ne yaparlarsa yapsınlar onlar benim ailemdi. Hayatımdan silerek zaten büyük bir şey yapmıştım. Dahasına ihtiyacım yoktu.

Eflin ağlayınca konu orada kapanmıştı. Sarhan kızını kucağına aldığında minik şeytan sesini hemen kesmişti. Gülümseyerek onları izlerken Lalin'in yanıma gelerek bana sarılışına anında karşılık vermiştim.

"Anne susadım." dedi dudaklarını büzerek. Masada duran sürahiden bardağa su koyarak kızıma verdim. Kana kana içtikten sonra bardağı masaya bırakarak bana gülümsedi ve köpeği ile oynamaya gitti. Sarhan Eflin'i beşiğine koyarak yanıma oturdu.

"Sizi böyle görmek çok hoşuma gidiyor." Gülümseyerek göğsüne sokuldum.

"Onu ilk gördüğüm andan beri çok seviyorum Han!" Aniden doğrularak yüzüne baktım. "Biliyor musun? Hamile olduğumu öğrendiğimde ya kendi doğurduğum bebeği ondan çok seversem diye çok düşündüm. Ama çok şükür korktuğum başıma gelmedi. Lalin'i Eflin'den ayırırmıyorum, aksine daha çok seviyorum." Sözlerime tebessüm etti. Başparmağı ile elmacık kemiğimi okşayarak gözlerimin içine baktı.

"Bebeği doğurmak anneliğin ilk evresi. Önemli olan onu büyütmek ve kalbinde bir ömür taşımak. Ve sen bu işi çok güzel başarıyorsun." dedi. Derin nefes aldım. "Hazırlan. Öğleden sonra bir yere gideceğiz Kelebek."

"Nereye?" diye sordum merakla. Yarım ağız gülerek çenemi sıktı. "Giydiğin elbise kırmızı olmasın yeter." dedi beni kaile almadan. Bir cevap alamayacağımı anladığım için fazla üstelemedim. Sarhan eğilerek boynumu öpünce irkilerek geri çekilmeye çalıştım. Bahçedeydik ve çocuklarımız yanımızdaydı. "Rahat dur kadın. Bana direndikçe seni daha çok arzuladığımı biliyorsun." dedi hırıltılı sesle. "Böyle yaparak, çimlerin üzerinde seni düzmek istememe sebep oluyorsun." Ah edepsiz adam.

"Çok edepsizsin." dedim nazlanarak. Böyle konuşmalarını sevdiğimi biliyordu elbette. Dudaklarını boynuma sürttü. Elimi kavrayarak pantolonun önüne götürdü. Titredim. "Edepsiz ben değilim bu pantolonun içindeki şey bebeğim. Senin sıcak, kuytu yerlerine girmek için deliriyor." Böyle konuşmaya devam ederse üzerine atlayacaktım haberi yoktu. Ama öyle bir şey yaparsam büyük ihtimal hoşuna giderdi.

39. BÖLÜM

Öğleden sonra giyinme odasında hazırlanırken Sarhan, Eflin ile oynuyordu yatakta. Eflin'in mutlu sesleri Sarhan'ın kahkahası gülümsememe sebep oluyordu. Dolaptan çıkardığım zümrüt yeşili elbiseyi giyindikten sonra saçlarımı tarayarak dağınık topuz yaptım. Makyaj yapsam mı diye düşünürken kapıda beni izleyen kocamı fark ettim. Kızım uyumuştu galiba.

"Makyaj mı yapacaksın?" diye sordu masayı göstererek.

"Evet."

"Yapma."

"Neden?"

Sarhan yanıma geldi. Yeşillerini kahvelerime dokundurdu. Gözleri anında elbisemin rengini almıştı. "Senin en güzel makyajın gülüşün Kelebek." dediğinde anılar zihnime doluştu. Kaşlarımı çattım. Gülüşüm hakkında fikrini biliyordum. Ya da bildiğimi zannediyordum.

"Ama sen bana; gülünce çirkin oluyorsun dedin."

"Başka erkeklerin de benim hissettiklerimi hissetmesini istemedim." Kaşlarım bu sefer şaşkınlıkla kalkmıştı.

"Nasıl hissediyorsun ki?" diye sordum merakla.

"Güzel yüzün her güldüğünde seni göğsüme sokacak kadar sıkıca sarmak istiyorum." Bir şey demeden sıkıca sarıldım beline. Yanağımı göğsüne koyarak derin nefes aldım. Hemen karşılık vererek beni sıkıca sarmıştı.

"Seni seviyorum." dedim kalbimi eriten aşkımı sesime dökerek. Beni kendinden uzaklaştırarak alnımı öptü.

"Sana güveniyorum Kelebek." dedi sımsıcak bir sesle. Bana seni seviyorum deme şeklini seviyordum. Parmak uçlarımda kalkarak dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. Sonra ayakkabılarımı hızlıca giyerek elini tuttum. "Gidelim artık nereye gideceksek. Yoksa deliireceğim meraktan." Acelecı tavrım gülümsetmişti onu. Bedenini çekiştirmeme izin vererek odadan çıkarmama yardımcı oldu. Kızıma bugün Saliha abla bakacaktı.

Bir iki saatlik yolculuğun ardından nihayet gelmiştik. Geldiğimiz yer şirin bir siteydi. Yolda onca tacizime rağmen hiç renk vermemiş kocama sinirlensem de geldiğimiz yeri görünce merakım sinirimden ağır basmıştı.

"İlk durağımıza geldik Kelebek." dedi bana yolcu kapısını açarken. Elini tutarak indim.

"Neden buraya geldik?" diye sordum etrafa bakarken. Sarhan binaya bakarak duruşunu dikleştirdi. Sanki üzerinde gelen düşmana güçlü olduğunu gösteriyordu. Yanına giderek koluna dokundum. Bana döndü. Bakışları anlamadığım bir duygu ile parlıyordu. Özlem miydi, sinir miydi? Bilemedim.

"Burası benim çocukluğumu geçirdiğim ev. Mutlu anılarla dolu." dedi beni nazikce binaya doğru çekerken. Kapıyı açarak içeri girdik. Onun ayakkabı takıntısını bildiğim için hemen sandaletlerimi çıkardım. O da aynısını yapınca içeri girdik. Salona adım atar atmaz temizlik kokusu etrafımı sardı. Burası yakın zamanda temizlenmişti. Evin aurası beni hemen içine çekmişti. Sade döşenmiş salon çok güzel ve huzur vericiydi. Ve en önemlisi sevdiğim adamın küçüklüğünün en yakın tanığıydı. Anında küçük bedenli yemyeşil gözlü siyah saçlı yaramaz çocuk etrafta koştururken canlandı gözümün önünde. Sarhan elimi tutunca hayallerimden sıyrılarak gerçek hayata geri döndüm.

"Gel." dedi beni bir odaya doğru çekerken. İçeri girdiğimiz an kalbim teklemiştim. Beni odasına getirmişti. Mavi rengin yoğun olduğu oda eski tarzdaydı. Ahşap yatak odası takımı çok sağlam gözüküyordu. Oyuncaklar sırayla dizilmiş olan yatak dikkatimi çekti. Yanına giderek yatağa oturdum ve oyuncaklardan ilk dikkatimi çekeni aldım. Asker oyuncaktı ve yıpranmıştı. Belli ki Sarhan küçükken en çok onunla oynuyordu.

"Küçükken onunla uyurdum." dediğinde kafamı kaldırarak ona baktım. Tek kelime etmeden devam etmesini bekledim "Demirhan Beyden bana kalan tek şey o. Ben daha altı aylıkken almış bana." Demirhan babayla araları eskisi gibi soğuk değildi ama hâlâ ona baba demeyi reddediyordu.

"İsmi var mı?"

"Evet var. İsmi Vatan." Gülümsedim. "Annem uyurken askerlerimiz sınırlarımızda gözlerini kırpmadan bizi ve vatanımızı koruyorlar diyordu. Ben de ona Vatan ismini vermiştim." dedi duygu yüklü sesiyle. Derin nefes aldı bitirirken. Annesini hatırlamak hâlâ acı veriyordu özlem dolu kalbine. Yıllar geçmesine rağmen hem de. Vatan'ı bağrıma bastım.

"Onu alabilir miyim?"

"Benim neyim varsa hepsi senin. Unuttun mu?" dediğinde kafamı salladım ve bebeği aldım. Ayağa kalkarak yanağına öpücük kondurdum.

"Gel." dedi tekrar beni kendi ile beraber sürüklerken. Evi dolaşırken her köşesinde yatan anıları anlattı bana. Hepsi de mutluydu. Ve anlattıklarından yola çıkarak söyleyebilirim ki kocam çok yaramaz çocuktu.

"Yan evde sevimsiz bir kadın vardı. Çocukları hiç sevmezdi. Bir keresinde bahçede oynarken topum onun küçük bahçesine düştü." Aklına gelince gülümsemişti kafasını yanlara sallayarak. "Lanet kadın en sevdiğim siyah beyaz topumu kesmişti. O gün çok ağlamıştım. Ertesi sabah intikam planları yaparak çıkmıştım yataktan. Kadın saat dokuzda işe giderdi hep. Ve beyaz giyinmeyi çok severdi. O gün de beyaz giymişti. Ben elbisesini çamurlu suyla toprak rengine boyayana dek tabii. Kafasından aşağı çamurlu su boşaltmıştım." dediğinde kahkaha atmıştım.

Evde biraz daha kaldıktan sonra çıktık. Arabaya tekrar bindiğimizde nereye gidiyoruz diye sormadım bu sefer. Biraz sonra araba mezarlığın önünde durdu. Kaşlarımı çatarak Sarhan'a baktım.

"Annemi ziyarete geldik." diye açıklama yapınca kafamı salladım. Mezarlığa geleceğimizi bilseydim hiç olmazsa bir eşarp alırdım yanıma. Sarhan zihnimi okumuş gibi arka koltuktan siyah eşarp alarak bana uzattı. Eşarbı alarak ona minnetle gülümsedim. Saçlarımı örttükten

sonra aşağı indik. Derin bir nefes alarak önden giden Sarhan'ı takip ettim. Birkaç metre ileride bakımlı mezar taşının önünde durduğumuzda mezar taşındaki ismi fark ettim.

Beren Altan

02/04/1964- 12/11/1995

Benim doğduğum yıl Sarhan annesiz kalmıştı. İçim bir anda büyük bir acı ile kavrulmuştu. Çocuklar annesiz kalmamalıydı.

"Tanışmamız hariç her şey senin dışında gelişti Kelebek." kafamı salladım. Haklıydı. Konunun nereye varacağını merakla bekliyordum. "Meri ile Elhan'a fikir verirken *'Acaba ben teklif alsaydım nasıl teklif bir teklif isterdim.'* diye düşündüğünü biliyorum." Nasıl anlamıştı ki?

"Nasıl-" İşaret parmağını dudaklarıma bastırdı. Sustum. Gözlerimin içine baktı ve yeşilleri ile sevgisini akıttı içime ılık ılık. "Ben çiçek böcek adamı değilim." Kafamı salladım. Biliyordum. "Sana diğerleri gibi şaşalı teklif edemem. Ben-" Bu sefer onu susturan bendim.

"Bana gösterişli şeyler gerekmiyor Han." Mezar taşına baktım. "Kalbinin en güzel yerinde yaşayan kişinin şahitliğinde yapıyorsun ya. Bu yeter bana." Gülümsedi. Benim için önemli olan çiçek böcek değildi. Sevdiğim kişinin içinden gelerek yapmasıydı bu teklifi. Mekanın veya zamanın önemi yoktu.

"Biliyorsun ben özel görevdeyim, hiçbir zaman al bayrağa sarılı tabutum gelmeyecek önüne. Eğer ölüm haberim geldiğinde ağlamayacaksan evlen benimle Kelebek." Birkaç dakikalık dil tutulmasının ardından nihayet sesimi bulabilmiştim. Böyle bir teklif beklemiyordum. Her şeyi duymayı bekliyordum ama bu kelimeleri hayır. Bir an onun olmadığını düşündüm. Sadece bir iki saniyelik. O an ciğerim dağlanmış gibi dayanılmaz bir acı hissettim.

Onun olmadığı bir dünyada yaşamak....

Asla!

Kendimi toparlayarak yanaklarını avuçladım. Zihnimi zehirleyen saçma sapan düşünceleri itekleyerek kendimden uzaklaştırdım.

"Sırtımda bedeninin sıcaklığını, ensemde nefesini hissetmeden uyumak istemiyorum." dedim cevap olarak.

Ve bir hafta sonra *'Babalar gününde'* tabutu önümdeydi...

40. BÖLÜM

Boşluk...

Hissettiğim tek şey kocaman bir boşluk. Göğüs kafesim bomboştu. Sanki acıyla başa çıkamayan kalbim göğsümde bir yerlere saklanmıştı. Karşımdaki tabutta dolaşan gözlerim yanıyordu. Ama ağlamayacaktım çünkü söz vermiştim. İş arkadaşları taziye dileklerini iletirken mekanik cevaplar veriyordum. Etrafım istemediğimden fazla insanla çevriliydi. Sıkkın bir nefes verdim. Başımı örttüğüm eşarbı düzelttim dikkatle. Eşarbın ucunu alarak burnuma götürdüm. Eşarp sanki Sarhan'ın kokusunu saklıyormuş gibi derince kokladım. O gün mezarlıkta evlilik teklifi alırken başıma örtmem için verdiği eşarbı örtüyordum şu an.

"İyi misin Karamel?" diye soran Mert'ten önce kocamın tabutunun yanında duran altı tabuta baktım. Mert'e baktığımda üzgündü. Gözlerimi kırpıştırdım.

"Böyle bir ortamda o kelime hakaret gibi geliyor insana Mert." dedim yorgun çıkan sesimle. Boğazımdan yukarı çıkmaya çalışan çığlıklarım sessizliğimle boğuşuyordu. Sessizliğim büyük azimle kendini önlerine siper etmiş hiçbir şekilde dışarı çıkmalarına izin vermiyordu. Kocam dahil yedi kişi bir gün önce pusuya düşürülmüş geçtikleri güzergaha döşenmiş bombalar patlatılarak şehit edilmişlerdi. Mert düşüncelerimi dağıtarak

"Seni gören herkes takdir ediyor. Dik duruşun milleti gururlandırmış." Kafamı salladım.

"Söz verdim biliyorsun."

"O kadar uğraştık adam bir iki güzel sözle yaptıklarımızı hiç etti ulan." Evlilik teklifinden bahsediyordu. Sarhan'ın bana ettiği teklifi du-

yan kızlar kendi yaşadıkları olağan üstü teklif anlarını unutarak benim yaşadıklarıma aşık olmuşlardı. Mutluluğum beş gün sürmüştü. Rüya gibi geçen beş gün. O kadar güzeldi ki. Bazen gerçek olup olmadığını anlamak için kolumu çimdikliyordum. Ta ki dün sabah kapımı Mert ve tanımadığım birkaç adam çalana kadar. Bana *'Başınız sağ olsun.'* dediklerinde dağılmak için hazırlanan benliğimi sıkıca avucuma bastırdım. Tanımadığım adamların karşısında dik durarak *'Vatan sağ olsun.'* demiştim. Sesimin bu kadar güçlü çıkmasına hem şaşırmış hem de sevinmiştim. İki gün önce uğurlamıştım operasyona giderken.

Kapıyı kapatıp aldığım yarayla dik durmaya çalışırken Lalin koşarak yanıma geldi ve elindeki resmi açtı. Sonra etrafa bakıp yalnız olduğumu görünce yüzündeki hayal kırıklığı içimi köz köz etmişti.

"Babam gelmedi mi anne?" diye sordu ağlamaklı sesle. Titreyen dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. Ağlamayacaktım. Söz vermiştim.

"İşi çıkmış birkaç gün gelemeyecek bir tanem. İşi bitince hemen gelecek." Oysa artık gelmeyecekti. Lalin kafasını salladı. Resme hüzünlü bakış atarak.

"O zaman gelince veririm hediyemi." Seslice yutkunarak kızımı kendime çektim ve sıkıca sarıldım. Bana anında karşılık verdi. İsyan etmek istemiyordum ama neden Allah'ım neden annesiz bıraktığın küçük meleği şimdi de babasız bıraktın diye haykırasım vardı.

"Anne babam gelince birlikte uyur muyuz?" diye sorunca daha sıkı sarıldım ona. Sessizce daha fazla konuşmaması için yalvarıyordum.

"Uyuruz Çileğim." Sesim fazlasıyla pürüzlü çıkmıştı. Ağlamak isteyip de ağlayamamak en kötüsüydü bu hayatta. Tecrübe ederek öğrenmiştim bugün. Lalin'i bir sürü yalanla avuttuktan sonra Eflin'i emzirmiş ve acıkırsa vermesi için sütümden sağıp bırakmıştım Saliha ablaya. Çocuklarımın rahat olduğundan emin olduktan sonra hazırlanarak çıkmıştım evden. Direkt havaalanına geçmiştim. Çünkü saldırı Sarhan'ın çalıştığı yerde yani Ankara'da olmuştu. Cenazeler memleketlerine gelecekti. İstanbul'a tam yedi tabut getireceklerdi. Yedi eve ateş düşmüştü. Yedi ailenin yüreği yanıyordu.

"Onu son kez görmeme izin vermediler Mert. Ona son kez sarılmama izin vermediler." dedim düşüncelerimden sıyrılarak. Mert elindeki

telefona bakmayı kesip bana döndü. Bakışlarına karşılık vermek için ona baktığımda gözleri dolmuş bir Mert görmeyi beklemiyordum.

"Eli ayağı öpülesi bir kadınsın Ömür." dedi ellerimi öpmek için eğilirken. İzin vermeyerek kendime çektim ve sarıldım. "Tanınmaz haldeydi çünkü. O yüzden izin vermediler Karamel." Geri çekildi ve gülümsemeye çalıştı "Abim onu o haliyle hatırlamanı istemezdi." Sessizliğimi yenerek boğazımdan kaçmayı başaran güçsüz bir hıçkırık elimi ağzıma kapatmama sebep oldu. O an elimi panikle yanaklarıma götürdüm. Hâlâ kurulardı. Sevinçle iç geçirerek gözlerimi kapattım. Ağlamamıştım. Birkaç dakika sonra cenaze namazı kılındığında içim yanmaya başladı. Tabutu önümdeyken yanımdaymış gibi hissediyordum ama şimdi elimden kayıp gidiyordu. Kalp sancımı geçirmek için elimi göğsüme bastırdım.

"Oğlumu götürüyorlar Demirhan." Selma annenin sessiz haykırışları içimi bölük pörçük yapmıştı anında. Dişlerimi sıkarak ağlamamak için direndim.

"Berivan!" Emre'nin sesini duyduğumda arkama döndüm. Berivan, Emre'nin kollarında fenalık geçiriyordu. Yanlarına gitmek için hareketlendiğimde Mert kolumu tuttu. Sinirle önce kolumdaki eline sonra yüzüne baktım.

"Bırak." diye hırladım öfkeyle. İçimde kan ağlayan Ömür, dışımda sakin Ömür olmak beni yormuş öfke ile sarmalamıştı. Şimdi sinirimi Mert'ten çıkarmaya hazılanıyordum.

"Yanlarına gidemezsin." diyerek kolumu daha sıkı kavradı Mert.

"Neden? O Berivan, Mert... Hani senin güzelin olan Berivan. Fenalık geçiriyor orda. Nasıl sakince onu izlememi beklersin?"

"İzlemek zorundasın. Çünkü kimse Doruk Hanlıer'in, Sarhan Şahzade olduğunu bilmemeli. İçimizde hainler var Karamel." Mantıklı yanım dediklerini kavrayarak sakinleşti. Kimse onun Özel Kuvvetler mensubu olduğunu bilmemeliydi. Kafamı salladım ve Emre'nin Berivan'ı kucağına alarak cenazeyi terk etmesini izledim. Kollarımı kendime sarma isteğimi zorla bastırdım. Ailem Sarhan'ın ardından dağılmıştı resmen. Emre ile Berivan görüş alanımdan çıktıktan sonra önüme döndüm. Namaz bittikten sonra herkes kendi akrabasının tabutunu omuzlamak için harekete geçti. Sarhan'ın tabutuna *-hâlâ öldüğünü kabul etme-*

yen kalbim öfke ile kendimi göğsüme çarptı- doğru giden lerin arasında Elhan'ı görünce yutkundum. Zavallı ağabeyim ağlamamak için kendini o kadar kasmıştı ki gözleri kan çanağına dönmüştü. Beli bükülmüş, yüzünden kan çekilmişti. Tabutu omuzlarına aldıklarında Mert'e sıkıca tutundum. Sanki kaburgalarım kırılarak ciğerime batmaya başladı. Dışarı çıkmak için boğazımı tırmalayan nefesimi üflemek bile istemiyordum.

"Nefes al Ömür." Omuzlarımdan tutarak beni sarsan Mert telaşlıydı. Beni hafifçe sarsarak kendime getirmeye çalışıyordu.

"Götürüyorlar Mert." dedim titreyerek. Derin derin nefes aldım. Ağlamamak için olanca gücümle savaşıyordum. "Hayallerimi götürüyorlar Mert. Umutlarımı, mutluluğumu, her şeyimi." Sesim o kadar acınasıydı ki, kendim için üzülmüştüm.

"Sus Ömür, lütfen sus!" Mert sesimi kesmek ister gibi ensemi kavrayarak yüzümü göğsüne bastırdı. Ondan uzaklaşarak göğsüme vurdum.

"Susmuyor ki Mert. Dilim susuyor, kalbim susmuyor. Bir duysan, içim ağıttan geçilmiyor şu an." Benden uzak duran gözyaşlarım Mert'in yanaklarından süzülüyordu şimdi. Ellerimi kaldırarak avuçlarımı yanaklarına bastırdım ve yaşları kuruladım. "Ağlama. Bizi izliyor bir yerlerden. Şu an sana çok kızıyordur." Dudaklarımı gülümsemeye zorladım. "Kız gibi ağlıyorsun diye de söyleniyordur üstelik." dediğimde kafasını salladı ve arkamda bir yere baktı. Ben de onu takip ederek baktığı yere baktım. Sarhan'ın tabutuna bakıyordu... Yutkundum. Millet hareketlenmiş mezarlığa doğru yürüyordu. Ayaklarım gitmemek için dirense de Mert ile beraber onları takip ederek arkalarından yürüdük.

***

Canımı toprağa emanet ettikten sonra tek yaşam kaynağım kızlarımın yanına gittim. Eve girdiğimde acı kor haliyle göğsümü dağladı. Bu evin her köşesinde onun izi vardı. Acılarımız, mutluluklarımız her tuğlasına sinmişti. Salona geçerken karşıma çıkan Saliha abla üzgün gözlerle baktı bana.

"Başımız sağ olsun kızım."

"Vatan sağ olsun abla." diyerek etrafa baktım. "Kızlarım nerede?" Küçük meleklerimi özlemiştim. Beni bu dünyada ayakta tutacak iki sebebim vardı artık.

"Eflin uyudu. Lalin resim yapıyor içeride." Kafamı salladım. Kızım salona girdiğimi görünce ayağa kalktı ve bana doğru koştu. Eğilerek ona sarıldım. Kokusu anında burnumun direğini sızlatmıştı. Bana Sarhan'ı hatırlatacak her şey artık kalbimi sızlatacaktı. Bir yanım hep buruk, mutluluğum yarım olacaktı. Ruhum ise tamamen benden uzakta, sevdiğim adamın yanında olacaktı.

"Seni özledim anne." dedi yanaklarımı öperken. Saçlarını okşayarak alnını öptüm.

"Ben de seni özledim güzel kızım." dedim gülümsemeye çalışarak.

"Yemek yiyelim mi?" diye sordu aniden çocuksu sevinçle. Yemek isteyeceğim en son şey bile değildi ama bebek emzirdiğim için yemeye mecburdum. Sevdiğim adamın emanetine gözüm gibi bakmalıydım.

"Yiyelim bebeğim." dedim saçlarını okşayarak. Ellerini çırparak mutfağa koştu. Arkasından üzgünce bakarak yorgun dizlerimi döşemeden kopardım. Sofra hazır olana kadar duş almaya karar verdim. Merdiven basamaklarını tırmandıkça içimdeki yara kanıyordu. Oluk oluk içime akıyor nefes almamı zorlaştırıyordu. Odanın kapısını açarak içeri adımımı attığımda anılar süzülerek zihnimi zehirlemeye başladı. Yavaş adımlarla yatağa yaklaştım. Düzgünce toplanmış yataktan yastığı alarak burnuma götürdüm. Yastık Sarhan kokuyordu. Yastığa sinmiş kokusunu içime çektim. Yastığı bağrıma basarak hıçkırıklarımı içime gömdüm. Akmayan göz yaşlarım ile süslendi yanaklarım. Kalbim sökülüyormuş gibi acıyla haykırdım yastığa doğru. Amber kokan yastığa tüm acılarımı kustuktan sonra duşumu alıp aşağı indim. Salona girdiğimde Saliha ablayla sofrayı hazırlarken bir yandan da ağlayan Feriha'yı gördüm. Derin nefes alarak yavaş adımlarla yanlarına doğru yürüdüm. Yarı yolda beni fark eden Feriha elindeki tabakları bırakarak kollarını açtı. İşte istediğim şey buydu. Buruk bir tebessüm ile hızlanarak kollarının arasına girdim. Beni sıkıca saran narin bedenin sıcaklığı içimi ısıtıyordu.

"Ben çok üzgünüm Ömür." dedi hıçkırarak. Geri çekilerek gözlerine baktım. Ağlamaktan kıpkırmızı olan yeşillerini görür görmez gıpta

etmiştim. Bir insan en yakın arkadaşının ağlamasını kıskanır mıydı? Ben kıskanıyordum. Çünkü ağlamak bana yasaktı. Söz vermiştim.

"Susup sadece ağlar mısın Feriha?" diye sorunca dişlerini alt dudağına geçirdi. Bana sıkıca sarılarak ağlamaya başladı. Sırtını usulca sıvazlarken ağladığımı hayal ettim.

"Feriha teyze." Lalin'in sesini duyan Feriha hızla benden ayrılarak yanaklarını kuruladı. Yanaklarını kuruladıktan sonra kızımın hizasına indi.

"Söyle Çileğim." dedi gülümsemeye çalışarak. Lalin küçük ellerini Feriha'nın yanaklarına koydu.

"Feriha teyze neden ağlıyorsun?" diye sorduğunda Feriha panikle cevap aramaya başladı. Bir şey bulamadan kızım kendi sorusunun kendisi cevaplamıştı. "Senin de en sevdiğin fincanın kırıldı değil mi?" Feriha hızla kafasını salladı. Lalin gülümseyerek "Üzülme babam gelince derim sana da alır." dedi. İçim sızladı o an. Feriha hemen kendini ele verdi. Dolan gözlerini kaçırdı kızımdan. Tabii benim cin kızımdan kaçmadı yaptığı şey. Bana dönerek "Anne babam gelmeyecek değil mi?" Küçüğümün ağzından çıkan o yirmi altı harf beni göğsümün tam orta yerinden vurmuştu. "Annem gibi cennete gitti o." Büzülen dudakları ve dolan gözlerine dayanamadım. Hızla yanına giderek sıkıca sarıldım.

"Hayır. Hayır. Baban hiçbir yere gitmedi çileğim." dedim panikle. "Gelecek! Bir iki aya gelecek." Geri çekilerek yüzüme baktı umutla.

"Gelecek değil mi anne?" Kafamı salladım. Gülümsedi. "Çabuk gelsin. Onu çok özledim." çocuk olmayı ve her şeyin güzel olacağına inanmayı o kadar çok istiyordum ki.

Kızımı sakinleştirdikten sonra tatsız akşam yemeğimizi yedik. Lalin uyuduktan sonra da Eflin'i emzirip uyuttum. Aşağı indikten sonra mutfaktan bana seslenen Feriha'nın yanına gittim. Kahve yapmış beni bekliyordu.

"Gelsene canım." dedi karşısını işaret ederek. Kafamı sallayarak gösterdiği yere geçtim. Kahve kupamı alarak dudaklarıma götürdüm. Sıcak kahve boğazımdan aşağı inerken gözlerimi kapattım.

"Teşekkür ederim Feroşum." dedim gülümseyerek. Gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Afiyet olsun Kelebek." Kelebek kelimesini duyar duymaz gözlerim hızla açıldı. Hüzünlü bakışlarımı kupaya indirdim. Kelebek kelime-

si sevdiğim adamın ağzından çıkarken büyülüydü. Feriha yaptığı gafı anlayarak elimi tuttu.

"Özür dilerim bir tanem." Burukça gülümsedim.

"Barlas abi ile evlilik nasıl gidiyor?" Can yakan konuyu es geçmeyi seçmiştim konuşmak yerine. İşe yaramıştı. Barlas'ın ismini duyduğunda gözlerini devirdi. Nedenini merak etmiştim.

"Ne yaptı?" Omuz silkerek kahvesinden bir yudum aldı.

"O adam beni deli ediyor Ömür." Kıkırdadım. Çok yakında siyahla yeşilin aşkı başlayacaktı haberleri yoktu.

"Deli ediyor derken?" Gözleri irice açıldı.

"Sinir ediyor beni."

"Ne yaptı?"

"Beni öptü." dediğinde içtiğim kahveyi masaya püskürttüm. Elimin tersi ile dudaklarımı sildim.

"Ne yaptı?" Sorumu duyunca dişlerini sıktı.

"Beni öptü!"

"Dudaktan mı?"

"Ooof." Ellerini yüzüne kapattı. Omuzunu sıvazladım.

"Tamam canım. O senin kocan. Öpmesi doğal. Neden sinirlendin ki?" Ellerini yüzünden çekerek bana baktı.

"Onu sevmiyorum. Bunu bile bile neden beni öpüyor?"

"Çünkü o seni seviyor." dedim kendimden emin.

"Sevdiğini söylemedi ama..." Sesindeki sıkıntı içimdeki umut tohumlarına can suyu vermişti.

"Bir kadın her an sevildiğini duymak değil hissetmek ister canım. Sarhan..." Derin nefes alıp devam ettim. "... bana seni seviyorum kelimesini bir veya iki kez söyledi. Ama her Allah'ın günü bana kalbindeki sevgiyi hissettirdi." Lanet olsun onu şimdiden özlemiştim. Feriha teselli etme görevine geri dönerek sandalyesini yanıma sürükledi. Kolunu omuzuma atarak kendine çekti.

"Sarhan abi seni hâlâ seviyor Ömür."

"Onu şimdiden çok özledim Feriha."

"Sarhan abim bu. Özlenmez mi be?" Tatlı iç geçirmesi başka zaman olsaydı gülümsetirdi beni.

41. BÖLÜM

Bir hafta sonra...

Onsuz geçen yedi gün, yüz altmış sekiz saat, on bin seksen dakika, altı yüz dört bin sekiz yüz saniye. Sarhan diye çığlık atan her hücrem özlemle yanıyordu. Geçen her saniye ismi dilimi, hatıraları zihnimi dağlıyordu. Gidişinin bu kadar can yakacağını bilmiyordum. Ama öğrendim. Çok acı bir biçimde öğrendim.

Titrek nefes alarak uyuyan kızımı beşiğine koydum. Dilimle dudaklarımı ıslattım. Susamıştım. Şifonyerin üzerindeki sürahiye baktım. Boştu. Uyku ağır bassa da su içmem lazımdı. Ayaklarımı sürüyerek odadan çıktım. Merdivenlerden inerek mutfağa girdim. Dolabı açarak su şişesini aldım. Kapağını açarak dudaklarıma dayadım. Kana kana içtim suyu. Küçük şişedeki su bittikten sonra tezgaha bıraktım şişeyi. Elimi tersi ile dudaklarımı silerken belimde hissettiğim kollar boynumu yakan sıcak nefes donmama sebep olmuştu. Kokusu ciğerimi özlemin zirvesine taşırken tutunduğum tezgahı sıktım. Sıcak bedeni sırtımı, nefesi tenimi yakıyordu.

"Neden gittin?" Gözlerimi kapatarak kendimi ona bıraktım.

"Gitmem gerekti." Boynumu öptü koklayarak. Dudaklarımdan acılı bir inleme kaçtı.

"Seni toprağa verirken canım o kadar yandı ki." O anları yeniden yaşamaya başladı zavallı ruhum. Öyle can yakıcıydı ki o görüntüler.

"Ruhunu bana emanet edişini izlemek kadar can yakıcı olamazdı yaşadıkların Kelebek." Sesi titremişti. Kalbim acıyla parçalandı o an. Bir şey söylemek için açtığım ağzımı parmak uçları ile kapattı.

"Seni sevmeme izin ver Kelebek." Sustum, beni sevmesine izin verdim. Belime sıkıca sarılarak yüzünü boynuma gömdü. Arkama dönmeme bile izin vermeyerek öylece durdu. Kaybolmaması için nefes bile almıyordum. O kadar güzeldi ki. Kalbim mutluluktan infilak edecek diye çok korkuyordum. Birkaç dakika sonra arkamda hareketlilik hissettiğimde panikle yüzüne bakmak istedim.

"Dönme Kelebek." diyerek tutuşunu sertleştirdi.

"Gözlerine ihtiyacım var." Gözlerini görmeye içimdeki hasretini dindirmeye ihtiyacım vardı.

"Gözlerini görürsem gidemem Ömür."

"Gitme o zaman."

"Gitmem lazım biliyorsun."

Dişlerimi titreyen alt dudağıma geçirdim. Ağlamak istemiyordum. Sarhan dudaklarını boynuma bastırarak bedenimi ayazda bıraktı. Gelişi gibi gidişi de sessiz olmuştu. Kalbim yetim kalmış gibi üşümüştü gidişinin ardından. Geçen birkaç dakikada sakinleşerek derin derin nefesler aldım. Bedenime komut vererek mutfağı terk ettim. Ruhum gidişinin ardından arşa çıkmış gibi bedenimi bomboş bırakmıştı. Odaya girdiğimde etrafa baktım boş bakışlarla. Uyuşmuş hislerimi avuçlarıma alarak yatağa girdim. Bacaklarımı karnıma çekerek gözlerimi karanlığa diktim. Elimi boynuma götürerek dudakları ile dağladığı yeri okşadım. Beni böyle bir yangının içine bırakıp gittiği için ona çok kızgın olsam da özlemim yerli yerinde duruyordu.

Sabah yataktan kalktığımda ellerimle yüzümü sıvazladım. Bedenimi saran sıcaklık ve burnumun direğini sızlatan o koku. Derin nefes aldım. Rüyamda onunla uyumuş hatta sevişmiştim. Düşüncelerime sülük gibi yapışan rüya görüntülerinden arınarak kafamı kızımın beşiğine çevirdim. Uyanmış yeşil gözlerini tavana dikerek sakince bakıyordu. Yataktan çıkarak yanına gittim. Beni görünce gülümsedi. Onun tek tebessümü ile dertlerimi unutmuş içim sevinçle dolmuştu.

Öğleden sonra aynanın karşısında saçlarımı toplarken telefonum çalmıştı. Ekrana bakarak açtım ve sesi hoparlöre verdim. İşime geri dönerek kaldığım yerden saçlarımı toplamaya devam ettim.

"Ömrüm." diyerek şakıyan Feriha beni gülümsetmişti.

"Feroşum." dedim içtenlikle. Kıkırdadı.

"Hazır mısın?" diye sorduğunda saçlarımı toplamış, küpelerimi takıyordum.

"Hazırım. Sen neredesin?" diye sordum çantamın nerede olduğuna bakınırken.

"Varmak üzereyim canım. Birazdan orada olurum"

"Bekliyoruz." diyerek kapattım telefonu. Telefonu çantama attıktan sonra Eflin'i bebek taşıma çantası ile birlikte alarak aşağı indim. Salona girdiğimde Lalin, Saliha ablayla konuşuyordu. Beni fark edince gülümsedi ve giydiği yeni pembe elbisesinin eteğini savurarak yanıma koştu. Üçümüzde pembe renk aynı model elbise giyinmiştik. Uyumumuza gülümseyerek Saliha ablanın da yardımı ile bebek çantasını taktım ve Eflin'i içine yerleştirdim. Tamamen hazırdık. Feriha geldiğinde hemen çıkmıştık evden. Kızım erken doğduğu için kilosu azdı. O yüzden kendim taşımaya karar vermiştim onu. İleri ki zamanda zorlanırsam Feriha'ya verecektim onu.

Geldiğimiz yer bir Luna Parktı. Lalin mutlulukla el çırparak atraksiyonlara doğru koştu.

"Koşma kızım." diye seslendim arkasından. Beni dinleyerek durdu ve yanına gelmemizi bekledi. Feriha koluma girerek etrafa bakındı.

"Sence doğru mu yapıyoruz Ömrüm?" Kafamı çevirip yüzüne baktım. Yeşilleri endişeliydi. Omuz silktim.

"Buraya kızlarımla ve can dostumla eğlenmeye geldim. Gerisi boş benim için, can içim." dedim yanağını sıkarak. Yeşilleri hâlâ endişeliydi ama tartışmak yerine bana uyum sağladı. Buna sevinmiştim. Kimseyle tartışacak gücüm yoktu şu anda.

Geçen birkaç saat içinde bolca eğlenmiş yorularak Luna Parkın yanındaki restorana gelerek aç karnımızı doyurmaya karar vermiştik. Lalin'in isteği ile pizza ve meyve suyu sipariş vererek beklemeye başladık. Beklerken emzirme önlüğümü takarak acıkmış kızımı doyuruyordum. Hem Eflin'i emziriyor hem Feriha ile sohbet ediyorduk.

"Hoş geldiniz." diyen sese doğru baktığımda gördüğüm suret tanıdık gelmişti fakat çıkaramamıştım. Hatırlamasamda içimi garip bir his

kaplamıştı. Bu histen hoşlanmamıştım. Yine de nezaket kuralları gereği onu yanıtlamıştım.

"Hoş bulduk." Adam onu tanımadığımı anlamış gibi kendini tanıttı bana.

"Ben Ömer. Sizinle AVM de oyuncak mağazasında karşılaşmıştık. Melih'in babasıyım." Ah evet bende adamı nereden tanıyorum diyordum. Yapmacık gülümseme ile yüzüne baktım.

"Ah evet Ömer Bey. Kusura bakmayın bir an hatırlayamadım." Adam anlayışla kafasını salladı.

"Anlıyorum Ömür Hanım. Sizi burada görünce bir merhaba diyeyim dedim." Bakışları üzerimde dolaştı. Rahatsızca kıpırdanma isteğimi zor bastırdım. Beni süzmeyi keserek Lalin'e baktı. Eğildi ve yanağını okşadı. "Nasılsın güzellik?"

"İyiyim efendim." dedi Lalin dalgın tavırla. Babasını hatırlayarak üzülmüştü küçük meleğim. Nihayet adam bizi rahat bırakıp gittiğinde

"Kim bu lavuk?" diyen Feriha kahkaha atmama neden olmuştu. Bir iki masa uzaklıktaki Ömer bana baktı hayranlıkla. Gözlerindeki parıltı hoşuma gitmese de durmadım. Dilediğimce kahkaha attım. Nihayet sakinleştiğimde emzirme önlüğümü çıkardım. Kızımı pusetine koyarak yanımdaki sandalyeye yerleştirdim. Feriha'ya cevap vermek için hazırlanmıştım ki çalan telefonum buna engel oldu. Telefonu elime aldığımda ekranda gördüğüm isim gülümsetmişti beni. Nihayet çileden çıkarabilmiştim onları.

"Efendim Mert."

"Sen ne yaptığının farkında mısın Karamel?" Sınıttım.

"Çocuklarım ve arkadaşımla geziyorum Mert. Ne yaptım ki ben?"

"Az önce masanıza yaklaşan herif kimdi?" diye sorunca etrafıma bakındım. Buradalar mıydı? "Restoranda değilim. Boşuna bakma etrafına."

"Neredesin?"

"Sizi görecek bir yerdeyiz." Kaçamak cevabı sinirlenmeme sebep olmuştu. "Böyle yaparak ne elde etmeye çalışıyordun bilmiyorum ama bizim için hiç iyi sonuç vermeyecek bu davranışın Ömür." Sesi çok ciddi geliyordu. Ama benim umurumda değildi artık.

"Dudak okuyabiliyor musun Mert?" diye sordum onu tınlamayarak.

"Okuyabiliyorum Karamel." dedi ve ardından hamlemi bekledi. Telefonu aşağı indirdim. Oturduğumuz cam kenarından dışarı baktığımda siyah bir minibüs fark ettim. Elimi kaldırarak parmaklarımı oynattım. Onları fark ettiğimi görmelerini istedim sadece.

Dudaklarımı oynatarak sessizce *'Umurumda değil!'* dedim. Mert cevap vermeden telefonu kapattı. Ardından minibüs yavaşça hareket ederek uzaklaşmıştı restoranın önünden. Gidişlerini izlerken parmaklarımı ritimle masaya vurmaya başladım.

"Ne diyordu?" diye sordu Feriha merakla. Bakışlarımı yoldan alarak ona döndüm.

"Saçmalıyordu." Kafasını iki yana salladı. Beni en başından beri onaylamıyordu zaten. Ama en iyi arkadaş vazifesini yerine getirerek yanımda duruyordu. Arkadaşlık da bu değil miydi zaten. Aynı fikirde olmadığınız zaman bile arkadaşının fikirlerine saygı duymaktı arkadaşlık.

"Sana yaptığımızın doğru olmadığını söylemiştim. Onu tehlikeye atmaman lazımdı." Lafları bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı. Omuz silktim. Akşam eve döndüğümüzde çok yorgundum. Eflin'i uyutup kendimi banyoya attım. Güzelce yıkanarak bornozumu giyindim. Dışarı çıkıp duştan sonraki bakımımı uyguladım. Saçlarımı da kurutuktan sonra üzerimi giyindim. Uykum olmadığı için kahve içmeye karar vererek mutfağın yolunu tuttum. Kahvemi yaparak salonda içmeye karar verdim. İçeri adımımı atar atmaz bedenimi sarmalayan koku kahve kupasına sıkıca sarılmama sebep olmuştu. Sol elimi kupadan kopartıp elektrik anahtarına dokundum. Oda aydınlanırken karşımda duran adama takıldı bakışlarım. Derin nefes alarak kupayı şifonyerin üzerine bıraktım. Dizlerim bana ihanet ederse kahveye bulanmak istemiyordum. Yavaş adımlarla önümde dimdik duran adama; sevdiğim adama yaklaştım.

"Gerçek misin sen?" Yine hayal olmasından korkuyordum. Hayallerine sarılmaktan yorulmuştum artık. Özlem dolu yeşilleri üzerimde dolaşarak gözlerime çıktı.

"Gerçeğim." dedi sakince. Sessizce kafamı salladım. Ve kendimden beklemeden elimi kaldırarak sol yanağına güçlü bir tokat attım. Odada etin ete dokunma sesi yankılandığında

"Evet gerçeksin." Gözlerinin içinde baktığımda orada şaşkınlık değil hayranlık vardı.

Sahi ne kadar olmuştu onu görmeyeli?

Bir hafta...

Bir ay...

Bir yıl...

Onu kara toprağa verdiğim günden beri zaman durmuştu benim için. Gözlerim önce hayran olduğum vücudunda ağır ağır gezindi. Tahminen altı yedi kilo vermiş bayıldığım kaslı vücudundan eser kalmamıştı. Gördüklerimden hiç memnun kalmamıştım.

Gözlerimi hızla yukarıya kaydırdım. Göz altlarında morarmalar yakışıklı yüzüne hiç yakışmamıştı. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı. Uzun süredir uyumadığı anlaşılıyordu. Gözlerine çekinmeden baktım. Bana bize yaşattığı bu şeyin acısını gözlerim de görsün istiyordum.

Aramızda ki bu soğukluktan sıkılmış olacak ki bana doğru bir iki adım attı. Panikle geri adım atarak elimi kaldırdım.

Konuşacak, kendimi anlatacak takatim kalmamıştı. Ağzımı açtığım an çığlık çığlığa ağlayacaktım çünkü.

"Kelebek!" Kafamı hayır anlamında salladım. Şu an kaybolan ruhum can çekişiyordu. Kalbim parçalanıyor beni nefessiz bırakıyordu. Bana yalan söylemişti. Gerçekleri anlatacak kadar güvenmemişti. Beni bir yalanın içine hapsedip günlerce acı içinde yaşatmıştı.

"Kendini sıkmaktan vazgeç artık Ömür ağla." Kafamı hayır anlamında salladım.

"Ağla."

"Sana ağla dedim!" Elimi hızlıca indirip arkamı döndüm. Planım hızlıca odama çıkıp orada tek başıma saatlerce ağlamaktı. Üç dört adım atmıştım ki kolumdan hızlıca çekildim.

"Bırak!"

"Sana ağla dedim! Susup arkanı dönüp git demedim."

"Bırak!" Kalbim boynuna atlamak için çıldırsa da aklım avaz avaz ihanetini bağırıyordu. Özlediğim alaycı gülümsemesini yerleştirdi yüzüne.

"Ne o ölmediğim için üzülmüş gibisin Ömür. Bensizliğe kolay alıştın bakıyorum." Sinirle elindeki kolumu kurtardım ve tokat atmak için elimi kaldırdım. Ama bu sefer başarılı olamadım. Beni hızlıca kendine çekti

"O bir kere olur güzelim." Sinir bozucu gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

"Se-sen aptalın tekisin. Git-gittiğin günden beri za-zaman durdu benim için. Nefes alamadım ben... seninle... seninle girdim o mezara." Sonunda tuttuğum göz yaşlarım çoktan yanaklarıma doğru firar etmişti. Sinirle göğüsüne vuruyor ona olan kızgınlığımı dile getiriyordum. Kollarını bana saracağı sırada hızlıca sıyrıldım.

"Dokunma bana! Se-sen bana yalan söyledin. Sen bana güvenmedin. Beni cehennemin ortasına kendi ellerinle koydun. Ne oldu ha! Lanet olsun ne oldu da geri geldin? Neyi planlamıştın? Önce numaradan ölecek beni nefessiz bırakacak, sonra geri geleceksin ve ben boynuna atlayıp seni affedeceğimi? Sana bir şey diyeyim mi? Bu sefer büyük yanıldın SARHAN ŞAHZADE! Bu sefer sana teslim olmayacağım. Yaptıklarını burundan getirmeden sana asla teslim olmayacağım. Şimdi bugüne kadar neredeysen oraya geri dön." İçimde ki tüm kırgınlığı bir çırpıda söylemiştim. İleri de pişman olacağımı biliyordum ama kalbimin üstünde ki yükün kalktığını hissediyordum. "Keşke gerçekten ölseydin." dedim merdivenleri tırmanmaya başlamadan önce. Kelimeler kalbimi bana küstürürken vicdanımı sızım sızım sızlatmıştı.

Odaya koşar adım girip kapıyı kitledim. Üzerimi değiştirecek takatim bile kalmamıştı. Kendimi zorlayarak soğuk yatağımın içine girdim. Ağlamaktan bitkin düşmüştüm. Ölmemişti. beni bırakmamıştı. Dudaklarımda buruk bir tebessümle kapanmak isteyen göz kapaklarıma direnmeyip karanlığın beni esir almasına izin verdim.

42. BÖLÜM

Gece irkilerek uyandım rahatsız uykumdan. Etrafa bakındım. Zifiri karanlık sarmış odada yalnızdım. Yaşlı gözlerimi kırparak kollarımı bedenime sardım. Sevdiğim adamı aşağıda bıraktıktan sonra yorgunluktan daldığım uykudan gördüğüm kabusla uyanmıştım. Gördüğüm kabus o kadar gerçekçiydi ki sızısı hâlâ içimi yakıyordu.

'Keşke gerçekten ölseydin.' Zihnimdeki şeytan ağzımdan çıkan kelimeleri kulaklarımın dibinde bomba gibi patlattığında hıçkırık kaçan ağzımı elimle kapattım. Yaşlar iz bıraktıkları yoldan tekrar süzülürken gözlerimi kapattım. Az önce gördüğüm kabus zihnime süzüldü tüm dehşeti ile. Sarhan'a sarılıyordum rüyamda. O kadar güzeldi ki, gerçek sanmıştım. Bir süre öyle kaldıktan sonra Sarhan geri çekildi. Gülümsüyordu. Tebessümüne aynı şekilde karşılık verirken boynuna takılan bakışlarım gülümsememin yüzümde donarak kalmasını sağlamıştı. Şah damarı parçalanmıştı. Yeşilleri geçen her saniye ışığını kaybederken gülümsemesi yerli yerinde duruyordu. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Ona doğru gitmek için hareketlendim ama o benden önce davranarak geri çekildi. Elini kanayan boynuna götürerek sevdiğim ince parmaklarını o uğursuz renge boyadı.

"Keşke gerçekten ölseydim Kelebek." dediğinde şiddetle kafamı yanlara salladım.

"Lütfen Han!" Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. Bu sefer kafasını iki yana sallayan oydu.

"Ölseydim de seni o sözleri söyleyecek kadar kırmasaydım." Konuştukça kan artıyor beyaz gömleğini kendi rengine boyuyordu.

"Beni bırakma!" dedim fısıltıyla. Yeşilleri solarak gri renge boyanırken geri geri gitmeye başladı. Gitmemesini haykırırken sesim yankılanmıştı etrafta. Bakışlarımı ondan çekerek nerede olduğumuzu görmek istedim sabırsızca. Lanet olsun bir uçurum kenarındaydık. Hızlıca sağımı solumu taradıktan sonra asıl odağıma geri döndüm. Bana gülümseyerek göz kırptı ve kendini uçurumdan aşağı bıraktı. Düşerken ise kelimeleri beynimin içinde yankılanmıştı.

"Mutlu ol Ömür!" demişti düşmeden saniyeler önce. Ben onsuz mutlu olamazdım ki. Bunu o da iyi biliyordu.

"Allah seni kahretsin Ömür!" dedim yatağa geri yatarken. Ona öyle söylemek istememiştim ama canım o kadar yanmıştı ki, onun da canı yansın istemiştim. Ama bir şeyi unutmuştum; onu canı yanarsa benim canım bin beteri yanacaktı. Kalbim küskün sancıyla bana tavır aldı yeniden.

***

"Abi kız ne yapsın? Seni görünce boynuna mı atlasaydı? Böyle olunca mı rahatlayacaktın? Sana ben en başında Ömür'e bu planı anlat, dayanamaz sensizliği kaldıramaz dedim." diyen Mert'e baktı genç adam. Tek kelime etmeden elindeki viski bardağını dudaklarına götürerek hızlıca yuvarladı. Beklediği konuşmadan sonra yukarı çıkarak kızına sarılmış, koklamış, öpmüştü. Lalin uyku sersemi babasını sararak tatlı tatlı mırıldanmış adamı bir nebze de olsa mutlu etmişti. Odadan çıkarken ayakları karşıdaki odada yatan yaralı kadına gitmek için dirense de *'Keşke gerçekten ölseydin.'* Sözleri bir zehir gibi vücudunu sardı. Bu sözleri dudaklarından döken, odanın her tarafına saçılmış kırık kalbi hatırladı.

"Keşke gerçekten ölseydim." diye mırıldandı pürüzlü sesiyle. Günlerdir uykunun kaçak düştüğü kıpkırmızı gözlerini kapatarak açtı. Kendini toparlayarak çıktı evden. Arabasına binerek hızla Mavi Kelebek'e sürdü. İçeri özel girişten girerek kimsenin görmediği ama orada oturanın herkesi gördüğü özel locaya geçti. Onun gelişini fark eden Emre diğerlerini arayarak bara çağırmıştı. Onlar gelene kadar bir şişe viskiyi devirmişti bile genç adam. Elhan ve Mert de geldikten sonra üçü birle-

şerek hafif çakırkeyif adamdan laf alabilmişlerdi. Şimdi oturmuş kendisine akıl veren adamları dinliyordu. Ya da dinliyormuş gibi yapıyordu. Emin değildi.

"Bence az bile yapmış, ben olsam Eflin ve Lalin'i de alır giderdim." Kelimeler Elhan'ın ağzından çıkar çıkmaz ateş almış yeşillerini kardeşine sapladı Sarhan. Elhan oralı bile olmadı. "Abi hiç öyle ters ters bakma bana. Hepimiz gerçekleri öğrenene kadar bin kere öldük. Aramızda ayakta kalan tek kişi Ömür'dü."

Küçük kadınının nasıl dayandığını kendi gözleri ile izlemişti zaten cenazede adam. Tabutun önündeki dik duruşunu görmüş hem gururlanmış hem de üzülmüştü. Onu böyle bilinmezliğe atmak istemiyordu ama mecburdu. Ömür gerçekleri bilmeyi hak ediyordu. Bunu iyi biliyordu adam. Ama yapamazdı. Sevdiği kadını, ailesini riske atamazdı. Böyle cenaze yerleri sadece merhumları seven kişiler değil öldüğüne emin olmak isteyen hainlerle dolu olurdu. Dişlerini sıkarak öğlen karısının ve can dostunun eşinin yanına yaklaşan haini düşündü. Ömer Alkan neyin peşindeydi? Neyin peşindeyse öğrenecekti yarın erkenden. Ömer Alkan gittikleri Rusya operasyonun açık eden MİT ajanıydı. Sahte ölüm düzenledikten sonra en büyük kabusu Doruk Hanlıer'i bertaraf edildiğini düşünen Ömer böyle rahat davranıyordu artık.

Emre bardağına koyduğu viskiye baktı buruk tebessümle.

"Senin yaşadığını, her şeyin bir görev icabı olduğunu duyunca bu sefer hepimiz sevinçten, mutluluktan ağlarken." dediğinde Sarhan ailenin perişan haline ve Ömür'ün ızdıraplarına dayanamayıp her şeyi anlatan Mert'e ters bir bakış attı. "Neden böyle bir şeyi bizden gizli yaptığını sorgularken Ömür'ün gözünden bir damla yaş düştü. Eflin'i yattığı yerden aldı ve bizlere döndü *'Canı sağ olsun.'* diyerek odasına kapandı. Sen şimdi geri geldin. Onun bu kadar mücadelesini kalbinin kırıklığını yok sayıp sana boyun eğmesini istiyorsun. Sence senin sevdiğin Ömür böyle birisi mi?"

"Değil." diyerek bardağındaki son viski damlasını yuttu. Ayağa kalkarak gitmeye hazırlanan adamı durdurdular.

"Nereye abi?" diye sordu Elhan kolunu tutarak.

"Zaten dolu olan beynimi siktiniz ulan. Gidiyorum."

"Ömür'ü geri kazanmaya çalışmayacak mısın?" Soruyu soran Emre'ye baktı genç adam. Kafasını hayır anlamında sağa sola salladı. Elini ağrıyan kalbine bastırmamak için ensesine götürdü.

"Gözlerinde gördüm Emre. Beni içinde nasıl öldürdüğünü gördüm. İnsan kalbindeki ölüyü kendi kaldırır derler. O benim cenazemi bile kaldırmadı. Kalbinin kırık bir parçası ile birlikte süzülüp düştüm boşluğa." Hırsla saçlarını çekiştirdi. "Keşke gerçekten ölseydin dedirtecek kadar kırdım onu ben. Geri dönüşü yok artık." Elhan dayanamayarak ağabeyine sarıldı. Sarhan da karşılık vererek sırtına vurdu kardeşinin.

Bardan çıkarak son bir haftadır kaldığı eve gitti genç adam. İçeri girer girmez bordum kata indi ve üzerindekileri bir çırpıda çıkartarak kum torbasını yumruklamaya başladı. Geçmiyordu kalbindeki sızı. Barda içtiği içkiler de kendisini sarhoş edememişti zaten. Kafası sevdiği kadınla geçirdiği tüm güzel anılarını hatırlayacak kadar ayıktı.

***

Ömür...

Son bir aydır aynı şey oluyordu. Sarhan eve geliyor, kızlarıyla vakit geçiriyor ve gidiyordu. O evdeyken görmemek için kendimi bir şeylerle meşgul ediyordum. Karşılaştığımıza da ise görmezden geliyordum. Ağzımdan çıkan o kelimeler için pişmandım ama kırık kalbim kan revan içindeyken onu affedemiyordum. İçimdeki duyguları toplamış buzluğa atarak hissizleşmiştim. Artık acı falan da hissetmiyordum.

Merdivenlerden inerken Lalin'in baba diyerek kahkaha attığını duydum. Derin nefes alarak kucağımda Eflin'le birlikte mutfağa girdim. Üzüntü ve stresten sütüm azaldığı için kızıma ek gıda veriyordum artık.

"Günaydın kızım." diyen Saliha ablaya baktım gülümseyerek. Yüzüm gülüyordu ama o gülümseme gözlerime kadar gidemiyor dudaklarıma ilişip kalıyordu.

"Günaydın abla."

"Al kızım prensesimin maması hazır." dedi bana hazırladığı mama dolu biberonu verirken. Biberonu alarak aç kızımı doyurdum. Kızım iştahla mamasını yerken onu izlemeye koyuldum.

"Bir şey mi istedin Sarhan oğlum?" Saliha ablanın sesini duyar duymaz kafamı kaldırdım. Kahvelerim anında pişmanlık ve hayranlıkla harmanlanmış yeşillere ilişti. Birkaç saniye sonra ilgisizce kafamı kızıma doğru eğdim. Onu görünce hiçbir şey hissetmemek korkutmuştu beni.

"Miniğimi görmek istedim." dediğinde Eflin de yemeğini bitirmişti zaten. Ayağa kalkarak kızımı Saliha ablaya verdim. Saliha abla üzgün gözlerle onu babasına verdi.

"Ben bahçedeyim Saliha abla." diyerek mutfağı terk ettim. Ayağıma parmak arası terliğimi geriçerek bahçeye çıktım. Denizin tuzlu kokusuna karışmış temiz havayı çektim içime. Ayaklarımı hareket ettirerek bahçe koltuklarına doğru yürüdüm. Üçlü koltuğa yaklaştığımda orada yaşadıklarım geldi aklıma. Bir akşam Mert'lerden dönerken Sarhan odaya kadar dayanamayıp o koltukta sahip olmuştu bana. Dışarıda olmamız, yakalanma riskimizin yüksek olması inanılmaz heyecan vericiydi. Derin nefes alarak o koltuğa oturdum. Elimi üzerinde gezdirerek bir sis perdesinin arkasından onu çok özleyen benliğimi izledim. Özlemim ve kalbimin acısıyla baş edemeyen bilinç altım kendini kapatmıştı. Yanımda hissettiğim hareketlilikle düşüncelerimden ayrıldım. Kafamı yana çevirdiğimde Sarhan yanımda oturuyordu.

"Gidiyorum Kelebek."

"İyi yolculuklar."

"Beni bir daha görmeyeceksin." Duyduklarımla kafamı hızla ona çevirdim.

"Bu da yeni bir plan mı?" Acı ile parlayan yeşillerini gizlemek için göz kapaklarını indirdi.

"Değil Kelebek. Bu sefer gerçekten gidiyorum." İçimdeki kıpırtıyı görmezden geldim. Gitmesini hem istiyor hem istemiyordum. Kalbim boynuna atlamak için çıldırsa da aklım güvensizliğini hatırlatarak beni frenliyordu.

"Umurumda değil." diyerek yanından kalktım. Gitmek için adım atmak istediğimde kolumdan çekerek beni durdurdu. Ayağa kalkarak

önüme geldi. Yüzünü görebilmek için kafamı kaldırmak zordunda kalmıştım. "Ne istiyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Yakından gelen sarhoş edici kokusu donduğunu sandığım duygularımı gün yüzüne çıkartıyordu.

"Benimle bir yere gelmeni istiyorum Kelebek. Sonra seni tamamen özgür bırakacağım." Elini kaldırarak yanağıma dokunmak istedi. Geri çekilerek temasını engelledim. Derin nefes aldı.

"İstemiyorum!" Beklediği cevabı vermişim gibi kafasını salladı. Yüzünü ele geçiren kederi gizlemeye gerek bile duymadı. Üzgün olmasına dayanamayan kalbime sinirlendim o an.

"Peki. Hoşça kal Kelebek." dedi ve kolumu bırakarak bahçeyi terk etti. Bu onu son görüşüm olmuştu. Gerçekten gitmişti. Son üç aydır da kısa telefon konuşmalarından başka hiçbir iletişimimiz yoktu. Geceleri arıyor kızları sorup kapatıyordu. Artık kendimi sıkmayı bırakmıştım. Onunla her telefon görüşmesinden sonra özlemim katlanarak çoğalıyor gözlerimden yaş olarak yanaklarıma süzülüyordu. Keşke bana söylediği gibi güvenseydi. Şimdi bu durumda olmazdık.

Sabah yine yalnız uyanmıştım. Gözlerimi açmadan yatakta gerindim. Yorganı üstümden iterek oturur pozisyona geçtim. Saçlarımı ellerimle düzelterek yataktan kalktım ve sabahlığımı üzerime geçirdim. Sabahlığın kuşağını bağlayarak boydan boya cam olan duvarın önüne geldim. Dün gece kış kendini göstermiş beyaz örtüsünü İstanbul'un üzerine örtmüştü.

"Keşke burada olsan. Sırtımı güvendiğim göğsüne yaslasam. Nefesin ısıtsa saçlarımı. Kolların sarsa belimi hiç bırakmayacakmış gibi. Birlikte izlesek karla kaplı İstanbul'u." Özlemim lav gibi damarlarımı yakıyor bedenimi tüketiyordu. "Ah be adam..." Alnımı cama yaslayıp "Neden kıydın bize?" dedim ağlamaklı. O sırada çalan telefonum kendimi yiyip bitirmeme engel olmuş camdan koparak komodine doğru yürümemi sağlamıştı. Ekrana baktığımda gördüğüm isim beni gülümsetmişti. Yeşil ikonu kaydırarak telefonu kulağıma götürdüm.

"Sabah sabah beni rüyanda mı gördün Barlas abi?" dedim neşeli çıktığını umduğum sesle.

"Evet. Rüyamda hep birlikte mangal keyfi yapıyorduk kardeşim." dedi tatlı sesiyle. Gülümsedim. Biraz kafa dağıtmak iyi gelecekti.

"Öğlen gelirim abi."

"Hayır. Kahvaltıya bekliyorum Ömür." dediğinde saate baktım. Saat sekizdi.

"Tamam bir saate sizdeyim abi." Telefonu kapattım. Eflin'in beşiğine yaklaştım. Uyanmış kendi kendine oynuyordu. Eğilerek yanaklarını öptüm. Yeşil gözlerini bana çevirdiğinde kalbimi göğsüme bağlayan bağlar kopmuştu. Kızım aynı babasıydı. Daha fazla duygusallaşmadan hazırlandım. Kızlarımı da alarak arabaya bindiğimde Koray bizi Karamanların malikanesine bırakmıştı.

Sımsıcak aile ortamında kahvaltı yaptıktan sonra acıkan kızımı doyurdum. Karnı doyan kızım hemen uyumuştu zaten. Onu Feriha'nın yatağına yatırarak aşağı indim. Barlas ağabeyin annesi Melda hanım ile Feriha mutfakta mangal için etleri hazırlıyorlardı. Ellerimi yıkayarak Melda hanımın itirazlarına rağmen onlara yardım ederek sebzeleri yıkayarak mangal için hazır hale getirdim. Bir saat sonra yemek için her şey hazırdı. Hummalı çalışmadan sonra hak ettiğimiz kahve molası vererek oturuyorduk. Keyifli sohbet eşliğinde kahve içerken çalan kapı dikkatimi çekmişti. Kapı açılınca koridordan gelen sesler ise tanıdıktı. Anlaşılan Barlas ağabey herkesi davet etmişti. Sarhan hariç. O olmadığı zaman kimsesiz gibi hissediyordum kendimi. Hasretin beni ele geçirmesine izin vermedim. Bugün sadece eğlenecektim. Geceleri yeteri kadar hüzünleniyordum zaten.

"Hoş geldiniz beyler." Barlas'ın ortama hakim sesi duyulduğunda kimlerin geldiğini merak etmiştim.

"Hoş bulduk abi." Mert'in sesini hemen tanımıştım. "Karamel burada mı?" diye sordu. Gülümsedim.

"Evet Mert. Mutfakta." İçeri giren kişileri görünce mutlu olmuştum. Emre, Mert ve Elhan üçlüsü gelmişti. Emre ve Elhan'a sarıldıktan sonra Mert'e doğru yürüdüm. Kollarımı açıp sarılmak için beklerken telefonu çaldı.

"Özür dilerim Karamel." dediğinde anlayışla kafamı sallayarak telefonu cevaplamasını bekledim.

"Söyle Meriç." Meriç her ne dediyse Mert'in rengi attı. "Ne patlaması lan? Sağ çıkan var mı?" Mert acıyla inleyerek masaya tutundu.

Sarhan...

Ona bir şey mi olmuştu? Son görüşmemizden sonra doğuya gittiğini öğrenmiştim. Suriye ya da Irak'taydı. Korkudan kalbim atmayı kesti. Hızla Mert'in koluna yapıştım.

"Sarhan mı?" Kafasını salladı. Lanet olsun. Olumlu anlamda kafasını salladı. Elim ayağım boşalırken bedenim yere kapaklanmadan Emre yakalamıştı.

"Anlatsana lan şunu doğru dürüst." diye bağırdı Barlas ağabey.

"Sarhan abinin olduğu karargaha bombalı saldırı olmuş. Kimse kurtulamamış." dedi Mert kısık sesle.

43. BÖLÜM

Etrafım kararırken duyduğum tek ses Emre'nin Ömür diye bağırması idi. Göz kapaklarım titreyerek açıldığında kaybolan acım hızla geri gelerek kalbimin üzerine çöreklendi. Yatakta yatıyordum. Gözlerimi tekrar kapatıp elimi kalbimin üzerine koydum.

"Sarhan." diye inledim acıyla.

"Buradayım Kelebek." Sesini duyduğuma emin olmak için gözlerimi hızla açtım. Yanımda oturuyordu. Doğrularak yüzüne baktım. Canlı canlı karşımda duruyordu. Ellerimi kaldırarak yanağına dokunmak istedim. Daha ben dokunamadan geri çekildi. Gülümsedim.

"Sadece dokunacaktım." Kafasını sallayarak yüzünü bana doğru eğdi. Parmak uçlarım uzamış sakalına değdiği an göz yaşlarım sicim olup akmaya başladı.

"Gerçeksin."

"Gerçeğim."

"Kelebek."

"Efendim."

Yanaklarımı silerek ne diyeceğini bekledim.

"Bana sarılır mısın?" diye sordu. Yüzündeki hasret karışık hüzün içimi eritmişti. Her şeyi bir kenara bırakarak sadece sağ salim olduğunu düşünerek kollarımı açtım.

"Seni affettim sanma ama..." demeyi de ihmal etmedim tabii. Kafasını sallayarak kollarımın arasına girdi. Sıcaklığı, kokusu etrafımı sarınca içimden Rabbim'e binlerce kere şükrettim. Onu bana, kızlarına bağışlamıştı çok şükür. "Bu da bir oyun değil, değil mi?" Fakat küçük

bir şüphe tohumu beynime düşmüş ya mahvedilmeyi ya da yeşerip beni ele geçirmeyi bekliyordu.

"Sana değil bu sefer bana karşı oynandı bu oyun." dediğinde geri çekilerek yüzüne baktım. Gözlerini devirdi. "Barlas salağı arayarak Eflin2in çok kötü hastalandığını ve hastaneye kaldırıldığını söyledi. Bende de akıl gitti tabii. Uçağa binerek hemen İstanbul'a geldim. Eve varınca Saliha abla her şeyin yolunda olduğunu ve sizin burada olduğunuzu söyledi. Ben çıktıktan sonra on iki yaşında küçük bir kız çocuğunu canlı bomba gibi kullanarak karargaha saldırmışlar."

"Barlas abiye bak sen. Elhan, Emre ve Mert ile takılarak onlara benzemiş." dedim bu sefer ben gözlerimi devirerek. Sonra aklıma gelen şeyle gözlerimi kısarak yüzüne baktım. "Ona bir şey yapmadın değil mi?" diye sorunca yüzüne şeytani gülümseme yayıldı.

"Feriha aşağıda morarmasın diye yüzüne buz koyuyor." Onu itip yataktan çıkmak istedim ama izin vermedi. Sinirli bakışlarımı ona çevirdim.

"Bırak Sarhan. Barlas abimi görmem lazım."

"Bir daha söyle." dedi gözlerini kapatarak. Kaşlarımı çattım.

"Neyi?"

"Adımı Kelebek. Bir daha söyle."

Bu sefer inat etmeden istediğini yaptım.

"Sarhan." İsmi ağzımda pamuk şeker gibi dağılmıştı. Gözlerini kapatarak sesimdeki ismini içirdi ruhuna yudum yudum. Sonra elimi tuttu. Avucundaki elime baktım. Elim büyük avucuna çok yakışmıştı. Biz birbirimiz için yaratılmıştık. Bunu biliyordum. İçimizden taşıp her zerremize dağılan aşkımız efsaneviydi.

"Benimle bir yere gelmeni istiyorum Kelebek."

Yorulmuştum. Ona direnmekten çok yorulmuştum. Yaralı kalbim yaralarının sarılmasını, iyileşmeyi çok istiyordu. Bu saatten sonra bensiz bırakarak sadece onu değil kendimi de cezalandırmış olacaktım. Sevdiğim adamı çok özlemiştim.

"Nereye gideceğiz?" diye sordum düşünmeyi keserek.

"Gidince göreceksin." derken ateş almış yeşilleri dudaklarımı yangın yerine çeviriyordu. Neyse ki ona koşmak için çırpınan kalbimi

engelleyen mantığım uyanıktı. Dudaklarını öpmek için ölsem de yapmadım. Sarhan dudaklarıma bakmayı keserek ayağa kalktı. Elini bana uzattı ve kalkmama yardım etti. Üstümü başımı düzelttim yataktan çıkınca. Birlikte aşağı indiğimizde bizi merakla izleyenlere küçük tebessüm gönderdim.

Barlas "Yediğim yumruğa değmiş dostum." dedi bizi tebessümle izlerken. Elmacık kemiği morarmaya yüz tutmuştu. Feriha buz koymuştu ama yediği darbe güçlüydü. Sarhan'ı yalnız bırakarak onun yanına koştum.

"İyi misin abi?" diye sordum yarasını izlerken. Barlas gülümsedi.

"İyiyim kardeşim." Siyah gözleri üzerimde dolaştı. "Asıl siz iyi misiniz?" diye sordu Sarhan'a bakarak.

"Kadınıma kendimi affettirebilirsem iyi olacağız dostum." dedi bana bakarak. Gözlerindeki yoğunluk tenimi ürpertmişti. Bakışlarımı ondan kaçırarak Barlas ağabeye döndüm.

"Haydi kebaplarımızı yiyelim. Açlıktan öldük." diyen Elhan hepimizi güldürmüştü. Elhan midesine düşkün olan Türk erkeklerindendi. Hatırlatmasıyla midem guruldayarak bana aç olduğunu bildirmişti. Birlikte yemek yerken yanımda oturan yakıcı yeşillerin mercek altında olmak göstermesem de hoşuma gitmişti. Lalin babasının kucağında etlerini yerken çok mutluydu. Arada elindeki etinden bana da uzatıyordu.

Akşam eve gitme vakti geldiğinde bizi eve Sarhan bırakmıştı. Kapının önüne kadar gelmiş biz arabadan indikten sonra eve girene kadar beklemiş sonra gaza basarak gitmişti. Gitmesi en doğrusuydu. Odama çıkarak kızımı yatırdım. Kısa duşumu alarak geceliğimi giydim. Tüm bakımlarımı yaptım. O gittikten sonra yapmaya alıştığım şeyi yaptım. Gittiği yola baktım özlemle. Dolunay odaya güneş gibi ışık saçıyordu. Güneş uzaktaki sevgilisine sarılmak ister gibi tüm ışığını üzerine yansıtmıştı. Anlaşılan güneş ayı çok özlemişti. Benim gibi.

"Bizim yüzümüz ne zaman gülecek acaba?" dedikten sonra sırtımı cam duvara yasladım. Titreyen telefonum dikkatimi çekti o an. Duvardan uzaklaşarak komodine doğru yürüdüm ve telefonumu aldım. Mesaj gelmişti. Mesajı görünce heyecan kanıma girerek ellerimi titretmişti. Mesajın üzerine dokundum.

'*Bıktım.*' Ellerim çoktan klavyenin üzerinde dolaşmaya başlamıştı.

'Neyden?' Cevabını beklerken telefonu sıkıca kavradım. Duvarın karşısındaki tekli koltuğa geçerek bacaklarımı kendime çektim. Belime toplanan geceliğim umurumda değildi. Ne de olsa yalnızdım.

'Seni uzaktan izlemekten.' Mesajı okuduktan sonra anlamsızca etrafıma bakındım. Telefonun zil sesi odayı doldurduğunda irkilerek bakışlarımı ekrana indirdim.

Arıyordu...

Eflin uyanmasın diye hemen cevapladım.

"Ulan!" Sinirli hırlaması kaşlarımı çatmama neden olmuştu. Ne olmuştu şimdi?

"Ne oldu?" dedim şaşkınlıkla.

"Azmış bir adamın önünde götün başın açık oturuyorsun kadın. O oldu." Sözleriyle kendimi topladım.

"Neredesin sen?" diye sordum kısık sesle. Karşıdaki evin ışığı yandı aniden. Camın karşısında duran adam tüm ihtişamı ile karşımdaydı. Ayağa kalkarak duvara yaklaştım. Gözlerinin içine bakarak telefonu suratına kapattım. Güldü. Ardından kapanmış telefona bakarak kafasını salladı. Cesaretimin son damlasını kullanarak perdeyi kapattım. Yoksa dayanamayıp yanına gidecektim. Oflayarak yatağıma girdiğimde zor bir gecenin beni beklediğini biliyordum. Telefonum titrediğinde gelen mesaja baktım merakla. Birkaç kelimeyi okuduğumda gözlerim kocaman açıldı. Bana neler yapacağını açık açık yazmıştı. Kıkırdayarak telefonu komodine bıraktım. Benden beter durumda olan karşı komşumu düşünerek uykuya daldım.

Üç gün sonra Sarhan'la onun istediği yere gitmeden önce çocuklarımı Feriha ve Melda teyzeye emanet ettim. Yolda arabayı sakince kullanan adama döndü bakışlarım. Onu izlerken kalbim şenlik yerine dönüyordu. Ona bakmayı keserek kendime başka bir uğraş bulmaya karar verdim. Arabadayken yapılacak en iyi şey müzik dinlemekti. Eğilerek radyo kanallarını karıştırdım. Durduğum her kanalda şarkıları bir iki saniye dinliyor sonra değişiyordum. En son bir şey bulamayacağımı düşünürken öylesine açtığım kanalda Müslüm babanın taşlaşmış kalpleri bile eritecek naif sesi doldurdu arabayı. Memnun gülümseme ile arkama yasladım ve gözlerimi kapatarak o muazzam seste kaybolmaya hazırlandım. Tam transa geçmiştim ki müzik kesildi. Sarhan davudi sesi

ile devam etti şarkıya. Elim ayağım boşalırken şarkı sözleri şimdi daha çok dikkatimi çekmeye başladı.

Eğer seni kırdıysam
Darıl bana
Ama bir gün beni ararsan
Bak ruhuna

Birden gecem tutarsa
Güneşi çevir bana
Sevgilim bağışla
Biraz zor olsa da

Affet beni akşamüstü
Gölgem uzarken
Öğleden sonra affet
Ne zaman istersen

Affet beni gece vakti
Ay doğmuş süzülürken
Sabaha kalmadan affet
Tam ayrılık derken

Çünkü sen çölüme yağmur oldun
Sen geceme gündüz oldun
Sen canıma yoldaş oldun
Sen kışıma yorgan oldun

Şarkı bittiğinde ben de bitmiştim. Ruhum titremişti sesini dinlerken. İçindeki tüm pişmanlığını akıtmıştı güzel sesine. Arabayı ne zaman durdurmuştu hiç hatırlamıyordum. Sarhan bana doğru eğilerek yanaklarımı kavradı ve dudakları ile akan gözyaşlarımı kuruladı. Sonra dudaklarını alnıma bastırdı.

"Beni affet demiyorum Kelebek. Affetmeyi dene diyorum. Seni incittiğimi biliyorum. Sana güvenmediğimi düşünüyorsun."

Kafamı salladım. Alnımı öptü yorumda bulunmadan. "Sana güvendiğim için bir şey söylemedim Kelebek. Acınla başa çıkabileceğini ve dik duracağını biliyordum. Belki hiçbir zaman beni affetmeyeceksin

ama ben Allah'ın bana nefes verdiği her günü kalbinin kırık parçalarını öperek, okşayarak geçireceğim." Geri çekilerek yüzüme baktı. "Affet beni Ömür. Affet ki şu zavallı kalbimi ayağının altına sereyim. Her günümü son günümmüş gibi seveyim seni." Boğazımdan gelen hıçkırık ile kendimi geri çektim. Bana dolu dolu yeşiller ile baktığını görünce dudaklarımı birbirine bastırdım. Sevdiğim yeşillerini bana bakarken aşkla, tutkuyla parlamasını istiyordum hüzünle değil. Bakışlarım istemsizce dudaklarına indi. Dudaklarını dişlerinin arasında sıkılmaktan kıpkırmızı olmuştu.

Aylardır onsuz kalan bedenim mantığımı devirerek ilk hamleyi yaptı. İleri atılarak dudaklarını kavradım. Susuz kalmış gibi dudaklarımı içerken beni kucağına çekti. Beni güçlü ellerinin arasına hapsederek öpüşünü derinleştirdi. Dilini dilime doladığında ihtiyaçla inlemiştik ikimizde.

"İçine girmek istiyorum." dedi dudaklarımdan zorla koparak. Ben de istiyordum. Hem de çok. İsteğimi kelimesiz bırakarak bacaklarımı açarak sertliğinin zonklayan kadınlığıma denk gelmesini sağladım. Kafasını geri atarak inledi. Bana doğru eğildiğinde boynumu öptü küçük küçük ısırıklar atarak.

"Aylardır seni arabamda alelacele almak için beklemedim ben Kelebek. Sen özel ilgiyi hak ediyorsun." Sözleri romantik yanımı aşkla bayıltsada salt tutku dolu yanımı hiç memnun etmemişti.

"Siktir et. Beni şimdi almanı istiyorum." Kafasını hızla boynumdan çekerek yüzüme baktı şaşkınlıktan büyümüş yeşilleriyle. Yüzündeki ifadeyi okuyarak kendi sesimi dinledim ve ettiğim küfür kulaklarıma ilişti. Ellerimi yüzüme kapatarak utancımı ondan gizlemeye çalıştım.

"Sen küfür mü ettin az önce?" dedi ellerimi yüzümden çekerek. Her ne kadar yorgun görünse de gücü yerli yerindeydi. Ona karşı çıkamamıştım.

"Senin yüzünden!" diye çemkirerek omuzuna cılız yumruk atmıştım. Utancımı saklamanın en iyi yolu saldırıydı. Ben de hemen saldırıya geçmiştim. Keyifli kıkırdaması kalbimi hoplattı.

"Küfür eden ağzına zamanı geldiğinde neler yapacağım bir bilsen." Beni kucağından kaldırdı. Alev almış bedenimi yan koltuğa bırakarak arabayı çalıştırdı.

Bir saat sonra bana tanıdık gelen evin önünde durduk.

"Burası?" diye sordum ona dönerek.

"Burası beni ilk gördüğün yer."

Onu ilk gördüğüm günün anısı zihnime doluşurken koltukta yan döndüm.

"Sahi ben senin yanında ne yapıyordum?" diye sordum. Gözlerini devirdi.

"Benim salak adamlarım seni bir adamla karıştırıp kaçırmışlardı."

"Erkeğe mi benzetmişler beni?" Açıkcası bozulmuştum biraz. Arabadan inerek benim tarafa geldi ve kapıyı açtı. Soğuk hava yüzümü ve ellerimi ısırırken ürpermiştim. İçindeyken hissetmiyordum ama araba sıcaktı. Sarhan elimi tutarak eve doğru yürürken sorumun cevabını verdi.

"Hayır. Almaya gittikleri adamla aynı kapşonluyu giyiyordun Kelebek."

Kapıyı açtı ve içeri girdik. Eve şöyle bir baktım. Sadece salona sahip güzel evdi. En dikkat çekici yanı taştan oyma güzel şöminesinin olmasıydı. Daha fazla izleyemeden bedenim iri bedene taraf savruldu. Belimi kavrayarak dudaklarıma doğru eğildi.

"Beni affedeceğini düşüncecek misin?"

"Bir söz ver bana." dedim ciddi sesle.

"Seni dinliyorum."

"Bundan sonra her ne olursa olsun bana güveneceksin Han!" Saçlarımı okşayan adam düşünmedi bile.

"Sana güveniyorum."

"Söz mü?" Neyi kastettiğimi biliyordu. Bana bizim için hayati önem taşıyan konularda güvenmesini istiyordum. Derin nefes alarak

"Şahzade sözü." Gülümsedim.

"Güzel. Şimdi beni kucağında yatak odasına taşı ve aylardır sensiz kalan bedenimi tatmin et koçaçığım." Yüzünde vahşi gülümseme ile beni kucakladığı gibi yatak odasına çıktı. Aceleci tavırlarına kahkaha atarken ağzı dudaklarımı hapsederek beni susturmuştu.

Ertesi sabah çatır çatır yanan şömine önündeki koltukta yarı çıplak oturuyorduk. Sarhan dizime yatmış uyurken şömine ateşinin yüzündeki rengarenk dansını izliyor ipek gibi yumuşak saçları ile oynuyordum.

Dün gece uyuyamamıştık. Birbirimize duyduğumuz hasret düşündüğümüzden de büyüktü. Bir türlü doyamamıştık. Attığım çığlıkları hatırladıkça kızarıyordum. Sarhan dönerek karnıma öpücük kondurdu. Aldığım nefes ciğerime işlerken ellerim saçlarına asılmıştı.

"Kırmızı yanaklarını gördükçe güllere ilgi duymaya başlıyorum Kelebek." dedi bana alttan alttan bakarak. Gözleri duru bir nehir gibiydi. Dertsiz tasasız. Eğilerek gözlerine öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde kahvelerimi yoğun aşkla kuşatan yeşilleri kalbimi eritmişti.

"Beni affettin mi?" diye sorunca kıkırdadım. Saçlarını okşayarak

"Dün geceden beri on kere orgazm oldum. Hâlâ seni affetmediğimi mi düşünüyorsun Han?" diye sordum.

"Duymak istiyorum." Kafamı salladım.

"Seni affettim." Kafasını kucağımdan kaldırarak çevik bir hareketle bacaklarımın arasına girdi. Ağzı kadınlığımın katmanlarını dolaşırken ben bir kere daha çığlık çığlığa orgazm olmuştum. Artık oturduğum koltuktan kalkamaz hale gelmiştim.

Geçirdiğimiz muhteşem bir buçuk günün ardından evimize gelmiştik. Babalarıyla yaşadığım sihirli saatlere rağmen kızlarımı özlemiştim.

44. BÖLÜM

Bir yıl sonra...

"Testleriniz pozitif Ömür Hanım. Hiçbir yanlışlık yok." Sevim hanım elindeki kağıtlara bakarken. Geçen ay adet olmadığımı hatırlayınca test almış yapmıştım ve pozitif çıkmıştı. Yanlış olabilir diye birkaç tane daha yapmıştım ve hepsi çift çizgiydi. Elimdeki testlere inanmayarak doktoruma giderek kan tahlili yaptırmıştım. Ve tabii ki tahliller pozitif çıkmıştı.

"Nasıl olur Sevim Hanım? Ben doğum kontrol haplarımı hiç atlamadan kullanıyorum." diyerek kullandığım hap kutusunu çıkardım çantamdan. Sevim Hanımın masasına bırakarak almasını bekledim. Sevim Hanım bana bakarak kutuyu aldı ve kapağını açtı. Haplardan birini alarak inceledi ardından hapı parmak uçlarında ezdi. Ben ne yaptığına anlam veremezken o hapları avucuna dökerek ağzına attı ve katır kutur yemeye başladı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye küçük bir çığlık attım. Sevim Hanım ağzındaki hapları yuttuktan sonra gülümsedi. Ben ise dehşet içinde kendisini izliyordum.

"Anlaşılan eşiniz sizinle aynı fikirde değil Ömür Hanım." Kaşlarımı çattım, ne diyordu bu kadın?

"Anlamadım. Nereden bu kanıya vardınız, haplarımı yedikten sonra mı? Önce mi?" Sevim Hanım bana doğru eğildi.

"Eşiniz doğum kontrol haplarınızı aynı renk şekerlerle değiştirmiş. Galiba Sarhan Bey sizden farklı olarak yeniden baba olmak istiyor." diyerek sırıttı. Sevim Hanıma cevap vermedim. Kağıtları alarak odasından çıktım.

Hastaneden çıktıktan sonra arabama bindim. Elimdeki kağıtları yan koltuğa fırlatarak direksiyonu kavradım. Yine kendi isteğim dışında hamile kalmıştım. Dejavu hissi bedenimi sarmalarken yumruğumu hırsla direksiyona geçirdim.

"Lanet olsun!" Öfkemi birkaç kere direksiyona vurarak geçirmeye çalıştım. Ama nafileydi. Çünkü öfkemin odağı direksiyon değil evde kızı ile vakit geçiren sevgili kocamdı. Benden habersiz yaptığı kızı ile. Elim benden bağımsız karnıma gittiğinde düz göbeğimi okşadım. Orada bize ait biz can vardı. Onu istiyor muydum? Kendi kendime sorduğum sorunun cevabı tabii ki kocaman bir EVET idi. Ama şu an karnımda bana tutunmaya çalışan minik meleği şimdi değil bir sene sonra istiyordum. İçsel savaşımı sona erdirerek arabayı çalıştırdım. Artık düşünmem gereken bir can daha vardı canımda.

Eve vardığım da kimseye görünmeden odama çıktım. Şu an ki sinirimin sebebi biraz Sarhan biraz da hormanlardı. Bulanan midemi daha fazla yok sayamayıp kendimi banyoya attım. İçimde ne ver ne yok çıkardıktan sonra biraz kendime gelebilmek için olduğum yerden kalkmadım. Gözlerimden ise yaşlar istemsiz dökülüyordu. Bu yaşananlar, bu olanlar çok fazlaydı. Hayatımın başkaları tarafından yönetilmesini sevmiyordum. Hırsla üzerimi çıkarıp kendimi duşa attım. Su biraz rahatlamamı sağlamıştı. Üzerime bornozumu giyip kapıda çapkın gülüşü ile beni seyreden kocamı yok sayıp giyinme odasına yürüdüm.

"Kelebek!" Sevgili kocamı duymazdan gelerek iç çamaşırlarımı giymeye başladım. Ona olan sinirim azalmak yerine gittikçe artıyordu. Üzerimi giyindikten sonra makyaj masama oturup kremlerimi sürmeye başladım.

"Ömür!" Elimdeki kremi hırsla bırakıp bana şaşkın bakan kocama döndüm.

"Ne var?"

"Ne bu sinir? Alışverişe gideceğim diye evden çıktın bir hışımla geri geldin. Ne oldu canını sıkan bir durum mu oldu?"

Dudaklarımdan bir kahkaha yükseldi. "Canımı sıkan bir durum mu? Benim böyle bir karar verme lüksüm var mı acaba?"

"Ömür gerçekten ne demek istediğini, bu öfkeni anlamıyorum." Sinirle yerdeki çantamı aldım. Ters çevirip içini yatağın üzerine boşalt-

tıktan sonra yığının içerisindeki kağıdı aldım ve elini tutup içine bıraktım. Gözleri bir bana bir elindeki kağıda gidip geliyor bu halimi anlamaya çalışıyordu. Ya gerçekten haberi yoktu ya da iyi rol yapıyordu.

"Tebrik ederim Sarhan Bey baba oluyorsunuz. Kullandığım doğum kontrol hapları *-aa pardon şekerler-* hiçbir işe yaramamış." Onu arkamda bırakıp giyinme odasına geri döndüm. Orada olan koltuğa oturarak gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Arkamdan geldi. Koltuğun yanında diz çökerek yanaklarımı silmek istedi. Elini ittirdim.

"Yapma!" dedim hıçkırarak.

"Asıl sen yapma Kelebek. Yapmadığım şey yüzünden beni suçlama." Sesi ciddiydi. Ama nedense inanmamıştım. Çünkü ondan başka suçlu yoktu elimde. Son iki aydır her birlikteliğimizde bebek konusunu açıyordu, yani suçlu oydu. "Beni yapmadığım bir şey için suçladığının farkında mısın?"

Yerimde doğruldum.

"Sabıkalısın çünkü. Arkamdan türlü türlü oyunlar çevirdin hep. Eflin'e nasıl hamile kaldığımı hatırla mesela." İğneli kelimelerim yüzünden suratından geçen gölge içimi ürpertse de geri adım atmadım. Sarhan bana cevap vermedi. Tereddütle elini karnıma uzattı. Bu sefer elini itmedim. Ne de olsa babasıydı.

"Şimdi burada bizden bir parça mı var Kelebek?" Gözlerimi devirdim. Hâlâ rol kesiyordu. Ona sesli cevap vermek yerine kafamı salladım. Az once midemi boşaltmam ve üstüne yaşadığım yoğun patlama bitap düşürmüştü beni.

"Uykum var Han. Çıkar mısın?" Ses gelmeyince merak etmiştim fakat belli etmedim. Cevap yerine bedenim havalanınca küçük çığlık attım.

"Ne yapıyorsun?" Düşmemek için kollarımı boynuna doladım.

"Yatakta uyu, burası rahatsız. Belini incitirsin"

"Gözlerim yaşardı resmen." Hayali gözyaşlarımı sildim abartılı bir hareketle. "Çok düşüncelisin." Yatağa yatırırken keskin bir bakış attı bana. Susmak yerine devam ettim. "Bebek için mi bu kadar üzerime titriyorsun?" dedim ama anında pişman olmuştum. Fakat söz ağızdan çıkmıştı bir kere. Sarhan incinmiş ifadesini anında sakladı benden. Tek

kelime etmeden çıktı odadan. Gidişinin ardından gözlerimi kapattım. Bundan sonra nasıl bir hayatım olacaktı benim. Hayatımı paylaştığım adama tekrar güvenebilecek miydim?

Akşam üstü gözlerimi açtığımda midem ağzıma geliyordu. Kendimi zar zor banyoya attım. Boş mide kasılmalarımı dindirdikten sonra elimi yüzümü yıkadım. Banyodan çıktıktan sonra aşağı mutfağa indim. Canım fena halde tatlı bir şeyler çekiyordu. Saliha abla akşam yemeğini hazırlıyordu. Anlaşılan evin beyi dışarıdaydı. Omuz silkerek

"İyi akşamlar abla." dedim buzdolabına bakınırken.

"İyi akşamlar kızım. Kaç saattir uyuyorsun. Hasta mısın?" Ellerini yıkayarak bana yaklaştı. Parmak uçlarına yükselerek dudaklarını alnıma dokundurdu. Hareketi anne özlemimi kabartırken dolu dolu gözlerle geri çekilmesini izledim. "Hasta değilsin. Neyin var kızım?" Bu ilgili halleri hoşuma gitmiyor değildi. Geri çekilerek dolapta bulduğum çilekli pastayı masaya bıraktım. Çatal alarak pastaya yumuldum.

"Hamileyim." diyebildim lokmalarımın arasında. Saliha abla çığlık atarak beni sandalyemden kaldırdı ve sıkıca sarıldı.

"Çok mutlu oldum kızım. Analı babalı büyüsün. Hayırlı evlat olsun size." Sarılışına karşılık vererek kollarımı minyon bedenine doladım.

"Sağ ol abla." Geri çekilerek elimi karnıma koydum. "İkiydiler üç olacaklar. Arkana bakmadan kaçmandan korkuyorum." dedim gülerek. Koluma vurdu gülerek.

"Ben meleklerimden bıkmam kuzum. Hepsine yetecek yer var kalbimde." Karnıma dokundu sevgiyle. "Sarhan oğlumun haberi var mı?" Onun yaptıkları aklıma üşüşünce suratım asıldı.

"Var abla." Tabii ona haber vermeme gerek yoktu demedim.

"Neyin var kızım?" Derin nefes alarak konuşmak için açtığım ağzıma tıkandı kelimelerim. Çünkü Lalin girmişti mutfağa. Elindeki boş kutuyu Saliha ablaya uzattı.

"Tombiş bana şeker ver." Saliha abla kutuya bakarak ters çevirdi.

"Çileğim ne çabuk bitti bunlar? Sana fazla yeme demedim mi ben?" diye sorduğunda Lalin benden yana mahçup bir bakış attı.

"Hepsini ben yemedim ki tombiş. Anneme verdim yarısını." Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Kızımın hizasına gelerek yüzüme bakmasını sağladım. Bana şeker verdiğini hatırlamıyordum.

"Bana ne zaman şeker verdin bebeğim?"

"Anne şekerin banyoda kalmıştı, bakmak istedim ama kutuyu düşürdüm. Şekerlerin lavaboya döküldü. Ben tutmak istedim ama deliklerden kaçtı hepsi. Ama birazını yakalayıp tombişten aynı şekerlerden vermesini istedim anne. Sonra hemen senin de şeker kutunu doldurdum. Bana kızacaksın diye çok korktum anne." dedi ağlayarak. "Kızmadın değil mi anne? Özür dilerim. Tombiş aynılarından verdi hem." Ah benim güzel Çileğim.

Sıkıca sarıldım kızıma. Lanet olsun Sarhan gerçekten suçsuzdu. İçime çökerlenen pişmanlık kalbimi sıkmaya başladı. Doğum kontrol haplarımı şekerlerle babası değil kızı değiştirmişti. Geri çekilerek Lalin'in alnını öptüm. Yanaklarını avuçlayarak

"Tabii ki kızmadım Çileğim." Yaptığı şey ailemize yeni bir üye kazandırmıştı. Rahatlayarak bana sarıldığında gülümsedim.

Akşam Sarhan eve geldiğinde onu kapıda karşıladım. Araçtan indiğinde beni görmeyi beklemediği için şaşırmıştı.

"Bir şey mi oldu Kelebek?" diye sordu endişeyle. Benim kalbi güzel kocam. Onu cevapsız bırakarak boynuna atladım. Gerçeği öğrendiğimden beri aralıklarla ağlamıştım. O kadar pişmandım ki söylediklerime. Hormonların etkisi ağlamanın şiddetini arttırıyordu sadece.

"Özür dilerim." dedim boynundan gelen eşsiz kokuyu koklarken. Huzur bulduğum limanımdaydım artık.

"Ne için?"

"Hapları Lalin değiştirmiş." der demez beni kendinden ayırdı. Ondan kopmak hoşuma gitmese de ses etmedim. Endişesini anlıyordum çünkü.

"Yutmuş mu?"

"Hayır. Lavaboya dökülmüş hepsi. Sordum ağzıma sürmedim dedi." Büyük rahatlamayla beni kendine çekti tekrar. Aniden ondan ayrılarak elini tuttum. Bedenini sürüklememe izin vererek onu nereye gö-

türdüğümü sormadı bile. Evin arkasındaki kış bahçesine geldiğimizde kapıyı açarak içeri girdik.

"Buraya neden geldik?"

Ona cevap vermeden soyunmaya başladım.

"Hemen şimdi içimde olmanı istiyorum adam." Ona olan yakıcı isteğimde hormonların büyük katkısı vardı ve bebeğim doğana kadar babasını isteklerim için kullanacaktım, tabii bundan hiç pişmanlık duymayacaktım.

Dünden razı kocam da soyunduğunda eşitlenmiştik. Onu beklemeyerek hızla dudaklarına yapıştım. Kucağında beni taşıyarak koltuğa oturdu. Öpüşlerimiz haşin ve talepkardı. Dillerimiz birbirine sarılırken elimi aramıza sokarak erkekliğini tuttum. Çoktan dikleşmiş kalın uzvunu girişime dayayarak çoktan ıslanmış kadınlığımın katmanlarını aşmasını sağladım. Onu içime tamamen aldığımda çığlık atmıştım. Sarhan göğüslerimi avuçlarına alarak yoğuruyor uçlarını çekiştiriyordu. Üzerinde hareket etmeye başladığımda geri yaslanarak beni izlemeye başladı.

"Hamile halini seviyorum"

Bedenimi havalandırarak erkekliğinin üzerine tekrar oturttu. Bu sefer rahmime dayanmış beni çıldırtmıştı. Ben de karşılık olarak belimi kıvırarak onu içimde sıkıştırdım. Aldığım karşılık hırıltılı nefesiydi. Gülümseyerek ensenini kavradım ve ağzını göğsüme dayadım. Emmesini istiyordum. İsteğimi yerine getirerek göğüs ucumu sıcak ağzına aldı. Saçlarına asılarak beni yıldızlara ulaştırmasını bekledim. Kafamı geri atarak beni emmesini ve içimi doldurmasını zevkle karşıladım. Onun tarafından kuşatılmak harikaydı. Nihayet kapalı göz kapaklarımın ardında yıldızlar kayarak patladığında dişlerimi omuzuna geçirdim. Beni takip eden kocam belimden tutarak beni sabitlemiş içime tohumlarını akıtmaya başlamıştı.

***

Sabah bulantım olduğu için kızıma mamasını babası yedirecekti. Saliha abla bugün izinli olduğu için işler bize kalmıştı. Saat onda ken-

dimi toparlayarak aşağı indim. Susamıştım ve babası ile kızımı merak etmiştim. Alnımı ovarak mutfağa girdiğimde başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Burası resmen savaş alanına dönmüştü. Arkamdan gelen Lalin şaşkınlığını saklamayarak "Yuhh. Anne burası leş gibi olmuş."

Kaşlarımı çatarak üstü çıplak halde kucağındaki yaramaz kızına tezgahın önünde mama yediren kocama baktım. Bizi takmıyorlardı bile. Eflin yediği mama kaşığını arada minik elleri ile ittirerek babasının da ağzına tıkıyordu. Dikkatlerini çekmek için hafif yüksek sesle.

"Sarhan bu mutfağın hali ne Allah aşkına?" Burası akşama anca temizlenirdi. Halimi göz önünde bulundurursak bayağı zorlanacaktım.

"Kızımla mama yaptık Kelebek abartma."

"Altı üstü bir mama yapacaktınız. Mutfağı savaş alanına çevirmişsiniz." dedim inanamayarak. Eflin ellerini çırparak bana gülümsüyordu. Minik meleğim benim.

"Anneyi yine çıldırttık miniğim." dedi kızının yanağını ısırarak. Eflin bana bakarak ellerini çırptı.

"An-ne." dedi cıvıl cıvıl sesle. Gülümsedim. Kızımı babasından alarak yere koydum. Bir buçuk yaşındaki kızım küçük adımlarla ablasına doğru yürüdü. Lalin kardeşini mutfaktan çıkartarak salona götürdü. Sarhan yalnızlığımızı fırsat bilerek belimi kavradı ve bedenimi sert bedenine dayadı. Kahvelerim anında tutkuyla akışkan hale gelerek yeşillerine bulaşınca dudaklarını ateş almış bir gülümseme süsledi.

"Daha bu sabah içindeydim Kelebek."

Omuz silktim. Hamileydim ve ona aş eriyordum. Teninin kokusu, sıcaklığı ve dokunuşları olmadan geçirdiğim her dakika krize giriyordum.

"Han!" Çıplak göğsünde parmak uçlarımla daireler çizmeye başladım.

"Söyle Kelebek." Ciddiyetle ne diyeceğimi bekliyordu.

"Çok güzel bir rüya görüyordum."

"Hm. Nasıl bir rüya?" Omuzlarımı öperek beni delirtmeye çalışıyordu. Başarılıydı da.

"Seninle çok güzel bir düğünle evleniyorduk" dediğimde durdu. Kafasını kaldırarak gözlerime baktı. Ordu daha onay vermediği için

resmi nikahımız yoktu. En son Mert'e sorduğumda birkaç aya cevabın çıkacağını söylemişti. İnşallah ikinci çocuğumuzu nikahla doğururdum. Sabırla bekliyordum.

Aslında düğün değilde düğün fotoğrafımız yoktu. Arkadaşlarımı her ziyaret edişimde fotoğraflarına gıpta ile bakarken buluyordum kendimi. Ve hep Sarhan ile böyle fotoğrafımız olsaydı nasıl olurdu diye hayal ediyordum. Üstüne bir de bu rüya olunca garip hissetmiştim kendimi.

"Düğün mü istiyorsun Kelebek?" diye sordu Sarhan yüzüme bakarak. Kafamı yanlara salladım. İstemiyordum. Aptal bir rüyaydı işte. Sarhan dudaklarımı öperek gülümsedi.

"Çok yakında rüyanı gerçekleştireceğim bebeğim."

45. BÖLÜM

Beş ay sonra..

Genç adam tam iki saattir suratına kapanan banyo kapısı ile bakışıyordu. İçerideki inatçı karısını bir türlü ikna edememişti. Ona kalsa çoktan kapıyı kırıp içeriye girmiş kadınına sarılmıştı ama verdiği lanet sözler elini kolunu bağlıyordu.

İçeriden gelen öğürme sesleri ile kapı kolunu bir kez daha zorladı. Sinirlerine hakim olabilmek için gözlerini kapatıp burnundan derin nefesler alsa da pek işe yaramadı. Gözleri hızlıca yatak odasında dolandı. Gözüne kestirdiği parfüm şişesini hiç vakit kaybetmeden alıp hızlıca duvara fırlattı. Duvarla buluşan şişe tuzla buz olurken oda anında yasemen kokusuna bulandı. Sarhan gözlerini kapatıp birkaç saniyeliğine bu kokunun keyfini çıkartsa da içeriden gelen seslerle tekrardan delirdi.

"Bebeğim lütfen aç şu kapıyı. Bak iki saattir içeridesin. İyi değilsin işte. Bırak geleyim yanına."

"Hayır! Sana gelme dedim! Hem ben sana küsüm bir kere." Ömür'ün ağlamaktan kalınlaşan sesine çektiği burnu da eşlik ediyordu.

"Neymiş efendim yapamazmış. Bir kere ya! Bir kere senden istediğim bir şeyi itirazsız yap. Aa ama olur mu sizin raconunuza ters değil mi Sarhan Bey!"

"Ulan!" Genç adam sesinin seviyesini ayarlamakta oldukça zorlanıyordu. Ömür hamileliğinde altıncı ayını çoktan doldurmuş Sarhan'ın da her saat, her gün, her ay itina ile burnundan getirmişti. Genç adam her ne kadar karısının *makul* isteklerini yerine getirmeye çalışsa da bir türlü karısına yaranamıyordu.

"Ne ulanı ya! Sen hep bana bağır zaten. Hep bana kız. Oğlun da aynı senin gibi. *'Ye tatlıyı doğur Hakkı'yı.'* derler. Ben bırak ağzıma sürmeyi görünce bile soluğu tuvalette alıyorum." Genç kızın ağlaması şiddetlendi. Genç adam derin nefes alarak burun kemerini sıktı. Biraz sakinleştiğinde konuşmaya başladı.

"Kelebek hadi aç kapıyıda dışarı da konuşalım. Hem sen istiyordun ya aynı bana benzeyen bir oğlan neden şikayet ediyorsun şimdi?"

"Ederim... ederim tabii. Tatlı zaten yiyemiyorum. Senden minicik bir şey istedim canım çekti dedim. Ama yok sen yapmadın. Zaten ben kimim ki benim dediğimi yapasın."

"Ömür minicik dediğin şey mantı yapmak. Farkındasın değil mi?" Neden bazı kadınlar hamileyken bu kadar çekilmez oluyordu ki?

"Ha öylemi? Şimdi de aptal oldum. Güzelime Kelebeğime Karıcığıma ne oldu? Haklısınız Sarhan Bey. Sizin gibi birinin benimle ne işi var? Buradan gider misin artık? Çıkmayacağım sen gidene kadar."

Yüzünü tiksinti ile buruşturdu. Karıcığım mı? Bu kadın neden bahsediyordu? Kendisinden asla o kelimeyi duymamıştı ki? Hiç sevmezdi çünkü. Silkinerek kendine geldi ve bir şeyler elde etmek istiyorsa ılımlı olmaya karar verdi.

"Bebeğim, çocuklarımın annesi, kıymetlim haydi çık şuradan. Bak tamam söz yapacağım mantıyı. Yeter ki oradan çık." Bu kadar tatlılık midesini bulandırmıştı.

"Sana inanmıyorum. Ben çıkayım diye numara yapıyorsun. Sen gidene kadar çıkmayacağım buradan." Hâlâ diretiyordu.

"Söz versem? Hem de Şahzade sözü." Bir iki dakika sonra kapının kilidi açılıp içeriden gözleri ve burnu ağlamaktan kızarmış Ömür çıktı. Sarhan gördüğü bu manzara karşısında yüzünü buruştursada hemen kendini toparlardı. Karısına hızlıca sarılıp saçlarına minik öpücükler bıraktı.

"Çok mu kötü miden?" İlgili sesi kadını mest ediyordu. Bozuntuya vermeden

"Hı hı. Oysa iki çatal pasta yemiştim." Genç kadın dudaklarını büzüp ağlama moduna geçti. Tatlıyı bu kadar severken ondan uzak kalmak onu üzüyordu.

"Mantı yiyemeyecek kadar kötü müsün?" Gözleri anında parlayan karısını kucağına alıp odadan yavaş adımlarla çıktı.

"Kendim yürüyebilirdim." İtiraz dolu sesi adamı gülümsetmişti.

"Biliyorum Kelebek. Etrafta cam parçaları var. Ayağına batsın istemedim."

"Yine parfümümü kırdın değil mi? Sayende piyasada yasemen kokulu parfüm kalmayacak. Hamileliğimden bu yana kaç şişe kırdın farkında mısın?" Dişlerini sıktı adam.

"Sen de beni dellendirme o zaman." Suçlu çocuklar gibi başını önüne eğen karısı çoktan ağlamaya başlamıştı. İçinden fesupanallah çekti. Karısı onu çıldırtma eylemine devam ederek konuştu.

"Özür dilerim. İyice canını sıkıyorum değil mi? Senin yanına da hiç yakışmıyorum zaten. Mızmız çocuklar gibi ağlayıp duruyorum. Ben olsam ben de kendime kızarım. Haklısın."

Sarhan kadınla beraber aşağı inerek koltuğa oturdu. Yüzünü avuçlayarak kıpkırmızı dudaklarına kalbindeki duyguları anlatacak kısa ama etkili bir öpücük kondurdu.

"Yanıma, yatağıma ve kalbime en çok sen yakışıyorsun kadın. Bir daha sakın böyle saçmalıklar duymamayım senden." dedi otoriter sesiyle. Genç kadın kafasını salladı. Sarhan kendisini koltuğa bırakarak mutfağa doğru yürüdü.

***

Ömür...

Sarhan mutfağa bana mantı yapmak için gittiğinden beri arkasından bakıyordum. Nihayet kendime gelerek ayağa kalktım zar zor. Paytak adımlarla becerebildiğim en hızlı şekilde mutfağa girdim. Malzemeleri tezgahın üzerine dizerek melül melül bakan kocama gülümseyerek yanına gittim. Koluna dokunarak dikkatini çektim. Hâlâ gülümsüyordum.

"Menemen istiyorum." dediğimde kaşlarını çattı. Biliyordum dengesiz gibi duruyordum ama ondan mantı istememin sebebi bana yapması değildi. Sadece yapma girişiminde bulunmasıydı. Hamileyken

hormonlar tarafından yönetildiğim için bazen aşırıya kaçabiliyordum. Kendime hiçbir şekilde söz geçirememem de cabasıydı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" Güzel soru kocacığım. Bende aynı şeyi şu lanet hormonlara soruyorum şu an. Alt dudağımı dişleyerek sert kaslı kolunu okşadım. Böyle yapmama dayanamadığını biliyordum. Yeşilleri anında kararırken içimden zafer çığlıkları attım.

"Hayır sevgilim. Oğlun artık mantı değil, menemen istiyor." Dişlerini sıkarak kafasını salladı. Eğilmesi için elimle işaret ettim. İstediğimi yaparak eğildi ve ben vişne reçeli tadan güzel dudaklarını öptüm.

Ah zavallı adam.

Menemen yapmaya başladığı sırada kolunu öperek mutfak koltuğuna geçtim. Yemeği beklerken içmem için önüme bıraktığı vişne suyu ile ayrı mutlu olmuştum.

Yarım saat sonra yemeğimi yemiş bahçede kocamın kollarında rahat koltukta oturuyordum. Parmak uçlarımı uzamış sakallarına dokundurarak keyif yapıyordum. İki ay önce gittiği görevden dün dönmüştü ve ben itinayla hayatı ona zehir ediyordum. Düşünürken parmak uçlarım sakallarını değil özlediğim dudaklarını okşamaya başlamıştı. Sarhan parmağımı ısırınca anlamıştım öyle yaptığımı. Yaptığı şey kasıklarıma keskin sancı göndermişti.

"Öp beni." Dudaklarına çok istediğim bir yiyecek gibi bakıyordum. Bunun farkındaydım. Dudağını sağ kenarını yukarı kıvırdı. İstediğimi vermek için eğildi. Ben heyecanla alacağım o muhteşem tadı beklerken duyduğum ses geri çekilmemi sağladı.

"Baba." Bize doğru yürüyen Eflin her zamanki gibi isteklerimi içime gömmüştü. Babasına fazlasıyla düşkündü. Öyle ki çoğu zaman bizimle uyuyordu. Aramıza giriyor babasının boynuna sarılarak uyuyordu. Gece onun yanında sevişemediğimiz için giyinme odamızdaki kanepeye kalmıştık. Gerçi onunla olayım da mekan önemli değildi. Sarhan benden uzaklaşarak kızını kollarını açarak bekledi. Eflin yürüyebildiği en hızlı şekilde yürüyerek babasının kucağına çıktı. Kollarını omuzlarına sararak yüzünü boynuna gömdü. Sakalı yüzünden yanağını öpemiyordu.

"Bir şey mi oldu miniğim?" Kızının saçlarını kokladı beline sarılırken. Karşımdaki manzara o kadar güzeldi ki. Kalbim ritmini şaşırmıştı mutluluktan.

"Seni özledim." diye mırıldandı Eflin babasının boynuna doğru. Babasını bir saat görmeyince özleyen bir kızım vardı. Ne mutlu bana. Sarhan aldığı cevapla kıkırdayarak kızını öpücüklere boğdu. Kızını koltuğa yatırarak gıdıklarken onları izliyordum yüzümde mutlu tebessümle.

"Anne." diyerek bana sokulan kızıma baktım sevgiyle. Lalin babasına aşıktı ama anneciydi. Kolunu karnıma atarak yanaklarımı öptü. Dolu dolu gözlerle alnını öptüm. "Dayımlar gelecek mi bugün?" diye sordu karnımı öperek. Mert ile Gülcan gelecekti bugün. Tabii kızları Hayal'i getireceklerdi. Lalin, Hayal'e bayılıyordu. Simsiyah saçları iri mavi gözleri ile porselen bebeklere benziyordu.

"Gelecek meleğim."

Lalin sevinerek el çırptı. Sonra eğilerek her zaman yaptığı şeyi yaparak dudaklarını karnıma bastırdı. Kardeşi anında ablasına tepki vererek hafifçe kıpırdanmıştı yerinde. Lalin mutluluk akan mavilerini bana çevirdi. Saçlarını okşadım.

"Anne kardeşimin adı Emirhan olsun mu?" Oğlumun şimdi karnımda olmasına sebep kızımdı ve isim verme hakkı da ona aitti.

Emirhan Şahzade. Sarhan Şahzade'nin oğlu.

Güzel isimdi.

"Olsun Çileğim."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum kızım."

Öğlen Mert arayıp bizi evine davet edince Sarhan işi yüzünden gitmeyip bizi Koray'la gönderdi. Kızlar her halükarda mutluydular. Çünkü dayılarını göreceklerdi. Yolda giderken beni arayan Gülcan, Elhan'larında orada olacağını söyleyince daha bir mutlu olmuştum. Canım ağabeyimi özlemiştim.

Öğlen yemeğimizi yedikten sonra Büşra alışverişe gidelim diye tutturunca mecbur gitmiştik. Büşra dört aylık hamileydi ve bunu bizim üzerimizde kullanmaktan çekinmemişti. Onun karnında ikiz bebek ol-

duğu için benden iki bir öndeydi. Gülümsedim. Kızları erkeklere bırakarak evden çıktık.

Büyük bir alışveriş merkezine geldiğimizde direkt abiye elbiselerin satıldığı mağazaya girdik. Acaba birinin düğünü mü vardı? Ben mi unutmuştum. Çok da takmamaya çalıştım. Bedenimi sürüyerek arkalarından gittim. Büşra ve Gülcan kendilerine büyük bir şevkle elbise seçerken beni de güzel elbiseleri denemek için teşvik ediyorlardı. Ve doğruyu söylemek gerekirse çok güzel elbiseler vardı ve beğendiğim birkaç elbiseyi alarak giyinme kabinine girdim. Kabine astığım üç elbiseden önce ekru renk gelinliğe benzeyen elbiseyi giyindim. Bedenleri bana uygun olduğu için hiç zorlanmadan ve yardım almadan giyebilmiştim. Dışarı çıktığımda

"Yılın en güzel hamile gelini." diyen Feriha'ya baktım. Diğerleri de onu onaylamıştı anında. Gülümsedim. O kadar da yakıştığını düşünmüyordum ama düşüncelerimi kendime sakladım. Aynada kendime bakarken aklıma gelen soruyu sordum beni izleyen arkadaşlarıma.

"Benim bilmediğim ya da unuttuğum bir düğün mü var kızlar?"

"Hayır tabii ki!" dedi hepsi bir ağızdan. Durumdan şüphelensem de tek kelime etmedim. Nasıl olsa kokusu çıkardı çok yakında. Elbiseyi almaya karar vererek çıkardım. Giymediğim elbiseleri yerine asarak üzerime giydiğim elbiseyi ayırdım. Kasaya giderek elbisenin parasını ödedim. Kızlar da seçtikleri elbisenin parasını ödedikten sonra ayakkabı mağazalarını dolaşmaya başladık. Kendime elbisemin altına uyacak sade ve şık babet aldım.

Alışveriş bittikten sonra gruptaki iki hamilenin karnı acıkınca soluğu kafede aldık. Yemeklerimizi sipariş vererek beklerken telefonumu çıkardım. Elhan'ı arayarak kızları sordum. Bir iki saat görmediğim için hem özlemiş hem de merak etmiştim. Ben onunla konuşup merakımı giderirken yemekler de gelmişti. Telefonu kapatarak sipariş verdiğim bolonez soslu spagettimi iştahla yemeye başladım.

Yemekten sonra eve geldik. Kızlarım beni görünce çığlık atarak yanıma koştular. Sanki yıllardır birbirimize hasretmişiz gibi sıkıca sarıldık. Kalbim aniden heyecanla çarpınca dudaklarımda can bulan gülümsemeye engel olamamıştım. Buradaydı.

"Anne babam geldi." dedi Eflin mutlulukla. Babasına aşık kızım. Zaten kapıdan içeri adım atar atmaz kalbim bana burada olduğunu heyecanla çarparak söylemişti.

"Gidelim mi Kelebek?" Mavi kelebekler kanat çırparak ruhumu okşadı. Arkama dönerek gülümsedim. Görmediğim birkaç saat içinde onu özlemem çok mu anormal bir davranıştı acaba? Bazen ona o kadar yoğun bir aşk hissediyordum ki kalbim patlayacak diye çok korkuyordum.

"Gidelim." Bakışlarına ilişen kahvelerim bir gariplik var diye haykırsa da ben onun sesini bastırmayı başarmıştım.

Eve geldiğimde beni apar topar odamıza çıkaran Feriha'nın hareketlerine bir anlam verememiştim. Odaya girer girmez gözüme çarpan ilk gariplik kuaför ve makyözdü. Yani yanılmıyorsam öyleydi. Çünkü odada bir yığın makyaj malzemesi ve fön falan vardı.

"Hoş geldiniz Ömür Hanım." dedi kadınlardan biri.

"Hoş bulduk."

"Lütfen duşunuzu alıp gelir misiniz?"

Kaşlarımı çatarak arkadaşıma baktım. Tüm bunlar ne demek oluyordu? "Bana burada neler döndüğünü açıklayacak mısın arkadaşım?"

"Sana açıklama yapacak kişi ben değilim canım. Açıklama yapacak kişi seni aşağıda hazır olarak bekliyor. Benim görevim seni ona hazırlanmış bir şekilde teslim etmek."

Ağzından laf alamayacaktım. Anlamıştım artık. İçten içe Sarhan'ın bana sürpriz hazırladığını biliyor ve heyecanla onların oyununa ayak uydurmak istiyordum. Nitekim de yapacaktım. Duşumu alıp çıktıktan sonra ilginç serüvenim başlamıştı. Makyöz varla yok arası makyajımı yaparak beni kuaföre teslim etmişti.

"Nasıl bir saç modeli istersin Ömürüm?" diye soran Feriha'ya baktım.

"Aşağıda beni neyin beklediğini siz biliyorsunuz. Ona göre yapın saçlarımı." dedim omuz silkerek. Kuaför gülümseyerek kafasını salladı ve sihirli ellerini saçlarımda dolaştırmaya başladı. İşi bittiğinde aynadaki beni çok beğenmiştim. Ensede dağınık şık bir topuzum ve papatya-

dan tacım vardı. Parmak uçlarımla canlı papatyalardan yapılma tacıma dokundum. Çok güzellerdi.

Feriha "Haydi elbiseyi giyinmene yardım edeyim." diyerek odadaki diğerlerine döndü. "Teşekkür ederiz ellerinize sağlık. Çok güzel olmuş benim Ömürüm." dedi nezaketle.

"Rica ederim Feriha Hanım. Gördüğüm en güzel hamile gelin oldu Ömür Hanım." dedi kuaför kadın. Gülümseyerek teşekkür ettikten sonra onların çıkmasını bekledim. Yalnız kaldıktan sonra Feriha birkaç saat önce beğenip aldığım elbiseyi giymeme yardım etti. Tamamen hazır olduğumda elimi tutarak odadan çıkardı. Merdivenlerden inerken heyecan kalbimi patlatacaktı neredeyse. Son basamağın önünde beni bekleyen adama baktım. Üzerindeki takım elbise yakışıklılığına yakışıklılık katmıştı sadece. Asi gece karası saçlarını sevdiğim gibi kendi haline bırakmış sakalını kesmişti. Onu ilk kez sakalsız görüyordum. Yaşından çok daha genç görünüyordu şu an. Bakışlarım kocamın ihtişamlı bedenini turlayarak bitirdiğinde yanındaki meleklere geçmiştim. İkisi de ekru renk kabarık etekli gelinlik giymiş saçlarına papatyalardan taç takmışlardı. Benim küçük meleklerim. Onları izlerken gözlerimin dolduğunu fark etmiştim. Yanlarına geldiğimde kocam elini uzattı bana. Titreyen elimi sert avucuna bıraktığımda eğilerek elimin üstüne yakıcı bir öpücük bıraktı. Bunu yaparken yangın yeri yeşillerini kahvelerimden çekmemişti. Dudakları bedenimi bambaşka hayallere sürüklerken titrek nefes aldım.

"Güzel Kelebeğim benim." dedi kadife sesiyle. Becceriksizce gülümsedim sözlerine.

'Allah'ım lütfen bu gecenin sonunu sağ salim göreyim.' diye dua ettim Rabbim'e. Kızlarım önde biz arkada denize bakan bahçeye doğru yürüdük. Evden çıktığımızda kopan alkış tufanı dumura uğratmıştı beni. Etrafıma bakınca hormonların etkisi ile de yanaklarımdan birkaç damla yaş yuvarlandı. Fazla kişi yoktu ama sevdiğimiz herkes buradaydı. Kızlarımız el ele tutarak gül yapraklarından yapılma küçük yoldan yürüyor biz de onları takip ediyorduk. Rengarenk güller ayaklarımızın altında ezilirken içim kötü olsa da o hissi kendimden uzaklaştırdım hemen. Bugün bizim günümüzdü. Sarhan birkaç ay önce bana söz verdiği düğünü yapıyordu. Hem de hayallerimdeki düğünün aynısını. Yolun

sonuna geldiğimizde çeşitli çiçeklerle süslenmiş nikah masamıza varmıştık. Masanın yanında bekleyen nikah memuru bizi gülümseyerek selamladı. Koluna girdiğim adama dönüp;

"İzin tamam mı?" dedim mutlulukla.

"Tamam." dedi gözlerimin içine bakarak. Kalbim hoplamıştı. Nihayet evlenecektik. O kadar mutluydum ki. Dolu gözlerle sevdiğim adamın kolunu sıktım.

Sarhan benim sandalyemi çekerek oturmama yardım ettikten sonra küçük şahitlerimizin de oturmasına yardımcı olmuştu. Kendiside oturduktan sonra nikah töreni başlamıştı. Klasik sorulara cevap verdikten sonra sıra şahitlerimize gelmişti. Feriha ve Barlas evet dedikten sonra minik şahitlerimize de aynı soru soruldu.

Eflin ve ablası Lalin nikah memurunun sorusuna coşku ile *EVET* diyerek töreni bitirmişlerdi. Törenden sonra bizi tebrike gelen yakınlarımızın güzel dileklerini kabul ettik. Hâlâ yaşadıklarıma inanamıyordum. Pembe bulutların üzerinde süzülüyormuşum gibi hissediyordum.

"Tebrik ederim oğlum." diyen Demirhan babaya baktım. Çok mutlu görünüyordu.

"Teşekkür ederim baba." diyen Sarhan'a baktık hepimiz. Nihayet baba kelimesini duyan Demirhan Şahzade gözleri dolu dolu sarıldı oğluna.

"Beni affetin mi oğlum?"

"Baba dedim. Hâlâ şüphen mi var?" diyen Sarhan kahkaha atmamıza sebep olmuştu. Klasik Sarhan cevabı. Onların nihayet barıştıklarını görmek çok mutlu etmişti beni. Sırayla herkesin mutluluk dileklerini kabul ettikten sonra ilk dansımızı ettik.

"Düğünü beğendin mi Kelebek?" diye soran adama baktım. Kıyamıyormuş gibi bakan yeşilleri yüreğimi hoplatmıştı. Kanım sıcak su gibi damarlarımda akarak kalbimi ertiyordu.

"Hayallerimin ötesindeydi."

"Sevgililer günün kutlu olsun o zaman."

Kaşlarımı çattım. On dört şubat değildi ki bugün. Otuz haziran dı. Bakışlarımdaki şaşkınlığı gören kocam konuşmaya devam etti."Bin dokuz yüz doksanıncı yıl on dokuz ocağı yirmi ocağa bağlandığı gece

Sovyetler birliğinin ordusu Kızıl ordu binlerce askeri ile Bakü'ye girdi. Maksat milletin özgür olmak için sokaklara yayılmış geniş çaptaki mitingini engellemek ve onların cesaretini kırmaktı. Yüzlerce sivil kişiyi tanklarla ezerek ve rastgele ateş ederek katlettiler o gece."

"Kardeş Azerbaycan için çok üzüldüm. Allah tüm şehitlerimize rahmet eylesin."

Toprak; uğrunda ölen varsa VATAN'dır diye bir azeri ata sözü var. Bence vatan şehitlerimizin kanları ile yıkandığı için bu kadar kıymetliydi.

"O gün ölen bir kişi daha vardı. İlham Allahverdiyev. Eşi Ferize Allayverdiyeva kocasının öldüğü haberini alınca onsuz bu dünyada bir dakika daha nefes alamayacağını anlamış ve sirke içerek hayatına son vermişti. Aşkı günah etmesine engel olmayacak kadar büyüktü zavallı kadının. Şehitlikte kocası ile birlikte yatıyor şimdi."

"Otuz haziran ile alakaları ne peki?"

"Onlar bin dokuz yüz seksen dokuzuncu yılın otuz haziranında evlenmişlerdi Kelebek. Ve Azerbaycan hükümeti o günü resmi sevgililer günü olarak onaylayan bir kanun kabul etti birkaç yıl önce."

"Sevgililer günün kutlu olsun sevgilim." dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Ferize'nin aşkının karşısında saygıyla eğilmekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Aşkını haykırmak yerine sessizce göstermeyi seçmişti zavallı kadın. Tıpkı Sarhan gibi. İnsan birini sevdi mi, yapabileceği en iyi şey onu göstermektir. Sevildiğimi duymak yerine görmeyeğlerdim. Nitekim beni nasıl sevdiğini görebiliyordum.

***

Akşama doğru herkes ipini koparmış gibi dans ederken genç ad salıncakta oturup arkadaşı Feriha ile sohbet eden karısına baktı. Kızl Hayal ile dans ederken hafif tebessüm etti. Onları hak etmek için yerde birine büyük bir iyilik etmiş olmalıydı. Derin nefes aldı. H kendini küçük karısının içindeki aşk karşısında yetersiz hissediyor an ona kalbini delecek kadar büyük aşkını göstermek istiyordu. Bili du ki bir erkeğin aşkı bir kadının aşkı ile kıyaslanamazdı. Kadın s mi her şeyini ortaya koyarak severdi. Ne eksik ne fazla.

Zira kadın;
Dudaklarıyla sevgili,
Elleriyle anne,
Sözleriyle dost,
Bakışlarıyla çocuktur...[9]

Aklına gelen dizelerin kime ait olduğunu hatırlamasa da her kelimesine hak veriyordu. Erkekler düz mantığa sahip sıradan yaratıklardı. Kadınlar kadar mükemmel değillerdi maalesef.

Düğünün sonuna yaklaştıkları için genç adam ceketini çıkarmış gömleğinin kollarını yukarı kıvırmış elinde sevdiği viski bardağı uzaktan değişen hayatını izliyordu. Kim derdi ki adamlarının yanlışlıkla kaçırdığı kız Sarhan Şahzade'nin hayatın tam merkezi olacak.

Merkezi olmakla yetinmeyerek aşk yüzü görmeyen kalbini aşk ile yakacaktı. Başta hata yaptıkları için kızdığı adamlara sonradan minnet duyacaktı. O gece yatağa yatırmak için soyduğu kadının bedeninde gördüğü küçük mavi kelebeğin hayatını değiştireceğinden habersizdi. O gece aklına gelince gülümsedi. Tam o anda karısı koyu sohbetine küçük ara vererek kendisine baktı. Sanki gülümseme radarı varmış gibi her küçük tebessümüne şahitlik ediyordu. Kadının ona baktığını görünce elinde viski bardağını şerefe der gibi kaldırdı ve sonra ağır ve seksi bir şekilde dudaklarına götürdü. Ömür yutkunarak dudaklarını yaladı. Bunu uzaktan bile görebiliyordu. Gece yaşayacakları ateşli saatleri düşününce ayrı bir keyiflendi.

O gece yatağına yatırdığı kadını izlemek gibi bir düşüncesi yoktu. Kendini küçük kızı izlerken bulmuş, hayret etmişti. Ve on an başka odaya geçmek istemediğini, yatağındaki misafirin küçük bedenine sarılarak uyumak istediğini fark edip paniklemişti. Hızla yataktan kalkarak odanın içinde turlamaya başlamıştı.

Daha öncede bir kadınla uyumuştu tabii. Onu asıl şaşırtan şey o kadınla tensel bir temas olmadan sadece uyumak istemesiydi. Hiç aşık olmamıştı ama aşkı iyi bilirdi adam. Ve o gece aşkı hayatında istemediği için kaçar gibi çıkmıştı odadan. Aşkın küçük tohumunu kalbinin tam ortasına ektiğinden habersiz. Daha sonra çok direnmişti ama kalbine söz geçirememiş çaresizce aşkın tüm benliğini sarmasına izin vermişti.

9 Farid Farjad'ın sözüdür.

İyi ki vermişti. Yoksa aile olmanın bu denli muazzam bir şey olduğunu asla bilmeyecekti. Ömür gibi bir kadın tarafından sevilmenin tadına varamayacak, ot gibi yaşayıp gidecekti.

Ömür. Kalbinin ritmini bozan kadın. Karnında bir mucizesini daha taşıyan kadın. Bedeninde geçen tatlı titreme küçük kelebeğinin yanında olduğunu haykırıyordu. Koluna dokunan pamuk eller içini ısıtmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu tatlı sesiyle. Viski bardağını masaya bırakarak karısına döndü adam. Kahverengi gözleri birer elmas gibi parlıyordu. Mutluydu. Gözlerindeki mutluluğun sebebi olduğu için kendisiyle gurur duydu bir an. Sorusuna cevap vermeden karısını kendisine çekti ve dudaklarına ruhunu arşa çıkaracak alev alev bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde mutluluktan parlayan kahveler şimdi ateşlerde yanıyordu.

"Birkaç yıldır başıma gelen her güzel şeyde yanımda sen vardın Kelebek."

"Sen başıma gelen en güzel şeysin sevgilim." Kadın tükettiği her nefeste adamın kalbini eritiyor ve ayaklarının dibine akmasını sağlıyordu.

"Baba kucak." diyen Eflin aralarındaki tutku karışımı aşk kıvılcımını dağıtmıştı. Sarhan eğilerek kızını kucağına aldı. Eflin babasının kucağına çıkar çıkmaz yanaklarına sulu öpücükler kondurdu. Adam kızının gıdısını öperken onun kahkaha atmasına bayılıyordu.

"Abi kucağındaki küçük şeytan balayına biz de gideceğiz diye tutturdu."

"Mert dayın doğru mu söylüyor miniğim?"

Eflin babasının yanaklarını okşamaya ara vererek "Mert dayısı doğru söylüyor baba." dedi ve yaptığı şeye geri döndü tekrar.

"Gerçekten sizinle balayına geliyor muyuz anne?" Heyecanla soru soran Çileğine baktı Ömür. Cevap almak için kocasına döndü. Bakışlarındaki isteği ve vaatleri bir tek Sarhan Şahzade görüyor ve heyecanlanıyordu. İyilik yap karşılığını alacaksın diyordu o bakışlar.

"Geliyorsunuz tabii küçüğüm."

Kızlar aldıkları mutlu haberle çığlık atarak diğerlerinin dikkatini çekmişti.

"Kızlar neye seviniyor abi?" diye soran Elhan'ı

"Balayına bizimle geliyorlar aslanım." diye yanıtladı Sarhan.

"Sizin her işiniz bir acayip abi. Balayına çocuk mu götürülür?" der demez Büşra'dan karnına doğru bir dirsek yemiş şaşkın gözlerle bakmıştı karısına Elhan.

"Ah! Bu ne içindi hatun?"

"Hiç. Aklıma bunları evlendirmek için kurduğunuz oyun geldi de kocacığım." dedi Büşra imalı sesle.

"Biz olmazsak abim yanındaki hamile gelini sevdiğini bile kabul etmeyecekti ama hatun."

Haklıydı. Sarhan Şahzade içindeki duyguları bastırarak yaşamına devam edecek, şimdi yaşadığı baş döndürücü mutluluğun tadını bilmeyecekti. Genç adam kucağında kızı ile beraber karısını kendine çekerek şakağını öptü. Daha sonra mızmızlanan Lalin'i eğilerek kucağına aldı. Ortamdaki herkesin sevinçle izlediği mükemmel aile tablosu mutluluğun göz kamaştırıcı renklerine boyanarak kalplerini ısıtıyordu.

"Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar." diyen Emre kendisine hasretle bakan Berivan'ın farkında olarak elindeki içki bardağını karşısındaki ailenin şerefine kaldırdı.

Belki bir gün o da böyle bir tabloda yer alabilirdi. Kim bilir?

***

Yıllar sonra...

"Anne." diye bağırdı genç adam. Etrafa baktı ve onu bulamadı. Yanından telefonla uğraşarak geçen ablasını durdurdu.

"Annem nerede abla?" Lalin telefondan kafasını kaldırıp kardeşine baktı.

"Senin odandaydı en son." dedi hafif kızgınlıkla. Odasına annesinden başka kimseyi sokmadığı için hizmetçiler giremiyordu tabii. O yüzden annesi haftada bir iki kere temizliğini yapardı odasının. Kafasını sallayıp hızlı adımlarla odasına çıktı. İçeri girdiğinde annesi odada değildi. Ama bu onun burada olmadığını göstermiyordu. Nerede olduğunu bildiği için odadaki diğer kapıya doğru yürüdü ve kapı kolunu in-

dirdi. İçeri girdiğinde tahmin ettiği gibi annesi oradaydı. Çizdiği resmin önünde durmuş bakıyordu. Yavaş adımlarla ona yaklaşarak beline sarıldı ve yanağını öptü. Ömür gülümseyerek oğluna döndü. Becerebildiği kadar kendine çekerek sarıldı ona.

"Buralar yine tertemiz papatyam." Sesindeki kızgınlığa gülümsedi kadın.

"Evet tertemiz oğlum." Yine azarlayacağını sonra sıkıca sarılarak dertlerini anlatacağını biliyor ve bekliyordu Ömür.

"Bu halinle temizlik yapmanı istemiyorum annem. Lütfen kendini ve kardeşimi düşün." dedi annesinin karnına dokunarak. Avuç içine tekme yiyince güldü. "Bak kardeşim abisi ile aynı fikirde." Kırklı yaşlarda hamile kalan annesine bir şey olacak diye çok korkuyordu genç adam.

"Hamileyim ben oğlum hasta değilim."

"Gel haydi oturalım papatyam." Annesine en sevdiği çiçek papatya diye seslenince ne kadar mutlu olduğunu ve gözlerinin aşkla parladığını görmüş ve ona hep böyle seslenmeye başlamıştı.

Ömür Şahzade eşinin Kelebeği, oğlunun Papatyası, kızı Lalin'in sadece Annesi ve asker kızı Eflin'in ise Hatunuydu.

Birlikte güzel boğaz manzarasına bakan geniş koltuğa oturdular. Emirhan beklemeden annesinin dizlerine yattı. Ömür'ün parmakları kendiliğinden oğlunun saçlarına giderek okşamaya başladı. Kara saçları yemyeşil gözleri ve dışarıya karşı takındığı soğuk tavırları bu evin kapısından içeri girer girmez dışarıda kalıyordu. Emirhan Şahzade babası Sarhan Şahzade'nin tıpatıp aynısıydı. Herkes onu babasına hayran sanıyordu ama o bir çok erkek çocuk gibi annesine hayrandı. Hatta annesi onun bu hayattaki en yakın arkadaşıydı. İçini, sırlarını bilen tek kişiydi.

"Yeni çizdiğin resim çok güzel oğlum." dedi oğlunun saçlarını okşarken. Emirhan derin iç geçirerek annesinin saçlarındaki ellerini alıp öptü. Ömür oğlunun bu haline üzülüyordu. Kalbindeki sevdanın ağırlığı güzel yeşillerine yansıyordu artık. "Yarın ablanın doğum günü." Emirhan doğrularak oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. Yakışıklı yüzünde beliren kederli gülümseme içini sızlattı kadının. "Hayal de nişanlısıyla gelecek. Biliyorsun."

"Biliyorum." dediğinde kafasını salladı Ömür. Derin nefes alarak oğlunun yanağını okşadı. Bebekliği aklına gelince gülümsedi. Daha dün kucağında tutuyordu onu. Şimdi yanında oturmuş kalbindeki yasak aşkının ağırlığı altında eziliyordu. Bir zamanlar kendisi gibi. O da kendisine yasak bir adama aşık olmuştu. Ama onun durumu farklıydı. Ama Hayal gerçek bir evlilik yapacaktı ve kocası başka adam olacaktı. Gördüğü kadarıyla Hayal de mutluydu. Her görüşmelerinde ışık saçıyordu resmen.

"Onu unutmayı denedin mi hiç?" diye sordu merakla. Emirhan dehşet içinde annesine baktı. Ömür artık cevabını almıştı.

"Bir keresinde denedim. Ve kendimden tiksindim anne. Yapamam." Onu unutmak için yaptığı hatayı hatırlayınca midesi bulandı. O sırada telefonu çalınca konu kapanmıştı ve Ömür oğluna bakmıştı üzgün gözlerle. Yavaşça yerinden kalkarak oğlunun saçlarını koklayarak öptü. Emirhan da gülümseyerek ona öpücük atmıştı havadan. Kokusu da babasının kokusuydu. İçinin özlemle kavrulduğunu hissetti. Kocasını özlemişti. Kafasını sallayarak yavaş adımlarla odadan çıktı ve aşağı indi. Hamileliğinin beşinci ayındaydı ve kendini iyi hissediyordu. Bu sefer hamile kalmayı kendi istemişti ve başarmıştı. Gülümseyerek karnını okşadı. Bir oğlu daha olacaktı. Bir mis kokulusu daha gelecekti dünyaya. Onu da ablaları ve ağabeyi gibi düzgünce terbiye edecek ve mutluluğun her halini ona gösterecekti. Büyüyünce hayat ona nasıl davranırdı bilmiyordu ama mutlu bir çocuk olacaktı. Biliyordu.

"Fahriye." diye seslendi aşağı indikten sonra. Fahriye hemen koşarak gelmişti.

"Bir şey mi oldu Ömür Hanım?" Kızın telaşlı sesi kadını gülümsetmişti.

"Telefonu versene."

Sarhan bebeğe zarar gelmesin diye telefon taşımasını yasaklamıştı ona. Fahriye rahatlayarak telefonu çıkardı cebinden. Hanımına vererek işinin başına döndü. Ömür heyecanla nefes alarak numarasını kaydırdı. İkinci çalışta açmıştı.

"Kelebeğim." demişti içini titreten sesiyle. Kalbi rayından çıktı çıkacaktı. Bunca yıldan sonra hâlâ heyecanlanması bazen hayrete düşürüyordu onu.

"Seni özledim." dedi derin nefes alarak. Elini kalbine bastırarak sakinleşmeye çalıştı.

Telefonu "Geliyorum." diyerek kapattı. Sırıtarak telefonun ekranına baktı. Koskoca Sarhan Şahzade tek lafı ile toplantısını bırakıp geliyordu. Kamını keyifle okşayıp telefonu oturduğu koltukta yana attı. Gözlerini kapatarak geçen zamanı düşündü. Emirhan doğarken Sarhan nasıl da heyecanlıydı. Heyecandan bayılacaktı neredeyse. Elhan olmasaydı bayılırdı kesin. Lalin ilk kez Kerim'i tanışmak için davet ettiğinde çocuğu neredeyse bayıltacaktı kıskanç adam. O kadar soğuk ve katıydı ki kendisi bile korkmuştu ondan. Eflin asker olmak istediğinde mutluluktan havaya uçacaktı neredeyse. Evin bodrum katını tamamen çalışma alanları yapıp kızını eğitmiş sınavlara hazırlamıştı. Şimdi kızı bir askerdi. Babası gibi.

"Kocan gibi orgeneral olmasak da nihayetinde biz de bir askeriz hatun. Bir selamı hakediyoruz yani. " Sesi duyduğu anda gözlerini açarak karşısındaki asker üniformalı kızına baktı.

"Güzel kızım. Hoş geldin." diyerek ayağa kalktı ve kızına sarıldı. Eflin sarılma işini pek sevmediği için kısa tutmuştu. Yavrusuna doyamadan ayrılmıştı ondan. Hafif geri çekilerek kızına baktı. "Seni özledim yeşilim." dedi içtenlikle. Eflin gülümsedi. Sağ yanağındaki gamze ona el sallayınca yüreği titredi kadının.

"Ben de seni özledim hatunum." diyerek yanağını öptü ve ondan uzaklaşarak odasına doğru yürüdü. Duygusal anları sevmiyordu. Kafasını salladı kadın.

Ah şu Sarhan Şahzade genleri...

Aniden kalbini saran sıcaklığa gülümseyerek bekledi. Beklediği gibi güçlü kollar sardı bedenini. Sırtı sert göğse dayandı. Yıllardır arkasında bir dağ gibi duran bedene yaslandı. Adam eğilerek burnunu kadının boynu ile omuzunun arasındaki yere bastırdı. Bu hareket onca yıla rağmen kadının omurgasından aşağı farklı, yakıcı bir his gönderiyordu.

"Geldin." dedi çocuksu coşkuyla. İçi içine sığmıyordu. Verdiği değeri görmek her zaman mutlu ediyordu onu. Sarhan avucunu karısının şişkin karnına bastırdı nazikçe. Karamel kokusunu içine çekerek derinden gelen sesi ile kadını deli etti biranda.

"Güzel ve hamile bir kadın beni özlemiş. Gelmezsem olmazdı."

"Seni seviyorum adamım."

"Sana güveniyorum Kelebeğim."

Bu duygusal anın fazla uzamaması için Sarhan elinin karsının karnından çekerek yuvarlak kalçasına koydu ve beklemediği bir anda şaplak attı. Ömür çığlık atarak kocasına döndü.

"Ne yapıyorsun?" Aslında ne yaptığını çok iyi biliyordu. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu konuşurken. Sarhan'ın bakışlarındaki şehvet kanını kaynatırken ne diyeceğine odaklandı.

"Yarım kalan toplantımın cezasını veriyorum kadın." Kolunu kavrayarak yukarı doğru çekiştirdi onu. Kadın seve seve uydu kocasına. Odalarına vardıklarında kapıyı kapattı Sarhan. Sonra doğrudan Ömür'e yaklaşarak dudaklarına kapandı. Geri çekildiğinde ciddi sesle "Ve ceza olarak benimle sevişeceksin Kelebek." dedi. Kadın seve seve uydu bu cezaya. Yıllardır olduğu gibi bir kez daha ruhunu ve bedenini verdi kocasına.

***

Sarhan banyodan çıktıktan sonra pencere kenarında üzgün gözlerle dışarıyı izleyen karısına sarıldı. Ömür sarılışa hemen karşılık verip sırtını güvendiği kocasına yaslayıp gözlerini kapattı. Dolu dolu olan gözlerinden çoktan iki yaş firar etmişti. Sarhan karısının ağladığını görünce kaşlarını çattı.

"Ağlama güzel gözlüm. Biliyorsun dayanamıyorum." Kadın buruk bir tebessümle

"Biliyorsun hamilelik hormonları, her şeye ağlar oldum."

"Sanki bu ağlamanın bir nedeni var gibi geldi bana." Duyduğu imalı sözleri yutkunmasına neden oldu kadının.

Ömür oğluna söz verdiği için kocasına durumu anlatamamanın sıkıntısını yaşıyordu. Sevdiği adamın içindeki acıyı almasını ve ona teselli vermesini ne çok isterdi. Ama oğluna ihanet edemezdi.

"Hadi gel yatıralım seni artık. Bu akşam ağrın vardı. Anlamadım sanma." Elini tutarak pencere kenarından kaldırıp yatağa yatmasını

sağladı. Islak yanaklarını kurulayarak saçlarını okşadı. Sevdiği kadının üzgün olmasına dayanamıyordu.

"Hadi anlat bana. Seni bu denli üzen şeyin ne olduğunu söyle. Söyle ki çözüm bulayım." Yoğun sevgi kokan sesi ağzında sıcak çikolata tadı bırakmıştı. Anlatmayı o kadar çok istiyordu ki. Konuşmayı o kadar çok istiyordu ki. Ama konuşmadı, sustu. Kafasını önüne eğerek dudaklarını dişlemeye başladı. Bir çırpıda anlatsa yüreğinde ki bu burukluk gider miydi ki? Ama yapamazdı ona güvenen oğluna ihanet edemezdi. Kafasını kaldırmadan

"Dedim ya hormo-" Dudaklarının üzerine bastırılan güçlü parmaklarla susmak zorunda kaldı kadın.

Sarhan daha fazla karısının bu üzgün halini görmek istemiyordu. Tabii ki en başından beri her şeyin farkındaydı. Ama anne oğulun arasına girmemek için hep geri planda durmuştu. Durumu ele almanın zamanı gelmiş de geçiyordu.

"Emirhan'ın Hayal sevdası yüzünden böylesin değil mi?" Kadın kafasını hızlı bir şekilde kaldırıp şaşkın kahvelerini kocasına dikti.

"Sen, sen biliyor musun? Ama na-nasıl ben sana söylemedim ki. Emirhan da anlatmaz. Ama.." Sarhan karısının bu şaşkın haline gülümsemek istese de ciddi tavrını bozmadı.

"Kimsenin söylemesine gerek yok bebeğim. Gözleriniz sizi ele veriyor. Her ne kadar Emirhan duygusal açıdan bana benzese de kalbinin bir diğer yarısı senin gibi. İkinizin de bakışlarında hüzün gizli."

"Sarhan yapamıyorum. Olmuyor. Oğluma çare bulamıyorum. Bak Lalin ne kadar mutlu. Eflin sevdiği aşık olduğu mesleği yapıyor. Emirhan hep kırgın. Gözlerinde ki mutsuzluğu silemiyorum." Sesindeki çaresizlik içini burkmuştu adamın.

"Güzelim o daha 20 yaşında. Hayal'den etkilenmiş olabilir. Normal şeyler bunlar. Elbet bir gün hayatının aşkını bulacaktır." Son cümlesini söylerken yeşilleri aşkını haykırır gibi parlamıştı adamın.

"Basit bir şey değil bu. Sordum ona ben. Unutmayı denedin mi dedim. Yapamıyorum anne dedi. Doğum günü başlarında ne kadar huzurluydu. Ablalarına bile takılmıştı. Ne zaman Hayal ve nişanlısı geldi. İndirdiği duvarlarını tekrardan kaldırıp köşeye çekildi. Parti bitene ka-

dar doğru dürüst dört kelime bile etmedi. Şim-şimdi bi-bi-le..." Sonlara doğru hıçkırmıştı kadın. Sarhan karısının yanaklarını okşadı tüm sevgisi ile. Kendine çekerek karının izin vediği kadar sarıldı. Geri çekilirken gözlerine bakarak

"Kış bahçesinde oturuyor değil mi?" Kadın başını evet anlamında salladı. Ömür kalbindeki tüm ağırlığı kocası ile ağlayarak paylaşmıştı. Sarhan karısının yüzündeki yaşları silip dudağının kenarını hafifçe öptü.

"Hadi sen daha fazla üzülme. Bak ikiniz içinde zararlı. Ben halledeceğim sana söz veriyorum."

"Olmaz. Emirhan'a söz verdim kimseye söylemeyeceğim diye. Sakın sende Mertlere söyleme. Lütfen Sarhan." dedi panikle.

"Tamam bebeğim söylemeyeceğim. Hadi bakalım sen artık yatıyorsun. Yeterince yoruldun."

"Sen?"

"Ben birazdan yanına geleceğim. Emirhan ile baba oğul muhabbeti yapmıyorduk ne zamandır. Biraz dertleşelim. Gözlerindeki endişeyi sil Ömür. Emirhan'a da söylemeyeceğim bildiğimi. Hadi kapa gözlerini."

Ömür uyuduktan sonra Sarhan dışarıya çıktı sessizce. Aşağıya inip iki acı kahve yaptı. Kış bahçesine gittiğinde arkası dönük bir şeyler çizen Emirhan'a sessizce yaklaşıp kahveyi masaya bıraktı. Yine bir şeyler çiziyordu. Varlığını biran da hisseden oğlu çiziminde kafasını kaldırmadan

"Teşekkürler Papatyam ama artık geceleri bana kahve getirmeyi bırakmalısın. Sen ve kardeşim şu anda her şeyden önemlisiniz."

"Bu gece sana annen değil ben eşlik etsem olur mu oğlum?"

Babasının sesini duyduğunda kafasını kaldırdı genç adam. Elindeki çizim defterini kapatarak aralarındaki sehpaya baktı. Sevdiği gibi kahve yapmıştı babası.

"Tabii olur baba." Sesinden şaşırdığı belli oluyordu. İlk kez böyle bir şey yapıyordu ve haliyle şaşırmıştı. Defteri yanına bırakıp babasının işareti ile kahve kupasını aldı sehpadan. Dudaklarına götürerek ilk yudumunu aldı.

"Konu neydi paşam?" dedi rütbesine gönderme yaparak. Sarhan kahvesinden bir yudum alarak oğluna baktı.

"Aşk!"

Kaşlarını çattı genç adam. "Aşk mı?" Bu da nereden çıkmıştı.

"Evet. Senin Hayal kızıma duyduğun aşk."

Sarhan oğlunun yüzünden geçen hayal kırıklığını izledi bir süre. Emirhan elini saçlarından geçirdi ağır ağır. Annesi yapmazdı değil mi? Söz vermişti çünkü.

"Sen nereden-"

"Ben bir babayım oğlum unuttun mu?" diye sorarak lafını böldü oğlunun. Emirhan kafasını salladı. İnanmamıştı. Annesi ona ihanet etmişti ya da konuşurken babası dudaklarını okumuştu.

"Dudak okuma becerisi." dedi hafif gülümseyerek.

"Bir aşığın halinden yalnız başka bir aşık anlar oğlum. Ben aşkla çarpan kalbini hissettim. Umutsuzca bakan gözlerini gördüm." Annesi için sevinmişti genç adam. Onu bu kadar çok seven adama sahipti çünkü. Acaba sevip de kavuşmak nasıl bir duyguydu? Çünkü o asla bu duyguyu bilmeyecekti. Çünkü kalbindeki kadın haziranda başka adama ait olacaktı. Onu ebediyen kaybedecekti. Kalbi acıyla büküldü göğsünde. Kendine gelerek babasına baktı.

"Annemi çok mu seviyorsun baba?" diye sordu acısını unutmak için. Gülümsedi babası. Suskunluğu bile aşk kokuyordu adamın.

"Çok seviyorum oğlum."

"Sen çok şanslı bir adamsın biliyor musun? Annem gibi bir kadına sahipsin."

"Sadece annen değil, ben de sizin gibi evlatlara sahip olduğum için de çok şanslıyım"

Sarhan oğlunun oturduğu koltuğa geçti. Başını oğluna doğru çevirerek aynı kendisininki gibi yeşil orman rengindeki gözlerine sabitleri yeşillerini.

"Kalbindeki aşkın acısını anlıyorum oğlum. Sana şimdi dünya yıkılmış da altında kalmışsın gibi geliyor ama geçecek." dediğinde Emirhan kederle gülümsedi.

"Emin misin baba?" Sesindeki imkansızlığı sezdi anında. Elini omuzuna koyarak sıktı.

"Eminim oğlum. Güven bana." Sonra sır verir gibi tavır takınarak "Hem Hayal çok yakında Gürbey'den ayrılacak." dedi. Karşısındaki başka biri olsaydı katıla katıla kahkaha atardı genç adam. Ama karşısındaki Sarhan Şahzade'ydi ve onun yanında asla laubali davranmazdı hiçbir evladı.

"Onlar birbirlerini çok seviyor baba. Ne ayrılması?" Kelimeler dilinin ucunu yakmıştı. Acı öyle yoğundu ki nefes alamadı bir an. Sevdiği kadının kalbi bir başkasındaydı. Onda değil.

"Bana güven ve bekle oğlum. O güzel kalbini de anneni de üzme artık. Bundan böyle dertleşmek istediğinde bana gel. Annen şu an çok hassas. Ona bir şey olsun istemezsin değil mi?" diye sorunca oğlunun gözlerinden geçen dehşet ifadesini gördü Sarhan. Yüreği şişti mutluluktan. Kelebeği ne güzel çocuklar yetiştirmişti böyle. Güzel karısı ile gurur duydu o an. Cevabını aldığı için artık o güzel kadının sıcaklığına kavuşabilirdi artık. Ayağa kalktı. O kalkınca oğlu da kalktı. Gitmeden oğlunun sırtına vurdu dostça.

"Baba." dedi Emirhan çekingen tavırla.

"Söyle oğlum." Ne diyeceğini merak etmişti.

"Sana sarılabilir miyim?"

Sarhan bir şey demeden kollarını açtı ve "Gel." dedi gülümseyerek. Emirhan mutlu tebessümle babasının açtığı kollarının arasına girdi.

"Seni seviyorum baba."

"Seni seviyorum oğlum."

*** *SON* ***

TEŞEKKÜR

Şahzade yazdığım ikinci kitabım ama sanki ilk kitabımmış gibi heyecanlandım bu kısmı yazarken. Teşekkür edeceğim çok kişi var şu an. İlk önce desteğini benden esirgemeyen canım aileme sonsuz teşekkür etmek istiyorum. Annem Gülşen Hanım, babam Tahir Bey hep arkamdaydılar. Teşekkür ederim annem teşekkür ederim babam. İyi ki varsınız.

İlk günden beni yalnız bırakmayan Büşra Çiftçi'ye (aşk) ve Yasemin Kurt'a (Peri'm) sonsuz teşekkürler.

Seni İstemiyorum'un bana kazandırdığı özel arkadaşlarım, hikayemi yayınladığım sitede yorumları ile beni mutlu eden Gülcan Özdemir'e (Gülcanaşkım) Yaren Kılıç'a (Yaren'im) Deniz Demirkol'a teşekkürler. İyi ki varsınız.

Dilek Demirtaş, Dicle Koldaş, Özger Betül, Nurhan Bayram, Ezgi Karataş, Rümeysa Uçan, Yasemin Bozkurt, Berna Zulkyarova, Emine Naz Sekban, Canan Can Karagöz, Esmagül Polat, Büşra Albayram, Nübar Velicanova, Şeyma Kaya, Sibel Karaman, Ceyda Dönmez, Latife Han, Çağla Aksan, Gülay But, Özlem Pınar Güder, Şengül Şahin, Büşra Okur, Hanife Yalçın, Meral Çalkın, Songül Yalnız, Kübra Öztürk, Hatice Kaçmaz, Söylü Aliyeva, Sedef Çınar, Gonca Abbasova; hikayemiz yayınlandığı sürece yanımda olup güzel yorumlarınızı benden esirgemediğiniz için en içten teşekkürlerimi sunuyorum sizlere canlarım.

İlk günden beni yalnız bırakmayan yaptığı kapaklar ile kitaplarımı güzelleştiren, varlığı ile gönlümü şenlendirdi. Kapak yapımında az kahrımı çekmedin bir denem. Sonunda hayallerimindc ötesinde bir kapak yaparak beni yine kendine hayran bıraktın ablasının güzeli. Teşekkür ederim sevdiğim, ellerin dert görmesin. Ayşe Güneser Seni Seviyorum.

Bu kitabın düzenlenmesinde bana yardım eden, kahrımı çeken, peygamber sabırlı, güçlü kadın, editörüm Yasemin Şahin'e (Benim Tatlı Çileğime) çok çok teşekkür ederim. Elleriniz, gözleriniz dert görmesin inşallah. Seni Seviyorum Tatlı Çileğim...

Yazdıklarımı kağıtla buluşturup sizlere ulaştıran Sevgili Parola Yayınlarına çok teşekkür ederim.

Bir adam;
Sarhan Şahzade,

Âşık olduğu annesinin ve kendisine âşık olan karısının ölümlerinden dolayı kendini suçlayan Sarhan hayatını kızı ve vatanına adamıştır.

Ta ki bir yanlışlık sonucu yanına getirilen Kelebek'i görene kadar...

Bir kadın;
Ömür Doğan,

Babasının kötü giden işleri yüzünden hayallerini bir rafa kaldırmış, sakin hayatında düğünü için gün sayıyordu. Komşuları Süreyya teyzenin evini yakan adamları polise şikayet etmesiyle, sakin ve huzurlu hayatı alt üst olmuştur.

Ta ki bir gün başkası yerine kaçırılıp orman gözlü adamı görene kadar...

"

"Biliyorsun ben özel görevdeyim, hiçbir zaman al bayrağa sarılı tabutum gelmeyecek önüne. Eğer ölüm haberim geldiğinde ağlamayacaksan evlen benimle Kelebek." Birkaç dakikalık dil tutulmasının ardından nihayet sesimi bulabilmiştim. Böyle bir teklif beklemiyordum. Her şeyi duymayı bekliyordum ama bu kelimeleri hayır. Bir an onun olmadığını düşündüm. Sadece bir iki saniyelik. O an ciğerim dağlanmış gibi dayanılmaz bir acı hissettim.

Onun olmadığı bir dünyada yaşamak...

Asla!

ISBN 978-605-7522-69
9 786057 522696
www.parolayayinlari.com
407
twitter.com/parolayayinlari
facebook.com/ParolaYayinevi
instagram.com/parolayayinlari